

Nikolaj Levašov

Zrcadlo mé duše

Autobiografická kronika

Svazek 1. V sovětské zemi dobře žít...

Moskva 2007

Překlad z angličtiny, ruštiny: **Hox**

Jazyková korektura: **Vladi**

Publikoval: Leva-net (leva-net.webnode.cz), 2012. Všechna práva na překlad vyhrazena.

Obsah

Předmluva.....	3
1. Dětství. Rodinná minulost.....	4
2. Školní léta.....	7
3. Na univerzitě.....	22
4. Život je dobrý učitel.....	39
5. V armádě.....	50
6. V armádě (pokračování).....	56
7. Zázraky pokračují.....	67
8. Není vše tak jednoduché.....	80
9. Trnitá cesta ke hvězdám.....	90
10. První setkání s parazity.....	103
11. Parazitě. Pokračování.....	110
12. Třetí apel na lidstvo.....	118
13. Kontakt?.....	125
14. Přípravení na superschopnosti?.....	134
15. Studovat je světlo.....	142
16. Co je skutečnost?.....	150
17. Mé psi-hračky.....	159
18. Psi-generátory.....	167
19. Záplata.....	174
20. Život jde dál.....	181
21. Ahoj, Německo!.....	198
22. Zpět do SSSR.....	219
23. Parazitě útočí.....	231
24. Nový zvrát osudu.....	238
25. Světlanino tajemství.....	242
26. Transformace mozku.....	247
27. Problémy vertikální evoluce.....	254
28. První návštěva Archangelsku.....	262
29. Cesta na jeviště.....	272
30. Moskevské „prázdniny“.....	281
31. Bílé bratrstvo.....	288
32. Velký „vrstvený koláč“.....	293
33. Ten, který obrací.....	300
34. Druhou takovou zemi neznám.....	308
35. Cizí křtitel.....	312
36. Parazitě znovu útočí.....	318
37. Stříbrné vlákno.....	322
38. Druhá návštěva Archangelsku.....	335
39. Moskevský shon.....	349
40. Odjezd do USA.....	355

Předmluva

Je několik důvodů, proč jsem se rozhodl napsat vlastní životopis. Zprvé, kdykoliv jsem měl příležitost mluvit o některých událostech svého života, mé příběhy se ke mně často vracely ve formě nejnepředstavitelnějších „legend“. Ve skutečnosti byla v mých příbězích často začleněna taková „fakta“ a zkrášlení, že jsem jim dokonce sám naslouchal se zájmem.

Další důvod, který mne přiměl k takovému „výkonu“, byl fakt, že se čas od času vždy objevil někdo, kdo mi nabídl sepsání životopisu – a vždy mne něco zastavilo. Jednou jsem dokonce souhlasil, aby jedna americká autorka sbírala mé vzpomínky na audiokazetách, a strávil jsem několik dní jejich nahráváním. Ale poté jsem změnil názor a nabídku odmítl. Jednak jsem musel trávit mnoho času popisováním a vysvětlováním událostí, které se mi staly, a zadruhé k mému naprostému překvapení se spisovatelům a žurnalistům podařilo zkreslit téměř vše, navzdory tomu, že měli mé nahrané vzpomínky: zahrnovalo to přehánění, překrucování faktů a někdy dokonce i sdělování nepokrytých lží. Proto když Dmitri Bajda, administrátor mých www stránek, navrhl, ať napíši svůj životopis sám, rozhodl jsem se udělat právě to. A jak se proces odvíjel, stalo se to také interpretací mých pohledů na život.

Uvažoval jsem, že pokud můj život a můj *modus vivendi* byl pro ostatní zajímavý, pak nebyl nikdo více způsobilý než já tlumočit, kdy a jaké věci se v mém životě staly, co jsem si myslel o té či oné situaci, co jsem cítil a zažíval. Jistě, vše, co se chystám popsat, bude vysoce subjektivní a bude odrážet mé vidění okolního světa. Ale navzdory tomu se pokusím vše reflektovat s nejvyšší objektivitou, jaká bude možná. A jelikož se jedná o můj životopis, neudělá to nikdo lépe než já sám, a nastane-li nějaké zkreslení, bude to mé zkreslení mého vlastní životopisu, což je lepší než zkreslení způsobené někým jiným.

Nikolaj Levašov

www.levashov.info

www.levashov.org

www.levashov.name

1. Dětství. Rodinná minulost.

Narodil jsem se v roce 1961 v Kislovodsku (Stavropolský kraj), do rodiny „bývalých“¹ – fakt, který jsem se dozvěděl teprve později během života. Rodiče žili s námi, třemi dětmi, ve sklepních prostorách, které otec upravil do obyvatelné podoby, protože jednoduše nic jiného nebylo k sehnání. Před svatbou žil otec se svými rodiči v částečně podsklepeném přístřešku a sklepní prostory, které se staly naším obydlím, byly tohoto přístřešku součástí.

Svět mého dětství se skládal z hor, kaňonů a roklí, které začínaly hned za naším domem. Hory na mne udělaly největší a nejsilnější dojem. Jejich krása a majestátnost okouzly mou dětskou duši. Než se však dostanu k výčtu událostí mého dětství, chtěl bych se nejprve zmínit o mých předcích.

V poslední době je velmi populární hledat své aristokratické kořeny. Nicméně ještě docela nedávno takový původ nepřinášel žádné výhody lidem, kteří ho doopravdy měli; právě naopak, přinášel jen problémy. Většina „bývalých“ byla kompletně zničena sovětskou mocí a ti, kteří přežili, byli odsouzeni k zatracení. Mí předkové to zažili v plné míře na vlastní kůži. O tom ale později, nyní několik slov o mých vzdálenějších předcích, kteří své domoviny sloužili se ctí po staletí.

Původ mého příjmení, Levašov, je také zajímavý. Pochází z přezdívky „Levaš“. V časech Rurikoviče seděli Bojaři po levici cara v Bojarské Dumě, kdežto po pravici seděli Dyjakové – volení úředníci. Jeden z mých předků ze staré knížecí rodiny zasedal v Bojarské Dumě, proto přezdívka „Levaš“. Podle staletých tradic měl právo zasedat v Dumě pouze jeden člen dané rodiny, obvykle ten nejschopnější.

V těch časech bylo rozhodnuto dát každému členu rodiny přezdívku, která odrážela povolání nebo osobní kvality jedince. Rodinné klany byly početné a přezdívky předcházely záměně lidí z téže rodiny. V průběhu času byla tato přezdívka spojena s potomky, označujíc všechny členy rodiny, a změnila se na příjmení Levašov.

Rodina Levašovců byla před nástupem prozápadního klanu Romanovců, který uzurpoval moc v roce 1613, jednou z nejvýše postavených a nejbohatších rodin v Rusku. Levašovci si udrželi svůj status dokonce ještě za vlády prvních Romanovců. Takový stav věcí však dalšímu carovi nebyl moc po chuti a mí předkové upadli v nemilost, jelikož nebyli „nová“ aristokracie a odmítli podporovat novou dynastii. V roce 1682 car Fjodor Aleksejevič Romanov nařídil za účelem posílení moci zničit starobylé genealogické knihy a místo toho nechal vytvořit knihu novou, tzv. Sametovou knihu. Naštěstí se tyto prastaré knihy až do dnešních dnů uchovaly v Evropě. Rodina Levašovců byla uklizena z veřejného života, účasti na carském dvoře a ze státních funkcí po

---

¹ „Byvši“ - aristokrace apod., obecně vrstva obyvatel, která byla po bolševickém převratu pronásledována jako „třídní nepřítel“.

období dlouhé přes sto let.

Jen jedné větvi naší rodiny bylo dovoleno získat přístup na carský dvůr a do státních funkcí, a to když na Rusko padly opravdu těžké časy. Vasilij Vasilijevič Levašov (1783 – 1848), armádní generál-nadporučík, byl guvernérem Podolska, Černigova, Poltavy a Charkova. Od roku 1838 zasedal v Státní radě, a v letech 1847 – 1848 i ve Výboru ministrů Ruské říše. Byl nositelem všech ruských rytířských řádů té doby a v roce 1833 mu car Nikolaj I. udělil titul hrabě.

Počátkem revolucí roku 1917 má rodina, ačkoliv nebyla mezi nejbohatšími ruskými rodinami, vlastnila značný majetek, včetně zlatých dolů, plemenných farem a podobně. Mnoho mých předků mělo tedy mnoho co ztratit, když se velká „ruská“ revoluce převalila zemí. V jediném dni byli obráni o všechno kromě svých životů a odvezeni v dobytčích vozech spolu s ostatními oběťmi směrem k nejistému osudu.

Přežít takové utrpení je neskutečně tvrdé pro kohokoliv, i pro ty nejsilnější; avšak mnoho z nich nezahořklo, ačkoliv pro to měli velmi dobré důvody. Je smutné, že všechno, co se stalo mojí rodině, spolu s mnoha dalšími rodinami bývalé aristokracie, zůstane navždy zapomenuto. Nezůstal téměř nikdo, kdo by mohl potomkům vyprávět o těchto časech. Byly to miliony zničených duší a zlomených životů, jejichž jedinou vinou bylo, že se narodily do určité sociální vrstvy, kterou někdo jiný nenáviděl. Mnoho z těchto lidí mohlo být nazýváno výkvětem národa, který se v rámci něj utvářel tisíce let.

Můj dědeček, Vladimir Georgijevič Levašov, byl, když přišla revoluce, v rozkvětu mládí (narodil se v roce 1890). Obrán o vše byl poslán na Sibiř spolu s mnoha dalšími příslušníky své vrstvy a jiných „parazitických“ sociálních vrstev, kteří nějak unikli osudu zastřelení na místě.

Avšak narozdíl od většiny tvořící první vlnu takto přesunutých se mému dědečkovi podařilo spolu se svou ženou a dcerou (narodila se v sibiřském exilu v roce 1930) uniknout do Kazachstánu a později se přesunul do Kislovodsku na severním Kavkazu. Zde našel bydlení na kraji tohoto pozoruhodného města, kde se v roce 1938, v jednopokojovém sklepním bytě, který měl veškeré sociální zařízení venku, narodil můj otec – Viktor Vladimirovič Levašov. Ani dědeček, ani babička z matčiny strany neodhalili minulost dokonce ani na smrtelné posteli – ještě v roce 1988 měla má babička Babanina Marfa Josifovna strach, že by tyto informace mohly jejím dětem a vnukům přinést potíže.

Mohu se pouze dohadovat, čím si museli projít. Je celkem pravděpodobné, že přežili jen díky faktu, že byli schopni za všech okolností zachovat mlčení, a tak se mohl narodit můj otec, a tedy i já, má sestra a bratr. Jediná věc, kterou kdy dědeček řekl matce, byla, že byli také z rodiny „bývalých“, vědom si toho, že se tato informace nikdy nedostane k nepovolaným uším.

O předcích se mi podařilo zjistit více informací teprve mnohem později, až během mého pobytu v USA, kde jsem je byl schopen získat s pomocí přátel.

Moje matka, Valentina Petrovna Levašova (dívčí jméno Andrijušečko) se narodila v roce 1938 na malé farmě ve Veselém (Rostovská oblast), které bylo téměř ukryto v Salských stepích. Její otec, původem ze Sibíře, byl profesionál v armádě. Také z řad „bývalých“. V roce 1941 byl – lépe řečeno jeho zkušenosti a schopnosti plyně mluvit několika jazyky – povolán k obraně vlasti. V této pozici vykonával speciální úkoly tak citlivé povahy, že ani matčin švagr o jeho nasazení nebyl schopen zjistit vůbec nic, navzdory faktu, že byl plukovník raketových vojsk a pracoval na ministerstvu obrany. Tato extrémně vysoká míra utajení se odrazila i v tom, že babička z matčiny strany, Anna Sergejevna Andrijušečko (dívčí jméno Isšenko) po něm zdědila osobní penzi ve výši dvě stě rublů. (Pro srovnání: vdova po jejím bratru obdržela penzi ve výši tři rubly.) Její druhý bratr sloužil v druhé světové válce od 17ti let, kdy zfalšoval osobní doklady, aby se dostal do armády. Tři muži z nejbližšího okruhu mé rodiny se z války nevrátili.

Počínaje nejranějším dětstvím má matka projevovat různé neobvyklé schopnosti: mohla levitovat, předvídat budoucnost, odhalovat problémy v lidském těle. To poslední se ukázalo velmi užitečné v jejím pozdějším zaměstnání, kdy pracovala v dětské nemocnici. Osud ji zavedl do Kislovodsku, kde v roce 1956 úspěšně završila zdravotní školu, vstupujíc tím do lékařské profese. A bylo to na tomto místě, kde potkala mého otce, vdala se za něj a měli spolu tři děti.

Všichni jsme se tísnil v malé sklepní místnosti, kterou otec upravil jako byt. Ale sklep zůstal sklepem a zdi byly vlhké během celého roku, stejně jako naše oblečení, ložní prádlo, povlečení a podobně. Dvě okna byla ze dvou třetin pod úrovní chodníku, a tak jedině, co jsme z nich mohli vidět, byly nohy kolemjdoucích. Od té doby nemohu vystát vlhkost, ať jsem kdekoliv. To jsou ty méně příjemné vzpomínky na dětství. Ale většina z nich je hřejivých a příjemných, zvláště ty, které se týkají přírody.

Zadní dvůr domu, v němž se nacházel náš příbytek, hraničil s kaňonem malé horské říčky. Tento kaňon se stal naším územím. Mohli jsme sejít na jeho dno a poté jít proti proudu směrem k horám úžasné krásy. Po patnáctiminutové chůzi jsme se dostali do téměř úplně panenské přírody, přerušené jen sem tam zahrádkami, na kterých místní pěstovali ovoce a zeleninu, a jeden kilometr dále do hor stopy civilizace zmizely úplně.

V roce 1967 otec, který pracoval jako stavitel, dostal třípokojový byt o výměře 35.6 metrů čtverečních ve městě Minerální Vody, kam jsme se následně přestěhovali. Tento malý byt nám připadal jako palác. Místnosti byly suché a slunné, s okny ve čtvrtém poschodí. Po následující rok nebo dva jsme ještě občas měli nachlazení, ale pak jsme na ně téměř zapomněli – a když jsme dostali chřipku nebo nachlazení, zůstali jsme ležet pouze den nebo dva.

2. Školní léta

Do školy jsem nastoupil v roce 1968 a ukončil ji o dekádu později, v roce 1978. Moje vysvědčení sestávalo ze dvou známek „chvalitebný“, zatímco zbytek byl „výborný“ a získal mi několik ocenění v daných předmětech. Nebudu se u této periody mého života zdržovat příliš dlouho, jelikož se mé školní roky lišily celkem málo od roků mých vrstevníků.

Pravděpodobně jediná odlišnost spočívala v tom, že jsem nikdy nevynechal hodinu, ale vždy jsem měl radost, pokud nějaká odpadla. Jako každý jiný kluk jsem netrpělivě čekal na prázdniny, zvláště ty letní. Je také pravda, že se mé mimoškolní aktivity celkem výrazně lišily od mimoškolních aktivit mých spolužáků.

Prozkoumal jsem všechny blízké strže a osobně „zkontroloval“ hloubku každého potoku. Také jsem organizoval „vědecké“ expedice do podhůří hor Zmejka. Matka výsledky mých expedic příliš nadšená nebyla, a tak jsem často „ničil důkazy“ v blízkém potoce odstraněním bláta z kalhot, bot a rukou. Velmi často jsem tak přicházel na oběd s mokrým oblečením, což přirozeně nezůstalo bez povšimnutí a následky na sebe nenechaly dlouho čekat. Často byla v mých kapsách k nalezení žába nebo ještěrka. Přinášel jsem domů i užovky a ptáčata vypadlá z hnízda; někdy jsem jim „vypadnout“ i trochu pomohl. Také jsem zkoušel uzdravovat raněné ptáky a zvířata, která mi byla přinesena, a velmi často jsem uspěl.

Rybaření byla další z mých oblíbených činností, stejně jako modelování figurek lidí a zvířat z plastelíny, které byly považovány za velmi dobré. Také jsem se věnoval sebezdokonalování v kreslení studováním prací starých mistrů. Zvláště mi učarovaly práce da Vinciho, Rembrandta, Raphaela, Vasněcova a Brullova. Pokoušel jsem se vytvořit co nejpřesnější kopie jejich děl pomocí tužky, pastelek či uhlu. Moderní umění ve mně nevyvolávalo žádnou odezvu. Také jsem vynalézal a zhotovoval nákresy různých zařízení a mechanismů, z nichž některé získaly i ocenění.

Měl jsem rád práci se dřevem a stále mám v paměti, jak voní povrch čerstvě ohoblované desky. Ve škole jsem také poměrně dobře ovládl práci se soustruhy na dřevo a kov. A, samozřejmě, velmi mnoho jsem četl.

Někdy po mé čtvrté třídě jsem začal vášnivě číst. Několikrát jsem přečetl otcovu knihovnu, která byla poměrně kvalitní a na tu dobu rozsáhlá. Také jsem zhltal všechno zajímavé, co bylo k nalezení ve školní a městské knihovně a co mi bylo přineseno otcem, sestrou nebo bratrem. Science fiction, dobrodružství, historická fikce, pohádky a obecně jakékoliv dobré knihy, nezávisle na tématu, se staly mými společníky.

Nicméně, můj prudký zájem o knihy neovlivňoval můj prospěch, naopak, velmi pomáhal, protože jsem také četl knihy o fyzice, astronomii, biologii, filozofii, historii, geologii, antropologii a podobně. Mimoto mi trvalo méně než

půl hodiny udělat školní úkoly. Jediný předmět, který se nedotkl mého srdce, byla angličtina. Byla pro mne tak nějak mrtvá. Ale všechny ostatní předměty se z mé strany těšily výraznému zájmu.

Stačilo pozorně poslouchat výklad učitele nebo si přečíst jednu knihu a mohl jsem získané informace kdykoliv vyvolat z paměti. Všichni mí učitelé byli skuteční odborníci na výuku. Nikdy jsem neměl problém s pamětí, ačkoliv bohužel (nebo bohudík) fotografickou paměť jsem nevladl. Nicméně informace, které jsem studoval, zůstaly v mé paměti fixovány.

Velmi brzy, na základní škole, jsem si uvědomil existenci určitých rozporů v systému konceptů, které učitelé používali pro výklad pojmů. Ale nemyslel jsem si, že to je něco vážného. Jednoduše jsem předpokládal, že vzdělání základní školy nejsou nic než rudimentární základy a potřebné koncepty budou vysvětleny později na střední nebo vysoké škole, a to teprve poskytne úplný obrázek universa.

* * *

Po dokončení školy jsem se ptal sám sebe, kam bych měl jít pro další studia. Chtěl jsem pokrýt všechny oblasti, což přirozeně nebylo možné. V té době jsem si myslel, že fyzikální fakulta je něco mimo mé možnosti, takže ani nestojí za pokus se tam hlásit. Protože druhá na mém seznamu byla biologie, rozhodl jsem se podat přihlášku na biologickou fakultu Irkutské univerzity, která byla v té době, co se týkalo biologie, považována za jednu z nejlepších v Sovětském svazu. Mé rodiče ani nenapadlo mě v tomto rozhodnutí ovlivňovat, jednoduše mi dali, co bylo třeba. Vyprovodili mě na letadlo a tímto i do nádherného města Irkutsk, rozkládajícího se na březích Angary hned naproti kouzelnému jezeru Bajkal. Byl jsem omráčen krásou tajgy. Nikdy předtím jsem nic podobného neviděl. Lesní krajina sahala až k okrajům města.

Připravil jsem se na přijímací zkoušky s pomocí dvoudílné edice biologie amerického autora jménem Villee; a to, jak se ukázalo, zahrnovalo objem informací rovný dvěma univerzitním kurzům. Znal jsem předmět prakticky poslepu, a tak jsem celkem lehce, se známkou „výborný“, prošel ústními zkouškami. Totéž se opakovalo u zkoušek z chemie, ale u písemných zkoušek (esej na téma ruské literatury) jsem nezaslouženě obdržel nejnižší známku.

Jak vyšlo najevo později, kvóta určená pro Rusy byla již naplněna, takže bylo třeba udělat prostor pro vyšší vzdělání „minoritních skupin“, z nichž většina byli z nějakého důvodu židé. Zařídil jsem si doklady pro večerní studium a dokonce už prošel jednou zkouškou se známkou „výborný“, když mi bylo nařízeno uvolnit místo na koleji. Bezúspěšně jsem se pokusil pronajmout si byt a byl tak přinucen ukončit studium.

Komise fakulty se mě pokusila přesvědčit, abych zůstal, nicméně neviděl jsem žádnou možnost. Vrátil jsem se tedy domů a po nějaké době začal

pracovat z továrně civilního letectví č. 411 v Minerálních Vodách, kde jsem zůstal až do května 1979. Poslali mě do dílny, kde mi byla přidělena práce se vzácnými kovy. Naším úkolem bylo extrahovat zlato, platinu a stříbro z použitých částí rádiového vybavení.

Cesta, jak jsme je získávali, byla následující: rozmontovali jsme vybavení na části a použili kladiva na rozbití různých typů relé, přepínačů a podobně. Jak je z popisu zřejmé, práce byla velmi „kreativní“. Nicméně, podařilo se mi proces udělat kreativním alespoň pro mě. Jednoduše jsem se rozhodl uspořádat soutěž (sám pro sebe); jinými slovy, vytyčil jsem si cíl rozbít určité množství relé za hodinu, pokud možno bez uhození se přes prsty. Poté jsem si dal za cíl rozbít o pět relé za hodinu více, poté zase o pět více a tak dále a tak dále ...

Výsledkem bylo, že mi repetitivní a nudná práce dala určitý pocit významu jako cvičení v sebedisciplíně a získával jsem morální satisfakci, pokud se mi podařilo dosáhnout cíle, který jsem si vytyčil.

Pracovalo tam také několik kolegů, kteří se právě vrátili ze služby v armádě. Náš vedoucí byl absolvent fyzikální fakulty. Nemohl uživit rodinu z platu učitele, takže byl přinucen přidat se k „pracující třídě“. Jedinou ženou ve skupině byla účetní. Když jsem nastupoval, musel jsem projít určitými testy, jak bylo v té době zvykem. Když se ukázalo, že nepiji alkohol, nekouřím, nekleji, apod., spolupracovníci mi začali říkat, že budu do měsíce „jako oni“. Myslím, že není třeba vysvětlovat, co měli na mysli. Kupodivu, do měsíce mi naopak všichni slíbili, že se vzdají pití, kouření a podobně. Byla dohodnuta pokuta pět kopějek za každé sprosté slovo a peníze se poté používaly na kulturní aktivity. Kasička kupodivu zůstávala téměř prázdná. A když někomu ze síly zvyku sprosté slovo přece jen uklouzlo, dotyčná osoba se mi za to začala omlouvat. Otevřeli mi svá srdce a hledali ve mně oporu v těžkých momentech. Také jsem s naším vedoucím diskutoval problémy fyziky či astronomie a téměř vždy jsem v debatách vítězil.

Pravděpodobně je tomu těžké uvěřit, ale stalo se to a já to nepovažuji za něco zvláštního. Byl jsem si jednoduše jistý, že je mohu přesvědčit o správnosti té či oné věci, nic více. V ten čas jsem byl určitým způsobem velmi naivní a myslel jsem si, že je možné lidi zbavit špatných návyků jednoduše vysvětlením podstaty problému. Mohl jsem se spolehnout jen na vlastní zkušenost a zcela upřímně jsem předpokládal, že takovým způsobem přemýšlejí všichni.

V polovině května 1979 jsem opustil pracoviště a začal se připravovat ke vstupním zkouškách na Charkovskou univerzitu, fakultu radiofyziky. Ta byla považována v oboru za nejlepší v Sovětském svazu.

Tentokrát jsem tedy letěl do Charkova. Prošel jsem ústními zkouškami ve fyzice a matematice se známkou „výborný“ a dvěma písemnými zkouškami se známkou „vyhovující“, a stal se tak studentem. Tyto „vyhovující“ byly první a poslední nízké známky, které jsem během studia dostal. Je zajímavé, že písemné zkoušky z matematiky obsahovaly určité kalkulace, které nebyly

předmětem výuky na nižších školách. Před podáním přihlášky jsem prošel celý program matematiky z nižších škol, stejně jako mnoho materiálu navíc. Přesto mi byly některé z věcí na zkoušce jednoduše neznámé. Tento systém dovozoval autoritám kontrolovat, kdo se na univerzitu dostane a kdo ne. „Žádoucí“ budoucí studenti totiž předtím absolvovali speciální „kurz“ vytvořený za účelem přípravy na písemné zkoušky a mohli se tak na fakultu lehce dostat.

Stejní lidé, kteří připravovali „žádoucí“ budoucí studenty, často byli zároveň i autory písemných testů při samotných zkouškách. Podobná taktika existovala téměř všude a neomezovala se jen na matematiku.

Budoucí ex-studenti z řad „žádoucích“ žadatelů o studium tak dostávali svá „výborná“ hodnocení na přijímacích zkouškách, ale na prvních či druhých zkouškách řádného studia stěží dosáhli na stupeň „vyhovující“. Mnoho jich pak jednoduše vypadlo. Toto zde nezmiňuji, abych ukázal, jak „chytrý“ jsem byl, ale jako ukázkou, jak sovětský vzdělávací systém manipuloval, kdo se mohl dostat k vysokoškolskému studiu a kdo ne tím, že zvyhodňoval zástupce různých menšin, obzvláště zástupce menšiny jedné národnosti ...

Tehdy se mi však vše zdálo v pořádku, včetně manuálů, obsahujících všechny příklady z přijímacích zkoušek z předchozího roku, které byly vydávány univerzitou a byly k dispozici před přijímacími zkouškami. Mimochodem, během přípravy na přijímací zkoušky jsem tyto materiály prostudoval také. Faktem je, že pokud účastník nevěděl, jaké příklady se objeví na zkouškách pro libovolný rok, možnost dostat se na školu byla velice nízká. Dokonce ani talent a vědomosti nezaručovaly úspěch, zatímco „správně“ připravení tupci se na školu dostali lehce.

Byl to podlý, hypokratický systém kontroly vyššího vzdělání, ačkoliv zvenku vše vypadalo v pořádku. Jistě, jako student jsem to ještě nechápal, tehdy se mi všechno zdálo přímé a fér. Pouze nyní, se znalostmi a zkušenostmi, které přicházejí s věkem, zpětně vidím podstatu tohoto systému.

Takto byl vytvářen mýtus „speciálních“ a „vyvolených“ skupin doslova přímo pod našimi nosy, zároveň s mýtem o hloupých a omezených Slovanech. Aby bylo spravedlnosti učiněno zadost, někdo musí promluvit na téma „stejných“ možností jednotlivých skupin ...

* * *

Ale tehdy jsem to vše příliš nechápal a díval se na svět s určitou dávkou dětské naivity, chystaje se konečně ponořit do světa vědy. První semestr jsem zakončil pouze s jednou známkou „chvalitebný“, zatímco všech pět ostatních známek bylo „výborný“. Znamky z letního semestru pak byly všechny „výborný“.

Téměř vždy jsem uspěl v absolvování zkoušek s výsledkem „výborný“. Zmiňuji to jen z jednoho důvodu: abych ukázal, že jsem studoval poctivě,

nicméně bez velkého zanícení. Vše mi přicházelo lehce. Po zakončení studií jsem získal titul v teoretické radiofyzice z katedry a fakulty, která byla v rámci školy považována za „elitní“. V roce 1984 jsem byl přidělen na dva roky do služby v armádě – dokonce úplně bez toho, že by se mě někdo ptal na můj názor. Zjevně, byla by to velká nespravedlnost pro „trpící“ menšiny, kdyby ti, kteří rozhodovali, ctili mé právo (jakožto jednoho z nejlepších absolventů) vybrat si místo působení. Kupodivu jsem rád, že se věci vyvinuly právě takto.

Po získání nejlepšího vzdělání v přírodních vědách jsem stále nebyl schopen najít vysvětlení rozporů a odpovědi na otázky, které upoutaly mou pozornost již na základní škole. Tradiční věda ukázala kompletní insolvenci ve své schopnosti vysvětlovat přírodní jevy. Dokonce i negativní vědecký výsledek je výsledkem, protože ukazuje, kterým směrem není třeba pokračovat. Na rozdíl od většiny takto uvažujících měl jsem na výběr dva další možné směry. Níže vysvětlím, odkud se vzaly.

Už od nejranějšího dětství se mi začaly dít nezvyklé věci. Rodiče mi o některých řekli. První nepochopitelná věc se stala, když jsem byl teprve pár dnů nebo týdnů starý. Jednoho dne se má matka musela vzdálit a požádala otce, který právě přišel z práce, aby mne po tu dobu hlídal. Otec byl velmi unaven a rozhodl se na moment posadit. Sedl si do pohodlné polohy a hned nato usnul. Spal pravděpodobně jen několik minut, ale když se probudil, v náručí mě nenašel. K smrti vyděšen spatřil neuvěřitelný výjev – moje tělíčko bylo zavěšeno v kompletně svislé poloze, hlavou dolů, což bylo jednoduše nemožné, neboť v tomto věku krk dítěte není dost silný, aby udržel i jen hlavu, nemluvě o váze celého těla. Jak se ukázalo, z nějakého neznámého důvodu moje tělo viselo ve vzduchu hlavou dolů bez toho, aby se hlava dotýkala podlahy. Bylo to, jako kdyby někdo neviditelný držel má chodidla na jednom místě, dokud se otec neprobudil a nevzal mě opět do náručí. Byl následně tak vyděšený, že se o tom matce vůbec nezmínil, až později, protože se celkem oprávněně obával vážného plísnění z její strany.

Jednou, když jsem byl ještě batole, bylo moje zdraví vážně ohroženo zápallem plic. Matka, jako lékař, nečekala na příjezd obvodního lékaře a dala mi injekci penicilinu. Lékař, který se dostavil později, konstatoval, že nebýt této injekce, už by bylo pozdě cokoli dělat, jinými slovy, zemřel bych. Avšak zápal plic se kompletně vyléčil během jediného dne (samo o sobě nanejvýš neobvyklé), navzdory faktu, že jsem stále byl v tom stejném vlhkém a studeném sklepě, který byl mým prvním domovem.

Jak tomu rozumím nyní, nebyl jsem zachráněn injekcí antibiotik, která často v podobných případech moc neúčinkují, ale silným léčivým impulsem, vzplanutím vitální (životní) energie mé matky, který se aktivoval jejím silným přáním zachránit své dítě. V takové situaci si každá normální matka vroucně přeje zachránit své dítě, ale ne každá je spící *věduňa* (slovanská vědmačarodějka), jejíž schopnosti se aktivují v momentech kritických situací a během

mohutných emočních výkyvů.

Další neobvyklá věc se stala, když mi byly tři roky. Každé léto, když rodiče měli dovolenou, trávili jsme čas na Kundručenském statku v Rostovu, který byl utopen v Salských stepích.

Zde má babička z matčiny strany vlastnila rozlehlý dům s velkou zahradou (na poměry té doby), kde se každé léto setkávaly ke společné dovolené rodiny jejích tří dcer.

Můj pradědeček byl výborný zahradník a vytvořil sad, který byl považován za nejlepší v oblasti. Zasadil akácie okolo plotu, které v době mého dětství dosáhly velkého vzrůstu. Jejich stín a stín početných moruší, které rostly okolo domu a budov, vytvářel chráněný prostor pro všechny živočichy a také pro nás. Pradědeček postavil několikero schodišť, které drůbež používala ke šplhání na „jejich“ akáciové větve, kde často trávila letní noci, užívajíc si čerstvého vzduchu jižních nocí namísto horkého, přeplněného kurníku.

Jednou mi můj bratr, skoro o dva roky starší, nabídl pomoc s dosažením nejvyšších větví právě pomocí těchto „kuřecích“ žebříků. Když mi byly tři, od své současné podoby jsem se výrazně lišil, ale pochopitelně, nebyl jsem kuře. Během mého hrdinného výstupu na můj první „Everest“, jedna z příček žebříku praskla a já se ocitl ve volném pádu. Bohužel, na rozdíl od drůbeže jsem neměl křídla – takže jsem neměl jinou možnost, než se na vlastní kůži přesvědčit o zákonech gravitace: začal jsem se řídit dolů směrem k palisádě. Naštěstí můj první „vědecký experiment“ tehdy zůstal nedokončen. Mezi dvěma sousedními akáciemi rostoucími podél plotu byl natažen drát na psí řetěz a já se na něj „klidně“ zavěsil, aniž bych se dotkl země nebo tyček plotu. Visel jsem ... a „přemítal“ o smyslu života mezi nebem a zemí v doslovném i přeneseném významu.

Moje „filozofování“ pokračovalo, dokud „nezávislý pozorovatel“, můj bratr, nenašel rodiče a nesdělil jim „místo pobytu“ svého mladšího bratra „Tolky“. Pro mého otce byl celkem problém přeložit jeho „slova“ do ruštiny, protože bratr měl tehdy velký problém s výslovností hlásek „K“ a „R“. Když se otcí povedlo rozluštit zprávu a získat přesnou lokaci mého „pobytu“, záchranná operace byla úspěšně zakončena a byl jsem „odebrán“ z drátu. Ten okamžik byl pro rodiče tak radostný, že jsem nebyl za svůj první „vědecký experiment“ dokonce ani potrestán.

Letní vzpomínky mého dětství zůstávají nejjasnějšími a nejpříjemnějšími v mém životě. Když myslím na ty časy, jsou tak silné, že téměř mezi prsty cítím hřejivý, měkký písek cest, kde jsme tehdy uháněli bosky, s nadšením, jaké je možné jen v dětství.

Jedna další věc ve mně probouzela podobné potěšení a zájem: kaluže vytvořené na těchto cestách prudkými letními bouřkami, kdy byl vzduch naplněn ozónem a čerstvost plynula do plic jako med; nebo když jsem cítil něco tajemného a neuchopitelného v každém blesku; a moje duše se začínala

naplňovat nepopsatelnými pocity.

Zažil jsem bezpočet „dobrodružství“, bez nichž je nemožné představit si vyrůstání, nicméně nebudu nikoho zbytečně unavovat množstvím vzpomínek, ačkoliv vytvářejí atmosféru mého vnímání světa, bez které je těžké porozumět tomu, kdo jsem. Proto přejdu pouze k těm událostem v mém životě, které mají přímý vztah k okolnostem, jež mě donutily přemýšlet o tom, že se se mnou děje něco, co se neděje nikomu jinému.

* * *

Když mi bylo pět a půl, měl jsem nehodu, která překvapila všechny kromě mě, protože jsem v tom tehdy neviděl nic neobvyklého. Stalo se to na farmě v Salských stepích. Moje babička pracovala v blízkém včelíně, umístěném asi deset kilometrů od našeho statku. Tehdy se jezdilo na povozech tažených koňmi a babička mě občas brala do včelína s sebou.

Koně jsem miloval od útlého dětství. Jet s nimi, i když jen na povoze, byla jedna z mých největších tužeb – přesný opak toho, co můžu říct o vyhlídce pobytu ve včelíně. Problémem bylo, že z včelích žihadel jsem vždy velice opuchl, takže, mírně řečeno, pro včely nemám žádnou zvláštní lásku, hlavně když kolem mě začnou kroužit. To je důvod, proč jsem se odtamtud vždy vracel domů co nejdříve, jak to bylo možné.

Během jednoho takového výletu na cestě kolem pole enormně vzrostlých slunečnic mi vozka nabídl, ať si jednu uříznu. Můj kapesní nůž byl vyroben z velmi kvalitní oceli a byl velmi ostrý. Natáhl jsem se pro rostlinu, uchopil stonek do jedné ruky a energickým pohybem jsem jej přesekl nožem drženým v druhé ruce. Buďto kvůli setrvačnosti, nebo přehnané energii, kterou jsem dal do pohybu, jsem se pořezal na ruce přesně v místě, kde začíná dlaň.

Stáhl jsem ruku zpět a viděl hlubokou ránu. Díval jsem se překvapeně, jak téměř ihned začala vystříkovat krev. Vozka mi dal noviny, které jsem kolem poraněné ruky omotal. Nikdy jsem neměl strach z bolesti a nikdy nekřičel, dokonce ani jako batole. A tato rána zdaleka nebyla moje první zranění, takže jsem tiše seděl a čekal, až krev přestane tryskat.

Chtěl jsem se vyhnout matčině plísňení za moji nepozornost a uvažoval, že nejlepší cesta pro mě i pro vozku, který byl mimochodem více vyděšený než já, bude „skrýt stopy činu“. Měli jsme různé důvody, ale stejný cíl. Ale z důvodů, kterým jsem tehdy nerozuměl, krev rychle prosákla několika vrstvami novin, jež jsem měl omotané kolem ruky. To se mi vůbec nelíbilo – ztratil jsem mnoho krve, zbělel a cítil, že v tomto stavu bych plísňení jistě neunikl.

Abych zastavil krváčení, stiskl jsem ránu přes noviny pravou rukou a začal myslet na to, že krváčení konečně přestalo. V tom věku jsem již měl povědomí o tom, že krev může z těla kompletně uniknout, se všemi nevyhnutelnými následky, a nebyl jsem připraven se něco takového „naučit“ z vlastní

zkušenosti. V několika minutách silné krvácení přestalo a za několik dalších minut zmizelo beze stopy, čemuž jsem byl velmi rád. Po příjezdu, po nějakých třiceti až čtyřiceti minutách, bylo zranění na zápěstí kompletně vyléčeno. Když mě matka a její mladší sestra, která také pracovala ve zdravotnictví, uviděly se zakrvácenou rukou, lépe řečeno, se zakrvácenými novinami na ruce, byly zpočátku velmi vyděšené. Ale jakmile jsem nyní nepotřebné noviny odstranil, jejich strach se proměnil v údiv. Začaly podrobně zkoumat toto nevýznamné (z mého pohledu) zranění, a čím více je zkoumaly, tím větší byl jejich údiv, což pro mě bylo tehdy nepochopitelné.

Pozitivní důsledek pro mě spočíval v tom, že jsem díky tomu nebyl ani potrestán, ani mi nebylo zakázáno se navrátit k mým „extra důležitým“ činnostem – tj. hrám a prozkoumávání okolí s ostatními, okolí, které sestávalo hlavně z majestátního parku přes cestu, se všemi jeho tajemnými místy a zákoutími, plnými překvapení.

Překvapení našich „rodinných lékařů“ bylo pro mě tehdy absolutně nepochopitelné. V blažené nevědomosti jsem setrval až do doby, než jsem ve škole začal studovat anatomii. A teprve tehdy jsem pochopil důvod enormního údivu mé matky a její sestry. Uvědomil jsem si, že během výletu jsem si prořízl pažní tepnu na levé ruce. Jistě, tlak v oblasti dlaně není tak velký jako v oblasti ramene, ale podle veškerého soudobého lékařského vědění tepenné krvácení se nemůže zastavit samo o sobě nebo když si to někdo jednoduše přeje, ale je třeba provést stažení končetiny tlakovou páskou na dobu menší než dvě hodiny a během této doby musí dojít k chirurgickému zákroku, kdy se tepna sešije. V mém případě k ničemu z toho nedošlo. Bez stažení ruky jsem měl ztratit veškerou krev dlouho předtím, než bych dojel na farmu. Z pohledu medicíny to, co se mi stalo, bylo jednoduše nemožné.

Musel jsem si pouze velmi silně přát a to stačilo na zastavení krvácení, stačilo to na změnu nemožného v možné. Nyní jsem údiv své matky a její sestry jasně pochopil. Ony, jako lékařky, perfektně pochopily, co se stalo! Dodnes mám jako vzpomínku na tuto událost na zápěstí jizvu.

Stalo se mi velké množství podobných „nehod“; z nichž většina měla vést ke špatným koncům, ale všechny skončily vcelku pozitivně. Nejprve jsem myslel, že jsem měl zkrátka štěstí, ale v určitý moment neustálé štěstí přestalo být štěstím a stalo se něčím jiným. Čím? V té době jsem se nad tím nezamýšlel – stejně jako jsem se nezamýšlel, proč se něco, když jsem si to velmi přál, uskutečnilo.

Přál jsem si slunný den, a mraky zmizely; toužil jsem po letní spršce nebo bouřce, a kapky deště začaly dopadat na zem. Nastávaly nepříjemné situace, které po chvíli zmizely jako mlha rozehnaná sluncem. Neviděl jsem v tom nic

mimořádného. Takové byly moje zkušenosti – neměl jsem žádné jiné. Jednoduše nebylo s čím srovnat, pokud jeden nezačne sdílet své zážitky s ostatními. Než toto nastalo, považoval jsem všechny své zážitky za vcelku normální a přirozené.

Téměř ve stejném věku (bylo to tutéž zimu) se mi stal další zajímavý incident. Sníh v Kislovodsku nebyl po celou zimu, a tak všechny děti vždy přijímaly s velkým nadšením, když nasněžilo a ulice byly nějakou dobu pokryty sněhovou pokrývkou. Kislovodsk leží na úpatí hor a tak je zde těžké najít vodorovné plochy, hlavně v jižních částech, kde jsme bydleli. To je důvod, proč se pro nás téměř každá ulice stala ideální skluzavkou či „bobištěm“. Nejlepší „sjezdovky“ byly jednoznačně cesty, které byly poměrně široké a sníh na nich byl uježděn auty a nákladními vozy. A ačkoliv se tehdy na cestách nacházelo podstatně méně aut než dnes, rodiče nebyli zdaleka nadšeni našimi hrami, a když jsme byli přistiženi, boby nám byly jednoduše zabaveny. To pro nás byl ten nejhorší trest.

Proto se ve většině případů naší arénou staly postranní chodníky. Sjezd probíhal následovně: běželi jsme a následně skočili břichem dolů na boby, řítíce se dolů a pomáhající si nohama a rukama ke zvyšování rychlosti. Jednoho dne jsem takto ve značné rychlosti narazil do betonového podstavce schodů. Výsledek – dolní část mého obličeje byla „na maděru“ a několik zubů horní čelisti viselo, jak se říká, na vlásku, téměř úplně separovány od čelisti. Během několika týdnů však zuby vrostly zpět do čelisti, jako by se nic nestalo.

Následně jsem tento incident „zopakoval“, abych provedl „kontrolní experiment“. To jest, záměrně jsem opět narazil ve velké rychlosti do stejného betonového podstavce a snažil jsem se co nejvěrněji opakovat všechny okolnosti prvního incidentu, což se mi ve velké míře podařilo. Správnost mého „vědeckého experimentu“ byla tehdy plně potvrzena – zuby, opět visící „na vlásku“, opět vrostly zpět do čelisti, jako by se nic nestalo.

Experimentu se neúčastnil žádný zubař, a myslím, že pro dobro věci. Nikdy předtím ani potom jsem neměl jakékoli problémy se zuby. Dodnes jsem neztratil jediný. Můžu zuby bez nejmenších problémů překusovat dráty a louskat ořechy.

* * *

Skoro zároveň s tímto se stala jedna věc, která pro mne měla určité dalekosáhlé následky. Událost má kořeny v akcích místní oční lékařky. Když jsem byl malý, moje pravé oko bylo, jak říkají „očaři“, „líné“. Levé oko, dominantní, mělo vizuální ostrost 1.0, kdežto pravé jen 0.9. Tento stav je celkem obvyklý a daleko za hranicí situace, kdy je třeba zásahu. Nicméně oční lékařka vyvodila chybný úsudek, což i později přiznala, ale tehdy už pro mě bylo pozdě cokoliv změnit.

Předepsala mi brýle se zakrytou levou očnicí, které měly přinutit pravé oko být více aktivní. Podvědomě jsem tuto „léčbu“ sabotoval, jak jen jsem mohl. Pokaždé, když jsem se dostal ven, umístil jsem brýle do kapsy a nasadil je zase až těsně před příchodem. Moje malá lest fungovala nějaký čas, ale pak jsem byl přistižen „při činu“. Potom jsem byl poučen, že je velmi důležité, abych brýle neustále nosil, a dal jsem své slovo, že tak budu činit.

Byl jsem jednoduše v pasti. Má matka velmi dobře věděla, že jakmile jsem dal své slovo, už se nemusí o nic starat. Své slovo jsem vždy dodržel, dokonce i když to znamenalo ublížení si, jak se to stalo v tomto případě. Začal jsem je nosit nepřetržitě, navzdory faktu, že jsem je vroucně nesnášel.

Jednoho dne jsem ucítil prudkou bolest v pravém oku. Běžel jsem domů se zakrvaveným okem, jehož stav matku velmi vyděsil. Okamžitě jsem byl odvezen k lékaři, který diagnostikoval paralýzu několika očních svalů pravého oka. Jak se ukázalo později, jeden sval díky přetížení dokonce praskl, a dodnes mám jizvu, která to stvrzuje. Lékařka se omluvila mé matce za důsledek svého chybného rozhodnutí, ale pro mě už bylo pozdě cokoliv změnit. Několik svalů pravého oka mi zůstalo paralyzováno několik let, což mi jako dítěti přineslo spoustu nepříjemných okamžiků.

Když jsem nakonec pochopil, že mohu uzdravovat, oční svaly jsem si obnovil, ale to se mělo stát až mnohem později. A do té doby jsem zažíval díky chybě lékaře těžké časy. Po této příhodě jsem své slovo dával mnohem opatrněji, vědom si toho, že co řeknu, to musím dodržet, nehledě na okolnosti.

Během mého dětství se stalo mnoho neobvyklých událostí. Často jsem se dostal do kritických situací, které by pro většinu lidí skončily tragicky. Ale měl jsem vždy „štěstí“ a všechno se pro mě vyvinulo bez vážnějších následků. Absorboval jsem okolní svět jako houba, „žízňivý“ po čemkoliv novém a neobvyklém. Poznával jsem ho s dětskou bezprostředností, obdivujíc jeho krásu a unikátnost. Mé dětské roky zůstávají ve vzpomínkách jako něco čistého a nádherného, kdy se všichni zdáli být úžasní a dobří. A ačkoliv mi budoucnost přinesla mnoho zklamání v lidech, nikdy jsem nepřestal věřit v jejich dobrou stránku. Skrze vlastní zkušenost jsem dospěl k podobnému poznání, jako jsem mnohem později našel ve Slovansko-Árijských Védách: „Člověk by měl respektovat ty, kdo zasluhují respekt. Člověk by měl milovat ty, kdo zasluhují lásku. Člověk by měl důvěřovat těm, kdo dokázali, že si důvěru zaslouží.“

Už od svých dětských let jsem začal vytvářet vlastní svět, který postupně rostl; objevovaly se nové „země“ a „kontinenty“, potom nové „hvězdy“, galaxie a vesmíry ... a ty nebyly vždy jen imaginární. Ale o tom více později, kdy mě svět nepřestával překvapovat. Chtěl bych jedno takové překvapení popsat podrobněji, protože spadá do speciální kategorie.

Když mi bylo deset nebo jedenáct, měl jsem „sen“. Usnul jsem a ... najednou jsem se ocitl, kompletně při vědomí, na kraji střechy našeho

čtyřpatrového domu. Všechno bylo absolutně reálné. Cítil jsem vánek čechrající vlasy, cítil jsem vůně, slyšel zvuky a barvy okolního světa byly živé a zářivé. Všechno okolo mělo větší hustotu, větší hloubku a působilo více skutečně.

Stál jsem na kraji střechy a věděl, že musím udělat krok a vzlétnout .... ale věděl jsem, že letu nejsem schopen, a ten krok jsem neudělal. Bohaté předchozí zkušenosti a vnitřní hlas mi říkaly: „Dole se rozbiješ, nebo přinejlepším si zlámeš ruce a nohy.“ Ale navzdory tomu něco hluboko ve mně mne k tomuto kroku nutilo, nevysvětlitelně mě to k tomu táhlo. Rozhodl jsem se proto pro kompromis – sešel jsem dolů a rozhodl se zkusit své „létací schopnosti“ za optimálnějších podmínek.

Rozběhl jsem se, vyskočil do vzduchu a snesl se dolů neuvěřitelně lehce a pomalu. To mě překvapilo, odrazil jsem se a ocitl se znovu ve vzduchu. Tentokrát jsem se mentálně nasměroval k pohybu vzhůru. Vystoupal jsem několik metrů vysoko a v mžiku se okolní stromy octly pod mýma nohama. Zároveň jsem cítil duševní napětí a čekal, že každým momentem spadnu opět na zem.

Ale z nějakého důvodu se tak nestalo; zákony gravitace se na mě nevztahovaly, což mi nešlo na rozum. Stále jsem čekal nějaký „podraz“, ale nic se nestalo. „Vznášel“ jsem se ve vzduchu, jako by to byla nějaká hutná substance. Ten pocit byl absolutně neuvěřitelný. Celá moje bytost byla naplněna neuvěřitelnou euforií a něco v mé hrudi mě nutilo stoupat neustále výše. Vystoupal jsem nad domy, vrhaje se výš a výš, a po celou dobu jsem cítil sílu, ponoukající mě dále stoupat.

Povrch země se vzdaloval; domy, vykukující z mezer mezi mraky, vypadaly jako miniatury. Po celou dobu se v mé mysli nacházela myšlenka – jak dlouho to potrvá a nepadnu poté na hříšnou zem, jako se to stalo všem, kdo se pokusili létat a neměli křídla?

Když jsem se následujícího rána probudil v posteli, nerozuměl jsem vůbec, co se stalo.

Jaký podivný sen jsem měl, tak podivný, že jsem nebyl vůbec schopen rozlišit, jestli to byl sen, nebo realita. Odpověď na tuto otázku pro mně zůstala zahalena tajemstvím. Rozluštění přišlo ze směru, odkud bych to nikdy neočekával.

Nějaký čas poté jsem měl příležitost navštívit Moskvu a zpět jsme se s matkou vraceli letecky. Přistání bylo na letišti v Minerálních Vodách, nad okrskem, kde byl náš dům. Když letadla klesala na přistání, létala nad našimi hlavami neustále. Postupně jsme si na to zvykli a nikdo těmto zvukům nevěnoval zvláštní pozornost.

V červnu 1972 jsem tedy měl první příležitost pozorovat zemi okénkem letadla. Měl jsem sedadlo u okna, na pravoboku letadla. Můj nos byl absolutně „přilepen“ na plexisklo okénka. Jak jsme se blížili k přistání, najednou jsem uviděl skrze mezeru mezi mraky náš dům a stalo se něco neuvěřitelného. Domy

z výšky vypadaly přesně tak, jak jsem je viděl ve svém „snu“! Byl jsem v šoku, když jsem si to uvědomil. Dostalo se mi nečekaně zcela materiálního potvrzení toho, co se mi stalo ve „snu“, jakkoliv podivné to bylo.

V mém životě nastalo mnoho „náhod“. Když je jich nicméně příliš mnoho, člověk se neubrání myšlenkám – jsou to všechno opravdu jen náhody? Muselo se stát, že otec dostal byt právě v Minerálních Vodách? Mohl ho dostat v jakémkoliv jiném městě. Otec se nechtěl z Kislovodsku, kde se oženil, narodily se mu tam děti a měl tam všechny přátele, nikam stěhovat. Ale události se vyvinuly tak, že neměl jinou možnost – v blízké budoucnosti stavební společnost, kde pracoval, neplánovala stavět v Kislovodsku jakékoliv další domy a žít v podmínkách sklepního bytu bylo jednoduše dále nemyslitelné. Můj otec se tedy po diskusi se všemi členy rodiny rozhodl přestěhovat do jiného města. Stále si pamatuji, jak jsme všechny naše věci naložili na korbu nákladáku a během přesunu do nového bydlení jsme všichni seděli na zavazadlech a kufrech. Květnový větřík nám foukal do tváří, jak nákladák uháněl „šílenou“ (jak se nám tehdy zdálo) rychlostí. Pro nás děti byl tenhle přesun pravým dobrodružstvím. Takto jsme se tedy objevili v městě Minerální Vody. Velké letiště přímo hraničilo s krajem města. Díky blízkosti Zmejských hor a rozvržení přistávacích drah musela všechna letadla létat přes bloky obytných domů, v nichž se nacházel i náš byt.

Náhoda? Možná, ale kdyby nebylo této náhody, nikdy bych neviděl naprosto totožný obrázek z okna letadla, jako jsem předtím viděl ve svém „podivném snu“. Nejprve jsem neměl jak zážitky ze svého „snu“ porovnat se skutečností, takže to, co se stalo, pro mě zůstávalo „podivným snem“, ale po spatření naprosto totožného obrázku z letadla přelétávajícího nad naším domem se veškeré pochybnosti o reálnosti prožitku vytratily.

* * *

Nebudu říkat, že jsem v tu dobu rozuměl všemu, co se mi děje. Ale už jsem nabyl jistoty, že to byla realita, protože se mi dostalo nevyvratitelného důkazu. Poté by mě nikdo nebyl schopen přesvědčit o opaku. A to nejsou jen slova. Odjakživa jsem byl velmi umíněný, a pokud jsem si byl něčím jist, na to, aby změnila můj postoj, pouhá slova nestačila.

Vzpomínám si na své první „vědecké objevy“. Jako každý kluk jsem nasbíral pořádnou porci poranění, škrábanců a podobně. Při těchto příležitostech jsem často pozoroval zaschlou krev. Jednoho dne jsem si všiml, že rez na železe vypadá přesně jako uschlá krev. Byl to můj první „vědecký objev“. Oznámil jsem matce, že v krvi je železo. Bylo mi tehdy pět a byl jsem na svůj „objev“ absolutně pyšný. Nemohl jsem se dočkat, až se o něj podělím s pro mě neotřesitelnou autoritou – matkou.

Když jsem slavnostně odhalil svůj velký objev, řekla tiše, že se mýlím.

Pokusil jsem se ji přesvědčit o správnosti svého objevu předvedením uschlé krve a rzi, ale byla neoblomná. Nezviklaly ji žádné argumenty a pokračovala v přesvědčování. Přesto jsem, uražen její neochotou vidět zjevné, zůstal u svého názoru. Podobná věc se stala, když jsem se podělil o objev, že slunce je jen jedna z mnoha hvězd. Toto všechno mě samozřejmě silně rozladilo, ale nepřinutilo mě ustoupit.

Později, když už jsem chodil do školy a věděl z knih, že jsem měl pravdu, jsem se zeptal na důvody takových odpovědí. Její jednoduchá odpověď mě překvapila. Řekla, že přirozeně věděla, že jsem přišel na správné věci, ale důvodem pro zamítavé odpovědi byla její touha trénovat můj charakter. Nechtěla, abych měnil své názory jen proto, že někdo jiný, koho považuji já nebo ostatní za autoritu, říká něco jiného bez toho, aby svá tvrzení podpořil důkazy.

Než jsem se dostal do školy, byla mou jedinou, неотředitelnou autoritou a toto byla cesta, jak mě trénovala být nezávislým v úsudku a názorech. Jsem jí za to velmi vděčný. Kdo ví, jak by vše v mém životě dopadlo, nebýt tohoto? Ve škole a později na univerzitě jsem tak byl již připraven na fakt, že ne vše, co se zde učí, musí být správné.

Jestliže vidíte a chápete věci způsobem odlišným od většiny ostatních, neznamená to, že se mýlíte a oni mají pravdu jen proto, že se (údajně) většina nemůže mýlit.

Když mi bylo čtrnáct, zažil jsem stav těžko známý komukoliv jinému. Stalo se to v létě 1975. Jeden večer jsem se cítil velice unavený, oční víčka se jednoduše zavřela a odmítala držet otevřená. Šel jsem spát a okamžitě usnul. Probudil jsem se o dvě hodiny později a cítil zimnici. Teploměr potvrdil vysokou horečku. Ale pro horečku nebyl tehdy žádný důvod – ani jsem neležel delší dobu na studeném, ani jsem se nezpotil ve chladném počasí, atp. Přesto teplota dále stoupala a tablety na zmírnění měly nulový účinek. V deset hodin večer teplota dosáhla 40,5 stupně. Obecně řečeno, horečky jsem vždy snášel dobře – u teploty kolem 40 stupňů jsem se cítil mírně netečně, ale nic více. Po užití několika dalších tablet, které mi matka dala, jsem rychle usnul.

V noci jsem se probudil, lapaje po dechu. Když jsem přišel k sobě, všiml jsem si, že mám vyprahlý krk a rozpraskané rty. V plicích a krku bylo katastrofické „sucho“ a pulz a dýchání bylo značně zrychlené. K mému údivu jsem vlastní krev cítil, jako by to byla vařící voda s každým prudkým stažením srdce přinucená proudit cévami a šířící se tělem jako lavina.

Pocit vroucí vody proudící cévami byl naprosto zvláštní. Přitom se mi zdálo, že postel začala rotovat. Netuším, jak vysokou teplotu jsem tehdy měl. Pocit horečky 40,5 byl zcela nesrovnatelný s tím, co jsem tehdy cítil – „magma“ proudící mým tělem.

Byl jsem ale absolutně klidný a rozjímal jsem o sobě jako o někom cizím. Zaznamenal jsem myšlenku, že pokud teplota překročí 42 stupňů, krevní

proteiny se začnou srážet a rozjímal jsem o možné smrti, jako by se mě to vůbec netýkalo. Potom jako bych se propadl v cosi a probudil se až ráno ve své posteli, cítě se dobře. Měření teploty ukázalo, že mám 36,6°C. Vstal jsem a šel na ulici, kde mě čekali kamarádi.

Co se mi stalo, bylo něco neuvěřitelného – nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. V životě jsem se mnohokrát ocitl v kritických situacích, ale nikdy jsem necítil strach z možné smrti. A nebylo to dáno jen dětskou lehkomyšlností.

Postupem času jsem zažíval nové podivnosti. V kontaktu s ostatními jsem zjistil, že velké množství věcí, které se děly mně, ostatní lidé nezažívali. Samozřejmě jsem rozuměl, že mně mí známí a přátelé neříkají každý detail, který se jim přihodil, nicméně, začal jsem mít podezření, že mé zážitky byly v mnoha ohledech, mírně řečeno, zvláštní.

* * *

Toto vše dosáhlo „kritické masy“ když jsem byl student na univerzitě. Po zakončení prvního roku jsem pracoval v studentské stavitelské skupině. (v *sovětských dobách byla obecná praxe pro ty, kteří navštěvují vysoké školy a další vzdělávací instituce, formovat skupiny, které byly přiřazeny buď na stavební projekty, nebo práci na kolektivním hospodářství, pozn. překl.*) Byl jsem ubytovací důstojník naší skupiny, a musel proto stihnout všechny zkoušky před předepsaným obdobím, abych mohl připravit tábor pro příjezd ostatních.

Nikdy předtím jsem poblíž polárního kruhu, ve městě Urengoj, nebyl. Letní tundra je něco výjimečného. Nedovedl jsem si ani představit, že v zemi věčného mrazu může existovat taková nádhera. V létě je tundra zemí jezer a bažin, nebo přesněji řečeno, vřesovišť. Jejich krása je majestátní, ale zároveň smrtelně nebezpečná. Plány pro naši skupinu se ale změnily, a skončili jsme ubytování v Nadymu.

Zde jsem moc štěstí neměl. Protože jsem celkem obstojně vařil, připravoval jsem jídlo pro celou skupinu. Pracovní den mi začínal ve čtyři ráno a končil o půlnoci. Byla to každodenní rutina: nejprve bylo třeba nasekat dřevo na celý den a poté vařit na tři směny. Také jsem musel kupovat a pěšky donášet jídlo do tábora a mezitím ještě stihnout mýt nádobí a hrnce. Každý den mi pomáhal nový pomocník. Po jedné směně v kuchyni se skoro ani nebyl schopen odplazit do postele. Mně pomalu docházely síly také.

Touto prací jsem si vydělal nějaké peníze a rozhodl jsem se udělat si radost a koupit si kvalitní fotoaparát s bleskem. Bylo to v roce 1980, kdy jsem byl ve druhém ročníku univerzity. Jednou jsem byl pozván na narozeninovou oslavu spolužáka a vzal fotoaparát s sebou. Začal jsem dělat momentky se zapnutým bleskem, když se přístroj začal chovat podivně – blesk fungoval jen někdy. Nějak jsem nerozuměl, kde může být problém. Jiný spolužák měl u sebe také fotoaparát, ale bez blesku, a když viděl, že jsem přestal fotit, zeptal se, zda si

může půjčit můj blesk. Ten na jeho přístroji fungoval bezchybně. To mě přesvědčilo, že s mým bylo něco v nepořádku. Neviděl jsem žádné jiné logické vysvětlení, takže jsem fotoaparát vzal do záruční opravny, kde jsem obsluhu obeznámil s podstatou problému.

Když jsem opouštěl obchod, byl jsem šťastný a předpokládal jsem, že fungující přístroj dostanu zpět co nejdříve. Za několik dnů jsem šel svůj nebohý fotoaparát vyzvednout. V opravně mi bylo oznámeno, že s přístrojem je vše v pořádku, byl to bezporuchový kus. Odborníkům jsem věřil, ale přesto jsem je požádal, zda mi to mohou předvést na místě. Opravář laskavě svolil a osobně mi demonstroval fungování fotoaparátu s bleskem. Pocítil jsem úlevu, ale v koutku mysli nepřestával hlodat červíček pochybností. Pro zažehnání nejistoty jsem ho požádal, zda mohu funkčnost ověřit sám. A v tento moment se začaly dít podivnosti. Když jsem stiskl spoušť, blesk nezareagoval. To mě překvapilo mnohem méně než opraváře a jeho asistentku, svědkyni dění. Překvapený muž stiskl tlačítko, a blesk znovu fungoval. Když jsem to udělal já, výsledek byl opačný. Asistentka se také podílela na "vědeckém" experimentu. Později to zkoušeli i další zaměstnanci. Výsledek byl vždy stejný.

Když jsem stiskl spoušť já – nic se nestalo. Už jsem začal vtipkovat o psychologické nekompatibilitě mezi mnou a fotoaparátem, když přivolaný starší specialista navrhl, abych si zkusil něčím izolovat prst a mačkat spoušť takto. K velké úlevě všech zúčastněných blesk konečně reagoval.

Dostalo se mi vysvětlení, že podobný případ je velmi vzácný, že jsem měl okolo sebe silné pole statické elektřiny, které zkratovalo synchronizér blesku. To byl důvod, proč se v mých rukou fotoaparát choval tak divně. Bylo jen třeba nahradit drátek synchronizéru jiným, s větší izolační kapacitou. Ale ten neměli na skladě a musel jsem jim periodicky volat a ptát se, zda už přišel.

Když jsem dorazil domů, zvolal jsem pobouřeně, "Sakra, *musíš* fungovat!" a zmáčkl důvěrně známé tlačítko. K mému velkému překvapení blesk zafungoval. Hned jsem začal s experimenty: když jsem si usmyslel, že blesk *musí* pracovat, fungoval; když jsem si usmyslel opak, nijak nereagoval!

Díky tomuto experimentování jsem dospěl k prvnímu závěru – že obsah mých myšlenek má vliv na to, co se kolem mě děje, přinejmenším na elektrická zařízení. Následně jsem přistoupil k demonstraci svého zjištění spolužákům. Tito budoucí fyzikové jednoduše nedovedli pochopit, jak je to možné, nedovedli pro chování blesku najít žádné vysvětlení, a proto se většina z nich raději zdržela jakýchkoliv komentářů.

Incident s bleskem byl poslední kapkou, která mě přinutila začít zkoumat to, co se děje, ze značně odlišné perspektivy. Z reakcí ostatních jsem chápal, že věci, které se mi děly, měly daleko k běžnosti. Právě naopak – nevěděl jsem o nikom, kdo by zažíval něco být jen vzdáleně podobného.

3. Na univerzitě

Když začal třetí ročník, museli jsme absolvovat laboratorní práce za použití buďto vysílacího nebo přijímacího vybavení. Studovali jsme v praxi všechny typy elektromagnetického vyzařování – od světla po dlouhé rádiové vlny. Každé laboratorní cvičení trvalo čtyři hodiny. Každý, kdo studoval na univerzitách fyziku, to asi dobře zná. Zmiňuji to zde jen z jednoho důvodu. Pokud se z jakéhokoliv důvodu stalo, že se naměřená data byť i jen mírně odlišovala od teoreticky předpovězených hodnot, učitelé vyžadovali celou práci opakovat znovu, a to i vícekrát, dokud se nedospělo k požadovaným výsledkům. To znamenalo, že práci musela opakovat celá skupina podílející se na měření, zpravidla dva až tři lidé. Tato opakovaná měření musela být provedena ve volném čase a nesměla kolidovat s pravidelným rozvrhem. Ve zkratce, byla to značná nepříjemnost jak pro nás, tak pro učitele.

Uvádím tato nezáživná fakta z jednoho důvodu: já i ti, se kterými jsem byl ve skupině, jsme to museli dělat velmi často. Bylo to proto, že když jsem se účastnil experimentů, byla naměřená data velmi daleko od žádaného výsledku. Všechna měření jsme prováděli co nejpřesněji. Vždy jsem dával přednost tomu, aby se dělalo vše pozorně; přesně jsme dodržovali podmínky experimentu, ale ... po jejich zpracování jsme nezískali nic ani vzdáleně podobného potřebným výsledkům. Někdy přístroje přestaly pracovat úplně. Než jsem já a mí „spolupříjemníci“ vstoupili do místnosti, všechna zařízení fungovala jednoduše, jak měla, také po našem odchodu fungovala normálně, ale z nějakého důvodu se vždy „zbláznila“, když jsme na nich pracovali my. To se stávalo skoro pokaždé a na všech místech, kde jsem se vyskytoval. Spolužáci přirozeně neměli žádnou zvláštní touhu provádět laboratorní cvičení v mé společnosti.

K „příměří“ došlo přibližně po třech měsících; přístroje se „uklidnily“ a neprojevovaly nad mou přítomností „radost“ tak bouřlivě. Fakt, že přístroje reagovaly na mou přítomnost, byl zjištěn vcelku rychle a nejen na úrovni intuice. Lidé si všimli, že když jsem prošel kolem toho či onoho přístroje vysílajícího nebo přijímajícího elektromagnetické vlnění, jednoduše se „zbláznil“, jestli se něco takového dá říct o přístrojích. Když kolem nich prošel někdo jiný – taková „radost“ pozorována nebyla. Výsledkem těchto praktických zkušeností bylo, že mi všichni začali říkat, v přátelském duchu, ať se se svými „bio-poli“ od jejich přístrojů „držím dál“, jelikož nikdo nechtěl zbytečně měření opakovat. Netaktní rozhodně nebyli. Stále jsem byl vedoucím naší studentské skupiny a kurzu a nějak se stalo, že mne mnoho studentů a učitelů respektovalo pro mé principy a postoje, které nebyly nikdy jen pózou – má slova byla vždy v souladu se skutky.

A také jsem nebyl fyzicky slabý. Mohl jsem si „pohrát“ s 16-ti kilovými a 32-kilovými činkami, aniž by mi to dělalo nějaké potíže. Jednou nebo druhou cestou, byl jsem „respektován“ za to, že jsem byl sám sebou. V prvním ročníku

se vyskytlo několik pokusů o provokaci. Nalili mi do čaje koňak v očekávání, že si nevšimnu a vypiji ho, nebo mi nabízeli peníze za každé sprosté slovo, které řeknu ..., ale všichni celkem rychle pochopili, že mé postoje nejsou jen póza, a začali mne za to respektovat.

Došlo to k bodu, že když někdo zaklel v mé přítomnosti, aniž si mne všiml, dodatečně se mi za to omluvil. To je příklad, že lidé vždy respektují ty, kdož mají pevné názory a postoje a nemění je za jakékoliv situace ...

Tehdy jsem nerozuměl, co se dělo a co byla má „bio-pole“. Ale byl jsem přesvědčen čím dál tím více, že se tyto „fenomény“, které jsem zažíval, nedějí každému a že nejsou zdaleka běžné.

* * *

Toto pochopení toho nakonec probudí přání porozumět, co že to je?! Přirozeně jsem toto nutkání cítil také. Začal jsem se zajímat o knihy o záhadách a nevysvětlitelných fenoménech, které se lidem děly. V sovětských časech byla taková literatura zakázaná. Bylo téměř nemožné najít cokoli o tématu. Bohužel, těch několik tištěných materiálů, které jsem byl schopen získat, nepřineslo žádné poznatky takového druhu, jaký jsem hledal. Nesly v sobě ještě více nesmyslů než soudobá věda.

Jednou jsem narazil na materiály o různých okultních disciplínách. Sestřenice mi poslala výtisk o chiromantii. Rozhodl jsem se to vyzkoušet a začal studovat rýhy na dlani a jejich význam a ihned začal ověřovat přesnost nabytých poznatků v praxi. Problém s „dobrovolníky“ jsem neměl ani v nejmenším, většina lidí se chtěla dozvědět o sobě něco nového.

Mnoho spolužáků a také učitelů poslouchalo se zájmem mé výklady. Byli překvapeni, jak přesně jsem popsal jejich charakter a život pouze studiem čar jejich dlaní.

Tehdy jsem ještě nevěděl, že linie na dlaních, lépe řečeno výsledný obraz, který formují, odráží genetiku a duši člověka. Také jsem si nebyl vědom, že tyto linie jsou jen klíčem, kódem, který otevírá „dveře“ k osudu jedince, k možným variantám jeho života, jež příroda zakódovala do jeho genetiky, a k realizaci těchto možností skrze realizaci jeho ducha, pomocí genetiky jako nástroje.

Kresba dlaně umožňuje získat informace o člověku a „číst“ jeho minulost, současnost a budoucnost. Jinými slovy, lze se „napojit“ na danou osobu prostřednictvím kresby dlaně. Tato kresba ale sama o sobě nedovoluje čtení nebo skenování informací – to se děje jen skrze ni, slouží jen jako nástroj. Jak se ukázalo, chiromantie je jen metoda jak vstoupit do „informačního pole“ dané osoby, ale poskytuje prostředky pro získání informací jen v případě, že provádějící osoba vlastní určité vrozené schopnosti. Je to jen jedna z mnoha metod „vstupu“.

Jestliže osoba tyto vrozené schopnosti nemá, nezáleží na tom, jak dlouho

bude studovat texty nebo jak dlouho bude pozorovat linie dlaně, výsledky jejího snažení budou přinejlepším jen obecnosti, které nereflektují život konkrétní osoby.

O tom jsem pochopil více detailů až později, ale základní koncept jsem získal vcelku rychle. Poté, co jsem přesně popsal minulost lidí, které jsem nikdy předtím nepotkal, pouze čtením jejich kresby dlaně, někteří spolužáci z fakulty a i z jiných fakult mě požádali o kopie mých textů o chiromantii. Překvapilo mě, když vyšlo najevo, že po přečtení stejných materiálů nejsou schopni správně číst z ruky. Někteří mě dokonce obvinili, že jsem si ty důležité informace nechal pro sebe a nezkopíroval je.

Jejich uvažování mi přišlo divné, protože jsem jim předal všechno, co jsem měl. Postupně jsem si začal uvědomovat, že to důležité nebyla metoda vstupu, ale osoba, která ho používá. Existuje mnoho metod jak získat vstup do informačního pole jedince: linie dlaně, sedlina kávy, astrologie.

Všechny tyto metody slouží jen k „naladění se“ na určitou osobu, na její informační pole (kterým rozumím pole vytvářené jedincem, jenž má určitou genetiku, obsahující jeho ducha s pamětí všech předchozích inkarnací a s otiskem všech událostí a skutků života jedince, provedené do okamžiku, kdy probíhá skenování, a také událostí a akcí, které se teprve mají stát). V principu tyto metody naladění nejsou potřeba, pokud člověk chápe pravou podstatu mechanismu. Je možné skenovat osobu přímo, bez pomoci těchto „berliček“.

V počátečních fázích tyto metody dovolují zjednodušit „vstup“ a usnadňují naladění na určitou osobu, ale postupem času začnou brzdit vývoj osoby, která s jejich pomocí provádí čtení. Je to podobné používání dlah poté, co se zlomenina již zahojila.

Takže jsem si uvědomil nutnost hledání informací, abych porozuměl tomu, co se se mnou děje. Bohužel, většina informací, které se mi podařilo získat, byla bezcenná. Všechno to bylo ve stylu „běž tam, není známo kam, a najdi to, nikdo neví co“. Ale vroucně jsem si přál a neviděl žádnou jinou možnost, tak jsem „šel“, bez znalosti toho, kam jdu nebo co hledám. A nejzajímavější věc je, že jsem uspěl ...

* * *

Za studií jsem byl v radě studentského klubu Charkovské univerzity. Věnoval jsem mnoho času amatérským uměleckým aktivitám, organizoval různá setkání a studentské aktivity. To mi umožňovalo potkávat mnoho lidí, studentů, učitelů a vědeckých pracovníků. Mnoha jsem se ptal, zda vědí o někom, kdo vlastní neobvyklé schopnosti.

Po nějaké době a skrze několik známých jsem uspěl v domluvení schůzky s takovým člověkem. Byl mi sdělen čas a místo. Myslel jsem si, že se jen musím setkat s tímto člověkem s nadpřirozenými schopnostmi a všechny neurčitosti a

nejasnosti zmizí jako mlha rozehnaná vycházejícím sluncem.

Člověk, na kterého jsem čekal, měl mírné zpoždění, věděl jsem pouze jeho jméno (které, pokud se nepletu, bylo Vladimír) a neměl jsem nejmenší ponětí, kdo to je, jak vypadá nebo jak je starý. Přesto jakmile se objevil, poznal jsem ho na první pohled. Nějakou dobu jsme hovořili. Bohužel se ukázalo, že není schopný dávat přímé odpovědi, ale používal hádanky a náznaky.

Velmi pravděpodobně měl určité obavy, zřejmě si myslel, že jsem agent KGB. Ať tak nebo onak, z výsledku našeho setkání jsem byl velmi rozčarován. Přesto se na mě pokusil použít několik ovlivňovacích metod. Řekl mi, ať se uvolním a věřím mu, což jsem přirozeně neudělal – neměl jsem důvod mu důvěřovat, stejně jako on neměl důvod důvěřovat mně. To je zřejmě důvod, proč se mnou nebyl schopen nic udělat, ačkoliv jsem jeho vliv cítil.

Hovořili jsme téměř dvě hodiny a dotkli se mnoha témat. „Proklepl si mě“ svými metodami – něco řekl a sledoval mou reakci. Když jsme se zvedli k odchodu, bylo již pozdě večer. Šli jsme spolu na charkovské nádraží, kde jsme se rozdělili a šli každý svou cestou. Pravděpodobně byl mnou zklamán ve stejné míře jako já jím, možná i více, těžko říct, jak to bylo, ale já jsem byl zklamán silně. Selhal jsem v úkolu jakkoliv se přiblížit pochopení, co se okolo mne dělo.

Jistě, „pro jedno kvítí slunce nesvítí“, nicméně nemínil jsem nečinně čekat, až se objeví někdo další s paranormálními schopnostmi. Nepodařilo se mi získat informace od osoby, o níž jsem doufal, že bude vědět co a jak. Dnes je těžké zpětně říct, nakolik tento muž skutečně rozuměl podstatě a nakolik by ji byl schopný vysvětlit. Nejpravděpodobněji používal své schopnosti bez skutečného porozumění jejich podstatě.

Nicméně jsem mu vděčný, že mě přinutil nečekat na „manu z nebes“, ale pokusit se porozumět všemu pomocí vlastního úsilí. Rozhodnutí bylo učiněno a nehodlal jsem realizaci dlouho odkládat. Jak jsem zmínil dříve, znal jsem na univerzitě mnoho lidí. Studenti byli vždy zvědaví a vždy připraveni otestovat něco neobvyklého.

Za den nebo dva po setkání jsem se rozhodl zkusit nějaké testy, které zkoušel on na mně, na jiných lidech. Oslovil jsem skupinu studentů, které jsem znal, zda by se chtěli účastnit určitého experimentu. První osoba, která zareagovala na nabídku, byla dívka, jejíž jméno si bohužel už nepamatuji. Požádal jsem ji, aby předpažila ruce dlaněmi vzhůru. Položil jsem pravou ruku nad její pravou ruku a začal si představovat malou hřejivou kouli na její dlani. Doprovázel jsem to slovy: „Malá hřejivá koule se ti objevila na dlani. Je hustší a teplejší, tvoje dlaň je k ní přilepena, prsty ji obepínají více a více atd..“. Všiml jsem si, že dívčiny prsty se zkroutily způsobem, jako by držela v dlani jablko.

Jsa překvapen, zeptal jsem se, co cítí. Řekla, že cítí hřejivou kouli, kterou prsty proti její vůli obepnuly, s čímž nemůže nic dělat. Byl jsem ohromen průběhem experimentu stejně jako ona a pokračoval s ještě větším elánem.

Postupně se kolem začal hromadit dav, ale byl jsem do činnosti tak ponořen, že jsem jim nevěnoval žádnou pozornost a pokračoval ve svém „vědeckém“ experimentu.

Představil jsem si, že se koule stává lehčí a lehčí a táhne její ruku vzhůru. Znovu jsem myšlenky doprovodil slovy a znovu byl překvapen, když dívčina ruka začala putovat vzhůru, výše a výše, jako kdyby ji nějaká neviditelná síla neustále nutila k pohybu. Byla tažena směrem vzhůru s takovou silou, že dívka měla problémy s udržení rovnováhy. Vypadalo to, že by stačilo málo, aby se jí chodidla odlepila od podlahy a začala se vznášet. Skutečnost, že mé úsilí mělo výsledky, mě nepřekvapila o nic méně než dívku a přihlížející.

Celého mě naplnila nějaká neobvyklá radost a potěšení. Pokračoval jsem v načatém experimentu. Změnil jsem směr pohybu její ruky a představil si, že koule se stává těžší a táhne jí ruku dolů. Jakmile jsem to udělal, silně vykřikla. Okamžitě jsem zastavil působení a zeptal se, co se stalo a co ji k tomu přimělo.

Dívčina odpověď mě překvapila víc než cokoliv, co předcházelo. Sdělila mi, že její dlaň byla jako ve svěráku, který se začal utahovat, a cítila, jak jí něco zplošťuje kosti, a proto vykřikla bolestí.

Omluvil jsem se jí za nepříjemnosti, které jsem nevědomky způsobil, a zamyslel se nad tím, co se stalo. Jediným vysvětlením mohlo být to, že jsem vytvořil dvě síly – jedna táhla její ruku nahoru, zatímco druhá dolů. Dlaň se ocitla mezi dvěma „elementy“ a tyto síly ji začaly drtit.

* * *

Stal jsem se nečekaně svědkem manifestace síly myšlenky, která se ukázala být velmi reálnou. Někdo by mohl namítnout, že se jednalo jednoduše o případ hypnózy. Ale prvně a především, co je to hypnóza? Moderní věda pouze uznává její existenci bez porozumění její povaze. Svě chápání hypnózy vysvětlím později, nyní se vrátím k experimentům.

Vliv, který jsem aplikoval v prvním experimentu, byl kombinací verbálního a přímého působení. Slova pomohla osobě dostat se rychle do nutného stavu, naladit se na událost. Byla jen pomocným prostředkem, nikoliv hlavním. To lze ilustrovat následovně: vůbec jsem neřekl nahlas, že by koule v dívčině dlaní měla začít stahovat ruku dolů. Jen jsem pohyboval rukou dolů, zatímco její ruka se pohybovala vzhůru. Navíc jsem nevyslovil, že by se její ruka nacházela ve svěráku, který ji začal mačkat. To, co se odehrálo, bylo překvapení pro nás oba, pro mě dokonce větší než pro ni.

Tento výsledek je prostě nemožné docílit hypnózou. V experimentu se stalo následující: vytvořil jsem nový vliv, který nutil ruku k pohybu směrem dolů, bez předchozího zrušení vlivu, který ji nutil k pohybu vzhůru. Výsledkem bylo, že se její dlaň ocitla „mezi dvěma ohni“.

Bylo pro mě vcelku překvapení, že síla myšlenky může mít takový reálný,

materiální vliv. Ačkoliv jsem chápal, že takovéto předvedení „síly“ bylo nejefektivnějším a nejsnáze pochopitelným důkazem pro ostatní, osobně jsem považoval takový postup za nepřijatelný.

Bohužel porozumění účinku, které se vyvinulo v naší civilizaci, je velice primitivní. Pokud se lidská bytost svíjí bolestí, znamená to, že on nebo ona cítí účinek „síly“. Jestliže necítí nic podobného druhu, žádná manifestace síly není. Je to opravdu tak, že lidská bytost cítí satisfakci, jen pokud je to, co se jí děje, doprovázeno bolestí nebo nepříjemnými pocity?

Je opravdu tak důležité cítit bolest jako „důkaz“ existence vlivu, namísto uvědomění, že reálné, skutečné problémy, potvrzené skutečnými přístroji, po aplikaci vlivu mizí beze stopy, i když osoba během toho necítí žádné nepříjemné pocity? K tomuto v určitém ohledu filozofickému problému se vrátím ještě později, nyní budu pokračovat popisem tehdejších událostí.

* * *

Jakmile jsem si uvědomil, že síla myšlenky je reálná a může lidem způsobit újmu, začal jsem s jejím užitím nakládat velice opatrně, abych vyloučil jakékoliv negativní postranní efekty. Než budu pokračovat, rád bych věnoval pár řádek jedné další (nikoliv však poslední) „náhodě“ mého života.

Nějak se stalo, že se první osoba, na kterou jsem se pokusil aplikovat působení, ukázala být velmi vnímavá. Kdo ví, jaký směr by můj život nabral, kdyby tato dívka na mé působení nijak nereagovala? Nevím, zda bych vyzkoušel něco podobného na někom jiném, či ne. A kdyby ano, doufal bych, že druhá, třetí, čtvrtá osoba se ukáže citlivá na mé působení? Nejspíše ne. Ale, neočekávaně pro mě se věci vyvinuly tak, že se má první zkušenost ukázala být nanejvýš úspěšná a inspirovala mě k novým „výkonům“ ve jménu hledání Pravdy...

Po této neočekávaně úspěšné zkušenosti jsem oslovil mnoho známých s nabídkou účasti v mých experimentech. Téměř každý souhlasil; byli nedočkaví účastnit se něčeho neobvyklého. Někteří měli na mé působení silnou reakci, někteří průměrnou, někteří téměř žádnou. Ze všeho nejvíc můj zájem směřoval k těm, kteří měli významnou reakci. Byly mezi nimi dívky i kluci, ačkoliv dívek vnímavých na působení byla převaha. Brzy jsem měl mnoho dobrovolných pomocníků, protože o mé experimenty byl zájem.

Prováděl jsem nejrůznější experimenty: s koulí v dlani, chodidlem „přilepeným“ k podlaze, znehybněnými končetinami, takže se člověk nemohl hýbat ani jimi pohnout. Vytvářel jsem bariéry, které pro účastníky byly jako kamenné zdi. Ovlivňoval jsem je na dálku a nakláněl do všech směrů. Stupeň náklonu jejich těl od svislé osy překračoval limit, který by byl z fyzikálního hlediska možný.

Zkoušel jsem působení na jednotlivce i na celou skupinu najednou. To bylo

také naprosto úspěšné; získal jsem nové dovednosti a objevil nové metody působení. Ukázalo se, že je možné uvést osobu do stavu transu jak s použitím slov, tak i bez nich, pouze přímým působením. Bylo možné posílat působení skrze ruce nebo jen mentálně. Mohl jsem přivést osobu do stavu transu s pomocí hypnózy a přivést ji zpět k plnému vědomí jen s pomocí myšlenky nebo s pomocí ruky, při čemž jsem působil na určité oblasti v mozku. Dělal jsem to vše v nejbližší blízkosti osoby i na vzdálenost deseti metrů – maximální vzdálenost, jakou univerzitní koridory dovolovaly. Objevil jsem důležitý fakt – existovalo několik metod, jak přivést osobu do stavu transu, ale stav sám byl jeden a tentýž.

Různé metody přivádění do transu byly různé klíče, které otevíraly jedny a tytéž dveře. Důležité bylo, že „dveře“ bylo možné otevřít, a klíč nebyl primární důležitosti. I nejjednodušší hypnóza je provázena vlivem jedné osoby na druhou a tento vliv není jen verbální.

Aby slova měla určitý účinek, člověk je musí tímto účinkem naplnit. Poté se obyčejné zvukové vibrace mění na „magická“ slova. Jejich „magie“ vykazuje působení na ty, kteří významu slov rozumějí, i na ty, kteří ne. Magie není ve slově, ale v osobě, která je pronáší. Slovo pronesené v jednom stavu nemá žádný účinek, zatímco to stejné slovo pronesené v určitém kvalitativním stavu začne „najednou“ vykazovat překvapivý vliv na lidské bytosti, zvířata, rostliny a dokonce i na neživou hmotu. To bez pochyb dokazuje, že „magie“ není ve slově, ale v osobě. Ale zdaleka ne každý je schopen dát slovům „magické“ vlastnosti.

Díky její výsosti paní Náhodě a zároveň díky přirozenému běhu událostí jsem uspěl v objevení nového, překvapivého světa lidských schopností, který jsem začal během svých univerzitních let aktivně zkoumat.

Na svůj další objev jsem přišel také „náhodou“. Jeden z účastníků experimentů se mě zeptal, zda dokážu určit, trpí-li nějakým onemocněním či ne. „Jak bych to mohl vědět?“ – zněla má odpověď.

Nevěděl jsem proč, ale tento kolega si z nějakého důvodu velmi přál znát mé stanovisko ohledně svého zdravotního stavu. „Pokus se,“ řekl, „za to nic nedáš!“. Pomyslel jsem si – nakonec proč ne?! To se snadněji řekne, než udělá. Znal jsem však docela dobře anatomii a fyziologii lidského těla a rozhodl se zkusit to.

Nikdy jsem ale nebyl svědkem podobné činnosti, a tak jsem se to rozhodl zkusit po svém. Začal jsem „jednoduše“ pohybovat rukou kolem jeho těla a mentálně se ladil na vnitřní orgány.

K mému překvapení jsem zjistil, že když si představím daný orgán, začnu ho ve své ruce cítit. Mohl jsem se ho „dotknout“, proniknout do něj a podobně. Ale zároveň jsem si nebyl jistý, zda se nejedná jen o mou představivost. O co se jednalo – zda jsou to informace o stavu orgánu, nebo výplod fantazie – jsem mohl zjistit jedině praktickým testem.

Z mého pohledu se kolega těšil velmi dobrému zdraví. Jediná věc, která se mi zdála divná, byla jeho játra. Pořád jsem nemohl přijít na to, co je s nimi špatně. Měl jsem celkem dobrý přehled o různých nemocech jater a znal fyziologické a morfologické změny, které je doprovázely, ale nerozeznával jsem nic povědomého.

Na moment jsem znejistěl. Na jednu stranu, neprohlašoval jsem, že to dokážu, takže by se téměř nic nestalo, pokud bych nic neřekl. Na druhou stranu jsem se nicméně nechtěl mýlit. Ve výsledku, nějakou odpověď jsem dát musel. S přáním, abych se nemýlil, jsem řekl, že jeho problém s játry spočívá v tom, že neprodukuje enzym potřebný ke štěpení alkoholu. Nejprve byl v rozpacích a já si díky tomu začal myslet, že jsem se „utnul“, když najednou prohlásil: „Víš, máš pravdu. Kdykoliv si dám byt' jen jednu sklenici piva, ztratím vědomí a dostanu se do stavu blízkého kómatu“.

Stál jsem jako opařený – zkoušel jsem to prvně v životě a trefil se naprosto přesně. Jistě, bylo nemožné k tomu výsledku dojít bez detailní znalosti anatomie a fyziologie, ale tyto znalosti jsem měl a povedlo se mi vše zhodnotit správně. Byl jsem stále v šoku, když mě následně vyzval: „Zkus mě vyléčit, prosím!“. Na mou reakci, že nevím, jak bych to udělal, jednoduše řekl – „Zkus to“. Zkusil jsem to tedy ... a uspěl!

* * *

Zvěsti, že jsem pomocí svých „bio-polí“ schopen léčit, se po škole rychle rozšířily. Mnoho známých mě začalo žádat o diagnózy a léčení. Ničil jsem ledvinové kameny, odstraňoval žaludeční a dvanácterníkové vředy, křečové žíly a podobně. Jedním z mých prvních úspěchů bylo také vyléčení rakoviny.

Jednoho dne jsem byl v pracovně děkana a uviděl tam ženu na pokraji slz, která pracovala v úřadu rektora. Později mi sekretářka vysvětlila, že tato žena byla zoufalá. Její manžel šel na operaci, kde mu doktoři otevřeli hrudník, ale opět ho zašili a ničeho se nedotkli. Měl rakovinu velikosti míče, která „seděla“ na jeho aortě. Odstranit nádor z tohoto místa bylo nemožné, protože by se musela odstranit zároveň část aorty. Chirurg, který prováděl operaci, sdělil, že se nedá nic dělat a že její manžel dokonce ani nezemře na rakovinu, ale kvůli omezení průtoku krve v důsledku tlaku nádoru, což vyústí v odumírání a gangrénu dolních částí těla.

Když jsem to vyslechl, setkal jsem se s touto ženou a navrhl jí zkusit mou metodu, protože v každém případě doktoři nemohli nabídnout nic kromě čekání, až její manžel zemře. Souhlasila, ale požádala mě, ať se jejímu muži o ničem nezmiňuji, protože o své rakovině nevěděl.

Podle domluvy jsem řekl, že odstráním tekutinu, která se mu nahromadila v plicích v oblasti srdeční dutiny a která byla důvodem jeho potíží s dýcháním.

Pod touto záminkou jsem pracoval na jeho nádoru. Ve skutečnosti byl tento

stav ideální, protože eliminoval možný vliv sugesce nebo auto-sugesce v procesu léčby. Kdyby si tento muž něco vsugeroval, byla by to jen myšlenka, že tekutina, která tam nikdy nebyla, musí zmizet z jeho plic. Takto se situace jevila jako transparentní experiment léčení rakoviny.

Pacient měl na mé působení velmi dobrou reakci, uspěl jsem v nalezení správné strategie pro zničení rakovinného nádoru, a ... za čtyři měsíce testy ukázaly, že nádor kompletně beze stopy zmizel.

Na své padesáté narozeniny, v červnu 1983, chirurg, který tehdy prováděl operaci, řekl, že by tomu, co se stalo, nikdy nevěřil, pokud by nádor „sedící“ na aortě neviděl na vlastní oči.

* * *

V červnu 1983 jsem složil všechny zkoušky čtvrtého ročníku, přesněji řečeno, téměř všechny, protože všichni studenti museli jít na letní vojenské cvičení složit přísahu, poté se vrátit zpět a složit poslední zkoušku – na vojenské katedře. To samozřejmě celkem pokazilo prázdniny. Vojenské tábory se nacházely na březích Černého moře, nedaleko města Iličevsk, které „vyrostlo“ poblíž obchodního přístavu Oděsa.

Moře jsem viděl prvně v životě a udělalo na mě silný dojem, ale během celého měsíce vojenské služby jsem měl možnost jít si zaplavat jen jednou nebo dvakrát. A bylo úžasné teplo! Mám neobvykle bílou kůži a deset nebo patnáct minut na slunci pro mě bylo dost na spálení do puchýřů, kdy jsem pak po několik dalších dní připomínal vařeného humra. Tato vyhlídka mne příliš nelákala, a tak jsem si, abych předešel spálení, po koupání v moři ihned oblékal šaty.

Ke světlosti kůže se váže jedna vtipná příhoda. Když jsem absolvoval lékařskou prohlídku pro účast v konstrukční skupině, doktor si všiml barvy mé kůže a začal se mi upřeně dívat do očí. Když jsem se jej zeptal na důvod, oznámil překvapeně: „Myslel jsem, že jste albín, protože jenom albíni mohou mít takto bílou kůži, a tak jsem kontroloval vaše zorničky, abych se ujistil.“ Pravděpodobně si myslel, že jsem si barvil vlasy, řasy a obočí, ale barva duhovky se mění poměrně těžko. Od narození mám oči hnědé se zeleným nádechem.

Odstín mé kůže mi v dětství přinášel mnoho nepříjemných situací. Ve vodě jsem na rozdíl od ostatních nevnímал spálení, takže když jsem byl chlapec, často jsem se spálil do té míry, že se má záda proměnila v jeden velký puchýř. Byly situace, kdy se mi na ně přilepila košile tak, že jsem musel někoho požádat, ať ji odlepí. Ten pocit měl velmi daleko k příjemnosti, musím říct. Tedy, rozpálené Černé moře nebylo nic extra pro mě.

Během vojenských cvičení nebyl na žádné experimenty čas. Po návratu jsem absolvoval poslední zkoušku z vojenských předmětů; dostal jsem za ni známku

„výborný“, stejně jako za zbytek letních zkoušek čtvrtého ročníku, a odjel na dobu, která z prázdnin zbyla, domů.

V pátém ročníku mělo studium mírné tempo. Většina času byla plánována na psaní diplomových prací. Jinými slovy, měl jsem spoustu volného času, který jsem využil nejen na psaní práce na téma vyzařování elektronů na rozhraní vakuum-médium, ale také jsem pokračoval ve výzkumu schopností člověka.

Pokračoval jsem v poznávání úplně neznámého světa, který byl nejen pro mě záhadou. Vymýšlel jsem nové a nové experimenty, máje k dispozici mnoho dobrovolníků, kteří si přáli účastnit se něčeho zajímavého. Mimoto mnoho pokusů bylo doprovázeno vlnami smíchu. Bylo nemožné udržet vážnou tvář a zároveň sledovat, jak urostlý mladík nemůže zvednout nohu z podlahy, ať se snaží sebevíc.

Sledovat jeho reakce bylo velmi zábavné, když naprosto překvapen najednou nemohl zvednout nohu, která ho ještě před okamžikem bez problémů poslouchala. Museli byste to vidět na vlastní oči, abyste pochopili výbuchy smíchu náhodného i ne tak náhodného publika sledujícího pokus. Navíc, samotné „oběti“ se také notně nasmály.

Zjistil jsem, že v určité vzdálenosti od konkrétní osoby ji lze "chytit" nebo například zastavit; pokud to však není provedeno pečlivě, může osoba upadnout nebo odletět a v daném směru se odrazit jako míč od zdi. Přirozeně jsem k takto kritickým momentům nezacházel, můj úkol nebyl zkoumat možnosti útoku na dálku, ale studovat možnosti působení na osobu nebo více osob najednou.

Studoval jsem metody hypnózy, kdy byla osoba ponořena do hypnotického spánku verbálním či jen mentálním působením, nebo vlivem mé energie na určitá centra v mozku, která jsem sám objevil. Naučil jsem se přivést člověka do transu bez hypnotického spánku, kdy je plně zachována jeho individualita a schopnost adekvátně přemýšlet o všem, s výjimkou toho, čím je inspirován mentálně nebo prostřednictvím slov. Neměl jsem povědomí, zda se podobnými jevy zabýval i někdo jiný a jestli případně dospěl ke stejným závěrům. Popravdě, nemělo to pro mě velkou důležitost, chtěl jsem jednoduše porozumět povaze věcí.

Je zcela možné, že jsem „znovuvynalezl kolo“, nebo je také možné, že jsem náhodou objevil něco nového. Nebylo to pro mě důležité; nejdůležitější věc bylo porozumění, pochopit a proniknout podstatu věcí okolo mne. Podobným způsobem se můj zájem projevoval ohledně uzdravování lidí. Snažil jsem se porozumět, co je doopravdy živá buňka, živý organismus; jak funguje, proč existují nemoci, jak k nim dochází a jak lze poškozené orgány a tkáně uvést opět do zdravého stavu.

Výsledkem bylo, že jsem byl schopen dost často lidem s jejich zdravotními problémy pomoci. Na mé léčebné působení reagovali různě. U některých se výsledky projevíly hned, u jiných za den a u některých za týden. Rychlost

změny byla různá, stejně jako rychlost procesu obnovy. Všechno se to dělo nezávisle na tom, zda osoba v mé působení věřila či nikoliv. Byly případy, kdy to fanaticky věřícímu člověku pomohlo jen málo, a také byly případy, kdy u zarytého skeptika všechny problémy „zmizely“ beze stopy.

Změny v lidském organismu byly velice neobvyklé. Například jedna osoba trpěla dlouhodobými chronickými žaludečními a dvanácterníkovými vředy. Po působení zmizely a zmizely také všechny jizvy po starých vředech, společně s „novými“. Po mém snažení nebyli lékaři schopni najít jakoukoliv stopu nebo symptom nemoci, jejíž vývoj někdy pozorovali i po mnoho let. Atrofované orgány se stávaly naprosto zdravými, mizely například kaverny na plicích pacientů s tuberkulózou a podobně.

Je zajímavé, že vápenné formace v plicích nebyly součástí živého organismu; objevovaly se na místě mrtvé plicní tkáně. Po mém působení mrtvá hmota v plicích zmizela a plicní tkáň, odumřelá roky, se znovuobjevila na místech, kde ji příroda plánovala. Mrtvá tkáň zmizela, místo ní se objevila zdravá a nikdo by neměl nejmenší podezření, že plíce dané osoby trpěly jakoukoliv poruchou, nemluvě o tuberkulóze ...

* * *

Některé události jsem pochopil až mnohem později. Například mezi mými známými byl jeden zatvrzelý skeptik, který se pokoušel dokázat, že se mýlím. Jednoho dne jsem byl přizván k účasti na experimentu, který byl určen k dokázání „nepodloženosti“ mé pozice.

Byl jsem vyzván, ať diagnostikuji zdravotní stav jednoho spolužáka, Uri Karpenka. Stál přede mnou. Měl jsem pásku přes oči a začal skenovat jeho organismus. Činnost byla doprovázena popisem zjištění. Cítil jsem jeho orgány a jeho přítomnost přede mnou. Když jsem skončil, sundal jsem si pásku z očí a ... on nebyl na místě, kde stál předtím. To mě překvapilo, protože jsem jeho přítomnost cítil velice jasně během celého průběhu skenování, zatímco on už se tam fyzicky nenacházel. Tak se pokusili dokázat mylnost mých experimentů, ale z nějakého důvodu nikdo nevěnoval pozornost tomu, že jsem byl schopen velmi přesně popsat všechny jeho zdravotní problémy. Soustředili se jen na fakt, že opustil své místo po začátku skenování a já jsem pokračoval v popisu jeho zdravotního stavu.

Tehdy jsem nevěděl o Kirlianově fotografii a nechápal, že osoba, stejně jako každý živý tvor, zanechává svůj otisk na místě, kde se nacházela byť jen vteřinu. Čím delší je na daném místě doba pobytu bez pohybu, tím přesnější je zachovaný otisk. Když se pak člověku povede naladit na místo, kde se osoba nacházela, je možno o něm „číst“ jakékoliv informace, a nejen o jeho zdravotním stavu ...

Později jsem porozuměl a v praxi dokázal, že je možné získat jakékoliv

informace o osobě z její fotografie, hlasu, obrazu a nejen, když je člověk vidí nebo slyší vlastními smysly, ale také když je vidí nebo slyší někdo jiný a na danou osobu myslí. Vždy jsem se ale držel etické stránky věci. Považuji za přípustné provádět tento druh čtení jen jako vzácnou výjimku, a pokud mne o to předmětná osoba požádá. Jedinou další výjimku bych celkem pochopitelně udělal v případě ohrožení svého života, života mých blízkých nebo života jakékoliv jiné osoby. Ve všech ostatních případech má člověk právo na neporušitelnost svého soukromí ...

* * *

Postupem doby jsem během experimentů narazil na přítomnost telepatického přenosu informací a dokonce na možnost telepatické kontroly jedince. Ortodoxní věda existenci telepatie kompletně popírá. Z mých zkušeností jsem si však byl jist, že je telepatie reálný jev.

Chápal jsem skepticismus soudobé vědy. Velmi často nebyli schopni lidé, kteří studovali paranormální fenomény, nabídnout kromě svého nadšení pro věc nic dalšího. Velmi často to byli psychologové nebo psychiatři, kteří paranormální jevy buďto osobně zažili, nebo byli jejich svědky. Nicméně zůstali slepými, kteří se pohybovali vpřed s pomocí hole.

Pro experimenty s telepatii navrhli určité testy s kartami, které byly založeny na statistice a teorii pravděpodobnosti, ale které z vědeckého pohledu nebyly stoprocentně věrohodné. Mimoto, když skeptikové viděli nějaké pozitivní výsledky, které překračovaly limity pouhé náhody, byli vždy schopni najít nějaké „vysvětlení“ těchto faktů. Že se mýlili, pro ně nebylo významné, důležité bylo, že nešlo vyvrátit jejich nesmyslné argumenty.

Proto jsem se rozhodl sám provést nějaké nevyvratitelné experimenty, kterými bych existenci telepatie dokázal. Zvolil jsem cestu uvedení osoby do hlubokého hypnotického spánku, kdy nereagovala na nic, jen na můj hlas. Poté, co jsem osobu uvedl do tohoto stavu, stál jsem za ní obvykle deset až patnáct metrů daleko a bez jakéhokoliv pohybu, bez vyřčení jediného slova, jsem ji mentálně nařídil vstát a jít kupředu, vyhýbajíc se překážkám v cestě. Můj zrak se stal zrakem osoby, nacházející se v hlubokém hypnotickém transu.

Signály mého mozku kontrolovaly pohyb těla jiného člověka; nejprve bylo moje řízení těžkopádné – tělo se pohybovalo trhavě a ne vždy podle pokynů. Postupem času jsem se kontrole naučil velice dobře. Pocit to byl podobný, jako když se učíte řídit auto. Je nezbytné zvyknout si na citlivost brzdy, spojky a plynu, aby se auto pohybovalo plynule. To stejné platí o řízení těla jiné osoby – je nezbytné zvolit správné signály. Když jsem v tomto úkolu uspěl, mohl jsem „vést“ osobu na dálku podle mapy nakreslené na kusu papíru.

Měl jsem provést dívku mezi náhodně umístěnými židlemi, přivést a posadit ji ke klavíru, otevřít klavír a zahrát nějakou melodii. Povedlo se mi vše. Dívka

ve stavu transu prošla mezi židlemi, usadila se na stoličku a začala hrát ...

Je zajímavé, že před tímto testem a ani po něm neuměla hrát na klavír (tak dobře jako já). Zahrála melodii, připomínající klasickou hudbu, do jisté míry Beethovena, neznámou několika přítomným profesionálním hudebníkům.

Po probuzení z hypnotického transu si tato dívka nepamatovala naprosto nic z akcí, které prováděla. Pamatovala si jen, že zavřela a otevřela oči. Tento test byl proveden dvakrát nebo třikrát se stejnými výsledky a velmi rychle došlo k tomu, že jsem již v dalších experimentech nemusel věnovat čas na učení se ovládání těla jiné osoby.

Od začátku prozkoumávání svých schopností a jejich rozvoje jsem se vždy snažil dokázat skeptikům, že působení jedné osoby na druhou existuje a je reálné. Tehdy se mi zdálo, že skeptická osoba je jednoduše v omylu a je jen třeba otevřít jí oči, takže bude moci spatřit neuvěřitelně zajímavý svět, který skrýval početné odpovědi na otázky tajemství přírody. Téměř vždy jsem v tomto uspěl. Skeptik byl přinucen akceptovat fakta a ... nezměnilo to vůbec nic. Mnoho lidí mi řeklo: „Když to dokážeš mně osobně, potom ti budu věřit!“ Svá tvrzení jsem dokázal. Ale výsledek byl nulový, nic se nezměnilo, tito lidé pokračovali v kázání mylných konceptů, i když se měli možnost na vlastní oči přesvědčit, že se mýlí ...

Bylo pro mne obtížné pochopit, proč se lidé, kteří sami sebe nazývají vědci, nezajímají o nalezení pravdy. Přišlo mi to podivné. Zpočátku jsem vynaložil mnoho sil a času dokázat jim, že se nemýlím, ale poté jsem pochopil, že mnoho z nich nemělo zájem dozvědět se pravdu. Bylo to pro ně dokonce nebezpečné, protože uznáním pravdy mohli ztratit svá vyhrátá místa, „vědecké“ reputace a podobně. Vždycky jsem nesnášel skutečnost, že tito lidé ve škole ani na univerzitách nevyžadují, aby jim učitelé osobně správnost jakéhokoliv prohlášení dokázali. Všechno absorbují slepě, bez jakýchkoliv výhrad. Ale skutečná fakta na podporu mého předpokladu odmítli a říkali: „Je to jistě zajímavé, ale já bych se chtěl o tom přesvědčit na vlastní oči.“ Argumentoval jsem svou osobní zkušeností, ale oni ani na základě vlastní zkušenosti své postoje nezměnili.

Často když jsem těmto lidem něco dokázal, jednoduše zmizeli z mého horizontu, popírajíce, že se se mnou vůbec kdy setkali. Byl jsem takovým druhem nepoctivosti rozladěn, ale nic více. Mým cílem nebylo získávat akademické tituly, ale mít znalost o skutečné povaze věcí. Byl jsem si perfektně vědom faktu, že stojím proti téměř celé vědecké komunitě, protože mé výsledky a koncepty o povaze věcí byly v rozporu s převažujícími vědeckými koncepty. Ale to mě neznepokojovalo – od dětství jsem byl tvrdohlavý a výrok „je to takto, protože je to takto“ nemohl změnit mé přesvědčení, ať jej pronesl doktor věd nebo akademik.

* * *

Ve druhém ročníku na univerzitě jsem byl svědkem ignorance některých „vědců“. Bylo to takto – když jsem byl malý kluk, vynalézal jsem různá

zařízení a mechanismy. Po dokončení prvního ročníku jsem se zabýval problémem divergence laserového paprsku. Během letních prázdnin se mi ho podařilo vyřešit – namísto boje s nežádoucími postranními efekty, které divergenci způsobovaly, jsem se rozhodl je posílit, přivést je k maximum a kontrolovat je. Tento přístup mi dovolil problém vyřešit – divergence paprsku zmizela. Vyrobil jsem nějaké nákresy mé laserové jednotky a jiných věcí a měl je s sebou při návratu do školy. Chtěl jsem vyjasnit některé detaily, protože nejsem a nebyl jsem specialistou na lasery.

Jednoho dne jsem sebral odvalu a vešel do kanceláře děkana. Dostal jsem možnost s ním mluvit, a požádal ho, zda by nepozval někoho z katedry kvantové radiofyziky. Vyhověl mi, pravděpodobně proto, aby se mne pokud možno co nejrychleji zbavil. Pozval jednoho ze zaměstnanců katedry, se kterým jsem konzultoval své myšlenky a ukázal mu své nákresy. Poslouchal mě nějakých deset minut a prohlásil: „Nevím, kde je chyba, ale toto je všechno špatně. Je to celé metafyzika“. „Něco je tam špatně“ bylo vše, co byl vedoucí specialista na lasery schopen říct?! Pokud je něco špatně, mělo by následovat vysvětlení, co je špatně a proč. Dokonce se mi zdálo, že ten člověk vůbec ničemu neporozuměl.

Byl jsem zklamán, ale ne na dlouho. Zkontroloval jsem znovu všechny výpočty, porovnal je s fyzikálními koncepty a nenašel žádnou chybu.

Znovu jsem sebral odvalu a v pauze mezi hodinami jsem navštívil profesora Treťjakova. V několika minutách jsem mu vysvětlil své myšlenky, načež prohlásil: „Gratuluji, mladý muži, objevil jste nelineární optiku. Ale bohužel pro vás, byla nedávno objevena Japonci.“ „Metafyzika“ se ukázala být vstupem do nelineární optiky. Skutečnost, že na to někdo jiný přišel již dříve, pro mne neměla velký význam. Důležitá byla správnost mého konceptu a fakt, že neobsahoval žádné principiální chyby. Mimoto nelineární optika nebyla základem mé myšlenky, ale jen pomocným elementem. Profesor Treťjakov v okolním shonu jednoduše v mém mumlání zaregistroval něco povědomého. Když jsme byli později rozdělováni na jednotlivé katedry, dostal jsem se na katedru teoretické radiofyziky, kterou vedl.

Chtěl bych říct pár dobrých slov o tomto muži. V mých očích byl skutečným vědcem. Bohužel jsem k setkání s ním moc příležitostí nedostal. Byl velmi zaměstnaný a vedl semestrální a diplomové práce mnoha studentů. Rozmlouvali jsme několikrát, i na téma mého vlastního výzkumu lidských schopností. Byl otevřen novým myšlenkám a nezastával skeptický postoj. Jednou, když jsme probírali záležitosti fyziky, řekl něco, co si pamatuji do dnešních dnů: „Nikdy nezůstávej v „kolejích“ jedné nebo druhé teorie. Jejich tvůrci nebyli hloupí a vyždímalí ze svých myšlenek vše. Jestliže nechceš „paběrkovat“ na jejich myšlenkách, dívej se na ně vždy „zvenku“, a nikoliv „zevnitř“. Jedině tehdy budeš moci vidět jejich opomenutí a možná se dostat dále než oni.“ Tato slova se mi vryla do paměti navždy, naprosto rezonovala s mými vlastními koncepty a

podvědomě jsem se jimi vždy řídil, dokonce i když jsem si to vůbec neuvědomoval ...

* * *

Měl jsem za sebou již dva roky studia, téměř všechny zkoušky složil na výbornou, ale klasická věda selhávala v poskytování odpovědí na ty mé otázky, které se objevily již na základní škole. Ve třetím ročníku jsem začal s hledáním pravdy na vlastní pěst a ve čtvrtém a pátém jsem již nabyl přesvědčení o správnosti zvolené cesty. Během tří let jsem uspěl v nalezení odpovědí na otázky, které mi nedávaly spát od dětství. Neměl jsem ještě kompletní „obrázek“, ale cítil jsem, že jsem zvolil správnou cestu. Pokračoval jsem v hledání pravdy skrze snahu o porozumění podstatě vlastních schopností.

Občas jsem se účastnil „slepých“ experimentů. V jednom takovém případě mne požádali, ať určím objekty, které se nacházejí v místnosti. Začal jsem skenovat pomocí ruky a cítil nějakou energii. Cítil jsem zlomy, gradienty a podobně. Následně jsem se dozvěděl, že jsem vcelku přesně definoval siločáry magnetického pole magnetu umístěného pod pohovku. Takto jsem nečekaně zjistil, že mohu cítit magnetická pole, a následně také elektromagnetická a elektrická pole. Doposud se mělo za to, že člověk je cítit nemůže, nemluvě o určení siločar. Další a další dílky zapadaly do mozaiky, ale ještě jsem „neprozřel“ kompletně.

Mezitím přišel čas prezentovat diplomovou práci, a abych se jí mohl plně věnovat, přerušil jsem na čas své hledání. Práce byla z hlavní části založena na formulích matematické fyziky. V těchto matematických intelektuálních hrách jsem necítil žádný dotek pravdy, ale udělal jsem vše, co bylo v rámci práce požadováno. V pátém ročníku jsem byl požádán, ať napíši diplomovou práci i na téma ekonomie. Učitelé ekonomické fakulty zřejmě zahlédli jiskru v mých diskusích o ekonomice. Když jsem však zjistil, že bych za tímto účelem musel složit několik zkoušek z předmětů, které nebyly na programu fyzikální fakulty, rozhodl jsem se nabídku odmítnout. Byl jsem jednoduše příliš líný trávit čas navíc přípravou na dodatečné zkoušky. Za pět let jsme museli složit zhruba padesát zkoušek a přibližně stejné množství testů. Občas lituji, že jsem tuto nabídku odmítl a nezískal diplom z ekonomie.

Tak či onak, připravil jsem diplomovou práci a složil zkoušky z Vědeckého komunismu* se známkou „výborný“. Z diplomové práce jsem dostal horší známku, i když si nemyslím, že byla horší než práce jiných studentů. Nebylo přirozeně možné, aby katedra udělila nejvyšší známku všem a mimoto kancelář děkana mě neměla příliš v lásce. Byl jsem pro ně kvůli svým puntičkářským otázkám soustavný „bolehlav“. Věděli také o mých vlastních experimentech,

---

* Vědecký komunismus byl jednou ze tří hlavních částí marxismu-leninismu, který byl v SSSR vyučován na všech vyšších vzdělávacích institucích, kde byl podmínkou pro jakékoliv postgraduální studium.

protože jsem se s nimi nijak netajil a šuškala si o nich celá univerzita.

Mimochodem, o mých experimentech – chtěl bych zmínit určité fenomény, na které jsem narazil během univerzitních studií ...

Jak jsem již zmínil, během prvního roku jsem díky tomu, že jsem byl z jiného města, bydlel na kolejích. Protože mi život na koleji nevyhovoval, v dalším roce jsem se rozhodl pronajmout si byt. Ačkoliv se mi povedlo udržovat určitý pořádek – zhasínat se muselo nejpozději přesně ve 23.00, neměl jsem nicméně autoritu (či právo) požadovat, aby všichni byli během noci zticha (na pokoji jsme byli tři).

Jedna stará paní mi pronajala pokoj. Měla problémy s nohama, které byly pokryty vředy kvůli nedostatečné krevní cirkulaci. Tyto vředy jí způsobovaly mnoho problémů a byly poměrně bolestivé. Lidé mají často ve zvyku hovořit o svých nemocech, zvláště pokud je neustálá bolest upomíná na jejich existenci. Nicméně nebyl jsem připraven tyto „litanie“ poslouchat donekonečna. Proto poté, co jsem asi popadesáté vyslechl tento pozoruhodný a „velmi naučný“ příběh, byl jsem tímto problémem (globálních proporcí) tak „motivován“, že jsem se s tím rozhodl něco udělat. Když jsem byl kluk, matka často ošetřovala má „hrdinská zranění“, jak je nazývala, salicylovo-zinkovou masťou, a ta se pak uzdravovala ohromnou rychlostí.

Tedy abych vyřešením tento obrovský problém, vzpomněl jsem si na tuto zázračnou masť a doporučil bytné, že by ji měla zkusit. Stará paní nevěřila, že by to mohlo mít nějaký zázračný účinek, zvláště když věděla, že lahvička stála jen pět kopějek. Řekla mi, že vyzkoušela všechny masti, které jí předepsal doktor, a žádná z nich nebyla schopna pomoci, ačkoliv mnoho z nich stálo tři až pět rublů.

Na jedné straně jsem si přál jí pomoci a na druhé straně se také zbavit oněch „poučných“ vyprávění. Proto jsem navrhl, že by to přesto měla zkusit, protože se tím stejně nemůže nic pokazit. Snadno řečeno, hůře uděláno. Musel jsem zajít do lékárny osobně a tuto „zázračnou“ masť koupit. Po krátké době používání se jí všechny vředy k mé velké radosti úplně zahojily a také se jí zlepšila pohyblivost nohou.

Stařenka dokonce začala sama nakupovat, což mi naprosto vyhovovalo. Po této události jsem začal masť doporučovat všem jako zázračnou, ale z nějakého důvodu se u ostatních „zázračné“ výsledky nedostavovaly. Nějakou dobu jsem nemohl pochopit proč. Teprve po několika letech svého „metafyzického“ výzkumu mi začalo být jasné, že „háček“ byl ve mně, nikoliv v masti.

Podvědomá touha, aby se vředy staré paní vyléčily, stačila na nabití lahvičky s masťou mou energií obsahující léčebný program. Jen díky své nevědomosti jsem tento efekt připsal účinkům masti namísto sobě. Tato chyba byla způsobená také tím, že v mém vlastním případě docházelo v dětství po aplikaci masti k rapidnímu hojení. Když jí matka jednoduše přetřela má „bojová zranění“ a sdělila, že všechno bude v pořádku, začalo se vše rychle hojit,

protože jsem jí věřil, myslel na to a „zázrak“ nastal. Tehdy jsem však tento „zázrak“ nespojoval s vlastní osobou nebo s působením matky. Pozoroval jsem jen výsledky a nabyl dojmu, že je to důsledek účinku masti. Jak bych mohl tušit, že něco podobného se jiným uživatelům téže masti nedělo?! Protože jsem si toho vědom nebyl, bylo zcela přirozené předpokládat, že výsledky byly dosaženy díky účinkům masti.

Tento případ ilustruje, jak může absence kompletní informace způsobit vyvození nesprávných závěrů.

Měl jsem štěstí, že jsem dostatečně rychle uspěl ve vyjasnění účinku masti a v dosažení pochopení, že to nebyla mast, která účinkovala, ale mé myšlenky na obnovu a zahojení tkání, které ji proměnily v nosič léčebného programu. Ale v té době jsem nerozuměl všemu a byl velmi spokojen s tím, že mast "uzdravila" mou bytnou. Také jsem jí řekl, že někdy nejlevnější mast může výborně pomoci tam, kde ty nejdražší věci, které lze za peníze koupit, nic nezmůžou, a že to není vždy cena, jež rozhoduje o účinnosti. Nevědomky jsem chyboval a díky nepochopení ohledně účinků masti mátl i ostatní.

Byl zde i další důvod, proč jsem byl spokojen se „zázračným“ vyléčením bytné. Doposud úkol nakupování a donášky jídla ležel výhradně na mých bedrech, v doslovném i přeneseném významu. Nebyl to pro mě velký problém, protože jsem jídlo kupoval i pro sebe, ale někdy jsem jednoduše musel jít a sehnat něco speciálně jen pro ni. Kdo si pamatuje tuto dobu, kdy byl stálý nedostatek téměř všeho a všude byly obrovské fronty, bude mi pravděpodobně velmi dobře rozumět ...

Můj rozpočet sestával ze stipendia, které bylo vyšší než u většiny ostatních studentů (standardní stipendium bylo 40 rublů, zvýšené potom 45 rublů). Na radiofyzikální fakultě bylo standardní stipendium 55 rublů a zvýšené, které jsem získal, bylo 63 rublů měsíčně, v pozdějších letech dokonce 68 rublů měsíčně. Ani to mi však nedovolovalo kupovat všechny potřebné věci na černém trhu.

Díky absenci masa v sovětských obchodech a nedostatku „dobrých známostí“ mezi „elitou“ té doby – řezníky a podobnými „soudruhy“, kteří se specializovali na prodávání jídla „zadními vrátky“ – jsem musel dvakrát či třikrát do měsíce nakupovat maso, slunečnicový olej a všechny ostatní ingredience na přípravu boršče na charkovském trhu. Tyto ekonomické aktivity zasazovaly mé finanční situaci vcelku těžké rány. Nicméně „socialistické plánování“ přineslo své ovoce – nikdy jsem nebyl bez peněz.

Jistě, rodiče mi mohli posílat peníze, ale pro mě to bylo jednoduše nepřijatelné. Považoval jsem se za dospělého a byl přesvědčen, že musím pomáhat rodičům já, ne naopak. A ačkoliv jsem jim tehdy nemohl vypomáhat penězi, neměl jsem v úmyslu nechat se jimi vydržovat. Abych získal nějaké peníze, nastoupil jsem tehdy po skončení prvního ročníku do studentské konstrukční skupiny.

Když jsem se rozhodl pronajmout si byt, měl jsem v plánu nastoupit za poloviční plat na místo na katedře a teprve po poměrně napjaté debatě s rodiči, zvláště s matkou, jsem souhlasil neudělat to a nechat si posílat peníze, které by mi umožnily platit nájem – nejprve 25 rublů měsíčně a později 30. Kdo mě tehdy znal, mohl by potvrdit, že to pro mě byl obrovský kompromis. Pokud jsem později potřeboval peníze, pracoval jsem navíc, zpočátku využívaje své zručnosti v práci se dřevem a kovem a později léčením.

4. Život je dobrý učitel

Většina pacientů, kterým jsem pomáhal, zatímco jsem byl ještě student, za léčení neplatila, zvláště v počátcích mé „lékařské“ praxe. Mí přátelé, přátelé mých přátel a jejich blízcí se stali mými pacienty.

Obvykle stačilo, abych pracoval s jedním členem rodiny, aby mne zbylí členové poprosili, ať se věnuji i jim. Vždy mi bylo nepříjemné nastolovat otázku peněz. Měl jsem za to, že člověk by měl zaplatit tolik, kolik si může dovolit.

Měl jsem také za to, že lidé dobře rozumějí hodnotě zachráněného života nebo navrácení zdraví, a měli by to podle svých možností ohodnotit a poděkovat mi maximem, jaký je pro ně možný. Takto jsem uvažoval a byl bych se nemýlil, pokud by byli lidé evolučně vyvinutí na potřebnou úroveň vědomí, ale... bohužel, takoví lidé se skoro nevyskytovali. Zaplatilo mi jen několik málo těch, kteří pochopili skutečnou hodnotu mé práce. Navzdory faktu, že se mě někdy způsobil, jakým se lidé chovali poté, co dostali vše, co si přáli, dotkl, stále jsem se zdráhal nastolovat otázku platby. Byl jsem prostě nesvůj říkat si o peníze.

Bylo zajímavé sledovat, že lidé, kteří nezaplatili ani kopějku, byli mezi těmi, kteří požadovali nejvíce. Když něco potřebovali, nevadilo jim, zda jsem byl unavený nebo hladový nebo neměl volný čas. Nejdůležitější pro ně byly jejich potřeby. Zajímali se jen o ně a nestarali se o nic jiného, a mně bylo příliš nepříjemné je odmítnout.

Nicméně, jednoho dne mi podobná sebestřednost pomohla. Jedna univerzitní kantorka, kterou jsem znal ze studentského klubu, mne pozvala domů. Její syn měl vysoké horečky a docela silné bolesti kvůli žlučnickému kameni. Rozmělnil jsem jej na jemný písek, poté rozšířil jeho žlučové cesty a přesunul vzniklou masu do dvanácterníku. Mladý muž cítil, jako kdyby něco horkého vteklo do jeho vnitřností. Měl pak po několik dnů vysoké horečky z důvodu škrábanců, které na stěnách žlučových cest způsobil do dvanácterníku přesouvaný písek, který měl navzdory malé velikosti zrněk ostré hrany.

Ten den jsem byl velmi unavený, měl jsem za sebou hodně studia, experimentů a léčebných sezení. Začít s experimenty a léčením vyžadovalo

velké množství energie; cítil jsem se potom jako vymačkaný citrón, kompletně vysátý, ačkoliv jsem vždy fyzickou zátěž snášel dobře. Měl jsem vždy velkou vytrvalost, o čemž věděli všichni mí příbuzní.

Jako dítě jsem si nebyl vědom, že vlastním neobvyklou výdrž. Zjistil jsem to vcelku náhodou, přesněji řečeno, můj otec to zjistil. Stalo se to tak. Náš soused v Kislovodsku, starý muž, mi nějak věnoval pár tříkilových činek. Ležely ladem několik let, až jsem na ně jednou v létě, nemaje nic jiného na práci, narazil a rozhodl se pro nějaké cvičení na posílení těla i ducha.

Jak se říká, Bůh mi daroval (osobně o tom silně pochybuji) mnoho sil, jako i většině mužů rodu Levašovců, no zvláštní cvičení na zvýšení fyzické síly jsem nikdy neprováděl.

A tak jsem se rozhodl dohnat to v čase letních prázdnin, protože jsem tomu nemusel „obětovat“ žádnou jinou aktivitu.

Vzal jsem tyto tříkilogramové činky a začal nějaké cvičení, z nichž jedno sestávalo z jejich zvedání od pasu do výšky ramen a dále, dokud ruce nebyly plně propnuté. První den jsem prováděl každé cvičení bez přerušení stokrát, druhý den dvěstěkrát a tak dále.

Desátý den jsem udělal každé cvičení tisíckrát, zhruba za stejnou dobu jako první den. V krátké době mne omrzelo „mávat“ činkami tisíckrát a obrátil jsem se na otce s prosbou, zda by mi nenašel něco těžšího. Po této prosbě prohlásil, že moje slova jsou čistý výmysl, protože to, co jsem prohlašoval, bylo jednoduše nemožné. Nazval mne lhářem a zároveň požádal, ať o tom nikde nemluví, abych ho nezahanbil.

Jeho slova se mne velmi dotkla, měl jsem tehdy velmi citlivou povahu (po pravdě, mám i dnes, jen jsem se to naučil nedávat najevo). Příčina podobné reakce spočívala v tom, že byl přesvědčen, že by ani dospělý muž věnující se těžké fyzické práci nebyl schopen zvednout obyčejné půlkilové kladivo takovým způsobem ani stokrát! A zde byl malý kluk, který tvrdil, že bez přestávky tisíckrát zdvihne tříkilogramovou činku. Samozřejmě, byl jsem jeho slovy zasažen a žádal příležitost, abych mu mohl ukázat, že jsem si nic nevymyslel. Chci mu vzdát díky, že mi tuto příležitost poskytl, a za to jsem mu vděčný. Posadil jsem ho na gauč a s dotčeným výrazem ve tváři před ním cvičení tisíckrát zopakoval. Načež se otec mně, malému klukovi, za své jednání omluvil.

O mnoho let později, v roce 1997 nebo 1998, mi známý v USA také oznámil, že něco takového je nemožné, když jsem mu vyprávěl tento příběh. Také řekl, že kdyby mne neznal osobně, vsadil by si peníze, že je to lež. Pointa byla v tom, že byl profesionálním vzpěračem, mistrem sportu SSSR, a jako profesionál to považoval za nemožné.

Požádal jsem ho o několik dní na přípravu, opatřil si čtyřkilové činky a ve dvou týdnech jsem je před jeho očima během třiceti minut zvedl nad hlavu a zpět jedenáctsetkrát (celková vyzvednutá váha asi 9,6 tuny).

Nezmiňuji tento příběh, abych ukázal, jak „mocný“ a „silný“ jsem byl, ale abych demonstroval, že jsem po svých předcích zdědil velmi odolné tělo, což bylo jednoduše mé štěstí, nikoliv zásluha...

Tak tedy, i při vší své výdrži ten památný den jsem byl vyčerpán až k limitu, nicméně jsem souhlasil jít a podívat se na výše zmíněný žlučníkový kámen. Poté jsem se taktak držel na nohou, a jen síla vůle bránila tomu, abych se na místě nesesunul k zemi. Jelikož jsem nechtěl, aby ostatní viděli můj vnitřní boj, přesunul jsem se k oknu předstíraje, že obdivuji výhled. Ale mé rozjímavé obdivování „krásky“ zadního dvorku bytového bloku bylo neočekávaně přerušeno. Hostitelka mě poprosila, zda bych nepomohl i jí. Opět jsem se cítil příliš nepříjemně odmítnout, a tak jsem sebral všechny své síly a začal pracovat.

Několik prvních minut bylo neskutečně těžkých, ale pak se ve mně během momentu něco „sepnulo“ a všechno začalo jít neuvěřitelně lehce. Únava zmizela, chvíli na to přišla jasnost a průzračnost myšlení a ošetření začalo probíhat hladce.

Pojem „druhého dechu“ spočívá v tom, že přichází nedobrovolně. Toto byla celkem jiná věc, byl to průlom na kvalitativně novou úroveň mých schopností. Po této události jsem s lehkostí prováděl jak své výzkumy, tak léčení druhých. Neznamená to, že jsem přestal cítit únavu, ale po tomto „průlomu“ jsem mohl snést mnohonásobně větší zatížení než dříve, a přesto jsem nebyl tak unaven. Toto byl v mém životě jediný případ, kdy jsem z egocentrického přístupu ostatních získal něco pozitivního.

* * *

Bylo velmi zajímavé sledovat reakce ostatních na mé činy. Pokud jsem nenastolil otázku peněz, domnívaje se, že by to měla udělat daná osoba sama, mnoho lidí zřejmě došlo k závěru, že mi jejich léčení přináší nějaký zvláštní druh „potěšení“ nebo mě nic nestojí a nebo jsem hlupák.

To mi vždy připadalo, mírně řečeno, přinejmenším podivné. Je to opravdu tak, že sympatie, touha pomoci, zbavit živou bytost utrpení a nemocí a často i zachránit život bez položení otázky peněz na první místo je známka hlouposti?! Jistě, získával jsem duševní zadostiučinění a byl jsem rád, když jsem mohl lidem pomoci navrátit jim zdraví a někdy i život. Projevilo se to zvláště silně, pokud jsem uspěl v řešení nového problému, nalezení účinnější metody léčby na již známý problém apod.

Vždy přináší radost a uspokojení, když člověk něco vytváří a dosahuje dobrých výsledků. Tak se cítí každý tvůrce. A tvůrcem se může stát podle svých možností každý, pokud do snažení vloží celou svou duši a dosáhne maximálního úsilí a oddanosti danému úkolu. Není důležité, *jakou* práci děláte, ale *jak* ji děláte. Co se týká mě, téměř vždy jsem zažíval velkou radost, když jsem něco vytvořil. Jako dítě jsem miloval práci se dřevem, vyráběl jsem různé

stoličky, židle a podobně.

Mé ručně vyráběné výrobky jistě nebyly „výtvary mistra“, ale nehledě na to jsem cítil radost z toho, že mé ruce daly hrubému dřevu užitečnou podobu, daly mu hladkost kůže, něco beztvarého získalo krásnou podobu a já byl tvůrcem tohoto „zázraku“.

Brzy jsem sice začal pozorovat nedostatky svého „zázraku“, ale ty se objevily vždy až později. V okamžiku dokončení výtvaru jsem se cítil „v sedmém nebi“. Navíc, čím náročnější problém nebo úkol, tím větší radost jsem po vynaloženém úsilí cítil. Nebylo důležité, že někdo jiný pravděpodobně dělal stejnou věc mnohem lépe, důležité pro mne bylo překonat se, přiblížit se svému limitu a někdy jít i za něj.

Cítil jsem zadostiučinění a dokonce jsem na sebe byl pyšný, když jsem se úspěšně přinutil vytvořit nebo vykonat něco, co jsem doposud považoval za nemožné. Ale bohužel, něco takového se stávalo poměrně zřídka. Tvrdá práce a hledání optimálního řešení problému musí vždy předcházet každému naplnění, nezávisle na tom, zda se jedná o stoličku nebo obnovu ozónové vrstvy planety.

Jakmile je problém vyřešen, opakování řešení se stává rutinou, prací. To neznamena, že jsem necítil žádnou radost, když jsem například zachránil osobu od chronických vředů, jen proto, že jsem to stejné udělal už dříve pro někoho jiného. Ale upřímně řečeno, druhé, třetí, a další opakované řešení téhož problému bylo vnímáno méně intenzivně než první úspěšné řešení. Jednoduše řečeno, tyto výkony se staly rutinou a namáhavou prací.

Vítězství nad sebou samým a nad problémy během své práce, nicméně nastávala celkem často, nikoliv však každý den, a střízlivá realita, každodenní shon a obvyklé záležitosti byly také náplní mých dnů. Došlo to k bodu, že jsem nebyl obklopen jen svými problémy, ale také problémy a potížemi mnoha dalších lidí, se kterými jsem byl často schopen hnout jen já, takže se takto jejich problémy staly i můmi.

Někdo by mohl říct: To je toho! Mávat rukama může každý! Nu, to závisí na tom, jak je s nimi máváno – obyčejné mávání jistě nevyžaduje příliš vědomostí, ale mávání s určitým cílem může být tvrdá práce. Co se skutečně děje, je to, že při správném „mávání“ informace o stavu pacienta a stavu jeho interních orgánů a systémů proudí do mozku s každým pohybem ruky okolo těla, mozek tuto informaci analyzuje a sestaví nejlepší strategii a taktiky pro řešení daného problému, a poté se aplikuje působení.

Další pohyb ruky dá informaci o změnách, které díky němu nastaly, jak orgány a systémy organismu zareagovaly a jaký druh kvalitativních a kvantitativních změn nastal. Mozek toto vše analyzuje a zanesse odpovídající korekce pro další působení za účelem dosažení optimálních výsledků.

To vše se týkalo jen strategie a taktiky správného „mávání“. Co se týká snadnosti takového „mávání“, chtěl bych dát jeden příklad následků pro osobu, která podobné „mávání“ prováděla poprvé v životě. Po několika letech od

popisovaných událostí se osoba, jejíž mozek jsem transformoval pro umožnění takového „mávání“ (o kvalitativní transformaci mozku budu psát dále), pokusila poprvé v životě rozmělnit ledvinový kámen. Působení trvalo asi pět minut, načež... dospělý, zdravý a silný muž spal třicet hodin v kuse. Jeho první slova, když se probudil a zavolal mi, byla: „Nedovedu si vůbec představit, jak něco takového můžeš dělat každý den hodiny!“. Tolik stručná informace o „pouhém“ mávání rukou...

Jistě, většina lidí nebude věřit nebo bude předstírat, že nevěří, do doby, než si budou moci „sáhnout“ vlastníma rukama. Ve skutečnosti jsem byl často překvapen touto reakcí. Z nějakého důvodu například téměř nikdo nevyžaduje důkaz a pochopení fungování televize, nikdo před nákupem nestuduje teorii distribuce rádiových vln. Každý toto zařízení používá bez jakéhokoliv důkazu o mechanismech jeho funkce, i když není k dispozici žádné vysvětlení principů funkčnosti. Přesněji řečeno, existuje takzvaná teorie čtyřpólů, která předpokládá že existuje „černá skříňka“, která má dva vstupy a dva výstupy. Čtyřpól může být proměněn na tripolární nebo bipolární zařízení. Když jsou dva vstupy nebo výstupy spolu spojeny, výsledkem je buďto tripolární zařízení s dvěma vstupy a jedním výstupem, nebo s jedním vstupem a dvěma vstupy. Když jsou u čtyřpólu spojeny dva vstupy a zároveň dva výstupy, vznikne bipolár. Nezávisle na konfiguraci tato zařízení registrují změny na vstupech a výstupech.

Nicméně nikdo nevysvětluje, co se děje v této „černé skříňce“. A to přitom slouží jako základ rozhlasové a výpočetní techniky! Přesto nikdo nevyžaduje jakýkoliv důkaz nebo vysvětlení principu jeho činnosti. Každému stačí praktické potvrzení jeho fungování založeném na zkušenostech jiných lidí namísto osobního porozumění jevu.

Co se týká mé metody léčby – ani praktické potvrzení její existence, ani vysvětlení jak jednotlivých případů, tak rozličných věcí, které se tradiční „věda“ ani nepokouší vysvětlovat, těm stejným lidem nestačí. Požadují dokázání jim osobně, a když se jim ho dostane, rychle a tiše se stáhnou, v tom lepším případě, nebo v jiných případech popírají, že by k léčbě vůbec došlo, že se se mnou znají. A někdy začnou rovnou šířit nestoudné lži.

Nejpodivnější věcí je, že lidé velmi často vášnivě obhajují "pozice", které jim byly vštípeny bez jakéhokoliv důkazu a u kterých se z nějakého "důvodu" zdráhají dožadovat důkazů a potvrzení jejich legitimnosti. Taková selektivita v požadavcích ukazuje na to, že většina lidí byla proměněna v „zombie“ a jejich mozky byly úspěšně "vymyty". Je také zarážející, že určitá fakta a informace, která jsou jim předložena a která moderní věda považuje za něco neuvěřitelného a nemožného, nevyvolávají žádnou emoční odezvu ani zájem.

Většina lidí slepě a fanaticky brání iluze, které je proměňují v otroky. Tyto falešné koncepty je duševně a fyzicky mění na otroky a vštěpují jim otrockou mentalitu...

Už když jsem byl studentem, narazil jsem na manifestaci podobného duševního otroctví, které mění lidské bytosti v bioroboty, kdy jsou neschopni samostatně myslet a pronášejí „natlučené“ fráze a slova, jejichž významu nerozumí a nejsou schopni jej vysvětlit.

Takové „objevy“ mne šokovaly do hloubi mé bytosti a těmto lidem jsem se snažil pomoci probrat se, ale fakt, že mnoho z nich se vůbec probrat a zbavit duševního otroctví nechtělo, mne udivoval ze všeho nejvíc.

Toto otroctví pro ně bylo výhodné: zaručovalo jim kus žvance, úlevu od osobních problémů a vyhýbání se „nadbytečným“ otázkám. Je to zarážející a smutné, když se člověk, který donedávna byl lidskou bytostí, nějak transformuje do nižšího tvora, zvláště když je možné toto vše sledovat a chápat. Ve skutečnosti se každý rodíme duchovně a fyzicky svobodní. Je vždy smutné, když jsou fyzicky a duševně svobodnému dítěti násilím vnuceny falešné koncepty, které den za dnem, kapku za kapkou promění svobodné dítě v dospělého otroka.

Tehdy jsem nerozuměl, kdo a proč za tímto stojí. Zdálo se mi, že je to neuvěřitelné nedorozumění, nedovedl jsem si představit, že by to někdo mohl dělat záměrně... Zachovával jsem si z dětství určitý stupeň naivity, nebo jsem si snad přál vidět v lidech a jejich skutcích jen dobré. Jednu z prvních lekcí o povaze některých lidí jsem získal, když jsem je začal léčit.

Jak jsem napsal dříve, vždy jsem se cítil nepříjemně ohledně nastolování otázky platby za mou práci. Vždy jsem se pokoušel najít vysvětlení, proč se o tom lidé opomněli zmínit sami. Jedním z mých „vysvětlení“ byl předpoklad, že pro mnoho lidí je obtížné věřit, že mé působení může zmenšit jejich utrpení, nemluvě o tom, že by je mohlo úplně osvobodit od jednoho nebo více onemocnění.

Předpokládal jsem, že jediné vysvětlení (pokud vůbec nějaké bylo), které by mohli podat, bylo, že to, co cítili, byl výsledek psychoterapie a autosugesce, které vytvářelo jen iluzi vyléčení. Předpokládal jsem, že problém není v lidech, ale v jejich ignoranci (což je částečně pravda). Došel jsem k závěru, že stačí pokračovat v práci až do úplného vyléčení osoby a poté, po potvrzení nezávislými lékařskými testy, lidé pochopí, že to, co se jim dostalo, bylo skutečné, že to ocení a odmění podle svých možností.

Mou pomoc kupodivu nikdo neodmítal, naopak, mnoho lidí se ji velmi pokoušelo získat. Jejich „skepticismus“ se objevil až tehdy, když jsem dokončil sérii léčení a oni na ni měli nějak reagovat. Nejčastěji se omezili na slova díky, ačkoliv jsem očekával více a oni si toho byli velmi dobře vědomi. Vysvětloval jsem si to jednoduše tak, že neměli peníze. Někdy to tak bylo, ale velmi často jsem později zjistil, že lidé, kterým jsem vrátil zdraví, si později kupovali například auta, utrácějící významné sumy peněz na černém trhu (V sovětských

autosalonech bylo téměř nemožné koupit auto, navíc, bylo třeba za tuto příležitost zaplatit další peníze).

Tento druh věcí zanechával v mé duši nepříjemný pocit, ale snaha pomáhat lidem mne neopustila. Nicméně, od některých lidí jsem se nedočkal než udělování dalších a dalších „lekcí“ vděčnosti a uznání. Když jsem zachránil muže od jisté smrti nad rakovinu, jejíž „neuvěřitelné“ zmizení potvrdili lékaři, a všichni příbuzní a známí tohoto člověka oslavovali, jeho manželka mne vzala stranou promluvit si. Čekal jsem, že mi bude chtít poděkovat za záchranu manželova života. Namísto toho mi za 250 rublů nabídla džíny (vyrobené v Československu). Řekla že má mnoho párů a mohu si vybrat jakékoliv, které mi padnou. Měřil jsem skoro dva metry, a tak jsem měl vždy problém najít oblečení odpovídající velikosti. Poděkoval jsem jí za nabídku a řekl, že tam nejsou žádné mé velikosti. Nedal jsem nijak najevo, že znám jejich skutečnou hodnotu.

Tehdy bylo možné na černém trhu sehnat nejkvalitnější americké džíny za cenu, kterou si řekla za české. Cena těchto byla maximálně 120 – 150 rublů. Manželka muže, kterému jsem právě zachránil život bez toho, aniž by mi za to zaplatil jedinou kopějku, se pokusila „udat“ české džíny jako americké, myslíce si, že jsem úplný hlupák; „rozhodla“, že jím patrně jsem, a pokusila se na mně vydělat dalších sto rublů. Toto chování mne šokovalo do morku kostí. Takovou sprostotu jsem si ani nebyl schopen představit. S těmito lidmi jsem se už nikdy nesetkal, ačkoliv oni se mě později velmi pokoušeli vyhledat.

Hořká pachuč zklamání z lidí se usadila v mé duši, ale ne nadlouho. Skutky takových lidí jsou jejich zodpovědností, ostatní lidé na nich nenesou vinu. Každý člověk je odpovědný jen za své vlastní činy a jen tehdy, pokud je skutečný. Proto jsem nezměnil svůj přístup ke všem lidem, ale jen k těm, kteří si to zasloužili. Pokračoval jsem s otevřeným srdcem v pomáhání lidem a také v hledání pravdy...

* * *

Ještě jako student jsem narazil na neobvyklý úkaz známý každému jen z knih a hororových filmů – vampirismus. Avšak s jednou odlišností – v knihách a hororech upíří sají lidskou krev, kdežto jev, na který jsem narazil já, bylo odsávání energie, přesněji řečeno vitality, životní síly. Nemohu říct nic o těch, co pijí krev, pravděpodobně existují a ne jen jako případy duševních onemocnění. Osobně jsem se však s „krvežíznivým“ druhem nesetkal, potkal jsem jen ty, kteří lidem kradli životní sílu. První případ vampirismu, se kterým jsem se setkal, byl velmi zajímavý...

Stalo se to, když jsem studoval pátým rokem. Jednoho dne mne požádala o pomoc sekretářka fakulty, která věděla, že léčím druhé. Záležitost se ukázala být velmi neobvyklá a nikdy předtím jsem na nic podobného nenarazil. Řekla

mi, že se jí děje něco, čemu není schopná porozumět. Vždy k tomu došlo po návštěvě její známé, která „najednou“ seznala nezbytnost začít ji navštěvovat v práci a vést s ní důvěrné hovory.

Po třiceti- až čtyřicetiminutovém „intimním“ klábosení o ničem se tato „přítečyně“ zdvořile omluvila a odešla. Ta „nejzajímavější“ část nastala později, když se sekretářka vrátila z práce. Po návratu domů tato zdravá, velmi energická žena byla schopna z důvodů naprosté vyčerpanosti jen ulehnout do postele a spát až do následujícího rána, ačkoliv běžně se po návratu z práce cítila velmi dobře a mohla vykonávat cokoli, co bylo pro udržování domácnosti třeba.

Když se to stalo poprvé, ještě si tento stav s návštěvou známé nespojila, usoudila, že to bylo díky přicházející menopauze. Když se to však několikrát opakovalo, začala si všimnout faktu, že k tomu docházelo jen po návštěvě této „přítečyně“. Poté co nabyla absolutní jistoty, oslovila mne s prosbou o pomoc. Domluvili jsme se, že až se tato žena objeví příště, dá mi vědět.

Když k tomu došlo, navštívil jsem jakoby „pracovně“ děkanovu kancelář a pozdravil se s ní. Sekretářka nás navzájem představila a já se zapojil do hovoru, během něhož jsem skenoval, co se děje, a brzy objevil přítomnost kanálu vedoucího od ženy k oblasti solar plexu sekretářky, kterým jí odsávala životní sílu. Pokračuje v konverzaci, mentálně jsem toto spojení odřízl a zablokoval. Po několika minutách jsem se rozloučil a vrátil na svou katedru. Následující den mi sekretářka poděkovala a hlásila, že po návratu domů žádná únava nenastala. Také mi sdělila, že ona žena ji později kontaktovala a požádala, zda by se mohla setkat se mnou. Byl jsem zvědav, co ode mne může chtít, a tak jsem se s ní rozhodl setkat. Dozvěděl jsem se od ní velmi zajímavý příběh. Krátce před těmito událostmi se oddala esoterice, hledání duchovního vývoje a spirituálního učitele.

Seznámila se s jedním „guru“ z Charkova, který jí slíbil „otevřít“ dveře duchovního vývoje. Z nějakých důvodů byl schopen tyto dveře otevřít jen v posteli (velmi „duchovní“ metoda!). Mladá žena byla velice atraktivní, a tak pro ni „otevřel“ cestu k „duchovnímu“ vývoji osobně a následně jí oznámil, že pokud chce zůstat naživu, musí najít dárce životní síly, v opačném případě že zemře.

V několika dnech se začala cítit kompletně vyčerpaná a pokusila se tomu neúspěšně po nějaký čas vzdorovat. Aby se zachránila před smrtí vyčerpaním, našla několik osob, od kterých si mohla periodicky doplňovat životní sílu. Rozuměla velmi dobře, že je to špatně, ale byla mladá a nechtěla zemřít. Po našem „seznámení“ zjistila, že není nadále schopná získávat životní sílu jako předtím, a rozhodla se mne požádat o pomoc s odstraněním onoho „dárku“ od jejího „vysoce duchovního“ učitele.

Viděl jsem, že byla opravdu obětí a její chování byly činy ze zoufalství a strachu ze smrti a také že neměla žádnou šanci poradit si se svou situací

vlastními silami. Samozřejmě jsem jí pomohl a „odstříhl“ dálkové energetické napojení na jejího „guru“. Zablokoval jsem ho stejným způsobem, jako jsem to předtím udělal u ní. Vše se podařilo, jak mělo. Později jsem se s ní ještě párkrát pro jistotu setkal, pro všechny případy. Ale pro trvalé osvobození z energetického otroctví to stačilo provést pouze jednou. Doufám, že se už nikdy nestala obětí podobných „velkých guru“.

Mnohem později jsem porozuměl mechanismům „Černé Tantry“, co to bylo, a z jakých důvodů to bylo používáno „širiteli osvícení“; toto byl první, ale bohužel ne poslední případ mého střetu s vampirismem životní síly, „Černou Tantrou“, a jinými parazitickými systémy, které se ukázaly být velmi skutečné...

* * *

Ale to se také stane teprve v budoucnu. Nyní jsem dokončil pátý rok studií na radiofyzikální fakultě, katedře teoretické radiofyziky. Zakončil jsem univerzitu mezi nejlepšími studenty naší katedry, která byla považována v rámci fakulty za elitní, a netrpělivě čekal na umístění. Každý věděl, že vojenská náborová kancelář žádala 25 mužů z katedry do armády. Když vyvolali mé jméno a vešel jsem do místnosti, kde byla náborové komise, nikdo se mě na nic nezeptal. Děkan jednoduše řekl – „Levašov – do armády“. Nepoložili žádné otázky, nezajímal je můj názor. Museli naplnit kvótu 25 lidí, nechtělo se jim posílat do armády nikoho „ze svých“ a nehleděli na mé ústavní právo zvolit si své zařazení.

Tento druh zacházení mě šokoval – dokonce i ti na úplném konci řady dostali na vybranou, kam chtějí jít, jak jsem se později dozvěděl. Někdo docela jednoduše „zoufale potřeboval“ mé místo. Tak či onak, získal jsem „své umístění“ do armády. Všichni, včetně mé osoby, jasně chápali, že po skončení vojenské služby by bylo naivní se spoléhat na vědeckou kariéru. Nikdo by si nenašel čas osvěžit staré vědomosti a nastudovat nové. Přirozeně jsem byl rozčarován, kdo by nebyl?

Netušil jsem, že díky mé vojenské službě dostanu příležitost učinit objev, jenž se stane zásadním momentem mého života a v budoucnu umožní jednak mé tvoření a také proniknutí do záhad přírody...

Ale toto vše mělo teprve přijít a tehdy jsem se začal brodit úředními formalitami. Odevzdali jsme pasy v oblastní armádní kanceláři a obdrželi jsme důstojnické průkazy; prošli jsme kontrolním vyšetřením a dostali místa. Také jsme obdrželi důstojnický „prázdninový“ plat a cestovní výlohy, vše dohromady asi 500 rublů, a odebrali se před nastoupením vojenské služby na dovolenou.

Jel jsem domů strávit nějaký čas s rodinou a poté se odebral k Černému moři, do města Sudak, kde tehdy pracovala má přítelkyně. Bylo to poprvé, co jsem trávil dovolenou u moře, a podruhé, kdy jsem viděl Černé (Ruské) moře, které bylo v Sudaku odlišné, alespoň co se týká oblázkové pláže a průzračné

vody, díky níž bylo možno pozorovat ryby a ostatní obyvatele moře, což pro mne bylo velmi zajímavé.

Ačkoliv jsme (naše rodina) bydleli mezi Černým a Kaspickým mořem, k moři jsme jet nemohli, když měli rodiče dovolenou. Trávit několik dní u moře s celou rodinou bylo velmi drahé. Z toho důvodu jsme každé léto jeli na Kudručenskou farmu a trávili prázdniny ve stepích. Bylo tam mnoho rybníků a také jsem navštívil rozlehlou vodní nádrž, nicméně moře je moře, se svou nekonečnou vodní hladinou táhnoucí se k horizontu, mohutnými vlnami, apod.

Během dospívání jsem se v těchto rybnících naučil vcelku dobře plavat a byl jsem schopen urazit velké vzdálenosti. Jediná věc, kterou jsem neměl rád, bylo plavat rychle. Zbožňoval jsem pozorování oblohy během plavání vleže na zádech. Velmi mi to učarovalo, ale dříve nebo později jsem vždy narazil na protější břeh a iluze nekonečnosti zmizela. Moře bylo něco zcela jiného. Jistě, nikdy jsem nedosáhl tureckých břehů, ale dostal jsem se daleko na otevřené moře. Ukázalo se, že plavání v moři je jednodušší než v rybníku, ale potopit se pod hladinu je obtížnější.

Voda byla velmi čistá a způsobila některá neočekávaná a nepříjemná překvapení. Jednou jsem se potopil hodně hluboko a strávil pod hladinou více času, než jsem měl, a výsledkem bylo, že jsem se musel velmi „urgentně“ dostat na hladinu. Ta vypadala velmi blízko – jen natáhnout ruku a dotknout se jí, ale místo toho jsem plaval a plaval a pořád jí nemohl dosáhnout. S enormními obtížemi se mi povedlo vynořit a nadechnout se. Touto cestou jsem se seznámil s optickými iluzemi pod vodou. Ačkoliv tyto dojmy pro mne byly nové, nestaly se těmi nejzajímavějšími nebo nejvýraznějšími.

Odehrály se určité malé objevy, které měly k příjemnostem přímořskému resortu velmi daleko. Fakt, že mohu léčit, se po malém městě Sudak rozšířil velmi rychle. Jedna rodina mě požádala o diagnostikování jednoho člena, muže. Rychle jsem našel aktivní vředy, jakožto i pozice jizev po těch zahojených, což všechny notně překvapilo.

Já jsem ale byl překvapen jinou věcí. Pokaždé, když jsem začal skenovat nebo pracovat na jeho vředech, jeho manželka dostala vcelku silný elektrický šok, až nadskočila. Působilo to velmi humorně a musel jsem se nutit nesmát se, ačkoliv to bylo poměrně těžké. Nejzajímavější část byla, že reakce této ženy nezávisela na vzdálenosti, její tělo nějak transformovalo má vlivová pole do elektrického výboje. Musel jsem se naučit izolovat ji od mého vlivu.

Jak jsem poté pochopil, každý, kdo poblíž mě stál v momentě aplikace mého působení, byl ovlivněn také. Já jsem tomuto jevu nebránil, naopak, velmi často se lidé ptali, zda mohou poblíž mne na chvíli postát. Byl jsem těmito žádostmi často překvapen. Jednou jsem se i jednoho člověka zeptal, proč o to stál. Odpověď byl následující – bylo pro něj dostačující stát vedle mě deset až patnáct minut a jeho nespavost zmizela na dlouhou dobu. Ale co jsem neznal, byl způsob, jak má pole ovlivňují osoby.

Tato neobvyklá reakce, která se manifestovala v tak silné podobě, mi dovolila pozorovat vliv působení více detailně. Stačilo abych se vybudil k aktivitě, aby žena nadskočila, jako kdyby si sedla na připínáček. Toto velmi jasné, stoprocentní napojení na můj vliv mi dovolilo naučit se ovládat svá pole s větší jemností. Uspěl jsem v nastavení všeho tak, že jsem mohl působit na jednu osobu a přitom neovlivňovat druhou, která stála o jen půl metru vedle.

V Sudaku jsem udělal ještě jeden malý objev. Jeden den jsem zahlédl plakát, který oznamoval psychickou seanci. Nikdy jsem takový druh představení neviděl a rozhodl se tam zajít.

Senzibil, jehož jméno si nepamatuji, demonstroval na hostech jednoduchou hypnózu. Poté nabídl k testu svou schopnost číst myšlenky a najít skryté předměty. Bylo to něco podobného, co dělal například Wolf Messing. Rozhodl jsem se na něm vyzkoušet nějaké malé experimenty. Jestliže přihlízející skryl něco na jednom místě, skryl jsem to mentálně na jiném. Cítil jsem se kvůli jeho nepodařenému výkonu trochu provinile. Po několika neúspěšných pokusech najít skrytý objekt jsem jej pro něj „odhalil“, aby se ze situace mohl dostat se ctí, což se mu povedlo. Ten večer to opakoval několikrát, publikum bylo velmi obtížné.

Rozhodl se pro odvetu a nabídl určit datum narození několika dobrovolníků s přesností na den, měsíc a rok. Za tím účelem požádal několik lidí z publika na svá data narození myslet a pokoušel se tyto informace „přečíst“ z jejich mozků.

Tehdy jsem si již byl vědom principu telepatie a opět trochu „pokazil“ představení. Zablokoval jsem signály dobrovolníků a začal mu mentálně posílat jiná čísla. Opět nerozpoznal mé vměšování. Když jsem se ujistil, že má taktika funguje, přestal jsem s rušením a nechal ho demonstrovat své schopnosti. Po představení jsem za ním zašel a pokusil se mu vysvětlit důvody pro to, co se odehrálo. Ale získal jsem dojem, že neporozuměl slovu z toho, co jsem říkal. Tato událost pro mne měla velký význam – objevil jsem v sobě nové schopnosti a pochopil mnoho...

5. V armádě

Po deseti dnech jsem se vrátil zpět do Minerálních Vod a strávil zbytek dovolené čtením knih, léčením přátel a podobně. Počátkem srpna 1984 jsem se dostavil na štábní velitelství oblasti Oděsa. Ve stanovený den jsem se tam objevil a přes telefon ohlásil, že poručík Levašov se hlásí do služby.

Bylo mi nařízeno počkat ve vestibulu, než si mne někdo vyzvedne. Má vojenská služba začala mírným zmatkem. Protože v registrační a náborové kanceláři nám před dovolenou nedali uniformy, dorazil jsem v civilním oblečení. Proto když za deset až patnáct minut dorazil službu konající důstojník a vypadalo to, že hledá někoho v uniformě, rozhodl jsem se ho oslovit, zda

nehledá mne. Odpovídajícím způsobem (jeho hodnosti) jsem ho oslovil a zeptal se. Překvapeně zhodnotil mou „civilní“ uniformu a potvrdil mou domněnku. Neočekával někoho bez uniformy, a tak „civilistovi“ nevěnoval pozornost. Nabídl mi následně několik umístění, kam bych mohl jít.

Bylo mi lhostejné, kde a jak nastoupím. Navíc jsem neměl žádnou představu, kde jsou jím zmíněné vojenské útvary, a tak jsem navrhl, aby mě poslal tam, kam to považoval za vhodné. Moje odpověď ho pravděpodobně překvapila a poslal mě k jednotce 44219 v hodnosti velitele čety. Dostal jsem všechny potřebné doklady a vyrazil na tento útvar, který se ukázal být tím stejným, kde jsme loňské léto absolvovali cvičení a skládali vojenskou přísahu. Byl umístěn na kraji Černého moře, nedaleko Iličevsku u přístavu Oděsa. Ve skutečnosti to bylo spíše předměstí Oděsy, kam se dalo dojet autobusem nebo taxíkem.

Dorazil jsem na útvar a představil se veliteli jednotky. Poté jsem byl představen veliteli roty, ve které se nacházela má četa, a důstojníkům, jež se v tu dobu nacházeli na velitelství. Jeden z absolventů fakulty, který dokončil školu o několik let dříve, se nedávno stal velitelem roty a mezi důstojníky také byl jeden spolužák, Uri Milenko, se kterým jsem studoval ve stejné skupině. Dorazil o den dříve a již obdržel plán služeb, v němž se ve směnách střídalo několik důstojníků.

Nejdřív jsem byl ubytován v malém domku v areálu vojenské jednotky, kde se již usadil i Uri. Důstojníci měli právo žít mimo jednotku, v brzké době se očekávalo uvolnění míst na důstojnické ubytovně, ale rozhodl jsem se pronajmout si byt a Uri se ke mně připojil. Našli jsme byt, který byl pouhých tři sta metrů od černomořského pobřeží. Zdálo by se, že jsme se ocitli v turistickém letovisku! Ale tak to působilo pouze na povrchu. Jistě, první den jsme se šli opláchnout do moře, ale jakmile jsme se dostali do kolotoče služeb, po konci směny bylo méně a méně chuti a času být u vody.

Ke všeobecnému veselí jsem první dva týdny stál při nástupech a cvičeních v civilu, protože ve skladu nebyla žádná uniforma mé velikosti. Situace byla opravdu komická – stál jsem tam, vcelku vysoká osoba (skoro dva metry), během ranních a odpoledních nástupů na začátku řady v civilním oblečení! Ke konci druhého týdne ztratil velitel veškerou trpělivost, když sledoval tento „cirkus“, a nařídil odpečetit válečné zásoby a najít něco, co bych mohl použít.

Po pořádně dlouhém hledání jsme to skutečně našli, podepsal jsem všechny potřebné papíry, našel si ramenní insignie a další den jsem mohl konečně obléct uniformu a chopit se velení čety. K mé uniformě naneštěstí pasovaly jen vysoké kanady. Byly také poměrně těžko k nalezení. Nosím velikost 45, ale vzhledem k mé výšce je to naneštěstí velikost celkem malá. Musel jsem je nosit během srpnových veder na pobřeží Černého moře. Každý, kdo někdy sloužil v armádě, bude určitě rozumět, co jsem zažíval. Měl jsem nohy jako v sauně.

Všichni ostatní důstojníci, kteří měli na boty se svými velikostmi „štěstí“, na

tom byli o dost lépe. Podle armádních pravidel jsem nesměl v dobách míru nosit polní uniformu, proto jsem byl poslán do armádního ateliéru v Oděse, kde mi byly zhotoveny oboje uniformy – jak každodenní, tak plná. Také jsem našel a koupil odpovídající boty a jiné příslušenství. Po přibližně třech týdnech jsem konečně svým vzhledem „korespondoval“ s mou šarží podle armádních předpisů...

Někdo se může ptát, koho zajímají tyhle nesmysly!? Zaprvé, dva roky mé služby v armádě jsou také část mého života a biografie. A zadruhé, mnoho z toho, co se mi během této doby přihodilo, se přímo týká událostí, které se staly v mém životě zásadními. A kdo ví, pokud bych namísto do armády byl poslán do nějakého tajného ústavu, byl by můj život stejný? S největší pravděpodobností ne: mohl by se ubírat jinou cestou. A ačkoliv by to také byla cesta poznání, pochybuji, že by byla stejná. V jiné variantě života bych pravděpodobně také dospěl k podobným konceptům a objevům, ale mnohem později. Osud vzal věci do svých rukou a já jsem obdržel první „dárky“ tam, kde bych to očekával nejméně.

* * *

Po měsíci se uvolnilo místo v důstojnické ubytovně a poručík Milenko se tam přestěhoval. Co se týkalo mě, neměl jsem o to zájem – nikdy jsem neměl rád ubytovny, obzvláště když v jedné místnosti přebývají tři lidé. V pronajatém bytě jsem tedy zůstal sám, což mi nanejvýš vyhovovalo. Jednoho dne mě bytná, postarší žena, pozvala na šálek čaje. Jako důchodkyni jí chyběl společenský život a byla nadšená možností prohodit pár slov. Upíjeli jsme čaj a povídali si, časem se hovor stočil na téma neobvyklých jevů a pověděl jsem jí příběh Wolfa Messinga, který jsem četl v časopise. Vylíčil jsem jí obsah článku, včetně toho, jak poprvé narazil na své schopnosti jako dítě. V článku stálo, že když byl dítě, dostal se do vlaku bez jízdenky, a když přišel průvodčí, vyděšený Wolf mu podal papír od bonbónů, který průvodčí proděravěl jako normální jízdenku.

Během vyprávění jsem se pravděpodobně podvědomě dostal do ovlivňujícího stavu, který vyústil ve velmi zajímavé nechtěné důsledky. Během hovoru jsem gestikuloval rukama. Na to hostitelka reagovala zvláštním způsobem. Zadívala se na mě a vyjekla: „Proč vaše papuče začala z ničeho nic poskakovat!?“ Podíval jsem se na své papuče a ty byly na obvyklém místě – na mých nohou. Následující pohyb ruky byl doprovázen dalším prohlášením: „Podívejte, ta druhá právě vyskočila také!“ Rozhodl jsem se něco zkusit a šel do své místnosti, kde jsem nastříhal papír na velikost bankovek. Pak jsem se vrátil do kuchyně a, drže ruce za zády, řekl: „Ukážu vám nyní bankovku, budete tak hodná a řeknete mi, jaké je hodnoty?“ Souhlasila a podal jsem jí jeden kousek papíru, přičemž jsem v duchu myslel na 100 rublů.

Těžko popsat mé překvapení, když mi oznámila: „Storublovou bankovku už

jsem v ruce dlouho neměla...“ Zarazilo mě to do té míry, že jsem se jen zeptal, zda si tím je kompletně jistá? Potutelně se na mě uculila, prozkoumala papír u žárovky a řekla: „Mladý muži, není to poprvé, co držím v ruce bankovky. Podívejte, tady, stopy po vlákních a Leninova tvář!“ Její odpověď mne šokovala ještě více. Začal jsem jí ukazovat ostatní kousky papíru a v duchu si představoval – deset, dvacet pět, padesát rublů – a pokaždé mi přesně oznámila jejich „hodnotu“. Ukázal jsem jí několik ústřížků a řekl, že se jedná a svazek bankovek v hodnotě pět tisíc rublů, a požádal ji, zda by to mohla přepočítat. Jako by se nic nedělo, začala s plnou vážností, soustředěním a přirozenými pohyby počítat bankovky a poté sdělila, že je to pět tisíc rublů. Dokonce se mne zeptala, kde jsem k tolika penězům přišel.

Neomezil jsem experiment jen na kousky papíru. Představil jsem si, že se její televize stala neviditelnou, načež prohlásila: „Podívejte, moje televize zmizela a váza s květinami, která na ní stála, visí ve vzduchu!“. Poté se pro ni stala neviditelnou šatní skříň, s oblečením nyní visícím volně ve vzduchu, pak jsem udělal průhlednými zdi domu a nakonec se rozhodl otestovat další předpoklad. Požádal jsem ji, ať se podívá na mé ruce, a představil si, že se staly průhlednými, kromě kostí a cév. Téměř okamžitě na ně začala zírat a řekla: „Podívejte, vaše ruce zprůhlednily a jsou vidět kosti a cévy!“. Překvapilo ji to více než objekty vznášející se ve vzduchu. Zajímavé je, že moje hostitelka neměla žádné větší vzdělání, ani nevlastnila pronikavý intelekt. Přesto pod mým vlivem viděla a dávala přesné popisy věcí, které nemohla nijak vědět ani si vymyslet.

Bylo to neuvěřitelné, ale bylo to tak. Poznal jsem, že pod mým vlivem člověk může „vidět“ věci, které oko za normálních podmínek vidět nemůže. Nyní zbývalo tento objev vyzkoušet i na jiných lidech a potvrdit ho opakováním.

* * *

Několikrát týdně jsem musel vést politické studie s vojáky mé čety. Jednoho dne se mi povedlo velice rychle projít nějaké „velice zajímavé“ povinné materiály a nabídl jsem všem přítomným, zda by měli zájem účastnit se experimentu. Všichni se najednou probrali a začali na mě se zájmem hledět. Provedl jsem nějaké testy, které jsem už znal, a vybral pár těch, kteří na můj vliv reagovali nejvíce. Pak jsem se pokusil uvést je do stavu podobného tomu, v němž se ocitla má bytná, když viděla skrz pevnou hmotu. Zjistil jsem, že ne všichni mohou být ovlivněni. Po tomto se mé politické semináře staly mezi vojáky velmi populárními a mnoho z nich se ptalo, kdy budu něco podobného znovu opakovat. Obvykle jsem se rychle prokousal nudnými záležitostmi o schůzích a straně a přešel k experimentům, na což všichni, včetně mne, netrpělivě čekali. Brzy se mezi vojáky, praporčíky a důstojníky rozšířily zvěsti

o mých „politických studiích“. Mnoho z nich mě požádalo, abych něco předvedl.

V té době byl každou noc důstojník nebo praporčík na směně v kasárnách, aby dohlížel na dodržování pravidel a zabránil nedovoleným aktivitám. Několikrát měsíčně jsem tuto službu také musel absolvovat. Úkol byl jednoduchý – sedět v Leninově místnosti* a dohlížet na dodržování kasárenských předpisů. Poté se důstojníci a praporčíci odebrali do svých ubytoven a službu konající posádka a důstojníci zůstali u jednotky. Před uložením k spánku se vojáci mnohdy shromáždili do skupin a chtěli něco předvést. V průběhu času se mezi vojáky a důstojníky, co se reakce na mé působení týká, objevily prvotřídní „hvězdy“.

Vymýšlel jsem nové experimenty a ihned je zkoušel v praxi. Když jsem používal své působení, nikdy jsem jimi nikoho neponížil a ani nepřinutil udělat cokoli kompromitujícího. Každý proto s účastí na mých experimentech s nadšením souhlasil. Byla to vždy legrace bez jakýchkoliv útoků či pohoršení a všichni, účastníci i publikum, obdrželi zdravou dávku smíchu. Mimoto mé experimenty vojákům a důstojníkům oživovaly každodenní rutinu.

Zpočátku jsem držel směnu jako asistent důstojníka ve službě a poté jako důstojník ve službě. Měli jsme téměř deset dozorových směn měsíčně. Trvaly 24 hodin – od 18.00 do 18.00 následujícího dne, nicméně domů jsme se dostávali až mnohem později. Obvykle se nám během těchto služeb podařilo spát nanejvýš několik hodin. Postel byla přímo tam, v malé místnosti za překližkovou přepážkou. Asistent důstojníka ve službě měl svůj čas na odpočinek v noci, takže si mohl trochu odpočinout. Důstojník ve službě ho měl ve dne, po ranních nástupech, a musel „odpočívat“ ve štábním shonu během neustávajících telefonních hovorů a hlasitých rozkazů velitele útvaru, náčelníka štábu a ostatních důstojníků. Ti, kdo sloužili v armádě, budou perfektně rozumět, obzvláště ti, kteří slyšeli velitele útvaru někomu rozkazovat zajistit auto a jeho „výrazivo“ popisující, co se stane, jestliže se auto neobjeví do pěti minut... Hlavní povinností službu konajícího důstojníka a jeho asistenta byla neustálá přítomnost na štábu a zvedání telefonů. Během noci skoro žádné hovory nebyly, ale od rána až do oběda vyzváněly neustále.

Jednoho dne, když jsem držel službu, přišlo několik praporčíků a důstojníků a požádalo mě, abych jim ukázal své „zázraky“. Jelikož bylo „mrtvé období“ co se týká telefonů, zavola jsem své „hvězdy“, vybral mezi důstojníky ty nejnámavější a začal ve štábní místnosti svou šou. Tentokrát jsem se rozhodl vymyslet něco nového. Vytvořil jsem před nimi cihlovou zeď a zeptal se, zda mohou projít; výsledek byl totožný, jako kdyby se snažili projít skutečnou zdí. Představil jsem si, že mám odseknutou hlavu a držím ji v podpaží. Vytvářel jsem své dvojníky a posílal je do různých směrů. Udělal jsem mnoho dalších

---

* Každá organizace nebo instituce, ať už to byla továrna, vesnická škola nebo věznice, musela mít tzv. Leninovu místnost, kdy byl portrét Lenina, jeho knihy, rudá vlajka a další komunistické „vybavení“

věcí, jak vtipných, tak i méně vtipných (odseknutí hlavy!).

Když jsem se účastníků své „šou“ zeptal, co vidí, jejich odpověď mne překvapila. Když jsem si představil, že jsem si usekl hlavu, viděli všechno do nejmenších detailů. Viděli, jak jsem si oddělil hlavu od těla, umístil si ji do podpaží, viděli, jak tekla krev a jak se hýbaly oči a ústa „odseknuté“ hlavy. Takový vývoj jsem nemohl předpokládat a byl jsem rád, že se kvůli tomu nikdo nezbláznil. Ale nejčastěji jsem prováděl legrační věci jako „přišpendlení“ nohy k podlaze, rukou ke zdi nebo k sobě navzájem, vytvořil jsem četu mých zmenšenin a nechal je pochodovat po stole.

Experimenty byly ze strany všech, včetně mě, doprovázeny výbuchy smíchu. Jedenkrát jsem se rozhodl „přemístit“ své pomocníky do minulosti, do éry dinosaurů. Když pro ně obvyklá realita zmizela a objevili se v pozemské minulosti, jejich reakce byly velmi zajímavé, zvláště pokud spatřili tyranosaura. Když ho viděli a slyšeli jeho řev, reagovali různě.

Jeden se potichu sesunul kolem zdi, jiný se proměnil v nehybnou sochu a další se začal velmi pomalu pohybovat zpět, zajišťuje si od tyranosaura „bezpečnou“ vzdálenost. Když ji získal, začal se pokoušet o světový rekord v běhu na krátkou i dlouhou vzdálenost. Všechno toto a i další experimenty byly velmi humorné, protože všichni účastníci byli kompletně při vědomí, pokračovali v nezávislém myšlení, měli své vlastní názory, jen jednoduše reagovali na ty reality, do kterých jsem je přesunul.

Všechno to bylo opravdu zajímavé. Mimochodem, našel jsem pro tyto jevy i praktické uplatnění. Zjistil jsem, že si má bytná začala „půjčovat“ peníze, někdy deset rublů, někdy pětadvacet. Pravděpodobně si myslela, že jsem se válel v penězích a nějakých mizerných deseti nebo pětadvaceti rublů si ani nevšimnu. Tento „vedlejší účinek“ mých experimentů se mi moc nezamlouval a rozhodl jsem se toto nedorozumění ukončit. „Jednoduše“ jsem pro ni ve dveřích svého bytu vytvořil neviditelnou zeď. Potom už „záhadné“ mizení peněz přestalo.

Po čase bytná vyjádřila nespokojenost s tím, že do mého bytu nemůže vstoupit a během mé nepřítomnosti ho „uklidit“. Tímto druhem „péče“ jsem nebyl nadšen a rozhodl jsem se poohlédnout po jiném bytě. Bratr, který mě přijížděl navštěvovat, mi ke konci vojenské služby pomohl pronajmout dvoupokojový byt. Navzdory zaměstnání povinnostmi, hledáním bytu apod., jsem pokračoval ve svých experimentech. Jednou, pozoruje jak různí lidé reagují na mé působení, zamyslel jsem se nad problémem: proč jedna osoba viděla vše, co jsem vytvořil, a jiná, ačkoliv také vnímavá, nikoliv? Ve výsledku má každý stejný počet neuronů, stejnou strukturu mozku a tak dále. Schopnost vidět a reagovat na mé působení nezávisela na vzdělání nebo duševních schopnostech jedince. Zaměřil jsem se na pochopení tohoto jevu. Udělal jsem velmi jednoduchou věc – přivedl jsem jednu osobu do „aktivního“ stavu a porovnal mozek této osoby s mozkem jiné osoby, která se v tomto stavu nenacházela. Porovnával jsem ... a objevil mezi aktivním a pasivním stavem

lidského mozku kvalitativní odlišnosti.

Dalším přirozeným krokem bylo vytvořit tyto kvalitativní změny v mozku osoby v pasivním stavu. První pokus byl úspěšný. Pracoval jsem na základě principu „k obrazu svému“, který měl k velkému zklamání věřících nikoliv božskou, ale čistě lidskou povahu. Získal jsem žádaný výsledek za deset nebo patnáct minut procesu vytváření kvalitativně nového mozku u osoby v pasivním stavu.

Oba dva poté začali vidět identicky a synchronně. Tento úspěch mě inspiroval, ale potřeboval jsem si být naprosto jistý, že to nebyla šťastná náhoda nebo nějaký psychický fenomén. Zkusil jsem to znovu... a znovu uspěl... a znovu. Jediný rozdíl byl v čase, který jsem potřeboval k transformaci mozku osoby. Každý má odlišnou genetiku, duši, výchovu a vzdělání, talenty a kvality; což je důvod, proč jsem u každého potřeboval odlišný čas a úsilí na „přivedení“ mozku do žádaného kvalitativního stavu.

Aby lidé mohli tomuto procesu lépe porozumět, dávám často jako příklad mozaiku. Každý vlastní různý počet „dílků mozaiky“ nutných pro kvalitativní transformaci mozku. Abych mohl provést transformace během dvou nebo tří minut, osoba musí vlastnit nejméně 95 procent potřebných dílků. Pokud má někdo jen pět dílků ze sta nutných, musím za účelem úspěšné realizace transformace oněch 95 chybějících dílků „přidat“. Když jsem to završil, vždy se u osoby objevily nové kvality a tyto nové kvality nebyly zdaleka iluzorní. Osoba po transformaci mozku získala například schopnost vidět vnitřní orgány jiných lidí.

Na to jsem přišel hned zkraje, během prvního experimentu se svou bytnou a nejednalo se jednoduše o hypnózu. V tomto stavu osoba viděla vnitřní orgány konkrétní jiné osoby, se všemi jejich vlastnostmi a patologiemi.

Tento objev se pro mě stal klíčem, který mi dovolil objevovat jeden přírodní zákon za druhým. Ale to nastane v budoucnu, tehdy to byl teprve začátek, i když přinejmenším pro mě, začátek s „velkým Z“...

6. V armádě (pokračování)

Být důstojníkem v jednotce radioelektronického boje bylo pravděpodobně o něco lehčí než sloužit u výsadkářů nebo obrněných jednotek, nicméně nebyla to „procházka růžovým sadem“, jak by si někteří mohli myslet. Ve službě bylo třeba být téměř nepřetržitě. Ačkoliv moře bylo co by kamenem dohodil, neměl jsem náladu koupat se dokonce ani v létě. Jistě, mohl jsem oznámit, že jdu do autoparku, a jakmile jsem tam byl, mohl jsem se domluvit s člověkem konajícím službu, že by dal vědět velícímu důstojníkovi, pokud by mne hledal, že jsem „právě“ odešel za povinnostmi, zatímco bych si užíval moře, ale neměl jsem nejmenší chuť takto postupovat. Nemělo to nic společného s mou

oddaností službě v armádě; jednoduše to nesouznělo s mou duší. A o víkendech, kdy jsem měl volno, jsem dával přednost dobrému spánku a věnování se nějakým domácím pracem.

Přestěhoval jsem se do bytu, kde jsem byl svým vlastním pánem. Pronajal jsem si jej do konce své služby v armádě. Bylo to blíž jednotce a dále od moře, ale to nemělo žádný význam, protože jsem neměl ani chuť, ani čas na koupání a opalování. Byt měl kuchyň a dva pokoje, což upřímně řečeno bylo pro mě až příliš. Byl to můj bratr Vladimír, kdo mi udělal medvědí službu. Přijel do Oděsy na služební cestu a navštívil mě. Ihned se začal shánět po bytě, jeden našel a zaplatil nájem dopředu, takže jsem byl postaven před hotovou věc a přestěhoval se do dvoupokojového bytu bez nábytku. Přinesl jsem postel a lůžkoviny a koupil nějaké maličkosti do kuchyně. Po předchozích majitelích tam zůstala lednička a kuchyňský stůl se židlemi, takže jsem byl v podstatě zařízený. V bytě jsem se v podstatě objevoval jen na oběd a na noc, pokud jsem neměl noční službu.

O víkendech jsem čas od času navštěvoval slavný trh v Oděse Privoz a nakupoval suroviny na své kuchařské „experimenty“. Nebyly nic luxusního, ale při svém platu jsem si mohl dovolit lahůdky, které mi za studentských let byly odepřeny. Musím konstatovat, že domácí klobásy byly jednoduše vynikající. Byla tam dlouhá řada prodejců uzenin a obvykle jsem se procházel kolem a kupoval ty, které mi připadaly, že budou dobré. Obvykle jsem je odzkoušel a vcelku brzy jsem znal všechny prodejce a jejich produkty stejně dobře, jako oni znali mne. Také jsem nakupoval maso, kořeněné rostlinné oleje, domácí kysané smetany a podobně.

Jako student jsem si toto vše nemohl dovolit, ale nyní jsem si mohl trochu dopřát. Za studií jsem viděl, jak prodejci odháněli studenty procházející mezi stánky, provádějící „ochutnávky“ zboží. Ochutnávkami u deseti nebo dvanácti stánků se studenti pokoušeli naplnit prázdné žaludky poté, co nerozumě vyplývali stipendium, a hledali cesty, jak vydržet do dalšího.

Nechtěl jsem, aby mne kdokoliv považoval za takového „ochutnávače“, jak za dob studií, tak kdykoli později. Jestliže byl tento druh věcí pro někoho zábavou, já jsem ho považoval za ponižující. Jakkoliv jsem byl hladový, považoval jsem tento druh akcí, nebo jen myšlenku na ně, za nepřipustné. Aby mne nikdo nemohl považovat za „vyjídače nebohých prodejců“, velmi často jsem na tržiště chodil v uniformě. Dnes je úsměvné vzpomínat na mé tehdejší pocity a myšlenky, nicméně co říci, takto to bylo.

Důstojnický život pro mě nebyl něco nesnesitelného, jak často říkají mladí kluci, kteří sloužili v armádě. Jistě, byl jsem důstojník, ne voják, ale věřím, že nezáleží na tom, v *jaké šarži* jste, ale *jak* se k tomu postavíte. Slýchal jsem nářky na službu v armádě od vojáků i důstojníků. Ano, bylo tam mnoho stupidity a hlouposti, ale zároveň mnoho věcí nutných k tomu udělat z chlapců muže.

Někteří důstojníci v naší rotě zacházeli s vojáky jako s odrazovými můstky pro svou kariéru. Například při kontrole hlídek podle platných předpisů službu konající důstojník nebo jeho zástupce čas od času dali „poplach“. To znamenalo, že všechny hlídky, jak ve službě, tak na odpočinku, obdržely urgentní zprávu „chráněný objekt je pod útokem“ a musely se co nejrychleji k tomuto objektu dostat. Vojáci tyto důstojníky nerespektovali a v této otázce jsem s nimi souhlasil, ale to neznamenalo, že jsem se s nimi spolčil, právě naopak. Nicméně jsem se pokoušel podle svého vnímání konat spravedlivě.

Když člověk stráví sedm až deset dní měsíčně na stráži, vcelku rychle si mistrně osvojí různé detaily a nuance týkající se služby. Když jsem byl „čerstvý“ poručík a měl jsem zkontrolovat stráž, přišel jsem do strážnice, vzal s sebou praporčíka nebo desátníka a šel kontrolovat hlídky. Když jsem se blížil k střeženým objektům, vždycky jsem slyšel nějaké zvukové signály, jejichž význam jsem pochopil docela rychle.

Ti, kteří zůstali ve strážnici, varovali těmito signály hlídky o blížící se kontrole, a když jsem dorazil ke každému střeženému objektu, hlídky vesele hlásily, že během jejich služby se nic zvláštního nestalo. Já, a nejen já, jsem byl jednoduše (ale vědomě) „omotáván kolem prstu“. Bylo to velmi chytré, ale role „prostřáčka“ se mi nezamlouvala. Proto jsem změnil taktiku.

Namísto marného pobíhání mezi střeženými objekty jsem se vrátil do strážnice a šel rovnou do velící místnosti, kde bylo elektronické schéma hlídaných objektů. Na schématu byly žárovky, které se rozsvítily vždy, když hlídka procházející po určené trase stiskla na kontrolním bodě tlačítko. Proto bylo možné pozorovat pohyb hlídek kolem střežených objektů sledováním žárovek na tabuli v kontrolní místnosti.

Takže, s vědomím vzdáleností mezi jednotlivými body, seděl jsem naproti a pozoroval žárovky. Pokud se další žárovka na trase nerozsvítila v čase potřebném k překonání dané vzdálenosti, s případnou pauzou na cigaretu, dal jsem poplach. Vojáci mé konání kupodivu nikdy nepovažovali za nerovné. Velmi často, když jsem jim řekl, aby zavolali tu nebohou nepořádnou hlídku, vojáci mi řekli: "*Soudruhu poručíku, postaráme se o to.*" Mám podezření, že tyto hlídky místo odpočinku dodaly strážnici lesku za pomoci kýble a hadru.

Někdy seržanti a vojáci v druhém roce služby utekli z kasáren koupat se v moři nebo za dívkami. Obvykle položili plášť na své lůžko a přikryli ho dekou. Záměna zůstala bez povšimnutí, dokud někdo nepřešel mezi lůžky. Dozor měl vždy připravenou pohotovou odpověď, kam tento seržant, desátník nebo voják odešel. Věděl jsem, kam šli ve skutečnosti, a dal jsem dozoru půl hodiny na to, aby se mi absentér hlásil. Věděl jsem, že jakmile opustím post, bude vyslán posel, který poběží, co mu síly stačí, aby ho našel, a ten se, přistižen na nedovolené vycházce, ohlásí u mne, načež jsem mu uložil sankci. Obvykle sestávala z mytí podlahy na velitelství.

Nikdy jsem incident nenahlásil veliteli roty nebo veliteli jednotky, protože

jsem již viníka potrestal sám. Absentéři, které jsem „chytíl“, vždy považovali své tresty za fér a podlahu umyli bezvadně. Někteří důstojníci řešili podobné situace jinak, nahlásili to veliteli jednotky. Výsledkem bylo, že celá jednotka, včetně důstojníků a praporčků, musela stát půldruhé hodiny v pozoru a poslouchat kárné proslovy velitele útvaru. Velmi často byly jako sankce uděleny povinnosti navíc i těm, kteří s přestupkem neměli nic společného. Každou sobotu se musela kasárna a další prostory uklízet. Dal jsem své četě plán prací a oznámil, že jestliže stihnou udělat vše dříve, zbytek dne budou mít volno. Jediná podmínka byla dobře odvedená práce. Tyto podmínky daly vojákům motivaci dělat svou práci dobře. Byli hodně motivovaní udělat vše rychle a dobře namísto hraní o čas a předstírání horečné aktivity, protože obvykle, jakmile dokončili jeden úkol, byl jim přidělen nový. A jestliže stihli i tento, byl jim přidělen zase další, i když to třeba byla nesmyslná práce. To v nich rychle „zabilo“ jakoukoliv iniciativu, zájem nebo potřebu dělat něco rychle a dobře.

Měl jsem v četě jednoho vojáka, který byl „chodící pohroma“. Měl vychytralost vojáka, jen ve špatném směru. Jednoho dne se například na službě u diesellové stanice rozhodl ohřát v teple místnosti s diesellovým generátorem. Z důvodu vysoké koncentrace oxidu uhelnatého bylo zakázáno zdržovat se v této místnosti jakoukoliv delší dobu. Takže můj „génus“ se rozhodl uložit k spánku v maskovacích sítích, které zde byly uloženy. Aby se ochránil před zplodinami, nasadil si plynovou masku. Bylo by to velmi chytré nebýt jednoho malého „ale“. Plynová maska nechrání před oxidem uhelnatým. Kdyby praporčík, velitel této diesellové stanice a jeho přímý nadřízený, náhodou nenahlédl do místnosti, výsledkem by bylo jedno „zahřáté“ mrtvé tělo namísto „vynalézavého“ vojáka. Tím však jeho „dobrodružství“ neskončila. Nějak se mu povedlo založit požár na vojenské diesellové stanici a jen čistou náhodou byl oheň zaregistrován a včas uhašen. Jako velitel čety jsem byl osobně odpovědný za poškození zařízení mé čety a spolu s velitelem té stanice jsme ji museli po požáru obnovit. Hodnota stanice byla několik milionů rublů; je těžké si představit, co by následovalo, pokud by požár nebyl včas uhašen. Společně s velitelem se nám podařilo odepsat nějaké zařízení jako opotřebované, ale něco jsme museli zaplatit z vlastních kapes. „Hrdina“ dostal uloženo jen několik služeb navíc.

Po tomto mu už nikdo nedovolil ani se přiblížit k vybavení. Byl přiřazen ke službě v teplárně, kde se opět „vyznamenal“ incidentem s málem vybuchlým bojlerem. Opět upadl do spánku, a když byl nalezen, ručička tlakoměru byla v červeném poli a stačilo málo, aby bojler explodoval společně se sladce spícím vojákem. Byla pro mne velká úleva vědět, že tento voják sloužil druhým rokem, a nebudu muset být svědkem jeho „vynalézavosti“ ještě další rok.

* * *

Několikrát mne navštívil můj bratr. Měl velice rád Oděsu a Iličevsk a rozhodl se zde žít a pracovat. Druhý pokoj, stejně jako celý můj pronajatý byt, se mu proto velice hodil. Mimoto jsem trávil zhruba sedmdesát procent času ve službě a zbytek času připadl většinou na večery a noci, kdy jsem preferoval odpočinek.

Stejně jako ostatní důstojníci jsem se domů dostával v osm hodin večer nebo i později. Udělal jsem večeři, zařídil nezbytné domácí práce, jako praní a žehlení uniformy a čištění bot; v opačném případě by velitel jednotky měl připomínky ke zmačkaným kalhotám nebo zaprášeným botám. Kalhoty byly považovány za zmačkané, pokud na nich nebyly viditelné puky. Zbytek času jsem hodně četl. Měl jsem štěstí – praporčík z mé čety měl velmi dobrou knihovnu. Také jsem mnoho četl na nočních směnách, kdy jsem musel „držet stráž“ ve velicí místnosti a zvedat telefony.

Po desáté hodině večer téměř všechny telefony „usnuly“ až do šesté hodiny ránní. Knihy byly v této situaci skutečnou spásou. Nicméně po několika hodinách čtení se mi, bez ohledu na obsah knihy, začaly klížit oči. Silná káva ani čaj moc nepomohly a musel jsem odložit knihu a vyjít z velínu ven na čerstvý vzduch, kde mi mořský vítr částečně pomohl probrat se a osvěžit ospalou mysl. To na chvíli pomohlo, ale stačilo jen si opět sednout za stůl a pozorovat ztichlé telefony, aby se ospalost rychle vrátila. Další trik, jak proti ní bojovat, bylo zajít zkontrolovat strážce na hlídkách; to mi dovolilo cítit se vzhůru dalších třicet či čtyřicet minut, ale pak se spánek zase pomalu vplížil zpět. Bojovat proti němu mělo do příjemné činnosti daleko. Člověk nesměl usnout, ale bylo téměř nemožné udržet se vzhůru, sedě uprostřed noci v kompletním tichu, zvláště pokud člověk měl být další den znovu ve službě.

Ve skutečnostijsem byl jako dítě zvyklý spát v úplném tichu; jakmile ve vedlejším pokoji hrála třeba televize, byť jen slabě, nemohl jsem usnout. Také jsem preferoval spánek v tmavé místnosti, sebemenší světlo mi také znemožňovalo usnout. Jako student jsem se těchto návyků také „přidržoval“. Je tedy lehké si představit, co jsem si myslel o situaci, kdy budu muset spát za překližkovou zástěnou, obšťastňován hlukem telefonů a „tichými“ rozkazy velitelů a ostatních důstojníků.

Ale musel jsem se naučit odpočívat v jakýchkoli podmínkách. Díky těmto „komfortním“ podmínkám jsem se naučil odpojit od všeho okolního téměř v jakékoliv situaci. Mohl jsem se na čas odpojit, nezávisle na okolním hluku, osvětlení, či poloze svého těla, a dostat se zpět do aktivního stavu během vteřin. Po dlouhém „trénování“ jsem se mohl vypnout sedě na židli a při zvuku otevíraných dveří, či jakémkoliv jiném zvuku, který jsem považoval za hodný pozornosti, se zase v mžiku zapnout. Mohl jsem spát během vyzvánění telefonů a hlasitého okolního hovoru, ale probudit se při tichém zazvonění budíku. Když vás život donutí, je možné zvyknout si téměř na cokoliv...

Do jisté míry jsem se na to připravil ještě jako student – když jsem se

připravoval na zkoušky, každých padesát minut jsem se na deset minut odpojoval a reagoval jen na zvuk budíku. To mi dovolilo rychle vstřebat enormní množství informací. Tyto schopnosti se v armádě ukázaly být velmi užitečné a dále se rozvinuly, což považuji za velký přínos.

Služba v armádě tedy byla trochu náročná, ale shledal jsem to spíše pozitivním než negativním. Služba, která měla být konečnou pro mou vědeckou kariéru, se nakonec ukázala velmi užitečná. Samozřejmě, nebyl jsem zapojen v teorii vlnových procesů, jak to bylo přijímáno v klasické škole teoretické fyziky. K mému hlubokému znepokojení matematické rovnice, s nimiž si fyzikové-teoretici "hrají", jsou ve větší míře intelektuální gymnastikou, ale ne vědou v plném smyslu slova. Jednou zavedené postuláty vědy zůstaly bílými oblastmi napořád; vědci jim jednoduše dále nevěnovali pozornost, ignorující fakt, že nejsou nijak podloženy.

Tedy, toto byl druh vědecké kariéry, který „zemřel“ mým nástupem do armády, ale po pravdě řečeno, taková věda mne nezajímala. Namísto toho sled náhodných a ne až tak náhodných událostí nastal jen díky tomu, že jsem se ocitl v armádě. To je důvod, proč jsem děkanovi vděčný za to, že mne poslal do armády, když někdo jiný nechtěl jít sloužit a potřeboval mé místo, které od něj obdržel na můj úkor.

Různé povinnosti navíc měly také svou pozitivní stránku. Koncem roku 1984 se mi nashromáždily náhradní dovolené na dobu skoro dvou týdnů a rozhodl jsem se využít je na novoroční oslavy. Velitel útvaru souhlasil, a dokonce mi udělil povolení odjet do jiného města. Osvětlím trochu situaci pro ty, kdož neznají armádní pravidla.

Každý důstojník nebo praporčík musel být v dosahu vojenského posla i o víkendech a dovolených. Musel oznámit, kde bude k nalezení nebo jak se dá zkontaktovat v případě poplachu, i když jde třeba na rande. Pochopitelně ne všichni to dodržovali, když například šli na pár hodin do Oděsy, ale když po nich byla shánka a nebyli rychle k nalezení, byla jim uložena citelná pokuta, obzvláště v případě incidentu v jejich subdivizi. Proto když jsem oficiálně obdržel téměř dva týdny náhradní dovolené, nemohl jsem jednoduše jít, kam se mi zachtělo. Prvně jsem obdržel povolení velitele útvaru a poté dostal všechny potřebné doklady. Jako důstojník jsem měl vojenskou identifikační kartu a bez oněch dokladů by mě mohla jakákoliv hlídka zadržet a umístit do strážnice. Jakmile jsem je obdržel, nemusel jsem se ničeho obávat. Mimoходом, vojenské patroly nikdy nekontrolovaly mé doklady, ačkoliv jsem na ně „narážel“ poměrně často. Ale v tomto případě jsem preferoval držet se pravidel...

* * *

Koupil jsem si lístek a vydal se na letiště v Oděse. Mezi Iličevskem a

Oděsou jezdil autobus. Znal jsem jízdní řád a na zastávku se dostavil s předstihem. Nicméně z nějakého důvodu se autobus neobjevoval.

Nejdříve jsem se kvůli tomu neznepokojoval, ale když do odletu zbývala méně než hodina, mé uvolnění se začalo „vypařovat“. Zesilovalo se to každou minutou, a tak jsem se rozhodl vzít si taxíka. Nebylo to nejlehčí, a když jsem jeden konečně našel, zůstávalo do odletu jen třicet až třicet pět minut. Získat před Novým rokem letenku byl vždy problém a neměl jsem nejmenší přání zmeškat let. Ačkoliv vzdálenost mezi Iličevskem a Oděsou byla relativně malá, byl jsem nervózní a nemohl se dočkat, až tam budeme. Hlavou mi probleskla myšlenka, že by bylo dobré, kdyby let měl zpoždění.

Když jsem se konečně dostal na letiště, vyšlo najevo, že let opravdu zpoždění měl. Napřed jsem byl tímto obratem v situaci velmi potěšen, ale když jsem se dozvěděl, že letadlo do Oděsy nedorazilo z důvodu špatného počasí v Oděse i Charkově, mé nadšení nad zdržením bylo vystřídáno mrzutostí.

Lidská reakce na jednu a tutéž událost se kupodivu velmi liší v závislosti na tom, zda se to člověku hodí či ne. V tomto případě jsem zažil široké spektrum reakcí na jednu a tutéž událost. Nejprve mě to potěšilo a poté rozladilo. Když mi hrozilo, že let nestihnu, mým jediným přáním bylo, ať má zpoždění. A když jsem se dozvěděl, že opravdu má, a také důvod tohoto zpoždění, byl jsem velmi rozladěn. Taková je lidská povaha...

Letadlo ani neletělo beze mne, ani mne nebylo schopno nikam dopravit. Byla to ta druhá „část“ situace, která se mi nezamlouvala. Ať tak či onak, musel jsem čekat na let, kdoví jak dlouho, a to mi nevyhovovalo, podobně jako komukoliv v podobné situaci. Vše se mi s každou minutou zamlouvalo méně a méně a začal jsem myslet na to, jak by bylo skvělé, kdyby hustá mlha zakrývající Oděsu zmizela, a letadlo mohlo přistát. K mému velkému překvapení se do patnácti dvaceti minut mlha začal trhat a mezi mraky vykouklo slunce. Později jsem se dozvěděl, že totožná věc se stala v Charkově. Let z Charkova konečně dorazil a mohl jsem vstoupit na palubu. Byl jsem velmi spokojen, protože jsem nepotřeboval strávit den nebo dva na letišti čekáním, až se počasí umoudří. Tehdy jsem si myslel, jaké mám štěstí.

Dovolenou jsem strávil v Charkově a po příjezdu na letiště jsem tam opět našel stejně nevlídné počasí neumožňující let. Mimoto počasí ve Sverdlovsku, v městě, ze kterého letadlo, do něhož jsem měl nastoupit, letělo, bylo podobně špatné. Situace se opakovala: opět jsem čekal na letišti kvůli špatnému počasí. Komu by se to mohlo zamlouvat – nikomu, včetně mě. Přirozeně jsem začal myslet na mlhu a mraky, které způsobovaly nepříjemnosti tolika lidem, jež museli sedět a čekat, než se vše vrátí do normálu. Myšlenka na dlouhé čekání v letištní hale se mi protivila. K mé velké radosti se počasí během pár hodin opět vyjasnilo a dorazil jsem bezpečně do Oděsy.

Nejprve jsem toto štěstí se svou osobou nespojoval. Vrátil jsem se k jednotce včas, bez zpoždění a trochu se chlubil štěstím. Velmi brzy jsem však začal

pochybovat, zda s tím „štěstí“ mělo cokoliv společného. Červíček pochybností začal hlodat, když se jeden důstojník vrátil z dovolené téměř o dva týdny později, než měl. Zpozdil se kvůli bezletovému počasí v Oděse – mlze husté jako mléko, která trvala skoro celý měsíc. Pouze dvakrát během této doby umožnilo počasí na pár hodin letecký provoz – poprvé, když jsem opouštěl Oděsu, načež mlha zase přikryla zemi jako hustá čapka, a podruhé, když jsem se vracel z dovolené, načež bezletové počasí trvalo ještě dva týdny.

Ukázalo se, že příznivé počasí nastalo jen tehdy, pokud jsem potřeboval letět. Předpokládal jsem, že nejspíš jsem byl důvodem já sám. Jistě, je zde určitá pravděpodobnost takové náhody, ale je zanedbatelně malá. Měl jsem podezření, že s tím teorie pravděpodobnosti neměla vůbec nic společného. Abych potvrdil nebo vyvrátil svou domněnku, musel jsem jen získat nová potvrzení své přímé účasti na podobných jevech. Po této události jsem začal pozorovat svá přání a jejich důsledky s větší pozorností, a nejen přání týkající se počasí.

Co se toho týkalo, stačilo mi jen se koncentrovat nebo si silně přát a déšť začal nebo skončil, mraky mizely a zase se objevovaly. Musel jsem si jen představit proces. Když jsem si uvědomil, že má přání ovlivňují počasí, pokoušel jsem se do něj nezasahovat, pokud nebyl speciální důvod. Ale od té doby jsem již téměř nikdy nemusel čekat na vhodné letové počasí. Pro „mé“ lety nastalo vždy vhodné počasí, dokonce i když předtím a potom bylo opět nepříznivé. Brzy jsem „náhodu“ zcela vyškrtl ze seznamu možných příčin.

Stávalo se to jako v pohádkách: „... mávnutím kouzelného proutku ...“ S tím rozdílem, že jsem neměl kouzelný proutek, ale na kontrolu počasí stačilo mé podvědomé (tehdy) přání. A ačkoliv se říká, že příroda nezná špatné počasí a každé počasí je požehnáním, nikdy jsem neměl rád nudné studené mrholení, kdy olověné mraky visely nad zemí příliš dlouho. Tento druh „požehnání“ nevyvolával v mé duši žádnou zvláštní odezvu. Chápaje nutnost takového počasí, přesto jsem, unuděn jeho jednotvárností, zařizoval přerušení „požehnání“ tohoto druhu. Také se ukázalo, že jsem tak činil o víkendech a svátcích, zvláště pokud jsem měl být venku.

* * *

Ale toto vše jsou pozdější události, zatím jsem byl stále v armádě a pokračoval v objevování nových, zajímavých světů... Můj bratr mi nenašel jen byt, ale také si dal tu práci informovat místní populaci o faktu, že mohu léčit. V jednotce to vědělo hodně lidí, nejen o mých experimentech, ale také o mé schopnosti léčit. Vojáci i důstojníci mne žádali o pomoc. Pomáhal jsem jim, jak nejlépe jsem svedl.

Díky svému charisma mohl bratr lehce navazovat vztahy téměř s kýmkoliv a obyvatelé Iličevsku se mne brzy začali ptát na možnost léčení. Pokud jsem byl

tedy po službě a měl volno, večer jsem přijímal, jak říkají vojáci, „civilisty“. Bratr lidem vykresloval velmi barvitě, co jsem schopen dělat, a často mě pak žádal, ať daným lidem dokáži, že nelhal. Požádal jsem ho, ať přestane vytvářet tento druh „reklamy“ – a řekl jsem, že není třeba, abych komukoliv dokazoval svou pravdomluvnost. Ale byl nenapravitelný. Neřekl lidem jen o mé schopnosti léčit, ale také o mých ostatních „podivnostech“. A k tomu se váže jedna poměrně vtipná historka.

Jedněm svým známým řekl, že jsem schopen vrážet si jehly pod nehty a moje zorničky se při tom ani nerozšíří. Přirozeně mu nevěřili, a tak mě požádal, abych těmto lidem ukázal, že není lhář. Velmi si přál, abych to udělal; řekl, že je to pro něj velmi důležité, protože jinak by jej lidé nebrali vážně, což jeho práce vyžadovala. Nakonec mě přesvědčil. Než však budu psát o své ukázce, chtěl bych trochu vysvětlit situaci s jehlami pod nehty.

Když jsem byl kluk, viděl jsem film věnovaný Kamovi*, „zapálenému“ revolucionáři „Velké ruské“ říjnové revoluce, který mne uchvátil. Ve filmu Kamo předstírá šílenství, aby se vyhnul vězení a nuceným pracem. Doktor, který prováděl medicínské testy na zjištění, zda je blázen, nebo jen předstírá, mu vrážel jehly do zad a zkoumal jeho reakce. Kamo nedal najevo žádnou bolest a pokračoval tichým klidným hlasem v hovoru, jako by se nic nestalo. Prozradila ho jediná věc, a to, že pokaždé, když mu doktor zarazil jehlu do zad, jeho zorničky se rozšířily. Když to doktor pozoroval, byl tak ohromen silou Kamova ducha, že potvrdil diagnózu, kterou simuloval.

Byl jsem zápletkou filmu fascinován a přemýšlel: byl bych schopen snášet bolest a nedat nic najevo? Určitě jsem neměl za cíl se při ověřování síly svého ducha nějak zmrzačit. Do té doby jsem byl v mnoha rizikových situacích a neprojevil žádnou slabost, ale neznal jsem hranice sil svého „ducha“. Proto by bylo jednodušší pokusit se o něco podobného, jako bylo ukazováno ve filmu.

Nicméně zatlačit si jehlu do nervových zakončení vlastních zad bylo tak nějak problematické; bylo by to možné jen s externí pomocí. To se mi ale nezamlouvalo – co kdyby můj „duch“ ucuknul a lidé by o tom věděli... Externí pomoc jsem tedy ihned vyloučil – musel jsem se spolehnout sám na sebe.

Vzpomněl jsem si, že největší počet nervových zakončení je pod nehty a v oku. Propíchnout si oko jsem nebyl připraven, zvolil jsem tedy nehty. Mimoto jsem si pamatoval, že jedno z nejhorších mučení je vrážení jehel pod nehty. To rozhodlo mé dilema. Zatlačením jehly pod nehet jsem mohl dospět k žádanému výsledku: ověřit si sílu svého „ducha“ a zároveň se vyhnout vážnějšímu poškození těla. Mohl jsem to také udělat bez cizí pomoci a pozorovat v zrcadle, zda se mé zorničky rozšířily během zasouvání jehly pod nehet! Počkal jsem na příhodný moment, kdy nebyl nikdo doma, a s určitým sebezapřením jsem začal

---

* Kamo (Ter-Petrosjan) Simon Arshakovich (1882 - 1922), aktivní postava "ruské" revoluce. Organizoval podzemní tiskařské dílny, přepravy zbraní a literatury, účastnil se bankovních loupeží a dalších operací na "vyvlastnění" peněz. V letech 1918 - 1920 organizoval operace na Kavkaze a na jihu Ruska.

experiment. Vzal jsem jehlu, kvůli zabránění infekci ji vydezinfikoval v kolínské, a zíraje do zrcadla .... zarazil jsem si ji pod nehet.

Dokázal jsem to, ale stále jsem si chtěl být jist, že se mé zorničky nerozšířily. Poté, co jsem se ujistil, že dokážu událost přestát se ctí, požádal jsem bratra, aby byl nezávislým pozorovatelem a zopakoval experiment v jeho přítomnosti. Potvrdil, že mé zorničky zůstaly beze změny. Bylo to přesně to, co jsem potřeboval. Nemohu říct, že jsem během zasouvání jehly pod nehet bolest necítil. Cítil. Byl jsem vždy velmi citlivý, ale v těchto experimentech jsem sebral všechnu duševní sílu, zabránil bolesti nade mnou zvítězit a dokonce jsem se pokusil usmívat.

Uspěl jsem a byl s výsledky spokojený. Nepředváděl jsem to nikomu. Nestál jsem o lacinou autoritu. Chtěl jsem otestovat sám sebe a to se mi povedlo. Jediný člověk, který o tom věděl, byl můj bratr. Od mého experimentu uběhlo deset nebo dvanáct let, on příběh převyprávěl a byl nazván lhářem. Když jsem měl jednou po službě, přišli jsme za těmito lidmi s jehlami a kolínskou. Budoucí pozorovatelé navrhli nedělat „skopičiny“, ale já se rozhodl „trik“ ukázat. Zasunul jsem si před jejich vlastníma očima, usmívaje se při tom, několik jehel pod nehty levé ruky (jsem pravák). Když jsem to udělal, jedna žena prohlásila, že je to iluze a že žádné jehly pod mými nehty nejsou, protože slyšela o mých schopnostech a věděla, že umím podobné věci, a že není třeba z ní dělat hlupáka!

Požádal jsem ji tedy, ať „imaginární“ jehly z pod mých nehtů vytáhne. Vcelku jistá, že má pravdu, žena klidně přistoupila blíž, uchopila jehlu a pokusila se ji vytáhnout. Když si však uvědomila, že jehly jsou skutečné a že se skutečně nacházejí pod mými nehty, jednoduše omdlela a ještě jsem ji musel křísit.

Bohužel, tím příběh s jehlami a mým bratrem neskončil. O několik let později měl nečekané pokračování, když jsem v zimě roku 1991 navštívil rodiče v Minerálních Vodách.

Bratr pracoval v okresní stavitelské kanceláři a chlubil se před místními členy KGB o mé schopnosti zasouvat si jehly pod nehty bez rozšíření zorniček. Opět byl nazván lhářem a opět mne přesvědčil, abych dokázal, že jím není, jinak že bude všem pro smích. Stalo se, že mne ředitel hřebčína Terskaja pozval na aukci koní. Navštěvovalo ji mnoho zahraničních hostů; jistě tam byli i agenti KGB. A mezi nimi měli být i „nevěřící Tomášové“ mého bratra. Dal jsem mu slovo, že pokud na ně narazíme, ukáži jim svůj „trik“. Potkali jsme se a bratr mne představil jako „toho“ bratra, který si s lehkostí zasouvá jehly pod nehty. Prohlásili, že tomu věří a není třeba ukázky, ale jejich oči hovořily o opaku. Před jejich zraky jsem si opět zasunul jehly pod nehty a požádal je, ať sledují mé zorničky.

Tentokrát nikdo neomdlel, ale následně jsem bratrovi řekl, že to bylo naposled, co jsem udělal něco podobného, a pokud se chce něčím chlubit, bude

si muset najít něco, co zvládne sám, jinak to příště bude on, kdo si bude zasouvat jehly pod nehty. Nešlo o to, že by to pro mne bylo něco složitějšího, jednoduše jsem považoval tyto akce za poněkud zbytečné; udělal jsem to kvůli sobě, jen abych si otestoval vůli a sílu svého „ducha“, nikoliv abych někoho ohromoval...

* * *

Nyní zpět k životu v armádě, z jednoho prostého důvodu: mé výzkumy a objevy pro mne měly enormní význam, a nejen pro mne, jak jsem pochopil později, ale také pro pochopení podstaty a povahy vesmíru. Čas od času prováděje své „výstupy“ pro důstojníky a ostatní z jednotky, kteří neviděli, ale jen slyšeli od ostatních a měli tak pochybnosti, zkoušel jsem různé metody působení, studoval reakce mozku na toto působení a vymýšlel nové a nové verze transformace mozku.

Mezi vojáky, praporčíky a důstojníky bylo vždy dostatek dobrovolníků připravených k účasti na „představeních“, která dozajista oživovala každodenní rutinu služby, a možnost od srdce se zasmát byla vždy vítána. „Vrhal“ jsem dobrovolníky do minulosti, přiváděl je zpět do současnosti a ptal se jich, co během těchto posunů viděli a cítili.

Jednoho dne jsme měli cvičení a má četa byla na pozici nedaleko malého lesa. Bleskla mi hlavou myšlenka; rozhodl jsem se zkusit, jak na člověka a jeho chování reagují rostliny. Požádal jsem dobrovolníky o roli pozorovatelů, požádal o sirky a zlehka jsem popálil list stromu. Strom reagoval na mou akci a změnil svou „auru“ z modrozelené na sytě červenou. To bylo nejspíš tím, jak strom „křičel“ bolestí. Ostatní stromy tohoto malého lesa „křik“ slyšely. Pravděpodobně to byla metoda, jak trpící strom varoval ostatní stromy, že jsem mu způsobil bolest: neboť jen stačilo, abych se přiblížil k jiným stromům, dokonce bez myšlenek na pálení listů, aby se jejich „aura“ změnila stejným způsobem jako u stromu, kterému jsem ublížil.

Když jsem požádal ostatní, aby se přiblížili ke stromům, žádný strom svou „auru“ nezměnil. Stalo se to jen, když jsem se pokusil přiblížit já. Stromy si mě dozajista zapamatovaly a byly schopny rozlišit mne od ostatních jedinců. Navíc nejen že mne rozpoznaly, ale také „poslaly“ informaci dále, takže všechny stromy malého lesa obdržely signál, že se v sousedství nachází „obzvlášť nebezpečný kriminálník“. Na „hloupé“ rostliny pozoruhodný výkon, není liž pravda?!

Rostlinné organismy mají své smyslové orgány, zažívají bolest, radost, smutek a mají mnoho dalších vlastností a schopností, které jsme si zvykli přisuzovat jen lidem. Mají své vědomí, ačkoliv odlišné od našeho, a chtějí žít, a také se stejně jako mnoho lidí bojí smrti. Doporučuji proto nezpůsobovat rostlinám zranění, pokud pro to není zvláštní důvod.

Má zjištění mi umožnila získat vcelku jiný pohled na svět přírody, který nás obklopuje. Každý živý tvor, ať je to rostlina nebo živočich, vlastní odlišnou úroveň vědomí a celé spektrum smyslových orgánů, o jejichž existenci nemáme ani ponětí, považující sebe a své schopnosti za vrchol stvoření. Nerozumíme, byť jen částečně, tomuto světu, stejně jako nerozumíme světu svému...

Mezitím život u jednotky pokračoval obvyklým způsobem. Po službě jsem léčil lidi. Ke konci mé armádní „kariéry“ mne zastihla zaměstnankyně fakulty, kde jsem studoval, která věděla, že jsem úspěšně léčil rakovinu ve čtvrtém stádiu, a požádala mne, zda bych nepomohl jejímu sousedu, kterého poslali z nemocnice domů zemřít; doktoři mu dávali méně než měsíc života. Litovala jeho dvě děti, a tak mne našla skrze společné přátele.

Souhlasil jsem. Když za mnou ten muž přišel, nebyl už schopen samostatné chůze, museli mu pomáhat dva muži.

Blížilo se jaro 1986 a do konce služby v armádě mi zbývalo několik měsíců. Blížila se další inspekce útvaru, což bylo vždy doprovázeno horečnou aktivitou. Vracel jsem se domů až po desáté hodině večer, takže jsem s ním musel pracovat během pauzy na oběd. Intenzivní práce přesto přinesla skvělé výsledky a po čtyřech měsících odjel domů zdráv. Bez pomoci se dostal do letadla a svá zavazadla si nesl sám. To mi oznámil osobně po příjezdu domů. Odstranil jsem jeho rakovinu i všechny metastázy, nicméně stále se cítil poněkud sláb.

Tuto událost nezmiňuji kvůli rakovině, ale protože dostala nečekané rozuzlení, ke kterému se vrátím později.

* * *

Během poslední inspekce před koncem mé služby se stala vtipná historka. Velitel útvaru se rozhodl rozdělit všechny důstojníky a praporčíky do dvou alternujících směn, které se bezprostředně střídaly. A mně se „poštěstilo“ mít službu během dne, namísto v noci. Bylo by to celkem snesitelné, pokud by se mi dařilo po každé směně alespoň trochu odpočívat. Ale byl jsem stále velitel čety a tím i zodpovědný za její připravenost, a tak jsem často odcházel ne domů, ale ke svojí četě. Kdo sloužil v armádě, ten ví, jaký blázelec to může být v čase inspekcí, kdy v kterýkoliv moment může velitel vyhlásit cvičný poplach nebo začátek manévru. V tyhle dny jsem se vracel domů po půlnoci, brzo ráno opět musel být na útvaru a po obědě nastoupit další směnu hlídky.

Normálně měl důstojník ve službě odpočinek od osmi ráno do poledne. Během inspekcí nešlo odpočívat ani v tomto čase. Po několika takových směnách se člověk držel na nohou jen silou vůle. Když důstojník skončil směnu, odevzdal zbraně. Podle instrukcí musel vybit pistolí a provést kontrolní stisk spouště, přičemž měl mířit na podlahu nebo strop pod úhlem 45 stupňů. Když jsem se připravoval k odevzdání zbraně, kolega mě vyrušil otázkou.

Odpověděl jsem mu a vrátil se zpět k přerušené činnosti. Jelikož mi v hlavě zůstal obrázek toho, co jsem chtěl udělat, než mne kolega vyrušil, namířil jsem pistoli na podlahu a zmáčkl spoušť. Ozval se výstřel. Kulka se odrazila od podlahy a uvízla ve stropě. Ve štábu se rozhostilo hrobové ticho. Vyděšený velitel vyběhl ze své kanceláře. Všichni si mysleli, že někdo spáchal sebevraždu nebo někoho postřelil.

Zmateně jsem se podíval na zbraň a nemohl jsem pochopit, jak se mohl náboj ocitnout v komoře, když jsem vytáhl zásobník! Nedokončenou činnost jsem měl v myšlenkách za dokončenou. Tentokrát všechno dopadlo dobře a nikomu se nic nestalo, jen důstojník na službě se pořádně vyděsil, ačkoliv kulka zasáhla jen podlahu před mýma nohama. Byl jsem napomenut za neopatrné zacházení se zbraní a událost byla vyřešena. Měl jsem štěstí, že ačkoliv vyrušen, dokončil jsem proceduru podle předpisů, jinak by mohla pistole vystřelit v místnosti plné lidí...

V květnu jsem byl povýšen, stal ze se mne nadporučík. Velitel útvaru a úředník z okresního štábu mi nabídli, ať v armádě zůstanu. Slíbil jsem, že o tom popřemýšlím, ale byl to spíše projev zdvořilosti než nějaká vnitřní touha. Když nastal čas, byl jsem převelen z aktivní služby do záloh a vypravil se do Charkova.

7. Zázraky pokračují

Byla to kupodivu služba v armádě namísto práce v nějakém výzkumném ústavu, díky které jsem došel k obrovským objevům, průlomům ve svém pochopení přírody, sebe sama a svých schopností. Kdoví, kam by se můj život ubíral, nebýt toho, že osud, přesněji řečeno děkanovo přání, rozhodlo o tom, že budu chvíli nosit důstojnickou uniformu. „Našel“ bych vůbec kdy osobu tak citlivou na můj vliv, jakou se ukázala má bytná?! Možná ano, a možná i ne. Díky tomu, že jsem se ocitl v armádě, se mi podařilo najít metody, jak kvalitativně transformovat mozek, vytvářet nové smyslové orgány, které člověk od přírody nedostal, a mnoho dalšího. A i když jsem si myslel, že pobyt v armádě bude hrobem mé vědecké kariéry, bylo to ve skutečnosti právě tam, kde doopravdy začala. V armádě jsem našel cestu k pravému pochopení přírody...

Po návratu do Charkova jsem přijal nabídku člověka, kterého jsem znal před armádní službou, a začal pracovat v jeho oddělení; Místem mého nového zaměstnání byl *Státní výzkumný ústav technické estetiky* (ВНИИТЭ – „VNIITE“), oddělení *Funkčního stavu člověka*. Moje práce spočívala ve studování funkčních stavů osob pod různými stresovými podmínkami na pracovišti a měření biopotenciálů v biologicky aktivních bodech těla. Zpočátku jsem zastával místo inženýra a následně mladšího výzkumného pracovníka. Místem mé nové práce byla budova Gosprom, naproti budovy Charkovské

univerzity na Džeržinského náměstí. Rychle jsem obnovil kontakty se všemi bývalými přáteli a lidmi, které zajímal můj výzkum, ještě když jsem byl studentem. Práce v ústavu mi dávala značný stupeň svobody zabývat se svými vlastními výzkumy. Prováděl jsem nové experimenty, pokoušeje se více pochopit podstatu toho, co se dělo.

Jednoho dne krátce po uvolnění z armády mne pozvali na návštěvu k jednomu bývalým spolužákům – manželskému páru – se kterými jsem byl ve skupině čtyři semestry až do rozdělení na katedry. Slovo následovalo slovo a konverzace se stočila na můj výzkum a experimenty, o kterých slyšeli od ostatních. A jak to obyčejně bývá, vyskytla se otázka, jestli můžu něco ukázat i jim. Otestoval jsem je a u bývalé spolužačky byla reakce na působení impozantní. Udělal jsem nějaké korekce mozku a hned začala vidět peníze místo papírků, vnitřní orgány manžela apod. Rozhodl jsem se pro nový experiment. Vyrobil jsem devět svých dvojníků a požádal ji, aby určila, kde doopravdy stojím. Nápad na tento experiment pocházel z ruských pohádek, kde Ivan Carevič, pokud mne paměť neklame, musel určit, která z deseti Krásných Vasilis je ta skutečná. Ale když mě bývalá spolužačka uviděla v deseti exemplářích, viditelně se vyděsila a odmítla se vyjádřit, který já jsem skutečný, z jednoho prostého důvodu – podle jejího mínění nebylo prostě možné, abych byl v deseti exemplářích!

Vznikla zábavná situace. Ale velmi jsem si přál zjistit, co člověk ucítí, když se dotkne mého dvojníka. Byl to jenom hologram, nebo něco více? Abych zjistil odpověď, napadlo mě použít malý trik. Ubral jsem osm dvojníků a .... také udělal sebe samého pro její oči neviditelným. V té době už jsem chápal princip práce zraku a „jednoduše“ kolem sebe vytvořil stav neviditelnosti. Po všech těchto manipulacích zůstal před mladou ženou nemající podezření na mé malé „triky“ jenom jeden dvojník. Tímto způsobem jsem se tedy před ní objevil opět jen v „jednom“ exempláři, což bylo v souladu s jejím vnímáním skutečnosti. Ještě jsem zajistil, aby se můj hlas ozýval z pozice, kde stál viditelný dvojník, a zeptal se, zda už je vše v pořádku a jestli je nyní ochotná vstát a poplácat mne po rameni.

Odvětila, že nyní je už vše v pořádku a koneckonců, nezná mne první den a .... naprosto klidně přešla k mému dvojníku a poklepala mu na rameno takovým způsobem, že kdyby to bylo moje skutečné rameno, poklepala by na ně přesně na správném místě, ve stejné výšce apod. Byla si tedy naprosto jistá, že jsem to já. Měli byste vidět pokleslou čelist jejího muže, jak jsem zmínil také bývalého spolužáka, když sledoval svou ženu, jak při plném vědomí a duševně zdráva klidně prošla kolem mne a poklepala po rameni „prázdné místo“. Stálo mě velké úsilí nezačít se smát, když jsem to viděl. V tomto experimentu se mi ale nepodařilo zjistit vše, co jsem chtěl. Strach bývalé spolužačky před dvojníky mi zabránil zjistit více, podařilo se mi nicméně vyjasnit, že člověk, uvedený do určitého kvalitativního stavu vědomí nejen vidí jiné úrovně reality, ale také je

cítí a vnímá tak jasně, jako je zvyklý vnímat obvyklou fyzicky hmotnou realitu. Pozoruhodné je i to, že účastnice experimentu si byla naprosto jistá, že jsem to skutečně já, koho poklepávala po rameni. Její smyslové orgány – zrak, sluch, hmat a možná i všechny ostatní s absolutní jistotou signalizovaly, že poklepává po rameni skutečného, fyzicky hmotného člověka. Podobný výsledek experimentu jsem opravdu neočekával. Můj výzkum přírody mi nadále přinášel překvapení a toto nebylo poslední...

* * *

Pokračoval jsem také v léčení lidí. Konkrétně případ muže s rakovinou, kterého jsem prakticky přivedl zpět mezi živé, když jsem byl v armádě, dostal nečekané rozuzlení. Léto roku 1986 bylo první léto po černobylské havárii a slunce toho léta bylo velmi „zlé“. Můj pacient se rozhodl trochu opalovat ... a v důsledku toho jeho lymfatické uzliny vyhlásily „revoluci“. Po předchozí nemoci byl ještě velmi slabý a znovu mne vyhledal a požádal o pomoc s novým problémem. Opět jsem ho z toho dostal. V lednu 1987 mne zase vyhledal skrze svého přítele a setkali jsme se. Tentokrát s sebou přinesl výsledky vyšetření, které ukázaly, že je kompletně zdravý. Byl jsem spokojen s výsledky své práce, ale události nabraly zcela nečekaný směr. Tento člověk mně pravil, že mu nic není, což prokazují lékařské testy, a proto mu nikdy ani nic nebylo...

Upozornil jsem ho na lékařské zprávy, se kterými za mnou přišel poprvé, a na další výsledky testů ohledně jeho problémům s uzlinami, se kterými za mnou přišel podruhé, a také na zprávy z nemocnic, kde byl na léčení a které mi osobně ukázal. Ale žádná logika na něj nezabírala. Jednoduše stále tvrdil, že mu nic nebylo a tím pádem jsem mu od ničeho nepomohl. A požadoval po mně vrátit peníze, které za léčení zaplatil. V ten moment mi to bylo jasné. Ten člověk se rozhodl, že když ode mne získal nazpět život i zdraví, získá nazpět ještě i peníze, které za to zaplatil. Podobné chování a drzost mě silně rozladily a zarmoutily. Řekl jsem mu, že mu peníze vrátím, ale pod jednou podmínkou. Pokud tvrdí, že ode mne nic nezískal, že neměl rakovinu v posledním stádiu, a vezme si své peníze zpět, dostane s nimi zpět i to „nic“, od kterého jsem mu údajně nikdy nepomohl. Opakoval jsem mu to vícekrát, nemohl jsem totiž pochopit, jak by mohl duševně zdravý člověk uvažovat způsobem jako on. Ale on neustále pokračoval ve zdůrazňování: *nic mi nebylo a vy jste mi od ničeho nepomohl*. Viditelně si tento člověk, přesvědčený, že je zdravý, nebyl schopen ani představit, že by se to mohlo změnit.

Potkal jsem se s ním ještě jedenkrát, dal mu zpět jeho peníze a vzkázal následující: „Jestliže vám nic nebylo, nic se vám nestane, ale jestliže jste měl ty nemoci, na kterých jsem pracoval, za rok se všechny vrátí v takovém rozsahu, ve kterém by byly, nebýt mé práce“ a ještě jednou mu doporučil o tom dobře popřemýšlet. Byl však neoblomný a trval na svém. Vrátil jsem mu tedy peníze a

pustil to z hlavy.

Řekl jsem o tom ženě z radiofyzikální fakulty, která mne o pomoc pro něj požádala. Omluvila se, že se ukázal být takovým nečestným a podlým člověkem. Byl jsem zklamán ne tím, že mi přišlo líto vrácených peněz, ale tím, že jsem vyplýtvával tolik času a sil na takového člověka. Něco takového se mi ještě nestalo – stávalo se, že lidé nezaplatili, stávalo se, že tvrdili, že jim moje léčení „nepomohlo“, a pak se ukázalo, že jen lhali, aby se vyhnuli placení. Ale aby člověk tvrdil, že mu nic nebylo, a tím pádem jsem mu od ničeho nepomohl, to se v mé praxi ještě nestalo.

Pozoruje chování lidí, pochopil jsem jednu pravdu – ne každý, kdo prosí o pomoc, si ji zaslouží! A pozdější zkušenosti plně potvrdily správnost tohoto závěru. Příběh tohoto muže skončil následujícím způsobem. Po roce a něco jsem náhodou potkal ženu, která ho prvně přivedla, a ona povídá: *„A víte, můj nebohý soused, celý rok byl zdravý, ještě i když šel večer předtím spát, ale když se pak ráno probudil, bylo mu tak zle, že ani nebyl schopen vylézt z postele, a do večera zemřel.“* Vrátilo se mu v jeden moment vše, co „nikdy“ neměl a na čem jsem „nikdy“ nepracoval! Nevím, o čem přemýšlel poslední den svého života, zda litoval své chamtivosti a podlosti, ale tuším, že si dobře vzpomněl na má slova, u kterých bylo několik svědků, včetně bratra jeho ženy. Podlost a hamižnost byla potrestána a já pro tohoto člověka necítím lítost, věřím, že dostal to, co si zasloužil. Udivilo mne na tom jen jedno. Nikdy bych nepředpokládal, že to, co řeknu, se do puntíku vyplní na den přesně po roce. Ukázalo se, že má slova mají reálnou sílu a začal jsem přemýšlet nad tím, že si musím dávat větší pozor na to, co říkám a jak to říkám. Vše, co se stalo, pro mne bylo jedno další neočekávané překvapení...

Případ s tímto mužem nezměnil můj přístup k lidem obecně, ale uvědomil jsem si, že lidé jsou velmi různí a zdaleka ne všichni lidé jsou dobří lidé.

* * *

Pokračoval jsem v práci v institutu. V našem oddělení bylo mnoho profesionálních psychologů, a mnoho z nich se velmi zajímalo o mé výzkumy a experimenty. Někteří z nich se dále stali i mými podporovateli, s kterými jsem sdílel své objevy a myšlenky. Všichni v oddělení věděli, že mohu léčit a zabývám se vlastním výzkumem. Ale protože to nemělo žádný dopad na mou práci, nikdo nic nenamítal. Mimoto jsem vlastní výzkum prováděl po práci, ve svém volném čase. A v principu, co jsem dělal po práci, po tom nikomu nic nebylo, hlavní pro ně bylo, že jsem dělal vše, co vyžadovalo mé pracovní zadání. Vedoucí naší skupiny, kterého jsem znal ještě ze studií a který se velmi zajímal o mé aktivity, jednou přišel s tím, že by se se mnou rád setkal jeden člověk, který se sám zabývá léčením a který se se mnou chtěl sejít, ještě než jsem nastoupil do armády. Že se u něj schází skupina, s níž pracuje a kam zve

dle svého uvážení zajímavé hosty.

Tento člověk mi zavolał do práce a domluvili jsme se, že se setkáme u něj v bytě. Všichni ho nazývali Jurij Jurijevič, byl malého vzrůstu a v té době mu bylo pod čtyřicet let. Když jsem v domluveném čase dorazil na schůzku, jeho skupina byla už pohromadě. Byli to všechno mladí lidé, muži i ženy, všichni do třiceti let. Jurij, jak chtěl, abych ho oslovoval, mne požádal, abych povyprávěl o svých zkušenostech. Řekl jsem jim o svých metodách působení na člověka, jak jsem se naučil provádět transformaci mozku jiného člověka, která mu dala principiálně nové možnosti, jako například schopnost vidět vnitřní orgány, přesouvat se do minulosti, současnosti a budoucnosti atd. Můj příběh vyvolal u přítomných ohromný zájem, protože něco podobného nikdo z nich neuměl, včetně jejich učitele. Ihned následovala otázka, zda mohu také u nich takovou restrukturalizaci mozku provést. Neviděl jsem důvod, proč odmítnout, a navrhl zájemcům test, který určí jejich připravenost na podobnou transformaci. Několik osob mělo překrásnou reakci a po testech jsem u nich provedl restrukturalizaci mozku.

Pravděpodobně všichni měli velké pochyby o autenticitě mnou podaných informací, ale když první z nich podstoupil transformaci mozku a „najednou“ začal vidět vnitřní orgány ostatních a přesně popisovat jejich zdravotní problémy, všichni byli překvapením doslova na nohou. Jak malé děti všichni začali prosit a žádat, abych to samé provedl i s jejich mozkem. Několik lidí tím prošlo a každý z nich začal také vidět orgány druhých. V krátkosti, poprosili mne, abych k nim opět přišel, a za několik dní jsem se v bytě Jurije objevil znovu. K jeho cti musím říct, že byl velmi pohostinná osoba a výborný kuchař (později jsem zjistil, že byl kuchař z povolání).

Po čaji a zákuscích, které jsem s sebou přinesl, jsme se všichni přemístili z kuchyně do místnosti, kde na stěnách visely překrásné velké fotografie hvězdného nebe. Celý byt byl zařizen v duchu tajemna a mystičnosti. Tentokrát přišlo ještě více lidí, kteří o mé přestavbě mozku slyšeli od prvních „podstoupivších“. A jako poprvé, opět jsem u několika lidí provedl transformaci mozku. U někoho proces proběhl velmi rychle, doslova během pár minut, někdo musel „čekat“ více než půl hodiny. Tak či onak, několik dalších lidí prošlo transformací a přijali ji velmi dobře. Výsledkem toho mezi nimi má „popularita“ velmi vzrostla, což se moc nelíbilo Jurijovi, který nechtěl přijít o svou autoritu. Prohlásil, že je to vše velmi zajímavé, ale on a jeho skupina se naučili uvolnit duši z fyzického těla a cestovat do vesmíru; že při výletech mimo tělo viděli mnoho holografických zpráv jiných civilizací a po návratu do fyzického těla je zaznamenávali, čímž získali rozsáhlou sbírku těchto zpráv.

Zvyklý vše hned analyzovat, ihned jsem k tomu vyjádřil svůj názor. Řekl jsem, že podobná metoda má několik zásadních nedostatků. Za první – pasivita. Duše nacházející se mimo tělo je pasivní, nemůže být původcem nějaké akce, jen pozorovatelem. Za druhé, maximální dosažitelná vzdálenost je omezena

vlákem, které spojuje duši s fyzickým tělem. Za třetí, existuje možnost poškození mozku člověka v momentech vstupu a výstup duše z těla. A za čtvrté a za poslední, existuje možnost poškození vlákna spojujícího duši s fyzickým tělem externími příčinami, což by vyústilo v okamžitou smrt. A proto by bylo správnější vydávat se do vesmíru při plném vědomí, kdy duše plně disponuje možnostmi fyzického těla a aktivity mohou být aktivní, nejen pasivní.

Na mou řeč hostitel reagoval slovy, že je jistě lehké hovořit o tom, co je lepší a co horší, ale ať nejprve dokáží něco podobného a teprve potom kritizují. A tím mne postavil do pozice, z níž jediným důstojným východiskem bylo dokázat správnost svých tvrzení. Jurij si velmi přál obnovit svou autoritu ve skupině a toto byl výhodný moment, jak toho dosáhnout. Co říci, byla to velmi hloupá situace, ale neměl jsem mnoho na výběr. Řekl jsem, že jsem nikdy necestoval do kosmu a musím se na to připravit, ale Jurij odvětil, že mi s tím pomůže a dal mi fotografii nákresu zprávy, který po jednom z výletů mimo tělo zhotovil jeden člověk z jeho skupiny. Nezbyvalo mi nic jiného, než dokázat svou pravdu. Všichni přihlížející se na mne zvědavě zadívali v očekávání toho, co bude následovat...

Zadíval jsem se na obdrženu fotografii a ... začal uvažovat. V rukou jsem držel fotografii nákresu zhotovenou někým po mimotělním výletu. To znamená, že originální zpráva musí být v principu hologram a to, co vidím před sebou, je jen reprodukce odrážející výtvarné talenty a schopnosti osoby, která zprávu obdržela. To znamená, že musím nejprve obnovit originální hologram v původní podobě. Nechaje do fotografie proudit svou energii ... obnovil jsem hologram a ihned ho uviděl jako trojrozměrný obraz vznášející se přede mnou. Úspěch mne povzbudil a začal jsem přemýšlet, proč někdo tyto holografické zprávy ve vesmíru zanechává. A došel jsem k následujícímu závěru. Tento hologram by měl v principu obsahovat informace o tom, kdo ho vytvořil: kdo to byl, kde se nachází a koordináty jeho planetárního systému. Musel jsem jen vyřešit problém, jak to všechno z hologramu zjistit! Jelikož jsem se neměl kam obrátit o radu a těžko by se vůbec našel někdo, kdo by mi v takové situaci poradil, rozhodl jsem se konat na základě svého porozumění a svých předpokladů.

Mé rozjímání nad problémem v podstatě nevedlo k ničemu jinému než k nápadu sledovat, co se bude dít, když pošlu skrze hologram svou energii. Což jsem udělal. Poslal jsem skrz hologram proud své energie a k velkému překvapení mne a všech přítomných se hologram „rozpadl“ a objevila se místo něj humanoidní bytost! Tato bytost se ukázala být ženou, téměř dva a půl metru vysokou, s ideálními proporci těla. Vnějšími odlišnostmi, které na první pohled upoutaly naši pozornost, byly její světle modré vlasy a fialové oči. Nikdo nic takového neočekával a většině přítomných poklesla čelist v doslovném významu slova. Všichni s očima na š'opkách, dá-li se to říct o mentálním vidění, pozorovali tuto bytost, která se před námi objevila „neznámo

odkud“.

Pauza se nepříjemně protahovala, a tak jsem se rozhodl bytost oslovit. V té době jsem měl nějaké povědomí o telepatii, ale neměl jsem nejmenší ponětí, jak komunikovat s bytostí z jiné planety. Pravděpodobně jsem při pokusu ustavit mentální kontakt připomínal neohrabaného medvěda a udělal něco špatně, protože se bytost najednou svinula v tečku a zmizela. Cítil jsem v sobě zklamání a snad jsem ve svých neohrabaných pokusech navázat kontakt udělal něco, co bytost přimělo k „opatrnosti“, a proto zmizela. Zklamání bylo tak velké, že jsem se rozhodl neprodleně chybu napravit a omluvit se za neznalost. Nemohl jsem přijít na nic lepšího, než pokusit se tuto bytost přivést zpět. Opět jsem ji „přitáhl“ skrze fotografii, nemaje nejmenšího ponětí odkud, a omluvil se za nepříjemnosti, které mohly vzniknout z neznalosti a nedorozumění.

Pravděpodobně jsem, sám nevím jak, udělal něco, co upoutalo její pozornost, a tímto způsobem začal můj první „diplomatický kontakt“ s jinou civilizací. Musel jsem rychle „vymyslet“, jakým způsobem pozemské myšlenkové formy transformovat na „jejich“ myšlenkových forem a naopak. Zprvu šla komunikace poměrně těžko – na obou stranách byly myšlenkové formy přeloženy zkresleně, připomínalo to počítačový překlad z jednoho jazyka do druhého. Ale velmi rychle se mi povedlo s pomocí metody analogie vytvořit telepatický překladač myšlenkových forem, po čemž se komunikace stala mnohem efektivnější a „dílo“ šlo vesele od ruky.

Zkonstruoval jsem překladač myšlenkových forem a „postavil“ jsem jej pro všechny, kdo podstoupili transformaci mozku, načež se překlad myšlenek a komunikace značně zjednodušily. Je zajímavé, že i v přítomnosti telepatického překladače se „překlad“ odehrává na úrovni vzdělání a myšlení jedince, který přijímá informaci – myšlenkovou formu. Myšlenková forma nepředstavuje slova, slova jsou až druhotný projev, prezentace myšlenkové formy. Člověk nepřemýšlí o procesu myšlení, což je proces vytváření myšlenkových forem mozkem. Myšlenkové formy jsou prostorové hologramy. Zvuk vytvořený činností hlasivek je schopen přenášet myšlenkové formy, ale jen ve velmi omezeném rozsahu. Čím menší duševní schopnosti / omezenější slovní zásoba osoby, tím větší část myšlenkové formy zůstane za hranicemi možnosti předání slovy. Mozek každého člověka pracuje na principu podobnosti. Vybírá slova, jejichž obsah je dané myšlenkové formě nejbližší. Čím je člověk vyvinutější a všestrannější, tím více obrazů má svůj verbální ekvivalent a tím kompletněji, přesněji, snadněji a srozumitelněji bude myšlenková forma touto osobou přijata. A nejedná se jen o myšlenkové formy jiných civilizací, ale dokonce i o ty člověku vlastní.

Kdyby byl člověk schopen vidět své procesy myšlení a slova, jimiž se snaží formulovat a přenášet své myšlenky k jiným lidem, mohl by spatřit propastný rozdíl mezi myšlenkovými formami a sémantickým obsahem slov, jimiž dané formy vyjádří. Mnohostrannost vývoje osoby, jejího vzdělání a schopnosti

abstraktního myšlení určují přesnost a kompletnost, se kterou verbální vyjádření odráží obsah myšlenkové formy. Proto každý jedinec obdrží myšlenkovou formu na úrovni svého evolučního vývoje. Tento faktor musí být při práci v podobných situacích brán v úvahu.

Chtěl bych dát příklad pro lepší pochopení tohoto jevu. Pokud necháme deset náhodně vybraných lidí nakreslit jablko ležící před nimi na stole, nevznikne ani jedna kresba, která by dané jablko zcela vystihla. Mimoto ho každý člověk nakreslí podle míry svého výtvarného talentu. Jablko bude na každé z těchto kreseb odlišné, ale jakýkoliv jiný člověk, který původní jablko-předlohu nikdy neviděl, nebude mít žádný problém s rozpoznáním toho, co je na obrázku, pokud osoba, která vytvořila kresbu, byla při smyslech a nenakreslila namísto jablka něco zcela jiného.

Mimochodem, o bytí při smyslech. Když se vše výše uvedené stalo, nespěchal jsem dělat unáhlené závěry, nicméně jsem byl ohromen. Považoval jsem za nutné tomu porozumět, v první řadě kvůli sobě. Proto jsem navrhl několik možných vysvětlení toho, co se odehrálo, a snažil jsem se vzít v úvahu všechny možné varianty. Výsledkem analýzy bylo několik pracovních hypotéz, jež jsem začal pečlivě jednu po druhé zvažovat. Tyto hypotézy byly:

1. Pozbyl jsem smyslů.
2. Všichni ostatní pozbyli smyslů.
3. Byl to výsledek mé sugesce na všechny ostatní.
4. Byla to hra, trik ostatních.
5. Událost byla autentická.

Těchto pět variant jsem byl schopen vymyslet a začal jsem postupně na každé „pracovat“.

Ohledně možnosti, že jsem pozbyl smyslů. Bylo to možné? Možné to zcela jistě bylo, nicméně pokud někdo má „o kolečko méně“, ostatní to obvykle postřehnou. Začal jsem pozorovat reakce ostatních lidí na mou přítomnost. V práci se všichni směrem ke mně projevovali stejně jako předtím. Ale v práci jsem byl teprve krátce, takže jsem se rozhodl kontaktovat také přátele, se kterými jsem se znal mnoho let. Samozřejmě jsem jim neřekl, co se stalo, jen jsem si s nimi povídal, jako by nic. Pokud se člověk zblázní, projeví se to téměř na všem – jak se chová, co říká a jak to říká, v reakci na okolní podněty, reakce na slova ostatních lidí apod. Pozoruje reakce ostatních na mou přítomnost, vydedukoval jsem, že s mými smysly je vše v pořádku. První hypotéza se tedy dostala ze seznamu možných vysvětlení.

Možnost, že „o kolečko méně“ měli všichni ostatní, byla druhá hypotéza. Teoreticky je vcelku možné, že pod mým intenzivním působením mozek druhé osoby může selhat. Taková možnost nemůže být vyloučena. Ale co je to šílenství, jak je definováno? Šílenství je definováno jako stav, kdy člověk

reaguje neadekvátně na vnější podněty a okolní realitu a reaguje nesmyslným způsobem. Jinými slovy, každý se „zblázní“ po svém a nemohou být dva lidé, kteří jsou naprosto stejným způsobem „šílení“. Mimoto pokud člověk pozbyde rozumu, projeví se to na všem, nejen na jedné konkrétní situaci. Osoba nemůže být zároveň šílená v jedné situaci a naprosto duševně v pořádku ve všech ostatních situacích. Při šílenství člověk ztratí integritu duševního vnímání okolí.

Všichni přítomní se chovali normálně jak během události, tak po ní. Mimoto všichni viděli jednu a tutéž věc. Jediným rozdílem v jejich popisech ženské bytosti byla barva jejích očí a vlasů. Někteří popisovali, že viděli ženskou bytost se světle modrými vlasy a fialovými očima, a jiní později řekli, že měla růžové vlasy a tmavě modré oči. Zbytek jejich popisu byl totožný. „Rozpory“ v popisech ve skutečnosti žádnými rozpory nebyly. Ukázalo se, že barva vlasů a očí bytosti se měnila na základě jejího emočního stavu!

Něco takového si jednoduše nelze vymyslet, tyto „kontradikce“ byly jevem, jenž jen dále potvrdil skutečnost celé události. U mne jednoduše nemohl vzniknout předpoklad, že barva vlasů a očí bude odrážet vnitřní emoční stav bytosti. Člověka z naší planety něco takového prostě nenapadne. Později bylo pouhým zhodnocením barvy vlasů a očí možno zjistit její emoční naladění. To samozřejmě bylo možné až potom, co byl určen vztah jednotlivých barev a emočních stavů. To a další faktory, které zmíním později, mi dovolily dojít k závěru, že hypotéza, že všichni ostatní ztratili rozum, je mylná.

Další hypotéza vyžadující pečlivou práci byla verze o mé sugesci na všechny ostatní. Opět se to nedalo zcela vyloučit. Více než jedenkrát jsem se ve své praxi mohl přesvědčit, že mohu ovlivnit člověka takovým způsobem, že vidí bankovku namísto papírku apod. Ale když jsem něco vytvořil, vždy jsem velmi dobře znal předmět, který sugeruji ostatním. Například: věděl jsem jak vypadá bankovka a jaký má význam, než ji pod mým vlivem začali lidé vidět namísto papírku. V tomto případě to, co se stalo po mém vyslání energie do hologramu, bylo pro mne přinejmenším stejně neobvyklé, jako pro ostatní, a možná ještě více.

Na takovou možnost jsem nebyl absolutně připraven a objevivší se ženská bytost neměla navíc s původním hologramem žádnou podobnost. Mimoto nemůžete ovlivnit ostatní, aby viděli něco, o čem sami nemáte nejmenší ponětí. Je to jednoduše nemožné. V tomto případě se od začátku dělo mnoho věcí, o kterých jsem neměl žádné povědomí. Dokonce jsem vůbec netušil, že některé jevy, které zmíním později, mohou existovat. Tak či tak, verze o mé sugesci na ostatní rychle pozbyla platnosti.

Další na řadě byla verze, že jsem byl terčem vtípku ostatních přítomných. Tato možnost nemohla být zcela vyloučena, navzdory zjevné absurditě takové domněnky. Abych ji s naprostou jistotou vyvrátil, rozhodl jsem se provést experiment v experimentu. Transformoval jsem mozek několik dalším lidem mimo Jurijovu skupinu, o nichž nikdo kromě mne nevěděl. Jinými slovy, měl

jsem dvě skupiny, se kterými jsem pracoval. Jedna skupina si nebyla vědoma existence druhé a naopak, a neřekl jsem žádnému účastníku experimentu, co se dělo v druhé skupině. O existenci záložní skupiny nevěděl nikdo kromě mne – a o událostech, které se děly při práci s jednotlivými skupinami jsem měl povědomí jen já. A navzdory tomu události v obou skupinách mezi sebou byly konzistentní, což kompletně eliminovalo možnost vtípku jedné ze skupin. Mimoto fakt, že při práci se dvěma skupinami, které o sobě navzájem nevěděly, se události odehrávaly „sekvenčně“ a logicky na sebe navazovaly, je další potvrzení skutečnosti toho, co se dělo. Po analýze všech možností, co se mohlo odehrát, tedy zbyla jen jedna. A tato možnost byla, **že se jednalo o SKUTEČNÉ události!**

Když jsem pro sebe vyvodil finální verzi toho, co se odehrálo, přestal jsem se k tomu stavět skepticky a začal „pracovat“ na zcela nové oblasti aktivit – ve vesmírném prostoru – užívaje absolutně nové metody, které jsem musel sám vymyslet.

* * *

Než se dostanu k popisu dalších událostí, které bych sám ještě nedávno považoval za kompletní fantazii, chtěl bych uvést některá fakta, která doprovázela můj výzkum hypotéz o proběhlých událostech. Jak jsem zmínil, měl jsem kontrolní skupinu, se kterou jsem pracoval souběžně se skupinou Jurijovou. V té době jsem neměl vlastní byt, a tak se stalo, že s druhou skupinou jsem pracoval v bytě ženy, jíž jsem předtím provedl transformaci mozku. Její muž byl voják z povolání, toho času v hodnosti majora, a pokud mne paměť neklame, sloužil v Govorově vojenské akademii. Jejich byt byl v privilegovaném domě postaveném na Leninově třídě pro vládní zaměstnance. Obvykle jsem se tam dostavil po domluvě na dalším „kontaktním“ sezení. Muž hostitelky k celé věci zaujímal velmi skeptický postoj a považoval všechny, včetně své ženy, za trochu zblázněné. Ale protože se mu celá věc jevila jako neškodná, neměl proti sezením odehrávajícím se v jeho bytě námitky. Jednoho dne, nemaje nic na práci, rozhodl se k sezení připojit. Vstoupil do místnosti, pohodlně se usadil v křesle a ... začal naslouchat.

Tak se stalo, že tato událost nastala při pravidelném kontaktu, který jsme měli s ženskou bytostí, s níž jsem poprvé navázal kontakt. Její jméno bylo Lolloyia nebo zkráceně Oyia. Během onoho památného kontaktu jsem se jí ptal na detaily o civilizaci, kterou v té době vedla. Ve skutečnosti, byla hlavou hierarchie několika planetárních civilizací. Tyto civilizace byly na podstatně vyšším stupni vývoje než naše současná civilizace. Ženy této civilizace měly dokonalé tvary těla a byly neuvěřitelně krásné. Náš „major“ relaxoval v křesle, a když zaslechl tyto informace, popustil uzdu své fantazii. Ve svých představách umístil sám sebe mezi tyto „krásky“ a začal si užívat jejich nepředstavitelných

půvabů jako král Šalamoun...

Myslím, že není třeba podávat detailní popis jeho fantazií... I když se říká, že sněním člověk nemůže ublížit, jak se ukázalo, někdy tomu může být zcela naopak. Popustil svou „uzdu představivosti“ daleko za hranice, které by byly přijatelné v obou civilizacích, naší o Oyiině. Neuměl si představit, že všechny jeho myšlenky formovaly prostorové hologramy, a tudíž nebyly tajemstvím pro ty, kteří je byli schopni vidět. Během konverzací jsem obvykle „nasměroval“ telepatický kontakt s Oyiou do mozku manželky tohoto člověka, což dovolilo všem slyšet verbální interpretaci, obzvláště těm, kdo nebyli telepatickou komunikací schopni přijímat sami. Telepatický konvertor dovolil překlad informací přicházejících od Oyii do srozumitelných zvuků a slov. Po určitých korekcích byly informace překládány poměrně přesně.

Probíhala tedy vcelku normální komunikace, než náš „galantní“ major naplnil okolní prostor velmi „barvitými“ myšlenkovými formami. Jeho fantazie byly zjevně příliš explicitní i pro mimozemskou bytost a překročily všechny myslitelné hranice. Podle konceptů Oyiny civilizace takovéto „fantazie“ byly vážným porušením etiky a byly rovny aktuálnímu skutku; vyžadovaly přísné potrestání, což nebylo nic menšího než částečné evoluční svinutí zpět do bodu vzniku evolučního defektu, který je způsobil. Uložení takového trestu pozemskému člověku by nakonec vedlo ke smrti jeho fyzického těla. Oyia po mně požadovala potrestání tohoto muže. Pokoušel jsem se situaci vyřešit, no popravdě příliš dobře se mi to nepovedlo. Přišel jsem na to velmi brzy, a to ještě takovou cestou, která by mne nikdy nenapadla.

Stalo se, že následující den jsem se odebral s několika dalšími mladými zaměstnanci našeho oddělení na kolektivní farmu (kolchoz), která byla pod patronací našeho ústavu. Tam nám byla přidělena velmi „zodpovědná“ práce – vykosit pšenici, jež samovolně „vzešla“ podél cest, kudy bylo předchozí rok dopravováno obilí do sýpek. Pšenice podél cest vyrostla do poměrně velké výšky, a tak jsme naostřili kosy a dali se do práce. Ačkoliv jsem nebyl z venkova, kosit jsem uměl celkem obstojně a dokonce mi tato činnost přinášela potěšení. Vůně čerstvě pokoseného obilí, čerstvý vzduch, ptačí zpěv – tato idyla byla jen občas přerušena projíždějícím autem. Druhý den na venkově jsem se rozhodl zavolat oněm lidem a zeptat se, jak se jim daří. Když jsem je zastihl na telefonu, major a jeho žena byli na pokraji paniky. Pokoušeli se mne zastihnout v práci, ale dozvěděli se, že jsem na kolchozu. Důvod jejich paniky byl následující.

Oyia očividně dospěla k názoru, že jsem se k porušení etických norem nepostavil dostatečně „odpovědně“ a rozhodla se „myšlenkového zločince“ potrestat sama. Když nicnetušící manželský pár ulehl ke spánku, zjevila se Oyia a oznámila ženě, že přišla „potrestat“ jejího muže. Nešťastná žena se ho snažila křikem vzbudit, ale její hlasivky ji neposlouchaly. Snažila se s ním zatřepat a probudit ho, ale se stejným výsledkem – ani ruce ani nohy ji neposlouchaly.

Oyia vklouzla svou rukou do fyzické ruky ženy a začala posílat energii směrem k srdci našeho majora. Před očima ohromené ženy se srdce jejího muže začalo scvrkávat a chabnout. Ráno její muž cítil bolest na srdci a ihned se odebral na ošetrovnu své akademie. Lékaři po provedení kardiogramu začali bít na poplach. Večer toho dne jsem jim zavolał. Když jsme si vyjasnili situaci, zapracoval jsem na jeho srdci. Následující den byl kardiogram v normě. Ale neradovali se dlouhou. Tu noc se stejná věc opakovala. Následující ráno byl jeho kardiogram opět špatný. Opět jsem zapracoval na jeho srdci, po čemž se kardiogram zase dostal do normy.

Má práce v polích skončila a rovnou z kolchozu jsem zamířil k nim. Tentokrát se major našim kontaktům do vesmíru neposmíval, byl vyděšený k smrti. Kontaktoval jsem Oyiua a začal jí vysvětlovat, že tento muž nevěděl, že někoho svými myšlenkami urazil, že si nebyl vědom toho, že jeho myšlenky jsou hmotné a viditelné pro ostatní, že jen trochu snil a že nerozumí mnoha věcem a že bych ji chtěl požádat o prominutí jeho pochybení, s tím že už se nic podobného nebude opakovat. Major vše, co jsem řekl, ihned potvrzoval. Oyia mu jeho chybu prominula a v budoucnu proti němu už nic nepodnikla. Těmto lidem jsem v budoucnu pravidelně volal kvůli majorovu zdraví, ale po tomto incidentu se jeho žena dalších kontaktů zalekla, a tak jsem se s nimi přestal stýkat. Je úsměvné, jak rychle se její manžel změnil z ironického skeptika na vyděšeného „osvíceného“.

I tato tragikomická situace je dalším nevyvratitelným důkazem potvrzujícím realitu kontaktu s bytostí z mimozemské civilizace namísto kontaktu s astrálními bytostmi této planety, což je nejčastější případ kontaktu mnoha kontaktérů s „vyšší inteligencí“. Je také zřejmé, že naše vnímání morálky – co je přípustné a co ne – se velmi liší od vnímání jiných civilizací. Také to ukazuje, že z našeho pohledu „neškodné“ fantazie mohou mít velmi vážné následky. Většina lidí je pevně přesvědčena, že jejich myšlenky nikdy neopustí jejich hlavu, což je důvod, proč si dovolí myslet a snít o věcech, které by si nedovolili udělat nebo říct. Jak je zřejmé z tohoto případu, s myšlenkami je dobré zacházet opatrně, nikdy nevíme, kdo může být poblíž a jak na naše „neškodné“ myšlenky zareaguje.

Vše výše uvedené jednoduše člověku, který se narodil a byl vychován na této planetě, nepřijde vůbec na mysl. Přečetl jsem mnoho vědeckofantastických knih, ale v žádné z nich jsem nenarazil na něco podobného, stejně tak jako na mnoho dalších věcí, na něž jsem narazil během svých kontaktů s jinými civilizacemi. Téměř všechna tato literatura jednoduše přenáší pozemské koncepty a představy na ostatní civilizace ve vesmíru. Pokud znázorňují hvězdné války, ukazují válčící strany, které používají zbraně podobné

pozemským, jen silnější a účinnější. Paprsky smrtící energie nahrazují kulky, namísto pušek jsou mimozemské zbraně pušky připomínající atd.

To je ale přirozené – odkud pozemští spisovatelé mohou znát, že zbraně, jež popisují ve svých románech, existují jen v civilizacích na podobném stupni vývoje, jako Midgard-země (naše planeta)? Odkud mohou znát, že ve vesmíru neexistuje žádné Galaktické impérium, kde by byli imperátoři, podobní těm ze starověku a středověku, kdy byla moc dědičná a často nastávaly o nástupnictví krvavé boje?

To všechno existuje jen na Midgard-zemi, na planetách na stejném stupni evolučního vývoje a na planetách, které právě dokončily planetární cyklus vývoje. Tyto civilizace připomínají mladé „kohouty“, kteří se neparují dokonce před liškou nebo jestřábem, namísto aby co nejrychleji zmizeli do bezpečí. „Chřestit zbraněmi“ je na místě jen v „jeslích“, mezi podobnými nově zrozenými civilizacemi.

Bohužel, hvězdné války existují i při velmi vysokých úrovních rozvoje civilizací. Ale tyto války mají zcela odlišnou povahu. Nikdo se nehrne do kosmu s vojenskými loděmi a nikdo nestřílí z děl nebo laserů. V závislosti na úrovni vývoje se tyto války odehrávají na planetární, galaktické nebo jiných úrovních a odehrávají se podle zcela jiných principů a zákonů, jež si na této planetě nedovede téměř nikdo představit. Kromě toho všechny civilizace, které mají zakončený planetární cyklus vývoje, mají své hierarchie postavené na principu evolučního vývoje, nikoliv na principu dědičnosti nebo „principu“ většího měšce. Hlavou takové civilizace nebo uskupení civilizací se může stát pouze bytost, jež dosáhla potřebné úrovně evolučního vývoje.

Snad je na čase objasnit pojem „potřebná úroveň evolučního vývoje“. Rozumí se tím následující: každá inteligentní bytost zastávající pozici v hierarchii je na takové úrovni vývoje, která je dostatečně vysoká pro řešení **všech** problémů dané civilizace nebo unie civilizací. Hierarchická pozice inteligentní bytosti je úroveň **odpovědnosti**, kterou je tato bytost schopna nést, s ohlednutím na její skutečné schopnosti a možnosti řešení problémů, jimž civilizace nebo unie civilizací čelí. Je to úroveň osobní odpovědnosti za osud civilizace nebo unie civilizací, která, podepřena **skutečnými možnostmi a schopnosti** inteligentní bytosti, umožňuje řešit **všechny** výzvy a problémy, které vyvstanou. Úroveň evolučního vývoje nelze ukrást, předat a tím méně koupit. Evoluční úroveň lze dosáhnout **pouze** prostřednictvím osobního rozvoje rozumné bytosti skrze osvětlení znalostmi a realizací osobních schopností.

Není toto „mírně“ odlišné od stavu pozorovaného na Midgard-zemi posledních třináct tisíc let!? A obzvláště v posledním tisíciletí – v průběhu období poslední Noci Svaroga. Není však zdrávo být ohledně kontaktů příliš nadšený. Kontakty mohou pro osobu nabrat velice nepříjemný směr. Velmi často se osoba dostane do kontaktu s astrální bytostí, která hraje své vlastní hry, a to obvykle za jediným účelem – odsávání potenciálu člověka.

Astrální bytosti jsou duše-esence vyhynulých druhů zvířat a inteligentních forem života (a i duše některých lidí), které se z toho či onoho důvodu nemohou dále inkarnovat do fyzických těl a adaptovaly se na podmínky bez jejich existence, což velmi často vede k parazitismu. To je však samostatná kapitola, ke které se v dalším textu vrátím ještě nejdnou...

8. Není vše tak jednoduché..

Nyní zpět k událostem roku 1987, k době, v níž měly začít některé naprosto neuvěřitelné události, o jimž podobným jsem navzdory „vstřebání“ velkého množství vědeckofantastické literatury nikdy v životě nečetl. Teprve poté, co jsem byl konfrontován, náhodou či vůbec ne náhodou, s jinými civilizacemi, uvědomil jsem si, jak naivní představy o nich pozemští spisovatelé mají! Tím nechci zpochybňovat jejich talent, jen se najednou v plné míře ukázaly jejich pozemské koncepty a myšlenky, jež zobrazovali ve svých dílech. A i když chápu, že tento stav věcí je vcelku přirozený, je to pro mě smutné zjištění. Před mým prvním kontaktem jsem často vnímal vědeckofantastické knihy jako velká „odhalení“, ale poté tato „odhalení“ začala působit tak naivně, že jsem je už za žádná odhalení nemohl pokládat. Ale navzdory tomu všemu hodnota vědeckofantastických knih je, dle mého názoru, obrovská – pomáhají lidem naučit se přemýšlet nešablonovitým způsobem, bez čehož je evoluční vývoj jednoduše nemožný!

Když se mi vyjasnila pravá povaha proběhlých událostí, vrhl jsem se „po hlavě“ do nekonečných vesmírných prostor, které se přede mnou tak neočekávaně otevřely. Jsem Jurijovi za jeho provokaci velmi vděčný. Nebýt jí, kdo ví, kdy bych obrátil svůj zrak ke hvězdám? Ocítl jsem se v podmínkách, které mne nutily udělat takový krok, a tento krok jsem udělal, a navíc velmi úspěšně, i když jsem byl v ten moment „slepým koťátkem“. Měl jsem štěstí i v tom, že jsem při svém prvním kontaktu nenarazil na „kosmické“ parazity, a měl tak možnost všemu potřebnému porozumět v klidné atmosféře. Během kontaktů s Oyiou jsme probírali spoustu témat, chtěl jsem se dozvědět doslova všechno o její civilizaci. Někomu to vše může připadat jako „blouznění šilence“, ale i když by se mnohým hodilo, aby to tak bylo, tyto události se staly a nebylo to blouznění. Velmi brzy se začala objevovat pádná potvrzení reality veškerých kontaktů. Například pro mne, a nejen pro mne, byly velmi zajímavé informace o konstrukci a principu fungování kosmických lodí, které Oyina civilizace používala, a jejichž konstrukci a metody ovládnání nám Oyia popsala.

Základem jejich lodí, které mohly svíjet a rozvíjet okolní prostor, byly ... obrovské organické spirální molekuly podobné molekulám DNA a RNA. Odlišná na nich byla jejich obrovská délka a fakt, že na volných elektronových vazbách těchto obřích spirálovitých molekul byly navázány těžké kovy, z nichž

na Midgard-zemi jsou známy pouze dva, alespoň v současné etapě evolučního vývoje. A tato informace dostala velmi brzy, v řádu několika měsíců, velmi pádné, reálné potvrzení. Ale vše popořádku. Kromě navázání „diplomatických“ kontaktů s Oyiinou civilizací jsem se rozhodl více rozšířit své mimoplanetární kontakty.

Jelikož Jurij nebyl příliš nakloněn myšlence ukázat mi i ostatní zprávy – klíče k jiným civilizacím, které se svou skupinou získal, rozhodl jsem se pokračovat na vlastní pěst. Mé uvažování o problému bylo celkem jednoduché. Jestliže u nějaké hvězdy existuje systém planet a na některé z planet existuje inteligentní život, pak by vyzařování dané hvězdy mělo být doprovázeno vyzařováním aktivit inteligentních bytostí. Z toho vyplývá, že pokud se vezme fotografie skutečného hvězdného nebe a otestuje se na přítomnost tohoto záření, mohou být identifikovány lokace hvězd, na jejichž planetách se nachází inteligentní život. Prvním krokem tedy bylo určení polohy podobných hvězd na fotografiích hvězdné oblohy. Opatřil jsem si takové fotografie a otestoval je na přítomnost vyzařování inteligentního života. Na několika prvních fotografiích se několik hvězd „rozzářilo“ světlem inteligence. Tyto hvězdy jsem si označil a začal uvažovat, co dělat dále. Neměl jsem žádnou představu o tom, jak a co je třeba udělat. Nezbyla mi tedy žádná jiná možnost než něco zkusit na vlastní riziko.

Dříve se mi již podařilo přemístit sebe nebo ostatní do minulosti, současnosti nebo budoucnosti, a nejen v čase, ale i v prostoru. Časová nebo prostorová vzdálenost mezi danými „body“ nehrála roli, jedna realita se jednoduše ztratila a jiná se místo ní objevila. Osoba se jednoduše stala pozorovatelem okolních událostí tak, jako je vnímá ve svém každodenním životě.

Nyní bylo třeba „jen“ mít nutné porozumění procesům odehrávajícím se při přemísťování a vlastnit potřebné schopnosti, kvality a potenciál. Používaje předchozí zkušenosti jako výchozí bod, usoudil jsem, že přemístění na jinou planetu se v principu nijak neliší od přemístění v rámci naší planety. Na uskutečnění takového kroku je nezbytné mít prostorové koordináty cílové planety (jež jsem již měl), vlastnit potřebné kvality a disponovat dostatečným potenciálem. Že vlastním potřebné kvality a dostatečný potenciál nutný k podobnému kroku, jsem mohl pouze doufat. V momentě realizace takového přesunu se dvě reality prolínají v jednom bodě, jedna přes druhou. Teoretická východiska byla tedy celkem jasná, musel jsem jen ověřit všechny své předpoklady v praxi. Těžko říct, co se mohlo stát, kdybych v době uskutečnění tohoto „experimentu“ nevladl dostatečné kvality a potenciál. Velmi pravděpodobně to mohlo vést k poškození mozku, kómatu nebo i smrti. Ale měl jsem štěstí. Všechny předpoklady pro úspěšné provedení experimentu jsem tehdy měl a všechno se odehrálo bez jakýchkoliv nežádoucích jevů.

Nejprve jsem „skočil“ k vybrané hvězdě, poté pomocí skenování určil, na

kteře planetě se nacházel inteligentní život a nakonec „skočil“ na povrch oné planety. A zde jsem byl... na povrchu jiné planety. Okolo mne se nacházela poušť. Písek byl na první pohled jen mírně odlišný od písku na naší planetě. Místní „slunce“ ale proměnilo tuto planetu v „rozžhavenou pánev“. Teplota obvyklá pro Zemi by zde byla vnímána jako velice nízká, celá Midgard-země pravděpodobně jako jedna velká „lednička“ a naše nádherné slunce by zde bylo považováno za poněkud „studené“, pokud se něco takového dá říct o hvězdě.

Nicméně vše je relativní a koncept „studené“ hvězdy (v porovnání s jinými hvězdami) je plně aplikovatelný. Místní obloha byla překvapivě modrá, což jasně ukazovalo na přítomnost kyslíku a dalších plynů, které se nacházejí i v atmosféře Země. Při mé poněkud specifické metodě „cestování“ to nebylo příliš důležité, nicméně to bylo příjemné překvapení. Kdyby tomu tak nebylo, kdo ví, co by mé experimenty přinesly. Bylo to jako v onom rčení – „Když nemůže Mohamed k hoře, musí hora k Mohamedovi“. Rozdíl byl jen v tom, že já jsem nebyl žádný Mohamed a jiná planeta nebyla žádná hora! Zbytek byl v principu totožný. Nezmizel jsem z povrchu naší planety, ale zároveň se objevil na jiné. Ocitnuv se takto neobvyklým způsobem na povrchu jiné planety, začal jsem zkoumat okolí. Na povrchu nebyly patrné žádné známky inteligentního života. Později se ukázalo proč. Bohužel, nebyl jsem prvním „objevitelem Ameriky“, tato „Amerika“ byla už dávno „objevena“ inteligentními bytostmi této planety, a jak se později ukázalo, nejen jimi.

Vyprahlá planeta byla nejen obydlená, ale měla i svou inteligentní rasu. Skenování vyzařování známek inteligence tedy neselhalo... brzy se objevili tvorové, docela připomínající klokany. Měli mohutný ocas, torzo připomínající lidské a horní končetiny podobné rukám s šesti prsty, které byly všechny stejné, nelišily se jeden od druhého jako u lidí. Jejich hlavy byly kulaté s krátkými černými vlasy. Měli vertikální ústa a rty a neměli nic podobného nosu, jak ho chápeme my. Tito tvorové mezi sebou komunikovali pomocí pískavých zvuků. Ale nejzajímavější bylo ... že mi nevěnovali vůbec žádnou pozornost! Byl jsem pro ně jednoduše neviditelný. Když jsem si uvědomil, že mne nemohou vidět, byl jsem zklamán. Silně jsem si přál stát se pro ně viditelný. Zkusil jsem se stát více hmotným a kupodivu se mi to podařilo! Zhmotnil jsem se na této planetě, ale přitom nezmizel z povrchu Země. Existoval jsem zároveň na dvou místech, přičemž mé druhé „Já“ dělalo pouze to, co si mé „první Já“ přálo. Je to ekvivalentní situaci mít současně dvě fyzická těla, přičemž jedno, pozemské, zůstává tím „hlavním“. A co je nejzajímavější, vše, co se stalo mému druhému fyzickému tělu, jsem cítil naprosto jasně i na svém pozemském těle. Druhé materializované tělo bylo pouze extenzí, mou součástí, dočasným rozšířením, které jsem mohl kdykoliv rozložit a zase složit podle potřeby. Nemělo žádné vlastní vědomí, mé vědomí, které kontrolovalo pozemské tělo, kontrolovalo zároveň i toto tělo, které se nacházelo na jiné planetě vzdálené mnoho světelných let od Midgard-země. Náhodné zjištění takových možností mne

příjemně překvapilo.

Když jsem se na jiné planetě zhmotnil, zůstal jsem nějakou dobu bez pohybu a ihned po mém „zhmotnění“ mě bytosti podobné klokanům obklopily. Zkoušely se mě dotknout a chovaly se klidně. Jejich aktivity mě přiměly k pohybu (vůbec jsem nevěděl, zda se se svým druhým tělem budu moct hýbat). Ukázalo se, že se mohu hýbat naprosto bez problémů. Když mne domorodá stvoření viděla se pohnout, okamžitě se stáhla a rychle se skryla pod zem. Důvodům pro takovou reakci jsem nerozuměl. Chtěl jsem je následovat, ale po přiblížení k místu, kde se skryli, se ukázalo, že je chráněno nějakým druhem silového pole tvořícího dóm. Neznal jsem povahu onoho pole, ale předpokládal jsem, že obsahovalo nějaké obranné prvky. Neměl jsem příliš chuť ověřit si tento předpoklad na vlastní kůži. Mimoto, nebylo to ani zapotřebí – přišel jsem na jednoduchý způsob, jak tuto překážku obejít.

Najednou mě napadla myšlenka, že když jsem se byl schopen zmaterializovat na planetě, měl bych se být schopný zmaterializovat i uvnitř ochranného dómu. „Dematerializoval“ jsem se a poté znovu „zmaterializoval“ uvnitř dómu. Nacházelo se tam obrovské město, které z vnějšku dómu nebylo nijak patrné. Spatřice mě ve městě, stvoření začala být rozrušená a panikařit. Abych uklidnil situaci, rozhodl jsem se zjistit důvod jejich podivného chování.

Určil jsem, které z těchto stvoření bylo vůdcem, a požádal ho o vysvětlení jejich chování. Ale než jsem s nimi mohl komunikovat, musel jsem „naladit“ telepatický překladač, abych rozuměl jejich řeči. Jméno vůdce bylo Tsorij, alespoň tak zněla nejbližší interpretace jeho jména v pozemském jazyce. Ukázalo se, že jejich civilizace byla vystavena permanentním útokům ze strany humanoidní rasy, která byla zevnějškem prakticky k nerozeznání od obyvatel Midgard-země. Agresoři útočili na města a ničili je (příklad, jak se civilizace chová, pokud je v počátečních stádiích svého vývoje a nemá zakončen planetární cyklus evoluce). To byl důvod, proč Tsorijova civilizace skryla svá města pod povrch země. Důvod agrese humanoidů byl prostý. Planeta syntetizovala biomasu, která byla základem pro stavbu vesmírných lodí nulového transitu (loď, která namísto pohybu z jednoho místa na druhé svine a rozvine okolitý prostor, takže na jednom místě zmizí a na druhém se objeví), nebo jednoduše – létajících „talířů“. Jinými slovy, planeta poskytovala surovinu základního významu a domorodá civilizace jen překážela „velkým“ plánům na její využití. Situace byla konečně velmi podobná mnoha pozemským situacím, jen měřítko konfliktu bylo jiné – galaktické namísto planetárního.

Když se situace vyjasnila, naplnilo mne přání vzniklé nedorozumění, jak se mi to tehdy jeví, vyřešit. V té době jsem si neuměl představit, že by rozvinutá humanoidní civilizace mohla provádět politiku galaktické genocidy. To mi jednoduše nešlo do hlavy. Chtělo se mi věřit, že „tam“ nemůže být nic zlého, že „tam“ je všechno krásné a ušlechtilé, ale, jak se ukázalo, přišel čas vyrůst z „krátkých kalhot“. A toto „vyrůstání“ proběhlo velmi neobvyklým způsobem.

Hořel jsem přáním vyřešit vzniklé „nedorozumění“. Za tím účelem jsem zjistil, kdy a kde se mají nezvaní „hosté“ ukázat, a rozhodl se pro metodu přesunu v čase (a prostoru), kterou jsem měl odzkoušenou již z Midgard-země.

Z kosmické lodi, která se snesla na povrch, vystoupilo šest humanodních bytostí, které se při bližším prozkoumání ukázaly prakticky nerozeznatelné od Pozemšťanů. Pokusil jsem se s nimi navázat telepatický kontakt. Když se to podařilo, řekl jsem jim, proč se nepokusí nalézt nějaký způsob spolupráce výhodný pro obě strany namísto ničení domorodé civilizace atd.

Jakmile jsem začal hovořit, jejich velitel se na mě s překvapením „zadíval“ a zeptal se, kdo si myslím, že jsem, že si dovoluji chodit za nimi s takovými směšnými radami. Pokusil jsem se vysvětlit, že to, co se stalo na této planetě, je smutné nedorozumění, které musí být napraveno, jak nejrychleji možno. Dialogem se mi ujasnilo, že jejich skutky nejsou žádné nedorozumění, naopak, jsou si jejich podstaty velmi dobře vědomi. Můj proslov je zřejmě začal velmi unavovat, neboť jsem si všiml, že jeden z nich začal vytahovat předmět připomínající pistolí.

.....
.....
.....
.....

(autor pokládá publikaci chybějících textů za zatím nevhodnou)

* * *

Během všech těchto neuvěřitelných a zdálo by se nemožných událostí jsem se naučil o civilizaci klokanům-podobných mnoho takového, co by bylo jednoduše nemožné si vymyslet. Například tyto bytosti se rozmnožují velmi neobvyklou cestou. Jejich reprodukce zahrnuje dva naprosto odlišné živočišné druhy. Nejedná se přitom ani o sexuální reprodukci, ale o výsledek splynutí dvou polí genetického materiálu. Jinými slovy, rozmnožování nastává na úrovni polí, kdy pole genetického kódu stvoření, připomínající pozemské motýly, je projektováno přes pole genetického kódu klokanům-podobných bytostí a výsledkem je zrození života dvou nových druhů – klokanům-podobných a motýlům-podobných. Taková symbióza dvou druhů jim dovoluje pokračovat v evoluci. Nic podobného na Midgard-zemi nikdy nebylo a vymyslet si to je jednoduše nemožné. Tyto bytosti nejsou ani muž, ani žena, ani hermafrodité. Jakýkoliv jedinec se může stát matkou, ale ne ve smyslu slova, na jaký jsme všichni zvyklí. Biomasa produkovaná touto planetou, která je hlavní surovinou pro stavbu lodí s nulovým transitem, je také hlavním zdrojem potravy pro klokanům-podobné, a pravděpodobně i pro mnoho dalších druhů živých

organismů na planetě. Ukázalo se to nanejvýš symbolické – já, humanoid z Midgard-země, jsem těmto bytostem pomohl od humanoidů z jiné planety, kteří měli za cíl zničit jejich civilizaci kvůli strategicky důležitým surovinám! Nu, stalo se, co se stalo.

.....
.....
.....

Jistě, mohou vznikat „náhodné“ situace, ale v principu všechny „náhodné“ situace se ukáží při detailním prozkoumání jako přirozené. Velmi často je člověk jednoduše neschopen správně zařadit všechny okolní události a vlastní skutky předcházející takové „náhodě“. Člověk ji téměř vždy přivodí skutky svého dosavadního života. Obecně vzato, evoluční vývoj je založen na principu svobodné vůle a míře odpovědnosti, kterou je na sebe daná bytost ochotna vzít. Po těchto událostech jsem to pochopil velmi brzy. A proces mého vývoje „náhodně“ pokračoval...

* * *

Pokračoval jsem v objevování nových a nových transformací lidského mozku. Nejprve jsem každou myšlenku vždy uskutečnil na sobě a pozoroval výsledky. Jednoho dne, po dokončení další transformace, jsem neočekávaně zpozoroval přítomnost bytosti monitorující mé aktivity. Nejpravděpodobněji nové změny mi dovolily spatřit tuto bytost, která předtím byla neviditelná jak pro mne, tak pro všechny, u kterých jsem transformaci mozku provedl. Zeptal jsem se této bytosti, kdo je a proč mne pozoruje. Řekl, že jeho jméno je Terri (Terrium) a jeho úkolem bylo pozorovat mé akce bez odhalení sebe sama, a že mé poslední změny mu zabránily pokračovat v jeho tajném dozoru. Nejprve se mi to moc nelíbilo. Proč by mne někdo udržoval pod tajným dozorem? Nikdy jsem se se svými skutky netajil, a proto jsem nerozuměl ani tomuto chování, ani důvodům k němu.

Zeptal jsem se ho na to. Terri odpověděl následovně: jeho úkolem bylo skrytě mne pozorovat a vyvodit závěry o mé připravenosti na další evoluční vývoj. Jestliže bych udělal vše správně, musel mi předat šestnáct krystalů síly, které by mé schopnosti přivedly k maximu. To znamenalo, že ti, kdo poslali Terriho, zastávali názor, že šestnáct krystalů by měl být limit mého vývoje, jak jsem později pochopil. Ale v ten moment jsem byl velmi šťastný a v „sedmém nebi“. Nikdy jsem nepředpokládal, že by mé akce mohly zajímat někoho jiného kromě mne.

Terri řekl, že jsem si již „zasloužil“ osm krystalů. V té době jsem neměl sebemenší ponětí, co ony krystaly jsou, ale tento fakt mne velmi potěšil.

Samozřejmě jsem Terriho požádal, ať mi je předá. Varoval mne, že pokud je instaluje všechny najednou, nemusel bych snést zátěž. S nadšením jsem ho ubezpečil, že to zvládnou, že všechno bude v pořádku, a pokud není nic, co by tomu bránilo, chtěl bych to provést ihned.

Výsledkem těchto „diplomatických“ vyjednávání bylo, že Terri vsunul do mého těla čtyři krystaly. Ukázalo se, že jsem odolnost svého organismu přecenil, neboť následujícího dne mne začal bolet appendix, se kterým jsem nikdy neměl problémy. Během dalšího setkání s Terrim večer téhož dne jsem mu o problému řekl. Vysvětlil mi, že reakce je způsobena toxiny, které vznikly na základě probíhajících změn v organismu v důsledku vložení krystalů. Tyto toxiny byly důsledkem probíhajících změn v organismu. Vložil do mého appendixu další krystal, po čemž nepříjemné pocity ustaly a již se nikdy nevrátily. Také jsem se Terriho zeptal, proč měl za úkol pozorovat mé akce. Odpověděl, že jsem z nevědomosti mohl udělat něco špatně a mohl vzniknout nějaký problém. Jeho odpověď mne zklamala, ale později jsem mu musel dát za pravdu. Řekl, že kdybych začal dělat něco špatně, byl bych zastaven, než bych způsobil nenapravitelnou chybu, a že se o to nemám vůbec starat.

Po chvíli zvažování jsem jeho odpověď pochopil. Jestliže pracuji na vlastní pěst, mé skutky a rozhodnutí jsou založeny na mém porozumění, mé vlastní zkušenosti, znalostech, morálce a duchovních konceptech. Tedy každá má akce jsem v podstatě já – můj otisk. V tomto případě mé akce jsou založeny čistě na mém porozumění existujícím jevům a jsem zodpovědný za veškeré následky. Kdyby mi naopak někdo řekl, co a jak mám dělat, a pokud bych měl dostatečný potenciál, mohl bych to pravděpodobně vykonat, ale v takovém případě by mé akce nebyly doprovázeny hlubokým porozuměním. A kdyby se jednoho dne objevil problém, jehož řešení by mi nikdo nesdělil, mohla by nastat situace, kdy bych způsobil díky nevědomosti problémy.

Když jsem toto vše pochopil, spatřil jsem pravdivost a unikátnost takového přístupu. Člověk může porozumět pravdě a stupni porozumění za své akce jedinečně skrze kompletní uvědomění a osvícení pomocí vědění. Je to jediná cesta, která opravdu dovoluje jít vpřed, a dohled ze strany pozorovatele nebo pozorovatelů je v pořádku.

Evoluce vědomí a lidských schopností může být přirovnána k biatlonu. Člověk „běží“ od jednoho klíčového bodu svého vývoje k dalšímu určitou evoluční rychlostí. Rychlost, s jakou dosáhne dalšího klíčového bodu evolučního vývoje, záleží na jeho talentech, osobnostních kvalitách a schopnostech.

Při dosažení dalšího „klíčového snímku“ vývoje je člověk postaven před kvalitativně nový úkol, který musí správně vyřešit. Tehdy a pouze tehdy, pokud je schopen správně a plně odhadnout tyto úkoly, vyvinout efektivní taktiku a strategii řešení a pokud vlastní potřebné kvality a vlastnosti na realizaci, tehdy je schopen daný problém korektně zvládnout a posune se na další, kvalitativně

novou úroveň a evoluční „běh“ k dalšímu klíčovému snímku vývoje začíná nanovo.

V případě špatného nebo neoptimálního rozhodnutí „střelcem“ (evolučním biatlonistou), kvalitativně nové evoluční „cíle“ klíčového snímku zůstanou „nezasaženy“ a „provinilec“ dostane uloženo trestné evoluční „kolo“. Po jeho kompletaci se objeví před stejným úkolem, který napoprvé nevyřešil správně, a musí ho vyřešit korektně – zasáhnout všechny evoluční „cíle“ do černého. A toto vše pokračuje do té doby, než jsou všechny evoluční „cíle“ zasaženy do černého na první „zásah“. Potom – opět začíná evoluční „běh“ k dalšímu klíčovému „snímku“. No, není to evoluční „biatlon“!?

Přemýšleje o těchto konceptech, pochopil jsem mechanismus evolučního vývoje, což mi dalo důvěru ve správnost všech mých předchozích akcí.

* * *

Mezitím se můj život odvíjel obvyklým způsobem. Přihodilo se, že má práce v institutu „náhodou“ zahrnovala měření biopotenciálů lidského těla podle speciální metody, která vyžadovala dobrou znalost tzv. čínské medicíny, meridiánů a umístění tzv. biologicky aktivních bodů v těle. Proto když jsem se rozhodl zjistit, kam byly ony čtyři krystaly v mém těle umístěny, ihned mne napadla myšlenka – do biologicky aktivních bodů těla! Ověření umístění krystalů mou domněnku potvrdilo. Začal jsem o zjištění rozjímat. Čím déle jsem přemýšlel, tím více jsem si chtěl ověřit správnost svých předpokladů. A chtěl jsem toho dosáhnout ihned. Nade vše mne zaujala otázka, do kterých biologicky aktivních bodů těla musím vložit následující krystaly. Během skenování tyto body výrazně zasvítily. Ihned jsem si to chtěl ověřit v praxi, ale neměl jsem žádné další krystaly a nevěděl jsem, kdy mi Terri nějaké předá. Proto mne napadla „bláznivá“ myšlenka, která se však nakonec tak bláznivou neukázala. Rozhodl jsem se jeden krystal prozkoumat a podle principu „k obrazu svému“ podle něj vytvořit nový.

Po proskenování krystalu, který jsem již měl, zaměřil jsem se na svůj další biologicky aktivní bod a začal vytvářet krystal síly. Nejprve to bylo poněkud obtížné, ale nějak se mi povedlo zkoncentrovat a po určitém úsilí ... se v jednom z mých biologicky aktivních bodů objevil nový krystal!

Takový rychlý a neočekávaný úspěch mne velmi namotivoval. Chtěl jsem to říct všem, ale bylo mi jasné, že přinejlepším by ostatní vůbec nerozuměli, o čem mluvím, nebo by mne považovali za blázna. Že jsem se nezbláznil jsem věděl, a pokoušet se lidem dokázat něco, co bylo nad rámec jejich chápaní, by bylo jednoduše nemoudré. Proto jsem odložil své nadšení na lepší časy a sestoupil z „Olympu“ mého entuziasmu do běžné pozemské reality.

Rozhodl jsem se pokračovat a vytvořil několik dalších krystalů síly – bylo to čím dál tím jednodušší a rychlejší – a umísťoval je do dalších biologicky

aktivních bodů těla. Nejprve jsem počet krystalů zdvojnásobil a stále jsem se cítil fyzicky dobře. Poté jsem jejich počet zdvojnásobil znovu ... a znovu a znovu. Během několika dní jsem vytvořil enormní počet krystalů síly a umístil je do všech biologicky aktivních bodů svého těla. Vytvořil jsem celý soubor krystalů a sjednotil je do jednoho systému.

Po nějaké době už jsem neměl kam další krystaly umísťovat. Má „krystalová“ horečka se dostala do slepé uličky. Otázka byla, co dělat dále. Musel jsem se na chvíli zastavit a přemýšlet o tom, co to vlastně krystal síly je? Naladěním se na krystal jsem uspěl v jeho „rozvinutí“, čímž se mi jeho podstata a povaha stala jasnou. Z pochopitelných důvodů zde nebudu povahu těchto krystalů rozvádět. Po pochopení principu krystalů jsem se rozhodl rozvinout všechny, které jsem v ten moment vlastnil. Výsledkem tohoto procesu bylo, že jsem získal jeden krystal síly kvalitativně nové úrovně, neboli, jak jsem jej začal nazývat, krystal síly model 2. Postupně jsem začal vytvářet nové krystaly, užívaje tento jako předlohu, a opět je umísťovat do biologicky aktivních bodů těla. Tento druh „iterace“ jsem provedl mnohokrát; začal jsem také vytvářet krystaly síly se specifickými účely apod.

Také jsem pokračoval ve vylepšování svých mozkových struktur – vytvořil jsem něco podobného biologicky aktivním bodům těla v mé mozkové kůře, čímž jsem ji připravil na transformaci na kvalitativně novou úroveň fungování a schopností. V důsledku toho se v mé mozkové kůře objevily nové body síly, do nichž jsem vkládal krystaly síly. Udělal jsem také velkou spoustu věcí, které momentálně leží za možnostmi pochopení obyvatel Midgard-země.

Jednoho dne jsem rozjímal nad faktem, že tak či onak možnosti inteligentní bytosti jsou limitovány velikostí jejího mozku. Nejjednodušší (a nejvíce chybné) řešení ihned vyplavalo na povrch. Ke zvětšení schopností by bylo třeba zvětšit fyzický objem mozku. Ale i kdybychom předpokládali, že je to možné, z principu by to nemohlo pokračovat donekonečna. Proto bylo toto „řešení“ od začátku chybné, alespoň z mého pohledu. Neviděl jsem žádnou možnost ani smysl ve zvětšování objemu lebky. Byl jsem naprosto spokojen s tím, co jsem již vlastnil. Proto jsem začal hledat jinou možnost, jinou cestu, jak kapacitu schopností mozku zvýšit. V první řadě bylo nezbytné plně porozumět tomu, jak mozek doopravdy pracuje. Na fyzické úrovni je mozek kolonie neuronů – nervových buněk našeho organismu. Neurony mají výběžky, axony, skrze které přijímají externí signály a vnitřní signály člověka. Chápal jsem, že fyzický mozek je pouze základ, „špička ledovce“ toho, co je ve skutečnosti lidský mozek. Všechny procesy myšlení, naše paměť, vědomí, vše, čemu člověk přisuzuje pojem inteligence, toto vše se odehrává na jiných materiálních úrovních (které nejsou fyzicky hmotné) mozku.

.....
.....

Výsledkem toho všeho se mi podařilo vytvořit kvalitativně nový mozek, který se ukázal jako velmi užitečný pro mé nové aktivity spojené s budoucími událostmi.

* * *

Jedna ze zajímavých událostí, které se staly, byla spojena s bytostí jménem Yeori. Yeori byl humanoidní stvoření s jedním okem v centru čela. Tento Kyklop tajně pozoroval mé aktivity spojené s transformací mozku a přisvojil si je bez mého svolení. Pozemskými termíny jednoduše mé metody ukradl. Naskytá se otázka: kdo by mohl mít zájem na dětských hrách člověka z nevyvinuté planety? Nemyslel jsem si, že by to mohlo zajímat kohokoliv jiného kromě mne a těch, u nichž jsem transformace provedl.

Poprvé jsem se dozvěděl o důležitosti transformace mozku od Terriho, když ztratil svou ochranu a stal se viditelným jako důsledek mé další modifikace. Řekl mi tehdy, že kdybych dokázal pochopit, co se mi povedlo, byl by to objev pro celý Vesmír. Pravděpodobně měl na mysli ty případy, kdy někdo náhodou dosáhne určitých výsledků, ale nemá nejmenší ponětí, jak se mu to vlastně povedlo. Podle mého názoru jsem věděl velmi dobře, co dělám a jak, ale je plně možné, že jsem si nebyl vědom faktu, že by mé transformace mohly zajímat kohokoliv mimo naši planetu. Mimoto jsem si nemyslel, a proto ani nepředpokládal, že tyto transformace mozku mohou být považovány za velmi významný objev pro mnoho civilizací ve Velkém Kosmu. Něco takového mi nikdy nepřišlo na mysl. Jak bych mohl tušit, že to, co jsem vytvořil, by mohlo být zajímavé a důležité pro jiné civilizace?

Taková myšlenka byla z mého pohledu jednoduše absurdní. Ale ne vše, co se zdá absurdní, jím ve skutečnosti je! Vyšlo najevo, že nápad na transformace mozku a jeho realizace se ukázaly být „zlatým dolem“, který nebyl důležitý jen pro naši planetu.

Mé mozkové transformace tedy nabyly strategického významu pro mnoho civilizací, ať už jsem si to přál či ne. Přítomnost Yeoriho a pozorování mé práce byl důsledek tohoto zvýšeného zájmu. Jak se ukázalo, „Průmyslová špionáž“ není jev omezený pouze na naši planetu. „Tam“ se pouze vykonává na jiné kvalitativní úrovni. Tak či onak, Yeori pracoval v souladu s principem „průmyslové špionáže“, což bylo nepřípustné hned z několika důvodů. Za prvé, mozkové transformace jsem pouze neuvedl do praxe, ale také jsem za ně nesl osobní odpovědnost jakožto tvůrce tohoto systému. Byl jsem odpovědný za to, komu tento systém padne do rukou a k jakým cílům by mohl být využíván. Za druhé, krádež v jakékoliv podobě je negativní skutek, který nemohl pocházet od Světlych sil. A to znamenalo, že aktivity Yeoriho a jeho civilizace byly nějak

spojeny s Temnou frakcí. A bylo nepříjemné, aby cokoliv, co jsem vytvořil, sloužilo Temné frakci.

.....
.....
.....

Když jsem dokončil tuto práci, musel jsem přemýšlet o tom, že mé systémy ne vždy unesly zátěž po nich vyžadovanou pro určité akce. První věc, kterou jsem musel udělat, bylo obnovení mých „spálených“ nervů. Jednoduché obnovení do stavu, který jsem měl předtím, by nevyřešilo problém s přetížením přílišnou zátěží. Proto jsem se rozhodl změnit svůj nervový systém kvalitativně, v čemž jsem uspěl. Od té doby pravidelně transformuji oboje, své mozkové struktury a kompletní nervový systém svého těla, a snažím se mezi nimi udržet harmonii a rovnováhu; nemám zvláštní přání znovu zažít pocit roztaveného kovu proudícího mými nervy...

9. Trnitá cesta ke hvězdám

Jednoho dne mě napadlo zjistit, kde je galaktické centrum naší galaxie. Podařilo se mi to vcelku jednoduše, ale bylo chráněno silovým polem, které zabraňovalo komukoliv bez konkrétního důvodu vstoupit dovnitř. Tento přístup je plně pochopitelný – hierarchické centrum má za úkol řešit problémy na úrovni galaktických civilizací a unií galaktických civilizací. Není pro ně ani možné, ani nutné řešit problémy na jiných úrovních, které jsou odpovědností někoho jiného.

Kdyby museli odpovídat na otázky typu, kolik je dvě a dvě, neměli by čas na cokoliv jiného. Není zde žádná diskriminace; každý musí řešit úkoly odpovídající úrovni jeho vlastních schopností a porozumění. To neznamená, že by nebyli schopni na takovou otázku odpovědět; jednoduše, kdyby takové otázky zodpovídali milionům tazatelů, důležité úkoly, které jsou schopni vyřešit pouze oni, by zůstaly nevyřešeny. Proto ti, kteří jsou schopni odpovídat na jednoduché otázky, odpovídají na tyto otázky; a ti, kdo jsou schopni řešit úkoly na galaktické úrovni, jsou zapojeni v jejich řešení. Přesně to je podstata hierarchického systému Sil Světla a z tohoto důvodu byl kolem centra galaxie ochranný dóm.

.....
.....

Bylo by možné donekonečna popisovat kontakty, návštěvy jiných planet a

civilizací, ale pro mnoho lidí bude pravděpodobně výše uvedené vypadat jako výplod fantazie nebo šílenství. Dokázat to by bylo velmi těžké, ne-li nemožné, čehož jsem si velmi dobře vědom, protože nejsem ani snílek, ani blouznivec. Proto se zaměřím jen na fakta, která pro mne slouží jako potvrzení reality událostí, jež se odehrály – zcela jistě bych se nechtěl ocitnout, byť i nevědomě, v zajetí vlastních iluzí, nezávisle na tom, jak nádherné by mohly být. Mohu říct, že jsem měl v tomto ohledu štěstí.

Koncem září jsem odjel na obchodní cestu do Kyjeva. Důvodem této cesty byla má schopnost léčit – moskevské ministerstvo vědělo o mých schopnostech a řekli o tom hlavně jednoho z největších průmyslových komplexů v Kyjevě. Jeho dcera byla vážně nemocná a on doufal, že bych jí mohl pomoci. Trpěla roztroušenou sklerózou v nejtěžší formě. Můj zářijový příjezd byla druhá návštěva. Tentokrát mne požádali, abych zůstal u nich doma a ušetřil si tak každodenní cestu na hotel a zpět, a pravděpodobně také z důvodu, aby má přítomnost nevyvolala nechtěnou pozornost. Celá rodina již byla naplněna důvěrou směrem k mé osobě z mé první návštěvy: nějak se stalo, že jsem transformoval mozek jejich syna, po čemž mi začali důvěřovat ještě více a nepovažovali mne za blázna.

Chtěl bych hlavně rodiny složit poklonu – ukázal se být velmi pokrokovým člověkem s netriviálním způsobem myšlení. Nepovažoval proto to, co se dělo v jeho domě, za „tiché“ šílenství a pravděpodobně z toho důvodu mi sdělil určité informace. Než se tento muž stal generálním ředitelem vědecko-průmyslového komplexu, byl členem Ústředního výboru Komunistické strany Ukrajiny, a měl proto stále své kontakty a letní rezidenci – daču.

Ten víkend ji navštívil a „prohodil pár slov“ s jeho bývalými stranickými kolegy. Řekli mu následující: všichni komunističtí bossové Ukrajiny spolu s jejich rodinami dostali příkaz vybrat si simultánně dovolenou a odebrali se s rodinami na Dálný východ. Proč všichni najednou projeví takový „značný“ zájem o Dálný východ? Vysvětlení bylo velmi jednoduché. Ukázalo se, že situace na čtvrtém reaktoru černobylské elektrárny se stává extrémně nebezpečnou. Došlo tam k velmi rychlému růstu hladiny plutonia v sarkofágu reaktoru č. 4 a kritický stav, po němž by nevyhnutelně následovala masivní termonukleární exploze, byl očekáván 9. nebo 10. října. Evakuovat obyvatele Kyjeva a kyjevského regionu v tak krátké době bylo jednoduše nemožné, a tak se „služebníci lidu“ rozhodli, že bude správnější odebrat se se svými rodinami na dovolenou a nevyvolávat zbytečnou paniku.

Zjevně tito „služebníci lidu“ dávali ve škole velmi špatný pozor nebo měli nějaký „speciální“ druh intelektu, protože jejich dálnévýchodní dovolená by jim neumožnila zrelaxovat se ze „stresu“ jejich „tvrdé práce“ pro dobro lidu z jednoho prostého důvodu. Každý ze čtyř jaderných reaktorů obsahoval čtyři sta tun obohaceného uranu a plutonia.

Chladicí systém obsahoval dále kolem osmi tisíc tun těžké vody. Proto

kdyby plutonium způsobilo zahájení nekontrolované štěpné reakce v sarkofágu reaktoru číslo čtyři, jaderná exploze by vyústila v termonukleární reakci těžké vody a tato termonukleární exploze by způsobila podobnou věc ve zbývajících třech reaktorech... Myslím, že obrázek je jasný. Při způsobu, kterým se události ubíraly, by nikomu žádná dálněvýchodní dovolená nepomohla, protože po takové explozi by z naší planety stěží něco zbylo...

Tento muž zjevně velmi riskoval, když mi takovou informaci odhalil. Nicméně pokud by se stalo, co se mělo stát, už by to nemělo žádný význam. A při daném stavu věci si uchovával malou naději, že mé „kontakty Tam“ byly skutečné a že budu schopen situaci nějak zachránit. Tak či onak, byl jsem uvědoměn o situaci ve čtvrtém reaktoru a ihned jsem začal jednat nejlepším způsobem, kterého jsem si byl v té době vědom. Kontaktoval jsem hierarchické centrum enormního uskupení civilizací, které zahrnovalo civilizace tří stovek vesmírů podobných tomu našemu, apeloval jsem na ně s žádostí o pomoc v této věci a oni souhlasili. Dozvěděl jsem se, že vyšlou loď se speciálním vybavením, která je určena pro řešení podobných situací.

Desátého října 1987 kolem 05.00 ráno se tato loď objevila nad černobylskou elektrárnou. Vyšel z ní směrem dolů kužel světla a veškeré plutonium ze sarkofágu nad čtvrtým reaktorem jednoduše „zmizelo“! Když jsem se zeptal velitele lodi, proč nezničili také obohacený uran, jeho odpověď byla následující: „Pomohli jsme vám se záležitostí, kterou byste momentálně nebyli schopni vyřešit. Dále už si musíte poradit sami.“ Tato odpověď a jejich skutky se mi zdály dostatečně fér. Tak či onak, ten den nenastala žádná super-exploze, ani následující den, ani žádný další. Pravděpodobně to pro většinu vypadá příliš neuvěřitelně. Nu, nezáleží na tom, zda tomu někdo uvěří či ne. Jediná věc, na které opravdu záleží, je ta, že nenastala žádná exploze a planeta Země neutrpěla zkázu.

Když jsem se vrátil zpět do práce, řekl jsem o tom v institutu několika lidem, kteří se zajímali o mé výzkumy. Jistě, dokonce oni brali má slova s jistou dávkou skepse. Nemám jim to za zlé – dokonce i pro mne ty události byly velmi neuvěřitelné. Nenastala žádná exploze a média neříkala nic o kritické situaci ve čtvrtém reaktoru.

Potvrzení reality těchto událostí přišlo od jedné pracovnice mého oddělení, které jsem o incidentu řekl. Jednoho dne přišla do práce ve stavu šoku. Vzala mne stranou a řekla, že sledovala „Vzgliad“ (*populární televizní pořad, pozn. překl.*), kde vysílali výpovědi početných svědků, kteří spatřili loď a kužel světla na obloze nad Černobylem kolem 5.00 ráno dne 10. října 1987 – přesně ten den, o kterém jsem mluvil já. Mezi očitými svědky byli studenti, inženýři, učitelé a další obyvatelé, kteří časně ráno toho dne byli venku a zpozorovali na obloze UFO. Osobně jsem tento program neviděl, ale na tom nezáleželo. Nejdůležitější bylo, že fakta, která jsem některým lidem sdělil dlouho před daným vysíláním, byla plně potvrzena.

Byl jsem velmi šťastný, že lidé, kteří nevěděli naprosto nic o skutečném pozadí událostí a co vlastně na obloze viděli, má slova potvrdili.

O několik let později se mi dostalo dalšího potvrzení ze strany, ze které bych to nikdy neočekával. V lednu 1991 jsem byl v Charkově a jednoho večera v bytě, kde jsem tehdy přebýval, jsem tento příběh vyprávěl několika lidem. Mezi nimi byl člověk z armády, který si mne poté, co všichni ostatní odešli, vzal stranou a sdělil mi, že by tomu nikdy nevěřil, pokud by ten den nebyl ve službě. Vše, co jsem řekl, znal z vojenských depeší, které přes něj putovaly do Moskvy. Řekl, že neexistovala žádná jiná cesta, jak bych se o daných událostech mohl dovědět, než že mluvím pravdu, protože o této věci oficiálně vědělo jen velmi málo lidí a já jsem mezi nimi samozřejmě nebyl. Únik takové informace byl tehdy jednoduše nemyslitelný a jeho výpověď je pádným potvrzením pravdivosti mých slov.

Ale nejdůležitější věc, kterou mi potvrdil, byla situace s narůstající úrovní plutonia v sarkofágu; také mi sdělil, že záchranný tým pokoušející se situaci dostat pod kontrolu vyvrtal do sarkofágu tunel za účelem napumpování speciálního betonu, který měl zabránit plutoniu dosáhnout kritické úrovně, jež by způsobila explozi; a že vskutku poté, co se objevila loď s kuželem světla, veškeré plutonium ze sarkofágu jednoduše zmizelo! Nikdy bych si nepředstavil, že se mi někdy dostane takového potvrzení reality tehdejších událostí.

Po tomto potvrzení nicméně následovaly určité, pro mne poměrně nepříjemné události. Jak bylo jasné z jeho slov, tento muž byl s největší pravděpodobností členem GRU (*sekce KGB, pozn. překl.*). Proto bylo jeho povinností podat o mně zprávu svému nadřízenému; dokonce i kdyby to neudělal on osobně, udělal by to nejspíše někdo jiný z lidí onoho večera přítomných. Ale zprávu napsal on a o několik dní později jsem obdržel nabídku od ženy, která tehdy zastávala poměrně vysokou pozici v komunistické nomenklatuře – pracovala ve stranické kontrole Ústředního výboru Komunistické strany a byla podřízena přímo Moskvě. Když jsme vyšli z budovy pojišťovací firmy, kde jsem nechával pojistit svůj mercedes, který jsem si přivezl z cest po Německu ke konci roku 1990, řekla: „*Koljo, proč zase neobléci vojenskou uniformu? Dostal bys šest set rublů, nosil „civilní“ oblečení, mohl dělat cokoli, co by sis přál, kdybys chtěl, televize by byla tvoje, mohl bys cestovat za hranice, atd. A pro toto vše bys musel udělat jedinou věc – čas od času udělat něco, o co tě požádáme...*“

V roce 1986 jsem opustil armádu v hodnosti nadporučíka a věděl jsem, že plat šest set rublů odpovídá hodnosti generálplukovníka. A ačkoliv mi byla nabídnuta hodnost generálplukovníka rovnou z hodnosti nadporučíka, nebyl jsem nijak nadšen. Odpověděl jsem, že jsem vždy připraven udělat cokoli, co nebude v rozporu s mým vnímáním, co je správné a co ne, ale nehodí se mi, abych byl vázán plnit jakékoliv příkazy. Byl jsem si nakrásně vědom, jaké důsledky může má odpověď mít, ale nikdy by mne nenapadlo, že druhá strana

bude jednat již následující den. Ten den jsem plánoval cestu autem z Charkova do Moskvy. Chtěl jsem vyjet časně, ale byl jsem unavený a rozhodl se trochu si před cestou odpočinout. Nakonec jsem z Charkova vyrazil až k večeru. Cesta byla blátivá; autům přede mnou odlétávala břečka od kol a pokrývala čelní sklo mého vozu. Voda v ostříkovačích mi brzy došla, ale dokonce i s její pomocí stěrače převážně jen roztíraly po skle bláto. Jelikož takové cestování bylo velmi unavující pro oči, rozhodl jsem se najít nejbližší parkoviště, pár hodin si odpočinout a pokračovat v noci, kdy na cestách nebude takový provoz. V noci vskutku na cestě mezi Charkovem a Moskvou téměř žádný provoz nebyl.

Několik hodin spánku mne osvěžilo a s lehkostí jsem pokračoval v jízdě. Mezi Belgorodem a Kurskem je úsek, kde silnice prudce klesá ze svahu se strmými a hlubokými srázy. Nacházel jsem se přesně v tomto úseku, když jsem se při rychlosti devadesát kilometrů v hodině pokusil předjet kamion, který mi špinil čelní sklo. Vtom jsem uslyšel hlasitý třesk a můj vůz se řítit ke svodidlům. Podařilo se mi změnit směr, nicméně i tak jsem levým předním nárazníkem narazil do jednoho sloupku svodidel a nad vozidlem ztratil kontrolu. Auto se pohybovalo po diagonále od jedné krajnice k druhé zvláštním způsobem: od srázu na jedné straně cesty, kde se otočilo a „mířilo“ zadní částí ke srázu na straně opačné a tam prorazilo svodidla. Poté z ničeho nic s „čumákem“ mířícím téměř ke hvězdám, můj mercedes s prudkým trhnutím zastavil, „rozhodl se“ pravděpodobně takovým způsobem vyslat světelný signál ke hvězdám.

Pokud by se to stalo ve dne, pravděpodobně bych nyní tyto řádky nepsal. Jen díky faktu, že na silnici byl nulový provoz, nedošlo k frontální kolizi. Při zastavování auto narazilo dveřmi řidiče do ocelového sloupku svodidel. Náraz byl tak silný, že se karoserie v místě nárazu prohnula. Ocelové lano natažené mezi svodidly zformovalo smyčku, která „chytila“ tažný hák auta. Náraz při zastavení pádu byl tak silný, že se zadní část podvozku viditelně zdeformovala. Přivolaná silniční hlídka po prozkoumání situace prohlásila, že něco takové se nikdy nemohlo stát, že to bylo prostě nemožné! Nicméně stalo se to.

Těžkotonážní sklápěč s navijákem „URAL“ byl náhodnou jedno z vozidel, které v tu dobu bylo na cestě, a ten mi pomohl vytáhnout auto zpět na silnici. Ostatní řidiči mi se vším velice pomohli, za což jsem jim velmi vděčný. Když se auto konečně ocitlo na silnici, spatřil jsem důvod onoho incidentu. V levém předním kole, které mělo novou švédskou zimní pneumatiku, zela obrovská díra. Vyměnil jsem kolo a pokračoval do Moskvy. Zbytek cesty proběhl bez incidentů a ráno jsem se objevil v Moskvě.

Když jsem později ukázal auto odborníkům, všichni mne ujistili, že kdyby byl v pneumatikách defekt, mohly by prasknout, ale v takovém případě by se nikdy neobjevil takový druh tržného otvoru. To mi vniklo myšlenku úmyslného jednání.

Proskenování situace dalo následující „obrázek“: po mém odmítnutí

spolupráce byla do levé přední pneumatiky zavedena miniaturní kapsle s trhavinou. Tato kapsle měla rádiově řízenou rozbušku, která se aktivovala při míjení speciálního vysílače, jenž byl umístěn na specifické místo podél cesty Charkov – Moskva. V mém případě se nacházel na začátku strmého klesání v úseku mezi Belgorodem a Kurskem. Plánovači to ale s trhavinou trochu přehnali: ukázala se být příliš silná i na bytelnou švédskou pneumatiku, a tak z ní vytrhla velký kus. Zjevně chtěli dosáhnout výsledku “totálního odepsání”.

Toto bylo první “poděkování” za mé akce, v tomto případě za pomoc při prevenci termonukleární exploze v Černobylu, ačkoliv moje role v záchraně Midgard-země byla v tomto případě velice skromná – jen jsem kontaktoval potřebnou hierarchii a požádal ji o pomoc.

* * *

Vše výše popsané mne však teprve čekalo, v onom momentě jsem s velkým potěšením „vstřebával“ potvrzení skutečnosti událostí, v nichž jsem sehrál určitou roli. Je těžké to popsat, muselo by se to zažít. Když sehraje nějakou roli v dění, které je z pohledu drtivé většiny lidí neuvěřitelné nebo nemožné, a i těch pár, kteří jsou více či méně otevření novým věcem, se na vás dívá přinejlepším s pochybami, a poté dostanete kompletní potvrzení reality všech událostí, o nichž jste mluvili, a ze strany, z jaké byste to vůbec nečekali – takové momenty vás inspirují a dodávají vám sílu a sebedůvěru!

Ukázalo se, že podzim 1987 bude naplněn mnoha událostmi, které jedna po druhé potvrzovaly realitu toho, co jsem dělal, co se mi stávalo a čeho jsem byl účastníkem. Koncem října jsem odjel strávit víkend do Moskvy s Jurijem a ženou z jeho skupiny, která byla jednou z prvních osob, u nichž jsem provedl restrukturalizaci mozku. Po transformaci mohla přijímat na velmi dobré úrovni telepatické zprávy a výborně „vidět“. Nasedli jsem na vlak Charkov–Moskva v pátek večer a v sobotu ráno jsme již byli na Kurského stanici v Moskvě. Tentokrát jsme měli v plánu setkat se s určitými velmi zajímavými lidmi. Domluvené místo schůzky s jedním z nich bylo několik set metrů od nádraží. Jméno oné osoby bylo Vladimír Dmitrijevič Kuskov. Setkali jsme se a odebrali do bytu Olgy Sergejevny T., která bydlela nedaleko. Olga byla inženýrka v důchodu a jasnovidec od přírody. Tato žena zažila velké množství různých neobvyklých situací, jejichž následky jsem většinou musel napravovat, ale o tom až později, nyní se vrátím ke dni našeho setkání.

Vladimír Dmitrijevič nás představil Olze a jejímu muži. Podle zvyků té doby jsme přinesli koláče, které jsme předtím koupili v nejbližší pekárně, a hostitelka poskytla konvici s čajem. Všichni jsme se usadili kolem stolu a ... stalo se něco naprosto neočekávaného. Vladimír Dmitrijevič vytáhl z kufříku podivně vyhlížející metalický fragment a položil ho na stůl. Všichni jsme na podivný předmět překvapeně zírali. Poté Vladimír vyprávěl velmi neobvyklý

příběh. Byl vědeckým pracovníkem v Institutu kosmického výzkumu. Nějakou dobu před popisovanou událostí havaroval neidentifikovaný předmět na Kolský poloostrov. Jeden z místních, který o dané události nic nevěděl, našel nějaké kousky podivně vyhlížejícího kovu připomínajícího slitinu mědi a stříbra.

Fragmenty tohoto „kovu“ měly zrnitou strukturu a byly velmi těžké. Všechny měly znaky umělého původu a neznámého účelu, ale místní byli zjevně zvyklí na neobvyklé objekty nacházené v tundře. Muž proto naložil nalezené fragmenty do svého terénního vozu s myšlenkou, že by se k něčemu mohly hodit doma. Takto se několik slušně velkých fragmentů „podivného kovu“ ocitlo v dílně místního člověka. Tento člověk se následně začal cítit velmi zle a rozhodl se dát tyto kousky kovu někomu jinému. Novému vlastníku se rychle stala stejná věc. Poté, co se takto vystříдалo několik vlastníků podivných kousků kovu a všichni na sobě pocítili negativní zdravotní důsledky, někoho napadlo poslat tyto fragmenty do Akademie věd SSSR. Odtud byly poslány do Institutu kosmického výzkumu, kde pracoval náš Vladimír Dmitrijevič.

Když se tyto kousky objevily na jeho pracovišti, seznámil se s příběhem jejich nálezů a strávil svou příští dovolenou v těchto místech, kde našel další poměrně velký fragment. Přesně tento fragment velmi zvláštní „slitiny“ nyní ležel na stole před námi. Vladimír nás požádal, abychom mu pomohli pochopit, o co se vlastně jedná.

Všichni začali hovořit a vyjadřovat své názory. Začal jsem objekt skenovat jako obvykle, když najednou ... uslyšel jsem něčí hlas. Otáčel jsem hlavu, pokoušeje se určit, kdo na mne promluvil. Jistě, hovořili všichni okolo, ale výslovnost byla poněkud odlišná od toho, co jsem slyšel. Slova, která jsem slyšel, byla vyslovena velmi jasně a velmi hlasitě. Zabrало mi nějaký čas uvědomit si, že se mnou konverzoval fragment kosmické lodi, který ležel přede mnou. To jsem naprosto neočekával; dokonce jsem si něco podobného vůbec nedovedl představit. Ale navzdory tomu je to to, co se stalo. Jistě, byl to můj mozek, který transformoval telepatické signály vysílané fragmentem do mně srozumitelných verbálních forem. Ale bylo to neuvěřitelné – hovořil se mnou fragment havarované kosmické lodi.

Jak později vyšlo najevo, loď tohoto druhu byl kvazi-živý umělý organismus-loď, která vlastnila velmi rozvinutý intelekt. Tyto lodě byly vyrobeny z materiálu, jehož základem byly enormní organické molekuly podobné DNA a RNA s kovovými částicemi napojenými na jejich volné elektronové vazby. Jejich struktura byla přesně stejná jako struktura lodí Oyiiny civilizace. Každý fragment havarované lodi si udržel část původního intelektu a potenciálu úměrnou jeho velikosti.

Zde je, co mi tento fragment „pověděl“. Sdělil mi, že vlastním právo přistupovat k informacím v něm uloženým a začal mi předávat informace o organizaci kosmické lodi, principech kontroly a koordinátech hvězdného

systemu, odkud tato loď přiletěla. Obdržel jsem kompletní obrázek principů, na kterých byla loď postavena a podle kterých fungovala. Například pokud se k ní přiblížila inteligentní bytost, loď provedla kontrolní dálkový sken na určení stupně jejího evolučního vývoje. Jestliže splnila určité podmínky, loď vstoupila do telepatického kontaktu a odhalila jí určité informace, jejichž množství a složení záviselo na stupni evolučního vývoje bytosti.

Jestliže bytost nesplňovala nějaký z parametrů stupně evolučního vývoje uložených v databázi lodi, ta vyslala telepatický signál obsahující varování o možných důsledcích, pokud bytost bude pokračovat v přibližování. Je to podobné jako zvolání hlídky: „Stůj, kdo tam?“, popřípadě „Stůj, nebo střelím!“. Jestliže bytost ignoruje toto varování nebo ho není schopna přijmout, loď zablokuje prostředky pohybu bytosti a její technické vybavení – motor přestane fungovat, všechna elektronická zařízení selžou apod. Jestliže bytost bude pokračovat v přibližování i nadále, loď směrem k ní vyšle silný silový (psi) impuls určený ke zničení bytosti.

Fragment se chová totožně, jen jeho síla a možnosti jsou neporovnatelně menší, dané poměrem jeho velikosti k původní velikosti lodě.

Důvod pro takové velmi striktní naprogramování chování lodi je jednoduchý – loď je řízena telepaticky a situace, kdy na její palubu pronikne bytost postrádající odpovídající vlastnosti a kvality, může vyústit v anihilující explozi mimořádné síly, která by nevyhnutelně vedla ke smrti planety. Veškeré akce lodi jsou tedy diktovány protokolem na striktní zajištění bezpečnosti. Zvláštní bylo, že kromě mne nikdo nic nezaslechl, a dokonce si nikdo ani nebyl vědom, že se něco odehrávalo.

* * *

Při mém příštím příjezdu do Moskvy jsem byl představen profesoru F. R. Chantseverovi, který tehdy také pracoval v Institutu kosmického výzkumu. Byl jsem pozván k němu domů. Během našeho setkání projevil zájem o mé metody transformace mozku a zeptal se, zdali bych něco podobného mohl provést u něj. Otestoval jsem ho a ukázalo se, že má velmi dobrou sensitivitu. Provedl jsem nejjednodušší transformaci a on začal vidět své srdce. Jsa vědcem, byl zvyklý o všem velmi pochybovat a řekl, že má velmi dobrou představivost a vizuální paměť, a proto může vidět své srdce. Připomněl jsem mu, že v anatomickém atlase viděl mrtvé, nehybné srdce, a jen ve dvojrozměrném zobrazení, kdežto to, co vidí nyní, je prostorový, barvitý obraz srdce při práci, což nemohl nikde odpozorovat a nemá to nic společného s představivostí nebo vizuální pamětí. Mimoto si ani neuvědomil, že začal popisovat své krční tepny a struktury svého mozku, které jsem bez explicitního upozornění otevřel jeho vnímání.

Po vyslechnutí mých argumentů mu nezbylo než uznat, že skutečně viděl vlastní srdce a mozek. Poté jsme dlouze diskutovali o nejrůznějších tématech,

přičemž pro mne byla zásadního významu jeho zpráva o výzkumech fragmentů havarované kosmické lodi, na kterých se podílel. Sdělil mi, že provedli detailní fotografie různých řezů fragmentu pod elektronovým mikroskopem a že všechny fotografie zřetelně ukázaly jednu a tutéž věc – spirální formy gigantických molekul typu DNA či RNA obsahující metalické prvky.

Profesor Chantserevov neupřesnil, o jaké typy kovů šlo, ale to byla otázka vedlejšího významu. Nejdůležitější věc byla, že výzkum fragmentů vaku potvrdil kvalitativní strukturu materiálu lodi a fakt, že struktura lodi plně korespondovala s popisem předaným Oyiou a s popisem předaným fragmentem lodi během odpovídajících telepatických kontaktů. Zde máme na jedné straně převahu „vědců“, kteří zpochybňují samotnou možnost telepatie nebo ji nazývají přímo absurditou, a na druhé straně skutečné události, jež se odehrály na naší planetě – telepatické kontakty, kdy jsem požádal o pomoc během krize v Černobyli na podzim roku 1987, čehož autenticita byla potvrzena tajnými službami a samotným faktem, že Midgard-země dnes existuje a není z ní pás asteroidů, podobný tomu mezi Marsem a Jupiterem.

Připadá mi, že to je velmi reálný a materiální důkaz existence telepatie nezávisle na tom, zda ji „vědci“ uznávají či nikoliv, nebo zda rozumí její podstatě, či nikoliv. Bohužel, moderní vědci rozumí jen velmi malé části informací, které mají k dispozici. Co se týká konkrétně porozumění podstatě telepatie, problémem je, že vědci, kteří ji studují, jí rozumějí zpravidla ještě méně než ti, kteří ji nestudují. A ačkoliv mnoho postřehů spojených s porozuměním podstatě telepatie doslova leží na povrchu, pokusy vysvětlit povahu tohoto jevu vědci jsou méně než dobré.

Rozjímaje o tom, došel jsem k závěru, že takový stav věcí není náhodný. Pro určité skupiny je velmi výhodné, pokud lidé zůstávají v naprosté ignoranci o povaze telepatie a mnoha dalších přírodních jevů; je pro ně velmi nežádoucí, aby lidé správně chápali podstatu určitých jevů. Z tohoto důvodu masmédia všem vytrvale natloukají do hlav koncepty, podle nichž je existence těchto jevů absurdní a nepodložená; používají za tím účelem početné tzv. experty, kteří s bohorovnou arogancí a aureolou neomylnosti argumentují, jak jsou tyto jevy absurdní a nesmyslné, a požadují po ostatních brát jejich slovo za zákon, protože vlastní ten či onen akademický titul nebo status ve „vědecké“ komunitě.

Pokoušejí se oslnit lidi svými vědeckými „metály“, které jim podle jejich názoru dávají právo vynášet nepodložená tvrzení. Ale nejvíce zarážející na tom všem je, že ti stejní „experti“ nedokážou uspokojivě vysvětlit ani ty nejzákladnější koncepty vědeckých oborů, v nichž vlastní své tituly! Veškerá moderní věda je postavena na falešných základech, které byly vytvořeny cíleně, a nyní jsme všichni svědky následků těchto falešných konceptů ve formě iminentně hrozící ekologické katastrofy, jež je nevyhnutelná díky širokému zavedení těchto konceptů ortodoxní vědy do praxe².

² Viz také článek N. Levašova [„Teorie Vesmíru versus objektivní realita“](#)

Další cestou jak zdiskreditovat skutečné porozumění přírodním jevům je vytvoření dezinformačních konceptů a přinutit veřejnost jim uvěřit s pomocí prostředků masových médií, kdy jsou lidé bombardováni lavinami falešných informací ze všech stran – z televizních obrazovek, časopisů, vysílání a z regálů knihkupectví a knihoven. Tyto informace pocházejí od lidí ještě více nevědomých než moderní vědci, od lidí se zjevnými psychickými problémy nebo od těch, kteří trpí megalománií bez jakéhokoliv opodstatnění. „Zjevení“ pocházející od takových lidí jsou masmédií propagována jako doušek „čistého vzduchu“, „úsvit nového věku“ či „nadpozemské pravdy“. A vše, co může lidem opravdu otevřít oči, je naopak potlačováno; lidé, kteří jsou nositeli tohoto vědění, jsou pronásledováni a často fyzicky eliminováni, a toto nejsou pouhá silná slova...

* * *

Rostliny, zvířata a lidé si vyměňují informace telepaticky, ti poslední si toho jen nejsou většinou ani vědomi. Sám sebe z této kategorie lidí nevyklučuji. Jediný rozdíl v mém případě je ten, že nezavírám oči před tím, co se většina lidí rozhodla ignorovat. Oni jednoduše nepotřebují další „bolehlav“; nechtějí hrát roli „být všem pro smích“. Já jsem se toho všeho nebál, bylo pro mne jednoduše důležité porozumět, v první řadě kvůli sobě, nikoliv kvůli akademickým titulům či obecnému uznání. Po mých vystoupeních nebo diskusích mi lidé říkali, že jsem často odpověděl na jejich dotazy dříve, než je vůbec stihli vyslovit. Někdy pro mne bylo obtížné odlišit myšlenky člověka od toho, co už pronesl nahlas, a nezáleželo přitom, v jakém jazyce daná osoba mluvila nebo přemýšlela.

Je to pro mne prakticky totéž, zda člověk přemýšlí nebo mluví nahlas. Jestliže se v hlavě člověka zrodí myšlenka, znamená to, že je pro mne stejně reálná, jako kdyby byla formulována nahlas. Jistě, musím při tom být na danou osobu naladěný, například s ní konverzovat. Když mluvím ke skupině lidí, vnímám myšlenky té osoby, která je vytvořila, silněji a jasněji než ostatní. Je zajímavé, že když zachytím myšlenky nějaké osoby, neslyším je jako fráze a nevidím je jako obrazy, pouze „jednoduše“ začnu rovnou odpovídat na mentálně položenou otázku.

Pouze jednou byl telepatický kontakt doprovázen kompletní zvukovou iluzí – když jsem „hovořil“ s fragmentem kosmické lodi. Byla to iluze v tom smyslu, že jsem slyšel slova pronášená fragmentem lodi, jako by to byla běžná konverzace mezi dvěma lidmi. Nikdo jiný naší konverzaci neslyšel, protože jsem naslouchal i odpovídal telepaticky, ačkoliv na začátku konverzace jsem tomu nevěnoval pozornost a byl jsem přesvědčen, že naší konverzaci slyší všichni. Ukázalo se, že ji neslyšel nikdo. Nikdo dokonce ani nezaznamenal, že jsem nějakou konverzaci vedl, což jsem pochopil teprve tehdy, když byl telepatický kontakt ukončen a začal jsem slyšet hlasy ostatních obvyklým

způsobem.

Během mé velmi neobvyklé informační výměny s kvazi-živým fragmentem kosmické lodi všichni ostatní pokračovali v normální konverzaci o povaze tohoto úlomku. Bylo také neobvyklé, že telepatická konverzace se zdála být velmi dlouhá, ale ve skutečnosti trvala jen pár vteřin. Rychlost telepatické výměny informací, dokonce i na úrovni verbálních frází, značně převyšuje rychlost přenosu informací pomocí zvukových vln.

Je to tím, že vibrace tvořené hlasivkami při přenosu zvukové informace mají velmi omezený rozsah a amplitudu díky velmi omezeným možnostem redukce a obnovy hlasivkových svalů, a také kvůli omezenému množství vzduchu, které můžou plicní svaly vytlačit z plic k vytvoření potřebného zvuku. Člověk je navyklý na akustickou výměnu informací a nepředpokládá možnost existence jiné cesty komunikace. Tento koncept z nějakého důvodu člověk aplikuje nejen na sebe, ale i na celou živou přírodu.

Tento přístup vědců je tak primitivní, že mi připomíná jednu anekdotu z „Planety opic“: pozemská loď havaruje na Planetě opic. Posádka padne do zajetí a všichni jsou umístěni do klecí pro další studium. Opice-vědec jim ukáže banán a tlačítko v pokusu přimět je porozumět – stiskni tlačítko a dostaneš banán!

Pozemšťané „stávkují“, považují se za inteligentní bytosti, a takové zacházení považují za ponižující. Nikdo se nehrne stisknout tlačítko, a tak to jde den za dnem – každý den jim je ukázán banán a tlačítko. Když vyhladovělí zajatci konečně z hladu stisknou tlačítko, aby dostali banán, opice-vědec si zapíše do deníku: „Po dlouhém a těžkém tréninku byl zformován první jednoduchý podmíněný reflex“.

Tato scéna mne vždy přivede k smíchu až k slzám. Je to přesně ten způsob, jakým pozemští vědci studují život na této planetě! Chtěl bych nyní dát jednu ukázkou takovéto intelektuální úzkoprsosti.

* * *

V létě 1987 Jurij a několik osob z jeho skupiny, u kterých jsem provedl transformace mozku, navštívili delfinárium Batumski. Tam se jim povedlo dostat se k delfinům po skončení veřejných ukázek. Moderní věda soudí, že delfini mezi sebou komunikují pomocí ultrazvuku. Je to naprosto mylný koncept. S pomocí ultrazvuku se delfini ve vodě ... orientují! – mají totiž poměrně špatný zrak. Mezi sebou komunikují ... telepaticky! Z toho důvodu je možné ihned odhadnout, jaký druh „výsledků“ moderní věda může obdržet, pokud bude zkoumat intelekt delfinů pomocí studia zvuků, které vydávají.

V Jurijově skupině byla jedna žena, Natálie A., která byla s delfíny ve vodě, a napadlo ji požádat je mentálně o pomoc. Ihned k ní připlaval delfín, přesněji řečeno samice jménem Lada, jak jsme se dozvěděli později. Lada byla vůdkyní

onoho malého uskupení delfínů. Když Natálie pokračovala ve vysílání telepatických zpráv, Lada s radostí vstoupila do kontaktu a začala vyprávět, jaké mají v delfináriu těžké podmínky, protože jejich „trenéři“ nerozumějí, že se dorozumívají telepaticky, a požadují po nich provádění směšných kousků, které musejí vykonávat, aby dostali najíst.

Je to úplně stejné jako v „opičí“ anekdotě a je ostuda, že se ti, kteří se nazývají homo sapiens, chovají jako nerozumné děti. Na jakém základě „vědci“ předpokládají, že chování a pravidla veškerého života na této planetě musí podléhat jejich zkresleným konceptům, které nemají a nikdy neměly žádné opodstatnění? Nicméně, to je téma na jindy, nyní se vraťme k telepatické komunikaci s delfíny.

Lada zprostředkovala mnoho informací o životě její skupiny v zajetí a o tom, proč se delfíni v zajetí dožívají podstatně kratšího věku než na svobodě. Zkrácení jejich života je výsledkem ztráty jednoty s oceánem spíše než ztrátou svobody. Světové oceány akumulovaly enormní potenciál životní síly skrze miliardy let a delfíni, když jsou na svobodě, jsou neustále v kontaktu s biopolem oceánu, které jim pomáhá optimalizovat jejich vitální funkce. Navíc hejno delfínů na svobodě vytváří skupinové biopole, které jim s tímto úkolem napomáhá dále. Je také zajímavé, že delfíni odeženou a občas usmrtí útočící žraloky čistě skrze zasazení silného psi-úderu pomocí skupinového biopole. Tak využívají svůj biopotenciál také jako formu obrany.

Lada sdělila mnoho detailů o jejich běžném životě v zajetí, a když Natálie začala tyto detaily sdělovat „trenérům“, byli šokováni. Zeptali se, jak může vědět, že před dvěma dny udeřili Ladu přes čenich (Skoro jsem napsal „obličej“.), nebo že před čtyřmi dny jim dali staré shnilé ryby a čerstvé si odnesli domů. „Ubohý“ ošetřovatel si nedovedl vůbec představit, že „hloupé“ zvíře je schopno telepatického sociálního kontaktu s lidmi a sdělení takovýchto detailů.

Bylo mi líto, že jsem do delfinária nejel také, ale je pravda, že mne nikdo nepozval. Po návštěvě delfinária Jurij a Natálie přijeli do Kyjeva, kde mě požádali, abych je představil vysoce postavenému člověku, se kterým jsem se seznámil krátce předtím. Bylo to při mé první návštěvě Kyjeva, kam jsem přijel kvůli vyléčení jeho dcery, jež měla roztroušenou sklerózu.

Představil jsem je navzájem a při této příležitosti mi Natálie pověděla o jejích kontaktech s Ladou. Navrhl jsem telepatický kontakt na dálku a tak jsem se s Ladou „potkal“ také. Toto všechno zřejmě vypadá velmi podivně a pro mnoho lidí jako jednoduše nemožné. Ale velmi brzy, po několika měsících, nastala situace, která realitu telepatického kontaktu s delfínou potvrdila.

Na podzim 1987 Lada nečekaně navázala telepatický kontakt a sdělila, že se přišla rozloučit. Malé množství rtuti vniklo do bazénu a ona nešťastnou náhodou spolkla jednu kapku. Tento kov je smrtelně nebezpečný jak pro lidi, tak pro ostatní zvířata a jeho požití má obvykle smrtelné následky. Z toho

důvodu Lada iniciovala telepatický kontakt.

Neměl jsem adresu nebo číslo delfinária Batumski, ale Natálie měla; zavolala ošetřovateli a ten potvrdil, že před pár dny skutečně k úniku rtuti do vody došlo. Rozhodl jsem se Ladě pomoci, a jediný způsob, jak toho dosáhnout, bylo kompletní rozložení všech částic rtuti v jejím těle. Pokusil jsem se to udělat .... a uspěl. Později ošetřovatelé potvrdili, že Lada je v pořádku.

Během našich komunikací s delfíny vyšlo najevo, že navázali telepatický kontakt s jinými civilizacemi ve vesmíru již před dlouhou dobou. Jediná „civilizace“, s níž se jim navázat kontakt nepodařilo, byla humanoidní civilizace zde na Midgard-zemi! Není ironické, že jeden intelingetní druh selže v pokusu navázat kontakt s druhým inteligentním druhem na téže planetě jen z toho důvodu, že ten druhý je tak nezlomný ve svých mylných konceptech, jimž příroda „musí“ podléhat, že se promění ve „slepého hlupáka“, údajně majícího „větší“ patent na znalosti Velkého Projektu Přírody než kdokoliv jiný nebo příroda sama.

V minulosti se delfíni pokusili navázat telepatický kontakt s lidmi. Vyústilo to ve vznik Delfického kultu na Krétě a na jiných místech Středoziemního moře, ale pouze telepaticky nadaní jedinci, hlavně ženy, byli schopni navázat tento kontakt mezi dvěma inteligentními druhy na Zemi, které následují značně odlišnou evoluční cestu. Proto byla symbolem tohoto kultu mladá žena tančící s delfínem ve vodě.

Příběh delfinice Lady měl zajímavou dohru. Když jsem se na podzim 1987 setkal s Olgou Sergejevnu T., která o kontaktech s Ladou věděla, požádala mě, abych jí s ní zprostředkoval telepatické spojení. Lada s radostí přijala nový kontakt a Olga Sergejevna všechny své rozmluvy s Ladou zaznamenala v psané formě. Na konci roku 1987 mi dala tyto zápisky k přečtení. Zaznamenala vše velmi věrně, bez zkreslování nebo zveličování. Nejzajímavější byly její otázky. Většina z nich byla o její rodině, co se stane s jejími syny, s ní a jejím manželem apod. Lada všechny její otázky zodpověděla, ale byl jsem velmi překvapen její reakcí na podobné otázky směřované na ní. Řekla Olze, že je stále ještě dítě – namísto využití možnosti komunikace k prohloubení vzájemného porozumění obou světů a sdílení informací mezi lidmi a delfíny strávila čas kontaktu zabývající se osobními zájmy.

Delfín Lada se ukázala více duchovně vyspělá než žena, se kterou konverzovala. Toto neznamena, že Olga Sergejevna je špatná nebo hloupá osoba. Jak Lada poznamenala, je jednoduše stále z duchovního hlediska „malé dítě“.

Duchovní a morální vyspělost není spojena s věkem nebo vzděláním, ale je to odraz stupně jeho vývoje, který je určen činy a mírou porozumění člověka. Je přirozené, že různí lidé jsou na různém stupni tohoto vývoje nezávisle na jejich věku nebo vzdělání. V tomto případě duchovní vyspělost delfína Lady se ukázala být vyšší než duchovní vyspělost člověka Olgy.

Naše názory na sebe samé ne vždy odpovídají skutečnému stavu věcí, a pokud bude člověk setrvávat v tomto stavu slepoty, bude prvním, na koho dopadnou důsledky a poté – na zbytek živého světa. A zatímco člověk setrvává ve slepé ignoranci, delfini, druhá inteligentní rasa na Midgard-zemi, je vybíjena pro maso nebo jen pro zábavu. Máme se jako lidstvo nad čím zamýšlet, není-liž pravda?

10. První setkání s parazity

Ukázalo se, že setkání s Olgou Sergejevnou mne přinutí pochopit mnoho informací o tom, co probíhá v přírodě a ve společnosti. Může to znít poměrně divně, ale bylo to přesně tak. Jistě, nebylo to spojeno jen s osobou Olgy, ale hlavně s událostmi, v nichž proti své vůli sehrála part a jejichž následky mě poté požádala napravit. Tyto události bylo nepochybně zajímavé, ale jevy, které se za nimi ukrývaly, byly naprosto neočekávané. Nicméně nebudu prozrazovat dopředu a budu se věnovat událostem, jak šly po sobě.

Když jsem se s Olgou Sergejevnou setkal prvně, zeptala se mě, zda bych jí pomohl s jejími zdravotními problémy, které se ukázaly poměrně vážné – trpěla rakovinou, která způsobila řadu problémů v její břišní dutině, po pravdě vše, hlavně v oblasti solar plexu, bylo téměř zničeno. Nejzajímavější bylo, čím si tento stav „vysloužila“.

Krátce před naším setkáním stala se Olze velmi zajímavá věc. Jedna z jejích známých ji pozvala na představení Arkadije Raikina (*slavný sovětský komik té doby židovského původu, pozn. překl.*), během něhož mu Olga S. posílala svou energii.

Po představení ji její známá vzala do zákulisí a představila ji **Raikinovi**. Olga Sergejevna se ho přeptala, zda cítil energii, kterou mu posílala během představení, protože jí připadal unavený a vyčerpaný.

„*To jste byla vy?*“ – překvapeně odpověděl a požádal ji, aby mu takto pomáhala neustále. Olga byla tehdy celá bez sebe štěstím. Jak se ale ukázalo, tato „monumentální“ událost ji později téměř stála život. Stala se Raikinovým stínem. Když byl na pódiu, stála za scénou a pumpovala ho svou životní silou. Zpočátku jí fakt, že byla neustále poblíž takto známé osobnosti, velmi lichotil. Na oplátku za životní sílu, kterou tak štědře dávala, jí Arkadij Raikin čas od času věnoval kytici květin, kterou mu dala jedna nebo druhá z jeho obdivovatelek před představením. To bylo jediné gesto vděčnosti, kterého se dočkala výměnou za svou životní sílu, jíž ho podporovala během představení. Patrně si myslel, že už pouhá skutečnost, že má tu čest být v jeho blízkosti, je pro ni dostatečným oceněním z jeho strany.

Tento stav pokračoval nějakou dobu, načež chtěl „velký umělec“ Arkadij Isakovič více. Chystal se vystupovat v USA a požádal Olgu, aby se stala jeho

společnicí a cestovala s ním. Se vším respektem k jeho talentu Olga řekla rozhodně ne. Takovou odpověď neočekával, ale neměl v plánu ztratit tak významného dárce životní síly – zeptal se tedy znova, zda by s ním jela v její současné „pozici“ jako dárce životní síly zpoza opony. Olga odpověděla, že by to bylo možné pouze v případě, kdy by s ní jel její manžel. Ale tato podmínka velkému „maestru“ nešla pod nos...

Pokusil se ji přesvědčit, že přítomnost jejího muže v USA není nutná, a to navzdory faktu, že mluvil plynule několika jazyky. Ve zkratce, Olga řekla rozhodně „ne“ všem jeho návrhům. Ale „velký“ umělec nebyl na takový druh odpovědi zvyklý, především ne od žen. Po dlouhé období se jeho manažeri pokoušeli Olgu „ulovit“, téměř nepřetržitě byl jeden nebo druhý „na stráži“ u jejího domu. Byla velmi vystrašená a to vše přispělo k velmi rychlé změně jejího názoru na tohoto velmi známého umělce.

Brzy Raikin odjel do USA, jeho lidé sledující Olgu zmizeli, a tak myslela si, že tato noční můra je u konce. Bohužel, byl to jen začátek... „Velký umělec“ se rozhodl potrestat vzdornou ruskou ženu, která se odvážila říct mu NE!

Co se stalo jí a její rodině po Raikinově odjezdu do USA, bylo kompletní překvapení jak pro ni, tak pro další osoby, které se dobrovolně nebo nedobrovolně staly účastníky těchto událostí. Mohlo se zdát, že zpočátku se události obrátily v Olžin prospěch, ale ve skutečnosti tak započal pravý „hon na čarodějnice“, který na ni byl zorganizován.

Stejná známá, která ji představila Raikinovi, jí sdělila informaci, že se naskytla možnost koupit prestižní letní rezidenci, a může být její, pokud nebudou váhat. Olga s manželem museli prodat svou volhu, aby mohli do transakce vstoupit.

Poté, co se stali vlastníky vysněného letního sídla, rozhodla se Olga Sergejevna strávit tam léto s rodinou.

Jednoho pěkného dne pozvala jedna ze sousedek Olgu k sobě na šálek čaje, „poklábosit“ a podobně. Všechno proběhlo příjemně, ale s návratem z návštěvy zjistila, že ten pěkný slunný den se právě změnil v noční můru. Tato „milá“ sousedka šla ihned po jejím odchodu na policii a oznámila, že jí Olga ukradla velkou sumu peněz. Jako mávnutím kouzelného proutku se objevilo zničeho nic množství svědků tohoto „zločinu“ a téměř ihned byla proti Olze zavedena úřední opatření. Navíc k tomu se v případě z ničeho nic „objevily“ určité „detaily“, které ji mohly dostat na dlouhou dobu do vězení.

To všechno se dělo navzdory faktu, že neexistoval nejmenší důkaz, že se skutek odehrál nebo že sousedka vůbec nějaké peníze v domě měla. Olga Sergejevna byla v letních šatech bez kapes, bez jakékoliv kabelky či podobně, takže ani neměla imaginární peníze kam ukrýt. Pečlivé prohledání nenalezlo tyto imaginární peníze ani v její rezidenci, ani nikde jinde. Navzdory tomu úřední mašinerie postupovala rychle kupředu, k soudu, nehledě na tyto „maličkosti“, a nebýt intervence rodinného přítele, který měl určitý vliv, mohla

se Olga celkem dobře ocitnout ve vězení. Tentokrát měla štěstí, ale jak se ukázalo, jenom tentokrát...

Další pokus „velkého umělce“ o pomstu na sebe vzal mnohem rafinovanější podobu – podobu pokusu o fyzickou eliminaci. V roce 1987 začal Moskevský lékařský institut testovat a poté pravidelně provozovat léčivé a omlazující seance pro „vyvolené“. Za tím účelem používal takzvaný astrální stroj – enormní spirálovou trubici s cirkulujícím fyziologickým roztokem. S pomocí vibrací a magnetických polí se jim podařilo přenášet vitální sílu člověka-dárce k „vyvolenému“, který cítil masivní příliv životní síly, a dárce naopak oslabil a později se u něj projevíly různé nemoci. Čím víckrát se „dárce“ účastnil takové „transfuze“ životní síly, tím vážnější důsledky to pro něj mělo.

„Vyvolený“ se pohodlně usadil ve speciálním křesle, které bylo umístěno uvnitř spirály, a „léčivá seance“ začala. Takové transfuze se v pozici dárce může dobrovolně účastnit jistě jen nesvéprávná nebo mentálně narušená osoba.

Právě proto se velmi často dárce nikdo neptal na svolení! „Jednoduše“ se sehnala fotka požadovaného dárce, umístila se do speciálního prostoru tohoto ďábelského přístroje, kde ji ozařovali specifickými magnetickými poli, a výsledek byl totožný, jako by tam namísto fotky seděla daná osoba. Myslím, že není třeba vysvětlovat, že „dárce“ nebyli varováni před svou účastí v podobných akcích. Bohužel, toto není výmysl spisovatele science-fiction, ale krutá realita!

Když se tedy Olze podařilo uniknout vězení, rozhodli se potrestat ji tímto způsobem. Vyústilo to v rakovinu ve čtvrtém stádiu, kterou trpěla, když jsem se s ní poprvé setkal v září 1987. Pracoval jsem na tomto problému stejně jako na snůšce jejích dalších problémů.

Přijížděl jsem do Moskvy pravidelně, ale hlavně o víkendech, proto jsem vedl většinu sezení s Olgou po telefonu.

V tu dobu jsem ve svém bytě telefon neměl. Měl jsem pronajatý byt, a i to bylo dost obtížné získat. Ale fakt, že jsem byl svobodný a cestoval nalahko, poměrně ulehčoval situaci, mimoto všechny můj majetek se vešel do pár kufrů. Všechny „nepotřebné věci“ jsem vždy nechával na starém místě, pravděpodobně k velké radosti dalších majitelů či nájemníků.

Tak se stalo, že jsem po práci chodil do telefonních budek, odkud jsem pracoval s Olgou. Zde bych chtěl mimochodem vyjasnit jednu věc ohledně telefonních seancí. Práce samotná se neděje přes telefon, jak by si někdo mohl myslet, ale skrze samotný prostor. Telefon slouží jen jako nástroj zpětné vazby od dané osoby, která je potřebná pro jakoukoliv úspěšnou práci – kvůli správné kontrole procesu léčení a předejití možnému přetížení těla, což může mít vážné následky.

Během mého prvního sezení s Olgou jsem eliminoval tento astrální stroj,

který pravděpodobně poslal do předčasného hrobu mnoho nedobrovolných dárců, jež se dostali z toho nebo onoho důvodu do cesty nějaké „velké rybě“.

Když jsem volal Olze po návratu do Charkova, sdělila mi nadšeně, nejen že se cítí podstatně lépe, ale také že astrální přístroj v lékařském institutu začal pracovat obráceně – nyní se po seanci „vyvolení“ cítili hůře namísto lépe, protože nedostali transfuzi vitální síly, ale naopak jim byla odebrána.

Byl jsem velmi rád, že slyším tyto novinky. Vždy jsem byl pobouřený podlostí a nízkostí některých lidí a vždy jsem proti tomu bojoval všemi svými silami a prostředky, které se z jistých důvodů staly velmi efektivní.

Myslel jsem si, že už záležitost bude vyřešena, ale ukázalo se, že to nebyl tento případ. Pokračoval jsem úspěšně na případu její rakoviny na dálku z Charkova, nebo kdykoliv jsem měl cestu do Moskvy osobně; protože bydlela hned naproti Kurského nádraží, odpadala nutnost překonávat velké moskevské vzdálenosti. Navečer 18. prosince 1987 jsem nastoupil do vlaku Charkov – Moskva a ráno následující den jsem byl v Moskvě. Toto cestování bylo nadmíru pohodlné – večer jste usnuli ve vlaku v Charkově, ráno jste se probudili v Moskvě a měli jste celé dva dny volné. Podobně večer v neděli jste usnuli ve vlaku v Moskvě, ráno se probudili v Charkově a mohli jít do práce přímo z nádraží.

Tedy po dobrém spánku jsem se toho památného dne objevil na moskevském nádraží. Nikdy bych si nepomyslel, že se pro mě tento výlet stane novým referenčním bodem v mém životě, zkouškou, a zároveň mi přinese porozumění mnoha událostem, které se děly v mé zemi, a jejich kořenům, jež z mnoha důvodů byly mimo dosah chápání pro většinu obyvatel jak Ruska, tak zbytku zemí na této planetě. Také jsem nemohl předpokládat, že akce namířené na obnovu zdraví Olgy a to, na co během nich přijdu, mne zavedou k něčemu fundamentálně novému – k porozumění cest vývoje civilizací a procesů, které se odehrávají v pozadí.

V sobotu večer 19. prosince 1987 jsem tedy navštívil Olgu Sergejevnu a začal provádět standartní léčení. Během práce jsem si všiml, že je napojena na nějaký enormní systém přes oblast solar plexu. Na tento systém bylo napojeno také obrovské množství dalších lidí. Může to být přirovnáno k enormnímu trsu vína, kde jednotlivé „kuličky“ byli lidé.

Neměl jsem vůbec žádné tušení, kdo tito lidé jsou, ale fakt, že všichni byli napojeni na stejný systém jako Olga, a fakt, že její zdraví se díky tomuto napojení prudce zhoršovalo, mi poskytly zázemí vyvodit, že to nemohlo být nic pozitivního jak pro Olgu, tak pro všechny ostatní napojené na tento systém, kteří navíc neměli ani ponětí, že něco takového existuje a že jsou na to „napojeni“.

Vlákna od jednotlivých lidí byla spojena do určité druhu „kabelů“, které vedly k dalším lidem, výstupy od těchto tvořily další, mohutnější svazky kabelů, atd... vlákna mířící od lidí směrem vzhůru byla s každou další úrovní tlustší a tlustší a počet účastníků na dané „úrovni“ byl řádově menší a na vrcholu pyramidy se nacházel pouze jeden člověk.

Když se přede mnou objevil tento obraz, neměl jsem ponětí, o co se jedná. Chápal jsem pouze jednu věc – tento systém zabíjel lidi! Někteří zemřeli rychleji a někteří – pomaleji! Nemohl jsem zůstat nečinný. Sleduje případ Olgy Sergejevny jako příklad, mohl jsem se na vlastní oči přesvědčit, co tento systém s člověkem prováděl. Úroveň jejího napojení byla sice maximální, proto se také její zdravotní stav zhoršoval tak rychle, ale stejný efekt se dostavoval u všech takto napojených lidí, jediný rozdíl byl v tom, s jakou rychlostí se to dělo, což záviselo na stupni jejich „připojení“. Pokud je i jen malé množství krve odebráno člověku každý den, bude pomalu oslabovat a chřadnout. Stejná věc se s člověkem děje, pokud je napojen na systém jako tento. Ústí to ve ztrátu životní síly po malých dávkách, což nakonec vede k oslabení těla, k manifestaci chorob a ke zkrácení délky života. To vše jsem však pochopil o dost později, tenkrát jsem jenom viděl na vlastní oči systém likvidující lidskou bytost. Tento systém nemohl být nic dobrého, obzvláště pokud většina účastníků neměla ani tušení, že je jeho součástí. Ocítl jsem se v situaci poněkud podobné seriálu „Jen, počkej!“ Zajíc na svém balkóně zalévá květiny a náhle zjistí, že se tu z ničeho nic objevil provaz. Odřízne ho právě ve chvíli, kdy se vlk pokouší dostat k němu na balkón. Stejně tak já, odhaliv tento systém, rozhodl jsem se z něj vysvobodit Olgu Sergejevnu a ...všechny ostatní lidi, kteří – aniž by o tom věděli – tvořili její „skupinu“. A stejně jako zajíc ze známého seriálu „přeřízl“ jsem jak nit svazující se systémem Olgy Sergejevny, tak i nitě svazující s tímto systémem i ostatní lidi. Nebylo to pro mě žádným překvapením a podařilo se mi to velmi snadno a rychle. V jednom okamžiku se miliony lidí osvobodily od připoutání k systému.

.....

.....

.....

Když jsem likvidoval pyramidu, nevěnoval jsem žádnou pozornost tomu, kdo „sedí“ na vrcholu tohoto parazitického systému, k němuž proudila životní síla od milionů lidí zaháčkovaných jednotlivými vlákny – jednoduše jsem udělal, co mi moje svědomí a srdce diktovalo. Miliony lidí se zbavily parazitického systému, který kradl jejich životní sílu a zdraví.

Poté co se pyramida plně rozpadla, člověk, který byl hlavou tohoto systému, nebyl schopen bez napájení pyramidou ani existovat a život rychle vyprchal z jeho seschlého těla, v němž se ukrývala jeho zločinná duše.

Informace o smrti tohoto muže poté, co jsem zlikvidoval pyramidu, mne celkem překvapila. Nemohl jsem předpokládat, že eliminace pyramidy přinese

smrt člověku na jejím vrcholu. Ve skutečnosti jsem tento systém zlikvidoval, protože obíral oběti, které o tom neměly ani ponětí, o něco, co nejde ani najít, ani koupit – část jejich životů.

Není důležité, že většina lidí neměla nejmenší ponětí, o co jsou okrádáni a jak jsou okrádáni, a je také malého významu, že většina obětí by ani v existenci takového jevu nevěřila, jsouce plně v zajetí falešných konceptů, jež jim byly vnuceny přesně těmi, kteří kradli jejich životní sílu a zdraví, prohlašující s neochvějnou autoritou, že něco takového není možné, protože to prostě není možné.

Tento zločin prováděný skupinou zákeřných degenerovaných jedinců je obzvlášť odporný, protože zloději přesvědčí své oběti, že to, o co je okrádají, vůbec neexistuje!

Pokaždé, když osoba nebo skupina osob během svých výzkumů pronikne do „zakázané oblasti“, třeba i jen zlehka, a i když si toho sami nejsou vědomi, pohůnci tohoto systému vždy takové statečné lidi zničí.

Když to podmínky dovoľovaly, pálili je na hranicích, třesouce se kolem jako nenasytné pijavice, čekající, až budou moci z obětí pálených zaživa vysát životní energii do poslední kapky, z obětí, jejichž jediným proviněním bylo, že nahlédly do oblasti pro ně zakázané.

Když bylo z nějakých důvodů nemožné tyto jedince zabít nebo upálit, temní pánové osudu civilizace na Midgard-zemi, sami zůstávajíce ve stínu, začali ty, kdo se pokusili odhalit jejich temná tajemství, umísťovat do blázinců a prohlašovat je za pseudo-vědce a jejich práci za falešné doktríny a organizovali očerňování toho nejhrubšího zrna; zdaleka ne všichni byli dost silní, aby to přežili a nenechali se zlomit.

Mimoto „loutkáři“ také vzali „do péče“ ty jedince, kteří se právě začali probouzet z mentálního spánku a začali vidět skutečný stav věcí, a kradmo jim podsunuli falešné koncepty a doktríny určené ke svedení na slepou cestu, nebo častěji k proměně takového člověka v biorobota a zdroj životní síly.

Tak nebo onak, když jsem spatřil tento parazitický systém, byl jsem schopen jej eliminovat a necítím ohledně toho nejmenší výčitky. Jak jsem pochopil později, systém, který jsem odstranil, byl sociálně-parazitického typu, který černí zednáři používali pro kontrolu populace. Černí zednáři používali takto získanou životní sílu na podprahovou kontrolu mas. „Práce“ byla odváděna na úrovni podvědomí, a proto si lidé pod takovou kontrolou nebyli vůbec její existence vědomi.

Jaký ďábelský systém – malá skupina loutkářů vykonává vliv na miliony lidí, nutíc je dělat to, co uspokojuje zájmy loutkářů, a na to tajně využívá potenciálu těmto lidem ukradeného. Vliv na masy na úrovni podvědomí ústí v situaci, kdy spousta lidí provádí věci, jsouce si absolutně jisti, že se jedná o jejich vlastní akce odpovídající jejich zájmům, ale ve skutečnosti dělají pouze to, co je jim dovoleno nebo co je výhodné pro malou skupinu zákulisních

loutkářů.

Když byl parazitický systém zničen, vyústilo to nejen v osvobození množství lidí z „energetického otroctví“, což je z mého úhlu pohledu velmi pozitivní věc, ale také ve velmi významné změny ve veřejném vědomí. Bylo to, jako by lidem spadly šupiny z očí, jako by se probudili a pochopili pravou podstatu nejvíce protilidského systému známého lidstvu – komunismu. Pro definici komunismu použiji pozměněný výrok Lenina – komunismus je státní kapitalismus plus systém vlastnictví otroků. (původní fráze je: „komunismus je síla sovětů plus elektrifikace celé země“).

Tento fakt je známý každému, kdo je schopen nejzákladnější analýzy a žil v tomto systému. Je zajímavé, že také právní řád SSSR o tom mluví poměrně jasně.

Od sovětských právníků jsem se dozvěděl, že právní řád SSSR nařizoval potrestání ve formě pokuty významné výše za nepovedený pokus o sebevraždu. Jestliže se osoba pokusila o sebevraždu a přežila, on nebo ona musela zaplatit pokutu státu, protože se on nebo ona pokusila zbavit svého života podle vlastního uvážení namísto následování instrukcí nebo potřeb státu. Stát investoval prostředky do vzdělání osoby a on nebo ona bez navrácení těchto peněz plus významného úroku se pokusila nezávisle nakládat s něčím, co patřilo státu – se svým životem. Aby nebyl nikdo v pokušení dopustit se tohoto „zločinu“, byla za něj určena velká pokuta. V tomto zákoně stát jasně definoval svůj postoj k občanům – považoval je za otroky. Desítky milionů zabitých během sovětské éry o tom svědčí nejlépe. Pokud jde o článek o neúspěšných sebevraždách, byl z trestního zákona SSSR odstraněn – pokud si dobře vzpomínám – až v roce 1975, ale podstata se nezměnila.

Dnes je každému jasné, že každý stát zastupuje zájmy té či oné skupiny. Čí to byly zájmy je opět jasné z toho v čích rukách bylo bohatství ruského i jiných domorodých národů žijících na území ruské říše po té, co se „socialistický“ režim zhroutil. Není bez zajímavosti, že jeden z těch, kdo okupovali v hierarchii černých zednářů nejvyšší pozice, ve veřejném životě parodoval (byl to komik) stejné systémy, které ve skutečnosti řídil. A nic netušící lidé byli magnetizováni „odvahou“ tohoto muže. Ale z nějakého důvodu jeho „odvaha“ nezahrnovala ty nejnebezpečnější elementy systému, ale jen ty, které nedovolily lidem udělat si pravdivý obrázek o skutečné funkci tohoto nelidského systému. Ale jiní nesměli ani to. Vzpomeňte si na přísloví „Co je dovoleno bohovi, není dovoleno volovi...“. Takže co bylo dovoleno „bohovi“- Raikinovi, nebylo umožněno ostatním, tj. „volům“!...

Destrukce parazitického systému vyústila nejen v osvobození milionů nedobrovolných obětí pyramidy odsávající životní sílu a v odstranění psi-

působení na podvědomí mas, ale také v poměrně rychlou změnu politické situace ve světě, hlavně v socialistických zemích a Izraeli, což mne poměrně překvapilo. To jsem se přirozeně dozvěděl až mnohem později, ale slovy jedné vysoce postavené osoby (*Gorbačov, pozn. překl.*) – proces započal!

Ten památný nedělní večer 20. prosince 1987 jsem v Moskvě nastoupil na vlak a ráno se objevil v Charkově. Rovnou z nádraží jsem jako obvykle šel do institutu do práce. Byl jsem velmi spokojen s tím, co se mi podařilo, a velice rád, že má práce udělala lidi obklopující mne na ulici, v metru, v institutu, ... osvobozené od parazitického systému, o jehož existenci neměli ani ponětí. Nebylo důležité, že mi za to nikdo neděkoval; neudělal jsem to pro získání vděku ze strany ostatních.

11. Parazitě. Pokračování

Následující týden má práce ubíhala jako obvykle – po pracovní době jsem se zabýval vlastním výzkumem a mimosmyslovým působením na své pacienty. Koncem roku 1987 vyšel v *Komsomolské Pravdě* článek nazvaný „Mimosmyslové vnímání v zrcadle fyziky“, který čtenáře informoval o výsledcích výzkumů s jedinci disponujícími mimosmyslovými schopnostmi, konkrétně s jednou ženou, které se říkalo Džuna (*Eugenia Juvaševna Davitašvili /narozena 1949/ – velmi známá senzibilka té doby, pozn. překl.*). Výzkum byl veden v laboratořích Institutu radiofyziky a elektrotechniky při Akademii věd SSSR. Článek tvrdil, že mimosmyslový vliv nebylo nic více než slabé termální působení na tzv. **zóny Zaharin-Ged** – oblasti na povrchu pacientova těla, které jsou projekcemi interních orgánů. Podle novin specialisté zjistili, že slabá infračervená radiace vycházející z ruky působící osoby tyto zóny stimuluje, což má za následek, že se pacient začne cítit lépe.

Tento výrok byl zjevná absurdita z pohledu kohokoliv, kdo jen trochu rozuměl fyzice, dokonce i bez jakékoliv znalosti problematiky mimosmyslových fenoménů. Ve skutečnosti není naprosto žádný kvalitativní rozdíl mezi infračerveným vyzařováním člověka a jakýmkoliv jiným infračerveným vyzařováním. Termální vyzařování svíčky, žárovky, topení apod. také působí na všechny tyto zóny Zaharin-Ged, ale na člověka žádný léčivý efekt nemá. Infračervené záření pokrývá určitou část elektromagnetických vln a intenzita záření se může lišit od velmi malé po velmi silnou, ale záření téže intenzity a frekvence vždy působí stejnou reakci ohledně zón Zaharin-Ged nezávisle na tom, z jakého zdroje pochází. Nic takového v experimentech pozorováno nebylo, což muselo znamenat, že závěry uvedené v novinách jsou klamné.

Byl jsem proto zvědav, zda jsou tyto závěry záměrná dezinformace, nebo projevem absolutní ignorance a omezenosti „vědců“. Bylo pro mne velmi

důležité zjistit osobně, která z těchto dvou variant to byla – zda první, nebo druhá!

Stalo se, že jsem byl těsně před Novým rokem poslán do Moskvy doručit určité materiály do hlavní pobočky našeho institutu. Dorazil jsem do Moskvy v pátek ráno 25. prosince, rychle našel danou kancelář, předal materiály z charkovské pobočky a začal pátrat po Institutu radiofyziky a elektroniky Akademie věd SSSR. Zde se mi podařilo setkat s akademikem Guliajevem, který vedl laboratoř provádějící výzkumy, o nichž byl novinový článek. Z nějakých důvodů nebyla adresa tohoto pracoviště v článku uvedena.

Představil jsem se jako mladý radiofyzik, který také studuje mimosmyslové jevy, a řekl, že bych rád navštívil laboratoř, která prováděla daný výzkum, abych mohl s tamními vědci konzultovat své koncepty. Abych se vyhnul nepříjemným otázkám, nedodal jsem, že jsem mimosmyslové jevy a působení zkoumal na vlastní pěst. Guliajev mi dal adresu této laboratoře a zjistil jsem, že následující ráno bude otevřena z důvodu příjezdu nějaké delegace.

Příští ráno jsem v nalezení dané adresy tak-tak uspěl. Bylo to nedaleko metra, v jedné z bezpočetných moskevských postranních ulic. Nebyly tam žádné cedule, které by indikovaly, že se zde nějaká laboratoř nachází. Tento fakt mne mírně udivil, nicméně stiskl jsem zvonek na dveřích. K mé radosti člověk, který přišel otevřít, potvrdil, že jsem na správné adrese. Řekl jsem, že mi akademik Guliajev předal tuto adresu a projevil přání setkat se se zaměstnanci laboratoře. Byl jsem představen profesoru Godikovi, vedoucímu úseku.

Řekl jsem mu stejnou věc jako předtím – že také studuji mimosmyslové působení a chtěl bych získat, pokud by to bylo možné, nějaké informace o metodách, které použili, a závěrech, ke kterým došli. Pokud bych řekl, že studuji a provádím vlastní experimenty sám na sobě, byl bych pravděpodobně považován za duševně chorého. Potřeboval jsem získat objektivní obrázek jevu, který mne zajímal, namísto reakcí, které by lidé mohli mít na osobu, která je „praštěná“.

Profesor Godik mi sdělil, že jeden z jejich experimentů byl následující – umístili mezi pacienta a Džunu sklo. V tomto případě nebyl vliv Džuny na pacienta zaznamenán. Vyvodili proto závěr, že podstata Džunina působení byla termální, protože takové působení sklo od pacienta izolovalo. Když jsem mu sdělil, že v mých experimentech jedinci ovlivňovali pacienta na vzdálenost tisíců kilometrů a také skrze zdi apod., překvapeně se na mě podíval a doporučil mi: „Mladý muži, jestliže je to pravda, máte v kapse Nobelovu cenu!“

Z intonace jeho sdělení jsem pochopil, že mě považoval za nezkušeného vědce, který byl podveden nějakým jedincem, jemuž důvěřoval. Ze zjevných

důvodů jsem se zdržel pokusů přesvědčit ho o jiné variantě. Protože se objevila delegace, musel jsem svůj rozhovor s profesorem Godikem přerušit. Omluvil se a požádal jednoho z kolegů, aby mě provedl laboratoří a seznámil s jejich metodami a výsledky. Za to jsem mu velmi vděčný.

Starší výzkumník, jehož jméno si nepamatuji, mne informoval o práci v laboratoři a o experimentech, které prováděli. Zkoumali slabé vyzařování lidského těla, elektromagnetická pole, apod. Ale zároveň ne tak zcela rozuměli tomu, co vlastně zkoumají a hledají. Jinými slovy, prováděli výzkum naslepo podle stupně svého porozumění úkolu, kterému ale ve skutečnosti vůbec nerozuměli. Když jsem zmínil, že v mých experimentech lidé viděli vnitřní orgány prostorově a barevně a navíc mohli kontrolovat a ladit způsob vnímání dle své potřeby, aby získali žádané informace o tom nebo onom vnitřním orgánu, a jejich zjištění o stavu konkrétního orgánu nebo zdravotního stavu člověka plně odpovídala lékařské diagnóze získané na nejmodernějším vybavení, tento muž se na mě s lítostí zadíval a zeptal se:

– Mladý muži, jak dlouho se zabýváte fyzikou?

Když jsem mu otázku zodpověděl, zatvářil se důstojně a řekl:

– Nu, kdybyste se zabýval fyzikou tak dlouho jako já, nevěřil byste takovým nesmyslům, které vám testovaný jedinec řekne. Víte, aby bylo možné vidět vnitřní orgány, člověk by musel vyzařovat rentgenové paprsky enormní síly, což je jednoduše nemožné!

Nevzal dokonce ani v úvahu, že mohou existovat i jiné metody získávání informací, které doprovázejí absolutně nové schopnosti člověka. Zcela tuto možnost zavrhl a uvažoval jen v kolejiích obvyklých paradigmat.

Když jsem spatřil úroveň omezenosti konceptů těchto lidí, čestných lidí, ale absolutně „slepých“ z pohledu vědy, pomyslel jsem si opět, že jsem zvolil správnou taktiku, když jsem řekl, že jsem zkoumal mimosmyslové jevy pouze jako vědec. Tato „historka“ mi dovolila získat maximální množství informací bez toho, aniž bych přitáhl pozornost a nepříjemné otázky k informacím o možnostech vnitřního vidění, vlivu na dálku, nemluvě o možnosti přemístění do minulosti, budoucnosti apod.

Jak jsem předpokládal, ukázalo se, že tato laboratoř nemá vůbec žádný pojem o skutečné povaze mimosmyslových jevů, nebo dokonce fyziky, a je to jen další vědecký humbuk skrývající žalostnou neznalost obou za pseudovědecké pojmy. Byl jsem pochopitelně zjištěním o podobném stavu věci rozčilen, ale zároveň mne to o to více přesvědčilo, že musím pokračovat ve svých výzkumech bez očekávání jakékoliv podpory či pomoci ze strany oficiální vědy. A tak jsem se jal pokračovat ve svém osamělém „plachtění“ po oceánech neznámého...

Uvědomil jsem si, že v tom mohu spoléhat pouze sám na sebe a ortodoxní věda jen těžko přijme mé objevy, pokud vůbec, s otevřenou náručí. Nejpravděpodobněji bude takzvaná „věda“ nejzarytější nepřítel všeho, co budu dělat, ale přesto jsem doufal, že se najdou skuteční vědci, kteří upřednostní pravdu před svou vlastní pozicí. Ve svém životě jsem takovému lidi potkal, nicméně nebylo jich mnoho.

To byl můj poslední pokus oslovit oficiální vědu za účelem nalezení odpovědi. Bohužel se „věda“ ukázala být ve stavu „slepého kotěte“ v mnohém větší míře než já sám. Když se dostanete do neprozkoumaného území, neměli byste spoléhat na pomoc slepého při určení další cesty. Po této události jsem žádný další kontakt s oficiální vědou nevyhledával a vydal se svou vlastní cestou, spoléhaje se jen na své schopnosti ...

Do Charkova jsem se vrátil v pondělí ráno a jako obvykle šel do práce přímo z nádraží. Poslední dny roku 1987 byly obvyklé, bez nějakých speciálních událostí.

Ve čtvrtek 31. prosince jsme pracovali jen půl dne a po obědě jsem byl již doma, v bytě, který jsem tehdy měl pronajatý. Už ráno jsem se cítil mírně podivně a večer jsem měl pocit, jako bych byl doslova spalován zevnitř, ačkoliv jsem neměl horečku ani teplotu. Ten pocit byl velmi nepříjemný, jako by mne někdo přejížděl tankem. Pocit „drcení“ byl velmi skutečný. Taktak jsem se doplazil k pohovce a doslova na ni upadl. Nerozuměl jsem vůbec důvodu, proč jsem se takto cítil. Nevypadalo to jako nachlazení nebo chřipka; ani jsem neměl zápal plic nebo bronchitidu apod.

V tomto stavu, jsa „drcen“ a s pocitem vnitřního žáru, jsem přivítal rok 1988. Následující den jsem se cítil lépe, nicméně pocit spalování zevnitř zcela nezmizel.

Teprve druhého ledna mě napadlo hledat důvod tohoto podivného stavu ne uvnitř sebe, ale jako působení zvenčí. K mému překvapení jsem jej našel téměř okamžitě. Měl jsem pravdu; necítil jsem se takto z důvodu nějaké infekce, ale jako výsledek vnějšího působení, jež bylo záměrné a určené na mou fyzickou likvidaci.

Když jsem porozuměl, co se děje, byl jsem schopen tento destruktivní vliv zablokovat a podařilo se mi učinit neškodnými ty, kteří byli původci tohoto působení. Mí „likvidátoři“ se ocitli v situaci podobné svěrací kazajce, čímž jsem dostal možnost si s nimi promluvit. Zjistil jsem, že mí „andělé smrti“ byli posláni z externí parazitické hierarchie za účelem vyšetřit, co se stalo s jedním z elementů jejich systému, který vytvořili na Midgard-zemi.

Jak se ukázalo, parazitický systém, který jsem zlikvidoval, měl vlastníky ze

vzdálených světů, a jak vyšlo najevo, problém parazitismu není jen lokální záležitostí naší planety, ale také obecně problémem jak v galaxii, tak také v celém vesmíru (a nejen našeho vesmíru, jak jsem později zjistil). A tito vlastníci poslali na Midgard-zemi jednotku „rychlého nasazení“ k nápravě místní situace, znovuoobnovení „pořádku“ a potrestání viníků. Jak vyplývá z výše uvedeného, viníkem v tomto případě „vesmírného poplachu“ jsem byl já a tito vyslanci překročili k vykonání trestu, který zahrnoval mou fyzickou likvidaci, a překročili k úkolu velmi pracovitě, s největší odpovědností.

Měl jsem štěstí, protože v době mých rozhodných akcí, které vyústily v kompletní eliminaci parazitické pyramidy, jsem již měl transformovaný mozek a struktury svého těla a vytvořil jsem si, jak se později ukázalo, některé velmi silné a efektivní struktury mozku a mnoho jiných věcí, díky čemuž akce nápravné skupiny vyslané vesmírnými parazity nevyústily v mou smrt. Kdo ví, co by se mnou bylo, kdybych předtím neupřel svou pozornost ke hvězdám! Nyní o tom mohu pouze přemítat, nicméně nemám nejmenší touhu vrátit se zpět do minulosti a podívat se, jak by to mohlo dopadnout, kdyby se věci vyvíjely jinak. Tak či onak, upřel jsem svou pozornost na kosmické likvidátory a díky novým schopnostem a kvalitám, které jsem pro sebe vytvořil již dříve, se mi podařilo proměnit lovce v lovené.

Velmi dobře jsem chápal, že tyto bytosti byly pouze „nástroji“, jen následovaly rozkazy a jejich eliminace by problém nevyřešila, protože by jejich bossové vyslali další skupinu, pravděpodobně více početnou a nebezpečnější. Proto jediný způsob, jak zabránit dalším incidentům, byl „vyřešit záležitost“ přímo s těmi, na čí příkaz skupina likvidátorů jednala.

Neměl jsem žádnou jinou možnost; nikdo by mi nedopřál čas na přemýšlení a přípravu, takže jsem se rozhodl jednat neprodleně, s úrovní připravenosti a schopností, kterou jsem v ten moment měl. V těchto situacích nikdy nevíte, zda máte dostatek síly, kvalit, flexibility a pružnosti mysli k výhře v takovém boji. Jdete do boje osamocen, nemaje absolutně žádnou představu, s jakým druhem „draka“ budete bojovat, kolik „hlav“ bude mít a jakými zbraněmi tyto „hlavy“ půjdou „odseknout od těla“. Také nevíte, kolik „draků“ zároveň bude proti vám bojovat, a také, zda budou ctít rytířský kodex cti – zda zaútočí všichni najednou nebo jeden po druhém.

Z vlastní zkušenosti jsem se naučil, že žádný z mých nepřátel nebyl vychován na románech o rytířské etice, morálce a cti; spíše mi připomínali hordu hyen, která útočí ze zálohy, přepadajíc protivníka, když je nejvíc unavený, oslabený či zraněný. Proto jsem se rozhodl konat ihned a proti celému systému, bez čekání na nápravu určitých poškození, která mi způsobila první skupina. Měl jsem dvě možnosti – buď jednat okamžitě a mít šanci na výhru,

nebo čekat v nejistotě a muset bojovat v momentě, kdy to pro mne bude nejméně výhodné – v tomto případě by mé šance na vítězství byly značně menší.

Rozhodl jsem se pro první variantu – ne proto, že bych si byl absolutně sebejistý a troufalý, ale neměl jsem jednoduše žádnou alternativu. Když nemáte na výběr, musíte konat v podmínkách s mnoha neznámými faktory a ty si vyjasnit v průběhu operace, stejně jako nacházet nová řešení ve velmi krátké době: přestavět se v průběhu boje a vytvořit podmínky pro možné vítězství. Fakt byl ten, že navzdory kvalitativním transformacím, které jsem na sobě provedl, neměl jsem žádné povědomí o mnoha jevech, na něž jsem v podobných situacích narážel, zatímco mí nepřátelé měli.

Bylo naprosto možné, že jsem vlastnil něco, co mým protivníkům scházelo, ale také oni vlastnili mnoho kvalit, které jsem neměl já. Vše, co druhá strana vlastnila a o čem jsem neměl povědomí, pro mne znamenalo velké nebezpečí. V souladu se svým poznáním jsem vytvořil různé systémy obrany, které byly velmi efektivní, avšak jen do bodu, než v nich protivníci našli skulinu a zasazovali své údery právě tam. Tento stav věcí, kdy mí nepřátelé vlastnili charakteristiky a kvality, které jsem postrádal nebo o kterých jsem nevěděl, byl roven stavu být bezbranný. Proto oni vždy zasazovali údery přesně tam, kde viděli možnost pro mou eliminaci. Sázkou v této „hře“ byl můj život. Když jsem byl pod útokem, měl jsem pouze několik vteřin, někdy méně, na to, abych našel mezeru nebo skulinu ve své obraně, která se objevila jako výsledek úderů mých protivníků, a musel jsem vytvořit potřebné kvality a vlastnosti, jež jsem postrádal, bez opuštění bitevního pole. Jen v takovém případě bylo možné zacelit díry v mé obraně a zasadit adekvátní protiúder protivníkům, využívaje toho, co jsem již vlastnil.

Tyto mé nedostatky, objevované takto nezvyklým způsobem – díky útokům protivníků – a nové vlastnosti a kvality vytvářené přímo na bitevním poli mi dovolily vytvářet něco zcela nového, co jsem ani já, ani mí protivníci nikdy předtím nevlastnili. A vše se to odehrávalo při boji! Jistě, udělal jsem onen krok bez znalosti toho, zda uspěji či ne, ale zároveň jsem neměl žádnou jinou možnost. Kdybych tento krok neudělal, velmi pravděpodobně bych k velké radosti některých, co čtou tyto řádky, tyto nikdo nenapsal.

Avšak ať se to někomu líbí či ne, doposud jsem v podobných situacích vždy byl schopen nalézt řešení a to je důvodem, proč dnes mohu psát tyto řádky k velkému vzteku mých nepřátel a protivníků, což mne v nejmenším neznepokojuje. Ve skutečnosti jsem naopak svým nepřátelům, kteří se mě pokoušeli zničit, vděčný – jejich akce namířené na mou eliminaci skrze mé

nedostatky namísto toho poskytly přesnou indikaci těchto nedostatků a často mi nedobrovolně poskytly informace, které jsem předtím neměl, díky čemuž jsem se mohl rychle vyvíjet.

Když jdete osamoceni po absolutně nové cestě, nejste si moc vědomi, co vlastně hledáte a kde to najít. Je to jako v oné ruské pohádce - „běž tam, nikdo neví kam, a najdi to, není známo co!“ V situacích, jako je tato, mi akce mých nepřátel, kteří měli povědomí o spoustě věcí, o nichž jsem já neměl ani tušení, poskytly neocenitelnou službu; odkryly mé nedostatky a hluchá místa.

Mí nepřátelští „pomocníci“ zajisté sledovali zcela jiné cíle, ale díky faktu, že jsem uspěl v rychlém nalézání cest ze zdánlivě beznadějných situací, se stali silnými katalyzátory mého vývoje namísto nástroji mé eliminace. Tajemství tohoto paradoxu spočívalo v tom, že když se mě nepřátelé pokusili eliminovat, působili na mě svými tajnými zbraněmi, hmotami a strukturami, které jsem postrádal nebo o nichž jsem nic nevěděl.

Ale v momentě aplikace těchto hmot a struktur, pokoušejíce se zničit má materiální těla a struktury, začal jsem je skenovat a analyzovat. Jako výsledek jsem získal informace potřebné pro vytvoření nových těl a struktur a často mi to poskytlo chybějící „kousky mozaiky“ pro vytvoření něčeho absolutně nového. A velmi často mi takto získané kousky informací umožnily provést kvalitativní skok ve svém vývoji!

Nicméně byly určité nepříjemné momenty. Jejich akce proti mně měly velmi daleko do příjemnosti – byly namířeny na mou eliminaci, a když byly uvedeny v chod, způsobovaly poměrně velmi bolestivé pocity doprovázené obrovskou zátěží na můj organismus a mozek; tehdy nastávala dočasná destrukce těl mého ducha, struktur mozku apod. Jak jsem zmínil již dříve, abych zabránil dokončení jejich cíle, musel jsem jednat tak rychle a efektivně, jak jsem byl schopen, jinak mne čekala smrt!

Musel jsem tedy vytvářet nové věci ve velmi tvrdých podmínkách, velmi vzdálených od optimálních. Mimoto jsem musel vyřešit daný problém jednou provždy. Neutralizace útočníků problém vyřešit nemohla. Musel být vyřešen nadobro, tj. musel jsem „vyřešit situaci“ na úrovni toho systému, který skupiny útočníků opakovaně vysílal. Teprve až jsem takto uspěl v kompletním vyřešení problému, dostal jsem možnost vyléčit svá zranění a obnovit poškození. Často jsem se ale za využití získaných zkušeností neomezil na prosté obnovení svého „starého“ já, stavu, ve kterém jsem se nacházel před začátkem té či oné vojenské operace, ale vytvořil jsem v sobě i absolutně nové kvality. Ve skutečnosti kdo ví, kolik let nebo životů bych potřeboval na dosažení toho, co jsem dosáhl, nebýt těchto akcí mých nepřátel, kteří mne chtěli vidět za každou cenu mrtvého a posílali za tímto účelem nové a nové legie likvidátorů...

* * *

Tak či onak, podařilo se mi neutralizovat své nepřátele a pochopit v praxi, na vlastní „kůži“, v přímém i přeneseném smyslu slova, že to, co se dělo na Midgard-zemi, bylo kontrolováno externími silami. Ukázalo se, že tvůrci parazitického systému na Zemi, který jsem zlikvidoval, reagovali na jeho zničení téměř neprodleně. A tvůrci této „fuj věcí“ nebyli odtud. A my – pozemští domorodci – jsme neměli o tomto druhu externí „péče“ nejmenší tušení.

Nikdo z Pozemšťanů nevěděl nic o existenci tohoto „bratrstva“, tím méně by si byl schopen představit, že tito „bratři“ byli parazité z vesmíru. S největší pravděpodobností to byli právě tito „bratři“, kteří lidstvu vnukli a implementovali za účelem usnadnění jejich parazitování na naší civilizaci myšlenku, že jsme ve vesmíru sami. Pokud vezmeme v úvahu, že stupeň rozvoje pozemské civilizace není, mírně řečeno, příliš vysoký, cílem těchto kosmických parazitů nemůžou být technické „vymoženosti“, ale něco zcela jiného. Ale co by mohli vesmírní parazité potřebovat od planety s civilizací v počátečním stádiu vývoje, která dokonce ještě ani nedokončila svůj planetární cyklus evoluce?!

Parazitický systém, který jsem zlikvidoval, byl „zapojen“ v krádeži životní síly milionů lidí, jejich evolučního potenciálu. Pozemští agenti kosmických parazitů si přirozeně část ukradeného lidského potenciálu ponechávali, ale zbytek putoval skrze tyto agenty k nim! V opačném případě by nijak nereagovali na destrukci parazitické pyramidy na Midgard-zemi!

To znamená, že evoluční potenciál obyvatel Země byl důležitou strategickou surovinou. Ve skutečnosti „vesmírná odrůda“ parazitů, nikoliv ti lokální (sociální), byli ti první, kteří mne začali „obšťastňovat“ po mé akci ústící ve zničení místní parazitické pyramidy. Evoluční potenciál obyvatel této na první pohled nevýznamné planety, umístěné v zadním dvorku galaxie, je tedy tím nejcennějším strategickým „materiálem“, protože je to jediná věc, která se odsud „exportuje“.

Později jsem si tento předpoklad ověřil více než jednou, ale to nastalo až v budoucnu. Tehdy jsem byl velice překvapen, že předmětem nenasytného zájmu galaktických parazitů byl jen a jedině evoluční potenciál obyvatel Midgard-země...

12. Třetí apel na lidstvo

Kromě novoročních „dobrodružství“ se v lednu 1988 nic zvláštního nestalo. Každý den jsem šel do práce v institutu a věnoval zbytek času svému vlastnímu výzkumu. Počátkem února se stala velmi zaznamenaníhodná věc. Přinutila mne přehodnotit mnoho jevů a dívat se na ně z poněkud jiné perspektivy.

Jednoho dne zazvonil telefon. Když jsem zvedl sluchátko, mužský hlas mne

informoval, že ho neznám, ale jeho přítel, se kterým jsem se setkal zhruba před rokem v Charkově, ho požádal, aby mi doručil určité dokumenty. Dohodli jsme se na setkání tentýž den v charkovském metru. Předal mi obálku, prohodili jsme pár vět a už jsem ho nikdy nespatriil ani o něm neslyšel, stejně jako o člověku, který ho požádal, aby mi dokumenty předal. Když jsem obálku otevřel, našel jsem text „**Třetího apelu na lidstvo**“ předaného skrze Roericha³ v roce 1929.

Když jsem si přečetl tento Apel, jasně jsem porozuměl všem podaným informacím, neboť byly v souladu s celou mou bytostí. Jak jsem napsal dříve, došel jsem ke stejným závěrům již dříve na vlastní pěst. Proto jsem četl s opravdovým zájmem o mraku antihmoty, který stál v cestě naší sluneční soustavě a byl předurčen setkat se s ní někdy za pět tisíc let.

Když jsem obdržel tento Apel, již deset let předtím vypršela lhůta padesáti let, kterou určila Koalice Pozorovatelů (*galaktických civilizací, pozn. překl.*) jako časový limit pro reakci Pozemšťanů, aby mohly být učiněny odpovídající kroky a Koalice nám mohla pomoci ochránit se před tímto vírem antihmoty. Nicméně situace ve světě mi jasně ukázala, že ani Liga národů, ani později OSN neučinilo v reakci na tento Apel nic. Proto jsme se všichni ocitli odsouzeni k svému osudu bez jakékoliv naděje na pomoc z vnějšku. Samozřejmě jsem ohledně toho nebyl moc šťastný, ale skutek byl vykonán, v tomto případě lépe řečeno, naopak nebyl vykonán!

Ti u moci se neodvážili přijmout podmínky Koalice Pozorovatelů – měli strach ze ztráty svých nezasloužených prebend jen za účelem záchrany planety před nějakou mýtickou „smrtí“, která „údajně“ měla nastat za pět tisíc let! Tito lidé se nikdy nezajímali o cokoli jiného než o svůj okamžitý prospěch. Bylo pro ně naprosto irelevantní, co se se Zemí stane za pět tisíc let, ale byli velmi zaujati svou vlastní mocí a pozicí ve společnosti, které se tak zdráhali vzdát.

Tak či onak, rozhodl jsem se po přečtení Apelu zjistit, ze všeho nejvíce kvůli sobě, zda informace o víru antihmoty podaná v Apelu byla autentická či nikoliv. Na rozdíl od většiny lidí, kteří nějakou informaci většinou buďto naprosto odmítnou, nebo naprosto přijmou, měl jsem možnosti ověřit si tu či onu informaci vlastními metodami. Proto jsem se po přečtení informace o víru antihmoty stojící v cestě sluneční soustavě rozhodl ujistit, zda opravdu existuje, či nikoliv.

Jak jsem zmínil dříve, podařilo se mi najít způsob, jak vymístit vědomí do vesmíru bez toho, že by duše opustila fyzické tělo, což mi dalo neomezené možnosti práce v kosmu. Jak se říká: „Když nemůže Mohamed k hoře – musí hora k Mohamedovi!“ Nepovažoval jsem se samozřejmě za Mohameda, nicméně princip byl stejný. Nepohybují se v prostoru, ale měním jej kolem

---

³ Nicholas Roerich (1874 – 1947), také známý jako Nikolaj Konstantinovič Rerikh byl ruský malíř a duchovní učitel. Byl otcem tibetologisty Jurije Roericha a umělce Světoslava Roericha. Roerich byl se svou manželkou Helenou spoluzakladatelem teosofické společnosti Agni Joga.
http://en.wikipedia.org/wiki/Nicholas_Roerich, pozn. překl.

sebe. Je to ekvivalentní „přetáhnout“ přes sebe prostor a ... on ke mně „přijde“.

Tak či onak jsem – buď cestováním do vesmíru, nebo prostor sám „přicházel“ ke mně – začal s hledáním víru antihmoty a našel ho poměrně snadno. Naneštěstí informace podaná v Apelu se ukázala jako pravdivá. Autenticita informace mne rozradostnila i rozesmutnila zároveň. Byl jsem rád, že se Apel ukázal být opravdovým, ale také znepokojen tím, že jeho obsah nepřinášel žádný důvod k radosti.

Smrt veškeré civilizace na Midgard-Zemi, ačkoliv pět tisíc let v budoucnosti, nemůže učinit žádného normálního člověka šťastným. Uvědomění si faktu, že vládci světa odsoudili lidstvo k smrti kvůli svým krátkozrakým ambicím, u mne nezpůsobilo nic než pobouření a odsouzení těchto monster v lidské kůži.

* * *

Ale jak se říká, co se stalo, stalo se. V takové situaci člověk samozřejmě může spustit vlnu nářků, obvinění a pouboření nad omezeností těch u moci, ale to nijak nepřispěje k vyřešení problému.

.....
.....
.....

Ve skutečnosti je náš prostor-vesmír konečný ve všech směrech, ačkoliv je podle měřítek současné civilizace ohromných rozměrů. Náš prostor-vesmír je jen jeden z prostorových „okvětních lístků“⁴, se specifickými vlastnostmi a kvalitami, který spolu s mnoha dalšími „lístky“-vesmíry formuje úžasnou prostorovou „květinu“ – šestipaprsek⁵. V každém z těchto „lístků“-vesmírů existují miliardy miliard civilizací, které tvoří své hierarchie – unie civilizací. A všechny dohromady tvoří jedinou sjednocenou hierarchii šestipaprsku.

.....

⁴ Více informací viz kniha autora „Poslední apel lidstvu“.

⁵ Struktura sestávající z centra a šesti větví-paprsků, viz obrázek.

Rada šestipaprsku se nachází v ohromném amfiteátru, který má šest sekcí korespondujících s jednotlivými „paprsky“. Amfiteátr se nachází v otevřeném prostoru a připomíná vzhledem otevřený lotosový květ se šesti lístky. Navzdory své ohromné velikosti navozuje pro účastníky díky zakřivení prostoru dojem blízkosti všech ostatních, jako by byli doslova „na dosah ruky“.

.....

Kvalitativní a kvantitativní kompozice každého z „lístků“-vesmírů byla samozřejmě odlišná, díky faktu, že každý byl tvořen jiným počtem primárních hmot a navíc seřazených v jiném pořadí.

.....

.....

Šestipaprsek se objevil v existenci jako výsledek exploze, vznikuvší v oblasti kontaktu dvou prostorových matric. Primární hmoty stejného typu uvolněné v momentu super-exploze byly v ten okamžik mezi sebou v plné harmonii, avšak po jejich proniknutí do oblastí prostorových zakřivení vzniklých díky oné super-explozi původně mezi sebou souladné primární hmoty, formující ten či onen prostor-vesmír, začaly vzájemně interagovat podle podmínek a zákonů té zóny zakřivení prostorové matrice, ve které se zrod toho nebo onoho prostoru-vesmíru odehrával.

Takto byly primární hmoty uvolněné v okamžiku super-exploze přinuceny chovat se podle podmínek dané oblasti zakřivení prostoru, ve které se odehrávala formace specifického prostoru-vesmíru, tvořícího jeden dílek „šestipaprsku“. Proto když se původně mezi sebou harmonické primární hmoty ocitly v odlišných podmínkách, periodicky se objevovaly ve stavu vzájemné kvalitativní proti-fáze, což byl důvod, proč se v tom nebo onom prostoru-vesmíru čas od času objevovaly víry antihmoty.

.....

.....

Kvůli vyřešení problému těchto vírů antihmoty bylo nutné koordinovat akce na úrovni všech prostorů-vesmírů daného šestipaprsku a vytvořit podmínky pro udržení harmonie veškerých hmot v jeho limitech. Mimoto bylo třeba vzít v úvahu fakt, že volné primární hmoty, které formují 90 % hmoty nejen našeho prostoru-vesmíru, ale také ostatních a celého šestipaprsku, proudí také mezi jednotlivými prostory-vesmíry, nejen v rámci jednoho a téhož. Viditelná hmota tvoří pouze 10 % hmoty jak „malých“, tak „velkých“ vesmírů. Jsou to volné primární hmoty, které určují chování lidským okem viditelné fyzické hmoty.

Kvůli synchronizaci vesmírů-lístků v šestipaprsku bylo proto nutné synchronizovat právě tyto volné primární hmoty v každém z nich, což by vyústilo v synchronizaci všech prostorů-vesmírů v šestipaprsku, a synchronizaci všech vesmírů-lístků bylo třeba provést současně. Teprve tehdy by byl úspěch synchronizace zaručen. Jestliže by nebylo možné vykonat synchronizaci všech prostorů-vesmírů v šestipaprsku simultánně, výsledkem by byla katastrofa masivních proporcí. Namísto vyřešení jednoho problému by se objevil mnohem závažnější.

Zdálo by se, že vyřešit tento problém za daných podmínek je **nemožné!** Nicméně ne vše, co na první pohled vypadá jako nemožné, takovým ve skutečnosti je.

.....

Teoreticky by mohlo působit několik bytostí současně, ale čím větší počet účastníků, tím menší je pravděpodobnost úspěšné operace. Nejlepší volba proto byla – provedení operace jednou osobou. Ale zde vyvstává problém – jak by bylo možné pro jednu bytost být současně ve všech „lístcích“-vesmírech a provést simultánní působení, když tyto „lístky“ byly od sebe tak daleko, že by nikdo nebyl schopen tyto vzdálenosti nijak pojmout, ani kdyby za jakékoliv číslo napsal libovolný počet nul?!

Tento problém se nicméně ukázal neřešitelným pouze na povrchu a při standartním přístupu. Každý prostor-vesmír šestipaprsku byl formován splynutím určitého množství primárních hmot. Každé materiální tělo lidského ducha nebo ducha jakékoliv inteligentní bytosti se také objevuje jako výsledek splynutí určitého počtu primárních hmot. Čím rozvinutější člověk (bytost), tím větší počet těl formuje jeho ducha a tím větší počet primárních hmot formuje každé následující tělo. Je zde také určitý řád, podle něhož primární hmoty formují dané tělo ducha a podle něhož jsou uspořádány. Ale poté, co je materiální tělo ducha kompletně zformováno, má již neměnnou kvalitativní a kvantitativní kompozici.

.....

K simultánnímu ovlivnění všech prostorů-vesmírů v šestipaprsku musí bytost vlastnit kvalitativní a kvantitativní struktury materiálních těl svého ducha, které budou v absolutním souladu s kvalitativní a kvantitativní strukturou daných prostorů-vesmírů. Jedině tehdy, když jsou kvalitativní struktury ducha bytosti provádějící ovlivňování identické s kvalitativní strukturou šestipaprsku, vzniká skutečná možnost tuto harmonizaci provést!

V takovém případě by zůstala jedinou překážkou stojící v cestě harmonizaci šestipaprsku schopnost působícího vydržet síly, které by skrze něj musely

procházet. Pokud by bytost a odpovídající struktury nedokázaly snést tuto zátěž, působící by byl jednoduše vypálen z existence, a žádného výsledku by nebylo dosaženo. Takové jsou perspektivy a rizika bytosti provádějící ovlivňování.

.....
.....
.....
.....

Všechny tyto stavy podkopávají koncentraci potřebnou pro vykonání práce synchronizace a to pak může vést k nestabilitě procesu působení, což by mohlo způsobit katastrofu na úrovni celého šestipaprsku. Je obtížné si i jen představit míru odpovědnosti za jakoukoliv akci v tomto měřítku, obzvláště za osud bezpečnosti civilizací obývajících prostor šestipaprsku.

.....
.....

Mnoho skutků „vyšší moci“ popsaných v náboženských knihách viditelně odráží pouze lidské koncepty o Bohu, vesmíru a stvoření vesmíru. Naproti tomu koncept struktury vesmírů, který jsem již objevil, ukazuje, že veškeré „svaté“ knihy kompletně míjejí skutečný stav věcí.

Dostal jsem se do poměrně kritické situace. Takové, kdy jsem již uspěl v pochopení věcí a provedení skutků takové povahy, že naprosto vyvracely veškeré koncepty jak moderní vědy, tak všech světových náboženství. Ať jsem si to přál, nebo ne, ocitl jsem se nějakým způsobem v opozici vůči zbytku lidstva s jeho koncepty o povaze vesmíru, původu života a člověka. Měl jsem dobré důvody k pochybám a obavám, neboť jsem nedobrovolně stál proti zbytku světa. Nezbyvalo mi nic jiného, než buďto se vzdát svého vlastního porozumění a zkušeností a adoptovat konvenční koncepty, nebo pokračovat v důvěře ve vlastní zkušenosti a porozumění bez ohledu na cokoli. Zvolil jsem druhou možnost, dobře si vědom toho, v jakých situacích se díky tomuto rozhodnutí ocitnu. Nezávisle vyhlásit, že zbytek světa se mýlí, ať už věří v Boha nebo v moderní vědu, bylo rovno sociální sebevraždě. Nezahrnovalo to pouze možnost zjevného i skrytého výsměchu a obvinění ze šílenství, ale také možnost vytrvalé persekuce téměř ze všech stran. Takové vyhlídky bych tedy nenazval optimistické a záviděníhodné.

Zvolil jsem si nicméně právě tuto cestu – ne jak by se mohlo zdát z důvodu přemíry arogance, ale jednoduše proto, že moderní věda nebyla schopna zodpovědět nejjednodušší z mých otázek a náboženství je dobré jen pro ty, kdo se bojí přijmout odpovědnost za své vlastní skutky a namísto toho ji přenášejí na někoho jiného, v tomto případě na Boha. Každé náboženství obírá člověka o

svobodu volby a jeho odpovědnosti za to, co se děje. Mimoto, jak jsem napsal dříve, již jsem udělal určité věci, které by byly všemi náboženstvími interpretovány jako zásahy vyšší moci, a mnoho dalších věcí, o kterých se náboženské knihy dokonce ani nezmiňují a nemají o nich žádné ponětí.

.....

Zvažoval jsem, že víra v Boha se objevila buďto v počátečních stádiích vývoje civilizace, nebo jako výsledek manipulace a násilné implementace těchto konceptů sociálními parazity do primitivní společnosti. Ale rozuměl jsem také tomu, že ostatní přemýšlejí jinak, nezávisle na tom, zda věřili v Boha nebo moderní vědu.

Žel, v této situaci jsem neměl žádné takzvané „materiální“ důkazy reality toho, co jsem udělal. Na druhou stranu jsem se nesnažil cokoliv komukoliv dokazovat. Byl jsem to já, kdo potřeboval důkazy, aby se mé koncepty mohly stát mým krédem; a také abych neměl ani stín pochybnosti, že bych mohl nevědomky někoho uvést v omyl. Mé omyly se, pokud by k nim došlo, nesměly stát pastí pro ostatní – to pro mne bylo zásadní.

Vždy jsem cítil odpovědnost za své konání a možnost sebeklamu nebo klamání ostatních, kteří by se zajímali o mé koncepty, byly nepřípustné. Přesně to bylo pro mne osobně nejtěžší břímě. Navzdory tomu jsem však pokračoval v nastoupené cestě pevně přesvědčen, že dříve nebo později se mi dostane důkazu, že to, co jsem zažíval, bylo skutečné, nebo že jsem žil v omylu. Sám jsem chtěl samozřejmě věřit v první možnost, což je celkem pochopitelné...

.....
.....
.....
.....

Pokud kvůli svým povinnostem musíte něco opakovat milionkrát, budete nuceni opakovat jednu a tu samou akci, navzdory tomu, že ji znáte velmi dobře a ničím neprospěje k dalšímu rozvoji vašeho ducha. Podobné rutiny nepřinášejí žádnou kreativní inspiraci. Navíc hrozí „kreativním utonutím“ osoby, která jednoduše podlehne „oceánu“ typově totožných rozhodnutí a i přesto nebude mít čas udělat vše, co je třeba. Vše záleží na tom, jak moc typově stejných rozhodnutí musí být provedeno za jednotku času. Jestliže jich bude příliš mnoho, téměř nikdo je nebude schopen zvládnout, nezávisle na tom, jak rychle je ten či onen operátor schopen konat.

Speciální filtr příchozích informací, který jsem pro sebe vytvořil, mi dovolil jednou provždy tento zdánlivě neřešitelný problém vyřešit. Někdo by se mohl

zeptat – proč okolo toho dělat takový rozruch? Jestliže někdo ví, kolik je dvě plus dvě, může naučit ostatní správně reagovat a problém je vyřešen! Jistě, pokud se jedná o jednoduché aritmetické operace, je takový přístup vsutku řešením. Nicméně dokonce i v tomto případě, pokud by miliony lidí opakovaně sčítaly dvě plus dvě a nedělaly nic jiného, jednalo by se pouze o distribuci typové rutiny mezi masy. Pouze by to dělaly miliony nebo desítky milionů lidí namísto jednoho. Je to opravdu nejlepší řešení?

.....

Z tohoto důvodu jsem našel jedinou možnou cestu ven, alespoň pro mne. Získal jsem díky tomu možnost dostat odpovědnosti na mne vložené a zároveň zachránit vlastní svobodu konání, svou kreativní svobodu. Aplikoval jsem absolutně nový princip.

Když můj mozek obdržel informaci o problému, jehož řešení jsem neznal, „objevil“ se tento na úrovni mého aktivního vědomí a začal jsem jej řešit s maximem svých možností. Když jsem v řešení uspěl, bylo toto řešení spolu se všemi myslitelnými variantami typově téhož problému uloženo do mé osobní „databáze“: když následně můj mozek obdržel informaci o problému podobného typu, můj dvojník se automaticky vydal problém řešit a po vyřešení se vrátil zpět a obohatil mou „databázi“ všemi „nuancemi“ řešení konkrétní situace, na kterou narazil.

Díky tomuto přístupu se stal možným můj další postup vpřed a toto řešení zároveň umožnilo harmonizovat kreativitu a odpovědnost, kdy jedno nestálo v cestě druhému a naopak. Takovým způsobem jsem uspěl v řešení problému, který přede mnou tak neočekávaně vyvstal, a poté mohl pokojně pokračovat ve svém hledání pravdy. Tehdy jsem si ale neuměl ani představit, že to byl teprve začátek...

13. Kontakt?

Navzdory těmto událostem můj život pokračoval, jako by se nic nestalo. Ráno jsem odcházel do práce v institutu; dny ubíhaly jako obvykle. Nikdo nevěděl, co se událo, a sám jsem o své práci a jejích výsledcích neřekl prakticky nikomu. Většina lidí v mém okolí, bez ohledu na to, jak dobří byli, by nebyli schopni podobnou informaci normálně a správně přijmout. Bylo to prostě příliš daleko za obvyklými koncepty a nechtěl jsem, aby mne někdo, nemaje o dané věci ponětí, považoval za člověka trpícího megalomanií, kterému „přeskočilo“.

Žádný důkaz ověřený na „nutných místech“ jsem neměl. Navíc jsem neměl potřebu u někoho hledat podporu nebo souhlas, protože jsem to neudělal proto, abych získal něčí obdiv či aureolu slávy. Vždy jsem se cítil nepříjemně, když

někdo vyjádřil slova obdivu k mé práci, i když byla míněna upřímně. A jakékoliv lichotky, otevřené či skryté, ve mně vždy nevyvolaly nic než pobouření a byly mi vždy nepříjemné. Mnoho lidí si z nějakého důvodu myslelo, že jsem neviděl cíle jejich falešného lichocení. Takoví lidé obvykle sledovali svůj osobní prospěch a žili v domnění, že mne jejich lichotky nějak ohromí.

Pozoroval jsem ve skutečnosti velmi zajímavý jev. Lidé věděli, že mohu velmi přesně určit jejich zdravotní problémy až na úroveň buněk a molekul, a přesto si mysleli, že jsem nebyl schopen číst jejich myšlenky a záměry, dokonce i v případech, kdy byly jejich „geniální“ plány jasně čitelné i „nevyzbrojeným“ okem. Obvykle jsem nedával nijak najevo, že jsem si vědom, jakou hru se mnou hrají. Tento jev připomíná myšlení bankovních lupičů. Každý si myslí, že všichni neúspěšní bankovní lupiči byli hlupáci, což byl důvod jejich neúspěchu, kdežto jeho (její) geniální plán zaručí úspěch „loupeže“ se stoprocentní jistotou.

Téměř stejný obrázek jsem pozoroval, když mi někdo začal nepřímou nebo otevřeně lichotit, máje připraven „grandiózní“ plán, jak mne vmanipulovat do falešného pocitu bezpečí, lichocením „vyhrát“ mou náklonnost a získat to, co si přeje. To obvykle zahrnovalo mé léčící aktivity (ale ne vždy), kdy se osoba pokoušela najít cestu jak získat to, co chtěla, a vyhnout se zaplacení. Občas se stalo, že lidé obdrželi rozkazy zjistit informace o tom, jaké mám možnosti, a použít tyto informace k mému vydírání za účelem získání mé kooperace v dosažení určitých úkolů. Občas se jim to „podařilo“, to když dané záležitosti korespondovaly s tím, co bych udělal sám, protože byly v souladu s mým vlastním chápáním situace a toho, co je správné. Občas se mým „hlídačům“ povedlo mne do něčeho vmanipulovat poté, co studovali mé pozice a využili můj smysl pro spravedlnost, ale to se stávalo jen velmi zřídka a jen v začátcích mé cesty.

Ve skutečnosti jsem chápal velmi dobře, že do okruhu lidí kolem mne bude tajnými službami dříve či později instalována osoba nebo skupina osob. Pokud by selhaly, byl by naverbován někdo, koho jsem již znal a měl k němu blízko. Tyto lidi jsem poznával téměř okamžitě, jen jsem to nedával najevo. Nikdo z nich ve skutečnosti nebyl špatná nebo podlá osoba, takové by se jednoduše musely držet v povzdálí, protože by nebyly schopny snést můj blokující vliv. Naopak, „instalovaní“ agenti byly chytrí a povětšinou decentní lidé. Neodmaskovával jsem je, protože mi bylo jasné, že by na jejich místo nastoupili jiní a takto by to pokračovalo donekonečna. Proto jakmile jsem zjistil pravidla hry, rozhodl jsem se ohledně toho, kdo byl kdo a jaké měl cíle, předstírat nevědomost. Nechal jsem tyto lidi myslet si, že plně kontrolují situaci, zatímco jsem jim odhaloval jen takové informace, které jsem považoval za nezbytné a důležité poslat skrze ně těm, kdo stáli za nimi.

Když se z různých důvodů tyto lidé stali svědky událostí, o nichž by informace neměly padnout do nesprávných rukou, takové informace se

„jednoduše“ automaticky vymazaly z jejich paměti. Jestliže tito lidé měli nahrávací zařízení, to neznamenalo nic – informace, které nebyly určeny cizím uším, byly jednoduše vymazány. Nefunkčnost nahrávacích nebo odposlechových zařízení se objevovala, jen když jsem to potřeboval. Někdy bylo třeba kvůli vyhnutí se nežádoucí pozornosti zařízení úplně vyřadit, ale to se stávalo zřídka. Bylo to v té době, kdy jsem začal upoutávat přemíru nežádoucí pozornosti.

Tak či onak, podařilo se mi kontrolovat a filtrovat informace, které proudily ke „službám“. Jak jsem se dozvěděl později, uspěl jsem v předstírání role „hloupého Ivánka“ velmi dobře! Není důležité, kdo je za hloupého považován, ale to, kdo jím doopravdy je!

Mimochodem, o slově „hlupák“ (v ruštině дурак – „durak“, pozn. překl.). Toto slovo se stalo běžným teprve s příchodem křesťanství do zemí Rusů. Původně, ve védickém pojetí, slovo „d'UR'ak“ označovalo člověka, který byl učedníkem URa, a URy byly hierarchové, kteří se dobrovolně stali učiteli našich předků po katastrofě před 13016 roky (počítáno k roku 2006) a předávali jim kosmické vědění. A ne náhodou se v ruských zkazkách Ivánuška-hlupáček (дурачок – „duračok“) ukazuje chytřejší než všichni ostatní a svým umem a důvtipem poráží všechny nepřátele.

„Krmil“ jsem osoby jmenované mým „dozorem“ jen informacemi, které jsem považoval za vhodné. To mi velmi často umožnilo získávat zpětnou vazbu, což pro mne bylo důležité. Pod mým vlivem tito lidé často říkali pravdu a nepotřeboval jsem na to žádné „sérum pravdy“. Když jsem potřeboval, řekli „jednoduše“ pravdu a nic než pravdu, probudilo se v nich svědomí a čest, i když jen na krátkou dobu. Ale samozřejmě to bylo možné jen tehdy, pokud tam něco k probuzení zbylo. Později jsem vyvinul jiné velmi efektivní metody, ale o těch až později, nyní – zpět k událostem jara roku 1988...

* * *

.....

Znalost mých schopností zůstávala u mne a u těch, kteří byli jejich přímými svědky a věděli, kdo je kdo. Tento stav pro mne byl výhodný, vypadalo to, že se mi povedlo vyhnout se megalomanským deziluzím. Zde by někdo mohl polemizovat, na to má jistě právo, ale moje pravda je v tom, že pokud se mi podařilo něčeho dosáhnout, nevytruboval jsem to na každém rohu, nevytruboval jsem to dokonce ani na žádných „speciálních“ rozích, uvažuje, že to vcelku nemám zapotřebí a bylo by to prostě hloupé. Lidé trpící megalomanií křičí o svých imaginárních nebo skutečných dosaženích kdekoli můžou, vyžadujíce uznání a pocty. Nic takového jsem nikdy nedělal a z tohoto důvodu se nepovažuji za člověka trpícího megalomanií. Mimoto, jaký by mělo smysl

halasit o tom, čeho jsem dosáhl, když by většina lidí nebyla schopna pochopit podstatu a „sáhnout si“ na výsledky? Nakonec, existovala možnost nevědomého sebeklamu nebo klamu ze strany ostatních účastníků dění, což byla možnost, která nešla plně vyloučit, ale to neznamenal, že by bylo třeba kompletně popřít vše, co se odehrálo. Jestliže někdo něčemu nerozumí, ještě to neznamená, že to nemůže být skutečné. Vymyslet si při tom všem všechny proběhlé události by bylo jednoduše nemožné.

Pro pochopení si stačí přečíst moderní science-fiction, kde nejlepší snílci vyobrazují své představy o rozvinutých civilizacích. Téměř žádný z nich se není schopen dostat za koncepty, na nichž byl vychován na Midgard-Zemi – jestliže je civilizace více rozvinutá, znamená to přítomnost sofistikovanější kosmické technologie a výbavy. Téměř nikdo ze spisovatelů science-fiction nechápe podstatu vesmírných hierarchií v kosmu. Vše, co jsem zažil, bylo velmi daleko od idejí populárních v těchto kruzích. Byl jsem vychován za podobných podmínek a na stejných konceptech. Tudíž pokud by se jednalo o mou podvědomou aktivitu, mozek by mi podsouval schémata obvyklá u obyvatel naší planety. Ale nic takového s nestalo. Nicméně jsem si vždy zachovával postoj zdravého skepticismu, protože často bylo nemožné získat potvrzení daných dějů, i pokud se jednalo o události v rámci našeho planetárního systému...

* * *

Brzy po popsání událostech jsem se „dostal“ dále do vesmíru. Neustále rekonstruuje svůj mozek a ducha, uspěl jsem ve vytvoření kvalit, které mi dovolily dostat se za rámeček šestipaprsku. Ukázalo se, že šestipaprsek je jen jedním z bezpočetných prostorových „uzlů“ v takzvané matici kosmu. Tyto „uzly“ jsou umístěny v prostorové „včelí plástvi“ – kde je každý šestipaprsek něco jako atom umístěný v buňce mřížky, pokud tato má potřebnou strukturu, strukturu včelí plástve (voštinovou). Jaký druh „včel“ vytvořil tyto „včelí plástve“?!

Nezávisle na tom, jak zvláštní to někomu může připadat, řekl bych, že tyto „včely“ jsou příroda sama, nebo přesněji řečeno, nejjednodušší zákony harmonie mezi vlastnostmi a kvalitami prostoru a vlastnostmi a kvalitami hmot (primárních), které tento prostor naplňují. Takzvaná matrice kosmu je Móbiův pás vytvořený z prostorových „včelích pláství“. Krása a majestátnost, elegance a dokonalost tohoto výtvaru je ohromující. Člověk, který ji spatří, ji nikdy v životě není schopen zapomenout. Ale tato matrice kosmu, ve které je šestipaprsek jen jedním nevýznamným „atomem“, je jen jedna z mnoha vrstev kosmického „koláče“!

No nemáme zde krásné vysvětlení absurdity konceptu Boha?!

Ve všech pozemských náboženstvích Bůh stvořil vesmír... ale tento vesmír

na sebe přijímá přesně tu podobu, která odpovídá konceptům lidí sledujících noční oblohu a pozorujících hvězdy, planety a další viditelné jevy. A z nějakého „důvodu“ vesmír vytvořený Bohem přesně odpovídá těmto konceptům člověka! Je to nesmyslné – Bůh vytvořil vesmír podle lidských představ o něm. A lidské představy o vesmíru jsou velmi daleko od toho, čím ve skutečnosti je.

Část vesmíru známá člověku zde na Midgard-Zemi v současné fázi vývoje naší civilizace je jen malá částička našeho prostoru-vesmíru, který je pro změnu jen zrnkem písku ve skutečném Velkém Kosmu. A dokonce i toto přirovnání je velmi podmíněčné; ve skutečnosti korelace jsou ještě působivější. A to mluvím jen o rozměrech Kosmu známých mi na začátku roku 1988!

* * *

Na začátku jara přijela na ošetření starší dáma ze Sverdlovsku. Měla značný rakovinný nádor v oblasti solar plexu a požádala mne, abych ji od tohoto nádoru osvobodil, a při tom mne navíc začala „přesvědčovat“, abych se přidal k její skupině, která navázala kontakt s vysoce rozvinutou mimozemskou civilizací.

O mimozemských civilizacích jsem již nějaké představy měl, a tak mi bylo jasné, že tato žena s nimi kontakt neměla. Zeptal jsem se jí, jak se jí to podařilo. A zde je její příběh...

Po celoživotní kariéře účetní odešla do důchodu. Měla mnoho volného času a rozhodla se jej věnovat rozvoji své duchovnosti. Ctěla se pokusit navázat kontakt s vyššími silami a – z nejasných důvodů – se rozhodla to udělat pomocí kruhu, dovnitř kterého vepsala znaky ruské abecedy, a mince, která vykonávala funkci ukazatele. Ve stavu transu její ruka pohybovala mincí, ukazujíc od jednoho písmene k dalšímu. Ta tvořila slova a pak věty.

Když jsem ji při tom poprvé pozoroval, její ruka se pohybovala tak rychle, že ani já, ani kdokoliv jiný s ní nebyl schopen držet krok. Bylo nemožné zachytit, jak byla slova formována z písmen atd. Nejspíše kruh s písmeny a mince sloužily jako metoda vstupu do stavu transu, kdy se stala kanálem pro informace. Neměl jsem pochybnosti o tom, že přijímá informace z vnějšku, silně jsem však pochyboval, že se jedná o mimozemskou civilizaci, protože stupeň rozvoje jejího ducha nedosahoval potřebného kvalitativního stavu. Bylo mi to jasné, ale mé pochopení by pro ni nic neznamenalo. Kdybych jí to sdělil, nejpravděpodobněji by si myslela, že jí závidím; proto jsem tento krok neudělal. Namísto toho jsem se jí zeptal, zda má jakékoliv potvrzení autentičnosti a přesnosti informací získaných touto cestou.

Odpověděla mi následujícím způsobem. Ona a její skupina touto cestou dopředu obdrželi informace o určitých událostech. Všechny tyto události se odehrály, jak bylo předpovězeno, a proto neměli žádný důvod zpochybňovat pravdivost ostatních informací, které touto cestou získávali. Hlavou mi

probleskla myšlenka: „když se pokusíš dokázat jí svou pravdu, bude si ihned myslet, že se jednoduše snažíš všechny úspěchy její skupiny shodit“. Ale její rakovinný nádor na solar plexu a mé vlastní zkušenosti a znalosti určitých věcí mi říkaly, že ona a její skupina se staly hračkou v něčích velmi schopných „rukou“.

* * *

Podářilo se mi najít cestu, jak této ženě ukázat pravý stav věcí a zároveň se vyhnout obvinění z (neexistující) závisti. Jednoho dne jsem sezval skupinu několika lidí a pozval také ji. Všechny jsem navzájem představil a požádal ji, zda by mohla promluvit o svých metodách a výsledcích. Později jsem se zeptal, zda skrze ni můžu navázat kontakt s kýmkoliv, koho znám já, nebo zda může navazovat spojení jen s někým z „jejích“? Odpověděla souhlasem a řekla, že může kontaktovat kohokoliv, jen potřebuje znát jméno bytosti, se kterou si přeji navázat kontakt. Taková odpověď mne dále přesvědčila o správnosti mých domněnek, ale nahlas jsem neřekl nic.

„Skrýl“ jsem se. Nechtěl jsem vyděsit či uvést případné podvodníky do stavu ostražitosti, a tak jsem na sebe „vzal podobu“ hloupého Ivánka a dal této podobě falešné jméno. Žena se připravila na kontakt ... a začali jsme! Pokládal jsem otázky, dostával odpovědi ... a tyto odpovědi se dokonce ani vzdáleně nepodobaly tomu, co by odpověděla bytost, kterou jsem znal a jejíž jméno jsem sdělil. Bylo mi od začátku jasné, že bytost, s níž jsem komunikoval, není ta, se kterou jsem chtěl navázat kontakt. Nesprávné odpovědi na mé otázky nebyly jediným kritériem, které mi ukázalo přítomnost podvodu. Každá bytost, kterou jsem znal, měla jméno (duchovní), které odráželo stupeň jejího evolučního vývoje. Jméno bytosti bylo v principu jeden celek, unikátní kód, který bylo téměř nemožno padělat. Aby byl padělatel padělání tohoto jména schopen, musel být na velmi vysokém stupni vývoje, podstatně vyšším, než úroveň bytosti, za níž by se chtěl vydávat. Nedávalo tedy smysl, aby bytost na vysokém stupni vývoje předstírala, že je jinou, méně vyvinutou bytostí. Mimoto, podle kosmických zákonů za takovéto jednání přináležel velmi tvrdý postih, prakticky takový, jako za používání holografické kamufláže, t.j. plné evoluční svinutí (vymazání) bytosti.

Ti, kdo znají tyto zákony, něco podobného nikdy nebudou dělat – nestojí to jednoduše za to. Proto když to někdo dělá, znamená to, že není na vysokém stupni vývoje a je si jistý svou kompletní beztrestností. A taková jistota může vznikat jen tehdy, když si je narušitel kosmických zákonů absolutně jist, že se o jeho jednání nikdo nedozví. Jednoduše o tom není komu říct. Ale jak se říká, i mistr tesař se někdy utne.

Bylo tedy od začátku jasné, že s námi byla úplně jiná bytost, ale nijak jsem nespěchal podvodníka odhalit. Otázky a odpovědi jsem zapisoval do protokolu.

Jednou nebo dvakrát jsem se ženy zeptal, jak to jde. Odpověděla, že všechno probíhá výborně. Bylo pro mne důležité, aby měla důkazy, že s ní někdo hraje nečestnou hru, ve vlastních „rukou“.

* * *

Když se nashromáždilo dostatek otázek a „odpovědí“, usoudil jsem, že nastal čas ukázat své „trumfy“. Namísto položení další otázky jsem se bytosti zeptal, proč předstírá být někým, kým není. Bytost mne začala ujišťovat, že je přesně tou bytostí, za kterou se vydává. Po tomto potvrzení jsem se „odkryl“ a vytvořil kolem bytosti neproniknutelnou bariéru. A znovu jsem položil otázku: kdo je a proč se vydává za jinou bytost. Potom bytost přestala lhát a sdělila, že její jméno je Milon a že byl poslán plnit následující úkol: zatímco se pohyboval v mentální úrovni naší planety (čtvrtá materiální úroveň podle mého systému), měl „dohlížet“ na ty, kdo byli schopni „vyklubat se ze skořápky“ a na tuto úroveň proniknout. Pokud tato „kuřátka“ věřila v Boha, měl se prohlásit za tohoto Boha nebo jeho vyslance, pokud „kuřátka“ věřila v mimozemskou inteligenci, měl se vydávat za jejího zástupce, což mimochodem nebylo příliš daleko od pravdy.

Jen představitelé této mimozemské inteligence jsou speciálního druhu – jsou to **parazit**. Cílem těchto bytostí nebo celých civilizací je parazitovat na potenciálu těch, kteří ho vlastní, ale nejsou si vědomi, co to je a jak se dá použít. Milon dělal při kontaktech se ženou a její skupinou přesně toto. Když byl „chycen“ a neměl kudy uniknout, začal svědčit, pokoušeje se ospravedlnit své podlé skutky. Tvrdil, že nedělal nic „zločinného“ – jen „jednoduše“ bral hlupákům to, co měli, ale nikdy nepoužili. Milon se pokusil ukázat, že jeho akce nikoho nepoškodily, že vzal „jen to“, co nikdo nepotřeboval, a proto se nejednalo o porušení kosmických zákonů. Tvrdil, že to nebyla jeho chyba, že tito lidé nerozuměli, co vlastnili, a proto to nevyužívali. Byla by to hanba, řekl, kdyby takový poklad přišel nazmar jen proto, že jeho vlastníci neměli ani porozumění, ani znalosti o tom, co vlastnili. Vzít „nepotřebné“ nebyl zločin – to byl způsob, jak se tento zlodějíček obhajoval. Také řekl, že vykonáváním těchto aktivit jen plnil rozkazy svých nadřízených. Byly to jejich potřeby, pro které sbíral nevyužitý evoluční potenciál domorodých obyvatel Midgard-Země. Pokoušel se postavit do pozice „kolečka v soukolí“, které nemělo žádnou odpovědnost za své rozkazy.

Částečně měl pravdu. Nenesl odpovědnost za rozkazy, které obdržel, ale nesl tu nejpřímější odpovědnost za své akce při plnění těchto rozkazů. A co se týká neškodnosti jeho akcí, trpěl, mírně řečeno, velmi „zvláštním“ případem krátkozrakosti. Evoluční potenciál klamaných lidí není ani dlažební kostka, ani zlatý nuget, který „leží“, kdo ví kde, dokud jej nenajde člověk, který chápe jeho hodnotu a je schopen ji použít za účelem „světové revoluce“. A ačkoliv

„patroni“ této „světové revoluce“ nejsou odtud, podstata jejich „péče“ je stejná.

Existují lokální a cizí, v našem případě mimozemští, parazité, ale podstata je stejná; jejich metody a cíle jsou identické. Ve skutečnosti původci a vykonavatelé určitých událostí jsou také ti samí, čemuž jsem porozuměl teprve o dost později...

Má konverzace s Milonem probíhala přes tuto ženu, byla to ona, kdo zprostředkoval jeho odpovědi, a bylo proto nemožné obvinít mne z překrucování nebo falšování informací.

.....

* * *

Namísto duchovního rozvoje tato starší dáma ze Sverdlovsku obdržela mimozemské vymývání mozku. „Dobří“ mimozemšťané ji „vzali pod ochranu“ a okradli, v přímém i přeneseném smyslu slova, a nejen ji, ale také všechny členy její skupiny.

Naneštěstí mnoho lidí, kteří nashromáždí potenciál pro vývoj, se ocitá ve stavu „vylihnutého kuřete“. Jsou schopni nashromáždit dostatek evolučního potenciálu k „proražení“ kvalitativní bariéry do čtvrté materiální úrovně Midgard-Země (první mentální úroveň v mém systému), ale ne tolik, aby mohli na této úrovni adekvátně operovat. Za tímto účelem člověk musí mít znalosti a pochopení přírodních zákonů, které fungují na jiných úrovních, stejně jako znalosti metod a principů, jak na těchto úrovních pracovat. Bohužel, lidé, kteří otevrou „dveře“ na jiné kvalitativní úrovně planety, si s sebou berou dovednosti a koncepty z naší fyzické úrovně, bez pochopení skutečnosti, že ty v jiných kvalitativních podmínkách nefungují. A parazité, obojí – „místní“ i „vesmírní“, ihned této naivity, která je v určitých stádiích vývoje zcela přirozená, využívají. Tito parazité (nezávisle na druhu) mají velký zájem na udržování lidí v naivitě a nevědomosti tak dlouho, jak je to jen možné, a nejlépe – napořád!

Za tímto účelem používají velmi efektivní metody. V závislosti na psychotypu právě „vyklubané“ osoby začnou provádět psychické „zpracování“ za účelem nalezení slabých míst. Obvykle se to děje takto: nejprve parazité proskenují mozek zelenáče pro zjištění jeho konceptů a zájmů. Jestliže zelenáč věří v Boha, objeví se před ním jakožto jeho poslové nebo přímo předstírají být tímto Bohem. Jestliže zelenáč věří v existenci mimozemských civilizací, prohlásí se za jejich představitele, bez určení, o jakou civilizaci se přesně jedná.

Mnoho lidí, kteří se nyní probouzejí, si z nějakého důvodu myslí, že pokud naváží kontakt, může to být jen se silami světla a světlými civilizacemi. Pravděpodobně je to díky literatuře, ke které mají přístup, stejně jako díky obecně přijímaným konceptům a představám, konceptu, že mentální úroveň planety koresponduje s vysokým stupněm duchovního vývoje, který je lidstvu

neúnavně vnučován. Proto lidé všechny bytosti nacházející se na této úrovni automaticky umisťují do kategorie vysoce duchovně vyvinutých bytostí nebo do kategorie andělů a bohů. Nikdo z nich nechápe, že překonání šesti kvalitativních bariér naší planety (získání šesti materiálních těl ducha) neznamenaá splnutí s nirvánou nebo dokončení evoluce. Znamená to pouze, že tato osoba zakončila nultý planetární cyklus vývoje, že se on nebo ona osvobodila z planetárního evolučního vězení a je připravena „otevřít“ další kapitolu svého života a vývoje – galaktický cyklus evolučního vývoje.

Každý člověk by byl překvapen, pokud by se cestovatel zastavil na prahu vlastního domu poté, co by získal ve správném pořadí klíče ke všem šesti zámkům, které ho věznilly uvnitř. Samozřejmě pokud je bytost schopna „otevřít“ čtvrté „dveře“ našeho domu-planety, bude mít větší stupeň evolučního vývoje než ta, která je schopna „otevřít“ jen třetí „dveře“. A jestliže je někdo schopen „otevřít“ páté dveře Midgard-Země, bude mít vyšší stupeň vývoje než bytost schopná „otevřít“ jen čtvrté dveře atd. Toto platí, ale to neznamenaá, že „obyvatelé“ všech těchto úrovní mohou být automaticky označováni za síly světla a nositele světla. To je velmi nebezpečná chyba, za kterou mnoho lidí zaplatilo svým zdravím a někdy i životem.

Navíc se mohou stát mnohem horší věci. Parazitě mohou úplně zničit ducha bytosti, která padne do takové pasti, a někdy ji proměnit v otroka, transformující ji ve zdroj jejich potenciálu. Aby potenciální oběti „byly připraveny“ na zbraně parazitů, tito aplikují široké spektrum psychologických triků. Na odstranění nedůvěry mezi nimi a jejich obětmi dávají pravdivé informace, které mohou být ověřeny na pozemské úrovni a které zapůsobí emocionálně silně. Obvykle jsou to informace o budoucích katastrofách a přírodních kalamitách. Poté, co si oběť ověří přesnost předaných informací, parazité začnou předávat informace falešné, které je nemožné ověřit. Avšak po předchozím obdržení důvěryhodných informací oběť přenese svou důvěru i na tyto informace, jež si nemůže ověřit. Myslím, že není třeba příliš rozvádět, jaký druh neověřitelných informací je předáván.

Parazitě také používají další velmi účinnou metodu; „vmetou písek do tváře“ své oběti, což dovolí jak krádež evolučního potenciálu, tak zničení mentality a osobnosti oběti. Aby svou oběť udrželi v požadovaném stavu, parazité jí začnou předávat informace, že je vyvolená za nějakým účelem, že je to její předurčení, že jen ona si zaslouží „dostávat“ tyto informace, má speciální „úkol“, jak jinak než pro „dobro“ celého lidstva.

Rozdíly v těchto „zprávách“ jsou nevýznamné. Jestliže jejich „klient“ věří v Boha, parazité oznámí, že ho vybral Bůh, protože jen on v něj skutečně věří a je hoden jeho pozornosti a spasení. Jestliže osoba věří v mimozemské civilizace, ti stejní parazité se prohlásí za jejich vyslance a začnou „zpívat“ o velmi důležitém poslání, které musí oběť vykonat za účelem záchrany pozemské civilizace.

* * *

Nejzajímavější je, že lidé, kteří se dostanou pod takovýto vliv, dokonce ani nezaregistrují zjevné nesmysly, kterými jsou krmeni. Například „mimozemská“ civilizace při kontaktu s tím nebo oním člověkem sama sebe nazývá například civilizací ze souhvězdí Labutě, Orionu nebo Velké Medvědice. A pozemští kontaktéři tuto informaci vezmou „tak, jak je podána“. Ale tato jména jsou čistě pozemské názvy souhvězdí, která jsou viditelná jen z povrchu Midgard-Země.

Planety a hvězdy každé civilizace mají své vlastní, „lokální“ názvy, nikoliv pozemské. Je také vysoce pravděpodobné, že nemají žádné labutě ani medvědy, a i kdyby měli, dali by jim pravděpodobně svá lokální jména, nikoliv pozemská, „vypůjčená“. Mimoto se hvězdná obloha viděná z jedné obydlené planety dramaticky liší od té, jež je viděná z jiné. Proto jestliže (mimozemské civilizace) spojují hvězdy do souhvězdí, počet hvězd a jejich pozice nemohou odpovídat pozemským konceptům. Kromě toho je spojování různých hvězd do souhvězdí příznačné pouze pro civilizace v počátečních stádiích vývoje, které nedokončily svůj planetární cyklus evoluce.

Ve skutečnosti jsou často mezi hvězdami téhož souhvězdí enormní vzdálenosti a občas se „hvězda“ ukáže být velmi vzdálenou galaxií, jež zahrnuje miliardy hvězd a jejíž velikost je podstatně větší než velikost našeho vesmíru. Proto jestliže nastane kontakt se skutečnými zástupci jiné civilizace, nikdy nedávají žádná jména, ani jejich, ani pozemská, což by bylo z jejich pohledu jednoduše hloupé. Namísto toho předají volumetrický hologram jejich systému a referenční body, berouce v úvahu prostorové umístění Midgard-Země. Jestliže se zástupci jiné civilizace představí jako vyslanci ze souhvězdí Labutě nebo jiného, může to znamenat pouze jedinou věc – kontaktér narazil na ty, jež se s ním pokoušejí hrát velmi nečestnou hru se všemi důsledky, které to obnáší.

Tak či onak, k tématu mimozemských kontaktů se vrátím ještě vícekrát, nyní zase zpět k událostem jara 1988...

14. Přípravení na superschopnosti?

V případě dámy ze Sverdlovsku jsem uspěl v úkolu dokázat jí, že informace, které se svou skupinou získávala, byly falešné, a doufal jsem, že nebude opakovat stejnou chybu a ponechá nebezpečné praktiky kontaktů stranou. Soudě podle její úrovně vývoje jsem nicméně mylně předpokládal, že nemůže mít kontakt s mimozemskou civilizací. Ve skutečnosti navázala kontakt – jen se zástupcem mimozemské civilizace, který se usadil přesně na té pozemské úrovni, kam byla schopna dosáhnout. Také je pravda, že tento mimozemšťan

Milon byl lovec-parazit, který hledal jedince, jež se zrovna „vyklubali“ z jejich evolučních „skořápek“. Ukazuje se, že ne každý kontakt, dokonce s mimozemskou civilizací, slibuje pozitivní výsledky a možnosti pro duchovní vývoj...

V květnu 1988 jsem měl další dovolenou. Odjel jsem za rodiči do rodného města. Také jsem strávil týden v Soči, kde jsem měl několik přátel. Zařídili mi pokoj ve velmi dobrém hotelu v centru Soči a podařilo se jim sehnat mi vstupenku k návštěvě pláže hotelu „Zemčuzina“, kde nebyly takové davy turistů jako na veřejných plážích.

Ale ležením na plážích jsem čas nemarnil z dříve zmíněných důvodů. Většinu času jsem strávil v diskusích a konverzacích na má oblíbená témata, jelikož jsem v nich měl zajímavé partnery. Jediná událost hodná zaznamenání, která se stala během mé dovolené, byl přímý kontakt s „divokými“ delfíny z Černého moře. Když jsem byl ve vodě, požádal jsem je, aby poslali energii vody skrze mne – ovládali energii vody s úžasnou zručností. Když mnou procházel proud vodní energie, pozoroval jsem velmi zajímavý jev. Ležel jsem na zádech, proud energie procházel mým tělem, vytlačil ho úplně na povrch (ležel jsem bez hnutí) a začal s ním otáček kolem osy, jež procházela oblastí solar plexu. Bylo to velmi neobvyklé a při další příležitosti jsem pozval přátele, aby toho byli svědky. Vše se opakovalo stejně jako poprvé...

Po návratu z dovolené jsem ve volném čase po mé „oficiální“ práci v institutu pokračoval ve vlastních výzkumech a privátní praxi. Bylo to v roce 1988, kdy mne napadla myšlenka napsat svou první knihu – *Poslední apel lidstvu* (*Последнее обращение к человечеству*). Přesně tehdy jsem napsal třetí kapitolu knihy – „Biopole v přírodě a evoluce inteligence“. Jistě, to co jsem tehdy napsal, ještě nebyla kapitola knihy – byl to samostatný článek, který se až později stal třetí kapitolou knihy. Také jsem tehdy napsal poezii umístěnou v této knize. Když jsem dokončil tento článek, uvědomil jsem si, že je to málo, že bych měl napsat knihu, kde bych objasnil své porozumění zákonům vesmíru.

* * *

V této době někteří z těch, u nichž jsem provedl restrukturalizaci mozku, selhali v testu vlastnictví schopností, které díky ní obdrželi, přerušili se mnou kontakty a začali se „slunit“ v záři svých nových schopností. Stal jsem se pro ně překážkou, protože v mé přítomnosti nemohli „zářit“ tak, jak by si přáli. Bylo pro mne překvapením, když mi lidé řekli, že nějací jejich známí, jejichž mozek jsem transformoval ani ne před rokem, jim „důvěrně sdělili“, že mají od narození schopnost vidět interní orgány člověka, cestovat do minulosti a budoucnosti a navštěvovat jiné planety!

Jak udivující! Nevěděl jsem, že (tato žena) byla méně než rok stará – provedl jsem u ní kvalitativní transformaci mozku v roce 1987, a teprve tehdy

mohla vidět jak vlastní mozek, tak interní orgány jiných lidí poprvé v životě. Také jsem ji vzal na výlet podél osy času a také jiné planety viděla poprvé v životě. Nejzajímavější bylo, že ani ona, ani žádný jiný z mých studentů nebyl schopen cestovat v čase a prostoru nezávisle, bez mé pomoci. Pro to by potřebovali vlastní potenciál a znalosti a schopnosti. Aby toho byli schopni, musel jsem je přivést do odpovídajícího kvalitativního stavu a v něm je udržovat, aby „nevypadli“ z události. Ve skutečnosti byli pozorovateli, sice důležitými, ale ne rozhodujícími. V převážném měřítku plnili roli „pasažérů“. Je pravdou, že jejich vlastní potenciál jim umožnil uvést se do stavu vnitřního vidění a získávat informace o vnitřních orgánech člověka, ale nebyli schopni nezávisle testovat v čase a prostoru. Nicméně dokonce jen účast v podobných událostech v roli „pasažérů“ velmi rychle zvedla jejich pocit sebedůležitosti. V mé přítomnosti se chovali normálně, ale když se ocitli mezi jinými, začali kolem sebe vytvářet aureolu velikosti. Postupně jsem se pro některé z nich stal „trnem v patě“, překážkou ve vytvoření jejich aureoly „nadpřirozenosti“. Mimoto určití „přející“ lidé jim v tom pohotově pomohli. Velebili je a prosili o pomoc. Často byla tato pomoc vyžadována v záležitostech zdaleka ne ctnostných. Ale byli za to dobře placeni, byli za to „respektováni“, cítili, že vlastní „sílu“, a viděli zjevné potvrzení svých „moci“, stejně jako tato potvrzení viděli ostatní lidé.

Ukázalo se, že ne každý je schopný projít testem nových „superschopností“ získaných díky kvalitativní změně struktur mozku, nebo, jak bych řekl já – přestavbě mozku. Mnoho z nich se dožadovalo, aby o tom zbytek světa věděl, toužili po uznání a odpovídajících „zasloužených“ odměnách. Jinými slovy, vyvíjela se u nich ego-mánie. Tuto reakci jsem nikdy nemohl pochopit. Jejich „super-schopnosti“ se objevily jen díky restrukturalizaci mozku, kterou jsem pro ně udělal. Předtím žádné podobné schopnosti nevlastnili! Tyto schopnosti nebyly jejich vlastní zásluhy; byly darem! Proč jednoduše nevyužít tento dárek na vykonání něčeho dobrého, ačkoliv relativně malého, ale užitečného?! Aby bylo možné dělat cokoli většího, je nezbytné nasbírat zkušenosti, naučit se tyto schopnosti správně používat, rozvinout je. Ale pro to je třeba čas a námaha, hodně námaha. A oni chtěli mít vše hned.

* * *

Částečně to byla má chyba a zodpovědnost. Když, sledující mé akce, projeví přání umět to stejné, pokoušel jsem se je podporovat a nevytvářet v nich komplex méněcennosti. Pokoušel jsem se je povzbudit, říkáje, že kdyby prošli vším, čím jsem prošel já, dosáhli by určitě toho, co si přejí. Byla to pravda, jen si z nějakého důvodu usmysleli, že to bude velmi jednoduché a že budou schopni dělat více než já.

Pravděpodobně je nepěkně oklamalo vnější zdání snadnosti, s jakou jsem

pracoval. Navíc účastnit se v mé práci jako pozorovatelé také vytvořilo iluzi, že to vše bylo velice snadné. Zdálo se mi, že by bylo nesprávné jim „vymáchat čumák“ v jejich chybách, když se jich dopouštěli; mohlo by to vyústit v pocity méněcennosti. Myslel jsem si, že pochopí, o čem to všechno je, ale to se nestalo. Nedovolil jsem mé velebení a také jsem nijak nevelebil je. Vnímám tento druh chování jako známku hlouposti a malomyslnosti. Vždy jsem považoval za nutné pracovat namísto „slunění se“ v paprscích nějaké pomíjivé slávy. Vždy mne zajímalo řešení problémů a ne to, co dané řešení přinese mně osobně. Z osobní zkušenosti mohu říct, že ty problémy, v jejichž řešení jsem uspěl, mi nepřinesly nic než menší nebo větší potíže. To zmiňuji pouze jako fakt, ne za účelem „fňukání na něčím rameni“. Ve skutečnosti jsem žádnou jinou reakci na své skutky ani neočekával.

Velmi dobře jsem rozuměl, že mnoho (ne-li všechny) z mých akcí byly „nepřekousnutelné“ jak pro „místní“, tak pro parazity „odjinud“. Nezastavilo mne to, naopak, pokaždé jsem nabyl větší jistoty, že jsem udělal vše správně. Někdo by se zde mohl zeptat: kdo mi dal právo rozhodovat, co bylo správné a co nikoliv? Odpověď je jednoduchá: vždy jsem považoval prevenci něčeho zlého za samo o sobě pozitivní a nepotřeboval jsem něčí souhlas ani svolení. Po pravdě nebudete asi běhat po různých úřadech a shánět povolení, abyste mohli zachránit tonoucí dítě. Pravděpodobně byste jej sehnali, ale to by dítěti moc nepomohlo – nejspíše by se tou dobou již utopilo. Jsou situace, kdy byste měli jednat neprodleně, bez čekání na něčí souhlas nebo podporu. Měli byste předpokládat svou vlastní odpovědnost namísto čekání na něčí rozhodnutí, obzvláště v případech, kdy ti, kdo tato rozhodnutí dělají, nikdy neudělají ta správná, protože je to pro ně extrémně nevýhodné.

Poté, co ode mne mí „studenti“ obdrželi kvalitativní proměnu mozku, velmi si přáli dosáhnout okamžitého uznání za něco, co neudělali, čeho byli jen vzdálenými svědky. Přesněji řečeno, mysleli si, že jsou schopni dělat totéž co já. Jistě, objevili se také tací, kteří jim ihned začali poskytovat to, co hledali – lichotky byly „balzámem“ na jejich duše. A mezi lichocením je prosili dělat nějaké „nevýznamné“ maličkosti. Například zařídit, aby ten či onen nedobrý člověk udělal to či ono, nebo chtěli, aby ještě „strašnější“ člověk osvobodil svět od své přítomnosti.

Doufám, že každý rozumí – podobné prosby, okořeněné lísáním, nejsou nic než čistá provokace a prověrka „slabosti“. Je to analogické například tomu, když se někomu, kdo nechce začít pít ani kouřit, řekne, že je „maminčin mazánek“ a příliš „slabý“, aby se vzepřel pravidlům rodičů. Naneštěstí mnoho lidí ihned spěchá dokázat, že rodičovské příkazy pro ně nic neznamenají, že jsou dospělí a že nemají žádný problém napít se nebo dát si cigaretu, a ... demonstrují to osobně. Něco podobného se stalo lidem, kteří získali kvalitativně nové schopnosti díky přestavbě mozku. Velmi chtěli dokázat celému světu, že jsou speciální a byli připraveni vzít ihned každou nabídku, která by jim přinesla

uznání druhých.

* * *

Byl jsem svědkem tohoto jevu více než jedenkrát. Například Natálie A. byla jednou z prvních osob, u nichž jsem koncem roku 1987 provedl přestavbu mozku. Měla excelentní vrozené předpoklady. Po přestavbě mozku mohla výborně vidět vnitřním zrakem a také přijímat telepatické informace. Měla velmi pružnou genetiku a přestavbu mozku se mi u ní podařilo provést velmi rychle. Nové schopnosti jiných lidí, kteří prošli transformací mozku, byly méně zářné. Například jejich telepatické schopnosti nebyly dost silné na to, aby přijali přenášenou informaci přesně. Ale velmi brzy se zatoužila stát „velkou“ Natálií. Některé náznaky toho se objevily již dříve, na což jsem ji upozornil, ale mé poznámky v ní vyvolaly jen podráždění.

Na konci roku 1987 byla přítomna mé práci se ženou, která měla rakovinu prsu ve čtvrtém stádiu. Ve skutečnosti jsem vždy považoval předvádění něčích schopností, v jakýkoliv daný moment, za netaktní. Mluvit o něčích zdravotních problémech jsem považoval za přípustné, jen pokud jsem o to byl požádán. Z mého pohledu je neslušné a nesprávné začít „věstit“ všem okolo jejich zdravotní stav hned po vstupu do místnosti.

Nepotřeboval jsem ani podobnou „autoritu“, ani přehnanou pozornost ze strany ostatních. Proč „tlačit“ na psychiku ostatních, dává hned najevo své „zvláštnosti“? Z mého pohledu je to laciný trik. Ne nadarmo se říká, že dobrá iniciativa nezůstane nepotrestána, obzvláště pokud je založena na nevědomosti. Její případ nebyl výjimkou. Po třech dnech mi zavolala ve stavu paniky. Stalo se, že se jí objevil nádor na tomtéž místě, kde měla nádor ona žena, a ve třech dnech narostl do téměř stejných rozměrů. Byla možnými důsledky tak vystrašená, že spolkla svou pýchu a požádala mne o pomoc. Pomohl jsem jí, ale tento incident ji nenaučil ničemu. Jednoduše se začala vyhýbat pacientům s rakovinou bez pochopení, že to k vyřešení problému nestačí. Je nezbytné rozumět tomu, co vidíte, vědět, jak problém vyřešit a být schopen to udělat. A jakákoliv, i ta nejmenší chyba či nepochopení může vést ke ztrátě vlastního zdraví nebo dokonce i života. Jedna věc je být pozorovatelem a zcela jiná aktivním účastníkem. Po těchto událostech neočekávaně pro ni a bez zjevného důvodu zemřel její otec a brzy poté měl její bratr těžkou autonehodu, kdy se dostal na jednotku intenzivní péče s velmi vážným lebečně-mozkovým traumatem. Měl poškozenou jednu z mozkových tepen a kvůli vzniklému rychle rostoucímu hematomu v několika dnech zemřel.

Po tom jsem s ní měl vážnou řeč a vysvětlil jí z mého pohledu pravé důvody těchto smrtí. Podle mého názoru se namočila do určitých velmi špatných záležitostí a to, co se stalo, bylo namířeno proti ní. Ale díky faktu, že byla dostatečně silná, se to odrazilo na jejích blízkých – bratru a otci, kteří měli

slabší genetiku. Má slova ji rozhněvala, zvláště když jsem řekl, že jí nemohu dovolit takto používat její nové schopnosti, které jsem pro ni vytvořil. Věřil jsem tehdy a věřím i nyní, že nesu odpovědnost za ty, jimž dám nové kvality a schopnosti.

Můj postoj v této věci přiměl Natálii konfrontovat mne slovy – „A kdo si myslíš, že jsi, říkat mi co mám dělat!?“ To mne trochu šokovalo, ale nevysvětloval jsem dále nic. Řekl jsem jen, že vezmu zpět, co jsem pro ni vytvořil, ale vše ostatní, co měla již předtím, jí zůstane, pokud tam něco takového bude.

Všiml jsem si jedné „zvláštní“ věci. Když jsem pro někoho vytvořil kvality a vlastnosti, které nikdy předtím neměl, osoba na to velmi rychle „zapomněla“ a usoudila, že se s nimi nic nemůže stát. Natálie zjevně věřila, že jí vše zůstane, protože považovala nově získané kvality čistě za své. Udělal jsem, co jsem slíbil, a pokud vím, poté se u ní už žádné zvláštní schopnosti neprojevíly. Viditelně se pro ni můj dar ukázal být příliš velkou zátěží, kterou díky nedospělosti své duše nebyla schopna unést.

Přesně po tomto incidentu jsem začal s praxí zavádět při přestavbě mozku od začátku program autokontroly a varoval všechny, u nichž jsem přestavbu prováděl, co bylo podle mých postojů možné a co bylo nemožné s novými kvalitami a schopnostmi dělat. Mimoto jsem vysvětlil, proč bylo nemožné určité věci dělat. A pokud někdo díky nedorozumění dokonce i jen pomyslel na realizaci něčeho z mého pohledu neakceptovatelného, takový směr akcí byl zablokován.

Jestliže by se něco takového stalo třikrát, akce by byla pokaždé zablokována a po třetím pokusu by se mozek osoby vrátil do kvalitativního stavu, v němž se nacházel před mým zásahem. Nazýval jsem to „principem zlaté rybky“ – osobě morálně a duchovně nepřipravené nakonec nezbyde nic, pokud „vyplýtvá“ svá tři přání na hloupé věci. Jádro věci je v tom, že jsem neměl možnosti, čas ani chuť dohlížet na každou osobu, která prošla mou „procedurou“.

Někdo pravděpodobně řekne, že je nutné hlídat, co se dává a komu! Nicméně je nemožné dopředu odhadnout, jak se člověk zachová v té nebo oné situaci, obzvláště když on (nebo ona) obdrží absolutně nové, neznámé kvality a schopnosti. Je třeba dát lidem svobodu volby, možnost učinit správná rozhodnutí a tím zvítězit nad sebou a pokušeními, i kdyby to bylo na poslední chvíli.

Byly případy, kdy se po všech stránkách „exemplární“ osoba začala po získání nových kvalit a schopností projevovat způsobem, jaký u ní nikdy předtím nebyl pozorován. Někdy člověk žije spořádaný život a nosí masku decentního člověka jen proto, že je to pro něj výhodné. A v absolutně nových podmínkách – získáním nových kvalit a schopností – nutnost nosit tuto masku odpadne a jeho skutečný charakter vyplave na povrch. Je možné spatřit tuto masku nebo slabosti člověka před vystavení pokušením? V principu to možné

je, ale nelze dokonce ani tyto lidi připravit o možnost na poslední chvíli udělat správná rozhodnutí.

Tak či onak, při nesprávném použití se mnou vytvořené nové kvalitativní struktury svinou zpět. To je můj koncept spravedlnosti. Neříkám ani netrvám na tom, že tento koncept je nejlepší. Ale jsou to mé koncepty a já jsem zodpovědný za to, co dám druhým, proto budu pokračovat v tomto způsobu konání, dokud mne něco nepřesvědčí o nutnosti přístup změnit. Později se k tomuto tématu vrátím více než jedenkrát, nyní se vrátím opět k událostem oné doby...

* * *

Mimo události zmíněné výše se na jaře a v létě roku 1988 udály další zajímavé události, které, ačkoliv mohou být zařazeny do čistě „pozemské“ kategorie, byly poměrně neobvyklé. V červnu mne skrze přítele vyhledal pán prosící o záchranu své ženy, která byla na prahu smrti v jedné charkovské nemocnici. Měla velmi těžkou formu meningitidy, regulérní léčba nepřinášela žádné výsledky a lékař jejího manžela informoval, že se nedá nic dělat a že má před sebou jen pár dní života. Přesně v tomto momentě mne vyhledal a požádal o pomoc pro svou ženu.

Nic jsem mu neslíbil, dokud nebudu moci otestovat její reakci na můj vliv. Ihned zorganizoval návštěvu nemocnice; ošetřující lékař neměl žádné námítky, protože si byl naprosto jist bezvýchodností situace a nevěřil, že kdokoliv, obzvláště „léčitel“, by byl v tak těžkém případě schopen čehokoliv dosáhnout. Pro mne nehrálo žádnou roli, jaký názor na mne lékař měl. Po prvním sezení se stav této ženy o dost zlepšil a po několika dalších nabyla vědomí a ... začala se rychle uzdravovat.

* * *

Téměř ve stejnou dobu jsem narazil na další případ užívání černé magie, která podle moderní vědy „neexistuje“. Jeden člověk mne požádal o pomoc s velmi neobvyklou situací. Zde je jeho příběh. Jednoho dne věnoval dárek ženě, která ho poté z „vděčnosti“ pozvala na šálek čaje. Tento šálek se pro něj ukázal být velmi drahou záležitostí. Chvíli si povídali a ženě neuniklo několik drobností – že měl vlastní auto, velmi dobře placenou práci atd. Zjevně si usmyslela, že je to dobrý kandidát na její „hru“. Po šálku čaje ho pozvala do postele, což, s největší pravděpodobností, bylo v plném souladu s jeho vlastním přáním.

Naneštěstí pro něj se ukázalo, že to nebude jen „malé“ dobrodružství mimo domov. Tato žena nad ním získala kompletní moc – přeměnila ho na svého otoka. Na její výzvu vždy přijel a předával jí peníze. Občas byl za své „exemplární“ chování odměněn přístupem k jejímu tělu, čehož byl občas

svědkem i její manžel, původem Gruzínek. Tento muž (oběť) rozuměl všemu, co se děje, ale nemohl s tím nic dělat. Jak mi řekl, miloval svou ženu a děti, ale jeho nohy ho „dopravovaly“ znovu a znovu k oné ženě proti jeho vůli. V této situaci mne požádal, zda bych mu nemohl nějak pomoci.

Po proskenování situace jsem zjistil, že mluvil pravdu a že byl pod vlivem ženské černé magie. Obvykle je za účelem „lapení“ muže použita menstruační krev, jež obsahuje enormní množství ženských hormonů, která je přidána do polévky, čaje či kávy společně s programem kontroly skrze podvědomí, a .... pokud je muž tomuto vlivu dostatečně vnímavý, je odsouzen dostat se pod kompletní kontrolu dané ženy. V případě, že praktikantka černé tantry vykoná rituál sama, je kontrolní vliv maximální, což bylo přesně to, co se stalo tomuto muži.

Jistě, byl za své „malé“ dobrodružství částečně odpovědný sám, ale v určitých situacích není muž schopen odolat ženskému sexuálnímu vlivu, obzvláště pokud má tato značnou sílu osobnosti. Ženský sexuální vliv mimoto razantně nabývá na síle, pokud je sám muž v „náladě“ ke flirtování. Jinými slovy, v tomto stavu je muž maximálně otevřen takovému sexuálnímu působení ze strany ženy a „těžký kalibr“ ve formě použití menstruační krve z něj udělá snadnou kořist.

Když jsem porozuměl povaze tohoto případu, odstranil jsem z jeho podvědomí nepřirozenou závislost a on se jí zbavil navždy. Také jsem pro něj vytvořil ochranu před podobným vlivem do budoucna. Z mého pohledu jakákoliv manipulace s člověkem s nebo bez využití jeho slabých míst je nepřijatelná za jakékoliv situace: obzvláště pokud to zahrnuje použití tzv. sexuální magie. Jediná magie lásky, kterou považuji za přípustnou, je ta, která je založena na skutečné náklonnosti mezi mužem a ženou, kdy lidé nepodlehnu síle hormonů, ale jsou vedeni vyšším duchovním cítěním, kdy pro ně nikdy není rozhodující intimní vztah, a nastává souznění duší...

* * *

Léto roku 1988 bylo mé poslední léto ve slavném ruském městě Charkov. V polovině července jsem podal výpověď a odešel z institutu. Bylo to z několika důvodů. Zaprvé mi práce v institutu nedávala žádné osobní vyhlídky. Mé osobní výzkumy neměly žádnou souvislost s tím, čím jsem se zabýval v oddělení. Plat byl také zanedbatelný. Privátní praxe mi přinášela dost na živobytí a zároveň dovoľovala věnovat čas na mé hledání pravdy. Byl zde další důvod, proč jsem opustil Charkov. Na jaře 1988 jsem potkal ženu, která by mohla, jak jsem si tehdy myslel, rozumět tomu, co jsem dělal, a doprovázet mne na cestě hledání pravdy. Představil nás Vladimír Dmitrijevič Kuskov. Jednoho dne v únoru mi řekl o „kosmické“ ženě, za kterou jsme se poté vydali do města Vidnoe poblíž Moskvy. Tehdy jsem poprvé potkal Mziu Solomoniou. Měla podlomené zdraví

díky své léčitelské praxi, kdy brala všechny problémy na sebe. Poté, co se vyčerpala, většina z jejích „obdivovatelů“ zmizela, nechávající ji s jejími problémy samotnou.

Měla dvě děti, z nichž jedno byla teprve několikaměsíční dcera. Cítil jsem nad její situací lítost a nabídl svou pomoc při řešení jejích zdravotních problémů. Vedl jsem s ní léčivé sezení, začal ji čas od času volat a vcelku hodně jsme si začali povídat. Její speciální vlastností byla schopnost vědomě opustit tělo a pamatovat si vše, co během této doby zažívala.

Požádal jsem ji, aby se za mne vdala a připojila se k mé cestě životem. Naneštěstí se to ukázalo být z mé strany chybou. Několikrát mne zradila a přivlastnila si výsledky mé práce, načež jsem se rozhodl ji opustit. Nemám žádnou touhu se touto kapitolou více zabývat, protože o ní nemohu říct nic dobrého a nemám žádné přání říkat (přesněji, psát) nepěkné věci. Byla mou druhou ženou. S mou první ženou jsem byl zasnouben pět let, vzali jsme se a vzápětí rozvedli na počátku roku 1987. Hlavní příčinou mého prvního rozvodu byl strach jejích rodičů, že jim mé aktivity přinesou problémy, a našli z této situace cestu – rozvod.

Počkali nicméně do doby, kdy by rozvod neovlivnil pracovní umístění jejích dcery, jako svobodná / rozvedená by mohla dostat umístění do nějakého vzdáleného místa.

S mou druhou ženou jsem se rozvedl, protože mne několikrát zradila a z čistě profesionální závisti si přivlastnila některé výsledky mé práce. Ale bylo to (rozvod) pro dobro věci. Osud mne vedl k setkání s ženou, která byla má zaslíbená, mé druhé já – k mé Světlaně, která se nestala jen mou ženou, ale také mým přítelem a spolubojovníkem – ale o tomto, až přijde čas.

V červenci 1988 jsem se přestěhoval do Moskvy, načež jsem v září dostal v Charkově přidělený jednopokojový byt. Po celý čas, kdy jsem žil v Charkově, včetně mých studentských let, jsem si musel pronajímat byty v činžovních domech, kde vládly bytné. A teprve když jsem se odstěhoval do Moskvy, získal jsem v Charkově byt. Zvláštní hříčka osudu!

V bytě své druhé ženy jsem se nepřihlásil, aby mne nemohl nikdo podezírat ze zájmu získat v Moskvě trvalé bydliště. Pokusil jsem se vyměnit svůj charkovský byt za nějaký v Moskvě, ale neuspěl jsem. Po většinu času svého pobytu v Moskvě jsem bydlel v bytech přátel a známých, které jsem si pronajal, nebo ve kterých mi mí přátelé dovolili přebývat, popřípadě v bytech jejich blízkých, a v ten samý čas jsem měl v Charkově prázdný byt, který, ačkoliv jednopokojový, byl můj a ... který jsem nepotřeboval, ale potřeboval jsem byt v Moskvě a ten jsem nemohl získat...

Do Moskvy za mnou přijíždělo mnoho pacientů, někteří i do Charkova. Avšak nepřijímal jsem je ve svém bytě, protože bych ho musel zařídit, koupit nábytek a vše potřebné, na což jsem neměl čas ani jsem to nijak zvlášť nepotřeboval. Většinu peněz jsem až do našeho rozvodu vydával na podporu

své nové rodiny.

15. Studovat je světlo

Postupně jsem začal s léčením pacientů z Moskvy. Lidé mne navštěvovali ve Vidnoe, aby získali jak vyléčení, tak znalosti. Rád jsem své porozumění povaze existujících jevů sdílel s lidmi. Na naléhání některých z nich jsem začal učit. Jedním z mých nových studentů byl Vladislav Dolgušin, který byl primářem jedné moskevské porodnice. Zajímal se o extrasenzorické fenomény a znal se s Mziou Solomoniou, která ale neměla nejmenší chuť jeho nebo kohokoliv jiného něco učit, protože to považovala za nemožné.

Proto se s podobnou žádostí obrátil na mne. Po otestování jsem zjistil, že jeho genetika byla vcelku neohebná a modifikovat jeho mozek mými metodami zabere čas. I tak upozoroval první pozitivní známky vcelku brzy, což ho velmi motivovalo. Seznámil mne následně s Vladimírem Belozerovem, televizním reportérem. Setkali jsme se a Vladimir brzo přišel s myšlenkou na hodinový dokument o mně. Na setkání byl také přítomen Vladimir Dmitrijevič Sergejev, zástupce šéfredaktora divize dokumentárních filmů sovětské televize. Od toho dne mne navštěvoval téměř každý den, nezávisle na tom, kde jsem se nacházel, ať už ve Vidnoe, v bytě některých přátel v Novo-Girejevu nebo v bytě mé tety v Butovu, apod. Ráno byl obvykle v práci, kolem druhé hodiny se ke mně přidal a často odcházel až pozdě v noci. Vladimir Sergejev se upřímně zajímal o mou práci a koncepty. Chápal jsem, že, jsa osobou v takovém postavení, to není jen z čiré zvědavosti. Ale také jsem velmi dobře chápal, že on nebo někdo podobný bude poblíž vždy. Byl mi sympatický a myslel jsem si, že pokud má někdo kolem mne tak jako tak být, měl by to být on. Choval se ke mně svým způsobem zdvořile. Přinejmenším jsem v něm neviděl žádnou faleš, ačkoliv mohu předpokládat, že byl excelentním hercem, nebo jsem byl nějakým způsobem k tomu slepý a nevnímal žádnou hru. Vladimir Sergejev byl jedním z tvůrců několika známých populárně-vědeckých pořadů a měl také Oskara za režii sovětsko-amerického filmu „Petr Veliký“. Tak či onak, byl to velmi společenský a inteligentní muž. Pohyboval se kolem mne více než dva roky a mohl jsem, pokud jsem potřeboval, skrze něj poslat určitým kruhům jakékoliv informace, které jsem uznal za vhodné. Někdy Vladimir nedobrovolně „utrousil“ informace, které neměl, ale o tom až později, v té době jsem ho teprve poznal...

Občas jsem přijímal celé skupiny lidí. Obvykle jsem neměl žádnou představu, kdo to přesně byl. Sdělili svá jména a to bylo vše. To byl důvod, proč čas od času vznikaly zábavné situace. Jednoho dne jsem začal svou řeč výrokem, že moderní věda je ve slepé uličce a nemá žádnou šanci se z ní dostat, dokud bude pokračovat ve lpění na starých konceptech. Jako příklad jsem uvedl

fakt, že moderní medicína a biologie nejsou schopné vysvětlit povahu vývoje lidského embrya, a chystal jsem se dále rozvinout téma, když najednou muž středního věku, jehož jméno si nepamatuji, na mne vypálil otázku: „*Mladý muži, jaké máte vzdělání?!*“

Když jsem odpověděl, že jsem graduoval z Charkovské univerzity v oboru radiofyzika a teoretická fyzika, řekl: „*Měl byste se radši věnovat tomu, co jste se učil!*“ Mohl jsem samozřejmě takovou útočnou a netaktní poznámku ignorovat, ale rozhodl se jinak – bylo plně možné, že existovalo něco, čeho jsem si nebyl vědom, a nikdy jsem si nemyslel ani si nemyslím nyní, že vím všechno o všem a nikdy se nestydím naučit něco nového. Proto jsem mu položil otázku: „*A promiňte, kdo jste vy?*“ Ukázalo se, že je doktorem věd v oboru biologie. Když jsem se to dozvěděl, požádal jsem ho, zda by mohl vysvětlit povahu vývoje lidského embrya. Na to začal vysvětlovat, jak se v různých zárodečných buňkách objevují různé enzymy a jak v je v důsledku toho mozek zformován z určité skupiny zárodečných buněk, srdce z jiné apod. Řekl jsem, že to vím z osmé třídy základní školy, kdy jsem studoval „Lidskou anatomii a fyziologii“. Poté jsem se ho zeptal, zda je obeznámen s histologií (věda mikroskopické studie tkání) a zda souhlasí se závěry tohoto oboru. Odpověděl souhlasně. Poté jsem řekl: „*V momentě početí existuje **jedno** oplodněné vajíčko, které se začne dělit. Po jednom dělení vzniknou dvě naprosto **totožné** zárodečné buňky (zygoty). Když se pro změnu rozdělí tyto, vzniknou čtyři identické buňky a tak dále: osm, šestnáct, třicet dva, šedesát čtyři... Jinými slovy, všechny buňky embrya mají totožný genetický kód a jsou kopiemi téhož oplodněného vajíčka.*“

Po tomto popisu jsem mu položil otázku: „*Vysvětlil byste mi, jak je možné, že se v absolutně **identických** buňkách embrya najednou objeví **různé** hormony?*“

Zahnán do úzkých, odpověděl: „*To ví jen Bůh!*“

Popravdě, žádnou jinou odpověď jsem ani nečekal a řekl jsem mu: „*Nejsem žádný Bůh, ale toto vím!*“

Jistě, mohl jsem uštěpačnou poznámku doktora věd ignorovat, ale pak by zbytek audience získal dojem, že mluvím o věcech, jimž vůbec nerozumím. Nejděsivější na celé věci ale bylo to, že si všichni byli naprosto jisti, že moderní medicína a biologie zná pravou povahu živé hmoty, což neodpovídalo skutečnému stavu věcí.

Ukázala se velmi zajímavá věc: znalost protivníkovy „jazyka“ dovoluje nejen diskutovat tu či onu záležitost na odpovídající úrovni, ale také kompletně porazit vašeho oponenta ve všech bodech debaty. Jistě, je nemožné znát všechno, ale je vcelku nezbytné znát hlavní teze a koncepty moderní vědy, pokud nechcete „utonout“ v bažině „vědeckých“ termínů, které ve skutečnosti nemaskují nic než nevědomost a ignoranci.

Vzdělaný člověk není ten, který má ve své paměti všechno, co on (nebo ona)

má

přečteno nebo všechny informace, které lidstvo nashromáždilo, což je v principu nemožné, ale člověk, který zná základy a ví, kde najít potřebné detaily. Můj zájem o biologii, fyziku, astronomii, chemii, geografii, historii a filozofii a má aspirace dostat se „k jádru věci“ nebyl ani zbytečný, ani marný. Mé porozumění tomu, co stojí za vědeckými termíny, a má orientace v „Minotaurově labyrintu“ vědy se staly mou „Ariadninou nití“.

Jistě, můj zájem o biologii a medicínu šel za rámec školních osnov. Jak jsem již zmínil, poté, co jsem dokončil střední školu, studoval jsem obecnou biologii pomocí dvoudílného svazku od amerického biologa D.Villee, čímž jsem se připravoval na přijímací zkoušky na biologickou fakultu v roce 1978. A nejen to – četl jsem mnoho knih a článků o evoluční biologii, paleontologii a antropologii... takže jsem měl dostatečné základy na pochopení současné situace, v níž se tato odvětví vědy nacházela.

Mé znalosti konceptů z různých oblastí vědy se ukázaly v mém životě jako extrémně užitečné, takže když se někdo zeptá: „*Na co to potřebuji, když ve skutečnosti nechci být ani biolog, ani fyzik, ani historik?*“ vždy odpovídám: „*Jestliže člověk nechce být loutka na provázku, biorobot, musí se rozvíjet víceúrovňově. Čím víceúrovňově rozvinutá osoba, tím větší je šance, že se stane inovátorem, což je velmi potřebné a nesmírně důležité, ze všeho nejvíc pro osobu samu.*“

* * *

Pamatuji si jeden vtipný případ z mé léčitelské praxe. Jednoho dne přijela nová pacientka z Charkova. Věděla o mně od svých přátel, jež byli mými pacienty které jsem vyléčil, a jimž věřila. Měla chronický zánět ledvin. Dostávala dlouhou dobu klasickou léčbu, ale bez jakéhokoliv výsledku a její stav se stále zhoršoval. „Léčba“ velkými dávkami antibiotik jí dala krátkodobou iluzi zlepšení, způsobujíc dočasné výrazné zpomalení postupu choroby, ale také zároveň ničila její játra a imunitní systém se všemi důsledky z toho vyplývajícími. Takže tato žena měla dlouhodobý chronický zánět ledvin – pyelonephritis – a požádala mne, abych jí pomohl. Začal jsem obnovovat její zdraví. V tom čase mí pacienti, kteří za léčení platili, platili za každé sezení a na ty doby to byly poměrně vysoké částky. Obvykle jsem měl s pacientem jedno sezení, načež se on odebral domů a proces pokračoval po dobu několika měsíců bez mého přímého zásahu. Vytvořil jsem speciální program, který se odvíjel postupně po dobu několika měsíců. Poté by osoba měla přijít znovu a pokračovat dalším sezením. Takovéto chronické problémy si obvykle vyžádaly mnoho času, aby se projevíly výsledky – přirozeně nebylo možné, aby se vše rázem vyřešilo ihned po dokončení jednoho sezení.

Tato žena tedy přijela, za několik dní přijel i její muž a rozhodl se pro sezení

také. Začal jsem s ním pracovat. Po několika dnech, po mé práci s ním, žena neočekávaně řekla: „Mohl byste s ním pracovat s větší intenzitou? Potřebujeme se vrátit domů a on začal později než já...“ Začal jsem jí vysvětlovat, že jsem jejímu muži „naložil“ přesně to množství vlivu, které je schopen unést, jinak by mohlo dojít k nežádoucím přetížením, která by mohla vést ke kómatu až klinické smrti. Odpověděla, že její muž má „tuhý kořínek“ a několik minut navíc vydrží bez problémů. Znovu jsem se jí to pokusil vysvětlit, ale byla neoblomná a pokračovala v trvání na tom, ať s jejím manželem pracuji intenzivněji.

Nemohl jsem pochopit důvod takové tvrdohlavosti a její vnitřní nepřátelství směrem ke mně. Rozhodl jsem se „nakouknout“ do jejích myšlenek a .... ihned jsem důvod jejího podivného chování spatřil. Jak jsem porozuměl, pracovala v sovětském obchodním systému a zvykla si na to, že každý podváděl každého. Proto si myslela, že se všichni lidé chovají tak, jako ona. Pravděpodobně ani netušila, že by mohl existovat jiný druh chování. Když se během mé práce nic zvláštního nestalo, došlo v její hlavě k boji mezi přáním uzdravit se a nedůvěrou spojenou s lakotou. Přemýšlela: „Předpokládejme, že my mu zaplatíme, a on nás podvede? Mávat rukama umí každý. Možná má velmi málo síly a dává malé dávky záměrně – abychom měli víc sezení, a museli tím pádem zaplatit více?“ Když jsem uviděl její myšlenky, byl jsem zklamán, protože poměřovala ostatní svým vlastním „metrem“, a rozhodl jsem se... dobrá, pokud si přeje, abych zintenzivnil práci na jejím manželovi – já je varoval... Oba dva se spokojeně usmívali, když jsem pokračoval v sezení s jejím manželem.

Po několika minutách se tento muž „s tuhým kořínekem“ začal cítit špatně a roztřeseně. Začal jsem rušit přetížení a téměř okamžitě ho přivedl zpět do normálního stavu. V ten moment však zazvonil zvonek, a když jsem se o minutu později vrátil... ležel na podlaze a zmítal se v křečích. Jeho žena vyděšeně běhala kolem ve stavu paniky. Poté, co jsem ho opět přivedl do normálního stavu, on ani jeho žena už nezmínili přání o „intenzivnějším působení“ ani jednou do konce léčby.

Psychologie člověka je velmi zvláštní. Když vytvoříte podmínky, za nichž osoba necítí žádné nepříjemné pocity, on (nebo ona) vyžaduje důkaz, že opravdu něco děláte. Je to totožné se stavem, kdy by se pacient probudil z narkózy a ptal se, zda operace opravdu proběhla, protože necítí žádnou bolest. Je opravdu nutné cítit bolest pro ověření skutečnosti toho, co se stalo?! Vždy mi připadalo, že pro osobu je důležitý fakt, že jeho zdravotní problémy zmizí beze stopy, a jestli při tom necítí žádnou bolest – tím lépe! Je opravdu pro osobu nutné projít „operací“ bez narkózy, aby uvěřila ve skutečnost „zázraku“?!

Po skončení léčení se mě tato žena nicméně zeptala, kdy by měla očekávat výsledky mé práce, protože stále cítila bolest v ledvinách. Znovu jsem jí vysvětlil, že opravit ledviny s patologickými změnami zabere nějaký čas, jinými slovy – vytvoření nových zdravých ledvin zabere čas. Má slova ji,

navzdory tomu, co se stalo jejímu muži, nepřesvědčila. Požádal jsem ji, ať mi zavolá po šesti měsících pro opakování působení, pokud bude třeba. Dívala se na mne stále velmi skepticky, protože hledala ve všem podfuk. Ale neměla jinou možnost, protože všechna ostatní léčba selhala.

Zhruba po půl roce mi tato žena zavolala ze sanatoria, že prošla všemi možnými testy a ... že její ledviny jsou zdravé! Byla velmi šťastná a zeptala se mne, zda bych mohl opravit i její poškozená játra. Blahopřál jsem jí k úspěšnému vyléčení ledvin a ... odmítl se angažovat v problému jater. A nikoliv proto, že bych neměl čas, ale protože mi nebylo příjemné pracovat s člověkem, který se na všechny okolo díval jako na podvodníky a podfukáře...

* * *

Celkem podobná situace nastala, když jsem pracoval s ženou po srdečním infarktu. Obvykle se po infarktu na tkáni srdečního svalu objeví pojivová tkáň jizev. Lidské tělo to používá jako opravný mechanismus. Když nějaká část srdečního svalu odumře, „náplast-jizva“ pojivové tkáně se objeví místo něj, ale k regeneraci svalu nikdy nedojde. Abych člověku s takovou situací pomohl, nejprve odstraňuji jizvu – pojivovou tkáň, jako kdybych ji odřezával vrstvu po vrstvě. Tato procedura je bez umrtvení velmi bolestivá. Proto vytvářím silný efekt anestetika a člověk jen cítí, jako by se něco zlehka dotýkalo jeho srdečního svalu. Když působím, pojivová tkáň jizvy je „odřezávána“ či „taje“ vrstva za vrstvou, ale nezávisle na tom, jak si to kdo pojmenuje, je to velmi bolestivý proces. Proto se vždy soustředím na dosažení nulových bolestivých nebo nepříjemných vjemů. Mým cílem bylo vždy navrátit osobě zdraví a nepotřeboval jsem, aby se svíjela bolestí nebo byla „drcena“ mým vlivem.

Takový druh nepříjemných pocitů by mi pravděpodobně zajistil určité názory na sílu mého působení, ale vždy jsem byl přesvědčen, že podobný druh „autority“ je pro mne zbytečný. Jen to ukazuje primitivnost osoby, která potřebuje podobnou autoritu „cítit“, a malomyslnost a ignoranci toho, kdo by ji vytvářel. Když jsem poprvé narazil na projevy podobné malomyslnosti a ignorance, reagoval jsem na ně. Jako v tomto případě mladé ženy, která měla vážné problémy se srdcem. Když jsem s ní začal pracovat, její první otázka byla – proč cítila jen jemné dotyky na svém srdci?! Znamenalo to, že mám malou sílu?

Byl jsem znechucen nejen jejím přístupem k dění, ale také faktem, že její otázka byla netaktní a

hulvátská. Nejvíce se strachovala, jak bude vnímat mou práci, namísto aby ji zajímal samotný proces a výsledky. Ale na to se nezeptala. Přesně to mne naplnilo znechucením. Proto jsem jí řekl, že pokud si přeje projít celým procesem bez jakékoliv anestézie, budu respektovat její přání a udělám to. Nicméně jsem si nebyl jistý, zda mohu odstranit anestetický efekt úplně. Ve

skutečnosti byly principy mé práce založeny na opačném jednání. Navíc bylo nemožné odstranit vše – v tom případě by pravděpodobně, s ohledem na její nemocné srdce, zemřela na šok z bolesti. Nakonec jsem se však rozhodl nadělit jí malou lekci z dobrých mravů – pokračoval jsem v působení s minimální úrovní anestetika, jaká byla možná. Ale z „nějakého“ důvodu se jí to moc nelíbilo. S těžkostí skrývala grimasy bolesti a čas od času jednoduše omdlela.

Řekl jsem jí, že jsem jen ctil její přání a pracoval s ní cestou, jakou chtěla, a to, co se dělo, bylo ve skutečnosti v souladu s jejím „názorem“, jaké pocity by měly mé působení doprovázet! Kupodivu když konečně zažila „ostré“ vjemy, které byly důsledkem mého působení, dostala strach a víckrát jsem ji neviděl. Pravděpodobně se tyto vjemy pro ni ukázaly být příliš „ostrými“. To se stává poměrně často – člověk o něco požádá, a když to dostane, vyděsí ho to.

Ve skutečnosti jsem vždy pozoroval reakci lidí na mé působení s určitou zvědavostí. Velmi často se mne lidé na něco vyptávali nebo mne požádali o demonstraci něčeho, o čem si byli dopředu naprosto jisti, že je nemožné splnit – jinými slovy, mysleli si, že je vodím za nos. A když se ukázalo, že to není podvod ani trik, vyděsili se.

Popravdě, v tomto případě není na vině jen krátkozrakost těchto lidí, ale také jejich praktická zkušenost s těmi, kdo proklamují podobné schopnosti, zvláště pokud jsou tito navíc silně podporováni masmédií. Tyto reakce jsou ovlivněny existujícími stereotypy. Z nějakého důvodu jsou si lidé jisti, že ti, kdo se často objevují na televizních obrazovkách nebo v novinách, jsou těmi nejlepšími na daném poli.

To je však bohužel velmi daleko od pravdy. Nejčastěji je to naopak – masmédiá podporují ty, kdo nemají nic kromě svých ambicí nebo vědomého zájmu mást ostatní. Někdy však tito lidé tomu, co říkají, upřímně věří. To je nejnebezpečnější případ, protože když osoba upřímně věří tomu, co říká, její vliv na masy se dramaticky zvyšuje. K tomuto fenoménu se ještě vrátím a nyní budu pokračovat událostmi konce roku 1988...

* * *

Jednoho dne mne starší paní požádala, abych jí pomohl od problému solných usazenin, zvláště v dolních partiích páteře. Ukázala se být na mé působení velmi vnímavá. Tento fakt mne potěšil a dal jsem jí maximální úroveň působení, kterou byla schopna snést. Krystalické usazeniny „jednoduše“ začaly stékat podél její páteře jako tekutý vosk. Zabralo to jen několik minut, ale po tom se žena byla schopna předklonit a zase narovnat bez jakékoliv bolesti. Byla bez sebe radostí, ale v několika hodinách cítila velmi akutní bolesti, které ji doháněly k šílenství.

Stalo se to, protože mé anestetikum začalo opadávat a zbytková manifestace mé práce byla dost silná na to, aby cítila ostré bolesti. Došlo k tomu, protože

jsem tisícinásobně urychlil procesy v oblasti solných usazenin, aby tyto výrůstky mohly stéci pryč jako roztavený vosk, jinak by bylo jednoduše nemožné je odstranit.

Striktně řečeno, tento druh působení není tání – to jen osoba během tohoto procesu cítí, jako by něco velmi horkého stékalo kolem její páteře. Krystalické usazeniny nebo výrůstky mizí doslova před očima, kosti se stanou pružnými jako plastelína a je možné je téměř jako plastelínu ohýbat a natahovat. Toto jsou subjektivní pocity člověka, ale co se během takového působení děje doopravdy?

Za těmito pocity jsou reálné procesy, o nichž člověk většinou nic netuší. Pro porozumění povaze těchto procesů je nejprve třeba porozumět procesům, které člověka do daného patologického stavu přivádějí. Solné usazeniny se například objevují v kostech a cévách, když se koncentrace solí vápníku v krvi a obzvláště v lymfatickém systému zvedne, a při překročení kritické hranice tyto soli začnou krystalizovat. Protože rychlost pohybu lymfy je v kostních tkáních minimální, krystalizace začne nejprve tam, což je důvod solných usazenin v kostech. Existuje ještě další důvod. Solné usazeniny se objeví, když se chemické složení lymfy změní v důsledku metabolických procesů v organismu. Výsledkem je, že se některé chemické složky změní z rozpustných na nerozpustné. Chemické složky se začínají usazovat a hromadí se v kostech a cévách.

Nejčastěji dochází k oběma jevům současně. Proto je kvůli odstranění usazenin třeba buď rozběhnout chemické procesy opačným směrem, nebo anihilovat solné usazeniny a výrůstky. Aby se tyto procesy odehrály v rozumné době, je někdy nutné je urychlit tisícinásobně, jinak by eliminace výrůstků trvala dekády – přesně stejnou dobu, jako jim trvalo vzniknout. Proto je nutné spustit inverzní procesy s mnohem větší rychlostí než původní procesy, které ke vzniku solných usazenin vedly.

Tato akcelerace inverzních biochemických procesů nutí mozek reagovat jen a jedině vjemem bolesti. To proto, že *formatio reticularis* lidského mozku – kontrolní „stanice“ – porovnává signály přicházející z orgánu s těmi, které odpovídají jejich normální funkci. Jestliže signál přicházející po nervové dráze překročí normu, mozek reaguje na příliš silný nebo příliš slabý signál bolesti a začne proti tomuto bojovat. Mozek není schopen rozlišit, že se jedná o změnu k lepšímu. Povahou *formatio reticularis* je, že jakýkoliv signál, který neodpovídá parametrům, považuje za negativní.

Z toho důvodu je nutno za účelem navrácení daného orgánu a organismu jako celku do normálního, zdravého stavu změnit „šablony“ signálů v *formatio reticularis*, které se odchýlily od správného stavu v průběhu procesu přechodu organismu do stavu chronické nemoci. Jestliže je organismus neschopen vyhrát nad nemocí, ve většině případů se stane to, že chronický stav je adoptován jako nová norma pro *formatio reticularis*, organismus dělá vše pro zabránění dalšímu zhoršování stavu a snaží se udržet parametry nemocného orgánu a

celého těla na úrovni, když ne optimální, tak alespoň akceptovatelné. Mozek se jednoduše snaží zabránit dalšímu zhoršování stavu organismu za pomoci periferního nervového systému.

Z tohoto důvodu reaguje (mozek) nepřátelsky na jakékoliv odchylky signálu od akceptovaného „normálního“ stavu, který je ve skutečnosti stavem patologickým. Toto je povaha spojení mozek – orgány a orgány – mozek. Proto mozek vnímá biochemické inverzní akcelerované procesy jako nové nebezpečí a reaguje na ně bolestí, pokoušeje se udržet vše ve stavu „jak to bylo dosud“, navzdory faktu, že stav „jak to bylo dosud“ byl patologický stav orgánu nebo celého organismu. Připomenu, že mozek na úrovni primitivního mozku, kde se *formatio reticularis* nachází, nemyslí a jen reaguje na příchozí podněty a jakékoliv odchylky od akceptované „normy“.

Mimoto je takovéto urychlení procesů – i když pro zdraví pozitivních – mocná zátěž na organismus a často je nutné sílu působení výrazně snížit, aby to osoba byla schopna vydržet bez vážných vedlejších účinků z přetížení.

Z tohoto důvodu je velmi často nutné snižovat sílu působení na úroveň, kterou je osoba schopna snést, i když by výsledku mohlo být dosaženo téměř ihned, například za jednu minutu. Takto často proces obnovení zdraví trvá roky namísto minut. V opačném postupu by přetížení mohlo člověka zabít, anebo vyústit v selhání orgánů či systémů organismu (například jater), což by mohlo mít fatální následky. Proto je při léčebném procesu třeba hledět ne na to, co může být uděláno, ale na to, co je daná osoba schopna snést bez poškození svých orgánů a systémů.

Ve velmi vzácných případech, kdy je osoba schopna snést požadované zatížení, je možné dosáhnout kvalitativní změny v organismu v řádu minut, a svědkové to považují za zázrak; zázrak to však není – jen potřebné změny proběhnou rapidně. Něco takového se například stává s kostmi, kdy se stanou svého druhu plastelínou. Aby se to mohlo stát, je nutné pochopit povahu formace a růstu kostí. Jediný rozdíl mezi kostí a chrupavkou je ve vyplnění mezibuněčného prostoru vápníkem. Když koncentrace vápnitých solí dosáhne nutné úrovně, mezibuněčný prostor chrupavkové tkáně se začne plnit krystalickými formacemi vápníku a nastane formace tvrdé kostní tkáně. V kostní tkáni jsou buňky, krevní a lymfatické kanály a také nervová vlákna. Touto cestou se chrupavková tkáň promění v kost. Díky tomu je člověk (a nejen člověk, ale jakákoliv jiná živá bytost) schopen existovat, protože jinak by ženy jednoduše nebyly schopny rodit děti, jestliže by tyto měly kosti namísto chrupavek. Teprve po porodu se chrupavky dítěte postupně promění v kosti díky sataci mezibuněčného prostoru chrupavek solemi vápníku.

Takže má-li se změnit tvar a délka kostí, je třeba „jen“ spustit opačný proces – proměnit určitou kost v chrupavku, provést potřebné tvarové změny (odstranit výrůstky, prodloužit, narovnat...), poté opět nasytit mezibuněčný prostor vápníkem a tím navrátit kost do stavu kosti. Jak toho lze dosáhnout, to je už

otázka „techniky“, šikovnosti a schopností působícího! Je třeba „jen“ najít klíč, jak transformovat kost do stavu chrupavky a poté zase zpět, mít potřebné vlastnosti a kvality, potřebný potenciál k realizaci a to nejdůležitější – předejít stavu klinické smrti pacienta, do kterého by se mohl díky takové zátěži dostat...

Aby mohl být vykonán „zázrak“, je jen nutné znát povahu přírody, chápat její principy a naučit se dělat podobné věci jako ona, ale tentokrát díky vaší mysli a schopnostem. Poté se kosti stanou měkkými a ohebnými a stane se mnoho dalších věcí...

Zázraky existují tam, kde prosperuje ignorance nebo malomyslnost konceptů, kde je doma dogma a snobství. Ale když člověk jen „otevře“ o něco více oči a začne přemýšlet a pokusí se pochopit to, co vidí, mnoho hádanek přírody zmizí jako mlha rozehnaná sluncem. Člověk objeví tajemství přírody a začne právem používat titul Homo sapiens...

A nyní, po odhalení „tajemství“ přírody a jak proměňovat kosti a odstraňovat jejich výrůstky pomocí síly myšlenky, vrátím se opět k „současným“ událostem.

16. Co je skutečnost?

Ačkoliv starší paní, která trpěla solnými usazeninami, zažila určitý reziduální šok z bolesti, byla nicméně velmi spokojena s výsledky, protože její výrůstky v bederní oblasti páteře kompletně zmizely, stejně jako se jí navrátila dlouho ztracená pohyblivost. Když ve mne získala důvěru, požádal jsem ji kvůli její excelentní senzitivitě na mé působení o účast v mých experimentech. Souhlasila. Modifikoval jsem jí mozek, načež byla schopna vidět a slyšet nad rámec pěti běžných smyslů. Když jsem ji otestoval, rozhodl jsem se zopakovat pokus s dvojníky, který kdysi zůstal nedokončen.

Když byl tento experiment prováděn poprvé, moje spolužačka se odmítla dotknout dvojníků, vysvětlujíc své chování tak, že nemohu najednou existovat v deseti kopiích. A ačkoliv jsem našel cestu a mého dvojníka se nakonec dotkla, nebylo mi nicméně úplně jasné, jak by reagovala, kdyby se poté dotkla skutečného mne. Rozhodl jsem se tento experiment zopakovat a vytvořil devět dvojníků. Tentokrát fakt, že jsem simultánně existoval v deseti exemplářích, nevyděl nikoho. Proto jsem vyladil vnímání oné ženy na jednoho z mých dvojníků a požádal ji, aby určila, který „já“ jsem skutečný.

Přistoupila blíž a začala si klidně s dvojníky potřásat rukou, aby zjistila, kde doopravdy stojím. Poté, co si se mnou několik vteřin potřásala rukou, přešla k dalšímu, pak k dalšímu, dokud neotestovala všechny. Načež s jistotou ukázala na dvojníka, kterého jsem určil předem, a prohlásila, že to jsem skutečný já, kdežto mně nevěnovala nejmenší pozornost. Později jsem tento experiment opakoval ještě několikrát a výsledek byl stejný.

Co osoba vnímá jako skutečnost, je jen úroveň reality, se kterou je v kvalitativní rezonanci! V takovém stavu se hmotná realita stává jakoby pomíjivou; realitou se pro tuto osobu stává jen to, co vnímá skrze své smyslové orgány nezávisle na tom, jak neobvyklá metoda byla použita. Fyzická realita pro ni přestává být materiální a jiná úroveň reality se stává objektivní, přenášena jejími smysly. Kde je tedy ona notoricky známá „objektivní realita“?! Které vjemy bychom měli považovat za pravé nebo nepravé?

Ve skutečnosti ve změněném stavu vědomí osoba vidí pomocí svého mozku úplně jasně interní orgány, může také vidět buňku, molekulu a definovat naprosto korektně přítomnost té či oné patologie, často mnohem dříve a s mnohem větší přesností než nejpřesnější medicínské diagnostické přístroje. Osoba může nejen vidět, ale také získávat všechny tyto informace cestou, která je nejpřístupnější a nejkomfortnější. Znamená to, že informace získané touto cestou jsou iluzorní? Zajisté ne.

Člověk vytvořil mnoho „berliček“, tj. zařízení určených na proniknutí do oblastí nepřístupných běžným pěti smyslům. Navíc tyto berličky jsou vytvořeny z pohledu běžných pěti smyslů, které nám příroda dala při narození stejně, jako všem živým tvorům. Ale příroda člověku neposkytla mysl jen na to, aby používal pět smyslových orgánů, které má od narození, ale proto, aby díky jejich síle mohl proniknout tam, kam žádné zvíře nikdy proniknout nemůže. Nu, vypadá to, že se opět nechávám unést filozofováním – pravděpodobně, „stárnu“...

* * *

Kromě experimentů zmíněného druhu jsem také prováděl jiné velice zajímavé pokusy. Jednou mě napadlo zjistit, zda mé působení ovlivní váhu osoby. Za tímto účelem jsem požádal pacienty, ať stojí na vahách, a začal jsem působit, zatímco jsem sledoval, co se bude s jejich váhou dít.

V několika minutách se váha začala měnit, zvyšovat či snižovat, v mezích od několika gramů do dvou a půl kilogramu. Hmotnostní odchylky byly také různé v závislosti na tom, na jaké patologii jsem pracoval. Ukázalo se tedy, že se můj vliv, který nebyl založen na využití fyzicky hmotné hmoty, manifestoval velmi materiálním způsobem. Pod „nemateriálním“ působením se reálná (materiální) váha člověka změnila – fakt, který je v rozporu se všemi koncepty moderní vědy.

Když jsem přestal působit, hmotnostní odchylky také zmizely. Ukázalo se, že během mého působení fungoval zcela jiný přírodní zákon, lépe řečeno – projevovaly se skutečné přírodní zákony, o kterých moderní věda nemá ani tušení.

Hmotnostní odchylky nebyly jedinou „podivností“, na kterou jsem narazil. Některé jiné „podivnosti“ se ukázaly jako velmi užitečné. Když jsem vykonával

působení na osobu, která měla problém s plícemi, vedlejším efektem bylo objevení se ozónu v místnosti. Bylo to cítit poměrně silně.

V přírodě se ozón, molekula se třemi atomy kyslíku, objevuje během bouřek. Mocné výboje atmosférické elektřiny vytvářejí ozónovou čerstvost, kterou všichni známe. V umělých podmínkách se ozón objevuje při aplikaci napětí 30 kilovoltů na čtvereční centimetr elektrod umístěných jeden centimetr od sebe. Když se velikost elektrod nebo vzdálenost mezi nimi mění, požadované napětí se násobně zvyšuje. Teprve tehdy se objevuje mezi elektrodami výboj, jenž je doprovázen formací ozónu. Opakuji školskou fyziku za jediným účelem – osvěžit paměť čtenáře a poukázat na fakt, že objevení se ozónu při působení na jiného člověka je velmi neobvyklý jev.

Podle konceptů fyziky by muselo mezi mými dlaněmi existovat napětí desítek miliard voltů, aby došlo k vytváření ozónu! Trochu příliš, není liž pravda?! Ve skutečnosti se nic takového nedělo. Takto jsem tedy náhodou objevil jinou metodu syntézy ozónu, která neměla nic společného s elektřinou!

Ale podle konceptů moderní vědy to nemohlo být pravda, protože to prostě nemohlo být pravda! Nicméně jev existoval, byl skutečný a to znovu hovoří mnoho o faktu, že moderní věda má velmi malé znalosti a porozumění přírodě a vesmíru.

* * *

Ozónový efekt probudil můj zájem a začal jsem ho studovat vlastními metodami. Jedním z principiálních důvodů pro takový prudký zájem byl fakt, že koncem osmdesátých let se civilizace blížila k technokratické katastrofě. Technokratický vývoj civilizace Midgard-Země vyústil ve vznik mnoha ekologických problémů. Zároveň nebyla vytvořena ani jedna metoda na obnovu naší planety. Tento fakt jen poukazuje na to, že se civilizace ubírá špatným směrem. Budeme-li v tomto přístupu pokračovat, naše civilizace zničí sama sebe dlouho předtím, než nalezneme nějaké technologické metody hojení ran způsobených planetě nerozumnou aktivitou – pokud ovšem, s přihlédnutím k současnému přístupu k „porozumění“ přírodě, takové metody vůbec mohou být nalezeny.

Dám jednoduchý příklad pro demonstraci. V letech 1960 – 1989, což značí takzvaný vesmírný věk (věk vesmírných letů), Midgard-Země ztratila **30 % své ozónové vrstvy**. Protože tvar planety není uniformní, ozónová vrstva není všude stejně tlustá. Na rovníku je maximální a na pólech minimální, zvláště na jižním pólu. Zmenšení ozónové vrstvy o 30 procent v důsledku „rozumné“ aktivity člověka vyústilo ve vznik ozónové díry nad Antarktidou. Každý rok se zvětšovala, což značilo, že Midgard-Země ozón dále ztrácí. Satelitní snímky ozónové díry v několika po sobě jdoucích letech slouží jako důkaz tohoto tvrzení.

Pak je tady informace ze školních učebnic, kterou většina lidí už zapomněla a jiní z „nějakých“ důvodů nijak nespěchají jejich paměť osvěžit. Ozónová vrstva Země vznikala **čtyři miliardy let!** Miliardu let trval vývoj života v primárních oceánech Midgard-Země, pro mikroskopické a jiné rostlinné organismy vytvořil fotosyntézou dostatek kyslíku. Kyslík se částečně přeměnil v ozón během bouří, takto dovoluje prvním rostlinám a poté zvířatům opustit primární oceán. Faktem je, že kosmická radiace je smrtelná pro veškerý život a voda ji absorbuje, tudíž neutralizuje. Před vznikem ozónové vrstvy atmosféra planety tuto radiaci volně propouštěla a z toho důvodu byl život na souši nemožný,... dokud se neobjevila ozónová vrstva dostatečné tloušťky. Ta kosmickou radiaci částečně absorbuje a částečně odráží, podobně jako vrstva vody v primárních oceánech.

Bílkovinná forma života je tedy odsouzená narodit se ve vodě, a proto základem bílkovinných forem života je voda. Aby mohla vzniknout primární ozónová vrstva, byl třeba kyslík vznikající jako výsledek fotosyntézy rostlinných organismů, a jak je jasné z výše uvedeného, v tomto případě fotosyntézou vodních rostlinných organismů primárního oceánu. Sluneční světlo pronikne v oceánu do maximální hloubky 100 metrů a přesně těchto 100 metrů se stalo „úrodnou“ vrstvou. Zde rostlinné organismy primárního oceánu absorbovaly světlo a produkovaly kyslík, bez něhož by ozónová vrstva nemohla vzniknout. Později, když se objevily pozemní rostliny, začalo být vytvářeno mnohem více kyslíku, nicméně ozón se tvoří z atmosférického kyslíku jen během bouří, které byly tehdy mnohem častější.

Takže moderní civilizace potřebovala jen třicet let své „rozumné“ aktivity na zničení třiceti procent ozónové vrstvy, jejíž výroba přírodě zabrala miliardy let! A to není vše. Jak jsem byl informován v roce 1989, problém ozónové vrstvy byl diskutován na společné konferenci NASA a vedení kosmického programu SSSR na Floridě. Ukázalo se, že podle výpočtů NASA by bylo zbývajících 70 % ozónové vrstvy zničeno v příštích 10 – 15 letech vesmírných „aktivit“ lidstva, pokud by intenzita letů do kosmu zůstala na úrovni roku 1989. A to znamenalo pouze jedinou věc: v letech 2000 – 2005 by byl život na Midgard-Zemi **nemožný!** To nebylo biblické proroctví, ale výpočty vědců z velmi prestižní instituce – NASA!

Problémem je, že každý let do vesmíru spálí kyslík a ozón po celé tloušťce atmosféry v „tunelu“ o průměru jedné míle – 1,6 kilometru. Pohyb atmosféry vyústí v pohyb jedné „díry“ a při dalším vypuštění rakety nebo sputniku vznikne nová „díra“. Přesně z tohoto důvodu začala začátkem vesmírných letů ozónová vrstva tak katastroficky ubývat.

Není to velmi zajímavé?! Ale možná není třeba se takovými „detaily“ zabývat a moderní civilizace může lehce toto „nedorozumění“ napravit? Nemůže. I kdyby všechny elektrárny světa pracovaly jen na výrobě ozónu, byly by třeba miliony nebo spíše desítky milionů let na obnovení jen toho, co bylo

ztraceno koncem roku 1989!

Ale kdo řekl, že proces ničení ozónu skončil v roce 1989? Z kalkulací NASA vyplývá, že proces eliminace ozónové vrstvy teprve začal! Takže i kdybychom vzali v úvahu tu nejoptimističtější variantu výpočtů, moderní civilizace by škody způsobené přírodě svou „rozumnou“ aktivitou nebyla schopna nahradit nikdy.

Je nicméně chybné odlučovat se od matky přírody. Zemřeme společně se zbytkem přírody. Jakmile je ozónová vrstva dostatečně zničena, veškerý suchozemský život je odsouzen k zániku a život zůstane jen ve světových oceánech, pokud se jej člověku do té doby nepodaří vyhubit i tam! Vcelku pesimistické vyhlídky, nebo ne?! Ale tento obrázek je skutečný a co se týká mne, udělal jsem pro pochopení situace vše a nezavíral jsem před tím oči. Někteří si možná myslí, že by bylo jednodušší to ignorovat a očekávat to nevyhnutelné, co bylo způsobeno rukou člověka, ale já jsem do této kategorie lidí nikdy nepatřil. Proto jsem byl velmi rád, když jsem objevil neobvyklý postranní efekt svého působení – syntézu ozónu. Jestliže všechny metody známé moderní vědě nejsou schopny zastavit a vyléčit zranění způsobené Midgard-Zemi „rozumnou“ aktivitou člověka, pak je nutné podívat se po jiných metodách a způsobech, které by tento problém vyřešit mohly.

Syntéza ozónu jako vedlejší efekt působení na člověka se ukázala být jednou z těchto cest. Tento jev, kdy se ozón vytvářel bez jakékoliv větší vstupní energie, si nutně žádal pozornost, zvláště pokud člověk věděl, že vytvářet ozón tradičním způsobem si žádá enormní množství energie a problém s ozónovou vrstvou se nebezpečně blížil.

Pro vyřešení problému jsem jen musel najít klíč, jak vytvářet ozón jako přímý, nikoliv vedlejší efekt, a poté by bylo možné za pomoci této metody vytvořit tolik ozónu, kolik by bylo na pokrytí úbytků v ozónové vrstvě planety potřeba. Jak se říká – za pokus se nic nedá. Situace se zhoršit nemůže, ale je plně možné, že by se mohla zlepšit, pokud uspějí v nalezení „klíče“.

* * *

Když mi proto byl dán prostor na tiskové konferenci Fondu populární medicíny pro sovětské novináře, která se konala v Moskvě v hale Muzea historie 29. března 1989, nemluvil jsem jen o svých metodách kvalitativní transformace lidského mozku, ale také o podivných vedlejších efektech – syntéze ozónu a navrhl jsem spojit síly v hledání potřebného řešení.

Velmi dobře jsem chápal, jak novináři mohou má prohlášení interpretovat, nicméně doufal jsem, že bude následovat alespoň nějaká reakce. Přinejmenším bylo nutné upoutat na tento problém pozornost, jinak by mohlo být příliš pozdě. Masmédia bohužel můj veřejný apel kompletně ignorovala, ale někteří jednotlivci na má slova přece jen reagovali. Nebál jsem se vypadat jako blázen.

Jednak jsem věděl, že jím nejsem, a zadruhé jsem chápal reálnou hrozbu tohoto problému a nezáleželo mi na tom, co si budou myslet ostatní lidé – mým cílem bylo problém vyřešit. Cyril Kasatkin byl jedním z mála, kdo věnovali mým slovům pozornost. V tom čase pracoval na ministerstvu zahraničních věcí SSSR. Přišel za mnou po mém proslovu a nabídl mi zorganizovat konferenci na půdě MZV SSSR za účelem upozornění mezinárodní komunity na tento problém. Jelikož jsem pronesl svůj apel na konferenci Fondu populární medicíny, navrhl na další konferenci pozvat také několik osob z tohoto fondu. V té době byl prezidentem fondu Pokryškin, bohužel si již nepamatuji jeho křestní jméno. Pozval na tiskovou konferenci MZV několik osob, byli mezi nimi Avdejev, Chumak a několik dalších, jejichž jména jsem neznal. Druhá tisková konference, kde byli přítomní zahraniční novináři, se konala 4. dubna. Opakoval jsem tam informace o kvalitativní transformaci lidského mozku, o problému s ozónovou vrstvou a možných metodách jeho řešení. Znovu jsem apeloval na všechny země, aby se v tomto svém úsilí spojily. Hrobové ticho. Pravděpodobně slogan „Proletáři všech zemí, spojte se!“ odradil všechny od spojování sil za jakýmkoliv účelem. Mým cílem bylo navrhnout spojení sil, ale nehodlal jsem sedět a nečinně čekat na odezvy na můj apel. Ačkoliv se říká, že dvě hlavy ví víc než jedna, jsou situace, kdy jedna hlava je vcelku dostačující a druhá by jen komplikovala situaci.

Tak či onak, na můj apel nereagoval nikdo, považovali má slova za výrok obyvatele „blázince“. Ale tato reakce mne nijak neodradila a pokračoval jsem ve své práci navzdory názorům těch okolo. Byl jsem si jistý, že může být mnoho situací, kdy jedinec může mít pravdu a davy se mohou mýlit, obzvláště pokud jsou tyto davy slepé a neinformované.

Po první tiskové konferenci mne několik lidí požádalo o kvalitativní přestavbu mozku. Nu, jak se říká – nabídneš prst a hned chtějí celou ruku. Neotestoval jsem nikoho z oněch čtyř osob, které přišly. Byli to dva profesionální žurnalisté – Rudolf Gajevsky a Michael Dehta, dále fotograf APN Alex, jehož příjmení si nevzpomínám, a inženýr z Arménie jménem Ruben.

Bylo by jistě lepší, kdybych měl možnost provést eliminační testy za účelem nalezení nejvhodnějších osob pro transformaci mozku, ale v této situaci jsem byl nucen připravit ty lidi, kteří přišli, jinak bych byl nařčen ze lži. Jinými slovy, musel jsem dokázat svá tvrzení v „polních“ podmínkách, kdy mi pravidla „hry“ byla určena. Ale i v těchto podmínkách, jež byly daleko od optimálních, se mi podařilo dosáhnout toho, že Michael Dehta a Rudolf Gajevsky získali schopnost vidění orgánů, jak jejich vlastních, tak cizích lidí v několika dnech. Zvláště rychle se mi to podařilo s Michaelem, který uviděl vlastní mozek a vše, co se s ním dělo dokonce během prvního působení na něj.

Stala se také jedna velmi veselá situace. Když Michael po mé „trepanaci lebky“ dorazil domů, zavolal mi a zeptal se, zda je s jeho hlavou vše v pořádku. Cítil se, jako by jeho hlava zůstala otevřená. Po všech těch „och“ a „ach“

vztahujících se k jeho nové schopnosti vidět vlastní mozek, orgány atd. jsem zapomněl po svém působení jeho mozek „uzavřít“.

Když se odehrává podobná transformace, osoba má pocit, jako by horní část její lebky byla nadzvednuta a ... mozek spatřil světlo světa v celé své kráse. Na konci práce navracím vše zpět a obnovuji integritu systému. Proto když mi Michael zavolal, dal jsem vše do pořádku a zavtipkoval, že měl štěstí, že nepršelo a nic mu „tam“ nenateklo a že by bylo moudré mít pro takové případy deštník. Oba dva jsem se tomu zasmáli a řekli si sbohem.

Rudolf Gajevsky také získal schopnost vnitřního zraku, ačkoliv ne tak rychle. Ruben se ukázal být pro transformaci nejnetečnější osobou. Z mého pohledu byl jeho postup velmi pomalý. Ke kvalitativní transformaci mozku mu chybělo mnoho nutného.

Proces transformace mozku může být přirovnán ke skládání mozaiky z kvalitativních „dílků“. Prvně je třeba dobře pochopit a znát, jaký druh kvalitativní „mozaiky“ má být složen. Poté je nutné všechny kvalitativní „dílky“, z nichž má být taková „mozaika“ složena, mít.

Předpokládejme, že za účelem vytvoření nového kvalitativního „obrázku“ potřebujeme 100 dílků. Každý vlastní těchto „dílků“ různý počet – v závislosti na své genetice, duchu, osobním vývoji a kapacitě pro dynamické změny vědomí. Proto když osoba tu či onu vlastnost nebo kvalitu nutnou pro kvalitativní transformaci mozku nemá, je nemožné takovou transformaci provést.

Nejprve musí člověk chybějící „dílky“ mozaiky získat, což je možné, ale nepravděpodobné a bude patrně trvat několik lidských životů, než toho dosáhne. Nebo někdo jiný může pro tuto osobu chybějící „dílky“ vytvořit. Čím větší počet chybějících „dílků“, tím namáhavější a zdlouhavější to pro osobu dílky vytvářející je.

Jinými slovy, musím si danou osobu „naložit“ na záda a na svých ramenou ji evolučně „donést“ do odpovídajícího bodu a následně provést kvalitativní transformaci jejího mozku, ducha a genetiky. Během toho všeho je navíc skoro vždy potřebné pro danou osobu „odpracovat“ její evoluční „hříchy“, protože jsou „závažími“, které osobu stahují dolů. Jestliže jí chybí méně než 10 „dílků“ evoluční mozaiky ze sta, trvá obvykle velmi krátkou dobu vytvořit je a kvalitativní transformaci mozku provést. Může to trvat od několika minut do několika dní. Jestliže chybí 70 „dílků“ ze sta, vytvoření potřebných „dílků“ může trvat od několika měsíců do několika let.

Velmi zřídka je provedení takové transformace úplně nemožné. Je to jen má domněnka, protože jsem nikdy nikoho evolučně „nenesl“ více než několik let. Pravděpodobně je možné provést to s každým, jen nemám žádný statistický důkaz a mohu to jen předpokládat. Hlavní důvod absence takových zkušeností je ten, že nevidím důvod s kýmkoliv na zádech stoupat po žebříku. Pro experiment jsem vybral několik lidí s nulovými předpoklady pro podobnou

transformaci a v několika letech se mi podařilo, že tito na první pohled „beznadějní“ lidé získali kvalitativně nové schopnosti mozku – někteří dříve, někteří později! Ruben jednoduše patřil do kategorie lidí, kterým větší část nutných evolučních „dílků“ chyběla. A přesto poté, co jsem s ním pracoval, začal získávat nové kvality a schopnosti, jež nikdy předtím neměl...

* * *

Ale vraťme se zpět k událostem. Michael Dehta a Rudolf Gajevsky postupovali mílovými kroky vpřed. Oba byli žurnalisté a ... nemohli se oprostít od svých novinářských „fíglů“. Například Michael mne požádal, abych popsal zdravotní stav jeho manželky, kterou jsem nikdy předtím neviděl. Informoval jsem ho o výsledcích mého skenování. Načež mne Michael požádal, abych na ni na dálku působil podle jejího obrázku, který si v duchu představoval. Začal jsem provádět působení a cítil velmi dobrý kontakt. Řekl jsem o tom Michaelovi a řekl mu, že jeho žena je velmi vnímavá a měla by v tomto momentě cítit to a to. Ihned jí zavolaal a zeptal se, co a kde cítila před minutou a co vnímá v současný moment. Bylo pro něj kompletní překvapení, když detailně popsala přesně totéž, co jsem mu před malou chvílí, než zavolaal domů, řekl.

Rudolf zase přinesl černobílou fotku mladé ženy a požádal mne, abych popsal její zdravotní potíže. Na fotce byla jen hlava, ale začal jsem se skenováním a neomezoval se jen na hlavu. Oznamil jsem výsledky, načež mi Rudolf řekl následující: byla to fotka jeho ženy a všechny její zdravotní problémy jsem velmi přesně popsal, ale nejpřekvapivější pro něj bylo to, že se jednalo o fotku jeho ženy před třiceti lety, a já jsem popsal jak problémy, které měla v době focení, tak všechny ty, které se objevily v následujících třiceti letech!

Jednou jsem Michaelovi řekl, že stejnou metodou je možné zjišťovat problémy u aut. Ihned se dožadoval důkazu. Měl Volhu 24 a doslova mě vytáhl ven na ulici. Provedl jsem diagnostiku svými metodami, on si vše pečlivě zapsal a odjel. Jak se ukázalo později, jel přímo do servisu a požádal technika, aby auto zkontroloval. Byl velmi překvapen, když se výsledky kontroly naprosto shodovaly s mými.

Michael nikdy nepřestal se svými „testy“. Velmi si přál nalézt jakoukoliv „mezeru“. Taková byla jeho žurnalistická duše. Jak jsem již zmínil, jeho žena měla excelentní senzitivitu. Když jsme se setkali, navrhl jsem, že jí provedu transformaci mozku, a ona souhlasila. Strávil jsem tím jen několik minut a kvalita jejího vnitřního zraku byla velmi dobrá. Byla natolik „dynamická“, že se mi povedlo vést ji evolučním žebříkem nahoru velmi rychle, a jako výsledek získala některé schopnosti, které jejímu muži nebyly dostupné. Mohl jsem ji například velmi snadno přemísťovat do minulosti. Nejprve viděla vše jako

externí pozorovatel, ale pak jsem se rozhodl ji „vtělit“ do někoho, kdo v té době žil. V této situaci na chvíli viděla, slyšela a cítila vše, co zažil člověk z minulosti.

Když jsem ustanovil kontakt, začala vidět realitu minulosti očima účastníků tehdejšího dění. Ale byl jsem překvapen, když vykřikla, protože zažila bolest v bedrech osoby, skrze jejíž oči dění v minulosti pozorovala. Vlastník těla byl starý muž. Navíc cítila a vnímala jemné detaily reality minulosti, jako malé kamínky na cestě, spalující paprsky slunce apod.

Někdo může říct, že to vše je blouznění šílence, ale musím skeptika zklamat. Později jsem provedl podobné vymístění do minulosti za účelem získání určitých informací, které byly poté plně potvrzeny, ačkoliv nikdo z účastníků experimentu nevyjevil k oněm informacím žádné detaily! O tom napíši později, pojďme se nyní vrátit k událostem té doby...

* * *

Michael Dehta a Rudolf Gajevsky byli také přítomni na druhé tiskové konferenci konané na MZV SSSR dne 4. dubna 1989 jako „živí“ svědkové toho, že co jsem řekl o několik dní dříve na první konferenci, byla pravda, alespoň co se týká informace o vytváření nových kvalit a schopností u lidské bytosti. Ale dokonce ani to nepřitáhlo žádnou pozornost k problému ozónové vrstvy, který jsem adresoval.

Nejpravděpodobněji má myšlenka o možnosti řešení problému s ozónovou vrstvou bez použití jakýchkoliv technických zařízení připadala lidem zhyponotizovaným tradičními pohledy na to, čeho je člověk schopen a čeho ne, příliš šílená. Z nějakého důvodu všichni věří technickým zařízením, zapomínajíce, že byla vytvořena silou myšlenky člověka a jen jako doplněk v určité fázi vývoje lidské civilizace. Technické prostředky hrají roli „berlí“ pro stále slabé „nohy“ lidstva. Ale když „nohy“ zesílí, je přinejmenším velmi nerozumné, neřku-li škodlivé, v používání „berlí“ pokračovat! Po pravdě „svaly“ na „nohou“ by měly být trénovány, jinak jednoduše zakrní. Odmítnutí „berlí“ neznamena kompletní odmítání všech technických prostředků. Znamená to, že musí být vytvořeny nové *pomocné* technické prostředky, ale teprve tehdy, když se člověk stane nezávislým na strojích a získá skutečnou svobodu a prostor pro skutečný evoluční vývoj...

Tak či onak, navzdory jakýmkoliv důvodům, které hrály roli v ignorování mého apelu na sjednocení sil k vyřešení velmi reálného globálního problému, pokračoval jsem ve své práci – hledání klíče k porozumění neobvyklému jevu, jehož jsem byl svědkem. Zvykl jsem si spoléhat se jen na sebe, bez očekávání, že někdo jiný přijde s řešením. Nebyl jsem si jist, zda to mohu dokázat, ale v případě úspěchu by vznikla reálná šance na vyřešení zdánlivě neřešitelného problému. A jak se říká – žádný risk, žádný zisk. V tomto případě nebyl risk

žádný, protože kdybych neuspěl, nic by se nestalo. Na druhou stranu, kdybych dospěl k výsledku, profitoval by z toho každý. Když je konečně vyřešen problém neřešitelný běžně akceptovanými metodami, není důležité, jestli kdokoliv chápe, zda je toto řešení možné, či ne. Nebo může snad být důvodem ke ztrátě odvahy a k pasivnímu čekání na nevyhnutelné to, že většina lidí považuje něco za nemožné? Co se týká mne – ne, zcela jistě ne.

Mimoto podle mých vlastních zkušeností nikdo z těch, kdo okupují vysoké pozice ve vědecké hierarchii, není schopen vysvětlit jediný základní koncept z oblasti, jíž se zabývá! Vždy pro mne bylo prvořadé nalézt řešení problému, obzvláště pokud je to velmi důležité pro lidstvo: ne proto, že se mne zmocnila megalománie, jak si někdo nebo možná většina myslí. Ve skutečnosti jsem se pokoušel pouze najít **jiné řešení**. Tak či onak, v tomto případě jednoduše tradiční řešení neexistovalo. Udělal jsem to, ne abych čekal na něčí „děkuji“ v případě úspěchu (ačkoliv, nebylo by to špatné!), ale protože to požadovala má duše a má neochota tiše čekat na nevyhnutelné.

Jistě, na řešení problému jsem nepřišel během jednoho dne. Zrálo v mé hlavě jako ovoce, postupně získávajíc „dužinu“ – nové kvality a schopnosti, budoucí strategie a taktiku řešení; „kritická“ masa nutná pro uskutečnění správného pokusu byla postupně akumulována.

Mezitím se můj život ubíral běžnými cestami; vynalézal jsem nová „udělátka“ a testoval je v praxi.

17. Mé psi-hračky

Vymyslel jsem určitá zařízení, která mohla nahradit můj přímý vliv, alespoň částečně, založená na předmětech s displejem z tekutých krystalů. Je možné vytvořit víceúrovňová zařízení používající téměř jakýkoliv nosič, ale tekuté krystaly mají unikátní kvalitu – jsou velmi dynamické. Jistě, neměl jsem vlastní produkční linku, ale to ani nebylo potřeba. Kalkulačky a hodinky s LCD displeji vyhovaly mým potřebám jednoduše výborně. Elektronické hodinky s kalkulačkou byly obzvláště vhodné a zde je důvod.

Ve skutečnosti je možné ovládat zařízení telepaticky. Stačí jen myslet na potřebný program vlivu, který je na LCD nosiči zaznamenan. Ale pro většinu lidí je koncept telepatie nepochopitelný, neřku-li, že je pro ně nepředstavitelné, že by stačilo jen pomyslet na určitý program a ten by byl aktivován. Proto jsem pro ovládání zařízení použil tlačítka s čísly na kalkulátoru. Jednoduše jsem „napojil“ aktivaci specifických struktur zařízení, které působily na určité orgány nebo systémy organismu, na jednotlivá tlačítka. Pro aktivaci požadovaného vlivu pro potřeby dané osoby stačilo jednoduše stisknout postupně odpovídající tlačítka.

Nicméně ani toto se neobešlo bez určitých kuriózních incidentů. Jednoho

dne mne Alexej Dobryakov, jaderný inženýr, se kterým jsem často diskutoval témata fyziky stejně jako mnoho dalších věcí, požádal o vytvoření zařízení podobného druhu pro jeho známou, která s ním pracovala v institutu a měla problémy se zdravím (nepovažuji za přípustné mluvit o zdravotních problémech osoby bez jejího svolení), a přinesl za tímto účelem hodinky s kalkulačkou. Nahrál jsem na nosič několik programů a navázal je na tlačítka – čísla. Vzal jsem také v úvahu, že lidé měli odlišnou genetiku, ducha, úroveň vývoje atd., a navrhl program tak, že každé další stisknutí téhož tlačítka zvýšilo intenzitu vlivu desetkrát. Stisknutím téhož tlačítka 3x bylo možno zvýšit sílu daného programu 100x. Myslím, že princip je každému jasný. Tento přístup dovolil regulovat sílu adekvátně potřebám každého jedince. Mimoto osoba mohla upravit nastavení pro sebe podle svých aktuálních pocitů a potřeb. Nicméně i se všemi těmito mechanismy nastal incident.

Poté, co jsem toto zařízení pro Alexejovu známou vyrobil, za nějakou dobu za mnou přišel a položil mi podivnou otázku – co by měli udělat, aby se zbavili problému? A problém byl následující: když jsem vytvořil zařízení a vysvětlil principy funkce a ovládání, „vědci – výzkumníci“ se rozhodli mačkat tlačítko pro daný program tolikrát, kolikrát displej hodinek dovolil. V důsledku toho se program nastavil na maximální sílu a začaly se dít „zázraky“. Ona žena přestala spát... úplně. Nejprve nemohla na důvod své nespavosti přijít, dokud jednoho dne nezapomněla své hodinky v práci a ... celou noc spala normálně. Další den hodinky měla opět u sebe a ... návštěva Morfea se opět nekonala.

Tak byl důvod pro její nespavost zjištěn experimentálně. Alexejova první otázka byla, co v této situaci dělat?! Doporučil jsem nejprve snížit sílu vlivu zařízení a jako další – v noci bylo možno zařízení úplně vypnout nebo ještě více snížit jeho účinek. Na resetování zařízení stačilo stisknout tlačítko „0“ na kalkulačce, což ihned odpojilo všechny působící programy, a poté stisknout tlačítko konkrétního programu tolikrát, kolikrát bylo třeba na to, aby se osoba cítila příjemně. To bylo vše a problém byl vyřešen. Pravděpodobně pro tuto ženu bylo poměrně těžké pochopit, že jednoduché stisknutí tlačítka mohlo tak dramaticky ovlivnit její zdravotní stav a že obyčejné hodinky nebo kalkulačka se mohly proměnit v tak silné zařízení.

Nicméně po proměně hodinek v léčící zařízení byl téměř vždy pozorován zajímavý efekt – hodinky přestaly ukazovat správný čas a bylo je téměř nemožné používat k jejich účelu. Také používání kalkulačky pro jakékoliv matematické výpočty nebylo doporučováno. To proto, že každé stisknutí tlačítka způsobilo aktivaci toho či onoho léčícího programu a mačkání náhodných tlačítek rychle po sobě by způsobilo „vlivový chaos“, který byl samozřejmě nežádoucí a mohl mít pro osobu vážné důsledky.

Vliv zařízení není spojen s žádným efektem autosugesce nebo sebeklamu. Zařízení, která jsem vytvářel, byla otestována v laboratoři – zde měřili potenciály v biologicky aktivních bodech těla před a po aktivaci zařízení. Po

několikaminutovém působení zařízení se biopotenciál zvýšil až šestnáctkrát! Nikoliv o šestnáct procent, ale až o tisíc šest set procent! Navíc data byla naměřena, aniž pokusná osoba o existenci mých zařízení vůbec věděla. Přesně tento fakt šokoval experimentátory nejvíce. Jednoduše tomu nebyli schopni porozumět. Pravděpodobně si stále uchovávali malou naději, že tyto změny v biopotenciálech jsou nějak spojeny s autosugescí, vnímavostí osoby apod. „Obnažená pravda“, že biopotenciály se změnily, i když si osoba nebyla vědoma ovlivňování, mohla mít jen jediné vysvětlení – zařízení osobu opravdu ovlivňovalo! A vliv tohoto zařízení vyústil v úplné zmizení mnoha zdravotních problémů.

Představte si situaci: člověk má problémy se srdcem; zmáčkne tlačítko na hodinkách s kalkulačkou a za nějakou dobu se jeho srdce stane zdravým! Nepotřebuje tedy polykat prášky nebo podstupovat mnoho nepříjemných procedur apod., což má ve velké většině případů početné vedlejší účinky, které jsou někdy mnohem vážnější než počáteční problém.

Obvykle má osoba celý „koš“ zdravotních problémů. To zná pravděpodobně každý, a najednou je zde nepochopitelné zařízení, které obnovuje poškozené, nemocné orgány bez jakékoliv medikace. Navíc neulevuje jen od symptomů, ale skutečně vrací nemocné orgány a systém do zdravého stavu. A to není fantazie, ale realita! Jistě, toto zařízení nemůže pomoci všem. Je nemožné zabudovat všechny záludnosti stavů všech žijících osob do jednoho zařízení, ale myslím, že i kdyby se jen 10 – 25 procent lidí touto poněkud zvláštní metodou uzdravilo, bylo by to jednoduše skvělé. A zdá se mi, že procento lidí, kteří by se touto cestou mohli uzdravit, je podstatně vyšší, s jediným zádrhelem – někteří by na pozitivní výsledky museli čekat déle než jiní. Také je za pomoci nejjednoduššího testu možné určit jedince, na něž by zařízení mělo maximální vliv! Pravděpodobně někomu se tato procenta budou zdát jako nedostatečná, ale pokud se člověk dostane k datům, jak velkému procentu lidí je moderní medicína opravdu schopna pomoci, vše se rázem bude jevit jinak.

* * *

S těmito zařízeními bylo spojeno několik humorných událostí, ale jedna opravdu vyčnívá. V květnu 1989 organizovalo Ministerstvo námořního obchodu setkání společně s Fondem populární medicíny a byl jsem také pozván. Byla zde rovněž diskutována možnost společné námořní plavby za účasti skupiny léčitelů. Bylo tam několik novinářů, včetně Michaela Dehty. Na tomto setkání bylo i několik léčitelů, včetně dnes velmi známého Allana Chumaka. Hovořil jsem zde o mých psi-zařízeních a dalších projektech. Později mi Michael zavolal a řekl, že Allan Chumak hovořil před novináři o svých kreativních plánech a nějakou „zvláštní“ náhodou to, co řekl ve svém interview, téměř slovo od slova kopírovalo to, o čem jsem hovořil na setkání předtím –

zmínil léčící psi-zařízení a nabíjení (strukturování) vody.

„Půjčování“ myšlenek není jistě nic nového a vzácného. Ale Allan Chumak zvolil pro tento cíl velmi kuriózní cestu. Prohlásil před novináři, že uslyšel hlas shůry, který mu sdělil velká odhalení. Michael Dehta byl jedním z těchto novinářů a Chumakovo chování jej velmi překvapilo. Nicméně je třeba Allana Chumaka ocenit – celé to provedl poměrně mistrovsky a bylo nemožné proti němu cokoliiv po právní stránce vznést. Dokonce jsem o tom vtipkoval, říkáje Michaelovi: „Neměl jsem ani ponětí, že jsem hlas shůry...“

Neříkám, že nikdo přede mnou nevyráběl strukturovanou vodu nebo psi-zařízení. Ve skutečnosti takzvané talismany jsou také psi-zařízení. V minulosti mágové-volchvové „nabíjeli“ přívěšky, náramky, prsteny apod. Jednoduše nasýtí svou energií ten či onen nosič, který nesl ten či onen program. Jinými slovy, fyzická schránka psi-zařízení byl jen „kontejner“ obsahující strukturovanou energii osoby. Je to velmi podobné džinovi z arabských pohádek, který je uzavřen do lampy nebo džbánu. Sedí tam a čeká na své osvobození. A když je osvobozen, nabídne svému osvoboditeli tři přání, jejichž splnění je mimochodem závislé na síle džina, načež se lampa nebo džbán změni na obyčejný předmět. Talismany vytvořené mágy nesly určitý náboj jejich energie, která dříve či později vyprchala a z talismanu se stal obyčejný předmět. Alespoň takto byly koncipovány všechny talismany, s nimiž jsem se v životě setkal.

Rozdíl mezi mými psi-zařízeními a talismany popsanými výše je následující: používám fyzický nosič jen jako referenční bod pro má zařízení, která jsou vytvořena z jiných hmot. A právě ty vytvářejí zamýšlený vliv. Jestliže někdo říká, že to nejsou zařízení, je na omylu. Tato zařízení mají reálný vliv na živou a neživou hmotu a výsledek tohoto vlivu může být pozorován a měřen konvenčními metodami. Pozice skeptika, který nerozumí, jaké druhy hmot používám pro vytváření těchto zařízení, je jeho osobním problémem, protože dokonce i moderní věda tvrdí, že fyzická hmota tvoří pouze **10 %** hmoty, jež by ve vesmíru měla být, aby se velmi hmotné objekty – galaxie, hvězdokupy, hvězdy a planety – pohybovaly po trajektoriích, po nichž se ve velmi reálném a materiálním vesmíru ve skutečnosti pohybují.

A přesně tato věda, fyzika, kterou skeptikové tak zbožňují, tvrdí, že **90 %** této neviditelné a neměřitelné hmoty není nic než *temná hmota*, a z „nějakého“ důvodu tito skeptici při této příležitosti žádný „skepticismus“ nevykazují! Shledávám tento přístup velmi podivným, nicméně vím, kdo za těmito „skeptiky“ stojí a proč. Když tedy akceptujeme koncepty moderní vědy ohledně „temné hmoty“ jako dominantní hmoty ve vesmíru, poté je možné říct, že svá zařízení vytvářím z této „temné hmoty“, která pro mne není vůbec „temná“, ale tak reálná a jasná jako „normální“ fyzická hmota, kterou „skeptici“ tak zbožňují.

Tato zařízení, která vytvářím, ačkoliv „obyčejným“ okem neviditelná, mají

velmi reálný vliv na všechny materiální objekty podle účelu, za kterým jsou vytvořena, a jejich fyzické nosiče slouží jen jako referenční bod, jistý druh „kotvy“. A toto je principiální rozdíl mezi mými zařízeními a magickými talismany, jak byly v minulosti nazývány, nebo zařízeními postavenými na principech torzních polí, oblíbeného výrazu moderní vědy, jako kdyby fráze „torzní pole“ nějak objasňovala skutečnou podstatu...

* * *

V květnu 1989 jsem byl požádán o pomoc velmi známému vědci. Byl členem Akademie věd SSSR, jedním z deseti nejuznávanějších fyziků světa a pracoval na poli radiofyziky. Táhlo mu na osmdesát, když se u něj objevil problém se střevní blokádou.

Když jsem se s ním poprvé setkal, kremešští lékaři už určili datum operace. Všechny ostatní metody selhaly a fakt, že se lékaři rozhodli pro operaci v tomto věku, říká o kritičnosti jeho stavu velmi mnoho. V tomto věku je ve skutečnosti šance pacienta na probuzení z narkózy jen kolem 50ti procent! Jinými slovy, operace v tomto věku je obrovský risk a fakt, že se k ní lékaři odhodlali, znamenal jen to, že si byl naprosto jisti, že by bez ní zemřel. A fakt, že tuto operaci naplánovali pro osobu zastávající tak vysoké společenské postavení, eliminuje jakoukoliv možnost nedbalosti či nezájmu ze strany lékařů. Nezmiňuji příjmení tohoto muže z několika důvodů, které se stanou zřejmými později.

Takže jsem se s tímto člověkem setkal ve velmi kritickém bodě jeho života. On v možnost, že by takový druh léčby mohl fungovat, nevěřil, ale neměl co ztratit, takže, jak se říká, proč to nezkusit – nebo, jak se často stává, když nastane podobná situace, člověk je ochoten udělat cokoliv, jen pokud to může pomoci. Tak či onak, přišel jsem k němu domů a začal s působením. Důvodem jeho potíží byla téměř úplná nefunkčnost sliznic žaludku a střev. Nevytvářely potřebné chemické látky. Bylo to systémové selhání sympatetických a parasympatetických systémů. Ukázalo se, že signály z jeho žaludku a střev neprocházely přes potřebné nervové cesty. Chybějící signály/stimuly – chybějící produkce trávicích šťáv. To znamenalo, že v jeho případě by operace nepomohla. Když jsem objevil příčinu problému, obnovil jsem poškozené funkce a příštího dne vše fungovalo jak mělo. Po dvou nebo třech návštěvách byly u akademika všechny parametry v normě.

Po každém působení mi byl nabídnut šálek čaje a diskutovali jsme o mnoha věcech. Pro tohoto muže bylo zajímavé se mnou hovořit o tom, co jsem dělal a co jsem si o své práci myslel. Během jednoho takového hovoru jsem se tohoto prominentního fyzika zeptal, zda by mi mohl vysvětlit, co to přesně je elektrický proud. Citoval definice z učebnice střední školy:

„Elektrický proud je usměrněný pohyb elektronů od plusu k mínusu.“

Poděkoval jsem mu, ale připomněl mu, že toto je definice ze školní učebnice. Také jsem řekl, že není nutno vysvětlovat koncept „usměrněného pohybu“, ale chtěl bych od něj slyšet vysvětlení, co je to „elektron“, „plus“ a „mínus“ a proč se elektrony pohybují od plusu k mínusu?! Jinými slovy, v obecně přijímané definici elektrického proudu nebylo žádné vysvětlení čtyř základních konceptů! A jediný koncept, který nepotřeboval vysvětlení, nebyl primárního významu (koncept „usměrněného pohybu“). Zeptal jsem se tedy na vysvětlení těchto čtyř základních konceptů definice elektrického proudu prominentního člena Akademie věd SSSR! A odpověď opět byla: „*To ví jen Bůh!*“

Je to vcelku zábavná odpověď od světově uznávaného fyzika, není liž pravda? Odpověděl jsem: „*Nejsem žádný Bůh, ale toto vím!*“ A důvodem není, že bych byl takový „génus“, ale leží ve faktu, že většina lidí se hlouběji nezamýšlí nad významem té či oné fráze, kterou vyslovují. Někdo jim „nabušil“ do hlav určité koncepty, poté je opět oni nabušili do hlav dalším, ale téměř nikdo se nepozastavil nad tím, „co tato slova vlastně znamenají“. Nastala tedy doba zastavit se a přemýšlet o těchto věcech? Toť otázka...

Průběh léčení akademika byl doprovázen přátelskou konverzací, která k ničemu nezavazovala. Navzdory faktu, že byl ohledně netradičních metod léčby velmi skeptický, přesně tyto metody mu zachránily život. Ve skutečnosti jsem „jednoduše“ znovu „zapnul“ trávící trakt, který se z nějakých důvodů sám od sebe „rozhodl“ vypnout a přestat pracovat. Operací by bylo nemožné funkci trávícího traktu napravit. Bylo to systémové selhání způsobené věkem. Fakt, že mé působení obnovilo normální funkci trávícího traktu, byl unikátní medicínský fenomén: v tradiční medicíně se něco podobného stávalo extrémně zřídka, pokud vůbec. Požádal jsem proto Vladimira Belozerova, aby se s tímto mužem setkal a natočil s ním interview. Akademik neodmítl, ale když se ho Vladimír zeptal na účinky mého působení, odpověděl: „Nevím, co mi pomohlo, zda to byly pilulky, nebo zda to byl Levašov, který přede mnou mával rukama...“

To byla vděčnost, kterou jsem obdržel za záchranu jeho života, který trval déle, než pro něj naplánovala příroda. Nemyslím si, že by nerozuměl vážnosti svého stavu a vyhlídkám, které mu moderní medicína nabízela. Tento muž se buďto obával říct na kameru pravdu, anebo to byl jednoduše nečestný člověk. Ale čeho se člověk jeho věku může obávat? Nevzali by mu jeho status akademika, nejhorší, co by mu mohli udělat, bylo malé pokárání, a to bylo vše. Zdálo se mi, že bylo malomyslné jednat proti svému svědomí kvůli takové maličkosti. A jestliže to bylo z jakéhokoliv jiného důvodu, pak bylo to jednání nečestné.

Mimochodem, nezaplatil mi za mou práci nic, dokonce ani nenabídl krabičku čokolád. Zmiňuji to ne proto, že bych stál o jeho sladkosti, ale byl jsem jednoduše překvapen absencí jakékoliv snahy ukázat vděčnost za záchranu svého života. Pravděpodobně náš akademik považoval fakt, že mi bylo

dovoleno pobýt v jeho blízkosti a pomoci mu, za dostatečnou platbu za záchranu před smrtí, mimochodem velmi bolestivou smrtí... nu, nechme jeho svědomí, ať se s tím vypořádá.

* * *

Téměř ve stejný moment mne Michael Dehta požádal o pomoc pro jinou osobu – Lori je Nikolajeviče Popova, kandidáta lékařských věd, epidemiologa. Než jsme se setkali, byl již postižen tři roky a osm měsíců a byl na pokraji zoufalství.

Jeho cesta k postižení začala jako výsledek dlouhého a silného stresu, kdy si „vysloužil“ takzvanou nespecifickou ulcerózní kolitidu s kompletní ulcerózní lézí tlustého střeva a částečnou lézí tenkého střeva. Typickou reakcí medicíny na tento problém jsou velké dávky antibiotik, která kompletně zničila střevní mikroflóru a silně poškodila játra a imunitní systém.

Když se to stalo, byl mu předepsán hormon – prednisolon, který téměř deaktivoval jeho nadledvinky. Kvůli vysokým a nestálým dávkám různých léků se u něj v pravé ledvině objevila glomerulonefritida... jako výsledek takovéto „léčby“ měl v momentě našeho setkání také anémii díky nedostatku železa: jeho imunitní systém přestal pracovat a celý organismus byl kompletně vyčerpán.

Lori Nikolajevič, jako lékař, velmi dobře chápal své vyhlídky na budoucnost, které byly vše, jen ne světlé. Ve skutečnosti se považoval za ztraceného. V tom jsem s ním nemohl souhlasit a řekl mu, ať přestane zoufat a dá mi možnost mu pomoci. Souhlasil a je dodnes v pořádku a zdrav – zbavil se svého postižení do jednoho roku.

Přestože byl naprosto otráven medikamenty, požádal jsem ho, aby je nepřestal brát ihned, obzvláště hormony, ale krok za krokem. Když jsem s ním nějakou dobu pracoval a částečně se mi podařilo obnovit jeho imunitní systém a metabolismus, požádal jsem ho, ať sníží dávky hormonů. Další částečné zlepšení – další redukce dávek hormonů, atd., dokud hormony a další přípravky nebyly sníženy na nulu. Navzdory faktu, že tyto přípravky dostaly Loriho Nikolajeviče téměř do hrobu, bylo nemožné přestat s jejich užíváním okamžitě – metabolismus by si bez nich po dlouhodobém užívání neporadil. Nade vše bylo nutné v organismu obnovit normální metabolismus bez přídavných chemických látek, které by do něj vstupovaly ve formě tabletek nebo injekcí. Neměli bychom nikdy zapomínat, že léky jsou povahou sady chemicky aktivních látek, které se po rozpuštění v krvi dostanou do celého organismu a ve výsledku se objeví v buňkách. Poté, co se dostanou do buněk, tyto chemické látky začnou vstupovat do reakcí s „obsahy“ a chemickými látkami v buňkách a tím mění jejich chemický „profil“. V mnoha případech medicínská chemie v buňkách tkání způsobuje morfologické změny a to dříve

nebo později vyústí v nové patologie.

Přesně toto je důvodem vedlejších účinků užívání léků. Velmi často jsou tyto vedlejší účinky mnohem nebezpečnější než problémy, které dané léky údajně měly léčit. Vzpomínám si na jednu anekdotu na toto téma – profesor medicíny se ptá svých studentů... „Tak co tedy uděláme – začneme s léčbou, nebo pacienta necháme žít?“

Léky mohou mít navzdory své negativní podstatě i pozitivní účinek, ale jen tehdy, pokud jsou používány po velmi krátkou dobu a nevytvoří v organismu nevratné změny. Ve všech ostatních případech jsou to jedy, které člověka pomalu zabíjejí. Příklad Loriho Nikolajeviče Popova je důkazem takového zničení léky. Jistě, nespecifická ulcerózní kolitida, s níž začali jeho léčbu, nebyla žádný dar, ale vše, co „získal“ výsledkem chemické léčby, ho jen uvedlo do mnohem horšího stavu a vytvořilo další nebezpečí!

Výsledkem „léčby“ byly následující problémy **přidány** k počáteční nespecifické ulcerózní kolitidě: kompletní zničení střevní mikroflóry, vážné poškození jater a nadledvinek, vážné selhání metabolismu, téměř úplné zničení imunitního systému, kompletní vyčerpání organismu, anémie z nedostatku železa! Jak můžeme vidět, **šest nových** problémů bylo přidáno k jednomu předcházejícímu. Navíc byly mnohem vážnější než prvotní problém! A tento prvotní problém zároveň zůstal nevyřešen. Poté, co jsem s Lorim Nikolajevičem pracoval, se zcela zotavil a všechny jeho problémy, jeho nespecifická ulcerózní kolitida a další „koš“ problémů, zmizely beze stopy. Nejen že se zotavil, ale také se znovu naplno zapojil do života a kreativní práce. Od jeho uzdravení uplynulo již šestnáct let, je již v penzi, ale stále pokračuje v aktivním životě a dosud bez jakýchkoliv relapsů. Ale toto vše se stane v daleké budoucnosti, v době, kdy jsem s ním začal pracovat, byl díky tomu, že byl sám lékařem, naprosto přesvědčen, že mu nebudu schopen nijak pomoci. Když se vcelku rychle vrátil do normálního života, byl mi za navrácení svého zdraví velmi vděčný a také se stal mým přítelem a následovníkem spolu se svou rodinou.

Uvedl jsem příklad, co se stalo, když jsem pomohl dvěma velmi odlišným lidem – navrátil jim jejich zdraví a velmi pravděpodobně také zachránil život. Jeden z nich se ukázal být nečestným, navzdory faktu, že by mu vyřčení pravdy nemohlo nijak ublížit, a druhý, navzdory faktu, že jeho kolegové-lékaři zastávali velmi negativní postoj ke všemu „alternativnímu“, což někdy vyústilo i v kompletní popření, vždy každému říkal, že to byly mé metody léčby, které mu zachránily život, aniž by vůbec uvažoval, zda mu to může přinést nějaké potíže nebo ne!

Zmínil jsem případ Loriho Nikolajeviče Popova, abych svým čtenářům ukázal, že mezi těmi, kterým jsem pomohl, nebyli vždy nečestní a nevděční lidé. Ačkoliv takových bylo dost, potkal jsem také mnoho čestných a dobrých lidí, kteří mi byli vděční nejen proto, že jsem jim vrátil zdraví, ale mnoha z nich

jsem pomohl i nalézt porozumění smyslu života. Často se ukázalo, že jsem uspěl nejen ve vyléčení těla, ale i ducha...

* * *

Někdy se v důsledku mých zásahů stávaly kuriózní incidenty. Léčil jsem ženu, která měla chronické žaludeční a dvanácterníkové vředy. Měla je roky a vždy se střídavě objevovaly na různých místech. Po mém zásahu měla naplánovanou kontrolu ohledně svého stavu. Po kontrole na ni doktor začal rovnou křičet, nazýváje ji hypochondrem. Důvodem této reakce bylo, že „on nenalezl nic“, ani „čerstvé“ vředy a ani jedinou jizvu nebo stopu po starých.

Podle jeho chápání, jestliže se její žaludeční stěna nacházela v ideální kondici, a nebyla tam dokonce ani stopa po vředech, mohlo to znamenat jedinou věc – tato osoba nikdy ve svém životě žaludečními vředy netrpěla. Slova nebohé ženy, že byla několikrát hospitalizována, když díky prasklým vředům ztratila mnoho krve, že byla mnohokrát při různých příležitostech vyšetřena a že měla dlouhou anamnézu, která připomínala svou tloušťkou encyklopedii, neudělala na doktora žádný dojem. On jednoduše upřímně věřil, že jestliže tam nic nebylo, znamenalo to, že tam nic nebylo ani předtím a ona byla „kriminálník“, protože strávila mnoho dní v roce hospitalizována léčením nemoci, kterou podle jeho názoru neměla. Doktor nebyl schopen přijmout myšlenku, že onemocněním doopravdy trpěla a to následně zmizelo! Takové kuriózní případy se stávaly, stejně jako ty, kdy u pacientů, které jsem vyléčil, „mysteriózně“ ze zdravotnických zařízení mizela případová dokumentace pokrývající jejich historii!..

18. Psi-generátory

Mezitím se život ubíral normálním způsobem, ubíhal jeden den za druhým. V květnu 1989 se v Institutu mozku konal velmi zajímavý experiment. Ve speciální komoře, kam nemohlo proniknout žádné elektromagnetické záření (Faradayova klec), jsem přivedl Michaela Dehtu do nového kvalitativního stavu vědomí, jenž mu umožňoval vidět vlastní mozek a vnitřní orgány. Zatímco jsem působil na Michaela, vytvořil jsem určité podmínky, kterými jsem mu dovolil cestovat svým vědomím podél cév a zároveň se vnímat, jako kdyby byl velký jako jedna z jeho červených krvinek. Později jsem vytvořil podmínky, při nichž mohl pozorovat své chromozómy a být vědomím uvnitř nich. Během celé doby konání experimentu byl Michael kompletně při vědomí a komentovat vše, co viděl a cítil. Někdo to může nazvat blouzněním šílence nebo jednoduše jako výsledek mé sugesce. Ale reakce výzkumníků v ústavu, kteří během experimentu pozorovali měřící přístroje, jasně ukazovaly, že to nebyla ani jedna

z těchto věcí. Zatímco Michael Dehta podával detailní popis výletu ve svém vlastním těle, encefalogram jeho mozku ukazoval, že byl buďto v kómatu, nebo ve stavu klinické smrti. Ale on s námi konverzoval, vtipkoval a podle svých slov se cítil být více sám sebou než kdykoliv předtím ve svém životě. Pracovníci Institutu mozku byli jednoduše v šoku. Vadim Belozеров se svou skupinou celý experiment natáčel, ale z různých důvodů nebyl nikdy vysílán. Ale nejdůležitější věcí byl fakt, že se lidský mozek v jiném kvalitativním stavu chová velmi jinak a ignoruje všechny „zákony“ a „pravidla“ moderních konceptů o tom, jak mozek funguje.

Takovýto druh příkladů bych mohl uvádět donekonečna, ale nebudu marnit čas a papír vyjmenováváním všech faktů a událostí a namísto toho se vrátím k událostem a jevům, které jsou důležitější, alespoň z mého pohledu.

* * *

V září 1989 mne Olga Sergejevna T. vyhledala znovu. Po událostech z roku 1987 její manžel začal pracovat jako tlumočnick na Středním východě a její rodina byla pryč z Moskvy déle než rok. V září 1989 se vrátila zpět do Moskvy buďto v rámci dovolené, nebo proto, že kontrakt jejího muže vypršel, začala s vrozenou zvědavostí „absorbovat“ informace z TV obrazovky a dostala se opět do potíží.

Když sledovala Anatolije Kašpirovského*, „napojila“ se na dění na obrazovce a ihned poté mne začala horečně hledat. V této době jsem bydlel v bytě v Novo-Girejevu a bylo celkem obtížné mne vyhledat. Ale podařilo se jí to a jednoho nádherného zářijového dne zazvonil zvonek a uslyšel jsem její hlas. Poté, co jsme si vyměnili obvyklé zdvořilosti mne poprosila, abych jí opět vytáhl z potíží. Díky své zvědavosti se „napojila“ na nový parazitický systém a nemohla se z něj vlastními silami dostat.

Ukázalo se, že se dostala do nového systému sestávajícího z početných generátorů, které vytvářely parazitické pyramidy. Byly přesně stejné jako ta, kterou jsem zničil 19. prosince 1987 a osvobodil tak Olgu Sergejevnu a mnoho dalších lidí od přemrštěného „zájmu“. Když jsem odstranil tento parazitický systém spolu s jeho základnou – generátorem, nenapadlo mne vůbec zjišťovat, zda existují další „suvenýry“ podobného typu. Dokonce mne ani napadlo, že by tato zkáza mohla existovat v několika kopiích. Bylo také velmi dobře možné, že jsem ještě nebyl připraven „postarat se“ o všechny generátory současně, nebo ještě nenadešel čas; pravděpodobně jsem to neudělal z důvodu nějaké kombinace výše uvedených důvodů, nebo snad z nějaké další, mně neznámé příčiny.

---

* Kontroverzní hypnotizér a léčitel. Stal se slavným v roce 1989 poté, co bylo několik jeho sezení s pacienty vysíláno sovětskou televizí. Bylo ukázáno jak odebírá bolest ze dvou pacientů, kteří se zrovna podrobili operaci v břišní dutině. První díl byl vysílán 9 října. V roce 1993 byl zvolen činovníkem ruské Dumy. V roce 1995 odjel do USA.

Tak či onak, pomáhaje Olze Sergejevně z jejího dalšího „dobrodružství“, objevil jsem celý systém psi-generátorů. Skupina černých mágů pracovala skrze Kašpirovského. Mnoho z nich pracovalo na vysokých vědeckých a vojenských postech. Oddaně všechny ostatní ujišťovali, že podobné jevy nemohou existovat, protože jednoduše nemohou nikdy existovat. A když všichni ostatní uvěřili, že magie není nic než obskurantismus a ignorance, klidně používali magii, jež údajně neexistovala, proti lidem, kteří neměli nejmenší podezření. Pracujíc skrze Kašpirovského, pokoušela se tato skupina černých mágů posílit své ocelové sevření, ve kterém drželi masu.

Měl jsem již jednu zkušenost s „řešením“ psi-generátoru z roku 1987 a začal jsem odstraňovat další. Bylo jich devadesát devět. Každý z nich „seděl“ na speciálním místě Midgard-Země, v centrech síly, která vytvářela kolem planety silové pole. Přesně z tohoto důvodu sociální parazité umístili své generátory do těchto aktivních bodů, čímž potlačovali lidskou vůli a svědomí, měníce tak lidi v bioroboty.

Když jsem si to uvědomil, začal jsem tento parazitický systém likvidovat. A uspěl jsem. Byl jsem v naprostém úžasu, když po zničení parazitického systému téměř všechny socialistické země „najednou“ přestaly být socialistické. A stalo se to bez jakékoliv revoluce nebo krveprolití! Ze začátku jsem dokonce i já měl určité potíže uvěřit, že zničení určitých generátorů, o nichž drtivá část lidí na Midgard-Zemi neměla ani potuchy, vyústí ve změnu sociální struktury v socialistických zemích. Co potom mohou říct lidé, kteří byli přesvědčeni, že se něco takového nemůže stát, protože se to jednoduše nemůže nikdy stát? Dokonce já, osoba, která tyto generátory zničila, jsem měl problém uvěřit, že politický systém na Midgard-Zemi závisel na nějakých psi-generátorech, které kontrolují vědomí mas skrze jejich podvědomí.

Ale ne vše, co je nemyslitelné a vypadá jako blouznění šilence, jím ve skutečnosti je. Sociální parazité vytvořili pro nadvládu nad masami brilantní systém vymývání mozku. Skrze masmédia, která kontrolují, vnutili zbytku populace fanatickou víru, že jevy tohoto typu nemohou existovat, že mýty a legendy minulosti nebyly nic než náboženský nebo sociální jed vytvořený pro hlupáky a nevědomé a že v našem osvíceném století v tyto pohádky mohou věřit jen děti. Věda, kterou vytvořili, pro ně neustále opakovala speciální „pohádky“ a různí „experti“ neustále všem oddaně dokazovali, že jsou to vše naprosté nesmysly, atd. A mnoho jevů, které se lidem tak jako tak stávaly, byly prohlášeny za falešné a výmysly, jako například fenomén klinické smrti.

Měl jsem příležitost mluvit s lékaři, kteří pracovali při resuscitacích, a ti řekli, že měli zakázáno mluvit a psát o jevech doprovázejících klinickou smrt. Ale někteří z nich na vlastní riziko sepsali příběhy lidí, kteří překročili hranici mezi životem a smrtí a vrátili se zpět. A důvod těchto zákazů byl následující: tito lidé svědčili, že, jsouce za hranicí, mohli vidět své tělo zvenku, ale přitom se cítili stále sami sebou, mohli myslet, cítit... ve zkratce, viděli se, cítili se a

byli přitom mimo své fyzické tělo!

A to znamená, že fyzické tělo je jen schránka na to, čím člověk ve skutečnosti je! Lidské vědomí, osobnost člověka, není ve fyzickém těle, ale v jeho duši, duchu, což je systém materiálních těl živého organismu, v tomto případě – člověka.

* * *

Je zajímavé, že tento druh přístupu k jevům doprovázejícím klinickou smrt člověka má oficiální věda nejen v SSSR, ale také ve všech západních zemích. Na Západě byl stav věcí stejný, navzdory faktu, že koncept duše nebyl popírán v principu, ale bylo na něj odkazováno v kontextu víry a náboženství a ne v kontextu, že skutečně existuje. To je velmi zvláštní shoda názorů ateistického SSSR a náboženského Západu, není liž pravda?! Obě strany ukázaly podivnou shodu názorů na záležitosti týkající se fenoménů klinické smrti. Proč je v tak odlišných sociálních systémech pozorována shoda oficiálních pozic?

Toto téma bylo v obou systémech velmi dlouho tabu, nicméně skuteční výzkumníci se pokoušeli přitáhnout k těmto jevům pozornost jak v SSSR, tak v západních zemích; ale jejich pokusy zůstaly „osamělými hlasy v pustinách“. Oficiální stanovisko lékařů, ateistů i věřících, je totožné: „*Ve stavu hypoxie vytváří lidský mozek halucinace za účelem usnadnění smrti jedince.*“. Přijít s větším nesmyslem je jednoduše nemožné. Ale je to přesně toto stanovisko, na kterém oficiální medicína trvá. Za většinu lidí nesrozumitelnými termíny a za hypnotickým vlivem „expertů“ opakujících stále totéž se opět neskrývá nic než kompletní nevědomost. Je to jen vykřikování frází.

Za prvé – halucinace je *neadekvátní* reakce konkrétní osoby na okolní realitu. A velké množství lidí, kteří zažili klinickou smrt jak před tisíci lety, tak dnes s různou úrovní vzdělání, různými zvyky a přesvědčením nemůže mít *identické* halucinace. Tento fakt nám sám o sobě říká, že se jedná o reálný přírodní jev. Zadrhé – jak by mohl mozek osoby, která podle definice žije pouze jednou a nikdy předtím nezemřela, vědět, jaký druh obrazů vytvořit, aby osobě pomohl zemřít „lehčeji“ a více „komfortněji“? Oficiální medicína a „veřejné“ mínění nebudou nikdy schopny dát na tyto otázky odpovědi. A takové koncepty vládly jak na „komunistickém“ Východě, tak na kapitalistickém Západě. Co je příčinou takové shody názorů?

Důvodem může být pouze jedno: uznání faktu, že osobnost člověka, jeho vědomí, paměť a emoce jsou mimo fyzické tělo, je těm u moci velmi nebezpečné ne proto, že je to spojeno s konceptem reinkarnace a se vším s tímto souvisejícím, ale kvůli tajemství psi-ovlivňování a mechanismu kontroly mas. Pointa je v tom, že vládnoucí kasta používá všechny prostředky moderní vědy za účelem přesvědčit nás, že člověk nemá nic kromě fyzického těla; že nemůžou existovat žádné jiné metody ovlivňování člověka kromě fyzických

zařízení, jejichž působení může být vždy změřeno jinými přístroji. A přesvědčuje nás, že nic jiného neexistuje, protože to nikdy existovat nemůže!

Uznání faktu, že jevy, které nastávají při klinické smrti člověka, jsou skutečné, znamená také uznání faktu, že skutečné jsou i možnosti ovlivňování člověka na nefyzické úrovni. A to znamená, že podobný vliv nemůže být detekován žádnými fyzickými přístroji. A tak ti, kteří mohou ovlivňovat tyto nefyzické úrovně, které se ukazují být těmi hlavními, získávají téměř kompletní kontrolu nad člověkem a celou společností! A vládnoucí kruhy sociálních parazitů nechtějí, aby lidé vůbec tušili, že jsou pod silným psi-vlivem, který kontroluje přesně ty úrovně člověka, jež údajně vůbec nemá! Jaký ďábelský systém byl sociálními parazity vytvořen k ošálení lidí!

Psi-generátory, které jsem náhodou, nebo ne tak náhodou, objevil, byly těmito nefyzickými metodami k ovlivňování mas. Přesně pomocí těchto ve své podstatě zločinných psi-generátorů, které bylo nemožné detekovat jakýmkoliv fyzickým přístrojem, ovlivňovali sociální parazité masy skrze podvědomí, tou nejnelidštější cestou, nutíce je dělat přesně to, co tito „loutkovodiči lidstva“ potřebovali.

Vliv těchto a podobných generátorů je důvodem neadekvátního chování mas během revolucí a civilních nepokojů. Obvykle tyto generátory mají největší vliv na mladé a nevzdělané lidi – na všechny ty, kteří neměli čas nebo možnosti dostat se skrze vývojové stádium inteligentního živočicha.

Když proto sociální parazité působili na masy za pomoci psi-generátorů, fyzicky eliminovali ty, kteří byli vůči takovému vlivu imunní nebo na které generátory neměly dostatečný účinek. Všichni nositelé silných, zdravých genů a vzdělaní lidé, kteří úspěšně prošli stádiem inteligentního živočicha, jinými slovy výkvět národa, byli zabiti. Kde „revolucionáři“ eliminovali výkvět národa, tam sociální parazité vždy operovali s psi-generátory, proměňující zbytek v bioroboty.

* * *

Když jsem toto vše pochopil, byl jsem jednouše šokován existujícím bezprávím, které se odehrávalo doslova všem před očima, jen – většina lidí si ho nebyla vědoma. A také jsem pochopil důvod, proč ve „středověku“ křesťanská církev v Evropě eliminovala všechny „čaroděje“ a „čarodějky“, obviňujíc je z černé magie a spolčení s ďáblem. Kdekoliv se sociální parazité skrytě či otevřeně chopili moci, našli vždy vhodné důvody a eliminovali ty, jež mohli teoreticky jejich parazitický systém ovládnutí mas spatřit nebo pochopit. Byli likvidováni lidé a s nimi jejich geny, které jim dovolovaly vidět jiné materiální úrovně Midgard-Země, zvláště ty, kde se nacházely kontrolní psi-generátory.

Konkrétně se jim to podařilo v západní Evropě, kde byla přesně za tímto

účelem vytvořena španělská inkvizice. Rozhořely se ohně, na kterých sluhové „náboženství slitování“ zaživa upálili statisíce lidí, během tří století byly k upálení na hranici odsouzeny miliony lidí. Jedinou vinou většiny zaživa upálených byla jejich schopnost vidět, slyšet a vnímat o něco více, než ostatní. A pro inkvizitory nebylo důležité, zda jejich oběti upřímně věřily v Krista. Měli připravenou odpověď na jakoukoliv situaci.

Jestliže to byl dobrý křesťan, byl pokoušen Luciferem a pro záchranu jeho nesmrtelné duše bylo třeba vrhnout jeho hříšné tělo do očištných plamenů. Protože jen oheň byl podle jejich názoru schopen vytrhnout zbloudilou duši ze spárů d'ábla! A jestliže se v osobě projevil nějaký dar – znamenalo to, že ji svedl d'ábel, ale když se tentýž dar objevil u služebníka církve, poté to bylo charisma a Bůh ukázal skrze tyto lidi svou sílu, aby mohli u druhých léčit tělo i duši. A služebníci církve s tímto charisma byli prohlášeni za svaté. Velmi zajímavá věc – pokud máte dar a sloužíte církvi, pak jste svatí, ale když máte tentýž dar a nepatříte k církvi, pak d'ábel pokouší vaši duši...

Tak či onak, během poslední Noci Svaroga se sociální parazité rozhodli zničit všechny nositele genetických schopností, které dovolovaly vidět více, než si sociální parazité přáli. A tak to probíhalo nejen ve středověku a nejen pod nadvládou inkvizice. Militantní ateisté – bolševici – přesně stejnou cestou fyzicky ničili nositele genetických schopností vidět, slyšet a vnímat ostatní úrovně planety. Jediný rozdíl byl v tom, že bolševici neupalovali zaživa, namísto toho oběti stříleli. Ačkoliv je mezi těmito metodami podstatný rozdíl, výsledek je stejný – fyzická eliminace nositelů určitých schopností. Náboženští fanatici a militantní ateisté ukázali ohledně otázky nositelů genetických schopností velmi zřetelnou shodu; je to tím, že obě skupiny byly služebníky týchž pánů – kasty sociálních parazitů, která jen podle situace mění metody, ale vždy usilovala o jeden a tentýž cíl – zabránit lidem, aby „prohlédli“ a pochopili, že jsou ve skutečnosti kontrolováni kastou sociálních parazitů a jejich vědomí je ovlivňováno prostřednictvím speciálních psi-generátorů umístěných na jiných úrovních naší planety...

* * *

Události 19. prosince 1989 dokázaly, že tyto psi-generátory měly přímý vliv na sociální uspořádání společnosti, a změny, ke kterým došlo po jejich eliminaci, nebyly souhrou náhod. Přesně tento den jsem zapnul televizi a uslyšel zprávy, že Rumunsko zůstalo jedinou zemí věrnou myšlence socialismu!

S pochopením souvislostí jsem začal hledat další psi-generátor a ... našel jsem jeden, který z nějakého důvodu unikl osudu ostatních a nebyl během mého zásahu v září zničen. Když porozumíte, co dělat a co od vašich akcí můžete očekávat, je to velmi odlišná situace. Se slovy „ pryč s tím smetím..“ – jsem zničil poslední psi-generátor. Bohužel později byly aktivovány další psi-

generátory, ale v tu dobu to byl poslední aktivní psi-generátor, který pokrýval „socialistické“ evropské země.

Již jsem věděl, co bude po zničení generátoru následovat, a řekl jsem všem, kdo byli přítomni mé práci, jak dlouho bez něj socialistické Rumunsko zůstane „socialistické“. Vydrželo téměř... dva dny! Fakt, že Ceaușescu vytvořil tzv. armádu Ceaușescových „věrných“, mu v ničem nepomohl. Osobně vštěpoval sirotkům ducha loajality. Vytvořil pro ně nejlepší životní podmínky, mnoho z nich se stalo zaměstnanci *Securitate* – rumunské tajné služby, ale ani to nezachránilo Ceaușescův socialistický režim od rychlého pádu. Nikdo z jeho „věrných“ ho nebránil. Nebyla prolita žádná krev kromě krve Ceaușesca a jeho ženy!

Po třech dnech od zničení posledního psi-generátoru tohoto typu přestal Ceaușescův protilidský socialistický režim existovat – je to skutečně omračující, i když člověk ví, co se musí stát. Nebo pravděpodobně proto, že to ví...

Ukázalo se, že můj neúmyslný zásah do politiky na 19. prosince 1987 vyústil v můj nový zásah se všemi přidruženými důsledky. Někdy se dějí skutečně zvláštní věci – zabýváte se něčím, co se zdá velmi daleko od politiky, takže na to ani nepomyslíte, ale nakonec si vás to „najde“ a musíte se tomu postavit tváří v tvář.

Přesně za tímto účelem, aby se takoví jako já nedostali k zákulisí politiky a nezničili mechanismy potlačování a kontroly vytvořené na Midgard-Zemi, sociální parazité prováděli eliminaci nositelů těchto genetických vlastností a kvalit po celé tisíciletí. Jak se ukázalo v praxi, občas stačí jeden „šikovný člověk“ a dlouhotrvající systém zotročení lidstva se rozpadne v prach, a sebevědomí nejvyšší kasty sociálních parazitů je pošramoceno na dlouhou dobu.

Ukazuje se, že jeden člověk může dosáhnout velmi mnoho. A nikdy jsem nelitoval, že mi můj výzkum a vlastní vývoj přinesl porozumění skutečnému stavu věcí na naší planetě, a nikdy jsem nelitoval, že jsem v těchto věcech zasáhl. A jestliže poprvé byl můj zásah náhodný, podruhé a v dalších případech to byla má vědomá volba...

19. Záplata

Prosinec 1989 byl plný důležitých událostí. Koncem měsíce jsem dostatečně „dozrál“ pro první pokus o obnovu ozónové vrstvy. Na počátku stál nápad: proč nerozložit „špatné“ plyny v atmosféře a „nesložit“ ozónové molekuly ze vzniklých „cihliček“? Pod pojmem „špatné“ plyny rozumím ty, které se v atmosféře Midgard-Země objevily v důsledku „rozumné“ činnosti člověka.

Pro řešení problému jsem vyvinul následující dvoufázovou strategii: v první

fázi bylo nutné rozbít „špatné“ molekuly v atmosféře. Druhá fáze by byla syntéza molekul ozónu ze stavebního materiálu, který by vznikl rozložením „špatných“ molekul. Vypadalo to jako dobrý plán. Při jeho realizaci jsem použil trubičku naplněnou rtutí. Přišel jsem na to, že když jsem držel v ruce rtuťový teploměr, ačkoliv to bylo nepatrné množství rtuti, syntéza ozónu probíhala značně rychleji a ve značně větším množství. Proto jsem požádal mého přítele z Charkova, aby mi přinesl zaletovaný skleněný váleček, který obsahoval více než jeden kilogram rtuti. Nikdy předtím jsem takové množství rtuti neviděl. Takže jsem vzal tento váleček a začal pracovat. Několik lidí bylo svědky, mezi nimi i Vladimir Dmitrijevič Sergejev. Pozorovali proces obnovy ozónové vrstvy Midgard-Země na „vlastní oči“. Neviděli jen mne, jak něco tiše dělám s válcem naplněným rtutí v rukou, ale viděli také planetu, kolem níž se objevil „neobvyklý“ jev. Jak jsem působil, sledovali, že se ozónová vrstva začíná zvětšovat, dokud nebyla kompletně obnovena.

Mé působení netrvalo déle než pět nebo deset minut. Vnější vzhledem se ve světě nezměnilo nic. Vše pokračovalo, jako by se nic nestalo. Zdálo se, jako by se nic neodehrálo. Bylo plně možné, že jsem neuspěl v dosažení čehokoliv – takový vývoj událostí nemohl být nikdy plně eliminován. Ale jak se říká – za pokus se nic nedá! I kdyby nenastal žádný výsledek, znamenalo by to jediné – neuspěl jsem v nalezení správného postupu a musím pokračovat v hledání. Člověk nicméně nemůže po takovém působení očekávat výsledky ihned. Je to jako léčení: po působení je nutný nějaký čas na to, aby se člověk začal cítit zdravý. Tehdy jsem nevěděl, jak moc času zabere, aby se výsledky projeví na fyzické úrovni. Nikdy jsem nezkoušel používat svůj vliv v takovémto měřítku, v měřítku Midgard-Země. Ve skutečnosti jsem byl spolu se všemi ostatními pod vlivem *blokujícího generátoru*⁶. Došel jsem k názoru, že zde pracovalo něco, co v mezích planety omezovalo lidské možnosti. Až tehdy, když se mi podařilo tento vliv překonat, jsem zjistil, že mimo hranice Midgard-Země byly mé možnosti nepoměrně větší než ty, které jsem mohl používat tady.

Proto pro mne byla rychlost, s jakou se výsledky působení začaly ukazovat, příjemným překvapením. Má práce se odehrála v Moskvě, v oblasti Novo-Girejevo, a první příznak, který jsem zaznamenal, byly zprávy příští den, které ohlašovaly, že v Moskvě není žádný smog. Dokonce i vysvětlili „důvod“ tohoto neobvyklého stavu věcí. Vypadalo to, že smog zmizel jako důsledek akcí silniční policie, která prováděla velmi „organizované“ preventivní opatření pro eliminaci výfukových plynů! Ale zároveň s výfukovými plyny zmizelo všechno atmosférické znečištění pocházející od průmyslu v hlavním městě, včetně oxidu uhelnatého a mnoha dalších věcí. Nemohl jsem si představit směšnější vysvětlení. Proč bylo třeba propagovat průhlednou hloupost, když byla příčina události neznámá? Nemohli to jednoduše ohlásit bez absurdních poznámek?

Někdo by mohl říct, že mé vlastní komentáře jsou ještě absurdnější, ale

⁶ Viz také článek autora „Poslední Noc Svaroga“, pozn. překl.

nedělejme předčasné závěry. Ve skutečnosti rozložení „špatných“ atmosférických plynů bylo první fází řešení problému ozónové vrstvy a navzdory faktu, že to zní skeptikům absurdně, stalo se to. Musel jsem jen počkat na zprávy ohlašující obnovení ozónu, což by znamenalo úspěšnou realizaci druhé fáze mého vlivového programu.

Brzy jsem uslyšel ze zpráv jinou informaci – o enormních masách ozónu v atmosféře. Jak se tam dostaly, nebylo známo. Tentokrát přítomnost obrovského množství nového ozónu v atmosféře planety nebyla spojována s „výjimečnou“ prací policistů. Pravděpodobně se jim mezi těmito fenomény nepodařilo najít spojovací článek.

Spojovací článek existoval, nicméně ne s dopravní policií, ale s programem, který jsem se během působení pokusil instalovat. A poté se v masmédiích objevilo několik článků o zmizení ozónové díry nad Antarktidou!

* * *

Měl jsem dubnové číslo (1990) sovětského magazínu „Mladý technik“, kde bylo psáno, že ozónová díra nad Antarktidou zmizela beze stopy! Psali, že příroda sama našla jednoduché a rychlé řešení problému, který hrozil zničením lidstva a života na povrchu planety obecně! Někdy je velmi zajímavé číst si závěry některých vědeckých „expertů“. Přinutí jednoho se velmi divit. Vedoucí časopis pro děti a mládež – „Mladý technik“ 4/1990 – informoval zvědavé náctileté o důvodech zmizení ozónové díry, dává následující vysvětlení: podle „expertů“ to bylo výsledkem zvýšené aktivity slunce, kdy byl kyslík v atmosféře ionizován a objevil se ozón, který jsme tak nutně potřebovali. Vysvětlení ve své absurditě úžasné!

Můžeme jistě předpokládat, že novináři něco popletli, jak to často dělají, ale nejpravděpodobněji se toto vysvětlení objevilo, protože jim nějakí „experti“ sdělili své „jasné“ vysvětlení jevu. A jestliže tito „experti“ později proti článku neprotestovali, znamená to, že je novináři uchopili správně. Pojdme trochu prozkoumat, co stojí za jejich názory. Možná mají nakonec pravdu?!

Rok 1989 nebyl rokem zvýšené sluneční aktivity, jak tito „experti“ prohlašují. Zkusme tento předpoklad ověřit. Slunce má jedenáctiletý cyklus aktivity, který byl v roce 1990 téměř na svém cyklickém minimu. Existují také lokální výkyvy sluneční aktivity, dokonce i při cyklickém minimu. Jeden lokální výkyv nastal v polovině roku 1989 a další – začátkem roku 1991. Ale obnovení ozónové vrstvy nastalo počátkem roku 1990 – téměř přesně uprostřed mezi těmito dvěma výkyvy. To je jedna kontradikce v jejich vysvětlení, ale ne poslední a nejdůležitější.

Proč se ozón objevil až s půlročním zpožděním po lokálním maximu sluneční aktivity z poloviny roku 1989? Z nějakých důvodů se „experti“ zdráhají na tuto otázku odpovědět. Ozónová díra zmizela přesně mezi dvěma

lokálními maximy sluneční aktivity v letech 1989 a 1991. Dané vysvětlení obsahuje nesmyslů víc. Pokud vezmeme vysvětlení „expertů“ jako pravdivé, znamenalo by to, že aktivita slunce za rok 1989 byla přesně stejná, jako suma sluneční aktivity za dobu 1,33 miliardy let. Během této doby nastalo 120 909 091 jedenáctiletých slunečních cyklů. Podobně během periody čtyř miliard let, která bylo nutná na zformování ozónové vrstvy Midgard-Země do stavu, v jakém se nacházela v roce 1960, nastalo 362 727 273 cyklů.

Rád bych připomněl, že ozónová díra nad Antarktidou se objevila jako výsledek „rozumných“ aktivit člověka, kdy byla síla ozónové vrstvy planety zmenšena o 30 %! Vystává následující otázka: proč trvalo přírodě více než miliardu let vytvořit 30 % ozónové vrstvy, část, kterou člověk zničil během třiceti let své aktivity? A během této doby proběhlo 120 909 091 jedenáctiletých slunečních cyklů.

Jakým způsobem se výkyv sluneční aktivity v roce 1989 lišil od jakýchkoliv jiných výkyvů, které nastaly během periody 1,3 miliardy let?! „Expertí“ na tuto otázku nejsou schopni odpovědět – z velmi zřejmých důvodů preferují tuto otázku raději vůbec nepokládat. Pokud předpokládáme, že během lokálního slunečního maxima v roce 1989 a během všech ostatních podobných maxim v průběhu periody 1,3 miliardy let, neboli během 120 909 091 cyklů, nastala stejná situace, potom by to znamenalo, že se slunce v roce 1989 stalo supernovou se všemi nevyhnutelnými důsledky. Nicméně v roce 1989 se naše slunce supernovou nestalo, což znamená, že tato verze není nadále platná.

Je zde i další důvod, proč toto vysvětlení pozbývá platnosti.

Pointa je v tom, že intenzita slunečního záření je s každým zvýšením aktivity zvýšena, a to i včetně „tvrdého“ záření. To vyústí ve skutečnost, že atmosférický kyslík je ionizován, jinými slovy atomy kyslíku se stanou ionty. A ionty kyslíku **neformují** molekuly ozónu (molekuly ozónu sestávají ze tří atomů kyslíku)! Tedy během maxima sluneční aktivity nemůže jakákoliv syntéza ozónu nastat, právě naopak – výsledkem ionizace je pozorován úbytek molekul kyslíku a ozónu! Takže, ať se na to podíváte z kterékoliv strany, vysvětlení „expertů“ není nic než kompletní absurdita.

Jistě, oni o mých akcích vědět nemohli. A kdyby někdo věděl, nepřijal by to, protože má verze událostí byla jednoduše mimo diskusi. Bylo pro ně vcelku nemožné o tomto druhu přístupu i jen uvažovat, proto dali přednost naprosté absurditě, pokud to byla absurdita pseudo-vědecká. Později se ve vědeckých kruzích stalo „špatným zvykem“ o ozónové díře vůbec mluvit. Nu, nechám to na jejich svědomí.

* * *

Nebylo pro mne důležité, co si o tom všem „expertí“ mysleli, pokud si vůbec něco mysleli. Pro mne bylo nejdůležitější, že byl můj pokus úspěšný.

Následoval jsem vlastní cestu a od nikoho neočekával vděčnost a uznání, od vědců nebo od lidstva, které jsem zachránil, jakkoliv hlasitě a troufale to může znít. Chtěl jsem najít řešení problému a našel ho! A toto bylo mou odměnou. Ale koncem prosince 1989 jsem si stále nebyl jist, zda jsem uspěl. Existovaly pouze první zprávy, že se moskevské ovzduší vyčistilo od smogu a zplodin. To mi indikovalo, že jsem přinejmenším uspěl v úloze rozložení škodlivin v ovzduší. Když jsem se o tom dozvěděl, ihned jsem dostal jiný nápad. Přemýšlel jsem, proč nepoužít tento princip a nerozložit radioaktivní zamoření způsobené černobylskou katastrofou?

Opět připomínám, že vesmírní přátelé, kteří na můj apel přijeli, rozložili pouze plutonium v sarkofágu čtvrtého reaktoru, a když jsem se jich zeptal, proč nevyřešili celý problém, jejich odpověď byla, že udělali to, s čím by si naše civilizace nebyla schopna poradit, ale zbytek byl náš problém. V roce 1987 jsem se ani nepokusil řešit problém vlastními silami, protože jsem si nebyl jist, zda mám k dispozici kvality potřebné pro to, abych ho byl schopen vyřešit úspěšně. Jednoduše jsem nepřipustil hrát na svou ješitnost zkoušením něčeho, o čem bych si nebyl jistý, zda to zvládnou. Upřímně si myslím, že by to bylo zločinné jednání, protože v takové situaci není prostor pro metody pokus-omyl. Situace vyžadovala okamžitou akci a kompletní jistotu pozitivního výsledku. Po zvážení všeho jsem se proto rozhodl apelovat na své přátele. I nyní si myslím, že to bylo správné rozhodnutí.

I kdybych byl tehdy schopen vyřešit problém s plutoniem v sarkofágu, nepovažoval bych za přijatelné riskovat vše za účelem ukojení ješitnosti. O tom jsem neměl žádné pochyby. Velmi dobře jsem chápal úroveň zodpovědnosti v této situaci a uvědomil si, že nemělo žádný smysl se o něco vůbec pokoušet a ztrácet tak drahocenný čas. Mimoto jsem tehdy nevěděl, jak mnoho času uplyne od mé žádosti o pomoc k její realizaci při předpokladu, že můj kontakt s Unií civilizací byl skutečný. K mé radosti, a doufám, že k radosti všech, mé „konexe“ se ukázaly být reálné a nikoliv imaginární.

Ale nyní, kdy nic nehrozilo výbuchem a rozmetáním planety na roj asteroidů a když jsem uspěl v rozložení škodlivin v atmosféře na prvotní „materiál“, rozhodl jsem se zkusit rozložit radioaktivní kontaminaci v Černobylské oblasti. Opět jsem zvažoval – situace se nemůže zhoršit, ale může se zlepšit. Snadněji řečeno než uděláno – začátkem ledna 1990 jsem provedl potřebné působení a ... začal čekat na výsledky.

Počátkem února najednou sovětská televize vyhlásila celodenní Černobylský „tele-thon“; Nejvyšší sovět SSSR přiřadil Černobylské oblasti enormní prostředky – podobný druh akce nebyl od katastrofy v roce 1986 nikdy realizován. Při sbírkách byly vybrány působivé prostředky, jak od jednotlivců, tak od podniků, nicméně jak se ukázalo později, ani tyto sbírky, ani žádné jiné prostředky se nikdy do Černobylské oblasti nedostaly. Když vyhlásili tele-thon, myslel jsem si, že jsem pravděpodobně něco nevzal v úvahu a můj pokus selhal.

Ale brzy se ke mně dostaly velmi zajímavé informace.

* * *

Nejdříve mne Vladimir Dmitrijevič Sergejev, který měl velmi úzké vztahy s tajnými službami, informoval, že výzkum prováděný laboratořemi KGB v postižených oblastech neukázal žádnou radiaci nad normu přirozené úrovně radiačního pozadí. Byla to velmi zajímavá situace. Vrcholné vedení KGB díky Vladimiru Dmitrijeviči Sergejevovi o mém pokusu rozložit radioaktivní kontaminaci v Černobyli vědělo; jejich laboratoře prozkoumaly úspěšnost mé práce, a když zjistili pozitivní výsledek, tak chytře „zorganizovali“ alokaci značných částek na vyčištění oblasti a také tele-thon, vědouce velmi dobře, že vše bylo výsledkem mé práce již vyčištěno.

Zjevně se rozhodli „namastit si kapsy“ značnými sumami peněz, používající při tom výsledky mé práce. Zadrželi informaci o mém vyčištění Černobylské oblasti, aby mohli simulovat čistící aktivity. A aby mohli později vyhlásit, že práce byla úspěšně provedena, chtěli se krýt tvrzením o tajnosti metod jaderné dekontaminace (do dnešního dne neexistuje žádná metoda jaderné dekontaminace kromě pohřbení postižené zeminy).

Zamýšleným efektem operace bylo naplnit si kapsy penězi, které si nijak nezasloužili. V tom plně uspěli, ale selhali v úkolu udržet to v tajnosti. V důsledku toho se jim nepodařilo pasovat se na hrdiny, kteří údajně zachránili lidstvo od radioaktivního zamoření. Než měli čas zorganizovat představení s jejich „čištěním“, informace o absenci radioaktivního zamoření se dostala ven a obyvatelé oblasti se začali vracet zpět do svých domovů. Autority se je pokoušely zastavit, ale marně.

V únoru 1990 komentátor TV pořadu „Čas“ ječel z obrazovky: „... **jestliže Geigerův počítač neukazuje přítomnost gamma, beta a alfa záření, neznamená to, že tam není žádná jaderná kontaminace...**“ Jak „vysoce vědecká“ řeč! Ale komentátor zapomněl zmínit, že fyzikové kromě měření úrovně alfa, beta a gamma záření žádný jiný způsob detekce radioaktivního zamoření neznají!

Takže selhali v úkolu „elegantně“ ukrást peníze za zásluhy někoho jiného (v tomto případě mé).

Peníze se jim ukrást povedlo, ale nepovedlo se jim získat obraz hrdinů a namísto toho získali obraz obyčejných zlodějů. Toto byl další důsledek mého pokusu o vyčištění Černobylské oblasti od radioaktivního zamoření. Ukázal se být úspěšný, ale byl jsem výsledky své práce zároveň potěšen i pobouřen.

* * *

Začátkem roku 1990 se stala i jiná zajímavá událost. Nebyla podobného

rozsahu jako výše uvedené, byla nicméně poměrně významná. Vše začalo s jednoduchým listem. Ano, obyčejný list tropické rostliny. Někdo mi jej věnoval a řekl, ať jej dám do vody, počkám, až vyraší kořeny, a poté jej přemístím do květináče se zeminou. Pomyslel jsem si proč ne a ... umístil jej do sklenice s vodou. Hlavou mi probleskla myšlenka: Co se stane, pokud list ovlivním a zvětším jeho faktor biologické efektivity z deseti procent, jež mají krytosemenné rostliny, na třicet procent, jež nemá na zemi žádná rostlina? V té době jsem již měl vcelku kompletní přehled o povaze evoluce a procesů, které se odehrávají v živé hmotě. Proto jsem se do tohoto experimentu dost energicky pustil.

Ovlivnil jsem list a začal pozorovat, co z toho vzejde. List ve vodě velmi rychle zapustil kořeny, ty byly velmi bujné a já jsem jej zasadil do květináče s půdou a pokračoval ve sledování vývoje událostí. Velmi brzy se objevil další list, poté další a ještě další. Listy rostliny byly masité a měly tmavě smaragdovou barvu; jejich spodní strana byla pokryta bělavou „srstí“. V květnu rostlina rozkvetla. Neměl jsem nejmenší tušení, jak by se tato rostlina měla chovat. Přemýšlel jsem o možnosti vyhledat nějakou botanickou knihu a zjistit vše, co budu moci, ale jak se ukázalo, „kniha“ přišla ke mně. Přesněji řečeno, přišla mne navštívit žena – botanička.

Naneštěstí si nepamatuji její jméno, ale poskytla mi neocenitelnou službu. Jako Ph.D. hned při spatření rostliny věděla její latinské jméno, které si opět nepamatuji, a poté překvapeně zvolala: „Jaký zázrak – vždyť ona vám kvete, ale normálně kvete jen **jednou za pět let**, a to ještě ne vždy!“ Když jsem jí řekl, že jen před třemi měsíci nebyla tato rostlina nic než list, odmítla tomu věřit. Měl jsem nicméně časovou posloupnost fotografií – prvně list ve sklenici s vodou bez kořenů, pak list s kořeny, později list v květináči, rostlinu s masitými listy a nakonec kvetoucí rostlinu.

Kvetoucí rostlinu mohla vidět na vlastní oči. Vysvětlil jsem jí, co se odehrálo, ale nebyl jsem si jist, zda mi uvěřila. To pro mne ale nebylo důležité. Věděl jsem osobně, že je to pravda; nepotřeboval jsem důkaz, že před třemi měsíci to byl jen list ve sklenici. Informace, které mi sdělila tato botanička, pro mne byly velmi důležité – potvrdily úspěch mého experimentu, který byl ještě větší, než jsem předpokládal. Po mém zásahu list zakončil růstový cyklus **pěti let ve třech měsících!** Bylo to jednoduše mimořádné. Takový výsledek, praktický výsledek, mi společně s ostatními praktickými výsledky ukázal, že jsem uspěl v nalezení mimořádné „zlaté žíly“ porozumění zákonům přírody, jak živé, tak neživé, a nejen že jsem porozuměl těmto zákonům, ale také jsem našel metody aplikace tohoto poznání v praxi! Bylo to jednoduše úžasné. Vždy, když se mi podařilo uspět v něčem, o co jsem usiloval, cítil jsem nepopsatelnou radost.

Když jsem zhodnotil výsledky působení na list, dostal jsem nápad na velmi neobvyklý experiment s rostlinami. Přemýšlel jsem, co by se stalo, kdybych

pokryl celé území SSSR vlivovým programem na všechny kultivované plodiny a zvýšil několikanásobně jejich produktivitu? Pomyslel jsem si tehdy, že by z toho měl užitek každý. Provedl jsem to a začal zjišťovat informace z první ruky, tj. od lidí, kteří pracovali přímo v zemědělství.

Léto 1990 bylo neobvykle deštivé a studené. Pamatuji si občasná vystoupení zemědělských vědců v televizi, věstících slabou úrodu z důvodu dešťů a zimy. Připravili všechny na velmi špatnou sklizeň, která by mohla vyústit v nedostatek chleba a dalších potravin. Představuji si jejich překvapení, když se výnos roku 1990 ukázal být ... **tříkrát** větší než v nejúrodnějších letech. Bohužel to však nikdo neočekával a nebyl schopen takovou rekordní úrodu sklídit, takže z větší části zůstala ležet na polích a shnila. Ale to byl druhořadý faktor. Ukázalo se, že jediné působení na území Sovětského svazu stačilo na více než trojnásobné zvýšení produktivity! Dokonce jsem ani v době působení neměl k dispozici skutečné fotografie území, musel jsem si v paměti vybavit geografickou mapu SSSR a představit si, co chci provést...

* * *

Ukázalo se, že začátek roku 1990 byl plný příjemných událostí. Pamatuji si, že 23. února 1990 byl pátek. V neděli 25. února byly buďto prezidentské volby, nebo volby do Nejvyššího sovětu Ruské federace. V pátek v noci při odchodu Vladimir Sergejev utrousil pár poznámek, že v neděli jsou očekávány rozsáhlé nepokoje a že by bylo dobré, kdybych s tím byl schopen něco udělat. Jak jsem porozuměl z výsledku svého skenování a z analýzy volně dostupných informací, KGB připravovala na neděli 25. února velmi vážné provokace. Skrze noviny a televizi zastrašovali lidi tvrzením, že očekávají nepokoje, a radili jim zůstat přes den doma. Pochopil jsem, že KGB trénovala agenty, jejichž úkolem bylo vyvolávat davové nepokoje skrze agitaci a podněcování. Měli příkaz střílet na vedení KGB a jiné strategické objekty zbraněmi, které za tím účelem obdrželi. Jejich cílem bylo poskytnutí záminky úřadům pro zavedení stanného práva, aby mohli začít s represemi. Ve skutečnosti by úspěch této operace znamenal převzetí moci v zemi nejvyššími strukturami KGB. Rozhodl jsem se krveprolití zabránit. Za tímto účelem jsem vytvořil něco jako vlivový „poklop“, který pokrýval celé území SSSR a jehož program byl blokovat jakoukoliv agresi a jakékoliv projevy krutosti a násilí, a ... 25. února byl všude mimořádný klid.

Jak se ukázalo později, ten den na celém území SSSR nedošlo ani k jedné krádeži, ani jednomu přepadení, vraždě nebo násilí! Potvrzení faktu, že KGB plánovala krvavou provokaci, se ke mně dostalo později, když jsem četl jedno vydání novin „Kommersant“. V březnu obsahovaly zprávu, že ten den, 25. února, byly poblíž Moskvy přesunuty armádní ozbrojené divize, krevní banky, polní nemocnice apod. podle předpisů válečného stavu, a také tuto neděli

zůstali ve službě všichni lékaři, policisté a zaměstnanci KGB si odnesli domů střelné zbraně, soudci měli seznamy lidí k zatčení atd. Všechno to dokazuje, že autority plánovaly krvavou provokaci a mně se jí podařilo zastavit!

Nevím, proč mi Vladimir Sergejev informaci o chystaných únorových nepokojích předal. Možná se mu vývoj událostí nelíbil a byl přesvědčen, že budu pro zastavení tohoto šílenství schopen něco udělat. Ve skutečnosti to mohlo vyústit v občanskou válku a důsledky pro zemi si bylo obtížné představit. Nebo pravděpodobně následoval instrukce KGB, vytvořil únik informace za účelem zjistit, zda s tím budu schopen cokoliv udělat a zda svým psi-vlivem budu schopen ovlivnit všechny ty, kteří se na akci měli podílet. Je pravděpodobné, že něco pravdy je na obou variantách současně.

Několik slov o jiných událostech. Jednoho dne jsem Vladimíru Sergejevovi řekl, že Černobylská katastrofa nebyla nehodou, ale výsledkem přímého psi-působení na pracovníky jaderné elektrárny. Později mi ukázal seznam Vronského skupiny, která pracovala na vytvoření totožné situace blízko Serpuchova, a požádal mne, zda bych mohl zablokovat jejich akce. S radostí jsem s tím souhlasil. Následně mne požádal, zda bych mu mohl poskytnout popis lidí z jeho seznamu. Odpověděl jsem, že pro to nevidím důvod, podtrhl jsem v seznamu jména spolupracovníků KGB a řekl mu, že pokud ho něco zajímá, měl by se zeptat jich, že já osobně nemám nejmenší chuť se toho účastnit.

Získal jsem dojem, že uvnitř KGB je několik skupin, které mají různé cíle, používají různé prostředky a bojují mezi sebou. Nemyslím si, že se v tom mýlím... a zatímco byl červen 1990, očekávaly mne nové zvraty osudu.

20. Život jde dál

V květnu a červnu 1990 se nestaly v mém životě žádné pozoruhodné události. Přijímal jsem pacienty, potkával různé lidi a pokračoval v úvahách nad novými úkoly. Jinými slovy, vedl jsem rutinní život. Někteří lidé by asi můj život jen těžko nazvali rutinou; jiným to může připadat neuvěřitelné a vždy se najdou takoví, kteří to nazvou blouzněním šilence. Záleží to na šíři zájmu osoby, její schopnosti přijímat neobvyklé informace a nezávisle myslet. Když mluvím o svém životě jako o rutině, nepředvádím se, jen vyjadřuji podstatu toho, co jsem tehdy zažíval, bez ohledu na to, jak zvláštní to ostatním může připadat.

Pokusím se to vysvětlit. Pokaždé, když jsem narazil na nový problém týkající se lidského zdraví, byl jsem konfrontován s novým, mně neznámým úkolem. Potřeboval jsem pochopit prvotní příčinu, vyvinout strategii a taktiku pro možná řešení a najít odpovídající metody řešení tohoto problému. Čím těžší problém, tím zajímavější byl proces hledání řešení, a tím větší satisfakce, když

bylo řešení úspěšně nalezeno. Velmi často jsem musel ve svém chápání věci hodně zrekapitulovat, když jsem musel vymyslet jak strategii a taktiku řešení problémů v teorii, tak i sledovat realizaci. A první vyvinutá strategie či taktika nevedla vždy ke konečným výsledkům. Neustále jsem pozoroval, co se dělo, když jsem použil ten či onen vliv, a hodnotil účinnost své strategie a taktiky.

Zároveň bylo velmi důležité nesplést si vysněný obrázek s tím skutečným. Bylo velmi důležité získat spolehlivé informace o tom, co se ve skutečnosti v pacientově organismu pod mým vlivem dělo. Ve skutečnosti je objektivita zpětné vazby klíčem k úspěšnému řešení problému. Proto je velmi těžké přecenit důležitost získání přesných informací o probíhajících procesech namísto iluzí, které „korespondují“ s vaším plánem. Nejtěžší věc ze všech je udržení objektivity. Jistě, touha vidět, že všechno jde podle plánu, a myslet si, že jste vzali všechno v úvahu, je silná! Ale je téměř nemožné vzít dopředu v úvahu vše! A jestliže nejste nestranní a objektivní v tom, co děláte, ztratíte dříve či později kontakt s realitou a začnete se „vznášet“ v iluzích. V tom není nic užitečného, ale nebezpečí je enormní! Sebeklam je smrtelně nebezpečný a nekonečně škodlivý, bez ohledu na to, jak je „pěkný“ a jak „hřeje na duši“. Proč je smrtelně nebezpečný vyplyne z následujícího vyprávění.

Pouze objektivní informace o tom, co se stalo v pacientově organismu jako důsledek mého vlivu, mi umožnily, jak řešit zdravotní problémy konkrétního člověka, tak získat následující zvyk: neprojektovat svá přání nebo myšlenky do reality, ale získávat informace o skutečném stavu věcí. Ve skutečnosti je velice jednoduché vytvořit hologram žádané situace, spatřit ho a poté cítit satisfakci, že jste viděli přesně to, co jste očekávali. Sebeklam brání vývoji a je takovému snílkovi smrtelně nebezpečný. Obzvláště když někdo tuto slabost najde a začne ji využívat a tedy snílkem manipulovat. Je to velmi nebezpečné jak pro oběť vlastních iluzí, tak pro všechny okolo něj.

Když se člověk ocitne v zajetí vlastních iluzí, může být ovlivněna jeho skutečná schopnost léčit až do bodu, kdy nikoho schopen léčit nebude. Jeho chyby mohou ovlivnit pouze jednu osobu, kterou takový nešťastný léčitel s hlavou v oblacích bude podvádět, ať už vědomě nebo ne. Důsledky jsou mnohem vážnější, jestliže se člověk s darem, ale v zajetí vlastních iluzí, pokusí něco dělat v globálním měřítku! V tom případě na to může doplatit mnoho lidí, a nejen lidí. Na přehnané sebevědomí spojené s ignorancí a nevědomostí můžou všichni velice doplatit. V minulosti můžeme nalézt mnoho příkladů.

Málokdo například ví, že hlavním důvodem pro planetární katastrofu na Midgard-Zemi před něco více než 13000 lety byla ignorance a přehnané ambice části mágů – vládců Antlanie (Atlantidy), kteří se rozhodli ukojit svou ješitnost a ukázat svou sílu. Rozhodli se manipulovat s elementy přírody, o kterých měli jen povrchní znalosti. Výsledkem jejich akcí dopadly fragmenty malého měsíce Fatta na Midgard-zemi a způsobily nejen obrovská tsunami a jiné přírodní katastrofy, ale také vychýlily osu rotace planety o 23,5 stupně.

Toto všechno uvrhlo civilizaci Midgard-Země z kosmické úrovně na úroveň doby kamenné! Taková může být cena sebeklamu. Proto je pro osobu s darem velmi důležité naučit se získávat objektivní informace o všech reakcích na její působení.

Někdo by se mohl zeptat: jak souvisí objektivita léčitele s takovými globálními jevy?! Má to tu nejpřímější spojitost, jakkoliv to na první pohled může znít zvláště! Ve skutečnosti princip práce osoby provádějící ovlivňování je totožný, ať už se jedná o tělo pacienta nebo celou planetu. Důležité je, že v obou případech by měly být uskutečněny následující akce v následujícím pořadí:

1. **skenování** (získávání informací) o objektu, který bude cílem působení;
2. **analýza** získaných informací;
3. **vytvoření** strategie a taktiky k řešení problému na základě mnohostranné analýzy;
4. **výběr** vlastností a kvalit potřebných pro realizaci vybrané strategie a taktiky;
5. **ověření** vlastnictví nutného potenciálu pro realizaci úkolu podle zvolené strategie a taktiky.

Není vůbec důležité, jaký druh problému má být řešen! Každý vliv musí být založen na těchto pěti pravidlech, ať je to působení na osobu nebo ovlivňování sil přírody – každý jeden z výše uvedených kroků je rozhodující. Jestliže se byť i jen jeden z nich rozejde s realitou, výsledek bude předem odsouzen k naprostému fiasku, i když čtyři ostatní budou provedeny korektně! Těchto pět kroků je **stejně** důležitých. Jinými slovy, ani jeden z nich není důležitější než jiný a sám o sobě nerozhoduje o konečném výsledku. Jen pokud je těchto pět požadavků vykonáno svědomitě a v nejvyšší kvalitě, je zde možnost získat působením pozitivní výsledek. To je důvod, proč je velmi důležité naučit se dělat všechno správně při práci s jednou osobou. Ve skutečnosti je přístup jeden a tentýž, ať už někoho ovlivňujete za účelem navrácení zdraví, nebo když působíte na celou planetu, jako to bylo v případě ozónové vrstvy Midgard-Země. V obou případech je podmínkou úspěchu maximální objektivita a nestrannost.

Po vypilování vaší strategie a taktiky do nejmenších detailů při práci s lidskou bytostí dostanete k dispozici účinný nástroj pro práci s většími úkoly. Práce s živou osobu dává nenahraditelnou zkušenost pro práci se všemi ostatními možnými problémy a úkoly, které očekávají hledajícího člověka na jeho cestě. Bez této zkušenosti – zkušenosti s účinnou prací s lidmi – je jednoduše nemožné dělat další věci. Jestliže se nadaná, ale nevědomá osoba pokusí řešit nějaký globální problém bez práce striktně podle těchto pěti pravidel, on (nebo ona) bude odsouzena k neúspěchu.

Většina nadaných lidí bohužel ani vůbec nepřemýšlí nad povahou svého talentu. Přinejmenším jsem nikdy osobně nepotkal nikoho, kdo by přemýšlel, jak dovést svůj talent k dokonalosti, jak ho dostat na kvalitativně novou úroveň. Téměř všichni z nich používali svůj talent bez nejmenší představy o tom, co to vlastně je. Výsledkem bylo, že se většina z nich ocitla v zajetí svých iluzí o tom, co se děje, když svůj vliv používají.

Nejrozšířenější chybou lidí s darem je, že téměř nikdy neporozumí prvotní příčině problému. Mnoho léčitelů například určuje existenci zdravotních problémů podle přítomnosti děr v biopoli člověka neboli tzv. „auře“. Pokud je tam „díra“ nebo „pahorek“, existuje problém! Je jen nutné vyplnit „díru“ nebo srovnat „pahorek“ a problém je vyřešen! Je pravdou, že když touto metodou vrátíte systém do harmonického stavu, osoba se bude cítit lépe. Ale bude to trvat jen chvíli, načež se systém vrátí do předchozího stavu, tj. nemoci. Problém je, že deformace biopole neboli „aury“ je jen důsledek, nikoliv příčina! Dokud je prvotní příčina přítomna, tyto oblasti deformace se budou objevovat znovu a znovu nezávisle na tom, kolik času a energie věnujete jejich „narovnávání“. Je to jako díra v lodi. Jestliže díru neodstraníte, bude dovnitř stále proudit voda bez ohledu na to, jak dlouho ji budete pumpovat ven! Proudící voda bude navíc díru zvětšovat. A jestliže se pumpa rozbije nebo si se zvětšujícím se množstvím vody neporadí, loď se nakonec potopí. Jediné řešení tohoto problému je záplatování díry a teprve poté bude mít smysl pumpovat vodu ven! V případě zdraví člověka je nutné definovat prvotní příčinu nemoci (příčina „díry“). Jediná cesta, jak organismus („loď“) zachránit před potopením, je odstranit prvotní příčinu („díru“). Ale jak jsem již zmínil, většina lidí, kteří mají dar, nebo si myslí, že ho mají, si není tohoto mechanismu vědoma a konvenční medicína tak dostává do rukou všechny trumfy. Nedostatek znalostí lidí s přírodním darem podporuje takový druh veřejného mínění, jaký je pro lékařskou profesi velmi příznivý. Mám s tím mnoho zkušeností. Zde je jedna z nich.

Jeden den v dubnu nebo květnu 1990 za mnou Vladimir Dmitrijevič Sergejev přišel dříve než obvykle a požádal mne o pomoc pro svého šéfa, který se doslova zkroutil při vystupování z auta v důsledku radikulitidy a nyní se nemohl narovnat. Již jsem dokončil práci s vlastními pacienty a souhlasil jsem. Šli jsme do auta a o nějaký čas později jsme přijeli a šli do přijímací místnosti jeho šéfa, Edwarda Sagadajeva, který byl tehdy šéfredaktorem zpravodajství a dokumentárních filmů televize SSSR. Vyšel ven a setkali jsem se. Vladimir Sergejev mu vysvětlil, proč mne přivedl, ale Sagadajev mávl rukou, jako by se v této věci vzdal, a řekl: *"Tohle na mne nefunguje. Pojd'me si dát kapku koňaku na oslavu našeho seznámení. Džuna* se s tím mnohokrát snažila něco udělat, ale nic nez mohla."* Nevysvětloval jsem mu nic, poděkoval za nabídku koňaku, ale odmítl se slovy, že alkohol nepiji a nikdy jsem nepil. Edward Sagadajev

* Eugeniya Davitashvili – velmi známá léčitelka v 80. letech v SSSR. Říká se o ní, že léčila Brežněva.

odmítnutím uražen nebyl a já jsem začal pracovat na tom, proč jsem přišel. Požádal jsem ho, ať si sundá sako, a začal s působením. Ukázalo se, že byl na můj vliv velmi vnímavý. Změkčil jsem jeho obratle, dotýkaje se jich špičkami prstů, a začal rozpouštět solné usazeniny.

V několika minutách Edward Sagadajev cítil teplo proudící podél jeho páteře a na jeho košili se objevily velké solné skvrny. Uplynulo dalších pár minut a mohl se předklánět bez pocitu bolesti nebo jakýchkoli nepříjemných pocitů. Byl dokonce schopen dotknout se špičkami prstů podlahy, což podle svých slov nedokázal dlouhou dobu. Že se to vše stalo během několika minut, ho velmi překvapilo. Nic podobného nečekal.

Podle jeho názoru byla Džuna léčitel číslo jedna v celém Sovětském svazu a zde neznámý muž dělal něco, co se jí nikdy nepovedlo. Všichni v Sovětském svazu, a nejen tam, jak jsem zjistil později, měli hluboce zakořeněný falešný názor, že pokud něco děláte dobře nebo velmi dobře, pak o vás nutně musí psát noviny, musíte být ukazován v televizi a musí se o vás mluvit v rozhlase. Pokud se nic podobného neděje, znamená to, že lžete. Z nějakého důvodu lidé zvažují, že hromadné sdělovací prostředky budou široce informovat o úspěších jedné nebo druhé osoby. Pokud o vás v hromadných sdělovacích prostředcích nic není, pak nejste schopni dělat to, co deklarujete. Bylo vždy zábavné sledovat výrazy úžasu, když byl lidem dokázán opak.

V Sovětském svazu panovalo o mé práci a jejích výsledcích informační embargo, ačkoliv v nejvyšších patrech mocenské pyramidy věděli velmi dobře, co mohu dělat a co jsem již udělal. Zahrnovalo to jak mé úspěchy s léčením lidí, tak řešení problému s ozónovou vrstvou a vyčištění radioaktivní kontaminace Černobylské oblasti. Věděli, ale nijak nespěchali o tom informovat veřejnost.

Za prvé jen málo lidí vědělo, co jsem již udělal, a ti nespěchali podělit se o to s ostatními. A zadruhé, oficiální uznání výsledků mé práce by přineslo mnoho nežádoucích důsledků jak pro ty u moci, tak pro vědecké funkcionáře, protože by bylo nezbytné zrevidovat velmi mnoho věcí a oni již věděli, že bylo nemožné kontrolovat mne proti mé vůli. Ale netrápilo mne to. Jistě, těšilo by mne, kdyby se lidé dozvěděli, v čem jsem uspěl. Ale kvůli kompletnímu tichu o mé práci jsem netrpěl. Ve skutečnosti jsem to nedělal, abych se objevil ve zprávách nebo v televizi. Dělal jsem to, protože si tak žádala má duše a protože pro mne bylo zajímavé řešit ten nebo onen problém. Mou odměnou byl vždy fakt, že jsem uspěl v řešení zdánlivě neřešitelného. A když jsem uspěl, má duše se naplnila štěstím a radovala se, nikoliv proto, že jsem byl „nejlepší“, ale protože jsem uspěl v rozluštění další hádanky přírody a našel další „klíč“ k jejím tajemstvím.

To je pro skutečného vědce, za jakého se považuji, ta největší odměna a vše ostatní je jen pozlátko. Jeho přítomnost nebo absence neovlivňuje můj přístup k životu; přijímám oboje s klidnou duší. Nejdůležitější vždy je, co člověka k

určitým věcem motivuje. Mezi mými motivy nebylo nikdy místo na ješitnost nebo pýchu. Jestliže jste doopravdy schopni něco uskutečnit, vše toto je nepotřebné a jen to vaši práci ohrožuje...

Má pozice neznamena, že názory jiných lidí, jejich zkušenosti a chápání pro mne nic neznamenají. Vždy jsem respektoval a stále respektuji názory a koncepty jiných. Jen jsem vždy zastával a stále zastávám názor, že pokud člověk vysloví nějaké stanovisko, měl by ho něčím podložit, obzvláště pokud tímto stanoviskem oponuje jinému. Je nesmírně důležité mít v takovém případě pro své stanovisko zázemí a umět ho podložit. Jestliže osoba nevysvětluje nebo jednoduše jen deklaruje, že je to „tak“, protože je to „tak“, nebo jí o tom není dovoleno hovořit, nebo že by tomu ostatní nebyli schopni porozumět apod., je to pro mne signál, že nemá vlastní názor, ale jen se předvádí. Jistě, můžou nastat situace, kdy z toho či onoho důvodu osoba o něčem nesmí mluvit, ale v takovém případě by o tom vůbec neměla konverzaci začínat. Ve většině případů nicméně neochota vysvětlit své pozice skrývá... absenci jejich jakékoliv opory.

Velmi často lidé, kteří mají ten či onen talent, vcelku nerozumějí jeho podstatě a užívají jej naslepo, z důvodu čehož využívají jen nevýznamnou část své kapacity. Často používání talentu naslepo vyústí v jeho ztrátu nebo přeměnu v jeho přesný protiklad. Často si lidé také jen myslí, že mají dar a sugerují tuto myšlenku sobě i ostatním, a absence důkazu jeho projevů je vysvětlována jako „intričky“ Temných sil, které jim neustále „házejí klacky pod nohy“.

Samozřejmě, Temné síly existují, a jestliže člověk zasáhne do jejich plánů, nepřihlízejí nečinně a aktivně proti němu zasáhnou, ale to neovlivní projevy samotného daru, pokud opravdu existuje. Mohl bych nyní dát několik příkladů a jmen, které by potvrdily má slova, ale neudělám to – nehodlám nikoho „lynčovat“, i když by si to někteří zasloužili.

Mým cílem není někoho demaskovat, ale objasnit své porozumění věcem, které se mi staly. Každý čtenář si může z toho, co si přečetl, udělat vlastní názory. Ty můžou být správné nebo ne tak správné, ale každý by měl hluboce cítit a rozumět myslí, srdcem a duší, kde leží pravda nebo alespoň kterým směrem ji hledat.

Příliš často byly lidem vnuceny koncepty a názory, které nebyly nikdy vysvětleny. Mým cílem není problém zamlžit, ale chtěl bych ostatním ukázat své vlastní pozice, své porozumění událostem, které se mi staly a které se staly kolem mne, a to s jediným cílem – pravděpodobně můžu pomoci ostatním porozumět, v pochopení čeho jsem uspěl, a udělat to skrze osvícení věděním namísto bušení mrtvých myšlenek do hlav čtenáře...

Chtěl bych se vrátit k vysvětlení svého přístupu k názorům ostatních lidí. Jestliže je člověk schopen svá tvrzení podepřít, pak má právo je šířit mezi ostatní, i když jsou nesprávná, dokud mu někdo nedokáže, že se mýlí. Jestliže je člověku dokázáno, že jeho názory byly založeny na chybných vývodech nebo přesvědčeních, měl by své názory změnit, nebo najít vhodnější vysvětlení. Jinak

nemá právo šířit svá tvrzení mezi ostatní. Toto je samozřejmě mé chápání věci – někdo může mé názory akceptovat, jiný nemusí!

Já se však nesnažím vnutit své pohledy všem. Jednoduše objasňuji své pohledy na věci a každý má právo je přijmout, nebo odmítnout! Nechám čtenáři právo rozhodnout se, jaký pohled na věci, o kterých píše, je mu (jí) bližší, a budu mezitím pokračovat ve svém vyprávění...

Od roku 1989 jsem se pokoušel najít osoby nebo firmy, které by se zajímaly o mé „psi-hračky“, abych rozběhl jejich výrobu. Zdálo se mi, že pokud by má zařízení mohla pomoci i jen jedné čtvrtině lidí, bylo by to jednoduše báječné. Nebylo by to prostě skvělé, kdyby člověk mohl stisknout tlačítko a jeho srdce by se začalo uzdravovat, jeho jizvy by mizely, funkce orgánů a dalších systémů jeho organismu by se obnovily a nebylo by třeba nic operovat, polykat různé pilulky, které otravují celý organismus a nepomáhají, ale ničí orgány a systémy? Aby si člověk ověřil, že je to pravda, stačí si pozorně přečíst ten či onen příbalový leták o vedlejších účincích, který je obvykle psán velmi malým písmem. Ale zde by člověk stiskl tlačítko, nastalo by působení vlivového programu na poškozený orgán či systém organismu a během nějaké doby by problém(y) plně či částečně zmizely bez jakýchkoliv vedlejších účinků. A i kdyby se tímto způsobem neuzdravili všichni, ale jen by se zpomalil rozvoj existujících problémů, či by se zamezilo rozvoji nových, bylo by to fantastické!

Pokoušel jsem se proto najít lidi, jež by mohlo organizování komerční produkce těchto zařízení zajímat. V té době jsem se stýkal s množstvím lidí, kteří provozovali to či ono podnikání. Dokonce jsem radil některým společným podnikům (Joint Ventures), pro něž jsem hodnotil určité situace a identifikoval transakce, které byly bezpečné (tj. u kterých nehrozil podvod protější strany) a které měly potenciál generovat zisk. Stačilo mi podívat se jen na fotku osoby a mohl jsem podat její kompletní psychologický profil, jaké měla úmysly a zda by byla spolehlivým partnerem. Někdy jsem byl požádán, abych poskytl ochranu proti invazím do společnosti a zpravidla proběhlo vše bez problémů. Jinými slovy, vytvářel jsem optimální podmínky pro podnikání. Jestliže se majitelé společných projektů ukázali dostatečně prozíraví a po několikerém ověření správnosti mých slov naslouchali mým radám, vše se odehrávalo úspěšně.

Majitelé sovětsko-maďarského *Joint Venture* (společného podniku), kteří si byli jisti přesností mých prognóz a efektivitou mých zařízení, dokonce měli velkou touhu zorganizovat jejich masovou produkci. Majitelem ze sovětské strany byl Sergej, jehož příjmení si nepamatuji. Velmi se zajímal o mé technologie a koncepty a několikrát mne pozval do své letní rezidence, kde jeho rodina celé léto žila, na víkend. Mé „miniprázdny“ byly obvykle doprovázeny spoustou otázek o tomto a tamtom, protože Sergej se projevil jako osoba velmi otevřená novým věcem. Velmi se zajímal o vesmír, jiné civilizace apod. Několik letních sobot a nedělí roku 1990 jsem tedy strávil filozofickými

konverzacemi. Koncem června jsem byl požádán, abych odjel do Maďarska a dojednal všechny detaily a podmínky nutné pro rozběhnutí výroby. Zároveň tato cesta byla určitou formou Sergejova poděkování za pomoc, kterou jsem poskytl jeho firmě. Podle tehdejších zákonů nebylo možno platit fyzické osobě (tj. mně) za konzultantské služby přímo. Proto jsem požádal o proplacení cestovních výloh mé skupiny. Byla to skupina sestávající ze dvou osob, které jsem začal učit své metody. Nebudu uvádět jména těchto osob, později se stane jasným proč. Bylo domluveno, že vlastníci podnikání zaplatí cestovní výlohy třem osobám a registraci našich zahraničních pasů. Musel jsem požádat známé o pomoc při získání zahraničních pasů, protože jsem byl v té době registrován v Charkově a moji společníci měli zase jiné problémy, které musely být řešeny na pasovém oddělení v Moskvě.

Tak či onak, všechny problémy s pasy se nějak vyřešily, lístky byly zakoupeny a vyrazili jsme – já spolu se svými dvěma chráněnci jsme usedli do letadla a .... poprvé v životě jsem opustil hranice Sovětského svazu! Ačkoliv bylo Maďarsko stále považováno za socialistickou zemi, v červnu-červenci 1990 se již od SSSR velmi odlišovalo. Sergejův maďarský partner, s kterým jsem se již znal, nás měl vyzvednout na budapešťském mezinárodním letišti.

Prošli jsem celní kontrolou a ... objevili se v „Příletech“ v Budapešti! Kolem byli lidé mluvící cizím jazykem, z něhož jsme nerozuměli a ani nebyli schopni přečíst jediné slovo, a osoba, která nás měla vyzvednout, tam nebyla. Mohli jsme jít kamkoliv jsme chtěli, jediná otázka však byla, kam? Rozhodl jsem se, že nejlepší bude nějaký čas počkat, náš kontakt se pravděpodobně jen zdržel cestou na letiště. Naštěstí to byl opravdu tento případ. Za deset až patnáct minut se objevil člověk s kartičkou s mým jménem v ruce. Muž, který si pro nás přišel, mluvil plynule rusky a ukázalo se, že je to otec Sergejova maďarského partnera. Žil dlouhou dobu v Rusku, a tak uměl rusky velmi dobře. Zavedl nás na místo, které se mně ani mým společníkům moc nezamlouvalo – vypadalo hodně jako ubytovna. Dal každému z nás denní penzi ve forintech na dva týdny dopředu a také sedmdesát tisíc forintů na ostatní výlohy. V roce 1990 bylo sedmdesát tisíc forintů rovno tisíci amerických dolarů. Bylo to hodně, nebo málo? Těžko říct, ale později jsem zjistil, že v té době byl průměrný měsíční plat v Maďarsku šest tisíc forintů! Téměř sto tisíc forintů, které každý z nás dostal, byla tedy vcelku velká suma.

Naše místnosti připomínaly ubytovnu, ale náš průvodce slíbil, že nás ráno přemístí na nějaké lepší místo. Nechal nás po cestě trochu odpočinout a domluvili jsme se, že se setkáme ráno. Porozhlédli jsme se trochu kolem, ale nebylo tam vůbec nic pozoruhodného. Dal jsem si sprchu a šel spát. Ráno dorazil náš průvodce, jak slíbil. Naložili jsme věci do auta a vyjeli k novému místu. Byl to vkusný apartmán v sídle maďarského aristokrata, s nádherným výhledem na Dunaj, velmi blízko ke slavným mostům přes něj.

Centrum města bylo deset minut chůze daleko. Průvodce nám ukázal a

vysvětlil nejdůležitější věci, popřál nám příjemný pobyt a vyrazili jsme na první obhlídku Budapešti. Myslím, že Budapešť je jedno z nejhezčích evropských měst. Neviděl jsem je všechna, Budapešť bylo první evropské město, které jsem navštívil, avšak města v Evropě a USA, která jsem navštívil později, na mne tak silný dojem neudělala. Mám na mysli staré město; budovy nové Budapešti ze socialistické epochy se od podobných míst v SSSR liší málo. Královský palác a budova maďarského parlamentu v gotickém stylu byly majestátní. Druhá zmíněná byla srovnatelná s britským parlamentem. Pokud se nepletu, Maďaři chtěli napodobit nebo možná předejít Brity a okopírovali haly svého parlamentu podle těch britských. Barvy na zdech, výzdoba a koberce v těchto halách byly přesně takové, jako ve Sněmovně lordů a Sněmovně reprezentantů v Anglii. Alespoň takové bylo vysvětlení matky Sergejova maďarského partnera, jak si ho pamatuji. Po větší část doby jsme byli ponecháni o samotě. Dali jsme si několik túr do okolí Budapešti, a dokonce navštívili tradiční maďarskou vesnici. Všechno bylo výrazně odlišné (v porovnání se SSSR).

Nerozuměli jsme ani slovu. Byl to velmi zvláštní pocit. Chybějící porozumění řeči a naše neschopnost vyjádřit se způsobovala efekt bezradnosti. Cítil jsem se více bezradný, než kdybych byl němý. Němá osoba rozumí všemu, ale nemůže mluvit, ale já jsem se poprvé ve svém životě ocitl v situaci, kdy jsem nemohl nic vyjádřit nebo čemukoliv porozumět. Musím říct, že to byl velmi nepříjemný pocit. Naštěstí naši hostitelé mluvili rusky velmi dobře, a tak jsem si mohl o Maďarsku nějaký obrázek udělat.

Měli jsem mnoho volného času, a tak jsme se s centrem Budapešti seznámili velmi dobře. Byli jsme překvapeni množstvím obchodů. Dalo se koupit téměř cokoliv, samozřejmě pod podmínkou, že měl člověk dostatek peněz. Bylo to neporovnatelné s obchody v Moskvě té doby. Nicméně podle mínění Maďarů bylo vše velmi drahé, protože, jak jsem již zmínil, většina z nich měla plat kolem šesti tisíc forintů měsíčně.

Věděl jsem, že po Maďarsku pojedou do Německa, a rozhodl se utratit nějaké peníze za slušné oblečení, něchtěl jsem v Německu vypadat jako buran. Věnoval jsem proto svému oblečení odpovídající pozornost. Koupil jsem kvalitní oblek, který stál dvacet tisíc forintů, několik slušných košil, dobré boty, cestovní kufr, boty na jogging a kvalitní kufr, který stál také dvacet tisíc forintů! Utratil jsem skoro všechny své peníze na „nápravu“ svého šatníku. Nebylo to nic extra luxusního, ale vše, co jsem koupil, mi dovolilo vypadat během mého budoucího výletu do Německa slušně. Něchtěl jsem se mezi těmi, které v Německu potkám, cítit nepříjemně. Někomu by se tento přístup mohl zdát podivný – proč utrácet „zatraceně velké peníze“ za oblečení? (Co jsem utratil bylo v roce 1990 zhruba adekvátní 100.000 rublům, průměrný plat inženýra v SSSR byl tehdy 120 rublů.) Také jsem tuto sumu považoval za velmi vysokou. Ve skutečnosti takovou sumu (na poměry SSSR) peněz jsem držel v rukou poprvé v životě, stejně jako jsem poprvé v životě držel v rukou cizí měnu.

Utratil jsem tyto peníze a necítil žádnou lítost, že jsem se s takovou „decentní“ sumou rozloučil. Pro mne byla lidská důstojnost vždy více, než nějaké potištěné papírky, navzdory faktu, že bez těchto „papírků“ se jeden také moc daleko nedostane!

Získal jsem pro svou budoucí cestu do Německa odpovídající vzhled a nelituji peněz na to vynaložených. Nebylo pro mne důležité, co si o tom myslí ostatní lidé. Ne proto, že by mi mínění ostatních bylo úplně lhostejné, ale protože jsem měl své vlastní chápání toho, co mám dělat a jak. Nikdy jsem jej nenutil ostatním, ale podobně jsem nikdy ostatním nedovolil vnutit mi myšlenky jejich. Dával jsem přednost tomu, abych měl o všem své vlastní podložené názory. Byl jsem tedy připraven na cestu, přinejmenším, jak jsem si tehdy myslel.

Výlet do Budapešti nebyl jen dovolená. Dalším důvodem byla organizace výroby mých psi-hraček. Byla mi ukázána má budoucí kancelář, která byla v přízemí nějakého maďarského institutu. Kompletně jsem jeho jméno zapomněl téměř v momentě, kdy mi bylo sděleno. Začal jsem jednat o našem společném projektu na výrobu léčících psi-zařízení. Podle mých konceptů bylo třeba za tímto účelem vyvinout samostatné zařízení – nosič. Chtěl jsem, aby barva, tvar a elektronické funkce zařízení plně korespondovaly s jeho účelem.

Chtěl jsem mít LCD nosič a tlačítka – jako byly na náramkových hodinkách s kalkulačkou. Na aktivaci by stačilo stisknout tlačítko s obrázkem daného lidského orgánu. Ve skutečnosti všechny tyto programy byly navázány na LCD nosič. Byla to absence dedikovaného zařízení, která mne pro tyto účely přinutila využívat běžná zařízení s LCD displejem, jež byla tehdy lehce k nalezení ve všech bazarech v SSSR. Jednoduše jsem použil tato zařízení jako základnu, na kterou jsem „navázal“ mé zařízení, jež bylo vytvořeno na jiné úrovni reality. Po této „proceduře“ hodinky nemohly být dále používány jako hodinky, neukazovaly správný čas a chovaly se chaoticky. LCD displej hodinek se stal základnou pro mé zařízení, které mělo několik úrovní. Aby se uživatel cítil komfortněji, navázal jsem na každé tlačítko hodinek ten či onen léčící program.

Všechno bylo velmi jednoduché, ale používal jsem masově vyráběné hodinky s LCD displejem a kalkulačkou, protože jsem neměl zařízení vlastního designu. Ve skutečnosti jsem potřeboval jen LCD displej a nic více! Kupodivu můj maďarský partner vyjádřil nad tím, co jsem považoval za výbornou myšlenku, nelibost. Řekl, že není třeba objednávat zařízení se speciálním designem, pokud bylo možné koupit velké množství hodinek s kalkulačkou a poté bych na ně jen musel navázat své programy. Proč se s tím trápit, když by to šlo vše lehce a jednoduše?

Pokusil jsem se ho přesvědčit, že by bylo chybou použít obyčejné masově vyráběné hodinky; ale mé argumenty neměly žádný účinek navzdory tomu, že jsem pro podložení své pozice uvedl velmi pádné důvody.

Problém je, že většina lidí si jednoduše není schopna představit situaci, kdy bych „navázal“ některé jiné úrovně reality na LCD displej, reality, které nemůžou vidět, cítit nebo vnímat! To je za rámeček chápání většiny lidí.

Bylo vždy zábavné sledovat reakci skeptika, když jednoduchý stisk tlačítka vyústil v reakci lidského organismu na působení jevu, který podle jeho konceptů nemůže existovat! Podle jejich chápání nemůže existovat, protože jednoduše nemůže existovat!

A zde by viděli obyčejné masově vyráběné hodinky, které byly pozměněny za použití nějaké podivné metody, zatímco z pohledu skeptika se s nimi nic nezměnilo. Pravda – mechanický nebo elektronický obsah se nezměnil; ve skutečnosti v masově vyráběném produktu by bylo nemožné cokoli změnit: ale najednou po těchto „záhadných“ manipulacích hodinky začaly na stisk tlačítka působit na lidský organismus! A nejzvláštnější pro skeptiky bylo, že po stisknutí tlačítka nastal vliv přesně na ten orgán nebo systém, který byl předem označen!

Jak skeptikové, tak ostatní se společně pokoušeli pro to najít „rozumná“ vysvětlení. V jednom případě bylo postulováno, že vliv jsem prováděl já, nikoliv zařízení. V jiných případech – že efekt byl jen autosugesce na vysoce susceptibilní jedince, kteří si to „jednoduše“ vsugerovali sami sobě, když slyšeli, že po stisknutí tlačítka nastane léčivý vliv na nemocný nebo poškozený orgán!

V principu obě pozice mohly být správné, zvláště ta první: druhá je založena hlavně na ignoranci jejich „autorů“. Pointa je, že jakákoliv nemoc ve své chronické fázi vytváří morfologické změny v lidských tkáních. Pro správné pochopení problému bychom měli mít správné pochopení toho, co to morfologická změna je. Sestává z morfologických změn v buňkách tvořících tuto tkáň. Proto když pochopíme povahu morfologických změn v buňkách, pochopíme povahu morfologických změn v dané tkáni.

Pojďme prozkoumat, co se děje s buňkou během nemoci. Původní příčina téměř všech nemocí je tzv. patogenní mikroorganismus. Co je tento zač? Virus, bakteriofág a bakterie. A co dělají? Proč aktivita těchto jednoduchých mikroorganismů vede k nemoci člověka?

Nemoci jsou způsobovány jen mikroorganismy/parazity, které se usadí v lidském těle. V těle žijí převážně v mezibuněčném prostoru nebo v dutinách a prázdných místech našich těl. Virusy mohou také proniknout dovnitř buněk, jestliže jim jejich velikost dovolí proniknout buněčnou membránou. Poškození ve skutečnosti není způsobeno samotnými mikroorganismy, ale produkty jejich vitálních funkcí, které vyvrhují do okolního prostoru. V tomto případě je okolní prostředí lidský organismus. Mikroorganismy/paraziti absorbují výživu a organické a anorganické materiály z našeho mezibuněčného prostoru, aby udržely koloběh své existence a reprodukce. Vyvrhují jejich odpadní produkty, což jsou chemicky aktivní substance, které poté začnou pronikat buněčnými

membránami buněk lidských tkání a měnit chemickou strukturu buněk.

Tyto chemicky aktivní substance, zbytečné pro buňky, začnou reagovat s obsahy buněk a jinými organickými a anorganickými molekulami, které se tam nacházejí. V důsledku této chemické aktivity jsou molekuly vystaveny nevratným změnám ve své chemické struktuře. Změněné buňky nejsou nadále schopny plnit své funkce, jak by měly. Přesně tato kvalitativní a strukturální změna v buňce je morfologická změna. Jestliže podobná změna nastane u mnoha buněk tkáně či orgánu, je možné mluvit o morfologických změnách tkáně či orgánu; tento orgán přestane správně fungovat a je možné mluvit o nemoci člověka.

Proto pokud má člověk nějakou nemoc, zvláště v její chronické fázi, kdy již nastaly rozsáhlé morfologické změny v postižených orgánech a tkáních, **žádná autosugesce** tyto změny nemůže odstranit a neudělá orgány opět zdravými (nezávisle na úrovni sugestibility jedince). To je možné jen tehdy, pokud jsou nemocné (změněné) buňky zničeny a nahrazeny novými (nezměněnými), protože jen zdravé buňky jsou schopny správně fungovat. Proto žádná sugesce nebo autosugesce jakéhokoliv druhu nemůže proměnit nemocné buňky ve zdravé! Autosugesce nebo „sugesce“ může jen stimulovat a přinutit nějaký orgán pracovat s větší intenzitou. V tomto případě je možné očekávat krátkodobé zlepšení stavu, ale zátěž na daný orgán bude větší! Proto je tento druh vysvětlení skeptiků naprosto mylný.

Verze o mém působení namísto působení psi-zařízení má samozřejmě právo existovat. Ale množství experimentů to vyvrátilo, stejně jako verzi o autosugesci. Tyto experimenty vyžadovaly, aby má zařízení, která jsem napojil na náramkové hodinky s kalkulačkou, byla aktivována bez mé přítomnosti, a dokonce bez jakékoliv mé znalosti o tom, kdy a jaká z mých zařízení budou aktivována. Tak byla možnost mého působení (jak vědomého, tak podvědomého) namísto působení zařízení plně vyloučena. Ale to nebylo vše! Aby se vyloučilo byť i to nejmenší podezření o účasti testované osoby na výsledku, tato si nebyla vůbec vědoma toho, že zařízení bylo aktivováno nebo co od něj mohla očekávat.

A výzkumníci byli velmi překvapeni, když měření ukázala velké zlepšení sledovaných parametrů lidského organismu. To demonstrovalo, že organismus osoby, která o aktivaci zařízení nevěděla, reagoval na jeho aktivaci velmi výrazně! To byl důkaz, že má zařízení fungovala a jejich účinek byl velmi skutečný, ať se to někomu líbí či ne. Ale je nemožné všem vysvětlit, že LCD hodinky jsou jen základna a zařízení existuje na jiné úrovni, na níž je nemožné si „sáhnout“. Pro experimentální účely masově produkované hodinky postačovaly, ale použít je pro masovou produkci mých zařízení bylo jednoduše nemožné! Zde jsou důvody.

Za prvé, jestliže by vnější vzhled mých zařízení byl zcela totožný se vzhledem běžných hodinek, bylo by pro jakoukoliv osobu s tímto záměrem

možné lehce podvádět lidi vydáváním běžných hodinek za má zařízení, obohatit se a zároveň zdiskreditovat má zařízení a jejich myšlenku.

Za druhé, vnější nerozlišitelnost psi-zařízení od obyčejných hodinek by dala oponentům právo křičet o „univerzálním podvádění“ nebohých důvěřivých občanů. V takové situaci by bylo obtížné dokázat opak, obzvláště pokud vás odstaví od možnosti reagovat, neboť cokoliv, co řeknete, je jednoduše potlačováno. Proto jsem během svých jednání s Maďary stanovil hlavní požadavek – má zařízení budou v souladu s mým designem a toto nebude k dalšímu jednání!

Došlo k několika pokusům přesvědčit mne, že mé domněnky byly nepodložené, že by bylo mnohem rychlejší produkovat má psi-zařízení na základě již existujících LCD nosičů, jejichž velká množství se dala objednat z Číny „za hubičku“, atd. Viděl jsem, že tyto lidi zajímá jen jedno – jak rychle zbohatnout, a pak – po nás potopa!

Tento vývoj událostí mi nevyhovoval. Bylo pro mne důležité, aby má psi-zařízení pomáhala lidem. Věděl jsem, že skutečně mohou pomoci, jestliže ne všem, tak mnohým, a jestliže ne s kompletním vyléčením nemoci, tak alespoň se zpomalením jejího postupu nebo s prodloužením aktivního života. Byla mi nabídnuta nestoudná fušeřina, rychlý způsob vydělání peněz. To nebylo zcela podle mých představ. Neříkám, že mne peníze nezajímaly. Jistě, našel bych nějaký způsob, jak je použít. Ale peníze nebyly nikdy mým hlavním cílem. V tomto projektu jsem cílil na výrobu psi-zařízení, která by byla dostupná všem a mohla by lidem skutečně pomoci, navrátit jim zdraví. To byl můj hlavní cíl, vydělání peněz bylo jen druhotným cílem a zdaleka ne rozhodujícím.

Také to neznamena, že jsem peníze vůbec nepotřeboval. V té době jsem střídal byty různých lidí v Moskvě, zatímco můj jednopokojový byt v Charkově zel prázdnotou a nebyl zařízen od doby, kdy jsem jej dostal. Také jsem potřeboval peníze na své projekty – již jsem pracoval na rukopisu své první knihy „Finální apel lidstvu“. Peníze byly třeba všude a nikdo nikdy nepřišel a neřekl: „*Děláš dobré a potřebné věci – tady jsou peníze, použij je na něco...*“ Lidé chodili, aby ode mne něco získali, ať už zdraví, znalosti nebo nové schopnosti atd. Nevyskytli se téměř žádní lidé, kteří by přišli a zeptali se, zda mi mohou s něčím pomoci, a nevyskytl se nikdo, kdo by přišel a nabídl mi na mé projekty peníze.

Naopak, mnoho lidí na mně chtělo peníze vydělat a to se jim dařilo, jako se to stalo, když jsem začátkem roku 1990 vyčistil Černobylskou oblast od radioaktivní kontaminace nebo když jsem obnovil ozónovou vrstvu Midgard-Země a v mnoha dalších menších případech, kdy si „šikovní“ prostředníci „vydělali“ své peníze, ždímajíce je z lidí, kterým jsem pomohl bez požadavku na zaplacení, s historkou, že peníze jsou určeny pro mne.

Jediná věc, která se nikdy nestala, bylo, aby někdo přišel a nabídl mi finanční pomoc. Pochopil jsem, že pokud chci své sny a projekty uskutečnit,

budu na ně muset získat peníze vlastními silami. Nikdy jsem nepovažoval peníze poctivě vydělané potem a krví za „ušpiněné“. Ale navzdory faktu, že jsem je velmi potřeboval, byl pro mne jejich „původ“ velmi důležitý. V SSSR mi bylo nabídnuto vcelku velké množství „many z nebes“, pokud bych udělal někomu tu či onu „laskavost“, která by „mne nestála vůbec nic“!

Bylo v mé moci udělat, o co jsem byl žádán, ale nabídky jsem odmítl, protože by to vyžadovalo věci, které byly v rozporu s mým přesvědčením, jemuž jsem zasvětil svůj život. Rozuměl jsem výborně, že odmítnutí některých nabídek může znamenat vlastnoruční podepsání rozsudku smrti, moje odpovědi nicméně zůstaly stejné, ačkoliv jsem tehdy nevěděl, zda válku se silami, jejichž nabídky jsem odmítl, přežiji. Mohl jsem pouze doufat, že najdu metody, jak jim zabránit vykonat pomstu za má odmítnutí. To není chvástání, opravdu jsem nevěděl, zda mé vlastní, „podomácku“ vyvinuté metody budou efektivní, a velmi brzy mi život přichystal možnost ověřit si své předpoklady v praxi...

Nepodařilo se mi shodnout s mými možnými partnery, kteří měli za cíl na mně vydělat. Byl jsem překvapen, že nechtěli vše založit na seriózním jednání a zajistit si tak trvalé příjmy namísto uzurpování velké sumy jen jedenkrát. Neměli v plánu vytvořit kreativní podnikání, ale jen parazitické. Chtěli na mých psi-zařízeních spekulovat a pak zmizet.

Spekulace by pro ně byla velmi výnosná – měli by minimální náklady, protože bych to byl já, kdo by psi-zařízení vytvářel, a já jsem jich mohl simultánně vytvořit miliony. Přesně toto pro ně můj projekt udělalo tak atraktivním. Je docela možné, že ani nevěřili, že má psi-zařízení doopravdy fungují, navzdory faktu, že jich už mnoho fungovalo a pomohla mnoha lidem a laboratorní testy ukázaly jejich vysokou účinnost.

Tak či onak, můj nádherný plán zajistit průmyslovou výrobu léčebných psi-zařízení selhal. Mí „partneři“ uviděli, že se jim na mně nepodaří vydělat „rychlé peníze“, a ztratili zájem, navzdory faktu, že existovaly skvělé vyhlídky na vybudování prosperujícího podnikání. Mně a mým společníkům byl vyplacen zbytek sumy za služby, které jsem již dříve poskytl, a já se vrátil do Moskvy.

Navzdory faktu, že společný projekt selhal, má první cesta do zahraničí byla úspěšná. Získal jsem zkušenosti s kontaktem s cizinci v jejich domovské zemi. Mé seznámení s Budapeští a okolím sloužilo také jako určitý druh adaptace na množství zboží v obchodech, o jakém se obyvatelům SSSR ani nesnilo. Popravdě skoro všichni obyvatelé SSSR té doby, kterým se podařilo dostat se za hranice, byli ve větší či menší míře v šoku z toho, co tam viděli.

Osobu ze SSSR bylo v zahraniční možné téměř ihned rozpoznat – všichni měli takový zstrašený, neurčitý a zmatený pohled.

Tak či onak, vrátil jsem se zpět do Moskvy s novými zkušenostmi a dovednostmi. Do mé cesty do Německa zbývalo něco málo přes měsíc. Z německé strany jsme byli pozváni Norbertem Steulerem. Jeho brookerská firma sloužila jako prostředník a on sám se velmi zajímal o některé z mých projektů.

Zbytek července a celý srpen proběhl rutinním způsobem, s výjimkou jedné události. Koncem srpna 1990 jsem byl pozván k účasti na několika pořadech sovětské televize. Vladimír Sergejev zorganizoval nafilmování mých konverzací s Borisem Ivanovičem Katarginem a Michaellem Dehtou a jeho manželkou. Připomenu, že Michael Dehta byl žurnalista, který byl mezi skupinou lidí, jež za mnou přišli po tiskové konferenci Fondu populární medicíny 29. března 1989, kde jsem promluvil o možnostech kvalitativní transformace lidského mozku, jež otvírala neuveřitelné vyhlídky, a rovněž o možnosti řešení problému s ozónovou vrstvou. Michaelova žena Helena také prošla touto transformací, načež získala výborné „vnitřní“ vidění.

Michael Dehta se mnou provedl několik interview v rádiu. Byla vysílána jak v SSSR, tak v zahraničí v ruskojazyčných stanicích: krátce poté byl poslán jako reportér do jedné z afrických zemí. V srpnu 1990 trávil se svou rodinou v Moskvě dovolenou a opět jsme se setkali. Řekl mi o zajímavém případě spojeném s mými... psi-hračkami.

Dříve, na začátku mé práce na transformaci jeho mozku, mne požádal, abych mu pomohl přestat kouřit. Za tímto účelem jsem vzal jeho hodinky, obyčejné mechanické náramkové hodinky, a na jejich základě vytvořil zařízení, které blokovalo touhu po kouření. Zařízení fungovalo a on kouřit přestal. Když se vrátil z africké mise, spřátelil se s dalším zaměstnancem, který na misi byl. Mluvili spolu o oněch hodinkách a jejich vlivu a tento přítel ho poprosil, ať mu ty hodinky dá. Jeho manželka byla těžký kuřák a on ji nebyl schopen přesvědčit, ať se toho škodlivého zvyku vzdá. Když získal „kouzelné“ hodinky, prezentoval jí je jako dárek. A zde začíná nejzajímavější část. Když si hodinky nasadila, její touha po cigaretě kompletně zmizela. Její organismus se ukázal být dostatečně citlivý na psi-působení „hodinek“, a měla-li je u sebe, necítila absolutně žádnou touhu po cigaretě. Když si ze zvyku zapálila, chvíli nad cigaretou přemýšlela a ... zase ji odložila.

Nerozuměla důvodům pro své „podivné“ chování. Tak to probíhalo, dokud jednoho dne nezapomněla manželův dárek doma. Sedla si na ulici na lavičku a dala si cigaretu. Její potěšení bylo bezbřehé, konečně s ní bylo vše v pořádku! Cítíc se fantasticky, přišla domů, ale zde byla opět neschopna kouřit. Provedla experiment a zjistila, že v určité vzdálenosti od svého domu se chuť na cigaretu vrátila. Před touto hranicí kouřit nemohla. Zamyslela se nad všemi fakty a došla k závěru, že důvodem toho všeho byl manželův „dárek“, a ... pořádně mu za to vynadala.

Mimochodem, když Michael dal hodinky příteli, začal opět kouřit. Nejzajímavější na tomto příběhu je fakt, že si žena nebyla vědoma toho, že obyčejně vypadající hodinky byly psi-zařízení; avšak protože byla dostatečně vnímavá, reagovala na jeho vliv, který touhu po cigaretě blokoval. Zajímavý je také její objev, že psi-zařízení působí na člověka i na určitou vzdálenost. Je tedy možné mluvit o dosahu psi-zařízení.

Podle mého chápání vliv psi-zařízení záleží na stupni citlivosti jedince. Čím vnímavější osoba je, tím větší je dosah psi-zařízení. Tento neočekávaný „slepý“ experiment přinesl další potvrzení reality a účinnosti mých psi-zařízení. Navíc k těmto zajímavým faktům mi Michael řekl i o reakcích některých „vědců“, když je v roce 1989 požádal o komentář k mým výrokům o existenci prostředků na obnovu ozónové vrstvy planety netechnického rázu, jmenovitě, že by ji mohla obnovit osoba silou své vůle, svými myšlenkami a úsilím.

Ředitel Institutu atmosféry a ionosféry Země odmítl dát jakýkoliv komentář s odůvodněním, že dokonce i kdyby vyslovil negativní komentář, někteří jeho „vědečtí“ kolegové by si mohli myslet, že bral tento výrok blázna vážně, a on si své vědecké reputace vysoce cenil (toto interview můžete shlédnout na mých stránkách www.levashov.info). V srpnu 1990 ozónová díra nad Antarktidou již zmizela a média o tomto faktu informovala. Ale ani sovětská, ani zahraniční média z „nějakého“ důvodu neinformovala o tom, proč se tak stalo. Když jsem mluvil o možnosti řešení problému ozónové vrstvy planety, byl jsem považován za blázna, a když jsem ji obnovil a stalo se to způsobem, který jsem popsal, výše zmíněný ředitel o tom ve jménu „vědecké reputace“ mlčel, stejně jako o tom ve jménu svých „reputací“ mlčelo mnoho dalších lidí.

Taková reakce od „vědců“, kteří předpokládají právo na absolutní pravdu, mne nepřekvapuje. Dokonce jsem jí částečně rozuměl. Ale mé porozumnění trvalo jen do doby, než si za pomoci jejich technických zařízení ověřili, že v roce 1990 ozónová díra kompletně zmizela, což znamenalo obnovu třiceti procent ozónové vrstvy Midgard-Země, části, která byla zničena činností technokratické civilizace. „Vědci“ věděli, že s obnovou neměli nic společného, protože bylo jednoduše nemožné něčeho takového dosáhnout pomocí technických prostředků, a Příroda sama to nebyla schopna provést také!

Jediné „vysvětlení“ bylo podáno v časopise „Mladý technik“. Číslo 5/1990 citovalo mínění „expertů“, kteří „vysvětlili“, proč ozónová díra počátkem roku 1990 zmizela. Podle nich to bylo výsledkem ionizace atmosféry sluneční aktivitou. Toto vysvětlení je jednoduše šokující ve své absurditě. Ale kupodivu vědci a zbytek lidí, kteří se sice za vědce nepovažují, ale graduovali z vysokých škol a univerzit, toto vysvětlení klidně přijali. Někdy se nabízí otázka – co lidé na školách a univerzitách vlastně dělají?! Povaha ionizace a formace ozónu je ve školních učebnicích velice jasně vysvětlena a tyto procesy nemají naprosto nic společného, ve skutečnosti jsou dokonce v protikladu. Mohl bych to jistě komentovat při této příležitosti v mém interview, ale myslel jsem si, že by bylo správné, kdyby svůj komentář poskytl vědec uznávaný ve vědeckých kruzích. Měl jsem štěstí, že jsem se s takovým vědcem, vědcem v pravém smyslu slova, setkal – Boris Ivanovič Katargin byl doktor technických věd, zástupce Nejvyššího sovětu SSSR a jeden z hlavních tvůrců rakety **Eněrgija***. Byl také

---

* **Eněrgija** (Энергия) je nejsilnější raketa světa, s nosností 100 tun. Původně byla navržena pro vynášení [sovětského raketoplánu Buran](#). Při jejím vzniku se také počítalo s možností vynášení částí vesmírných

svědkem některých událostí. Jsem mu velmi vděčný, že našel odvahu říct, co věděl.

Potkal jsem ho celkem náhodou – měl problémy se srdcem a nějací lidé, kteří ho znali, mne požádali o pomoc. Začal ke mně docházet a celkem rychle jsem dal jeho srdce do pořádku. Ukázalo se, že je to velmi zajímavý člověk s neobvyklou šíří zájmů. V našich diskusích jsme se dotkli celé řady témat, a to jak během, tak i po mé práci s ním, z nichž mnohé byly daleko za hranicemi obvyklých zájmů jakéhokoli průměrného člověka. Nikdy se dokonce nepokusil ani naznačit, že měl vědecké hodnosti atd., nebo ve mně vyvolat pocit „kdo jsem, že si dovoluji uvažovat o tom či onom problému“. Měl upřímný zájem ve svém chápání různých přírodních jevů, které jsme diskutovali z různých hledisek, a byl jsem velmi potěšen, že ve vědecké komunitě existují lidé, pro něž je pravda důležitější než jejich sebejistota a ambice; že jsou tam skuteční vědci.

U našich rozhovorů velmi často asistovali další lidé, včetně Vladimira Dmitrijeviče Sergejeva. Proto když se naskytla příležitost udělat TV interview, neměl jsem žádné pochybnosti o tom, koho bych měl požádat o účast. Boris Ivanovič nabídku přijal a poskytl hluboké interview, kde řekl o mnoho více, než jsem od něj vůbec čekal. Z mého pohledu ukázal velkou jak vědeckou, tak občanskou odvahu.

Během interview také zmínil jeden z projektů, o nichž jsme spolu diskutovali. Týkalo se to neutralizací hurikánů.

Jednoho dne jsem při naší konverzaci řekl, že by bylo výborné, kdybychom mohli provést trvalé a přímé pozorování původu a vývoje hurikánů za použití satelitů a v reálném čase je ovlivňovat za účelem neutralizace. Ve skutečnosti by to tehdy bylo vcelku proveditelné, ale ani v SSSR, ani později v USA nebyl podobný experiment nikdy proveden. A ačkoliv jsem v roce 2002 měl svou první neplánovanou zkušenost s neutralizací hurikánů, nemohl jsem ji provést podle plánu, který jsme s Borisem Ivanovičem Katarginem diskutovali již v roce 1990 (více detailů lze nalézt v článku *“Taming the Intractables: How to Make Hurricanes Behave”* na mých stránkách). Navzdory faktu, že v roce 2004 Američané slíbili splnit mé podmínky pro provedení podobného experimentu, nikdy to neuskutečnili...

Ale zpět k roku 1990. Materiál byl nafilmován, ale... nikdy nebyl odvysílán. Někdo měl velikou touhu, aby se něco podobného nikdy nedostalo mezi veřejnost. Ale vlastním videokazetu tohoto interview a nyní ho lze zhlédnout na mých stránkách – www.levashov.info.

---

nebo malých bitevních kosmických stanic. V případě přidání pomocných raket je nosič schopný dostat na oběžnou dráhu až cca 180 tun nákladu. (V této verzi nikdy neletěla.)

21. Ahoj, Německo!

V srpnu byla má cesta do Německa konečně připravena. Němci mi dali sice najevo, že by nejradši pozvali jen mne, ale já trval na tom, aby se mnou mohli přijet i další, což bylo nakonec akceptováno. Rozhodl jsem se s sebou vzít dva lidi z Moskvy, které jsem již začal vyučovat základy mé práce, a dále pak přítele z Charkova – byl prvním člověkem, který prodělal transformaci mozku. Jmenovali se Sergej, Vladimír a Igor.

Záměrně neuvádím jejich příjmení – později pochopíte proč. První dva zmiňovaní se mnou jeli do Maďarska, ten třetí mě požádal, aby mohl jet se mnou, když jsme spolu začátkem srpna přijeli do Charkova, abych si převzal řídičský průkaz a setkal se s několika přáteli z mojí úplně první „transformační“ skupiny.

Měl jsem důvody k tomu, aby se mnou mohli jet i přátelé, protože pro uskutečnění svých plánů jsem kolem sebe potřeboval lidi, na které jsem se mohl spolehnout a kteří by mi nevrátili kudlu do zad v tom nejméně vhodném okamžiku – třebaže pro zradu není nikdy vhodný okamžik. Rozhodl jsem se provést se zmiňovanými test jejich spolehlivosti.

Ve skutečnosti byl právě to ten hlavní důvod, proč jsem Sergeje a Vladimíra vzal s sebou do Maďarska. Již během cesty mě některé aspekty jejich chování zarážely, ale nevěnoval jsem těmto „momentům“ zvláštní pozornost – potřeboval jsem spatřit jejich pravou tvář. Jistě, mohl jsem na ně nahlížet různými způsoby a pak z toho vyvodit patřičné závěry (a to jsem také, abych byl upřímný, udělal), ale vždy vnímám jako důležité, že člověk by neměl dopředu předjímat chování někoho, aniž by mu dal šanci, tj. počkat až na čin samotný.

Člověk by měl být zodpovědný za své jednání (skutky, činy) a ne za pouhé myšlenky o možných činech. Stále totiž existuje malá šance, že se člověk v poslední chvíli rozhodne jednat správně, tj. v protikladu ke svým nečistým úmyslům. Třebaže takový zázrak je velmi vzácný, není dobré brát člověku šanci na jeho uskutečnění. Vždy jsem tomu věřil a věřím tomu i nyní, nicméně jsem neměl v této situaci moc času, a tak jsem se rozhodl pro zmiňovaný psychologický test.

Bylo mi jasné, že kdybych necenzuroval své chování k takové osobě, nepřineslo by to kýžené výsledky. Jestliže bylo pro určitou osobu výhodné se mnou trávit čas, protože k tomu měla svoje důvody, začali by si dávat víc pozor, kdybych jim otevřeně dával najevo svoji nespokojenost. Také jsem nechtěl lidi kolem sebe pořád jen sledovat a kontrolovat, chtěl jsem jim věřit a mít jistotu, že mě nezradí. Proto, a pokusím se být stručný, jsem se rozhodl pozorovat jejich chování v různých situacích a to vše pak vyhodnotit. Když jsem si pak o nich udělal obrázek, obeznámil jsem je s ním. V takové situaci, která je prostá jakékoliv negativní reakce, člověk rychleji ukáže svou pravou tvář. To byl můj

plán a ten jsem začal uskutečňovat.

Ponořil jsem se do příprav na cestu. Pan Steuler poslal pozvání pro všechny, které jsem chtěl, aby jeli se mnou, a začal jsem řešit problémy s vyřizováním německých víz. V roce 1990 už existovaly osoby, které za vás vyřídily (samozřejmě za příslušný obnos peněz) veškeré papírování ohledně víz. Když pak přijel můj student z Charkova, ukázalo se, že nemá potřebný pas. A to se opět dalo vyřešit velice rychle, protože existovalo mnoho malých firem, které za úplatu vše zařídily.

Jenže náš charkovský „žadatel“ neměl bohužel peníze ani na lístek, ani na pas. Neřekl jsem nic, vše jsem zaplatil ze svého, ale v duchu jsem si udělal první čárku na jeho vrub. Možná se jen v životě dostal do složité situace (v životě se může stát cokoliv) a cesta do zahraničí se „nenaskytne“ každý den. Proč tedy nepomoci tomuto člověku, řekl jsem si, ale začal jsem ho od té chvíle pozorovat bedlivěji. Ve finále jsme měli všichni pasy i letenky Moskva - Frankfurt nad Mohanem.

Je zajímavé, že můj příjezd do Německa byl filmován stejným štábem, který točil i na tiskové konferenci Fondu populární medicíny a kterýžto byl i svědkem mého vyjádření ohledně regenerace ozónové vrstvy planety. Bylo s podivem, že nezapomněli na má slova i na to, co se s ozónovou vrstvou stalo.

A tak jsme vykoučili směrem do neznáma. Začala nová kapitola života, tedy alespoň pokud šlo o ten můj. Přinesla mi mnoho zklamání, ale i radosti – tedy věci, které se dějí v životě každému. A tak, pokud si dobře vzpomínám, 30. srpna 1990 jsme my čtyři překročili hranice a prošli celní kontrolou.

Norbert Steuler se s námi setkal na letišti ve Frankfurtu. Doprovázela ho tlumočnice, Němka ruského původu. Nastoupili jsme do minibusu a pokračovali v cestě. Jedné věci jsem si všiml okamžitě. Všude bylo neuvěřitelně čisto – nikde žádné pohozené papírky. Ta čistota všude kolem budila téměř dojem vyumělkovanosti. Ze všeho nejvíce jsme byli ohromeni kvalitou německých silnic. Dálnice byly tak skvělé, že jsme měli v našem minibusu spíše pocit letu. Žádné díry či jiné nerovnosti. Když jsem zavřel oči, měl jsem pocit, že se vozidlo zastavilo a nejede nikam. Cestování po takových cestách přinášelo potěšení, bylo to jako z jiného světa. Postupně jsme míjeli rozličná malá města, několik hodin jsme jeli k jihu.

Byli jsme ubytováni v malém hotelu v městečku Muhlacker, nedaleko kanceláře firmy našeho hostitele. Norbert Steuler bydlel poblíž v pěkném jednopatrovém domě. Po cestě jsme se občerstvili, odpočinuli si a vyrazili do města – bylo situováno v podhůří Alp. Vedle našeho hotelu protékala říčka plná pstruhů – to nás velmi překvapilo. Mohli jsme také spatřit ruiny bývalé pevnosti a strážních věží na přilehlých kopcích. Tato část Německa se nazývá Schwarzwaldgraund (země černých lesů). Celá okolní krajina na nás udělala velký dojem.

Následující den jsme zajeli do kanceláře firmy a začali se probírat

programem naší návštěvy. Pan Steuler naplánoval řadu setkání, samozřejmě byla nastolena i otázka týkající se léčení. Byl jsem požádán, abych začal léčit jeho syny, tchýni a tchána a pár dalších známých. K tomu se ještě přidali známí ruského původu překladatelky Iriny, kteří se rovněž chtěli účastnit léčebných seancí.

Ještě jednou jsme vše probrali z pohledu našich společných zájmů, hovořili jsme o možnostech vytvoření těch či oněch psi-zařízení nebo nových, mnou „obohacených“ výrobků, které by mohly být pro německý průmysl zajímavé. V plánu bylo i setkání se šéfem autokoncernu Porsche, během kterého by mu bylo nabídnuto zařízení redukující emise výfukových plynů zvyšující výkon motoru a vytvářející nezbytné podmínky pro dokonalé spalování směsi plynů. Tato zařízení již byla předtím odzkoušena a ukazovala velmi povzbudivé výsledky.

Navíc se pan Steuler domluvil s kosmetickou továrnou na výrobě nové řady šampónů, které by využívaly moje metody. Před námi byla i řada dalších setkání: s ministrem zdravotnictví Swarzwaldgraundu, s vedením privátního institutu parapsychologie ve Frankfurtu (jediným institutem svého druhu v Německu), s lékaři zabývajícími se problematikou AIDS, s německým multimilionářem panem Norst Baulingem, se kterým už jsem se předtím sešel v Moskvě – už tam projevil zájem o můj přístup k léčení řady nemocí, jež byly z pohledu moderní medicíny vnímány jako nevléčitelné.

Toto byl tedy předběžný program naší návštěvy. Další záležitostí, kterou jsme spolu probírali, byla i otázka podniku se společnou majetkovou účastí. Nikdo z nás nehovořil německy, v této oblasti nám hodně pomáhal manžel tlumočnice. Vzhledem ke skutečnosti, že jeho žena byla velmi vytížena prací v kanceláři, organizoval pro nás výlety do několika přilehlých německých měst v době, kdy jsme neměli žádné oficiální schůzky. Byl pro nás důležitým spojovacím článkem.

Marnými se neukázaly ani všechny mé přípravy, které předcházely cestě do Německa. Vše, co jsem si v Maďarsku pořídil, se mi tady velice hodilo, protože důležité schůzky vyžadovaly i určitý standard, pokud jde o oblékání. Nicméně se objevil drobný problém, protože můj charkovský student neměl zcela „nepředvídaně“ ani peníze, ani náležitý oblek. Musel jsem mu ho koupit. Zcela nečekaně si vybral takový, který doslova „spolykal“ všechny moje nemalé úspory. Neřešil jsem však otázku peněz, považoval jsem zkrátka za důležitější, abychom dobře vypadali. Stejně uvažovali i moji společníci... pokud jde o moje peníze: dostanu se k tomu později, chtěl jsem vědět, jak projdou testem týkajícím se peněz...

Brzy jsem měl několik pacientů. Němci se vůbec nezajímali o moje výsledky, kterých jsem dosáhl v USSR. Vnímali jsem jejich nedůvěru, když jsem hovořil o možnostech vyléčení se z té či oné choroby. Proto abych upoutal jejich pozornost a ukázal jim, že skutečně dokážu to, co říkám, nabízel jsem pacientům velkou slevu. Mohl jsem se sice „naparovat jako kohout“ a říkat, že

moje práce si zaslouží být „patřičně“ ohodnocena, protože má svoji cenu, ale to by určitě nebylo z taktického hlediska správné. Nejprve jsem musel dokázat, že něco umím, a až pak jsem si mohl stanovovat podmínky.

Udělal jsem to tedy tak a začal pracovat. Prvními pacienty byli Němci ruského původu, kteří většinou neměli moc peněz. Prosto jsem nastavil minimální poplatek za sezení na 100 marek. Zvolená strategie se ukázala být efektivní. Lidé, kteří na sobě pocítili vliv mojí práce, se o to začali dělit s ostatními. Netrvalo dlouho a měl jsem něco jako ordinaci v prostorách firmy pana Steulera. Denně jsem míval 10 – 15 pacientů, a i když ne každý za moji práci zaplatil, vydělal jsem si za pár dní v Německu nějaké peníze.

Od toho okamžiku bylo vše jednodušší, protože příjmy začaly převažovat nad výdaji. Byl jsem to především já, kdo byl odpovědný za výdaje naší skupiny. Nijak jsem se od ostatních nevyčleňoval a na všem jsme se podíleli rovným dílem. Moje popularita se pak rozšířila i mezi „německé“ Němce. Neměl jsem ve zvyku postupovat vpřed šplháním po zádech druhých, proto bylo vždy mým cílem získat finanční nezávislost, neboť mi umožňovala ochránit i moji nezávislost osobní.

Bylo to tak výhodné i pro naše hostitele – značně se snížily výdaje spojené s naší skupinou. Z toho důvodu se snažili podpořit mě a vycházeli mi maximálně vstříct, pokud se jednalo o organizaci mých pracovních aktivit. Když bylo potřeba, měl jsme při práci s „německými“ Němci k dispozici tlumočnicki.

Navštívili jsme automobilku Porsche, leč mé návrhy se nesetkaly se zájmem ze strany „místních“ inženýrů. Jejich neporozumění vyústilo v odmítnutí. Nebyli schopni porozumět tomu, že zařízení nemusí být přímo spojeno s motorovým systémem, a přesto ho může ovlivňovat. Pro disciplinované mozky německých inženýrů to byl nepřekonatelný problém. A jak se ukázalo později – nejen pro německé mozky! Vše, co nezapadalo do jejich obrazu o pojetí světa, nemělo nárok na existenci. A to i navzdory skutečnosti, že tyto fenomény ve skutečnosti existovaly a fungovaly. Ale to byla bezvýznamná „maličkost“, která mohla být hned zapomenuta, aby si člověk uchoval klidnou mysl.

Při setkáních s různými lidmi jsem nicméně získával cenné zkušenosti. Ve skutečnosti jsem schopen vnímat mnoho věcí telepaticky. A telepatické vnímání nemá žádná lingvistická omezení. Jednoduše se na danou osobu naladíte a „zříté“, co si myslí, jaké starosti ji trápí atd. Jistě, v té době jsem neměl detailní porozumění tomuto procesu. Jednoduše, hodně lidí mi to řeklo a já začal postupně odpovídat na dotazy, které nebyly vyřčeny. Mnohdy bylo pro mě těžké rozlišit mezi tím, co daná osoba říká, a tím, co si myslí. Jakmile jsou myšlenky v hlavě, jsou pro mě jako „vyřčené“. Pro většinu lidí je tento fenomén neznámý.

Není to tak, že bych se automaticky „dostal“ do hlavy každému, koho potkám. Považuji obsah mozku za osobní věc každého jedince, ať už je v jakékoli pozici, bez ohledu na to, čemu věří či nevěří. Ale když konverzujete s určitým člověkem nebo skupinou, automaticky se naladíte na jejich myšlenky,

od čehož se pak odvíjí i způsob a jazyk, který pro komunikaci s nimi používáte, aby tomu porozuměli. Z tohoto důvodu nejsou nikdy moje vysvětlení určitých jevů stejná, protože nejsem schopen opakování, neboť různí lidé mají různé úrovně vzdělání, odlišnou kapacitu pro analýzu a porozumění novým konceptům.

Je jednoduše nemožné odstranit z lidských mozků zastaralou „databázi“ (východisko/koncept), i když je třeba mylná. Je třeba najít ty oblasti vnímání, které existují jak v těch starých, tak i těch nových konceptech. Teprve poté by měl člověk vystavět nové základy, které by postupně vytlačily ty staré s použitím původních „mostů“, a potom pro ně najít nová vysvětlení, která již v mozku daného člověka existují. Člověk by to také neměl dělat moc prudce, protože lidský mozek má své omezené možnosti, pokud jde o flexibilitu. Toto je jediný způsob osvícení skrze vědění, proto by překročení těchto limitů nadělalo škody.

Když skupině něco vysvětluji, je důležité si uvědomit všechny možnosti lidského vnímání a tomu pak přizpůsobit strategii, aby mému výkladu rozumělo co nejvíce lidí. Tímto způsobem však nevyhnutelně dochází ke zpomalení procesu učení, protože musíte brát zřetel na většinu, i když by třeba někteří měli kapacitu na víc. Abyste se vyhnuli této situaci (kdy respektujete zájmy těch méně připravených), potřebujete často použít tzv. „komplexní“ metodu předávání „komplexních“ znalostí a vědomostí.

Slovem „komplexní“ zde mám na mysli asi toto. Když je nezbytné obeznámit osobu či skupinu osob s nějakým fenoménem, zatímco někteří nejsou ještě na vstřebání takové informace připraveni, udělám to, že sdělím vše, co považuji za důležité, načež si z toho každý jednoduše vezme to, na co je připraven. Kromě toho, lidský mozek není schopen registrovat informace, kterým není schopen porozumět. Někdy se stává, že si člověk nezapamatuje nic z toho, co bylo řečeno.

Tato metoda se jeví jako efektivní, protože není jednoduše možné se věnovat každému individuálně, proto si každý odnese jen to, na co má. Různí lidé tak dosáhnou různé hloubky porozumění. Je zde ještě jedna důležitá věc – obrázek, který si z toho kdo vytvoří, bude stejný, lišit se bude pouze mírou schopnosti a připravenosti jednotlivce informace vstřebat. Člověk zapomene to, co považuje za „nedůležité“, ve skutečnosti to ani nevnímá.

Stejně tak je-li v publiku „cizinec“, ať už je to provokatér nebo „nepřátelský agent“, jeho negativní program je doslova vymazán z paměti. Oni „jednoduše“ zapomenou na svůj úkol a jejich nahrávací zařízení zaznamenají pouze „bílý šum“! Jak jsem se později dozvěděl, stěžovali si, že se z „nějakého“ záhadného důvodu nic nenahrálo, že zařízení se zcela „nevhodně“ porouchalo. Nepřestali se divit, proč problémy měli POUZE oni a že jen POUZE oni zapomněli důležité informace.

K těmto událostem docházelo i v Německu, což znamená, že zmiňovaný

fenomén není závislý na používaném jazyce. Více jsem pak pochopil po své dlouholeté zkušenosti života v USA...

Inženýři z koncernu „Porsche“ bohužel nebyli schopni porozumět principu fungování mého zařízení, dokonce se ani nepokusili ho vyzkoušet. Další schůzka byla s vedením institutu parapsychologie (v té době jediného v Německu) nedaleko Frankfurtu. Na začátku setkání nás ředitel s asistentem hrdě a s pompou obeznámili s „úspěchy“ institutu, v podstatě se jednalo o sérii přednášek na různá témata z oblasti parapsychologie ve světě se vyskytující. Žádný vlastní výzkum ani vůbec nedělali. Spokojeni sami se svým výkonem při prezentaci mi pak shovívavě poskytli prostor s tím, že by i moje informace snad mohly přinést něco „zajímavého“, a tak jsem jim začal vyprávět o svých úspěších a praktických výsledcích.

Docela mě překvapilo, že se během mé řeči jejich tváře stávaly víc a víc zasmušilé. Úplně se „odpojili“ a přestali mě vnímat v momentě, kdy jsem hovořil o možnostech transformace mozku, které dávají člověku nové možnosti, jedněmi považované za projev božského, jinými za ďábelská pokušení!

Řekl jsem jim o možnosti člověka vidět vnitřní orgány na jakékoliv úrovni a dokonce i možnosti tyto procesy ovládat, o možnostech přesunu z přítomnosti do minulosti a budoucnosti, či ovlivňovat přírodní/přirozené procesy na téměř jakékoliv úrovni atd. Svoji řeč jsem ukončil nabídkou na možnost organizovat pro Němce kurzy na platformě jejich institutu. To pro ně byla poslední kapka. Pan ředitel mne (s pro Němce neobvyklou mírou emocionality) začal přesvědčovat, že by o podobnou transformaci mozku v Německu neměl nikdo zájem!

Vlastně mě taková reakce ani nepřekvapila, ale pan Norbert Steuler byl velmi zklamaný. Zaregistroval jsem, jako by začal litovat, že mě do Německa vůbec pozval. Ještě víc „ztrácel zájem“, když mu osazenstvo institutu začalo vyjadřovat svůj postoj k plánované schůzce s ministrem zdravotnictví Schwarzwaldgraundu. „Hlavní parapsycholog“ nás začal utvrzovat v přesvědčení, že německá medicína takovéto metody neuznává. Měli s tím vskutku zásadní problém a důrazně nám nedoporučovali plánovanou schůzku uskutečnit.

Schůzka se uskutečnila den na to. Naši němečtí hostitelé tím po předcházejících událostech na institutu nebyli moc nadšeni, byli si jisti negativním výsledkem. Nicméně ke schůzce došlo. Pan ministr byl menší, postarší muž. Spolu s ním tam byl i jeho asistent. Začali jsme hovořit o problémech moderní medicíny, o chybném přístupu lékařů k otázce povahy a podstaty chorob atd. Mile mne překvapil svou reakcí a porozuměním, a tak se rozhovor odvíjel v plodném duchu a my se mohli dotknout řady životně důležitých témat. Hovořil jsem o svých metodách a on mě následně požádal o předvedení svých diagnostických metod (a následné práce) na něm samotném. Provedl jsem tedy kompletní sken jeho organismu s patřičným výkladem.

Informace, které jsem mu poskytl, ho velmi překvapily, následovala další debata, nyní v mnohem přátelštějším duchu. Objasnil mi, že se v poslední době začala v Německu alternativní medicína objevovat, a doporučil mi setkat se s prezidentem její asociace. Dal mi jeho telefonní číslo a slíbil, že mu zavolá, aby mu sám objasnil situaci.

Taková reakce pana ministra se kladně odrazila i na postoji mých hostitelů, kterým se opět navrátila dobrá nálada. Ale co kdyby byl pan ministr úzkoprsý? Vždyť podstata toho, co jsem říkal, zůstávala pořád stejná, nezměněná. S lítostí jsem pozoroval jejich reakci, protože oni se netrápili kvůli pravdě a skutečnému prospěchu mé práce. Více se starali o reakce oficiálních kruhů, protože jejich zájmem bylo vydělávat peníze, ne pravda jako taková. Obchod je holt obchod!

Po setkání s ministrem následovala schůzka s prezidentem asociace alternativní medicíny v Německu. Cestou na ni jsme obdivovali krásy úchvatné přírody. Centrum se nacházelo na břehu velikého horského jezera na hranicích mezi Německem a Švýcarskem. Zdejší městečko bylo rovněž čisté a úhledné, jezero a hory mu dodávaly zvláštní kouzlo. Schůzka dopadla dobře a otevřela se možnost další spolupráce.

Schůzka byla částečně připravena telefonátem ministra. Diskutovali jsme dokonce možné body spolupráce, ale později se stalo, že jsem s těmito lidmi ztratil kontakt, když jsem se v Moskvě přestěhoval do jiného bytu a ti, kdo znali mou novou adresu a na něž měla německá strana kontakty, nepovažovali za nutné upozornit mne, že je po mně shánka. Pravděpodobně pochopili, že by nebyli součástí mého týmu, a rozhodli se, že se nevyplatí pokusit se mne kontaktovat, protože by na tom nic nevydělali.

Mezitím se vše odehrávalo podle plánu. Zúčastnili jsme se naplánovaných schůzek, pracoval jsem se svými pacienty a volný čas jsme trávili návštěvami do okolí tohoto malého města, byly pro nás také zorganizovány některé exkurze na místní památky. Měli jsme štěstí – manžel tlumočnice Norberta Steulera, Vladimír, měl mnoho volného času a často nás bral do okolních městeček a obchodů jižního Německa. Když jsem začal přijímat pacienty, mí společníci – „účastníci“ v „soutěži“, kteří ve skutečnosti neměli žádné podezření o existenci nějaké soutěže nebo jejich účasti v ní, vzali tento fakt nejprve s naprostým klidem, ale jen do doby, než mi pacienti začali platit.

Jakmile uviděli, že mé příjmy převýšily výdaje, jejich nálada byla den ode dne horší. Stalo se to obzvláště zřejmým, když mi několik pacientů zaplatilo za deset seancí dopředu. Když viděli v mých rukou tolik peněz, které si ihned v duchu přepočítali na rubly, jejich „trpělivost“ došla k mezím – také chtěli takové peníze. Ale nikdo z nich v SSSR lidi neléčil, ačkoliv jsem jim často radil s tím začít, což byla důležitá podmínka pro vývoj kohokoliv. Popravdě, strategie a taktika při léčení osoby se nijak neliší od řešení jakéhokoliv jiného problému. Rozdíl je jen v úkolu samotném.

Práce s člověkem je pro začátečníky nejlepší metoda, jak se v mé metodě

rychle a efektivně stát mistry. Ale oni v SSSR neměli nejmenší chuť s tím začít, vždy si našli mnoho důvodů proč neléčit lidi. Podle mého názoru hlavním důvodem, proč nechtěli trávit čas studováním lidského organismu a praktikováním léčení, bylo to, že se jim nechtělo pracovat za účelem získání zkušeností; a lidé by jim nezaplatili peníze, pokud by se jim nepodařilo prokázat, že opravdu něco umí.

Tak či onak, v SSSR lidi neléčili, ale když přišli do Německa, „najednou“ měli z „nějakého“ důvodu touhu s tím začít. Vysvětlovali, že se nudili, když celý den jen tak seděli a nic nedělali. Zeptal jsem se jich, proč neaspirovali na praxi léčitele v SSSR, ale nyní byli dychtiví se do toho bez zkušeností nebo výsledků pustit. Odpověděli, že je peníze nezajímají, že chtějí „jen“ pomáhat lidem. Ale z nějakého důvodu se jejich touha projevovala jen směrem k Němcům.

Jasně jsem viděl důvody takového „náhlého“ zapálení pro věc! Ale neřekl jsem jim nic a přinutil je slíbit, že budou „léčit“ lidi zadarmo. Ihned souhlasili. Bylo pro mě důležité vědět, jak daleko ve své chtivosti zajdou a kolik „bodů“ výsledkem tohoto získají. Požádal jsem tlumočnici Irinu, aby poslala několik lidí namísto ke mně jim. Takto získali své první německé pacienty. Tou dobou jsme se již přemístili z hotelu do domu Steulerových známých, s nimiž jsem uzavřel dohodu – nájem bude odečten z účtu za léčení jejich rodiny.

Tou dobou se již mezi Němci rozšířily zvěsti o mých úspěších při léčení a mí studenti se tohoto faktu rozhodli využít, protože mé jméno znalo málo lidí. Němci jen věděli, že se ve městě nachází nějaký ruský léčitel, který dělá zázraky: takže předstírali, že jsou tím ruským léčitelem. Zvěsti, že s ním také přijelo několik dalších léčitelů, jim také pomohly. Podle jejich mínění měli „obchodní talent“ a nechtěli ztrácet čas drobnostmi. Od svých prvních „pacientů“ vybírali dvě stě marek za sezení, namísto „učení se“ jak léčit lidi „zdarma“. „Zdarma“ se z „nějakých“ důvodů ukázalo být dvě stě marek za sezení a později – ještě více! Začali vydělávat peníze, „dobrý“ byznys!

Myslím, že není třeba vysvětlovat, jaké byly výsledky jejich „ošetření“, ale to jim bylo jedno. Zajímalo je jen to, jak moc peněz budou schopni nahrabat. A fakt, že diskreditovali vše, co jsem se v Německu pokoušel vybudovat, jim vůbec nevadil. Když jsem viděl takovou proměnu, dokonce jsem litoval, že jsem trval na jejich účasti na cestě do Německa. Ale na druhou stranu jsem byl rád, že jsem tak rychle spatřil jejich pravou tvář.

Nespěchal jsem dělat předčasné závěry – chtěl jsem, aby naprosto odhalili své skutečné já. Mezitím jsem je pozoroval a rozděloval „body“ bez toho, abych řekl půl slova. A tato taktika fungovala výtečně! Ukázalo se, že tito lidé nejsou prosti chamtivosti. Tento fakt mě velmi mrzel. Když do někoho vložíte mnoho své práce a duše, chcete věřit, že si tato osoba vybere cestu světla a stane se vaším druhem ve zbrani: ale velmi často se ukáže, že lidé říkají pěkná slova, jen aby dosáhli něčeho, co nemohou získat žádnou jinou cestou!

Vždy, když jsem byl svědkem věcí tohoto druhu, zažíval jsem skutečnou bolest a lítost, protože si osoba nezvolila cestu vývoje a kreativity, ale cestu konzumerismu a osobního prospěchu, která ji dříve nebo později přivedla do tábora sociálních parazitů. Proč je člověk tak slabý a proč upadá do nástrah připravených Temnou stranou tak snadno? Ve skutečnosti vše, co „věčný pokušitel“ člověku nabízí, je tak primitivní a nevýznamné! A člověk je připraven zradit sebe, tvůrce pro trochu pozlátka, které je k ničemu!

Tak či onak, mnozí jsou „koupeni“ tím či oním druhem „třpytivé hračky“, velmi rychle zapomínajíce na rčení – není všechno zlato, co se třpytí! A jeden nemusí dělat nic zvláštního – pouze nespěchat uzavřít „smlouvu s ďáblem“, protože „ďábel“ nedává nic zadarmo, a jestliže něco dá, vezme si zpět neměřitelně více. Je tak těžké tomuto porozumět a trochu přemýšlet – co vlastním, co „ďábel“ tak moc potřebuje? Duše to být nemůže, protože to by se pak „ďábel“ pokusil dohodnout s každým, protože duši má každý. To znamená, že Temné síly nenahánějí za použití svých špinavých triků duše, ale to, co jsou nositelé těchto duší schopni dělat.

Chtíč a závist jsou nejpříznivější terén pro Temné síly, které velmi dovedně hrají na tyto pocity za účelem lapení duše člověka. Toto nejsou jen prázdné řeči na filozofické téma, ale naopak hořká realita. Šok z prosperity a vysokého životního standardu v Německu vyústil v mých studentech v prudkou touhu mít to vše za jakoukoliv cenu – i skrze podvod, zradu apod. Ale budoucnost ukázala, že jim nic z toho nepomohlo získat to, co chtěli...

Jistě, čisté německé domy s jejich krásnými malými zahradami, čistými cestami a chodníky, kde jste nezahledli žádné odpadky, zapůsobily. Chodníky byly každý den čištěny detergentem, takže kdybyste na ně položili bílou košili, zůstala by tak bílá, jako předtím! Pro nás, Rusy, to bylo něco nemyslitelného, protože dokonce ještě naše generace pocítovala důsledky války⁷. Navzdory faktu, že ne každý žil v podmínkách mého dětství, životní podmínky většiny lidí nebyly nicméně o mnoho lepší. Jestliže měl někdo štěstí a vlastnil byt, ten byl většinou malý, ale lidé byli nezměrně šťastní, že ho mají, jako jsme byli my, když otec dostal byt o výměře 33,6 čtverečních metrů pro pětičlennou rodinu.

A životní standard poražených byl neporovnatelný se životním standardem vítězů v oné těžké válce, za níž mí lidé zaplatili třiceti miliony životů, mezi nimiž byli tři muži z mé rodiny, včetně mého dědečka z matčiny strany. Nedobrovolně vyvstává otázka: kdo vlastně tuto hroznou válku vyhrál? Když se porovná životní standard občanů SSSR a Německa, jednomu hlavou proběhne myšlenka – oni vyhráli. Jistě, životní standard Německa mohl vytvořit na občana SSSR v roce 1990 ohromný dojem, protože v té době nebyly v SSSR v obchodech žádné normální produkty, a nejen v odlehlých místech, ale také v Moskvě. Ale nikdy bych si nepředstavil, že toto vše na mé pomocníky, jak jsem o nich tehdy přemýšlel, zahraje takové špinavé triky.

⁷ Druhá světová válka (1939 – 1945), v Rusku nazývaná **Velká vlastenecká válka**.

Ve skutečnosti nepodvedli jen mě, tvrdíce, že chtějí jen pomáhat lidem, údajně za účelem nabytí „zkušeností“ s léčbou pacientů, ačkoliv, jak jsem již zmínil, takovýto entuziasmus se u nich v Rusku neprojevoval. Samozřejmě jsem rozuměl, že lhali, ale potřeboval jsem vidět, kam až budou – hnáni svým chtíčem – připraveni zajít. Také nebyli schopni klidně spát kvůli myšlenkám, že já jsem vydělal peníze a oni ne. Vůbec se nezamýšleli nad tím, jak a proč přijeli do Německa. Nechtěli rozumět jednoduché věci; Němci pozvali jen mne, ne je, oni tam byli jen díky mně. Vykonávat něco a postávat poblíž není jedna a tatáž věc, jak by ti, kteří postávají poblíž, měli rozumět.

Je také možné, že na jejich chování mám svůj díl viny. Považoval jsem a stále považuji za netaktní mluvit o akcích jednotlivce, zatímco věnuji pozornost tomu, kdo a co přesně udělal. Měl jsem za to, že je důležité, že skutek byl vykonán, ale není nutně důležité, kdo ho vykonal. Ukázalo se, že ostatní lidé přemýšlejí jinak. Mysleli si, že když seděli poblíž a já jsem pracoval, měli právo sdílet všechny „plody“ mé práce! A já jsem nechtěně tento postoj podpořil, když jsem namísto „Udělal jsem to“ říkal „Udělalí jsme to“ apod. Považoval jsem za arogantní zdůrazňovat svou roli a oni si to vyložili jako potvrzení důležitosti jejich postávání poblíž.

Ale nikdo z nich se nezamyslel nad faktem, že veškerou práci jsem dělal já a oni byli jen pozorovatelé a svědkové toho, co se dělo. Uvažoval jsem, že by nebylo správné zdůrazňovat svou roli v důležitých činech – to by mělo být ponecháno na ostatních. A ukázalo se, že tito „ostatní lidé“, kteří byli svědky některých mých činů, vyvodili své vlastní „závěry“ o jejich „účasti“ na velkém úsilí za záchranu lidstva, přinejmenším! A samozřejmě se podle toho začali chovat.

Viděli, že mohu velmi dobře léčit lidi, a usmysleli si, že stačí, aby sami sebe považovali za „velké“ léčitele a automaticky se jimi stanou. Kupodivu této absurditě doopravdy věřili a mysleli si, že mohou jednoduše „mávat rukama“ se stejnou lehkostí a účinností jako já. Ve skutečnosti byli svědky mého „mávání“ velmi často. Nicméně, pozorující mé činnosti po celkem dlouhou dobu, ani tak nepochopili, že podstata netkví v „mávání“, ne v tom, kolikrát a jaký pohyb provedu, ale v tom, co se během pohybů děje v mém mozku! A toto je jednoduše nemožné pochopit z pouhého vnějšího pozorování!

Tak či onak, mí „studenti“ se rozhodli, že jsou mistry-léčiteli, aniž by vyléčili jediného člověka. Pravděpodobně se chytili „principu“, že pokud to mohu dělat já, mohou to oni dělat lépe! Ale zdálo se mi, že nejsilnější faktor, který uspal jejich svědomí, byly peníze, které již cítili ve svých kapsách, a viděli se jako vlastníci rozlehlých rezidencí, pěkných aut apod.

Z mého pohledu není na snění o pěkném domě, dobrém autě apod. nic špatného. Jen je důležité, jak na uskutečnění svého snu získáte peníze! Jestliže to může být provedeno pouze podvodem, zradou apod., osobně bych takový sen vždy ODMÍTL bez ohledu na to, jak „smysluplný“ a „velký“ by mohl být!

Ve skutečnosti, pokud je člověk ochoten jít za svým snem přes mrtvoly, jeho sen nemůže být velký. A jestliže je nějaký sen za takový prohlášen – je to jen sebeklam na uklidnění svědomí jedince a podvedení ostatních. Nemyslím si, že by mí společníci měli velké plány pro dobro lidstva. Měli jednoduše své lidské sny a přání žít lépe, ale metody, které zvolili pro dosažení svých snů, byly staré jako lidstvo samo – zrada a podvod.

Při čtení těchto řádek by někdo mohl namítnout, že zacházím příliš daleko. Možná by měl pravdu. Mám prostě své koncepty cti a upřímnosti, které realizuji ve svém životě. Z mého pohledu, ti, kterým jsem dal mnoho ze své duše a svých znalostí, mi lhali, když říkali, že chtěli získat během svého pobytu v Německu **JEN** zkušenosti s léčením lidí. Údajně byli znepokojeni, když den za dnem seděli a nic nedělali. Také lhali těm lidem, kteří slyšeli o ruských léčitelích a přišli za nimi, doufajíce, že to jsou ti ruští léčitelé. A oni nikoho neodrazovali a ze vzniklé situace si udělali zlatý důl. Nazývám jejich chování zradou, protože je netrápil fakt, že zdiskreditovali vše, co jsem v Německu začal vytvářet. Když Němci slyšeli o mých výsledcích, hrnuli se k nim v domnění, že to jsou ti léčitelé, ale za své peníze nedostali nic, a oběti podvodu řeknou všem, že to vše je podvod a lež! A přesně to se také stalo...

Další schůzka byla s německým multimilionářem Norstem Baulingem v jeho sídle ve městě zvaném Bamberg. Toto malé krásné město se nachází v Bavorsku, ve velmi malebné lokalitě. Cesta tam zabrala autem více než šest hodin. Naše auto jelo maximální možnou rychlostí (maximální možnou pro toto auto!), protože v Německu není ve dvou vnitřních pruzích na dálnici rychlost omezena. Setkali jsme se s panem Baulingem, jeho ženou a rodinným přítelem, lékařem známým ve vládním kruzích v Německu. Usadili jsme se v přijímacím pokoji a po obvyklé „čajové-kávové-ceremonii“ jsme se dali do díla. Dílem byla v tomto případě diagnóza Baulingovy ženy pomocí mých metod za přítomnosti lékaře, který byl s jejím stavem dobře obeznámen, jsa jejím lékařem. Náš hostitel, jeho manželka, já a doktor jsme se odebrali do jiné místnosti, kde jsem provedl diagnózu. Po mém prozkoumání jejího organismu jsem sdělil všechny své závěry rodinnému lékaři, který byl velmi překvapen informacemi, jež jsem po krátké diagnóze odhalil. Indikoval jsem množství nemocí, o kterých věděl, protože byl jejím osobním lékařem. Zároveň jsem odhalil i jednu velmi vzácnou nemoc, kterou zdaleka ne každý lékař je schopen vůbec diagnostikovat. Nicméně mně se to povedlo bez jakýchkoliv problémů.

Byl překvapen přesností mých závěrů, ale ještě více byl překvapen tím, že jsem detailně popsal vývoj nemoci v tomto konkrétním případě i důvody, které ji způsobily, i mechanismy jejího vývoje. Obvykle se mé vnímání a analýza problémů v lidském organismu velmi odlišuje od tradiční lékařské analýzy, protože já analyzuji procesy jak na celulární, tak i molekulární úrovni, což je dosud pro medicínské přístroje nemožné.

Byl ještě více překvapen, když se dozvěděl o možnosti dělat na těchto

úrovních změny s možností opravit poškozené geny, což bylo zcela mimo možnosti moderní medicíny. Rodinný lékař nebyl schopen skrýt své ohromení z toho, čeho byl svědkem. Neuvádím jména nemocí této ženy, ne proto, že bych si nepamatoval 17 let staré výsledky skenování, ale protože jsem od ní neobdržel povolení mluvit o jejích zdravotních problémech. Mluvím o nemoci té či oné osoby jen v případě, že k tomu obdržím souhlas...

Norst Bauling byl svědkem mé práce a nebyl o nic méně překvapen než doktor. Zdálo se mi, že je více ohromen doktorovou reakcí, protože sám o fungování lidského organismu moc nevěděl a ještě méně věděl o zdravotních problémech. Vrátili jsme se do místnosti, kde „čajový dýchánek“ pokračoval, a náš hostitel, stále pod dojmem toho, co se právě stalo, dal každému mému studentu tisícimarkovou bankovku. Dva ji klidně schovali v kapsách. Třetí ke mně přistoupil a spustil velmi zábavnou tirádu. Řekl, že si je perfektně vědom, že si ty peníze nevydělal, ale že mi je nenabídne, protože ví, že bych je stejně nepřijal! Měl pravdu. Nikdy bych si ty peníze nevzal, protože nebyly dány mně, navzdory faktu, že za mou práci byli odměněni ostatní. Ale on toto nevěděl a nebyl si jistý, jak bych se zachoval, a bál se natáhnout ruku s bankovkou – co kdybych si ji vzal, co kdybych nebyl tak vznešený, jak si myslel.

Podle svého názoru našel optimální kompromis mezi čestností a chamtivostí. Řekl správná slova a tedy nic neriskoval. Ani tehdy, ani nikdy potom si tento člověk nevzpomněl, že jsem za něj uhradil vcelku velké sumy peněz. Fakt, že by dluh měl být vrácen, z „nějakého“ důvodu taktéž unikl jeho pozornosti. Nikdy jsem nezáviděl peníze, jen se mi nelíbilo, když se lidé měnili na parazity, připraveni pod sebe hrabat šekely, kdykoli je to možné. Pokračoval jsem v pozorování svých společníků a k mému zklamání jsem zjistil některé vlastnosti, které ve mně vyvolaly rozhořčení a protest.

Vrátili jsme se z Bambergu na naši „základnu“. Měl jsem navštívit kosmetickou továrnu, která vyráběla šampóny a parfémy. Tam jsem působil na nabídnuté vzorky. Později tyto vzorky měly být testovány na dobrovolnících, aby se zjistila efektivita mého působení. Nakonec nám byly dány ukázkové sady produktů.

Další schůzka se odehrála v centru výzkumu AIDS. Dorazili jsem do tohoto centra, oblékli se do speciálních ochranných oděvů a vešli dovnitř, kde jsem se měl pokusit ovlivnit kulturu virů. Když jsem začal pracovat, všechny počítače v místnosti se začaly chovat velmi podivně – všechny prostě „zatuhy“. Věnoval jsem nějaký čas tomu, abych odstínil svůj vliv od zařízení. Pravděpodobně jsem se „zapnul“ příliš silně, pokoušeje se dosáhnout maximálního účinku na kulturu smrtícího viru, jak jsem si tehdy myslel.

To, co se stalo se zařízením, mi dalo jistotu, že s mým působením na kulturu virů proběhlo všechno v pořádku. V té době jsem si byl jistý, že AIDS virus doopravdy existuje. Nepomyslel bych si, že lidé, obzvláště lékaři, budou

schopni lhát celému světu a terorizovat všechny zprávami o smrtícím viru. Všechna masmédia křičela o tomto smrtelně nebezpečném nepříteli lidstva, klasifikující virus jako izolovatelný, jinými slovy, že je to virus, který lze lehce izolovat do čisté kultury a tato kultura může být úspěšně studována. Byl jsem požádal, abych ovlivnil přesně takovou kulturu virů.

Kultura mi nebyla ukázána ani ze vzdálenosti a přes početné izolační zábrany. Bylo mi jednoduše řečeno, že se „to“ nachází ve vedlejší místnosti: pokusil jsem se zneškodnit virus a byl jsem si absolutně jistý, že tam skutečně je. O dva dny později mi bylo oznámeno, že se nic nestalo. To bylo velké zklamání, ačkoliv jsem chápal, že se jedná o vcelku komplikovanou věc, a bylo dost dobře možné, že první pokus selže. Ale tyto myšlenky mi nepomohly v boji proti trápení způsobeném prvním neúspěchem.

Vzhledem k výše uvedenému se může zdát přístup tradičních vědců zajímavý. Po roky a někdy i dekády pracují na tom či onom problému, provádějí tisíce, někdy desetitisíce experimentů a ne vždy dosáhnou žádaných výsledků, a je to považováno za zcela normální. Ale co se týká mne, aplikují se zcela jiná měřítka. Obvykle je mi dán jeden pokus, a pokud dopadne neúspěšně, okamžitě se objeví slovo šarlatán, ale jestliže pokus dopadne úspěšně, je deklarováno, že je to „normální“ nebo jsou výsledky jednoduše zatajeny.

Byl jsem samozřejmě zklamán, když mi zavolali z centra a oznámili „výsledek“, ale nemohl jsem nic dělat. Teprve mnohem později, když jsem žil a pracoval v San Francisku, jsem se dozvěděl o největším podvodu 20. století – AIDS! Jak se ukázalo, nikdy se nikomu nepovedlo izolovat kulturu viru během celé doby AIDS hysterie. Dokonce ti, kteří za AIDS výzkum získali Nobelovu cenu, Američan, a pokud se nepletu, němečtí lékaři, odkazují vzájemně na sebe, když dojde na otázku kultury viru.

Faktem je, že tato hysterie je pro farmakologickou mafii velmi výnosná, protože jim pomáhá plnit si rychle a efektivně kapsy! Od úplného počátku nebyla AIDS hysterie nic než speciálně vytvořený podvod za účelem získání obrovských zisků. Zároveň zdaleka ne všichni lékaři o tom mlčí. Existuje mnoho knih, které vyzývají veřejnost, aby ohledně tohoto podvodu „otevřela oči“.

Mnoho lidí se ptá: co po tom ti lidé, kteří údajně trpí AIDS, co doopravdy mají, na co umírají? Umírají na neexistující virus? Jak by to mohlo být možné?! Jistě, lidé umírají. Umírají na vyčerpání svého imunitního systému, které je způsobeno ne AIDS virem, ale jinými faktory. Jaké to jsou? Hlavním důvodem selhání imunitního systému jsou velké dávky antibiotik a dalších léků, které vedou k téměř kompletnímu zničení imunitního systému.

Nejvíce alarmující je fakt, že útok farmakologických produktů na lidský organismus vyúsťuje v rození dětí s kompletní nebo částečnou absencí imunitního systému. To znamená, že jakákoliv infekce může být smrtelná. A moderní medicína a farmakologické firmy, které stojí za ní, je za to plně

zodpovědná. Farmakomafie je v honbě za mamutími zisky připravena provést jakýkoliv podvod a klam za účelem skrytí stop svých zločinů proti lidstvu a zvýšení svých příjmů.

Mnohem později jsem si uvědomil, že jsem byl požádán, abych ovlivnil „černou kočku“ v „černé místnosti“, kdy tam ale žádná „kočka“ nebyla. V tomto případě hrál roli „černé kočky“ notoricky známý AIDS virus! Vědci-epidemiologové nejspíše velmi dobře věděli, že tam ve skutečnosti žádný virus není! Ale i přesto hlásili „negativní“ výsledek. Naneštěstí jsem tehdy nevěděl, co vím dnes. Také jsem tehdy nevěděl, že by člověk neměl slepě věřit „vědcům“ jen proto, že se tak sami nazývají...

Slepě jsem věřil faktu, že vědci nelžou, tj., že pokud něco prohlásí, je to doopravdy tak! Má vlastní zkušenost mne přinutila vyvinout velké úsilí, abych se tohoto zvyku zbavil. Ale než jsem začal působení, mohl jsem si jednoduše ověřit, zda tam virus byl, či nikoliv, namísto slepého spolehnutí se na sdělenou informaci! Kdybych na to tehdy pomyslel, porozuměl bych, že jsem byl podveden společně se všemi ostatními. A jestliže ostatní lidé nemají schopnost ověřit si pravdivost toho či onoho tvrzení, já ji mám. Navíc, otestoval jsem ji při více než jedné příležitosti a nikdy mne nezklamala! Jednoduše jsem si vůbec nemohl představit, že někdo, zvláště lékaři, mohou takto lhát! Tehdy mi taková myšlenka přišla prostě kacírská!

Ale nejvíce šokujícím faktem je, že Velká Lež je stále rozšiřována masmédií, která jsou financována „bezednou kapsou“ farmaceutických monster, vydělávajících na lidském zdraví, nemajících vůbec žádný zájem na tom, aby se lidé uzdravili. Stejně jako na tom nemají zájem moderní lékaři, protože věčně nemocný pacient je nejlepší pacient! Ale v roce 1990 jsem nebyl schopen uchopit myšlenku, že by někdo, zejména vědec-lékař, mohl takto lhát a manipulovat v zájmu toho či onoho sobeckého cíle. Proto jsem byl silně zklamán, když jsem se dozvěděl negativní „výsledek“ své práce s „kulturou“ AIDS virů, která ve skutečnosti vůbec neexistovala.

Mezitím se vše ubíralo normálním směrem. Po návštěvě Norsta Baulinga a jeho ženy jsme navrhli termín mé další návštěvy, abych pokračoval v léčení. Když jsem absolvoval všechny naplánované schůzky, přijel jsem opět do Bambergu. Tentokrát se mnou byl jen jeden „pomocník“, který uměl celkem dobře anglicky. Steulerova tlumočnice s námi nebyla schopna přijet – Steulerova firma neměla na starost jen mne. Měli mnoho jiných projektů a mnoho z nich mělo vztah k SSSR. V Bambergu jsme strávili deset dní. Baulingovi pro nás pronajali hotelový pokoj poblíž jejich sídla. Chovali se k nám velmi dobře. Každé ráno jsem měl léčebné sezení s Frau Baulingovou a poté nás brala na prohlídky památek.

Bavorsko má velmi bohatou historii, stejně jako úžasnou přírodu. Proto bylo těchto deset dní v Bambergu velmi zajímavou a naučnou zkušeností. Každý den jsme viděli jiná místa, starodávné hrady, středověké pevnosti a malá bavorská

městečka. Téměř každé městečko mělo své vlastní muzeum či tradici místních řemesel. Ve středu a v neděli se k nám připojoval Norst Bauling. Když s námi chtěli vést plodnější konverzaci, ne na úrovni špatné angličtiny, zvali tlumočníka německého nebo ruského původu.

Bylo pro mne velkým potěšením setkat se s tímto párem. Nechovali se k chudým Rusům ani povýšeně, ani přehlíživě. Téměř všichni Rusové, kromě sovětské elity, nevlastnili skoro nic. Norst Bauling mi ukázal svou pýchu a radost – sbírku aut. Mamutí hangár byl plný starých aut, z nichž některá existovala jen v jedné kopii! Mercedesy, Rolls-Royce, Porsche, Jaguar, Ferrari a jiné značky, které se dostaly do jeho sbírky kvůli té či oné unikátní vlastnosti. Jakýkoliv občan SSSR by v roce 1990 mohl tato auta vidět nanejvýš ve filmu, a zde byla přímo před mýma očima!

Samozřejmě se mi velmi líbila! Ukažte mi moderního muže, kterého nezajímají auta! Muži mají své „hračky“ – zbraň, koně či auto. V různých epochách byly různé „hračky“, ale nějaké existovaly vždy! Muži mi porozumí, co jsem cítil, když jsem se ocitl mezi takovým množstvím „hraček“, a jejich majitel jednoduše zářil hrdostí nad svou sbírkou. A měl veškeré právo být na ni hrdý! Nejen že tuto kolekci shromáždil, ale také každý jednotlivý kus opravil do původního stavu s použitím originálních dílů. Byl to skutečný zážitek vidět pod padesátiletými karosériemi díly zářící novotou, jako kdyby právě sjely z výrobní linky. V roce 1990 měla jeho sbírka hodnotu přes tři sta milionů marek.

Těchto deset dní v Bambergu mi o Německu povědělo hodně, mnohem více než celý zbývající pobyt. Po tomto prvotním desetidenním ošetření jsme plánovali pokračovat v léčbě později, ale nakonec se tak nestalo. Po mém návratu na „základnu“ se odehrálo několik dalších schůzek, ale nebylo to nic zajímavého. Jeden víkend nás Norbert Steuler požádal, abychom navštívili německou vesnici a pomohli jeho nevlastnímu bratrovi se sklizní vína. Souhlasil jsem, stejně jako ostatní, protože bylo velmi zajímavé seznámit se životem v německé vesnici.

A ... tady jsme byli – v německé obci, sbírajíce zralé hrozny. Práce nebyla těžká, ale vyžadovala určité dovednosti. Měli jste ustříhnout speciálními nůžkami trs vína, přejít k dalšímu atd... sběr vína v Německu se moc neliší od stejné činnosti v jakékoliv jiné zemi. Nicméně, protože jsem předtím víno nikdy nesklízel, mělo to pro mě určitý romantický nádech. Ale to, co jsem zažil po práci, by se v žádné jiné zemi neodehrálo. Po skončení sklizně náš hostitel, dobromyslný sedlák, prostřel stůl a všechny nás pozval. Přítomnost tlumočníka nám dovolila mluvit o mnoha různých věcech a hovor se po čase stočil na rybaření. To by bylo docela obyčejné téma, nebýt jednoho malého ALE...

Vlastník útulné německé usedlosti nám objasnil, s naprostou vážností, že aby se někdo mohl stát rybářem, bylo nutné absolvovat speciální kurz a projít zkouškami, které měly asi sto otázek. To samo o sobě bylo trochu divné slyšet, alespoň pro mě. Ale později jsem slyšel něco ještě podivnějšího, když začal

vysvětlovat, jak by rybář měl jednat, když chytil rybu. Rybář by měl mít speciální hůl s kovovou koulí na konci. Když vytáhl rybu, měl ji holí usmrtit, aby ryba netrpěla. Opravdu, nejvyšší stupeň lidskosti! Můj názor o Německu a jeho občanech by zůstal růžový, pokud bych se nezeptal, co by se stalo, kdyby rybář vytáhl rybu, ale nezabil ji holí!?

Odpověď na tuto jednoduchou otázku byla vpravdě šokující. Pravděpodobně však šokovala jen mne, nemohu mluvit za ostatní, když jsem slyšel, že rybář, který viděl, jak jiný rybář nezabil rybu, aby ji zachránil před utrpením, by se měl dostat k nejbližšímu telefonu (mobilní telefony nebyly tehdy tak rozšířené) a nahlásit incident policii! Policie měla přijet a udělit pokutu za mučení ryby!!! Zeptal jsem se, proč by druhý rybář neměl rybu zabít, když mu jí bylo líto, nebo proč by neměl prvního upozornit, že ji zapomněl zabít. Odpověď zněla: to nebyla jeho věc, neměl právo říkat ostatním rybářům, co by měli dělat, a nemohl rybu zabít, protože to nebyl on, kdo ji chytil!

Všechno toto bylo řečeno s velmi vážným výrazem ve tváři. A když jsem se zeptal, co by měl německý občan dělat, když byl svědkem, že někdo obtěžuje dítě nebo dívku, slyšel jsem stejnou odpověď. Člověk by měl najít nejbližší telefon a nahlásit incident na policii. Policie by přijela a ... myslím, že je všem jasné, co by se dělo poté!

Odpověď na jakoukoli podobnou otázku byla stejná – člověk by měl nahlásit incident příslušným úřadům a poté bude jejich odpovědností začít jednat. Člověk by měl jen vše nahlásit daným úřadům a to bylo vše! Tato odpověď byla typická nejen pro tohoto člověka, ale skoro pro všechny Němce! Němci jsou jistě extrémně disciplinovaný národ, ale pravděpodobně poprvé ve svém životě jsem byl šťastný, že jsem se narodil v Rusku, a byl hrdý na to, že jsem Rus!

Jeden může stavět velmi malebné vesnice a mýt cesty šampónem, ale je nemožné to stejné provést s jeho duší. Ruská duše byla, je a vždy bude pro cizince záhadná a poprvé ve svém životě jsem porozuměl proč! Téměř každý Němec nahlásí prohřešky jiného Němce, ale z „nějakých“ důvodů bude mlčet o vlastních, nebo bude on nebo ona podvádět, pokud to dost vynese. A to mám z vlastních zkušeností. Zde je jedna z nich.

Norbert Steuler mne požádal o pomoc pro manželku jeho přítele, ačkoliv německý koncept přátelství je pro mne také velmi podivný. Žena měla vyhřezlou dělohu. Několik operací, které podle lékařů měly situaci vyřešit, ji jen velmi zhoršily. Žena nemohla vycházet z domu a musela téměř neustále ležet na lůžku. Její situace byla velmi vážná.

Když jsem s ní začal pracovat, vše šlo velmi dobře. V krátké době již mohla vstát a normálně chodit. Avšak když přišel den platby, její muž mi s lítostí oznámil, že se vše bohužel vrátilo do původního stavu, a že tedy nezaplátí.

Co lze v této situaci dělat? Spěchat dokázat jim, že máte pravdu a oni lžou?! Tak či onak, pravdě netrvalo moc dlouho, aby vyšla najevo. Večer před mým odjezdem z Německa jsem pozval Norberta Steulera a jeho tlumočnici do

restaurace. Ohromeně sledoval svého přítele a jeho ženu, jak vstupují do restaurace! Žena byla naprosto v pořádku. Měla lehké elegantní šaty a nevypadala jako na smrt nemocná žena ani nebyly vidět žádné známky, že by měla nějaký specifický problém. Když mne uviděla, zrudla jako rak, chápajíc, že jejich podvod byl náhodou odhalen. Osobně jsem nebyl tímto druhem „zázračného“ zotavení překvapený, poté, co osoba odmítla zaplatit, ale pro Steulera to bylo velké překvapení. O několik dní dříve na vlastní uši slyšel nářky a lítost, že moje léčba „nepomohla“, a proto za moji práci nezaplatí. Jeho vlastní tchán a tchýně také zmizeli bez placení. Je pravda, že oni netvrdili, že moje léčba nepomohla, ale jednoduše v den smluvený k platbě nepřišli. Pravděpodobně znenadání začali trpět „sklerózou“ a ukázalo se, že jsem jim pomáhal od špatného problému.

Lidé se tímto způsobem chovali stejně v Sovětském svazu jako v Německu a, jak ukázala budoucnost, také v USA. Každý něco chtěl, ale ne každý byl připraven za to zaplatit. Je to pravděpodobně jediná věc, která spojuje lidi bez ohledu na jejich národnost nebo třídní postavení. Chudí lidé, lidé střední třídy, bohatí lidé a velmi bohatí lidé se chovali stejným způsobem. Takže existuje zde „třída duší“ lidí, navzdory všem ostatním rozdílům!

Mimochodem, ukázalo se, že koncept přátelství v Německu je velmi specifický. Když jsme hovořili, Norbert Steuler byl velmi otevřený a řekl mi o nějakých problémech, které měl v životě. Když jsem se ho zeptal, proč se neobrátil pro pomoc na přátele, jeho odpověď byla, že by se v tom případě musel vzdát půlky své firmy. Byl jsem velmi překvapený takovou „přátelskou“ pomocí a zeptal se ho, co by tedy udělali ostatní. Řekl mi následující: „Když ostatní vědí, že máte potíže, udělají vše, co mohou, aby vás zruinovali a získali vaši firmu za babku, a když je to možné, tak vše ostatní, na co dosáhnou...“

Toto pro mne bylo naprosto neakceptovatelné. Bylo to neakceptovatelné v roce 1990, v sovětských časech a je to stejně tak neakceptovatelné dnes, poté, co jsem žil patnáct let v USA. Člověk by se měl chovat jako lidská bytost nezávisle na tom, v jaké zemi, času a sociální struktuře žije. A není žádné ospravedlnění za zradu, podlost, nečestnost apod. Obvykle lidé hledají možnost, jak ospravedlnit své kroky, uklidnit své svědomí, pokud nějaké mají!

Jak jsem zjistil později, zdaleka ne všichni mají koncept svědomí a význam „hryzání svědomí“ je mnoha lidem neznámý. Například židovská Tóra dává velmi jasné instrukce, že Židé nemají žádné závazky, pokud jde o gojím (ne-Židy), že není nutné, aby dostáli svým přísahám a plnili sliby dané gojímům, a je tam i mnoho jiných věcí. Idea takzvané ruské duše, kterou mnoho lidí nechápe a nikdy nepochopí, je mi osobně mnohem bližší. Výsměch tajemné ruské duši se objevuje ze strachu, který se nevyhnutelně nachází u lidí, jejichž mentalita jim neumožňuje porozumět tomu, co to tajemná ruská duše je! A to, co nelze pochopit, je obáváno a nenáviděno, protože je to záviděno na podvědomé úrovni!

Jistě, existuje dostatek spodiny a darebáků mezi geneticky ruskými lidmi, zejména proto, že v průběhu téměř celého 20. století byl účelově fyzicky odstraněn výkvět ruského národa, a na ty, kteří přežili, byly uloženy „nové“ morální normy. Nedívám se slepě a jednostranně na podstatu věcí, jak by si někdo mohl myslet. Ruští lidé si stále zachovávají onu vzácnou jiskru duchovní čistoty, kterou ostatní již ztratili nebo nikdy neměli... Ale jak se říká, chutě se různí. Někteří jsou připraveni se tohoto „zbytečného“ svědomí snadno vzdát, aby byl jejich život jednodušší a pohodlnější. Někteří jsou připraveni jít přes mrtvoly a naneštěstí dělají to celkem často... Ale pro mě to bylo neakceptovatelné tehdy, stejně jako je to pro mě neakceptovatelné dnes...

Po návratu z Bambergu jsem pokračoval v přijímání pacientů. Touto dobou jsem získal informaci, že mí společníci měli velmi podivný koncept „léčení zdarma“. Jejich „neplacená“ léčba se ukázala pro osoby, které jim věřily, mnohem dražší než má placená pomoc. Když jsem jim připomněl jejich sliby a fakt, že neměli žádné morální právo si za své služby brát peníze, protože neměli žádné zkušenosti a nikdy nikoho nevyлéčili ani z jednoduchého nachlazení, vzbouřili se. Dva z nich protestovali. Řekli, že nemám ponětí o tom, jak dělat byznys atd. Dokonce mne osočili, že za svou práci získávám více peněz než oni, když jsem jim dal plat 900 rublů měsíčně a sám jsem měl 1200. Dostávali 900 rublů měsíčně, což v letech 1989 – 1990 byly vcelku velké peníze, ale z nějakého důvodu zapomněli, že tyto peníze byly placeny z mých výdělků za práci, kterou jsem dělal sám a s kterou neměli nic společného! Problém byl v tom, že podle sovětských zákonů jsem tehdy neměl právo mít tak enormní plat. Proto jsem se rozhodl udělat dobrý skutek a zapsat na výplatní listinu i jejich jména, protože tehdy byli oba nezaměstnaní. Chtěl jsem jim jednoduše pomoci.

Slyšel jsem tento druh výčitek v případě cesty do Maďarska – jeli tam, protože jsem na tom trval. Nebudu opakovat, co jsem od nich slyšel. Byl jsem velmi překvapen, že to vše považovali za normální a dané. Někdy se ukáže velmi zvláštní věc: pokusíte se někomu pomoci, on to vezme jako automatické a začne požadovat více, protože si myslí, že když je pro něj něco uděláno, má ihned právo na víc. Tak či onak, situace dosáhla kritického bodu a rozhodl jsem se zakročit. Řekl jsem, že jsem jejich chování pozoroval po dlouhou dobu, a jestliže si přejí diskutovat vzniklé problémy, měli by naslouchat tomu, co jsem si o dané situaci myslel. Řekl jsem jim vše, co jsem si o jejich chování a o podstatě jejich skutků myslel, a že jsem rád, že mi svou pravou tvář odhalili tak rychle. Někdo by možná shledal jejich skutečnou povahu vcelku normální, ale pro mě byli znechucující a řekl jsem jim to. Také jsem je informoval, že od tohoto momentu mohou vést vlastní „byznys“, jak chtějí, a že s nimi nadále nechci mít nic společného. Po tomto zůstali úplně stranou a dívali se na mne, jako bych byl jejich nepřítelem. Pravděpodobně si mysleli, že je nadále ponesu na zádech, a byli překvapeni, že jsem s tím přestal. Ještě více překvapeni byli, když lidé, jimž začali nabízet své služby sami za sebe, s nimi dokonce ani

nechtěli mluvit, ačkoliv jsem nikomu neřekl, že už ke mně nepatří. Když byli dotázáni, zda vím o jejich konání, a odpověděli, že nyní pracují „sami za sebe“, jejich služby byly slušně odmítnuty. Zjevně byli toho názoru, že si plně zaslouží respekt, který směrem k nim lidé projevovali, dokud byli se mnou, a později byli překvapeni, že s nimi nikdo nechtěl dokonce ani mluvit.

Ale to se stane později, mezitím oslavovali svou „svobodu“ od mých směšných morálních proslovů, jak si tehdy mysleli. Konečně dostali možnost dělat to, co chtěli, a oni chtěli jedinou věc – peníze, tak mnoho, jak jen bylo možné, a začali za pěnízi zběsile jít a ani se s tím netajili. S lítostí jsem sledoval, jak před mýma vlastníma očima tito lidé, které jsem znal roky, ztráceli lidskou tvář. Bylo jasné, že měli slabou morálku, která rychle zmizela, když viděli prosperitu jiných lidí. A jádrem věci nebyl fakt, že by mi vadilo, kdyby si vydělali peníze: bylo to jen v tom, že nikdy nikoho nevyhlídili, nevěděli, jak to udělat, a pokud vezmu v úvahu jejich přístup, nikdy se to nenaučí! Bylo mi líto, že jejich skutky zdiskreditovaly vše, co jsem začal budovat vlastním úsilím, jmenovitě důvěru lidí v tyto léčebné metody. Podváděli svým konáním lidí, protože proklamovali něco, čeho nebyli schopni, a nevěděli, jak to udělat. Možná si mysleli, že když byli přítomni mé práci, stačilo to, aby se z nich stali velcí léčitelé.

Faktem je, že za účelem léčení osoby je třeba získat znalosti, znalosti a znovu znalosti! Člověk potřebuje získat zvláštní znalosti, dovednosti a zkušenosti, které nemohou být získány, ani kdyby někdo do hloubky studoval moderní medicínu. Jádro věci je v tom, že moderní medicína je založena na mylném porozumění podstatě nemocí. Přesněji řečeno, moderní medicína nemá vůbec žádné porozumění podstatě nemocí, protože směřuje své veškeré úsilí k jejich symptomům namísto prvotní příčině a nerozumí skutečné podstatě živé hmoty a mnoha dalším věcem...

Skutečnost, že mnoho lidí, kteří viděli, jak jsem pracoval s pacienty, nebo byli v té chvíli vedle mě, nabyli jistotu, že pochopili a věděli všechno o tom, jak to funguje, mě vždycky překvapila. Obvykle jejich „know-how“ sestávalo z kopírování mých pohybů rukou. A tito „experti“ nebyli schopni dokonce ani pochopit, že pracoval můj mozek a moje ruce byly pouhými snímači, nástroji. A když jsem požádal člověka, se kterým jsem pracoval, aby mě informoval o tom, co a kdy bude cítit nebo vidět, znamenalo to pouze to, že ten či onen pocit nebo ten či onen obraz nebyl nic než špičkou ledovce skutečného procesu a byl jen užitečným nástrojem, který jsem potřeboval, abych mohl proces komfortněji řídit! Mluvil jsem o tom více než jedenkrát, ale **nikdo** mým slovům nevěnoval pozornost a každý považoval za dostačující kopírovat mé pohyby rukou a získat „potřebné“ pocity ze strany pacienta, aby práce byla vykonána...

Ale ukazovalo se, že „práce“ vykonána nebyla. Když jsem pozoroval tento druh naivity, vždy jsem si vzpomněl na jeden starý film o kouzelníkovi, který se nějak dostal mimo svou dobu. Když byl požádán, aby vykouznil telefon,

přivolaal mramorový telefon z nejlepšího mramoru a sluchátko ze zlata, ale bylo nemožné takovýmto „telefonem“ telefonovat! Interní forma neodpovídala externí – věčný filozofický problém souladu obsahu a formy. Podobně moji „mudrci“-studenti viděli jen externí část procesu a mysleli si, že to stačí na to, aby dosáhli téhož co já! Je zřejmé, že neměli nejmenší problém se „skromností“. Mé „my“ vzali zjevně velmi seriózně.

Můj úmysl nesoustředit pozornost na sebe, ale na důležitost toho, co se odehrávalo, byl interpretován velmi neobvyklou cestou – dal těmto lidem jistotu, že jejich přítomnost mé práci byla více než pouhá přítomnost. Nicméně budoucnost ukázala, že udělali vážnou chybu v principech, když takto smýšleli. Moje neochota vytvářet kolem sebe nějaký druh svatozáře vyústila v to, že si tuto svatozář začali „vytvářet“ oni. Nepomyslel bych si, že tak směšné chování je vůbec možné. Realita se ukázala být mnohem barvitější než moje fantazie! Bohužel, tihle lidé nebyli poslední, kteří se tak zachovali.

Před mým odjezdem z Německa jsem se rozhodl koupit auto. Moje výdaje a fakt, že ne každý za moji práci zaplatil, mi zabránil v nákupu nového vozu. Proto jsem se rozhodl koupit nějaké dobré auto z druhé ruky. Vybral jsem deset let starý stříbrný Mercedes-Benz 230. Bylo zřejmé, že se o auto původní majitel staral velmi dobře. Auto mělo spoustu přídatných vylepšení; nejzajímavější byla možnost měnit tlak v pneumatikách, aniž by člověk musel vystoupit z auta. Takže po nějakém váhání jsem ho koupil. Získal jsem řidičský průkaz jen krátce před cestou do Německa a podařilo se mi řídit auto jen párkrát, když jsem se připravoval na své řidičské zkoušky. V dětství mě babička párkrát nechala řídit jejího „Záporožce“. Ale to mohlo být těžko považováno za řidičskou praxi. Měl jsem tedy určité potíže přinutit auto k pohybu. Bylo mi vysvětleno, že abych uvedl auto do pohybu, měl bych souběžně povolovat spojkový pedál a zároveň druhou nohou lehce dávat plyn. Byl to pro mě problém. Namísto abych trochu sešlápl plyn a pomalu povoloval spojku, pokoušel jsem se „vystihnout“ okamžik, kdy spojka zabírala, souběžně hýbaje pedály. Někdy se mi to povedlo, ale zdaleka ne vždy.

Babička se projevila jako velmi špatný učitel jízdy. Ale navzdory tomuto legračnímu nedorozumění jsem měl auta velmi rád. Jen jedna věc zůstávala stejná – nebylo v mých možnostech nějaké si koupit. Po pravdě bych mohl ušetřit na nějakou ojetinu, ale vždy nastala situace, kdy jsem musel někomu pomoci, takže se mi požadovanou sumu nepodařilo naspořit. Proto jsem nebyl schopen získat nějaké řidičské zkušenosti. Když jsem tedy koupil mercedes, neměl jsem nejmenší ponětí, jak ho řídit.

Na sedadle spolujezdce jsem seděl při více než jedné příležitosti. Nicméně je jedna věc sedět vedle a sledovat, jak to někdo dělá, a vcelku jiná věc je dělat to sám. Navíc vnitřní uspořádání německých aut bylo dost odlišné od sovětských. Obzvláště v noci – mnoho osvětlených zařízení vytvářelo dojem, že jste uvnitř UFO nebo alespoň v kokpitu letadla! Navíc měl můj mercedes automatickou

převodovku a jen dva pedály namísto třech. Jistě, není to nic složitějšího, ale když nevíte přesně, co k čemu je, cítíte se trochu ztraceni.

Neriskoval jsem jízdu k domu, kde jsem měl pronajatou místnost. Ale večer, když mé pokusy zvládnout auto nemohl nikdo vidět, začal jsem „sedlat“ svého ocelového oře. Po pravdě jsem se strachoval zbytečně, všechno bylo hodně jednoduché a rychle jsem si na řízení auta zvykl. Příští den jsem „závodil“ na německých cestách. A následující den otestoval dálnici. Vnímal jsem rychlost a vzdálenosti velmi dobře a nezakoušel žádný strach ani z jiných aut, ani z rychlosti. První věc, kterou jsem na dálnici zkusil, bylo dostat z auta maximální rychlost. K mému zklamání mělo omezovač na pouhých 220 km/h. Ale navzdory tomu jsem zažíval úžasný pocit z pohybu, zvláště na výborných německých cestách. Auto bylo i při téhle rychlosti velice stabilní. Pohyb byl neuvěřitelně hladký a plynulý – přišlo mi zatěžko uvěřit, že je něco takového vůbec možné, s ohledem na nevalný stav ruských cest. Nakoupil jsem nějaké dárky pro své drahé a nejbližší a také nějaké věci pro sebe, jako japonský TV set, videorekordér apod. Také jsem mercedes přezul do nových švédských zimních pneumatik. Ve zkratce, auto se proměnilo v „bonbón“. Bylo radost se na ně dívat a ještě větší ho řídit.

Před odjezdem z Německa jsem měl malou nehodu. Ještě jsem si nestačil zvyknout na rozměry auta, zvláště při parkování. Cesta okolo domu, kde jsem bydlel, byla do kopce, a když jsem parkoval na svahu mezi dvě stojící auta, příliš mnoho jsem zacouval, nevšiml si, že jsem moc blízko druhého auta a narazil do něj tažnou koulí. Můj mercedes neměl ani škrábnutí, ale susedovo auto bylo poškozeno. Předchozí vlastník tažnou koulí dobře upevnil, pravděpodobně často jezdil s přívěsem. Tak či onak, vyzkoušel jsem si poprvé v životě, jak funguje pojistka. Když jsem auto kupoval, nechal jsem ho hned pojistit. Soused byl právník. Dal jsem mu všechny potřebné informace a on se postaral o zbytek. Byl to osamocený incident a příliš mne to nerozladilo. Do odjezdu zbývalo několik dní, a tak jsem se začal připravovat. Touto dobou se můj třetí „student“ zeptal na radu, jak by měl své peníze využít. Odpověděl jsem mu podle svých znalostí – nejlepší investicí by bylo koupit ojeté auto za účelem pozdějšího prodeje v Rusku, což by přineslo maximální výnos na investovanou marku.

Poděkoval mi za radu a požádal muže tlumočnice, Vladimíra, aby mu s tímto pomohl. Také požádal mě, abych šel s ním a pomohl mu auto vybrat. Souhlasil jsem. Nicméně jedna věc mě mírně překvapila. Toho člověka dokonce ani nenapadlo zeptat se mě, kolik mi dluží za celý pobyt v Německu. Pravděpodobně považoval životní výdaje nás čtyř za čistě můj problém, který se ho netýká. Bydlel, jedl a oblékal se na můj účet po dobu dva a půl měsíce a to nepočítám náklady na cestu.

Jiná věc byla, když žádné peníze neměl – v tom případě jsem považoval za samozřejmé, že budu výdaje platit. Ale byl to vcelku jiný případ, když měl

peníze, které si vydělal stejně jako já. Ale on se nezeptal na nic. To mě překvapilo a pokračoval jsem v pozorování jeho chování. První dva „rebelové“ alespoň vrátili část peněz, které jsem za ně zaplatil. Jednoduše jsem řekl, jakou sumu jsem utratil během našeho pobytu za jídlo a ubytování, a jestliže to považují za vhodné, mohou mi to vynahradiť. Každý je schopen vydělit celkovou sumu čtyřmi. Když jsem to oznámil, stáhl jsem se. Netrval jsem na tom, že musí ty peníze vrátit. Jednoduše jsem považoval za samozřejmé, že každá čestná osoba musí odpovídajícím způsobem jednat. Nejprve je třeba splatit dluh cti a pak jeden může se zbytkem peněz dělat, co uzná za vhodné, to je jeho právo. Měl jsem tento koncept cti, ale nevyžadoval jsem po nikom, aby jednal dle mých konceptů – jen podle vlastního svědomí.

Bylo pro mě velkým překvapením, když byli dva „rebelové“ schopni oželeť nějaké peníze a jeden z nich mi je přinesl k zaplacení dluhu. Se zjevnou nechutí, ale udělali to. Potěšilo mě vědět, že stále mají nějaké svědomí. Ale svědomí třetího bylo zjevně v „hlubokém spánku“ a nemělo čas se „probudit“. Jak by jinak bylo možné vysvětlit fakt, že nenastolil otázku dluhu ani tehdy, ani nikdy později? Namísto toho se se mnou radil o nejlepší cestě, jak peníze utratit. „Rebelové“ byli „prohnilí“ jedním způsobem, třetí muž jiným. Našli jsme mu dostupné auto a on ho koupil...

22. Zpět do SSSR

Měl jsem tedy spolucestujícího v jeho vlastním autě. Koupil jsem sadu vysílaček, abychom mohli během cesty komunikovat. Naplánovali jsme cestu a byli připraveni vyrazit. Večer před naším odjezdem jsem, jak jsem již zmínil, pozval Norberta Steulera do restaurace, následující ráno jsme se s ním přišli rozloučit do jeho kanceláře a vydali se na cestu domů, každý ve vlastním autě. Byl to pro mě jak test, tak trénink řízení. Dostali jsme se na dálnici, zabočili správným směrem a jeli tak rychle, jak auta dovolovala.

Jeli jsme poměrně dlouho z jihu na sever, postupně se odklánějící k východu. Zvolili jsme takovou cestu, kdy jsme se během pohybu na sever také odkláněli k východu, míjící Berlín, poté bychom přešli od západu na východ Polsko a hranici do SSSR přešli v Brestu, v Bělorusku. Zastavovali jsme jen na čerpacích stanicích – natankovat a koupit jídlo nebo pití. Ukázalo se, že můj společník musel z „nějakého“ důvodu vždy na záchod, když došlo na placení. Jeho žaludek trpěl zvláštní poruchou – tak výhodnou pro jeho majitele. Pokračoval jsem v pozorování svého posledního studenta. Peníze nade mnou nikdy neměly moc, ale vždy jsem si je musel zasloužit prací. Nikdo nikdy nepřišel a nedal mi je, ať už jako dar, nebo v nějaké jiné formě. Po pravdě, ani bych takové dary nepřijal. Vždy jsem se cítil nepříjemně, když mi někdo prokazoval laskavosti. Proto jsem vždy dával přednost možnosti vydělat si

peníze sám.

Mimo to jsem nikdy nevěřil, že někdo přijde a nabídne mi na mé plány a projekty peníze. Přesněji řečeno, bylo mi nabídnuto vše, co si má duše kdy mohla přát, ale nemohl jsem akceptovat to, co po mě bylo za tuto „manu z nebes“ požadováno. S penězi jsem si nelámal hlavu, ačkoliv jsem rozuměl, že bez nich bylo nemožné téměř cokoliv získat, obzvláště to, čemu jsem zasvětil svůj život. Ať už to bylo jakkoliv, nikdy jsem nerespektoval lidi-„uživatele“ (od užívat si / využívat) a prospěcháře – lidi, kteří se jen starali, jak si nahrabat co nejvíc.

Můj spolucestující ukázal svou pravou „uživatelskou“ mentalitu, která prosvítala skrze masku den ode dne více. Líbilo se mi to čím dál méně. Jedna věc byla velice charakteristická – před naším odjezdem se rozhodl koupit si další oblek, ale tentokrát za své peníze. „Kupodivu“ si vybral o mnoho levnější oblek, než jsem mu koupil já. Myslím, že není třeba pokračovat, toto samo o sobě říká mnoho.

Bylo smutné sledovat lidi, jak říkali krásná slova o ušlechtilých věcech, ale nějak na ně zapomněli, jakmile museli čelit realitě, když se to týkalo jich, jejich zájmů a jejich prospěchu. Všechny ušlechtilé ideály byly rychle zapomenuty a proměnili se v obyčejné vyžírky. Nejspíše v nich nebylo žádné skutečné jádro a velký duch jejich předků v nich degeneroval. Přesně to bylo cílem nepřátel člověka, když ničili výkvět ruského národa – Rusy! (*pozn. překl: v moderní ruštině se Rusové jako lidé nenazývají „Rusové“, ale Ruskije - spíše něco jako „Ruští“.* Proto je zvýrazněn termín „Rus“. Podobný významový posun je i v angličtině - „Rus“ jako osoba se řekne „Russian“, tedy „ruský“. Například fráze „We are Ruses, not Russians“ je do češtiny nepřeložitelná („Jsme Rusové, nikoliv Rusové“), významový překlad by byl zhruba „Jsme Rusové, nikoliv Ruští“)

Ale stále jsem věřil, že jednoho dne najdu skutečné lidi, kteří se stanou mými druhy ve zbrani, nejen spolucestujícími, kteří jsou vašimi „přáteli“ do okamžiku, než se objeví první nebezpečí. Navzdory tomu všemu jsem věděl a věřil, že přijde den, kdy se v lidech probudí rodová paměť a budou se opět chtít vymanit z duševního otroctví.

Ale také jsem věděl, že se lidé neprobudí sami a že musím bojovat s nepřáteli, kteří lidi do tohoto „spánku“ ponořili, a připravit se na osamocený boj! Nevěděl jsem, kdy potkám lidskou bytost – mou budoucí ženu Světlanu – která se se mnou nejen duchovně sblíží a později se stane mou ženou, ale také mým prvním spolubojovníkem v mé válce s těmito nepřáteli lidstva – sociálními parazity, jak jsem je později začal nazývat. Nicméně tehdy jsem cítil lítost, když jsem na vlastní oči pozoroval, jak se lidé mění...

Měli jsme štěstí – na dálnici nebyly žádné zácpy – takže jsme postupovali rychle vpřed. Když jsme byli na cestě sedm nebo osm hodin, odbočili jsme doprava a začali mířit na východ. Brzy jsme překročili bývalou hranici mezi

dvěma Německy. Tento fakt byl lehce zjizitelný pouhou návštěvou WC. Na území bývalého NDR byla veřejná WC jistě lepší než v SSSR roku 1990, ale jejich čistota se od západoněmeckých výrazně odlišovala. To stejné se dá říct o východoněmeckých cestách – byly také o dost horší! Bohužel, nic jiného k porovnání nebylo – nejeli jsme přes žádná města, dokonce ani přes malá. O půlnoci prvního dne jsme dosáhli polsko-německé hranice a na chvíli zastavili k odpočinku. Sklopili jsme sedadla, co to jen šlo, a spali rovnou v autech. Nebyl to samozřejmě pětihvězdičkový hotel, ale nějak se nám povedlo si pár hodin odpočinout.

Ale než jsme mohli pokračovat, museli jsme počkat na otevření celního úřadu na německé straně, abychom dostali zpětně proplacenu DPH za nakoupené věci. Dostal jsem vcelku velkou sumu, vyměnil nějaké marky za polské zloté a bez jakýchkoliv problémů jsme přešli hranici. Němečtí celníci jen nakoukli na naše dokumenty a pustili mě; polští dali razítko do pasu a ... vyrazili jsme – cestující po cestách našeho nedávného dobrého „přítele“ – Polska. Polské cesty byly ještě horší než ty z NDR, ačkoli tam nebyly díry a výmoly. Polské benzínky byly také jiné – do dokonalosti měly velmi daleko. Bylo zřejmé, že polská „perestrojka“ nezahrnovala celou zemi, zvláště ne venkovské oblasti.

Polsko jsme přešli maximální rychlostí tam, kde to bylo možné. Pole a lesy a jezera ubíhaly; prohnali jsme se kolem malých i velkých řek; jedna krajina se měnila v druhou. Naše cesta vedla skrze Varšavu, ale nezastavovali jsme. Neměli jsme nejmenší přání ztratit se; proto jsme pečlivě sledovali silniční značení, snažíce se neodchýlit od naplánované trasy. Vcelku rychle jsme minuli Varšavu a mířili k Brestu.

Cesta k sovětské hranici byla úzká, měla v každém směru jen jeden pruh. Z toho důvodu se stal nedaleko hranic jeden incident. Můj společník jel přede mnou a viděl jsem, že se chystá předjet kamion. Podle naší dohody jsem ho měl následovat, což jsem udělal. Poté, co jsem vybočil za ním, jsem zjistil, že to není jeden kamion, ale mnoho kamionů v řadě. Navíc byl každý z nich prakticky „nalepen“ na ten před ním, takže bylo nemožné vklouznout mezi ně. Můj student přede mnou začal nabírat rychlost, aby řadu předjel co nejrychleji, a já jsem ho následoval, protože v protisměru nešlo jet příliš dlouho. Každou vteřinu se tam mohla objevit auta se všemi nevyhnutelnými důsledky. Viděl jsem, jak auto mého spolucestovatele předjelo první vůz řetězce a již jsem cítil úlevu, že to všechno skončí bez problémů, když nečekaně zastavil auto v protisměru přímo přede mnou! Napravo byla řada kamionů, kam jsem nemohl zabočit, a přede mnou bylo auto člověka s údajně pětiletou zkušeností s řízením, jak se chlubil! Situace byla komplikovaná! Neměl jsem čas na přemýšlení a udělal jedinou možnou věc – předjel jsem jeho auto zleva a uviděl důvod jeho nepochopitelného chování. Byl tam polský policista mávající stopkou. Mávl také na mne a já jsem po předjetí posledního kamionu zastavil na

„své“ straně cesty. Když můj společník uviděl policistu, zastavil přímo na místě, bez přemýšlení, že jsem v této situaci neměl kam uhnout.

Pravděpodobně trochu „přehnal“ svou pětiletou zkušenost, a kdyby nebylo mé okamžité reakce, přinejlepším by naše auta skončila v sobě a přinejhorším bychom oba dva skončili vážně zranění! Ale vše dopadlo dobře, řekl jsem spolucestujícímu několik „hřejivých“ slov o jeho „super-profesionálním“ řízení a zaplatil dvě pokuty – moji a jeho – protože on „opět“ neměl peníze. Co jsem mohl dělat? Mohl jsem mu prošacovat kapsy, abych dokázal, že lže? Po pravdě, čím blíže jsme byli sovětské hranici, s tím větší neochotou utrácel své marky. Nejspíše již počítal, kolik to dělalo rublů, a hlídal každou kopějku (nebo pfennig)!

Tak či onak, to byla za celou naši cestu ta nejvážnější situace. Brzy jsme dorazili k hranici v Brestu. Prošli jsme bez potíží celní kontrolou a nechali stát auta na celním parkovišti – abychom mohli pokračovat dále, bylo třeba je proclít. Můj spolucestující požádal příbuzné, aby na celnici přinesli požadovanou sumu peněz. Požádal jsem ho, zda by nepřinesli peníze i pro mě, protože jsem neměl nikoho, na koho bych se s tím mohl obrátit; souhlasili. Zatímco jsme čekali, mohli jsme si na několik hodin zdřímnout. Jeho příbuzní přinesli potřebné sumy, zaplatili jsme poplatky a opět se vydali na cestu skrze Bělorusko a Ukrajinu.

Ukrajinské a běloruské cesty byly o něco lepší než ty ruské, ale pořád měly do dokonalosti daleko. Hlavní tahy byly v dobré kondici, a kdykoliv to bylo možné, mohli jsme jet vcelku rychle, přes dvě stě kilometrů za hodinu. Samozřejmě jsme zpomalovali, kdykoliv jsme se blížili k silničním hlídkám. Bratrství řidičů nikdy neselhalo – krátký signál dálkovými světly a hned jsme věděli, že nás čekají „přátelé“ v uniformách. Fakt, že jste překročili rychlost, jim byl absolutně lhostejný – naopak, bylo to pro ně velmi výhodné – za každé překročení dávali pokutu pětadvacet rublů, které šly rovnou do jejich kapes! Proto jsem se překračováním rychlosti nijak netrápil, když peníze z mých „pokut“ končily v kapsách hlídek. Mezitím kolem ubíhala známá rodná pole a lesy, dopravní značky byly srozumitelné bez tlumočnicka a komunikace s lidmi nezpůsobovala pocit méněcennosti.

Té noci jsme dorazili do Charkova a strávili noc v bytě mého studenta, můj vlastní ještě nebyl obyvatelný – nebylo tam nic, než holé zdi. Po dobrém spánku jsem zavolal přátelům, kteří souhlasili, že přihlásí auto. Přijeli jsme s německými SPZ a nemohli s nimi jezdit bez registrace moc dlouho. Domluvil jsem vše potřebné a večer šel navštívit mé přátele, kterým jsem představil svého studenta. Jeden z důvodů, proč jsem v Německu nezůstal o mnoho déle, byl ten, že začátkem října 1990 jsem musel být v Kyjevě, kde se měl konat seminář ve „Fenoménu“ (*škola A. Ignatěnka, pozn. překl.*). Byla to jedna z prvních institucí v SSSR, která měla právo udělovat certifikáty pod zastřešením ministerstva zdravotnictví SSSR (nyní Ukrajiny). Albert Ignatěnko, známý propagátor

originálního směru v SSSR, centrum vedl a učil tam. Ještě jsem ho nepotkal, ale jeho osoba mi byla známá z několika dokumentů, kde předváděl své neobvyklé schopnosti kosmo-energo-suggestologie – jak svou metodu ovlivňování nazýval.

Jeden charkovský známý ho dobře znal, protože jednou nebo dvakrát si přivydělával jako jeho asistent při představeních. Navzdory faktu, že mé jméno bylo již více či méně známé, neměl jsem žádný oficiální „papír“. Sám jsem si žádný udělit nemohl, protože jsem neměl žádnou organizaci, střechu, pod kterou bych pracoval. „Střecha“ se, přesněji řečeno, mohla objevit kdykoliv, ale bohužel ne ta, jakou bych si představoval. Myslím, že každý rozumí, jaký druh „střechy“ mám na mysli. Tak či onak, pracoval jsem „na volné noze“. Byl jsem volný, nikdy se před nikým „nesklonil“ a nikdy se ani v budoucnu neskloním. Potřeboval jsem nicméně takovýto „papír“, abych se určitým způsobem ochránil před byrokracií! A centrum „Fenomén“, které udělovalo oficiální certifikáty, mi velmi vyhovovalo.

Proto jsem několik dní po příjezdu z Německa odletěl do Kyjeva spolu s mým charkovským studentem a další osobou, Valerijem, kterého jsem znal z doby před mým přesunem do Moskvy v roce 1988. Všichni jsme se ubytovali v hotelu poblíž letiště a další den odešli do Ignatěnkovy školy. Kromě Ignatěnka tam přednášelo ještě několik dalších lidí.

Bylo zajímavé poslouchat jeho přednášky, protože jsem ho viděl a slyšel prvně v životě. Objasnil porozumění suggestologii z pohledu člověka z praxe, muže s darem, ale nezískal jsem pocit, že tomu, co dostal od přírody, dobře rozuměl. Nebylo to překvapující – nebyl to vědec v plném slova smyslu, ale spíš umělec/performér ve specifické oblasti, který nejen že používal svůj dar, ale také se pokoušel porozumět jeho podstatě. K jeho dobru je třeba říct, že se mu to dařilo více než většině lidí, kteří sami sebe nazývají vědci. Po přednášce mě můj student představil a naše první setkání začalo...

Poctivě jsem navštěvoval všechny přednášky během deseti dnů a nikoli proto, že by mi to něco nového dalo – většinou, ne-li všemu, jsem již rozuměl a věděl jsem to. Mnoho věcí uváděných na přednáškách jako novinky a zjevení mi byly známé z mé vlastní zkušenosti. Ale nepovažoval jsem za nutné či vhodné dávat tento fakt najevo. Jak se říká, když jste v Římě, dělejte jako Římané! A já se pokoušel tímto pravidlem řídit. Nebyl jsem tázán, tak proč vstupovat se svým chápáním věci, bez ohledu na to jak smysluplné mi připadalo, a narušovat jiný výklad. Host musí následovat pravidla domu. Nicméně se mi nepodařilo vyhnout se nezamýšlenému zásahu. Během přestávky mezi přednáškami ke mně najednou přistoupila jedna žena s výrazem naprostého překvapení ve tváři a zeptala se mě, zda si ji pamatuji, či ne. Nikdy jsem ji neviděl a už jsem chtěl dát zamítavou odpověď, ale zeptal se sám sebe, kde mě mohla potkat? Začal jsem ji skenovat a odvyprávěl jí, co se jí přihodilo. Začala být ještě překvapenější a s viditelným zmatením a nepochopením se vzdálila. Příští den přišla znovu, ukázala mi článek v nějakých starých novinách

a zeptala se, jestli poznávám dívku na fotce. Pozorně jsem se na fotku zadíval a řekl jí, že na té fotce je ona, když byla mladší. To ji opět překvapilo. A nyní je čas říct, proč byla tak překvapená.

Ten rok, kdy se její fotka a článek o ní objevily v novinách, byla díky určitým okolnostem ve stavu klinické smrti. Zemřela kvůli silné otravě, a když její duše opustila tělo, uviděla světelný tunel. Neočekávaně se před ní objevila světelná bytost, zastavila ji a řekla: „Ještě není tvůj čas, vrať se do těla a uzdravuj ostatní!“

Po tomto sdělení ji světelná bytost vrátila do fyzického těla, které už bylo prosto jakýchkoliv jedů! Jmenovala se Maria. Bohužel si nevzpomínám její příjmení. Jako většina občanů SSSR té doby byla ateista. Po této události začala věřit v Boha, protože jí její vlastní zkušenost nebyla schopna nabídnout žádné jiné vysvětlení jejího zážitku z klinické smrti než zásah „vyšší moci“. Začala také léčit lidi, a když jsme se poprvé setkali, byla již národním léčitelem Ukrajiny. Když mě Maria o přestávce uviděla, poznala bytost, která ji vrátila do fyzického těla. Nejprve si myslela, že je to jen náhodná podobnost, ale můj popis, co se jí toho dne stalo, ji velmi znejistěl. A když jsem ji byl schopen poznat na staré fotce, přestala pochybovat o faktu, že jsem to byl já – lidská bytost, ne Bůh, a dokonce ani žádný anděl – který ji zachránil a navrátil do života pomocí takové neobvyklé metody. Řekl jsem jí: „Promiňte, ale já žádný Bůh ani anděl nejsem!“

Je to zvláštní, ale když *Homo sapiens* narazí na něco neobvyklého, ihned předpokládá, že to má něco společného s „vyšší mocí“. Naneštěstí toto zdánlivě vhodné vysvětlení není vždy správné!

To, co se jí stalo, a má účast v tom nemělo absolutně žádnou nadpřirozenou podstatu a bylo v rozporu se všemi náboženstvími, která na Midgard-zemi existují. Ve skutečnosti mnoho náboženství využívá situace, kdy lidé nerozumějí tomu či onomu přirozenému jevu, přivlastní si tyto jevy a deklarují je jako „Boží zásah“, a lidé této lži pokorně věří! Velmi mě mrzí, že se kvůli mým akcím dostala tato žena – tehdy dívka – do náruče církve. Ale měla štěstí – setkali jsme se osobně. Dobře si zapamatovala moji tvář a později mě poznala. (Nebo možná neměla takové štěstí. Možná byla zklamaná, protože zjistila, že ji do života nevrátil Bůh nebo anděl. Pravděpodobně jsem nechtěně zničil její krásnou pohádku, se kterou byl její život jednodušší a lehčí).

A jak mnoho z těch, kterým jsem stejným způsobem pomohl, bude pokračovat v přesvědčení, že byli zachráněni andělem nebo dokonce Bohem? Budou ti, kteří mne nikdy nepotkají a zapamatovali si mou tvář, vůbec přemýšlet o tom, aby ji zkusili porovnat s tváří skutečné osoby? Ve skutečnosti si většina přeje, aby o ně měl Bůh osobní zájem nebo aby alespoň poslal zástupce – anděla! A tady stojí obyčejný člověk! Nu, co můžu dělat? Jsem člověk. Mí rodiče byli velmi pozemští lidé, muž a žena! Když jsem se narodil, neobjevila se na obloze žádná zářící hvězda, nebylo žádné Neposkvrněné početí

atd. Nejsem ani Bůh, ani jeho syn. Ani nejsem inkarnovaný Kristus, ale běžný člověk. No, pravděpodobně ne tak běžný, ale člověk ano!

Později jsem zjistil mnoho zajímavých informací o tom, kdo přivedl mé rodiče dohromady, díky čemuž se narodil můj bratr, já a má sestra. Dnes dokonce vím, proč se měli setkat. Také vím, že má matka měla při porodu bratra problémy: jeho porod jí způsobil obrovské obtíže, a když nosila mne, lékaři jí doporučili potrat, vyhrožující jí mou a možná i její smrtí, jestli ho odmítne. Ale matka rozhodně řekla: „Ne. Co se má stát, to se stane.“ a bez jakýchkoliv potíží pro kohokoliv rychle a snadno porodila! A později se rozhodla pro třetí dítě a porodila svou toužebně očekávanou dceru, mou sestru. Od matky vím, že sestřin porod byl opět komplikovaný, ale porodila nicméně zdravé děvčátko. Jen můj porod byl rychlý a snadný.

Je zajímavé, že v rodině mé budoucí ženy Světlany byla podobná situace, jen v těžší formě. Než její matka měla ji, porodila dvě děti, děvčátko a chlapečka, císařským řezem, ale obě zemřely krátce po porodu. A teprve když měla ji, vše se odehrálo hladce a bez problémů, bez císařského řezu. Rozdíl mezi mou a její rodinou byl ten, že její matka porodila dvě děvčátka a jednoho chlapce, ale jen moje budoucí žena Světlana přežila, a v mé rodině matka porodila dva syny a dceru, ale u porodů mých sourozenců došlo k těžkým komplikacím. Jsem rád, že můj bratr ani sestra netrpěli a nedokážu si ani představit smutek Světlaniných rodičů, kterým brzy po porodu zemřely dvě první děti.

Teď vím a rozumím, proč se toto vše odehrálo, ale nemělo to absolutně žádnou spojitost s Boží prozřetelností, ačkoliv mé rodiče svedl dohromady osud. Vezměme si například tento fakt. Když má matka dokončila venkovskou školu, odešla do zdravotní školy v Kislovodsku namísto nějakého jiného města, kde byla zdravotní škola, například Rostov na Donu. Hlavním důvodem, proč si zvolila Kislovodsk, bylo to, že tam bydlela její teta. A rodiče mého otce se v Kislovodsku usadili krátce před válkou poté, co se jim nějak podařilo uniknout sibiřskému exilu. Poté, co žili ve stepích Kazachstánu (přesnější by bylo Kozák-stán – Tábor Kozáků), kde se jim narodila dcera – otcova starší sestra, se přestěhovali do Kislovodsku, ačkoliv příbuzní dědečka žili ve městě Vladikavkaz.

Z určitých velmi zajímavých důvodů se kavkazské město Minerální Vody ukázalo být velmi neobvyklým místem. Je to jedno z míst na naší planetě, kde je magma neschopno prorazit skrz, ale namísto toho zvedá zemi. Tak vznikly hory *Pjatigorie* („Pětihoří“)! Tyto hory jsou unikátní přírodní úkaz. Je zde velmi silný energetický uzel Midgard-země a naši předkové toto místo považovali za posvátné. V Pětihoří bylo jedno z nejstarších jižních center Slovanů-Árijců – město Kyjev-2 (nedaleko současného Pjatigorsku). Bylo to hlavní město provincie Slovansko-Árijské říše, provincie jménem Ruskolan. Teprve po vyčerpávajících válkách s nepřáteli a po zradě spřáteleného kmene Gótů odešla

větší část Rusů na severozápad a založila nové město Kyjev na Dněpru, který už byl třetím „Kyjevem“ v řadě a nebylo to rozhodně ani první město Rusů, ani „matka/otec“ všech ruských měst, jak tyto vcelku velmi nedávné události prezentují soudobí historici.

V horách Pjatigorie je poměrně velké množství uranové rudy. Proto jsou místní radonové koupele tak proslavené. Všechny přírodní faktory naznačují, že tento krásný kout přírody je unikátní ve všech ohledech a pravděpodobně to byl také důvod, proč osud dovedl mé rodiče právě sem – na místo jednoho z nejmocnějších průsaků Zdroje života, o kterém se mluví v Slovansko-Árijských Védách. Je to také jeden z důvodů, proč byl severní Kavkaz vždy „kamenem úrazu“ pro mnoho lidí, států a říší. Tak či onak, fakta jsou následující... Můj otec se narodil v Kislovodsku a má matka přišla studovat přesně do tohoto města! Někdo řekne, že podobných případů je spousta. Částečně bude mít pravdu. Ale nastalo několik zvláštních událostí, když se mí rodiče „náhodou“ setkali a začali spolu chodit. Můj otec dostal nůž do zad poté, co usadil pár horalů, kteří se k ruským dívkám vždy chovali neuctivě. Čekali na něj za rohem, když doprovázel mou matku na byt, kde bydlela se svými kamarádkami. Přežil díky tomu, že se to stalo v zimě – měl vlněnou vestu a tlustý vlněný kabát. Všechny tyto vrstvy oblečení zabránily tomu, aby nůž pronikl až k srdci – zbýval jen centimetr. Když jsme byli malí, často jsme se ho ptali, kde přišel k té jizvě na zádech.

Ale to není vše! Krátce předtím, než má matka dokončila školu, se ošklivě pohádali a nějakou dobu se nestýkali. V této době matka dostala umístěnku a odjela do Kazachstánu pracovat na mléčnou farmu v podhůří, kde nějakou dobu žila. Můj otec neměl nikdy nouzi o pozornost dívek a také tuto pozornost příznivě přijímal. Podobně má matka také nikdy „netrpěla“ nezájmem ze strany hochů/mužů. Ale... nijak nespěchala přijímat nabídky, a dokonce se před potenciálními snoubenci schovávala. Později se vrátila domů před dokončením povinného termínu, který musel každý absolvent odpracovat, protože tam nebyly ani základní podmínky pro práci a žití. Nejbližší obchod byl více než sto kilometrů daleko! Bylo se tam možno dostat jen příležitostně, pokud posílali zboží z farmy, ve zkratce, stále to byla divočina! Mladý specialista tu neměl kde žít a lékařské „stanoviště“ představovala malá místnůstka.

Poté, co v takových podmínkách žila a pracovala přes osm měsíců, vrátila se domů a začala pracovat v oblastní poliklinice v kozácké vesnici Orlovskaja, která byla zároveň oblastním centrem. Otec ji zde našel a přišel se o ni ucházet, říká, že bez ní nikam neodejde. Pomocí veškeré své vytrvalosti uspěl a vzali se – všechny formality vyřídili v jediný den (15. červen 1958), a v září svou svatbu oslavili v Kislovodsku. I když můj otec matku rozplakal dokonce i po svatbě, jsa docela záletníkem, přesto chtěl jako svou ženu jen ji a nikoho jiného.

Takže ve výsledku někdo nebo něco dělal vše možné i nemožné, aby se rodiče nakonec dostali k sobě. Zároveň někdo nebo něco zajistil, že nůž jen o

vlásek minul otcovo srdce, a zároveň také zajistil, že se nic, co by je mohlo natrvalo oddělit, nikdy nestalo: potvrzení působení protikladných zájmů / sil. Jistě, podobné věci se mohou odehrát i v jiných rodinách, ale já jsem se s ničím podobným nasetkal.

Mnohem později jsem se dozvěděl důvod pro takový prudký zájem o mé rodiče. Někdo velmi stál o to, aby byla genetika starodávného rodu mého otce spojena s genetikou mateřské linie mé matky, pravděpodobně o nic méně starodávnou. Nicméně navzdory přítomnosti tolika podivností v osudu mých rodičů zde není nic povahy konání „Vyšší moci“. Někteří lidé by pravděpodobně byli radši, kdybych začal říkat, že jsem Vyvolený, mluvil o své božské podstatě, protože se mi podařilo dělat věci, které zjevně nezapadaly do konceptů moderní vědy, zatímco Mesiáš nebo Boží posel by na takové skutky nejpravděpodobněji měl „nárok“. Ale já věděl naprosto přesně, že to tak nebylo, a nikdy jsem se nepokusil využít chyb jedné skupiny lidí a protestů jiné skupiny, abych si udělal život jednodušším. Mnoho lidí prostě nechtělo přijmout fakt, že já – člověk – jsem došel sám k pochopení toho, co objasňuji ve svých knihách. Mnoho lidí by dalo přednost tomu, kdybych řekl, že jsem byl vybrán Vyšší mocí nebo mimozemskými bytostmi jako zprostředkovatel toho, co skrze mě chtěli sdělit. Mnoho lidí nebylo spokojeno s faktem, že vše, co jsem věděl a čemu jsem rozuměl, nebylo nic než mé vlastní pochopení založené na mé vlastní zkušenosti, a že jsem člověk, který toto všechno byl schopen udělat bez jakékoliv pomoci nějakých vyšších sil! Jak málo tito lidé věří v člověka, kterým, mimo jiné, sami jsou, uvažující, že poznání může osoba získat jen od někoho jiného, ale ne vlastním vývojem.

Je naprosto možné, že jsem měl jednoduše štěstí a našel jsem ke své genetice, kterou jsem zdědil po předcích, správný klíč a dosáhl osvícení věděním, probouzeje svou genetickou paměť. Ale mé osvícení věděním se značně liší od toho, které měli mí vzdálení i ne tak vzdálení předkové, protože jsem zvolil naprosto odlišnou cestu. To jsem pochopil mnohem později, kdy se mi dostaly do rukou Slovansko-Árijské Vědy a v nich jsem četl o konceptech našich vzdálených předků...

Nechal jsem se opět trochu unést filozofickými úvahami. Vraťme se zpět k událostem listopadu 1990, kdy jsem ještě mnoha věcem nerozuměl. Ale jednu věc jsem věděl jistě: vše, co jsem byl schopen provádět, nemělo žádnou spojitost s Vyšší mocí ani s ničím podobným. Lidem jsem o tom říkal velmi otevřeně, dokonce i těm, kteří si velmi přáli slyšet opak. Ve skutečnosti, kdybych Marii řekl, že jsem anděl, bylo by to pro ni jednodušší pochopit a akceptovat. Ale zopakuji ještě jednou – nevěřím v Boha, ani nejsem boží „nástroj“, ani ničím jiným, a jestliže dělám něco neobvyklého, je to jen proto, že rozumím, jak a proč to dělám, a nesu plnou zodpovědnost za své skutky, namísto abych za to zbaběle činil odpovědné Boha nebo nějakou Vyšší kosmickou mysl! Ať už se to „někomu“ líbí nebo ne...

Dokončil jsem kurz, získal certifikát a vrátil se do Charkova. Poznávací značka na auto byla připravena. Vyměnil jsem německou za ruskou a vyjel do Moskvy. Charkovský student chtěl jet také a přidal se ke mně. Do Moskvy jsme dorazili vcelku rychle, střídající se v řízení. Brzy přijel i Valerij, který byl na Ignatěnkově kurzu také. A každý jsme si šli za svými záležitostmi. Můj charkovský student se zajímal pouze o jednu věc – ať vrátím peníze, které jeho příbuzní přinesli na celnici k zaplacení cla. Slovem se nezmínil o svém dluhu mně za letenku, jeho pas a pobyt v Německu. Viděl jsem, že se velmi bojí, že mu to připomenu a nevrátím mu peníze. Bylo pro mě velmi nepříjemné sledovat to. Ve skutečnosti jediný důvod, proč se mnou jel do Moskvy, byl ten, že jsem měl ve svém moskevském bytě peníze. Ale jeho svědomí byla jeho zodpovědnost. Já jsem ho požádal, aby mi na hranici přinesli peníze, a to byla má zodpovědnost. Proto jakmile jsem dorazil do bytu v Novo-Girejevu, vzal jsem peníze a celou sumu mu vrátil. Když ji získal zpět, ihned zmizel z Moskvy a z mého života. Nepotřeboval jsem takového člověka na své straně!

Jeho chování mi připomnělo postavu z dětského TV seriálu „Eralaš“. Během vyučovací přestávky tlustý kluk jedl s chutí jablko. Poblíž stál druhý kluk a pozoroval, jak jeho spolužák dychtivě ukájí svůj apetit. Když bylo jablko snědno, „pozorovatel“ s lítostí řekl: „Kdybych měl jablko, podělil bych se s tebou!“ Kluk s jablkem mu odpověděl, olizuje si prsty: „To je směla, že nemáš jablko!“

Můj charkovský student se projevil jako obyčejný spotřebitel, který se zajímal jen o svůj prospěch. Nedržel jsem kolem sebe žádnou ze tří osob, které se mnou jely do Německa. A hlavním důvodem byla jejich chamtivost. Každý z nich přemýšlel ve větší či menší míře jen o svém osobním prospěchu a nikoliv jak udělat svět lepším! Mysleli jen na sebe. Nebyla v nich jediná myšlenka na ostatní lidi. Chtěli získat nové schopnosti jen za účelem řešení svých vlastních problémů a to je přesně důvod, proč je ode mne nezískali.

To neznamená, že bych zastával přesvědčení, že by lidé měli být naprosto altruističtí, vůbec ne. Osobně jsem přesvědčen, že by člověk měl mít nějaký cíl a tento cíl by neměl být osobní obohacení. Můj názor je, že by člověk měl aspirovat na něco krásného a ušlechtilého, a peníze nic takového neobsahují a nikdy obsahovat nebudou! Nicméně potřebujeme je, abychom byli v dnešním světě volní! Peníze mohou být jen prostředkem, ale nikdy ne – cílem! Jinak se člověk ocitne v nejděsivějším otroctví, ze kterého se nikdy neosvobodí!

Bylo velmi zábavné slyšet, jak můj charkovský student ospravedlnil svůj nárok na vrácení peněz. Řekl, že to byly peníze jeho rodičů, a on s tím neměl nic společného. Požádal nicméně, ať peníze vrátím jemu. Uvažuji, jestli vůbec považoval za nutné ty peníze rodičům vrátit. Jaký smutný obrázek – pro peníze jsou lidé připraveni lhát, zradit a chovat se podle atd. Byl jsem velmi smutný kvůli takovému chování lidí, pro které jsem udělal velmi mnoho dobrého, aniž bych vyžadoval cokoli nazpět, kterým jsem pomohl od jejich problémů, jež by

sami nikdy nevyřešili. A tyto problémy nebyly jen zdravotní.

Když vznikla potřeba, sáhl jsem do kapsy pro své peníze, na tu dobu velké sumy, a pomohl bez jakýchkoliv podmínek nebo požadavků. Ale ukázalo se, že oni přemýšleli jen o svých vlastních zájmech a nikdy se nezamysleli, proč jsem se vůči nim takto choval. Bylo také možné, že to považovali za hloupost z mé strany. Ale věřím, že lidé si musí navzájem pomáhat a sdílet vše, co mají. Opravdu si mysleli, že nemám pro své vlastní peníze jiné použití? Dokonce ani nechápali, že když jsem jim finančně pomohl, něco jsem sobě odepřel, například realizaci svého snu, protože jsem považoval za důležitější těmto lidem pomoci a mé sny a projekty mohly počkat. Ale z „nějakého“ důvodu ostatní podobným způsobem nepřemýšleli.

Nikdo z mých chráněnců neprošel testem Německa. Není mi líto peněz, o které jsem tím vším přišel, ale je mi velmi líto, že se mezi nimi nenašel ani jeden, který by byl schopen tímto testem projít. Byl jsem však rád, že to vyšlo najevo tak rychle a jejich chamtivost nemohla dále škodit věci, které jsem tehdy sloužil – věci spravedlnosti, zápasu proti sociálním parazitům, jejichž podstatu jsem tehdy právě začínal chápat.

Je samozřejmě ostuda, že tito lidé neprošli testem, ale bylo by mnohem horší, kdyby uspěli ve skrývání jejich skutečné tváře, aby se potom projevila v tom nejméně vhodném okamžiku. Ve skutečnosti mí nepřátelé, sociální parazité, měli téměř neomezené finanční zdroje, a proto když měl člověk tento druh „prohnilosti“, našli by vždy cestu, jak toho využít. Takže by byl potenciálním zrádcem v dormantním módu a jeho aktivace by mohla vést k vážným důsledkům.

Takový „trójský kůň“ je nebezpečný, protože dokud osoba svými skutky neukáže, že se stala otrokem jedné či druhé slabosti, člověk ho nemá právo soudit za to, co ještě neudělal. Člověk má právo na šanci zachovat se správně navzdory faktu, že v myšlenkách již zradil. V posledním momentě může překonat svou slabost a zachovat se podle svého svědomí. Člověku nemůže být toto právo odepřeno. Měl by být hodnocen nejen podle svých myšlenek, ale také – podle svých skutků. Jen při tomto přístupu se lze vyhnout chybám. Taktika, kterou jsem použil v Německu, se ukázala jako velmi účinná. Jistě, mohl jsem s nimi probírat jejich prohřešky, ale to by jen vyústilo v jejich větší opatrnost při svém chování. Jestliže již byli nakaženi virem chamtivosti, zrady nebo zbabělostí, ukryl by se a čekal na svůj „okamžik triumfu“. Je velmi obtížné odhalit takovou časovanou „bombu“ a dokázat, že tam opravdu je!

Ale hnuší se mi myšlenka špehovat ty okolo mne, i když s dobrými úmysly. Chtěl jsem si být jistý, že pokud mám spolubojovníky, mohu se k nim kdykoliv otočit zády bez očekávání, že mi do nich vrazí kudlu. A použitá taktika toho dosáhla velmi rychle a s minimálními ztrátami. Je lepší zaměřit se na komplexní obranu a nezažít žádná nenadálá překvapení od lidí, kterým důvěřujete. A důvěra by měla být získána opravdovými skutky, ne řečmi o nich,

což je ve skutečnosti ten častější případ. Oprávněnost mých závěrů byla potvrzena faktem, že můj charkovský student nepovažoval za nutné mě kontaktovat, když mě hledali Němci. Vtip byl v tom, že když jsem se vrátil do Moskvy, přestěhoval jsem se z bytu, v němž jsem bydlel před cestou do Německa, do bytu k mé sestřenici v Butovu. Němci mě chtěli kontaktovat, protože výsledky experimentů s kosmetikou a šampóny byly pozitivní, a chtěli se mnou aktivněji spolupracovat. Pokusili se mě zastihnout na starých telefonech, ale neuspěli. Proto zavolali mému charkovskému „pomocníku“. Ten již pochopil, že se mu nadále nepodaří mě využít, a fakt, že mě Němci aktivně hledali, dokonce vůbec nezmínil. I když věděl, kde jsem se nacházel, a znal lidi, se kterými jsem byl neustále v kontaktu a přes které bych informaci dostal, z „nějakých“ důvodů se jim o tom nikdy nezmínil. Tento fakt velmi výmluvně charakterizoval jeho prospěchářskou povahu. O tom jsem se ale dozvěděl mnohem později, takže mé závěry o lidských schopnostech pracovat a bojovat proti sociálním parazitům se ukázaly být správné.

Naneštěstí, posledních tisíc let zvýšené aktivity sociálních parazitů přineslo své ovoce. Peníze se staly pro mnoho lidí modlou. Množství takových lidí se zvýšilo zvláště po genetické čistce (geno-cidě) organizované sociálními parazity ve 20. století, kdy byl téměř úplně zničen výkvět ruského národa, počínaje aristokracií a konče rolníky. A přeživším byl vnucen ve své podstatě lživý a nebezpečný pohled na svět.

Skrývajíce své odpuzující konání za krásná slova, komunisté ve skutečnosti ustavili jejich svět bezpráví, nabízejíce možnost „vzestupu“ jen těm, kdo byli připraveni jít kvůli své prosperitě přes mrtvolu.

V důsledku této politiky byla vytvořena nová „elita“ na těchto principech, které se staly příkladem, „odrazovým můstkem“ pro ty, kterým se nepodařilo stát se součástí této „elity“, ale velmi o to stáli. Stalo se velmi nevýhodné být upřímný, slušný a vznešený. Poté, co byl výkvět národa zničen, národ přišel o své jádro a část nositelů ruské genetiky se začala „adaptovat“, ladit na nové podmínky, získávat jako chameleóni barvy nové „vrchnosti“ – sociálních parazitů. Naštěstí ne každý se takto zachoval...

Bohužel nikdo z těch, o kterých jsem přemýšlel jako o svých budoucích družích ve zbraní, neprošel „testem zavšivení“, jak ho nazývám. Nu, je lepší nemít vůbec žádné spolubojovníky než mít kolem sebe přítele s kudlou v kapse, který by mi ji kdykoliv za peníze bodl do zad. Je lepší být v konfrontaci s nepřáteli sám a vědět, že můžete spoléhat jen na sebe, než počítat s ostatními, kteří vás na bojišti opustí, jakmile se objeví první nebezpečí, kteří vás zradí nebo prodají, což by bylo mnohem horší! Je lepší takové „spolubojovníky“ nemít!

23. Parazité útočí

Když jsem se vrátil zpět do Moskvy, rozhodl jsem se věnovat čas zařizování osobních záležitostí. Zaplatil jsem všechny dluhy a přestěhoval se do nového bydliště. Mojí dočasnou základnou se stal byt mé tety Tamary v Butovu, kde žila se svojí dcerou Helenou. Řekla, že mohu přespávat v jejich obývacím pokoji. Helena byla studentkou pátého ročníku a vše, co jsem dělal, ji ohromně zajímalo, byla plná zvědavosti, stejně jako mnoho dalších mladých lidí. Přinesl jsem si s sebou svůj skromný majetek a pak, po krátké době, jsem odjel autem do Charkova. Měl jsem tam pár věcí na zařizování, také jsem chtěl dát do pořádku svůj byt.

Vlastně jsem ve svém jednopokojovém charkovském bytě nikdy nežil, i když jsem ho dostal v září 1988. Důvodů bylo několik, tím zásadním byla potřeba ho opravit – musel jsem vyměnit lino na podlaze, vymalovat stěny i strop. Ale ještě před tím, než jsem se do toho pustil, jsem se rozhodl zajet navštívit svoje rodiče – mimoto se také blížil Nový rok.

Rodiče byli velmi rádi, že mě vidí. Vyndal jsem všechny dárky, které jsem pro ně přivezl z Německa. Moje sestra krátce předtím porodila syna, naskytla se tedy i příležitost ho poprvé spatřit. V té době jsem nevěděl, kdy se mi poštěstí opět rodiče navštívit, nikdy bych si ale nepředstavil, že to bude až za dlouhých šestnáct let – nevěděl jsem, že tak dlouho budu žít v USA. Nicméně teď byli doma rádi, že jsem tam, a já se mohl podělit o svoje příběhy a dojmy z cest. Po několika dnech strávených s rodiči jsem se vrátil zpět do Charkova.

Požádal jsem jednoho z mých přátel, aby mi pomohl prodat videorekordér, který jsem přivezl z Německa. Podařilo se mu to za dobrou cenu a tak jsem měl zase nějaké prostředky na další výdaje, které mě čekaly v souvislosti s bytem. Nejprve jsem se musel zbavit nepořádku po zednících. Z nějakého záhadného důvodu jsem nepořádek po nich objevil až pod linem a na jiných neočekávaných místech. Poté jsem připravil stěny na vytapetování. Abych vytvořil iluzi vysokého stropu, objednal jsem si a použil krycí lištu. Byt ozdobila, a když jsem ho pak vytapetoval, celý prokoukl. Se vším mi pomáhal jeden přítel, kterému jsem za to vděčný. Konečně prostor vypadal hezky, ale byl.....prázdný! Musel jsem si najít a koupit nábytek, který by se do charakteru bytu hodil.

Díky přátelům se mi podařilo koupit koberec s pěkným vzorem, který pokryl celou podlahu, a později i nějaký nábytek (z Jugoslávie) – velmi pohodlná křesla a skládací pohovku. V sovětských časech si toto všechno mohl člověk pořídit pouze za předpokladu, že by si na to počkal několik let nebo pokud měl příslušné „konexe“ a mohl si dovolit za to zaplatit 2 – 3x více. V mém případě jsem nemusel přelácet vůbec nic, protože mi opět pomohli přátelé. Tak či onak, nábytek byl smontován a usazen, v bytě se konečně dalo žít....leč já musel zase zpátky do Moskvy. Důvodem k této krátké návštěvě bylo totiž pozvání od

Alberta Ignatěnka, který mě sem pozval za účelem mnou vedené série přednášek na jeho škole (v půlce února). A protože jsem se rozhodl nabídku přijmout, musel jsem jet. Tak jsem si bytu po jeho zvelebení neužil ani jediný den navíc. Před odjezdem jsem se setkal ještě s pár známými a řekl jim o své účasti na událostech kolem Černobyli, jak jsem apeloval na jednu z nejvyšších vesmírných hierarchií a ti pak poslali vesmírnou loď, která zabránila planetární katastrofě v říjnu 1987.

Jak už jsem se již zmínil dříve, lidé, kteří bojovali s kalamitou na sarkofágu u čtvrtého reaktoru, mohli celý zásah vesmírných hostů pozorovat. Objevení se vesmírné lodi nad sarkofágem bylo jako blesk z čistého nebe a tajným složkám se tento fakt podařilo dokonale utajit. Takže můj příběh, který jsem popsal se všemi nezbytnými detaily (časy a vysvětlením, proč se vesmírná loď objevila), neušel hluboké pozornosti ze strany tajných služeb Sovětského svazu.

Od toho okamžiku se datuje nová kapitola mého života, konkrétně moje opozice směrem k tajným službám SSSR a později i tajným službám jiných zemí. Jistě, ne vše mi bylo jasné hned od začátku. Musím říct, že život mě zkrátka postavil před tento fakt, aniž by se mě zeptal, jestli se mi to líbí nebo ne, jestli to tak chci. Pár dnů po mojí zmínce mezi známými mi byla opět nabídnuta služba v armádě (frčky). Celé se to stalo na ulici, jakoby náhodou, když jsem vycházel z budovy sovětské státní pojišťovny společnosti „Gosstrakh“.

Pouze plat, který mi nabídli, neodpovídal mojí hodnotě, kterou jsem měl, když jsem v roce 1986 z armády odcházel (pozn. Ta nová nabídka byla lepší). Asi si „spletli“ velikost hvězd a jejich umístění (pozn. záměna poručíka za majora). Nabídli mi plat 600 rublů, naprostou volnost jednání, naprostou podporu ze strany vlády pro všechny moje projekty! Také bych nemusel nosit uniformu. Rovněž bych mohl cestovat, kam bych chtěl. Ale..., „někdy“ bych musel udělat to, co po mě budou chtít! Byla to vskutku „krásná“ nabídka, ale mně nepřinášela žádné „potěšení“. Odmítl jsem ji s tím, že dávám přednost absolutní svobodě pro svoje činy a že nejsem připraven vykonávat rozkazy, které by byly v rozporu s mojí vírou a přesvědčením. Nicméně, byl jsem připraven udělat vše, co můžu, kdyby jejich žádost o pomoc korespondovala s mým porozuměním, co je správné a co ne.

Samozřejmě jsem si uvědomoval, že moje rozhodnutí odmítnout spolupráci s tajnými službami, tedy přesně s GRU – vedením tajných služeb, může ohrozit můj život, ale ani to mě nepřimělo k jinému jednání. Už dávno jsem prohlédl naivitu a falešnost sovětského propagandistického „kouzelného zaříkadla“, nevěřil jsem, že naše země měla jakýkoliv prospěch z revoluce v roce 1917. Už jsem měl dávno svůj obrázek o tomto barbarském činu a o těch, kdo za to nesli odpovědnost. Mohl jsem sice říct něco v tom smyslu, že o nabídce budu uvažovat, ale to nebyl můj styl. Uvědomoval jsem si, že po odmítnutí bude následovat represivní reakce ze strany „žoldáků“. Nevěděl jsem jen kdy a jak.

A tak jsem si tedy opravil svůj byt, vybavil podle svého vkusu, ale vše v rámci tehdy možných podmínek. Když jsem to vše dokončil, byl jsem připraven odjet do Moskvy. Tato noc před odjezdem byla poslední, kterou jsem ve vlastním bytě strávil! Auto jsem měl zaparkované na placeném parkovišti. Jak se později ukázalo, neuchránilo mě to před potížemi, třebaže nikdo nic nerozbil ani neukradl.

Později mi došlo, že na autě přibýlo dodatečné zařízení, které bylo umístěno u levého předního kola. V den odjezdu jsem plánoval odjet brzy ráno, abych do Moskvy dorazil za světla. Když jsem se však od auta vrátil do bytu v devátém patře, chtěl jsem si ještě na chvilku zdřímnout. Byl jsem unavený z opravy bytu. Moje „zdřímnutí“ se nakonec protáhlo a já spal až do večera.

Nebudu zde opět do detailu popisovat svoji první zkušenost s „vděkem“ vyjádřeným sovětskými tajnými službami, když jsem se v říjnu 1987 obrátil na Hierarchii vesmíru s prosbou (Černobyl).

Na trase mezi Charkovem a Moskvou mi v jednom z kol explodovala radiově řízená nálož, signálem odpálená na jednom z nejnebezpečnějších míst na trase. Život mi zachránila souhra několika faktorů – na cestu jsem vyrazil pozdě, hodně zastavoval kvůli kamionům, neustále od nich létalo bláto na moje přední sklo, proto jsem se nakonec rozhodl prospat se v autě a pokračovat až v noci, kdy jsou silnice prázdné. Bůh ví, jak by to pak celé dopadlo, kdybych se rozhodl jinak. Nálož explodovala v úseku s prudkými klesáními, poničeno bylo jen moje auto, a to dokonce ne nijak vážně – zásah dostal sloupek u pravých předních dveří.

Bylo k neuvěření, že jsem neskončil v „saltech“ na dně strže. Nikdo z těch, kdo viděli následky nehody, nemohli uvěřit tomu, co se stalo, byť důkazy byly jasné. Auto se nějak zachytilo o ochranné ocelové lano, zatočilo se záhadným způsobem a zastavilo se s přispěním tažného háku. Škubnutí bylo tak silné, že kufr byl promáčklý dovnitř. Shodou šťastných okolností byl mezi těmi pár auty, která projížděla, i nákladňák s navijákem. Vytáhl moje auto zpět na silnici.

Poděkoval jsem všem, kdo mi pomohli, vyměnil jsem kolo a pokračoval v cestě. Nad ránem jsem dorazil do Butova, vyložil věci z auta a šel se prospat. Když jsem pak řekl o tomto incidentu Vladimíru Dmitrijeviči Sergejevovi a podělil se o své podezření, začal mě přesvědčovat, že skutečným důvodem musela být moje řidičská nezkušenost. Nepovažoval jsem se sice za „cool“ řidiče, ale jeho odůvodnění mě nijak nepřesvědčilo, vůbec nebralo v potaz záhadnou obrovskou díru v pneumatice. Její explozi nezpůsobil obyčejný defekt. Díra se dala vysvětlit pouze výbuchem.

Ale potvrzením, že se mě chtějí „zbavit“, nebyla jen ta díra v kole (mohlo se sice jednat i o nějaký skrytý defekt, zdá se mi to ale krajně nepravděpodobné), nýbrž i fakt, že tento pokus nebyl ojedinělý! Třebaže jsem přes Sergejeva poslal tajným službám zprávu, že mě nepřinutí udělat něco proti mé vůli, buď tomu sami nevěřili, nebo se to rozhodli otestovat.

At' už to bylo, jak chce, druhý pokus na sebe nenechal dlouho čekat. Brzy po příjezdu do Moskvy jsem začal přednášet na škole Alberta Ignatěnka nazvané „Fenomén“. V průměru jsem strávil dvě hodiny denně vyučováním. Vedle mě a Ignatěnka tam přednášeli i další. Studentům jsem předkládal své porozumění podstatě přírody a člověka jako takového. Také jsem s nimi pracoval ve smyslu transformace mozku a tím jim umožnil evoluční skok v jejich vývoji.

Místo, kde jsem vyučoval, bylo nedaleko od Sadovoe Koltso (Zahradní křižovatka) na hlavní moskevské silnici. Moje cesta domů byla vždy stejná – od Sadovoe Koltso jsem zatáčel na varšavskou dálnici, minul Danilovský trh a pokračoval dál směrem na Butovo. Obvykle jsem jezdil do školy s bratrem a sestřenicí, kteří rovněž navštěvovali semináře. Když jsem jednou zatáčel na Sadovoe Koltso směrem k dálnici, zahledl jsem šňůru vojenských nákladňáků podél cesty.

Podél dálnice byla dlouhá zděná budova s mnoha menšími obchody v přízemí, o kus dál parkoviště patřící k tržnici. Vojenská auta stála podél celé budovy až ke křižovatce. Nebylo na tom nic podezřelého, kolona klidně postávala podél cesty až do okamžiku, kdy se najednou proti mně z prostředku kolony vyřítit obrovský nákladňák. Můj obranný reflex zavelel k akci a podařilo se mi vyhnout vážnější kolizi. Nehodu s vojenským „Uralem“ tak odnesla jen klika od pravých předních dveří. Prudce jsem stočil směr jízdy do prostředního pruhu a pak se bez dalších problémů dostal až do nejkrajnějšího.

Zastavil jsem a vyslechl si vysvětlení strůjce nehody. Ukázalo se, že kolona patřila jednotce KGB (velmi zajímavé, že?). Řidičem byl důstojník, který měl být za pár měsíců propuštěn z armády atd. Nejzajímavější na tom všem ale bylo, že nákladňák vyjel z prostředku. Sám jsem sloužil v armádě a znám pravidla o chování v koloně. Měl jsem na starosti celou osádku, vím, že by to bylo hrubé porušení rozkazu a vojenského řádu. Ani zmiňovaný důstojník či jiná velící osoba to nemohli nevědět!

S největší pravděpodobností se stalo asi toto. Kolona čekala, až se objevím. Asi byla předem informována o mém opuštění školy, nicméně mně se podařilo urazit vzdálenost rychleji, než očekávali, neměli tudíž dost času na to, aby byl dán příkaz k pohybu celé kolony. Pouze ti, kteří dostali příkaz k vykonání rozkazu – provést nehodu, byli donuceni ke spěchu a z kolony se takto utrhli. Ale ani takový manévr je nezachránil, podařilo se mi akci Urala zabránit, jinak si asi dovedete představit následky vzájemné srážky v takové rychlosti.

Ani druhý neúspěšný pokus je neodradil. V dubnu přišel třetí pokus, nyní už mnohem sofistikovanější. Poté následoval „na frontě“ klid zbraní, tedy alespoň po nějaký čas. Na druhé „straně“ asi přemýšleli, jak a čím se se mnou vypořádat. Mezitím můj život plynul dál...

Vladimír Dmitrijevič Sergejev mě představil s Viktorií Michajlovnou Zubovou, která byla v té době ředitelkou jednoho z ruských televizních kanálů. Podebatovali jsme spolu a velmi se jí líbilo, co říkám. Ze společných debat

vzešel nápad na vytvoření série vysílání pod názvem „Portrét na pozadí vesmíru“. Byla čtyři třicetiminutová vysílání. To první, které bylo vlastně interview se mnou, bylo natočeno v budově TV centra Ostankino.

Pokud byla nastolena debata v duchu běžně zavedených konceptů a pohledů, „účastníci“ debat byli přijatelní, ale když jsme se dostali na konkrétní koncepty či fenomény, požádal jsem Viktorii Michajlovnu, aby k „účastníkům“ přidala nějaká témata, jež by ilustrovala předmět konverzace. Příští vysílání tak bylo obohaceno o další vysvětlující materiál, díky kterému mohli diváci vidět na obrazovce věci, o kterých jsem hovořil. Například když jsem hovořil o dělení buněk a fenoménu úplného zmizení starých buněk a objevení se nových s určitým zpožděním, Viktorii Michajlovně se podařilo nalézt fragment nahrávky procesu dělení buněk pozorovaný skrze mikroskop. Když jsem pak toto vysílání sledoval, byl jsem ohromený!

V jiném vysílání jsme použili epizodu, která byla nafilmována speciálně pro tento účel. Byl to můj experiment, ve kterém jsem přivedl osobu do změněného stavu vědomí. Současně s tím byl encefalografem snímán aktuální stav jejího mozku. V tomto stavu osoba přemýšlela, odpovídala na otázky atd. Avšak podle údajů získaných zařízením měla být ve stavu klinické smrti či kómatu! Práce na vysílání se mi zamlouvala. Byla zajímavá i z důvodu příjemné tvůrčí atmosféry, kterou Viktoria Michajlovna vytvářela (vůbec mi nešla takzvaně „po krku“). Každé další vysílání tak bylo díky ní zajímavější.

Také jsem ve stejném období přednášel v centru „Fenomén“, kam mě pozval Albert Ignatěnko. Vedle Moskvy jsem přednášel ještě v Nikolajevu, jeho rodném městě. Byl jsem požádán, abych s Albertem Ignatěnkem přednášel v Doněcku. V tomto hlavním městě horníků proběhla série přednášek pro lékaře, půlku přednášek jsem dal já, půlku Ignatěnko.

Ve skutečnosti byl tento desetidenní kurz výlučně postaven na nás dvou. Když vše skončilo, organizátoři se na mě obrátili s tím, že při vši úctě k Ignatěnkovi by byli moc rádi, abych další kurz v Doněcku udělal už sám. Pomyslel jsem si, proč ne!? V podstatě šlo jen o to najít vhodný čas, prostor a lidi. S místem problém vůbec nebyl. Určitou nevýhodou snad jen bylo, že jsem nemohl účastníkům kurzu nabídnout žádný certifikát.

Sdělil jsem jim, že jejich nabídku zvážím, a že kdyby neměli problém s absencí certifikátu, že by to s největší pravděpodobností šlo. Mezi lidmi, kteří kurz v Doněcku organizovali, byla i novinářka Valentina, která mě požádala o telefonní číslo a projevila zájem napsat článek o mých akcích ohledně Černobyli. Krátce poté přijela do Moskvy a my se jednou nebo dvakrát sešli. Z článku nakonec nic nebylo, ale tato žena se snažila probudit zájem o moji osobu u jednoho amerického obchodníka. Dokonce došlo i k vzájemnému setkání s ním, nevyústilo to však v nic konkrétního. Nicméně jsem této ženě nesmírně vděčný za jednu věc – byla to ona, která mě seznámila s mou budoucí ženou Světlanou. Okolnosti s tím spojené jsou úsměvné.

Světлана pracovala jako televizní novinářka pro polskou sekci evropské vysílací společnosti „Antenna“. Ve své práci hledala lidi obdařené neobvyklými přírodními dary, převážně na území SSSR. Byla to právě ona, kdo objevil jména, která se stala tak známá později, koncem osmdesátých a začátkem devadesátých let.

Nuže, novinářka z Doněcku Valentina se setkala se Světlanou a zeptala se jí, jestli by pro ni Levašov (člověk, který transformuje mozky) nebyl zajímavý. Zvláštní na tom celém bylo to, že jakmile mi dala na Světlanu telefonní číslo, nečekaně zmizela z mého života – od té doby jsem už o ní nikdy neslyšel, ani mi nikdy nezavolala. S největší pravděpodobností byla její role splněna tím, že nás dala dohromady a tak spojila naše osudy! Jsem jí za to velice vděčný!

Zhruba ve stejnou dobu, v dubnu 1991, „vojenské operace“ namířené proti mé osobě opět začaly. Jednou pozdě večer se spustil alarm na mém autě. Podíval jsem se z okna, ale nic jsem neviděl. Pomyslel jsem si, že se snad někdo vozu jen dotkl. Ráno jsem odjel na schůzku. Často mě na schůzky doprovázela sestřenice. Stejně tomu bylo i onoho rána. Den před tím jsem doplnil nádrž na maximum a také čtyři kanistry, které jsem vždy vozil v kufru. Ti, kdo pamatují tyto časy, jistě dobře vědí, jak dlouhé byly fronty u čerpacích stanic.

Tak jsem vyrazil na setkání. Byl duben a silnice byly pokryté břečkou. Jak jsem řídil, najednou jsem si povšiml ručičky ukazatele stavu paliva v nádrži, která klesala velmi rychle dolů! Doslova před očima. Nejdřív mě napadlo, že se rozbilo čidlo. Zastavil jsem tedy, zkontroloval všechny kontakty a pokračoval dál. Ale nic se nezměnilo – ručička stále neuvěřitelnou rychlostí klesala. Opět jsem zastavil, tentokrát nechal motor běžet a vystoupil z auta.

Před tímto incidentem jsem neměl nejmenší ponětí o tom, kde se v mercedesu nachází palivová pumpa. Bylo mi ale hned jasné, že problém se nachází pod pravým předním kolem. Ohnul jsem se a ..., spatřil velmi zvláštní věc. Z palivové pumpy (jak jsem se později dozvěděl) tryskal proud benzínu. Ten pod tlakem dopadal na zem a jeho kapky se rozprskávaly do všech směrů. Blízko toho se nacházely svorky elektromotoru, který vše uváděl do pohybu. Když to zkrátím, benzín, elektrické jiskry...byla to velmi „radostná“ situace s jasným rozuzlením.

Jasně jsem si uvědomoval možné nebezpečí. Proto jsem hned sestřenici „vyhnal“ z auta a našel nejbližší telefon, abych zrušil schůzku. Zavolal jsem svému automechanikovi, abych mu problém popsal. S největší pravděpodobností jsem mu nebyl schopen popsat vše dostatečně přesně, protože když jsem se k němu nakonec dostal (a trvalo mi to docela dlouho na seminář dojet, celkově jsem ještě s touto závadou najel kolem 70 km) a on to uviděl na vlastní oči, jeho první otázkou bylo, jak je vůbec možné, že jsem to přežil a nevyletěl do vzduchu!? Řekl mi asi následující.

Pouzdro (tělo) pumpy je ze speciální slitiny, která se v případě výbuchu či

jiného poškození rozlomí na kusy. Je to tak prý uděláno, aby se zabránilo úniku paliva (pod tlakem) z prasklin na benzínové pumpě, protože pak by nevyhnutelně následovala exploze. Nabízí se tedy následující vysvětlení: někdo vyvrtal malou díрку do těla benzínové pumpy mého mercedesu, aby mohl ven a pod tlakem prýštit benzín, který by se následně rozprskl po celém spodku auta. Vyvrtat takovou díрку je možné pouze s použitím speciálního vysokorychlostního vrtání, protože jinak by se slitina rozlomila na kusy. Není v podstatě možné podobnou vrtačku běžně koupit, ani tehdy, ani nyní. Nuže, zdá se být jasné, kdo vyvrtal tu „díru“ do dalšího světa a proč.

Mechanik se na mě nevěřičně díval se slovy, že nerozumí, jak jsem se k němu vůbec dostal, aniž by došlo k explozi. Podle jeho mínění totiž mohlo k výbuchu dojít doslova v každou vteřinu od momentu, kdy došlo k úniku paliva pod tlakem, byl to prý zázrak. Taky mě to napadlo, ale skutečnost, že nedošlo k nejhoršímu, byla pro mě vlastně samozřejmá. Vše způsobil můj systém ochrany, jeho efektivita byla nyní prověřena tajnými službami. Ty sice vše dobře promyslely, ale nebýt ochranného systému, byl bych uhořel zaživa a nikdo by nikdy neměl šanci se dozvědět skutečnou pravdu o všech okolnostech a o díře v benzínové pumpě.

Chlapík z dílny neměl novou pumpu, proto se okolo díry rozhodl použít svorku, já se mezitím vydal zařizovat další potřebné věci. Doufal jsem sice (před touto událostí), že můj ochranný systém funguje, ale nemohl jsem si být stoprocentně jistý, protože doposud nebyla žádná příležitost se o jeho efektivitě přesvědčit. Ta příležitost teď přišla – došlo k prověření, jakákoliv nedokonalost v systému mohla být zaplácena smrtí.

Všechny operace, které proti mně tajné služby rozpoutaly, byly současně prvními testy mnou používaných pozemských metod a ty mě nezklamaly. Muselo to být pro tajné služby nepříjemným zjištěním, když si uvědomily, že má slova o ochranném systému nejsou žádným blafováním, žádnými bláboly. Na nějaký čas došlo k uklidnění situace. Mezitím se druhá strana rozhodla změnit taktiku, ale o tom později. Nyní bych se rád rozpovídal o příjemných událostech, které mě potkaly v dubnu – květnu 1991.

24. Nový zvrát osudu

Koncem dubna – počátkem května 1991 se v mém životě odehrály některé velice důležité události, které byly důležité jak pro mě osobně, tak pro věci, kterým jsem zasvětil svůj život. Nicméně abych zabránil zmatku ve vyprávění, budu události popisovat chronologicky. Jak jsem zmínil dříve, po mém návratu z Německa ruský televizní kanál „Kanál 2“ odvysílal čtyři půlhodinové dokumenty o mně a o mých konceptech pod názvem «Портрет на фоне мироздания» („Portrét na pozadí vesmíru“). Režisérem těchto dokumentů byla

Viktorija Michajlovna Zubová (Виктория Михайловна Зуб), se kterou jsem na výrobě pořadů s velkým potěšením pracoval. Pokusili jsme se společně najít optimální verzi, aby tyto filmy byly zajímavé pro co nejširší publikum. Doufám, že pro Viktorii Michajlovnu byla práce se mnou také příjemná. Když tyto filmy „spatřily světlo světa“, kontaktoval mě skrze ni Valentin Rasskazov, tehdy jeden z pracovníků archangelského vysílání. Po pravdě jsem nikdy nezjistil, jakou pozici přesně zastával. Ve skutečnosti mě nikdy nezajímala pozice člověka, ale jen jeho slova, činy, koncepty a zájmy. Valentin Rasskazov mi volal a několikrát jsme se sešli. Obvykle přišel ke mně do Butova, nebo jsem já šel za ním do hotelu. Ve zkratce, byla to běžná rutina schůzek, které se mohly ukázat jako plodné.

Diskutovali jsme mnoho témat a objasnil jsem mu svůj pohled na existující události. Výsledkem těchto schůzek byl vznik myšlenky na zorganizování série vystoupení v Archangelsku. Dohodli jsme se, že tam pojedou. Představil mě svému synu Dmitriji, který byl tím, co jsem dělal a říkal, také velmi zaujat. Načež odjeli nazpět a zůstali jsme v kontaktu po telefonu.

Dával jsem přednášky ve škole Alberta Ignatěnka v Moskvě, Nikolajevu a Doněcku. Několik lidí z Nikolajeva mi nabídlo zorganizování vlastního semináře. Neodpověděl jsem zamítavě ani naopak, ale slíbil, že o tom popřemyslím. Mělo to neočekávané vyústění, které jsem nemohl tušit, ale vrátím se k tomu později.

Jednoho dne mi zavolala nějaká žena a představila se jako reportérka polského oddělení evropské vysílací společnosti „Antenna“. Řekla, že se jmenuje Světlana a že novinářka z Doněcku, Valentina, jí dala můj telefon a řekla, že jsem schopen dělat transformace mozku. Řekla, že jestli je to pravda, velmi ráda by se se mnou setkala, protože se o tento druh fenoménů zajímá a hledá v SSSR osoby s neobvyklými schopnostmi. Pokud lidé měli neobvyklé schopnosti, její tým vyrobil dokument, který se vysílal po celé Evropě.

Domluvili jsme se na schůzce a ona mě požádala o svolení vzít s sebou přítelkyni. Měla velmi zvláštní přízvuk. Ačkoli hovořila výbornou ruštinou, nedokázal jsem rozpoznat, z jaké země pochází, a předpokládal, že je z Polska, protože reprezentovala polskou televizi. Jak se však ukázalo později, mýlil jsem se...

Reportérka Světlana dorazila na schůzku s přítelkyní Olgou. Když jsem otevřel dveře, spatřil jsem krásnou ženu s úžasnými zelenými očima. Nic podobného jsem nečekal. Její příjemný melodický hlas byl kombinován s nepřehlédnutelným vzhledem. (Později jsem se dozvěděl, že byla profesionální zpěvačkou, graduovala z konzervatoře ve Vilniusu a v Litvě byla pěveckou hvězdou). Brzy se ukázalo, že také vlastní vynikající intelekt a pozoruhodné paranormální schopnosti. Pozval jsem své hosty dovnitř a nabídl čaj, abych vytvořil příjemnou atmosféru. „Čajová ceremonie“ nám dovolila uvolnit se a „nastavit tón“ další konverzace. Po krátkém povídání o počasí a radostech

cestování v Moskvě a předměstí jsme se přesunuli k tématu, kvůli kterému mí hosté přijeli. Popsala mi detailněji svoji práci a sdělila jména několika slavných lidí, které našla a pro které „vyčistila cestu“. Jestliže našla zajímavou osobu, pokusila se zajistit, aby se objevila v sovětském centrálním vysílání, než se tyto pořady vydaly do Evropy.

Světlana řekla, že tvrzení doněcké novinářky o mé schopnosti transformovat mozek ji překvapilo. Proto mě požádala o vysvětlení, zda tomu dobře rozuměla a co tím přesně myslím. A já jsem začal vyprávět o své práci, které jsem zasvětil svůj život, a jak jsem šel proti proudu, navzdory úšklebkům a výsměchu ostatních: ačkoliv tito lidé neměli nejmenší ponětí, čemu se posmívají. Obvykle se úšklebky a výsměch velmi rychle vytratily, když jsem začal svá slova dokazovat.

Začal jsem jí o tom vyprávět a byl překvapen, že se z její strany žádný výsměch neobjevil, dokonce ani jen v myšlenkách. Obvykle hovor s neznámým člověkem začínám okrajovými tématy a sleduji, jak tento člověk na moje slova reaguje. Jestliže vidím, že přijímá informace dobře, že jeho mozek nezačíná „vařit“ a že si nemyslí, že někdo (konkrétně já) přišel o rozum, začnu postupně přidávat zajímavější (z mého pohledu) informace a zmiňuji se o způsobech, jak jsem došel k tomu či onomu závěru či pochopení. Ale i když lidé přijímají informace dobře, v hodině, maximálně dvou, se jejich mozek začne „přehřívat“.

S touto ženou byla situace opačná – čím více jsem jí řekl, tím byla zaujatější a tím více vnitřního zájmu jsem v jejích očích viděl. Je vždycky příjemné potkat někoho, kdo rozumí tomu, co říkáte. Natolik jsem se ponořil do vyprávění, že když jsem „přišel opět k sobě“, ukázalo se, že je velmi pozdě a poslední spoj už odjel. Světlana mě poprosila, zda by bylo možné zavolat do Butova taxíka. Odpověděl jsem, že to by bylo jistě možné, ale je nepravděpodobné, že by taxi dorazilo. Občas však bylo možné nějaké najít poblíž stanic metra, a nabídl jsem, že je na hotel odvezu. Odmítl jsem všechny námítky, že mě nechtějí zdržovat, a řekl, že krásné ženy by neměly „pokoušet štěstí“ pozdě v noci. Vzal jsem klíče od auta a vyrazili jsme.

Můj mercedes stál před vchodem, hned pod okny tetina bytu. Nasedli jsme a vyjeli směrem na Moskvu. Světlana měla pokoj v hotelu „Kyjev“ poblíž kyjevské železniční stanice. V těch dobách na moskevských cestách bylo aut málo, v noci skoro žádná, a bylo možné jet rychle. Jedinou překážkou byly hlídky a pokuty za překročení rychlosti. Tento faktor mne trochu omezoval, nicméně v noci jsem málokdy jel pomaleji než 100 – 120 kilometrů za hodinu. Proto jsem své hosty na hotel dopravil velmi brzy, popřál jim dobrou noc, rozloučili jsme se a vydal jsem se zpět.

Světlana mě navštívila několikrát společně s Olgou a později začala chodit sama. Olgu naše rozhovory vcelku nezajímaly. Přišly ji nudné. Zajímala se o vcelku jinou věc, a když viděla, že ji nezíská, začala být viditelně znuděná a neobtěžovala se to ani skrývat.

Rozhovory se Světlanou byly zajímavé nejen proto, že jsem měl vděčného posluchače, který rozuměl všemu, o čem jsem mluvil, a nemusel jsem kontrolovat a dávkovat informace, aby si nezačala myslet, že jsem blázen. Bylo to její porozumění tomu, o čem jsem mluvil, které tuto ženu odlišovalo od spousty jiných lidí, s nimiž jsem mluvil. Ve skutečnosti jsem vždy věděl, zda člověk rozumí tomu, co říkám, a do jaké míry tomu rozumí. Velmi často osoba jen vybere části, které jsou jí více či méně srozumitelné, a získá iluzi kompletního porozumění řečenému. Někdy člověk více chápe jen na podvědomé úrovni, nebo dokonce úrovni genetiky, i když takové pochopení je také nutné i důležité. Někdy si osoba velmi přeje porozumět, ale ačkoliv je její touha velmi silná, v procesu porozumění jí nepomůže. Světлана rozuměla téměř všemu správně, a pokud jí něco nebylo jasné, pochopila to velice rychle. Důvod pro takové porozumění se stal velice rychle zřejmým. Jak jsme postupovali ve vzájemné důvěře, podělila se se mnou o některá fakta ze svého života, která neřekla nikomu, ani své rodinně a nejbližším. Ale nebudu předbíhat události...

Když jsme se seznámili, holdovala cigaretám. Po několika setkáních jsem se k tomu rozhodl zavést pozornost a začal kampaň proti tabáku. Ne protestovala proti mým argumentům, ale také nebrala škodlivost kouření příliš vážně. Rozhodl jsem se jí dokázat svůj postoj. Nejlepší cesta, jak dokázat protivníkovi omyl, je umožnit mu, aby se o tom přesvědčil sám. Proto jsem jí nabídl od tohoto zlovyku pomoci a také transformovat její mozek, aby se mohla přesvědčit, že jsem měl pravdu. Neměla žádné námitky, jen řekla, že to bude těžko fungovat, protože na ni doposud nic nefungovalo – bez ohledu na to, kdo se pokoušel a jak dlouho. Navíc řekla, že na ni hypnóza ani jakýkoliv podobný vliv nemá účinek. Odpověděl jsem, že ačkoliv hypnózu umím, nebudu dělat nic podobného druhu – jen kvalitativně transformuji její mozek a dám jí tím nové schopnosti. Souhlasila a já jsem začal s transformací. Měla nádhernou vnímavost a velmi pružnou genetiku. Již po několika minutách práce byla Světлана schopna vidět svůj mozek a jiné vnitřní orgány. Když se to stalo, požádal jsem ji o malý experiment. Řekl jsem jí, ať si dá cigaretu a zároveň sleduje, co se děje s jejím mozkiem. Výsledek experimentu ji šokoval. Světлана viděla, jak se následkem kouření neurony v jejím mozku svíjejí a umírají. Výsledek experimentu pro ni byl jako atomová exploze! Její obličej prozradil opravdový úžas nad jevem, jehož byla právě svědkem.

Po tomto experimentu se cigaret vzdala nadobro. Když byla všeho toho svědkem, byla nejen ohromená tím, co viděla, ale také rozhozená; ohledně problému, jak kompenzovat poškození, ke kterému již došlo. Uklidnil jsem ji a nabídl vyčištění těla od následků kouření a rekonstrukci zničených neuronů. Začal jsem pracovat a Světлана proces pozorovala. Viděla své plíce a povlak černého dehtu, který pokrýval průdušky a vzduchové komůrky. Potom začala kousky černého dehtu vykašlávat, což ji ještě více přesvědčilo o tom, že to, co při mém působení viděla, byl skutečný obraz a ne výsledek sugesce.

Naše vzájemné porozumění postupně rostlo. Jednoho dne se mě Světlana zeptala, proč o tomto všem téměř nikdo nic neví, proč nikdy neslyšela mé jméno? Bylo její prací hledat přesně tento druh osob, a nikdy o mně od nikoho neslyšela, dokud se jí osobně nezmínila novinářka z Doněcku. Slyšela o mé ex-manželce, ale ani slovo o mně, ačkoliv hledala přesně to, co jsem jí dal – porozumění. Řekla, že jeden z důvodů, proč souhlasila s touto prací, bylo to, že doufala v nalezení odpovědí na otázky, které ji trápily od dětství, pokud bude přímo pracovat s lidmi, jež mají neobvyklé schopnosti. A ačkoliv se setkala s mnoha takovými lidmi, nikdo jí nebyl schopen dát porozumění tomu, co dělal, a vysvětlení toho, co se jí dělo po celý její život. Pokusil jsem se jí vysvětlit, že má „neznámost“ byla výsledkem vážného nedorozumění s tajnými službami. Přesněji řečeno, osobně jsem s nimi žádné nedorozumění neměl. Byli to oni, kdo nerozuměli tomu, co dělám a proč. A to byl důvod, proč bylo mé jméno na černé listině.

Když Světlana toto vše slyšela, sebejistě řekla, že mi může dokázat, že se mýlím a že pravděpodobně ta situace nastala proto, že jsem neprojevoval dostatečnou aktivitu. Řekla, že je připravená udělat to hned, v mé přítomnosti – že zavolá tehdy velmi dobře známou TV redaktorku Merkulovovou, která pracovala v moskevském Kanálu 3 a vedla několik velmi známých pořadů. Prokázala Světlaně laskavost více než jednou, když například pustila Světlaniny «чудиков»⁸ v hlavním čase – v pátek večer, hned po zprávách. Navíc je dokonce zařadila do vysílání místo vystoupení Borise Jelcina a Gabriela Popova v době, kdy vrcholila jejich kampaň ve volbách prvního prezidenta Ruské federace a prvního starosty Moskvy!

Byl jsem jedině pro a ona neodkládala věc „na jindy“, vzala telefon a vytočila číslo. Slyšel jsem jen to, co říkala Světlana. Po obvyklých zdvořilostech Světlana řekla, že potřebuje ukázat dalšího «чудика». Z průběhu konverzace jsem mohl usoudit, že osoba na druhém konci specifikovala detaily: který den, jak dlouho atd.. Poté Světlana vyslovila mé jméno a příjmení a uviděl jsem v její tváři výraz velkého překvapení. Zjevně když Merkulovová uslyšela mé jméno, na moment se odmlčela, pak řekla, že to nejde, a zavěsila. Po tomto již Světlaně nikdy nezavolala, ačkoliv předtím ji nikdy neodmítla a sama jí často volala.

Světlana byla reakcí Merkulovové velmi překvapena, ale nebylo to její poslední překvapení spojené s mým jménem. Zнала Vadima Belozerova, který byl zapojen do podvodů týkajících se nahrávek výsledků mých experimentů a mé práce. Řekl jsem Světlaně, jak a proč to udělal, když mě vystříhl ze všech materiálů a namísto toho vložil jiného člověka. Světlana ho požádala, aby jí z filmu dal nějaký materiál kvůli možnosti s ním pracovat při tvorbě pořadu pro vysílání v Evropě. Bez problémů souhlasil, ale když slyšel, že ji zajímala

---

⁸ чудиков – „výstředníci / podivíni / excentrici“ – Světlanin pořad o lidech s neobvyklými schopnostmi, pozn. překl.

pravda o tom, kdo byl autorem výsledků ve filmu ukázaných, zmizel a víc se nikdy neobjevil.

Světлана mi řekla, že během její tříleté práce v Moskvě byl Vadim Belozеров vždy velkým nadšencem ohledně její práce a vždy jí vyhověl, vždy si pro ni našel čas. Mohla sledovat materiál z jeho archivu hodiny. Navíc jí nabízel z jeho pohledu zajímavé materiály, aby si mohla vybrat, co potřebovala. V jeho archivu našla materiály o zhruba dvou stovkách «чудикам», jak ty odvysílané, tak ty, které se na obrazovkách nikdy neobjevily. Ale poté, co mu zavolala a požádala ho, aby jí dal nějaké materiály týkající se mě, slehla se po něm zem. Světлана mu ještě několikrát volala, ale z „nějakých“ důvodů se vždy ukázal být velmi zaměstnaný a neměl pro ni už čas. Očividně se najednou „přivalila“ spousta práce!

Všechny tyto věci Světlanu velmi překvapily. Neočekávala, že by něco takového mohlo být možné, a musela uznat, že jsem měl ohledně „černé listiny“ pravdu. Ale tyto okolnosti neovlivnily její osobní zájem o to, co jsem dělal a co jsem si myslel ohledně toho či onoho jevu. Její zájem dokonce ještě narostl.

25. Světlanino tajemství

Když jsem jí pomohl vcelku neobvyklými metodami od kouření, Světлана se mi svěřila s tajemstvím, které pro ni bylo mnoho let prokletím. Z nějakého důvodu, který nemohla pochopit, opakovaně slýchávala myšlenky ostatních lidí, kteří se nacházeli poblíž. Bylo to obzvláště těžké vydržet ve veřejných místech, když jí začala najednou v hlavě zvonit kakofonie hlasů. Jakákoliv myšlenka jiné osoby jí v hlavě zněla, jako by byla vyslovena nahlas.

Tento jev je vcelku dobře ukázán ve filmu „Scanners“. Ve filmu byla speciální látka, která byla schopna osobu-scannera chránit před takovou supernímavostí. Bez ní se scanner zbláznil. Ale to bylo ve filmu, kdežto v reálném životě žádná taková látka nebyla. Jsou sice určité léky, které jsou lidem v podobných situacích dávány, ale ty jen „usmaží“ mozek a „lékaři“ považují problém za vyřešený. Moderní medicína ve skutečnosti považuje stav „jasnoslyšení“ za psychickou nemoc, čímž tento fenomén zcela jistě není.

Velmi často lidé, kteří měli sklony k super-citlivému vnímání, skutečně získali po „léčbě“ problémy se svou psychikou. Světлана to vše věděla a chápala, že s její psychikou je vše v pořádku. Proto pro ni bylo těžké vydržet chaos cizích hlasů v hlavě, především když se s problémem nemohla nikomu svěřit. Mohu se jen domnívat, jak velkou sílu vůle musela mít na ochranu svého duševního zdraví a přitom nedat najevo lidem okolo, že se jí děje tento druh věcí!

Takže se mi rozhodla s problémem svěřit. Tou dobou jsem již celkem dobře chápal podstatu telepatie, proto jsem jí řekl, že věřím, že jí s tímto problémem

budu schopen pomoci. Problém jako takový vznikl kvůli jejím silným vrozeným paranormálním schopnostem, které ale nebyla schopna během dětství a dospívání správně rozvíjet, a tak nedokázala své schopnosti kontrolovat. Pochopil jsem podstatu problému a provedl nutné evoluční změny. Po tom mohla vůlí kontrolovat příchozí telepatické informace. Navíc jsem tuto opravu udělal v „bojových“ podmínkách. Pointa byla v tom, že Světlana dostala další „záchvat“ jasnoslyšení, když jsme kráčeli po ulici Arbat mezi tisícovkami lidí, kteří obvykle v tu dobu navštěvovali toto moskevské kulturní centrum. Po mé korekci se kakofonie hlasů ze Světlaniny hlavy kompletně vytratila a nikdy se znovu nevrátila. Ale to neznamená, že ztratila svůj dar telepatie. Naopak, její schopnosti přijímat telepatické informace se dramaticky zvýšily, jen nyní tento dar mohla vědomě kontrolovat. Stala se pánem svého daru, ne jeho otrokem. Získala schopnost přijímání telepatických informací „zapnout“ a „vypnout“, kdykoliv potřebovala, podle své vůle, a přijímat je jen od konkrétního člověka, ne od všech nablízku, a mnoho dalších věcí...

Jeden by měl vidět Světlanin šťastný obličej, aby pochopil, jak velké břemeno se mi podařilo z jejích ramen sejmout. Stala se svým vlastním pánem a její dar na ni nadále nepůsobil tlak, naopak, začal rozkvétat ohromnou rychlostí. Byla mými příběhy o vesmíru a jiných civilizacích tak unešena, že se mě jednou zeptala, zda by bylo možné, aby na vlastní oči viděla Velký Vesmír, galaxie, hvězdy a jiné civilizace. Měla impozantní vrozené kvality a moje transformace mozku mohla stavět na nádherných základech. Když Světlana získala kvalitativní transformaci mozku pro práci ve Velkém Vesmíru, „vstoupila“ do této práce, jako kdyby ji znala věky.

Mnoho lidí, kteří podstoupí transformaci mozku, má těžkosti zvyknout si na své nové schopnosti, na absolutně odlišné podmínky a principy. Pro mnoho lidí se změna principů myšlení stane „kamenem úrazu“. Tato změna byla nutná pro osvobození se od způsobu myšlení v troj-dimenzionálním světě, naučit se myslet, reagovat, vnímat a operovat odlišně. Pro většinu lidí se to ukázalo být obrovským problémem. Z toho důvodu začali vymýšlet a vytvářet pro ně neobvyklé věci a objekty.

Když bylo nutné s někým bojovat, vytvořili „super-meče“ – jako v sci-fi románech – plazmové nebo laserové pušky a děla a začali „střílet“ bez pochopení faktu, že se nacházejí ve velmi odlišné realitě – realitě, do které se nedostali pomocí kosmických lodí nebo dokonce létajících talířů, ale výsledkem pohybu v prostoru pomocí vlastní vůle! A to je naprosto odlišná úroveň vývoje, která je nepoměrně větší, než pohyb ve vesmíru v létajících talířích, nemluvě o „kosmických lodích“ moderní pozemské civilizace. A člověk by měl v této realitě operovat podle podmínek, které zde existují.

Jistě, moderní spisovatelé sci-fi k tomuto stavu svým dílem „přispěli“, projektující do svých prací pozemskou mentalitu. Ve Velkém Vesmíru jsou nepochybně civilizace na různých stupních technického vývoje – některé z nich

jsou na nepoměrně nižším stupni než my, některé jsou zase na podstatně vyšším stupni. Nicméně ani nejvyšší stupeň technického rozvoje neznamená nejvyšší stupeň rozvoje obecně. Sofistikovanější technické prostředky jen umožní dostat se dále do vesmíru, než je možné pro naši civilizaci, ale i kdyby bylo možno překonat vzdálenosti miliard světelných let, je to jen malý krůček v obrovských prostorách vesmíru.

Obyvatelé Midgard-země mají unikátní možnost proniknout do hlubin vesmíru do vzdáleností, které jsou jednoduše pro většinu civilizací nemyslitelné. Člověk z Midgard-země má možnost ovlivňovat globální procesy na úrovních jak lokálních, tak Velkých Vesmírů, používá jen své vědomí, sílu myslí. Jediná podmínka, aby toho všeho mohlo být dosaženo, je korektní vývoj a přítomnost správných základů. Ale nyní, když se člověk náhodou octne ve Velkém Vesmíru, začne se tam chovat jako dítě, se všemi dalekosáhlými následky, které mohou nastat.

Velmi často zástupci takzvaných Temných sil Velkého Vesmíru (vesmírní sociální parazité) spatří nesoulad mezi formou a obsahem a využijí nevědomost těchto lidí, manipulující je ke svým vlastním parazitickým účelům. Lidé, kteří se dostanou do „spárů“ vesmírných neřádů, si naprosto neuvědomují fakt, že s nimi vesmírní parazité jednoduše hrají hru „na kočku a na myš“, protože vidí, že tito lidé mají mimořádné kvality bez nejmenší představy, co doopravdy vlastní. Jistě, neměli bychom svalovat veškerou vinu na tyto „evoluční děti“, ale mají na tom, že se nechali proměnit v ovládané loutky, také svůj nemalý podíl. Nebylo jim po chuti naučit se myslet odlišně. Nezamýšlejí se nad (pro ně) novými jevy, ale jednoduše na ně aplikují své obvyklé přístupy. A to je ta nejhorší chyba!

Takže, Světlana se od mnoha lidí, kterým jsem transformoval mozek, velmi lišila. Velmi rychle porozuměla novým pravidlům, jako by si jednoduše oprášila staré znalosti, které pro ni byly tak přirozené jako dýchání. Později jsem zjistil důvod tohoto jevu. A zatímco jsem pro ni otevřel svět Velkého Vesmíru, ponořila se do něj, jako kdyby to byla její skutečná realita, což ve skutečnosti nebylo příliš daleko od pravdy!

Vytvořil jsem pro ni nové transformace, vymýšlel nová „udělátka“, která jsem testoval nejprve na sobě, než jsem stejnou věc vytvořil i pro ni. Obvykle jsem vždy testoval nové myšlenky nejprve na sobě, udělal transformaci svého mozku a pozoroval své reakce na inovaci. Během procesu „zvykání si“ na nové vlastnosti a kvality jsem je doladil do optimálních podmínek a teprve poté dělal novou transformaci u ostatních. Pokud jsem na někom udělal neotestovanou transformaci, osoba procházela periodou adaptace na kvalitativně nový mozek s obtížemi. Udělal jsem to párkrát a pak tento postup opustil. Později jsem experimentoval jen na sobě, a používá své zkušenosti, dopracoval inovaci do takového stavu, že ostatní nezažívali během procesu téměř žádné nepříjemné pocity a žádné přetížení.

Chtěl bych věnovat pozornost následujícímu faktu. Kvalitativní transformace mozku, kterou provádím, je doprovázena kvalitativními změnami v lidském duchu – jsou vytvořena nová těla ducha, která osoba před mým zásahem nikdy neměla. Bez těchto nových těl je jednoduše nemožné vytvořit nové kvalitativní struktury mozku, protože jejich vytvoření je bez kvalitativní změny ducha nebezpečné. Aktivace struktur mozku bez odpovídajících struktur ducha/podstaty může lidského ducha vážně poškodit nebo dokonce silou proudů primárních hmot, které protékají přes takové struktury, kompletně zničit.

Toto nejsou jen slova – stojí za nimi reálná zkušenost! Přesně toto může být pozorováno, pokud neexistuje kvalitativní soulad mezi strukturami mozku a lidského ducha. Tento fakt je založen na mé osobní zkušenosti. Jednou jsem dělal nějakou práci a mým tělem protékaly silné proudy primárních hmot, které mi spálily nervy v pravé ruce. Nenazval bych pocit, který jsem tehdy zažil, příjemným. Z určitých důvodů jsem nemohl přerušit práci. Musel jsem ji dokončit za každou cenu, navzdory mučivé bolesti. Kvůli přílišnému přetížení se nervy v mé pravé ruce spálily; cítil jsem, jako by jimi proudila láva. Když jsem dokončil práci, obnovil jsem jak vzniklé poškození, tak jsem provedl kvalitativní změny všude, kde bylo třeba, abych harmonizoval struktury svého mozku a ducha. Od té doby se tohoto pravidla vždy držím – jakákoliv kvalitativní změna mozku je vždy doprovázena odpovídající kvalitativní změnou ducha.

S ohledem na vše výše uvedené pro mě bylo při provádění tohoto typu práce nejdůležitější získat maximálně přesné informace o tom, jak se proces každé změny odvíjel. Proto se Světlanino impozantní vnitřní vidění a schopnost vysoce přesného příjmu telepatických informací poté, co svůj dar vyvinula na patřičnou úroveň, staly během mé práce jednoduše nenahraditelné. A začal jsem na sobě provádět transformace více aktivně, zkoušeje každou novou myšlenku. Doladění každé nové změny mi dalo nové schopnosti, které jsem znovu a znovu zaváděl do praxe.

Neocenitelná Světlanina pomoc mi dovolila uskutečnit mé nápady mnohem rychleji a s minimálními postranními efekty, kterými bylo nutné „projít“. Dalo mi to možnost velmi rychle postupovat kupředu. Jak jsem transformoval sebe, transformoval jsem také Světlanu – byla vždy druhou osobou, která mými transformacemi prošla. Aby mi mohla pomáhat v práci, musela mít stejné kvality a schopnosti jako já, jinak by mi nebyla schopna pomáhat ani při nejlepší vůli.

Aby bylo možno něco vidět kvalitativně, bylo nutné mít ty charakteristiky a kvality, s nimiž jsem pracoval. Pro pochopení tohoto principu si stačí představit situaci, kdy by měl člověk od narození hluchý a slepý, ukazovat cestu. Nejprve, aby to byl schopen udělat, je nutné dát hluchému a slepému „průvodci“ schopnost vidět a slyšet. Poté je nutné (a nejdůležitější) dát mu porozumění

tomu, co kolem sebe vidí. Druhé zmíněné je ten nejtěžší úkol, protože aby se objevilo pochopení a zafungovalo osvícení věděním, je nutné, aby osoba, která právě začala vidět a slyšet, měla schopnost vše kolem sebe vnímat správně na základě fundamentálně nových úrovní vnímání.

Vezměme si znovu příklad od narození slepé a hluché osoby. V této situaci si vytvoří vlastní vnímání a pochopení světa. Když získá zrak a sluch, nemůže a nesmí zachovat svůj předchozí způsob vnímání. A když bude pokračovat v udržování svých starých zvyků vnímání, její chování bude jednoduše absurdní. To je pravděpodobně nad slunce jasné každému, kdo je schopen vidět a slyšet, ale zajímavá věc je, že když osoba získá fundamentálně odlišné „vidění“ a „slyšení“, z nějakých důvodů pokračuje ve vnímání podle svých dosavadních zvyklostí. Není to logické, ale téměř nikdo o tom nepřemýšlí a nepřikládá tomu velkou důležitost, ani když je mu to konkrétně zdůrazněno. Většina si myslí, že vědí lépe, jak používat to, co jsem pro ně vytvořil, navzdory faktu, že v této situaci jsou přesně jako ti „slepí“ a „hluší“ od narození, kterým jsem dal fundamentálně nový zrak a sluch. Taková je pravděpodobně povaha člověka.

Naproti tomu Světlana si toto nové vnímání rychle mistrovsky osvojila, působilo to dojemem, že si „jednoduše“ vzpomněla na to, co už dříve dobře znala. Vypadalo to, jako by se osobě „najednou“ navrátila paměť, která byla kvůli amnézii (ztráta paměti v důsledku traumatu nebo stresu) zdánlivě navždy ztracena. V případě Světlany – když jsem u ní provedl transformaci mozku – vnímala vše, jako by si „jednoduše“ vzpomněla na něco, co kdysi velmi dobře znala. Jak se ukázalo později, byla to pravda, protože předtím, než se inkarnovala na Midgard-zemi, měl její duch velmi vysokou úroveň evolučního vývoje. Vědomě se inkarnovala na této planetě, vědouc, že po inkarnaci mnoho zapomene a její duch bude „spát“, dokud ho něco neprobudí. A to je velké riziko, protože existuje mnoho důvodů a vlivů, které takové probuzení mohou učinit jednoduše nemožným. Ale navzdory tomu všemu Světlana přišla na Midgard-zemi dobrovolně.

Úžasné vrozené kvality, originalita a dynamika Světlaniny osobnosti jí dovolily velmi rychle a snadno porozumět mému světu, který se stal také světem jejím. Stav spící „šipkové Růženky“, se kterým z vlastní vůle souhlasila před inkarnací na Midgard-zemi, je mnohem více nevypočitatelný a křehký a mnohem nebezpečnější než ten v oné pohádce, kde spící kráska čeká na polibek od prince.

Stav „spící krásky“ je pro vysoce rozvinutého ducha roven ponoření do temnoty s velmi malou šancí na probuzení z tohoto evolučního „kómatu“. Je zde příliš mnoho náhodných faktorů, které jednoduše nejdou předvídat, příliš mnoho možností Temných sil (sociálních parazitů jakéhokoliv druhu) zkoušet na vyvinutého ducha jejich špinavé triky, aby mu zabránily probudit se z evolučního „kómatu“. Podstoupit podobnou akci dobrovolně vyžaduje mimořádnou odvahu a nejvyšší stupeň odpovědnosti.

Tak či onak, co se mělo stát, stalo se (což je zázrak samo o sobě) a probuzení nastalo! Jen klíčem k probuzení z evolučního „kómatu“ nebyl polibek pohádkového prince, ale transformace mozku, kterou jsem provedl. Ta téměř ihned probudila Světlanina ducha z evolučního „spánku“ a také jí dala schopnosti a kvality, které její duch předtím, než se inkarnovala na Midgard-zemi, neměl!

26. Transformace mozku

Myslím, že je čas objasnit situaci ohledně transformace mozku. Co je to? Mnoho lidí má špatnou představu o podstatě tohoto procesu. Myslí si, že „jednoduše“ odemknu „spící“ část mozku osoby. Ve skutečnosti to tak jednoduché není. Během procesu vytvářím nové kvality vedoucí k novým schopnostem, které osoba nikdy neměla. Někteří by mohli některé z těchto schopností získat, pokud by dostali možnost správného vývoje. Je těžké říct, jak moc času by osoba potřebovala na dosažení určitého stupně evolučního vývoje – vše je velmi subjektivní. Avšak pokud vezmeme v úvahu průměrnou úroveň vývoje nyní inkarnovaných duší, je s přihlédnutím k současným podmínkám vývoje na naší planetě velmi nepravděpodobné, že by tuto možnost dostali.

To neplatí jen pro naši planetu, ale také pro mnoho jiných planet. Ve skutečnosti vývoj není něco, co je pro bytosti schopné myslet garantováno. Existuje pouze možnost evolučního vývoje, pokud jsou splněny nutné podmínky. Samozřejmě, vyvíjející se bytost musí mít mysl. To je však podmínka nutná, nikoliv dostačující. Je také nutné mít odpovídající genetický základ, schopnost analytického myšlení, povznést se nad stereotypy a vidět něco nového ve zdánlivě obyčejných jevech a samozřejmě nezávislost ve vyvozování závěrů a mnoho, mnoho dalších věcí.

Když se odehrává transformace mozku, mění se jak lidský mozek, tak lidský duch. Proces je doprovázen přidáváním nových těl k lidskému duchu, které předtím neměl, a ve většině případů by je neměl nikdy. Jen ve velmi vzácných případech se stane, že namísto vytvoření určitého těla stačí toto tělo, které duch vlastnil již před inkarnací, odemknout. Případ Světlany byl jednou z těchto vzácných výjimek.

Většina struktur mozku, které vytvářím, požaduje, aby měl nositel těchto struktur vysoký stupeň vývoje (podstatně vyšší než planetární). Nultý neboli planetární cyklus vývoje je úroveň vývoje, kdy osoba získá šest těl ducha. Jsou to materiální těla, která se od fyzického těla odlišují v jejich kvalitativním a kvantitativním složení. Jsou nicméně materiální, navzdory faktu, že je našich pět smyslů není schopno registrovat. Ale naše smyslové orgány a dokonce ani technické vybavení nereagují na tzv. temnou hmotu, která formuje 90 % hmoty našeho vesmíru. Znamená to, že neexistuje? Zcela jistě ne – dokonce i

moderní věda tento fakt uznává.

Jak jsem již napsal dříve, když jsem popisoval své experimenty, dokonce i když je na jinou úroveň reality posunuto jen vnímání jedince, tato osoba reaguje na danou úroveň reality svými pěti smysly přesně stejným způsobem, jakým reaguje na běžnou fyzickou realitu. V takovém případě vnímá fyzickou realitu jako iluzorní, ačkoliv pro všechny ostatní, kteří s ní zůstávají v rezonanci, je reálná.

Podle hindů osoba, která získá šest těl ducha, dosahuje stavu nirvány, vpluje do absolutna a splyne s ním. Podle jejich konceptů je tím vývoj člověka završen; a je to tak v případě, že slepý a „tupý“ používá dary, které mu příroda při narození dala. Ve skutečnosti je to zakončení planetárního cyklu vývoje a začátek kosmického cyklu a je to ekvivalentní „vyklubání se“ ze skořápky, která byla vcelku pohodlná, ale již splnila svou funkci. Proražení skořápky neznamena zakončení, ale naopak začátek života. Stejná věc je, když osoba získá šest materiálních těl ducha. Neznamena to zakončení, ale naopak začátek jejího osobního vývoje – na galaktické, metagalaktické, vesmírné, meta-vesmírné úrovni atd.

Hindové udělali tuto chybu, protože nepochopili fakt, že před nějakými pěti tisíci lety dostali od Slovanů-Árijců jen nějaké *elementární* vědomosti. Následně je v budoucnu zkreslili, začali nabízet světu jako jejich „velkou“ moudrost a začali tyto elementární a zkreslené vědomosti diktovat ostatním jako nejvyšší odhalení. Díky tomuto zkreslení slepě používají fyzické tělo jako absolutní základ a díky tomu se každé následující tělo ducha vytváří (v jejich zkresleném systému) více a více „jemnější“, než předchozí. „Jemnější“ neznamena, že by bylo méně materiální, ale znamena to, že se na jeho formaci podílí menší počet buněk fyzického těla. A to se děje, když se počet primárních hmot, které formují každé následující tělo, zvětšuje, dokud nedosáhne čísla šest v sedmém materiálním těle!

Nastává zábavná situace. Jestliže je druhé materiální tělo složeno ze všech druhů buněk prvního (fyzického) těla, ale jen jedné primární hmoty, pak sedmé materiální tělo je složeno jen z několika neuronů mozku, ale ze šesti primárních hmot. Nastává podivná tendence – čím evolučně výše se konkrétní člověk dostane, tím primitivnějších a prostších forem nabývají těla jeho ducha. Jestliže první materiální tělo člověka (fyzické tělo) je komplexní mnohobuněčný organismus, potom je s rostoucí evoluční úrovní pozorováno zjednodušování každého následujícího těla: navíc, čím vyšší úroveň, tím větší zjednodušení. Vertikální vývoj člověka ústí v zjednodušování na vyšších úrovních.

Jaká paradoxní situace: vývoj člověka na fyzicky hmotné rovině vede k jeho současnému zjednodušování na vyšších úrovních. Člověk dosáhne ve fyzické rovině více či méně významné věci, ale zároveň s tím se s každou další evoluční úrovní, které dosáhne, stává jednodušší a jednodušší. Jestliže tento proces porovnáme s vývojem živé hmoty od jednobuněčného ke komplexnímu

mnohobuněčnému organismu, potom můžeme říct, že během vertikálního vývoje člověka se vše odehrává v opačném pořadí – je možné říct, že nastává evoluční simplifikace. Proces směřuje od vysoce organizované do jednoduché formy, z „mnohobuněčného“ do „jednobuněčného“ stavu. Pravděpodobně to byl přesně tento fakt, který přinutil hindy zvažovat, že když člověk získá sedm materiálních těl (fyzické plus šest těl ducha, která získává během vývoje), nastane jeho splynutí s nirvánou a dosáhne evolučního stropu. (Nirvána je stav, kdy zmizí všech šest planetárních kvalitativních bariér).

Důvodem pro takové zmatení je to, že duchovní vůdcové hindů, adoptující a zkreslující védické vědění Slovanů-Árijců, neporozuměli velmi jednoduché pravdě – jestliže jste „spotřebitel“ a nikoliv tvůrce, dříve nebo později narazíte na zeď. Ve všech moderních duchovních směrech hinduismu nastává vývoj jen jako důsledek speciálních fyzických cvičení těla, což je nepochybně užitečné a důležité, ale nestačí to na proniknutí planetárním stropem. Z této chyby vznikly další paradoxní situace. Během vertikálního evolučního vývoje člověk odemkne všechny planetární bariéry, všech šest „dveří“ jeho domovské planety, a stojí na „zápraží“, deklaruje, že není kam jít!

Rád bych předešel pobouření těch, kdo jdou cestou východních učení, a obvinění z nevědomosti týkající se spirituálních metod Východu. Jsem obeznámen s většinou meditačních metod. Ve skutečnosti všechny tyto metody způsobí tou či onou cestou proudění silnějších či slabších proudů primárních hmot nebo různého počtu primárních hmot skrze meditující osobu. Tyto proudy primárních hmot nazývají prána, čchi, jin, jang apod. Bez ohledu na to, jak lidé praktikující východní učení nazývají *temnou hmotu*, jak toto označují vědci, podstata jevu zůstává stejná. Výsledkem té či oné metody člověk získá evoluční růst, protože silou své vůle a tréninkem přinutí primární hmoty (temnou hmotu) „protékat“ skrze něj, což za určitých okolností může vést k vývoji existujících těl ducha a k získání nových. Ale z důvodů zmíněných výše se dostane do evoluční slepé uličky, když dosáhne úrovně vývoje, kdy všechny planetární bariéry zmizí.

Příčinou této evoluční kontradikce je fakt, že metody, které byly dány konkrétně hindům Slovany-Árijci před zhruba pěti tisíci lety, byly zamýšleny jen pro **počáteční** úroveň vývoje! Jsou nutné na úrovni evoluční „školky“, ale absolutně nevhodné pro evoluční „základní školu“. Hindové to nepochopili, trochu metody změnil a začali je popularizovat jako Univerzální vědění (i když období evoluční „školky“ již pominulo). Tato chyba způsobila šíření falešných konceptů o splynutí s absolutnem, pokud člověk získá během své evoluční práce sedm těl a tím pádem zkompletuje svůj vývoj.

Temné síly, které dnes kontrolují civilizaci na Midgard-zemi, velmi mistrně využívají této a jiných chyb lidstva za účelem svedení hledajících duší ze správné cesty. Když jsem začal své hledání pravdy a podstoupil své první akce ve Velkém Vesmíru, byl jsem také pod vlivem této propagandy Temných sil. V

roce 1987, kdy jsem poprvé „vyšel“ ven do vesmíru a již navštívil několik planet, udělal jsem několik důležitých objevů. Pamatuji si, že jednoho dne, když jsem dokončil jeden ze svých úkolů ve vesmíru, jsem se rozhodl zjistit, kolik těl ducha jsem měl, vědom si toho, že východní učení vyžadovala sedm těl (včetně fyzického) na dosažení stavu nirvány. Tehdy jsem měl obavy, že přijdu na to, že mé akce mohly vyústit v nějaký druh „zádrhelu“ a že jsem byl velmi daleko od dosažení „nirvány“. Tehdy jsem tuto úroveň považoval za něco nedosažitelného a nechtěl (v očích ostatních) vypadat jako naprostý hlupák, kterého najednou napadla šílená myšlenka, že některé jeho akce mohou vyvolat (nebo naopak ohrozit) jeho evoluční vývoj.

Nikdo nechce vypadat směšně, to mě nicméně nikdy nezastavilo. Pro maximální objektivitu jsem dokonce požádal jinou osobu, aby má těla ducha spočítala. Situace připomínala známý sovětský kreslený film „Kluk, který uměl počítat do deseti“, ve kterém měl protagonista spočítat všechny na palubě potápějící se lodi, a loď by se potopila jen tehdy, pokud by na palubě bylo více než deset pasažérů. Protagonista počítal „správně“, a tedy všechny „zachránil“!

Když jsem se rozhodl určit, kolik těl ducha mám, dostal jsem se téměř do totožné situace. Doufal jsem, že již vlastním dost těl, ale zároveň si dělal starosti, co když jich bude příliš málo?! K mému naprostému překvapení můj přítel napočítal **SEDMNÁCT** těl!

Sedmnáct, ne tři, čtyři neb dokonce šest – což je považováno za maximum podle učení hindů a tvrzení jejich mahátmů!

Později jsem několikrát požádal různé osoby o přepočítání mých těl. Výsledek byl stejný. Nic takového jsem neočekával a byl jsem jak překvapen, tak velmi zneklidněn, protože vyšlo najevo, že vysoce duchovní východní učení nebyla zdaleka vždy pravdivá a neobsahovala to, co předstírala, tj. „absolutní pravdu (duchovnost)“.

S učením hindů jsem se blíže seznámil jen z několika knih, které se mi podařilo v té době najít, a předpokládal jsem, že nesoulad mezi jejich teorií a praxí může být buď výsledkem intrik a záměrného zkreslení podstaty těchto učení Temnými silami, které kontrolovaly finance, a proto i tištění knih, nebo že mahatmové z důvodů, které znali jen oni, dávali falešné informace. A ačkoliv je první varianta plně možná a jasná, druhá nějak nemohla „zapadnout“ do mých konceptů vysoké spirituality. Jak se ukázalo později – pravdivé byly obě.

Když jsem zjistil, že mám již sedmnáct těl ducha, nemyslel jsem si, že jsem již dosáhl „všeho“, a dokonce v tom „překonal“ hindy, a že by pro mě nebylo nic dalšího na práci. Došel jsem k jinému závěru. Věděl jsem, že jsem teprve na začátku své cesty, ne na konci. Proto mě fakt, že mám sedmnáct těl ducha namísto šesti možných podle východních učení, ani nepotěšil, ani nerozladil. Nu, možná mě trochu rozladil, protože jsem si uvědomil, že budu muset získat porozumění všemu na vlastní pěst, navzdory zjevné hojnosti „duchovních“ učení.

Samozřejmě, v těchto učeních jsou nějaká zlatá zrníčka pravdy, ale člověk musí vědět, jak je odlišit. K tomu musí znát mnohem více, než tato učení mohou obsahovat, jinak se v nich časem „potopí“, ztratí vlákno pravdy a zůstane v tomto labyrintu iluzí navždy. Nejsmutnější na celé věci je, že tato bažina pohlcuje obrovské množství lidí (když dostanou pár „drobků“, na něž si mohou „sáhnout“), kteří nikdy nedosáhnou toho, kvůli čemu se na duchovní cestu vydali – osvícení věděním.

Možná někde existují knihy, které obsahují čistou pravdu, ale bohužel v té době jsem na žádné takové nenarazil. Myslím, že jsem měl celkem štěstí, protože jsem s hledáním pravdy začal nezávisle a v době, kdy se ke mně dostala ta či ona kniha o „velkých“ duchovních učeních, mé vlastní zkušenosti již byly dostatečně bohaté a umožnily mi vidět faleš těchto učení, potřísněných sladkým medem a lživými sliby, které nalákaly mnoho lidí, jež hledali duchovní osvícení.

To neznamená, že jsem považoval své úspěchy za vynikající. Samozřejmě že ne, bylo pro mě jednoduše důležité odkrývat pravdu namísto toulání se v labyrintu iluzí. Někdo se může ptát: kde je garance, že cesta, kterou jsem zvolil, není další iluze? Jistě, nemohl jsem předpokládat s naprostou jistotou, že mé vnímání nebyla iluze, obzvláště v počátcích své cesty. Nicméně čím dále jsem se na ní dostal, tím více potvrzení o její správnosti jsem získával. A potvrzení byla reálná a materiální, mohla být „osahána“ přístroji nebo osobami.

Kromě toho jsem tehdy uvažoval, proč bych měl následovat cestu někoho jiného; a kde byla garance, že by cesty jiných nevedly do slepé uličky? Navíc mi prosté analytické zhodnocení těchto duchovních učení dalo důvody jim nevěřit. Tyto důvody byly následující:

Milióny lidí byly následovníky těchto učení po několik tisíc let jejich existence. Zaslvětili těmto učení život a nezářídka za ně život položili. Ale jak mnoho lidí z těchto milionů skutečně dosáhlo toho, co tato učení slibovala?

Fakta ukazují, že jen hrstka lidí ze stovek milionů dosáhla byť i jen na část toho, co bylo slibováno. Někdo by mohl říct, že tyto milióny jednoduše do těchto učení dostatečně nepronikly, že do nich nevěložily dostatek času a námahy nebo že těchto učení byly jednoduše nehodny. Toto nejsou má slova; slyšel jsem je od tzv. duchovních „učitelů“. A opakují je zde jen jako nástin toho, jak své následovníky tito guruové odhadovali. Částečně mají pravdu, ale jen částečně.

Také si nemyslím, že každý, kdo vezme do ruky štětec nebo tužku, bude schopen vytvořit mistrovské dílo jako Leonardo da Vinci, Raphael, Tizian, Rembrandt apod. Neexistují dvě identické osoby a naneštěstí ne každý má vrozený talent nebo talenty, ale to není jeho chyba. Jistě, i ten největší talent vyžaduje enormní množství práce, aby se rozvinul. To je pravda, ale na druhé straně většina z oněch milionů byli ti nejtalentovanější, nejchytřejší v porovnání s jejich současníky, protože právě tito lidé se vydají hledat duchovní růst – ti,

kteří se chtějí povznést nad obyčejnou existenci rozumného živočicha. Ale dokonce i mezi těmito lidmi bylo velmi málo těch, kteří se byli schopni někam dostat.

Na druhé straně jsem viděl výsledky mého vlastního hledání. Nepovažoval jsem se za velkého učitele nebo něco podobného v minulosti, ani se za něj nepovažuji v současnosti. Jednoduše jsem hledal pravdu a porozumění za použití všech dostupných metod a chtěl jsem dosáhnout pochopení podstaty jevů. Nikdy jsem nehledal slávu či velikost. Vždy jsem ve svém hledání „šel proti proudu“ většiny a stále se tím řídím a výsledky a závěry, ke kterým jsem dospěl, se staly trnem v patě mnoha lidem, nicméně stále jdu vlastní cestou. Často mi byly nabízeny peníze a pocty, abych se vzdal toho, co jsem dělal. Vždy jsem odmítl a tím si přivodil problémy, problémy a zase jenom problémy.

Ale i skromné výsledky, kterých jsem dosáhl, mi daly sílu a víru, že jsem šel správným směrem. Ty věci a jevy, jež jsem považoval za základní, byly v učeních Východu chápány jako velké úspěchy. Ale já jsem věděl, že to vše byla jen „školka“, a odpovídajícím způsobem jsem se k nim stavěl. Mnoho věcí, které tato učení považují za velké úspěchy, se odehrály již v mém dětství a byly pro mě normální. Nepřemýšlel jsem o nich jako o něčem neobvyklém, myslel jsem si, že byly běžné a děly se každému.

Později, když jsem byl student, pochopil jsem, že mnoho věcí, které se mi děly, se jiným nestávaly, ale ani potom jsem o nich nepřemýšlel jako o něčem neobvyklém, nadpřirozeném. Jednoduše jsem vzal na vědomí, že se od ostatních trochu liším, a jednoduše doufal, že se pomocí těchto vlastností dostanu blíže k pochopení přírody. Poté co jsem objevil transformaci mozku a ducha, se mé poznávání přírody urychlilo. Začalo se mi neustále dostávat potvrzení, že když osoba projde určitou kvalitativní transformací, může dělat téměř cokoli, co učení Východu považují za vysoké úspěchy.

Nejzajímavějším faktem bylo, že toho člověk mohl dosáhnout ne v důsledku své vysoké úrovně duchovního vývoje (což je také žádoucí), ale díky určitým vlastnostem své genetiky. Nakonec všechny tyto manifestace, které jsou ve východních učeních brány jako manifestace vysokého duchovního vývoje, jsou v relaci jen ke genetickým predispozicím jedince, nikoliv k jeho stupni duchovního vývoje.

Jelikož mými transformacemi prošlo celkem mnoho lidí, mohl jsem pozorovat, že dokonce ani přítomnost nových schopností, které jsem pro ně vytvořil, nezvýšila stupeň jejich duchovní vyspělosti, a někdy i vyústila k něčemu celkem opačnému. Když osoba dostala takový dar, začala jít evolučně nazpět, protože nebyla schopna s mým darem správně zacházet a používala ho k věcem, k jakým nebyl zamýšlen. Viděl jsem, že lidé, kteří takovou evoluční transformací prošli, nebyli schopni skutečně pochopit, co se odehrálo, ačkoliv jsem se jim pokoušel dát kompletní porozumění jevu.

Dal jsem lidem nástroj a pravidla jeho použití – co by měli dělat a co by

dělat neměli. Oni mne vyslechli a pak dělali všechno po svém, myslíte si, že sami vědí lépe. Namísto toho, aby své nové schopnosti zvládli a pracovali, pracovali a pracovali za účelem pochopení nového vědění a nových schopností, daných jim náhodou a přírodou, mnoho z nich se obrátilo na „velká“ východní učení. Pravděpodobně si mysleli, že najdou poznání přesně tam a ne v radách nějakého neznámého Levašova.

Navzdory faktu, že jsem to byl já, kdo jim tyto nové schopnosti dal, nepovažovali za nutné naslouchat mým vysvětlením, jak, proč a nač by je měli používat. Většina lidí, kteří prošli transformací mozku, se mými doporučeními ohledně používání jejich nových schopností neřídila. Detailně jsem vysvětloval, jak pomocí procesu skenování získat přesné informace (což je velmi důležité) a na základě těchto informací zpracovat kvalitativní analýzu za účelem nalezení nejefektivnější taktiky a strategie.

Většina si myslela, že jsou schopni dělat vše správně, lépe než já. Myšlence, že to nebyli oni, kdo kvalitativní transformaci mozku vymyslel a provedl, se nějak nepodařilo vstoupit do jejich hlav. Tu jsem prováděl já, a už kvůli tomuto faktu jsem rozuměl lépe než kdokoliv jiný, jak to vše musí fungovat. Vždy jsem byl ohromen lidmi, kteří slepě uctívali vše, co jim bylo diktováno skrze masmédia nebo „veřejné mínění“. Našlo se (a nachází) málo lidí, kteří naslouchali podstatě toho, co jsem říkal, nikoliv obecně uznávaným konceptům. Jestliže o vás masmédia neinformují, veřejné mínění o vás mlčí, jestliže nemáte „vědecké“ tituly, váš názor nikoho nezajímá, dokonce ani když děláte věci, které nikdo nikdy neudělal, a můžete vysvětlit to, co nikdo nikdy nevysvětlil.

Toto nepíší, protože bych byl uražen. Ve skutečnosti pro mě neochota lidí přijímat mé poznání nic nemění, protože stále pokračuji cestou, kterou jsem si zvolil. Upřímně, nemá pro mne význam, zda se bude osoba řídit mými doporučeními a zda bude či nebude svůj dar používat správně (negativní použití je automaticky blokováno). Jediná věc, která mne mrzí, je ta, že když člověk dostane „do rukou“ nové kvality a schopnosti, nepokračuje dále, ale jednoduše ztrácí čas, namísto aby šel milovými kroky kupředu!

Co se týká „velkých“ východních učení, mohu říct následující. Mnohem později jsem potkal ženu (nebudu uvádět jméno, protože problém není jen v její osobě), která měla, a stále má, titul mahatmy. Setkal se s ní jeden z mých studentů a řekl jí, že umím transformovat mozek, lidského ducha atd. Když mi zavolala, zajímala ji jediná věc – zda mohu udělat podobnou transformaci pro ni! Měli jsme několik hovorů a nenašel jsem žádný důvod, proč bych pro ni měl transformaci udělat. Neslyšel jsem nic, kromě jejího osobního přání. Stalo se to v době, kdy jsem již přestal dělat mozkové transformace pro kohokoliv, kdo jen přišel a chtěl. Jednou nebo dvakrát mě požádala o pomoc při léčení nějakých lidí, ale viděl jsem z její strany jen prospěchářský přístup, který jsem v lidech nikdy nemohl vystát.

Během našich konverzací jsem se zeptal, zda ví, jak hindové získali védické

vědění. Odpověděla, že toto vědění přineslo sedm bílých učitelů, kteří přišli ze severu, přes Himaláje. Žena-mahatma věděla, že Vědy byly předkům Indů dány, že nebyly jejich vlastním výtvořem. Věděla, co vědí všichni mahatmové, a nejen v Indii. Ale navzdory tomu pokračují v podvádění zbytku světa tvrdíce, že je to jejich vlastní učení.

Ale to není vše. Zeptal jsem se jí, co učí učitel ve školce? Zda začne učit děti, které ještě neumí číst a psát, kvantovou fyziku? Nebo je začne nejprve učit abecedu? Myslím, že není třeba vysvětlovat, jak odpověděla. Načež jsem se zeptal, na jakých základech hindové – když už základy védického vědění dostali od bílých učitelů, překroutili ho a přivlastnili si ho – na jakých základech tedy ho nyní nabízejí světu jako jejich Velké Duchovní Učení? Jak je možné mluvit o něčem Velkém a Světlem, když je toto „velké“ a „světlé“ založeno na lžích a podvodech? Na tuto otázku jsem odpověď nedostal. Nicméně každý duchovní člověk, nemluvě o mahatmech, musí být ze všeho nejvíce čestná a upřímná osoba. Ale velmi rozšířená „velká“ východní učení dokonce ani nezmiňují, odkud pocházejí. Bylo by to pochopitelné, kdyby nevěděli, ale oni vědí a mlčí, nechce se jim jednoduše ztratit status „velkých učitelů“, kteří přitom překroutili to, co jim bylo předáno.

A taková pozice podvodníků, i když pochopitelná, značí naprostý nesoulad mezi tím, co říkají, a tím, co dělají. A pamatujte, toto se vyskytuje na úrovni mahatmů – nejvyšší duchovní hierarchii v Indii ...

27. Problémy vertikální evoluce

Pojďme nyní popřemýšlet nad tím, jak můžeme vyřešit problémy, které se objeví, když člověk šplhá po evolučním žebříku. Jak již bylo řečeno, každé další materiální tělo ducha je tvořeno menším a menším počtem buněk těla fyzického. Ukazuje se, že každé následující tělo lidského ducha je jednodušší a jednodušší a sedmé materiální tělo pak připomíná něco jako *Volvox* (*druh řas, který formuje kruhové kolonie o počtu buněk menším než 50.000, pozn. překl.*), malou kolonii identických jednobuněčných organismů. Nastává velmi zajímavá situace – evoluce života na fyzické úrovni probíhala od jednobuněčného do komplexního mnohobuněčného organismu, který byl schopen vývoje na úroveň, kde se stává možným vznik mysli. Když se odehrává vertikální evoluce mysli, proces probíhá opačně – z komplexního mnohobuněčného organismu na úrovni fyzického těla ke shluku buněk, jež tvoří sedmé materiální tělo! Vystává potom otázka – mají hindové pravdu, když hovoří o maximálním počtu těl, které člověk může mít? Jak mohu mít sedmnáct těl ducha?!

Nejprekvapivějším faktem bylo, že kvalitativní struktura těl mého ducha se s každým následujícím tělem nezjednodušovala. Naopak, každé vyšší tělo bylo více propracované a komplexní. Nicméně nebyly tvořeny shlukem buněk

fyzického těla. Je to možné? Protiřečím si, nebo z nadměrné zátěže mého mozku blázním?! Můžu vás ujistit, že jsem zcela jistě „při smyslech“, a nikoliv proto, že bych se přeceňoval, ale proto, že zdánlivá kontradikce se objevuje, jen když o tom někdo nepřemýšlí, ale tluče hlavou o zeď namísto toho, aby se zastavil a trochu o tom přemýšlel! Udělal jsem právě toto.

Když jsem porozuměl povaze života a lidského vědomí, narazil jsem na toto dilema, nad kterým jsem začal rozjímat. Možnosti lidské mysli jsou určeny organizační komplexitou lidského nervového systému, primárně mozku, který je nástrojem rozvoje člověka, a schopnostmi mozku dále určují možnosti vývoje. Proto jsa nástrojem tohoto vývoje, lidský mozek se zároveň stává jeho brzdou, protože počet neuronů je omezen objemem mozkovny. Zdálo by se, že síla nástroje poznání (mozku) je přímo závislá na objemu mozkovny.

Fakta ukazují, že mozkovna druhu Homo sapiens se za posledních čtyřicet tisíc let života na Midgard-zemi nezvětšila, ale naopak se zmenšila. Proto je těžké pochopit, proč dnešní vědci předpokládají, že člověk bude v budoucnosti mít disproporčně velkou hlavu. Možná je důvodem mylná představa, že mentální kapacita je určena počtem neuronů v mozkovně.

Tento obvyklý mechanistický přístup moderní vědy je založen na kompletním nepochopení podstaty živé hmoty obecně a podstaty mozku konkrétně. Moderní věda nedokáže vysvětlit, co to doopravdy je vědomí, co to doopravdy je paměť, jak člověk myslí, atd. Vše to směřuje k pozici – člověk myslí, protože má vědomí. A to je podobné výpovědi – „vítr fouká, protože větve se kymácejí“. Moderní věda nemá na tuto otázku žádnou rozumnou odpověď, jen nekonečné koncepty, které si velmi často protiřečí! To je ten problém! Když se mi podařilo porozumět povaze živé hmoty a principu práce lidského mozku, došel jsem k závěru, že lidská paměť, vědomí a proces myšlení se neodehrává na úrovni fyzického mozku, ale na úrovni druhých, třetích, atd. materiálních těl neuronů mozku.

První myšlenka „probleskla“ hlavou člověka, když se druhá a třetí materiální těla (éterické a astrální) neuronů spojila a vytvořila horizontální řetězce! Od té doby v hlavách lidí „obíhají“ myšlenky. Když se těla neuronů spojí na úrovni ducha, vytvoří to základ pro vznik vědomí a mysli. Proudění informací, které procházejí fyzickými neurony mozku, nemění jejich vnější podobu, ale jen jejich biochemický profil, a to ještě jen na velmi krátkou dobu. Proto se fyzické neurony mozku téměř vůbec nemění. Tento fakt je potvrzen výzkumem procesů v mozku prováděných moderní medicínou. Během procesu myšlení se v žádném neuronu nic nemění kromě změn iontové rovnováhy, a to ještě velmi nepatrných! Nejzajímavější věcí je, že neurony mozku reagují téměř okamžitě nezávisle na typu mentální aktivity nebo oblasti mozkové kůry aktivované v procesu té či oné intelektuální aktivity.

Jakkoliv usilovně vědci hledali v neuronech lidského mozku myšlenky, nemohli je najít, protože tam nikdy nebyly! Myšlenkový proces se odehrává na

jiné materiální úrovni neuronů. Fyzické neurony pouze tento proces umožňují, ale nepodílejí se na něm (jen poskytují ostatním úrovním mozku potenciál a informace získané skrze smysly). Vznik vědomí je bez této základny nemožný, protože vědomí a mysl je zakotveno na jiných materiálních úrovních.

Když jsem si toto vše uvědomil, pochopil jsem, že klíč není v objemu mozkovny nebo v počtu neuronů, vůbec ne! Počet neuronů je důležitý jen v prvotní fázi vzniku vědomí, protože mysl se objevuje, jen pokud začne interagovat určitý minimální počet neuronů. Počet interagujících neuronů je extrémně důležitý v počátečním stádiu vývoje, ale dále už ne. Když jsou splněny nutné a dostatečné podmínky pro vznik mysli⁹, neurony přestanou hrát určující roli.

Když mysl již existuje, vyšší materiální těla neuronů, druhé a obzvláště třetí (a také čtvrté, páté, šesté, atd., pokud jsou přítomny) začnou hrát určující roli. Tato materiální těla jsou také součástí lidského mozku, ale většina lidí si vůbec neuvědomuje jejich existenci. Jak se však říká: „Neznalost zákona neomlouvá“. V tomto případě neznalost zákonů přírody nezmění jejich *modus operandi*.

.....
.....
.....
.....

Jistě, neslyšel a nečetl jsem zdaleka všechno, ale myslím, že pokud se toto někdy stalo, musí to zanechat stopy v mýtech a legendách. Ale až dosud jsem na nic podobného nenarazil. A dokonce i když by někdo zkusil tento druh věcí a selhal a já bych o tom věděl, nezastavilo by mě to před vlastními pokusy. Něčí neúspěšný pokus neznamena, že musí nutně selhat i pokus můj. Proto jsem neměl žádné pochyby, zda bych to měl udělat. A slova, že je něco jednoduše nemožné, nebo že jsem prostě blázen, mě nikdy nezastavila.

Nikdy jsem se nebál jít proti proudu a vlastní zkušenost mi opakovaně ukázala, že mohu úspěšně dělat něco údajně nemožného, i když mi bylo řečeno, že to nikdy nemůže být uděláno. Na začátku mé cesty jsem se brodil proti proudu s určitými obavami a přemýšlel: co když mají všichni ostatní pravdu a já se pletu? Ale i tehdy jsem věřil, že bych to měl zkusit a dopátrat se jádra věci sám. Mimoto, nedělal jsem to vše proto, abych něco někomu dokazoval, ale za účelem nalezení porozumění, v první řadě pro sebe. A názory ostatních lidí, jež na ně samozřejmě mají právo, mě nikdy nezastavily, bez ohledu na to, jak „šílené“ mé nápady byly. Po pravdě řečeno, nevykřikoval jsem o tom, co se chystám udělat – prostě jsem to udělal!

.....

⁹ Viz knihy autora: *Poslední apel lidstvu* a *Podstata a Rozum*

.....

Výsledkem této akce bylo, že jsem získal fundamentálně nový neuron mozku ... načež jsem se rozhodl nahradit všechny mé ostatní neurony podle obrazu a podoby tohoto nového. A opět jsem uspěl ... Trochu jsem si s tím pohrál, opakuje celou „proceduru“ několikrát. Poté jsem se rozhodl stejným způsobem upravit všechny ostatní buňky mého těla: procesy zavíjení a rozvíjení nově vytvořených struktur na jiných úrovních reality se navenek neprojevovaly, tj. na mém fyzickém vzhledu se nezměnilo nic.

Jak nádherné! Bylo možné vytvořit něco neuvěřitelně velkého na jiných úrovních a „přípevnit“ to k něčemu neuvěřitelně malému (relativně) na úrovni fyzicky hmotné, například k mému fyzickému tělu a dokonce i k jedinému neuronu! Má duše jásala, protože se mi to podařilo, a uvědomil jsem si neomezené možnosti tohoto objevu. Díky tomu, co jsem udělal, jsem mohl mít jakýkoliv počet těl ducha namísto počtu indikovaného v učení Indů. Ale nejdůležitější nebyl samotný počet těl, ale fakt, že mi můj přístup dovolil prolomit přirozená (přírodou daná) omezení vývoje. Není mi známo, zda se to povedlo i někomu jinému, a případně, jak se mu to povedlo; ale mně se to podařilo výše popsanou cestou! Důležité také je, že mi můj přístup dovolil vyřešit problém jednou a provždy! To jsem ale pochopil až mnohem později ...

Když jsem zjistil, že mám již sedmnáct těl ducha, a pochopil, jak se to stalo možným, začal jsem s těly svého ducha pracovat vědomě. Jádro věcí tkví v tom, že každé tělo ducha dovoluje interagovat s těmi vesmíry nebo úrovněmi reality, se kterými je v harmonii. Jinými slovy, chci-li ovlivnit ten či onen prostor, je v prvé řadě nutné mít kvality a vlastnosti, které jsou s tímto prostorem nebo úrovní v souladu. Například za účelem ovlivnění fyzicky hmotné úrovně musíme mít fyzické tělo a pět smyslů, které nám zprostředkovávají informace o okolním světě.

Představte si situaci, kdy osoba nemá ani jeden smyslový orgán – nemá zrak, sluch, hmat, chuť ani čich. Svět okolo ní existuje a ona má fyzické tělo, ale nebude schopna žít, nemluvě o vývoji! Tuto možnost nám dávají teprve naše smyslové orgány – poskytují mozku informace o okolním světě. Nicméně je to naše fyzické tělo, které má smyslové orgány; aby člověk mohl pracovat na jakékoliv jiné úrovni reality, musí mít tělo, které této realitě odpovídá, a smyslové orgány, které dovolí získat informace o všem, co se na dané úrovni děje. Dobrá, když ne o všem, tak alespoň o vitálně nutných věcech, díky kterým lze konat s plnou odpovědností a vědomím. Struktury mozku, které jsem vytvořil, byly oněmi „smyslovými orgány“ pro jiné vesmíry a úrovně reality.

Takže vytvoření jak nových těl ducha, tak nových struktur mozku vytváří optimální podmínky pro duchovní vývoj v plném smyslu onoho slova, což znamená, že když člověk podobnou transformací projde, získá nové „smyslové orgány“ absolutně odlišného typu. Přesně to mu umožní účinně pracovat v

ostatních úrovních reality, v jiných vesmírech a v neposlední řadě mu to umožní posouvat se ve svém vývoji kupředu, pronikat do nových vesmírů a úrovní, do jakých se technickými prostředky nikdy nikdo nedostane!

Avšak aby to bylo možné, je potřeba provést nutné změny s nejvyšší přesností, jaká je možná. Proto Světlaniny vrozené schopnosti a má transformace jejího mozku a ducha vytvořily ideální podmínky pro její rychlý postup. Fakt, že Světлана lehce rozuměla, co se během mé práce dělo, a mohla mi účinně pomáhat, sehrál důležitou roli. Mohl jsem vytvořit nové schopnosti pro mnoho lidí, jejichž genetický make-up byl za tímto účelem dostatečně pružný, ale nebylo možné každého naučit myslet a vnímat nové věci novým způsobem. Bylo jen možné osobu správně nasměrovat, dát jí metody a strategie pro zvládnutí jejích nových vlastností a kvalit, ale „strávit“ to vše musela sama – nechat to projít svým vědomím a dosáhnout pomocí nového vědění osvícení! A to se ukázalo být pro většinu lidí extrémně obtížné. Protože když ode mne lidé dostali nové kvality a schopnosti, téměř všichni si začali „vytvářet“ své vlastní pochopení a vnímání, včetně toho, jak a k čemu můj dar používat.

Málokdo se zamyslel nad faktem, že by měli strávit mnoho času zvládnutím dokonce i základů toho, co dostali, nemluvě o nezávislých akcích. Pravděpodobně na tom mám částečnou vinu, protože jsem je nechtěl soustavně upozorňovat, že by měli být velmi opatrní a důsledně následovat všechna „pravidla použití“, která jsem jim dal. Ve skutečnosti by nejspíše potřebovali miliony let, aby získali jen zlomek toho, co ode mne dostali najednou, pokud by vůbec byli schopni takové úrovně nezávislým vývojem dosáhnout.

Nechtěl jsem někoho urazit neustálým ukazováním, kde je jeho místo, kdybych říkal, že mají velmi daleko do toho, aby byli schopni dělat to, co já, nemluvě o tom, jít dále. Prohlašuji to o sobě ne z důvodu, že bych se tak vysoko cenil, ale proto, že ten, kdo by byl schopen jít dále než já, musel by nezávisle udělat vše, čeho jsem dosáhl já. Zkušenost však ukázala, že většina lidí nebyla schopna ani dobře porozumět tomu, co jsem pro ně vytvořil a jak to používat!

Pravděpodobně mám částečnou zodpovědnost za to, že se tak lidé chovali, protože když prošli transformací, získali možnost pozorovat mé akce, které vytvořily iluzi, že je to vše velmi snadné. Tím, že na vlastní „oči“ viděli, jak rychle a snadno jsem udělal tu či onu věc, získali iluzi, že sami budou schopni téhož, ne-li více! Teoreticky to možné bylo, ale v praxi vysoce nepravděpodobné. Ale to jsem se jim dokonce ani nepokoušel říkat, protože by se mohli mylně domnívat, že mám strach, aby mne nepřekonali, a proto se je pokouším „zastrašit“ těmito „strašidelnými historkami“, aby se do podobných věcí vůbec nepouštěli.

Tento sebeklam došel do bodu, kdy lidé „zapomněli“, že jsem to byl já, kdo jim dal vše, co měli, a že svým úsilím nevytvořili a nedosáhli ničeho, ale jen to ode mě pasivně obdrželi! Nemělo přece žádný smysl, abych jim dal nové kvality a schopnosti a pak jim je začal závidět! Ale o této zjevné skutečnosti

nikdo nepřemýšlel a mé pokusy naučit je správně používat jejich dar byly chápány jen jako pokusy „zastavit“ jejich „růst“.

Bez ohledu na to, jak absurdně to může znít, přemýšleli tímto způsobem vždy, když jsem se je pokoušel před něčím varovat! ... Další důvod pro takovou antipatii měl pravděpodobně kořeny ve faktu, že se mnoho lidí, kteří prošli transformací mozku, stalo svědky a účastníky cest vesmírem a časem, které jsem prováděl. Obrazně řečeno, byli během cest pasažéry, které jsem nesl na svých „ramenou“. Přenášel jsem se i je na jiné planety, jiné galaxie i do jiných vesmírů, stejně jako do minulosti. Stali se svědky mých akcí, kontaktů s jinými civilizacemi a vesmírnými hierarchiemi a přitom je to nestálo žádné úsilí.

Aby něco takového bylo možné, musel jsem vytvořit potřebný potenciál a nové vlastnosti a kvality. Byli jen pozorovateli, a proto získali falešnou představu, že je to vše velmi snadné. Nesměřoval jsem jejich pozornost k tomuto faktu, protože jsem je nechtěl ranit, vědomě či nevědomě. Ale jejich chápání věci bylo odlišné.

Neupozorňoval jsem je na fakt, jak mnoho svého potenciálu jsem potřeboval při vykonávání té či oné akce, kdy jsem se zároveň pokoušel neukázat, jaká zátěž to pro mě byla, když jsem se jen silou vůle přinutil stát pevně zpřímá, abych se naprostou únavou „nevyvrátil na místě“. Jediný projev enormní zátěže, který mí „pasažéři“ mohli pozorovat, byla má výrazná bledost. Nikdo z nich však nebyl svědkem, jak jsem se po návratu do svého „doupěte“ svalil naprosto vyčerpán na postel a „odpojil se“. Nikdo to neviděl a téměř nikdo o tom nevěděl. Všichni viděli jen mou externí, veselou a „neuvěřitelnou“ stránku a mnoho mých „pasažérů“ získalo pocit, že to vše bylo extrémně snadné.

Během našich výletů jsem velmi dbal o to, abych vytvořil pro mé spolucestující ochranu před jakýmikoliv útoky. To také z „nějakého“ důvodu uniklo jejich pozornosti. Viděli jen výsledky mého konání, jen naprostou špičku „ledovce“ mé práce a chtěli umět totéž. Získali dojem, že to vše nevyžadovalo žádnou námahu. Když se objevily náznaky, že si přejí dělat také takové věci, začal jsem jim vysvětlovat, že na to nejsou připraveni, a doporučil jim začít se učit, jak správně skenovat, jak zpracovat informaci a vytvořit správnou taktiku a strategii za účelem realizace toho či onoho úkolu. Doporučil jsem jim, že by měli začít s velmi obyčejnými věcmi, které nebyly ani pozoruhodné, ani „heroické“. Řekl jsem, že je velmi důležité získat schopnost bleskové práce – bleskové analýzy a bleskového rozhodnutí. Aby se v tom všem získalo určité mistrovství, bylo nutné vynaložit enormní množství času a práce, než by byli schopni nezávisle i jen „vykouknout“ ven. Ale má vysvětlení šla ve většině případů jedním uchem tam a druhým ven. Namísto aby mi naslouchali si tito lidé mysleli, že se je pokouším vystrašit, aby nedělali nic na vlastní pěst, a takto jim chci zabránit v uskutečnění jejich „velkých“ skutků. Jejich zaslepenost se stala absurdní. To mě silně znepokojilo ještě z jiného důvodu – při takovém

stavu věcí se nebylo možno na nikoho spolehnout. Nikdo se nemohl stát v práci mým druhem ve zbrani, mým spolubojovníkem.

Světlana byla v tomto ohledu vzácná výjimka. Velmi rychle pochopila vše, co se kolem nás odehrávalo, a nikdy si nemyslela, že se jí pokouším nějak omezovat, když jsem jí vysvětloval, co je co. Byla skutečná radost s ní pracovat, mimořádně rychle pochopila každou situaci a cítila se v ní hned jako ryba ve vodě! Kompletně jsme si navzájem rozuměli a během mých experimentů jsem mohl velmi rychle navrhnout všechny vzory a v kritických situacích konat rychleji a efektivněji. Pamatuji si její nepopsatelné okouzlení, když jsem jí poprvé ukázal Velký Vesmír. Neuvěřitelné, na Zemi neexistující barvy a dechberoucí krása Vesmíru ji naplnily radostí a obdivem k takové přírodní majestátnosti. Obzvláště ohromená byla, když poprvé navštívila obydlenou planetu a naučila se telepaticky komunikovat s jinými inteligentními bytostmi. Aby mohla adekvátně přijímat myšlenkové formy, musel jsem pro ni často vytvářet nové mozkové struktury. Bylo to zvláště nutné v případech, kdy se principy myšlení a logické základy jiných inteligentních bytostí velmi odlišovaly od našich.

Tak či onak, Světlana se velmi rychle stala mým spolubojovníkem. Konečně našla to, po čem žížnila celý život. Nakonec, naše setkání nebylo vůbec náhodné. Stalo se, že jsme oba přijeli do Moskvy téměř současně v roce 1988. Ona se zajímala o hledání odpovědí na otázky, jež jí nedávaly spát od dětství, já jsem se zajímal o zodpovězení těchto otázek každému, kdo hledal pravdu. Přinejmenším jsem si přál s ostatními sdílet své poznání. A to bylo spojeno s Moskvou, protože jen v Moskvě bylo možné dělat obě věci zároveň, pokud by štěstí přálo. A nám zcela jistě přálo – naše osudy se protnuly.

Osud je někdy velmi podivný. Vše náhodné je nutné a vše nutné je náhodné. Jinými slovy, pokud provedeme překlad z tohoto filozofického jazyka do našeho „normálního“, tato fráze může být řečena takto: „Neexistuje žádná náhoda!“. Nazýváme náhodným všechno, čemu zatím neumíme porozumět, ale čeho projevy pozorujeme. Fakt, že jsme téměř zároveň přijeli do Moskvy a neuvěřitelnou náhodou se potkali, nebyla žádná náhoda, jak jsme mnohem později pochopili.

Chtěl bych dodat jen jednu věc, zvláště pro skeptiky, kteří jistě budou spěchat s tvrzeními typu „každý má tendenci si o svém vlastním osudu vymýšlet tento druh věcí“. Zním jejich argumenty, ale oni neznají mé. Proto bych předtím, než budu pokračovat, chtěl říct skeptikům, že vím, jak mnoho lidí přijelo do Moskvy s cílem hledání pravdy a „osvícení“. Nicméně zde to není otázka statistik, ale faktu, že Světlana hledala přesně mě, aniž by měla jakoukoliv představu, jak vypadá moje pozemské fyzické tělo. Na podvědomé úrovni měla za cíl být přesně tam, kde se objevím. Ona, profesionální zpěvačka a návrhářka, zanechala obou kariér na vrcholu své popularity a odjela do Moskvy jako reportérka, jejíž pracovní aktivity byly přímo spojeny s oblastní

paranormálních jevů. Musela zvládnout novou profesi TV-reportérky a podařilo se jí to velmi dobře. Na tomto poli dosáhla enormních úspěchů. Její interview pro evropské stanice byla unikátní. Například se jí podařilo uskutečnit interview s patriarchou Alexejem (hlavou ruské ortodoxní církve), které proběhlo v jeho rezidenci, což se nikdy předtím nestalo. Také poprvé v historii získala povolení filmovat ortodoxní pohřební obřad. Rovněž se jí podařilo v poměrně krátké době najít v SSSR mnoho zajímavých a neobvyklých osob, z nichž mnoho se jen díky ní stalo známými nejen v mé zemi, ale i v zahraničí. Ale to je jiný příběh ...

Toto vše říkám, abych ukázal Světlaniny všestranné talenty, které se neomezuji na ty, jež jsem právě popsal. Ale zároveň bylo jejím nejnuitnějším snem nalézt odpovědi na otázky, které ji trápily od dětství – proto odešla z domova a odjela do Moskvy ...

Když jsem u ní provedl několik transformací, její koncept Vesmíru se posunul z oblastí čistě filozofických teorií a hypotéz teoretické fyziky do oblasti objektivní reality. Zanořila se do Velkého Vesmíru jako dítě, které našlo dlouho ztracenou hračku. Neuvěřitelná krása a variabilita Vesmíru, možnost téměř instantního cestování na téměř libovolnou vzdálenost při zachování plného vědomí, aktivity a schopnosti, o kterých by nesnili ani ti nejtalentovanější spisovatelé imaginativní fikce, to vše Světlanu naplnilo úžasem a radostí: vrhla se do Velké Vesmíru s otevřeným srdcem a s dětskou naivitou, skutečně věříc, že mezi takovou krásou se nemůže nic špatného stát, ani obecně, ani jí konkrétně. Naneštěstí takovým vnímáním člověk operovat na naší modré planetě ani ve Vesmíru nemůže. Navzdory jeho kráse a bohatosti je v něm mnoho nepříjemných věcí, možná dokonce horších, než naše pozemské ohavnosti.

Když Světlana získala svou „vstupenku“ do Vesmíru, začala se tam „procházet“, hledajíc jiné civilizace, obydlené planety atd. Během těchto „procházek“ potkala další „poutníky“, jen ne všichni z nich tam byli se stejným cílem jako ona – poznávat Vesmír a jeho rozmanitost. Žádní jiní obyvatelé Země mezi nimi pochopitelně nebyli. Jeden z principiálních důvodů je falešný systém konceptů a vývoje, který byl vnucen Temnými Silami skrze mnoho „duchovních“ učení Východu, jejichž podstata tkví v myšlence opuštění fyzického těla. Podle těchto učení je vzdálenost, kam se duch může dostat, limitována úrovní vývoje osoby a délkou tzv. „stříbrného vlákna“, které spojuje prázdné fyzické tělo osoby a jeho ducha.

Každému rozumnému člověku musí být jasné, že toto „stříbrné vlákno“ je velmi, velmi krátké, i když je nataženo na maximum, uvažujeme-li v měřítcích vesmírných vzdáleností. S takovým „vodítkem“ se jeden nemůže dostat příliš daleko, dokonce ani v limitech Midgard-Země. Proto mezi vesmírnými „poutníky“ nejsou žádní obyvatelé Země.

Když však osoba podstoupí transformaci mozku podle mé metody, osvobodí

se od tohoto druhu omezení. Pro cestování ve vesmíru není třeba, aby duch opouštěl tělo. Přemístění se děje, když je duch v těle, a pro důvody popsané výše téměř neexistuje omezení pro cestování na jakoukoliv vzdálenost jak v prostoru, tak v čase – do velmi vzdálené minulosti i budoucnosti (miliardy let). Mimoto může osoba vědomě jednat, namísto aby byla jen přihlížející, což nastane, když duch opustí tělo. Toto nejsou domněnky, ale fakta.

Světlana získala tuto „hračku“ a vrhla se do světa Velkého Vesmíru. Jako každý měla sen navštívit jiné planety, potkat jiné mysli. Když tuto možnost konečně dostala, byla neuvěřitelně šťastná. Jako dítě se ponořila s čistou a otevřenou duší do nekonečného a úžasného „oceánu“ Vesmíru. Nějakou dobu měla štěstí, protože potkávala jen Světlé Hierarchy. Její potěšení neznalo mezí, když potkala úžasnou světlou bytost, se kterou se spojila, a podařilo se jí poprvé uskutečnit telepatickou konverzaci. Ale její „procházky“ neunikly pozornosti „temných“ a velmi brzy na ni začal hon za účelem ukradení oněch kvalit a schopností, které měla, ale ještě je plně neovládla. V čase, kdy se člověk seznamuje s novými schopnostmi a kvalitami, je nejzranitelnější, protože se s nimi ještě neměl možnost dobře seznámit a zvládnout je. A dokud se to nestane, budou se ho vesmírní sociální parazité pokoušet podmanit a jeho schopnosti si přivlastnit.

28. První návštěva Archangelsku

V červnu 1991 se nic zvláštního nestalo. Bylo to velmi horké léto. Sluneční paprsky jakoby vařily člověku i mozek. Obloha začala ztrácet svou jasně modrou barvu a stávala se den ode dne bělejší. To obvykle bylo jasné znamení, že bude horké léto.

Do Moskvy mě přijela navštívit matka a trávil jsem s ní veškerý volný čas. Tehdy by mě vůbec nenapadlo, že ji nevidím patnáct dlouhých let. Mnoho lidí pravděpodobně namítne, proč jsem se „nepodíval“ na vlastní budoucnost, když jsem to dělal pro ostatní a vždy získal velmi přesné údaje?! Když to děláte pro ostatní, proč to neudělat i pro sebe, abyste věděli, co vás v blízké budoucnosti čeká?

Nad touto otázkou jsem přemýšlel celkem dlouhý čas. Nemohl jsem pochopit důvod, proč má vlastní budoucnost byla přede mnou uzavřena. Pochopil jsem až mnohem později. Jeden důvod na mě nezávisel, ale ostatní byly přímo spojené s mými akcemi. První důvod byl ten, že schopnost vidět svůj vlastní osud pro mě byla uzavřena ještě před touto pozemskou inkarnací, aby se předešlo možnosti „proroctví, které se automaticky vyplní“. Abych situaci vyjasnil, dám nějaká vysvětlení, která jsou přímo spojená s druhým důvodem.

Můj osud byl do určitého okamžiku v mém životě jasně určený. Přede dnem

„D“ jsem mohl dělat mnoho věcí, které ostatní lidé považovali za nemožné, nicméně mohl jsem je jednoduše „předvídat“. Ale tehdy jsem nevěděl, jak se dívat do budoucnosti, a ani mě nenapadlo, že je tento druh věcí vůbec možný. Když jsem pochopil, že mohu vidět budoucnost jiných lidí a událostí, zjistil jsem, že svou vlastní vidět nemohu. Přesněji řečeno, mohl jsem ji vidět, ale tyto informace byly bezcenné. A zde je důvod.

Nejlepší bude začít ode dne „D“. Nebylo na něm nic mystického. Neunesly mě žádné „létající talíře“, neviděl jsem dokonce ani žádné na obloze, jak se stává mnoha svědkům UFO. Nenavštívili mě žádní andělé. Na hlavu mi nepadla ani jablka, ani cihly. Ani jsem nebyl zasažen bleskem, ani jiným vysokým napětím. Dokonce jsem nebyl, ani dočasně, klinicky mrtvý. Všechno bylo naprosto normální, jako obvykle, ale zároveň neuvěřitelné. Můj den „D“ byl dnem, kdy jsem objevil svou první transformaci mozku! Od tohoto okamžiku se můj život a budoucnost dramaticky změnila a „vypadl“ jsem z přediva osudu. Mé vlákno přestalo být součástí tkaniva osudu lidstva na této planetě a – jednoduše jsem začal sprádat svou vlastní budoucnost, kdy čistě mé skutky určovaly, kterým směrem se bárka mého osudu bude ubírat (a nejen mého). Samozřejmě, o tom jsem se dozvěděl mnohem později, ale když jsem v sobě provedl první principiální změnu, byl jsem naprosto zmaten faktem, že jsem nebyl schopen vidět svůj osud.

Jednoduše žádný osud nebyl. Přesněji řečeno, ode dne „D“ jsem vytvářel osud vlastními skutky a záleželo jen na mně, kam mě „zavede“. Každá nová změna struktur mého mozku, každé vytvoření nového těla ducha, každá nová vlastnost a kvalita dramaticky změnila dokonce i samotný směr mého „osudu“. Vše se dramaticky změnilo pokaždé, když jsem objevil něco absolutně nového – něco, co ještě nikdo nikdy nevytvořil, a nejen na této planetě, na „zadním dvorku“ galaxie, ale také na jiných světech. A opět, to jsem také zjistil až mnohem později.

Je vysoce možné, že ode mě bylo něco takového očekáváno, a to je důvod, proč mi byla také uzavřena paměť na předešlé inkarnace, současně s možností vidět vlastní osud jak z mé strany, tak ze strany jiných. Je pravděpodobné, že pokud bych uviděl svou budoucnost předtím, než jsem se začal kvalitativně měnit, mířil bych přesně za touto budoucností a dělal bych jen věci, které by byly pro mého ducha, inkarnovaného v mé konkrétní genetice, možné. Možná by taková budoucnost byla pro něco nutná, ale byla by založena jen na schopnostech, které jsem měl před začátkem změn, jež ovlivnily jak mého ducha, tak moji genetiku. Proto by mě znalost mého osudu mohla zavést do pozice, ve které by mě nikdy nenapadlo změnit něco ve svém mozku a duchu a vytvářet nové struktury. Toto vše se stalo možným, protože jsem si nebyl vědom svého osudu a „opovážil se“ měnit. A to, kde nyní jsem, je výsledkem této opovážlivosti.

V roce 1991 jsem chápal jen malou část výše uvedeného, ale ani tehdy jsem

se nepokoušel nahlížet do budoucnosti, protože jsem na sobě dělal transformace téměř denně. Někdy jsem se „předělal“ několikrát za den, zvláště když jsem pracoval nebo bojoval proti dalších vesmírným parazitům. Tak či onak, pochopil jsem, že si „kuji“ vlastní osud v doslovném i přeneseném smyslu slova. Po pravdě, netoužil jsem znát svůj osud. Proč? Ve skutečnosti je mnohem zajímavější jít dopředu bez znalosti, co vás čeká za další „zatáčkou“. Zvláště pokud je to něco neobvyklého a tedy pro vás nové!

Strávil jsem tedy několik červnových dnů roku 1991 s matkou, nevěda, že ji neuvidím dalších patnáct let. Matka přijela do Moskvy, protože otec musel jít na kontrolu do MONIKI¹⁰, kde pracovala teta z matčiny strany. Otec musel jít na vyšetření, protože jednoho dne, když cestoval vlakem, ten prudce zabrzdil a on spadl z horního lůžka na hranu stolku v kupé. Zlomil si několik žeber, ale nevěnoval tomu žádnou pozornost a myslel si, že má jen pohmožděniny. Otec o tom nikomu neřekl a chodil do práce se zlomenými žebry, jako by se nic nestalo.

V důsledku toho jeho žebra nesprávně srostla, začala tlačit na plíce a způsobila absces, který ho přinutil jít na vyšetření. Nechtěl mě s takovým malým problémem, z jeho pohledu, obtěžovat, a stejně bych mu nemohl vypsát nemocenskou, kterou potřeboval, aby se mohl nějaký čas zotavovat. Ale výsledek vyšetření ukázal přítomnost velkého abscesu v pravé plíci a lékaři začali mluvit o odstranění celé plíce. S tím jsem nemohl souhlasit za žádných podmínek. Neměl jsem autoritu, abych mohl otci zajistit nemocenskou, ale nemohl jsem dovolit, aby přišel o plíci. Proto jsem ho začal navštěvovat, nejprve společně s matkou, a když odjela domů, přicházel jsem se Světlanou. Během mých návštěv jsem s ním pracoval, ale ani jsem nehýbal rukama, abych nerozčiloval lékařský personál. Po nějaké době žádný z nich dokonce ani nezmínil operaci a otec odjel domů s pravou plící naprosto v pořádku. Ty dny, kdy jsem navštěvoval centrum MONIKI, byly poslední okamžiky, kdy jsem svého otce viděl naživu. Zemřel na infarkt 31. srpna 1994. Byl to speciální „dárek“ pro mě za mé odmítnutí spolupracovat při dalším požadavku tajných služeb. Ale to se stane v červnu-červenci 1994, v roce 1991 jsem viděl otce naposled a neměl o tom ani tušení.

V té době se stala ještě jedna událost. Nebylo to nic epochálního, nicméně velmi zajímavého. Jednoho dne mě v Butovu navštívil Vladimír Sergejev a přivedl svou dobrou přítelkyni, která byla ve filmařských kruzích dobře známa jako talentovaný návrhář. Za svou práci dostala Oscara. Často jsem se s ní setkával. Byla velmi příjemným a inteligentním diskutérem, ale tentokrát nepřijeli kvůli filozofování, ale s velmi konkrétní otázkou. Ona byla jako specialistka přizvána na výrobu kostýmů pro historický film. Události filmu se odehrávaly ve Francii patnáctého století. Aby mohla vytvořit kostýmy z této epochy, potřebovala znát určité detaily. Například jak vypadal v této době

¹⁰ Ruská zkratka pro „Moskevský regionální výzkumný klinický institut“.

kostým dámy z vyšší společnosti a jak byl vyráběn. Nebyla na toto téma (způsobu výroby) schopna nic najít ani ve specializovaných knihovnách, ani v Leninově státní knihovně SSSR. Ale věděla o mých schopnostech, a tak mne požádala o pomoc.

Po pravdě řečeno, o historických kostýmech jsem nevěděl nic, zvláště o kostýmech dam z té doby. Pokusil jsem se jí nicméně s touto věcí pomoci. Přenesl jsem se do požadovaného času a začal popisovat, co se mi dařilo jako amatérovi rozpoznat. Ona jako profesionálka pokládala doplňující dotazy, které byly důležité pro pochopení technologie výroby. Odpověděl jsem jí na všechny otázky a brzy na tuto událost zapomněl. Později se se mnou tato žena podělila o některé zajímavé skutečnosti.

Stalo se, že poslala dopis do Národní knihovny Francie, žádajíc informace o technologii výroby oděvů pro vyšší kruhy ve Francii 14. – 15. století, a za nějakou dobu dostala odpověď. Odpověď ji šokovala, protože se téměř ve všem zcela shodovala s informacemi, které získala skrze mě. Navíc má informace byla kompletnější a umožnila jí reprodukovat technologii výroby.

Materiál z Francie obsahoval mnoho mezer a hluchých míst a bylo téměř nemožné technologii reprodukovat pouze na základě těchto informací. Jinými slovy, má informace byla kompletní a informace z Francie byla jen částečná! Takže touto neobvyklou metodou byla potvrzena realita mých přesunů do minulosti! Je to materiální potvrzení faktu, že přesun vědomí podél osy času je skutečný.

Ve skutečnosti jsme ani já, ani návrhářka o technologii výroby oděvů ve Francii 14. – 15. století nic nevěděli. Ani já, ani ona jsme to na vědomé nebo nevědomé úrovni nemohli vědět. Taková informace neexistovala v sovětských knihovnách a v knihovnách Francie byla nekompletní. Byla to má informace, která této ženě dovolila kompletně obnovit technologii, na níž měla zájem, a sestavit jednotlivé kousky informací, které dostala z francouzských knihoven, do jednoho celku a dopracovat se ke správnému výsledku!

Koncem června jsem musel odjet do Archangelsku, kde jsem měl domluveny semináře, na kterých jsme se dohodli s Valentinem Rasskazovem. Avšak před touto cestu mi někteří lidé zajímaví se o uspořádání podobného semináře v Nikolajevu, připravili neočekávaný „dárek“. Jednoho dne mi zavolala žena-organizátorka a oznámila mi, že hala je již pronajatá a plakáty oznamující seminář jsou vytištěny! Byl jsem urážlivostí takového přístupu překvapen. Ve skutečnosti jsem neřekl, že se v tom městě objevím, jen jsem řekl, že o tom budu přemýšlet. Zdá se, že organizátory nezajímalo, co jsem si myslel, viděli již své kapsy naplněné penězi z přednášek, které bych vedl. Zjevně se o můj názor nezajímali, ale já ano. Proto jsem jim řekl, že v takové situaci do jejich města za účelem veřejných vystoupení nikdy nepřijedu. Byli velmi překvapeni a ptali se, co tedy budou dělat? Odpověděl jsem, že si tu otázku měli klást předtím, než začali organizovat svou pochybnou akci.

Když pochopili, že s nimi jejich hru hrát nebudu, našli mého bratra a požádali ho, aby mě nahradil. Přesvědčili ho, že to pro mě bude příjemné překvapení a požádali ho, ať se mi o tom nezmiňuje, dokud semináře nezačnou. Několik měsíců před těmito událostmi jsem bratra naučil nějaké věci a oni to věděli. Vymalovali situaci tak, že můj bratr byl přesvědčen, že mi velmi pomáhá, a souhlasil bez pochopení reality toho, do čeho byl zatažen. Příjmení Levašov bylo lidem celkem známo, nicméně jménu pozornost moc nevěnovali, zda to bylo Nikolaj nebo nějaké jiné, jim bylo jedno. Organizátoři to měli vymyšlené dobře. Týden před „mým“ vystoupením, kdy už jsem byl v Archangelsku, se v místních novinách objevil článek, že Nikolaj Levašov měl vážnou autonehodu, je v ohrožení života na jednotce intenzivní péče, a proto ho na vystoupení nahradí jeho bratr. Na prvním představení, když bratr pochopil, že se jedná o podvod, dal místní televizi rozhovor, kde řekl, že se tohoto podvodu nehodlá účastnit a ruší veškerá další vystoupení. Také dal místním novinám několik interview, kde objasnil podstatu podvodu. Kupodivu to ale nic nezměnilo. Organizátoři využili mého a bratrova jména jako návnady a pokračovali ve vlastních vystoupeních a podvádění lidí, lákající je na „léčivé“ seance.

V tom všem byl jeden zajímavý detail – článek, který informoval, že jsem se po autonehodě nacházel ve stavu mezi životem a smrtí. Někdo si byl absolutně jistý, že se v takovém stavu budu opravdu nacházet. Mimoto pokusy způsobit mi autonehodu jakýmkoliv prostředky, které jsem již popsal dříve, tento druh plánů potvrzují. Organizátoři podvodů v Nikolajevu si těchto plánů museli být vědomi, jinak by se neodvážili článek publikovat! Jejich sebejistota jasně ukazuje, pro koho pracovali nebo alespoň s kým spolupracovali: a čas, který si pro svůj podnik zvolili, přesně odpovídal období, kdy jsem byl v Archangelsku na prvním výjezdu! Není to zajímavá náhoda?!

Když jsem se připravoval na cestu do Archangelsku, Světlana odjela do Litvy, její domoviny, navštívit rodné město Alytus, kde žili její rodiče a s nimi její syn z prvního manželství. Jak se ukázalo později, neodvážil jsem se požádat ji, aby se mnou jela do Archangelsku, protože jsem si myslel, že by si to špatně vyložila. A Světlana se nezeptala, zda bychom mohli jet do Archangelsku spolu, myslíc si to stejné o mně, ačkoliv má vystoupení chtěla vidět na vlastní oči. To vše se ale vyjasnilo později. Tehdy jsem Světlanu vzal do nějakých obchodů, aby mohla nakoupit dárky pro své nejbližší, vyprovodil ji na vlak do Litvy a vydal se do Archangelsku. Moje sestřenice, která se velmi zajímala o vše, co jsem dělal, mě požádala, abych ji vzal s sebou. Právě zakončila studium v Institutu a měla trochu volného času.

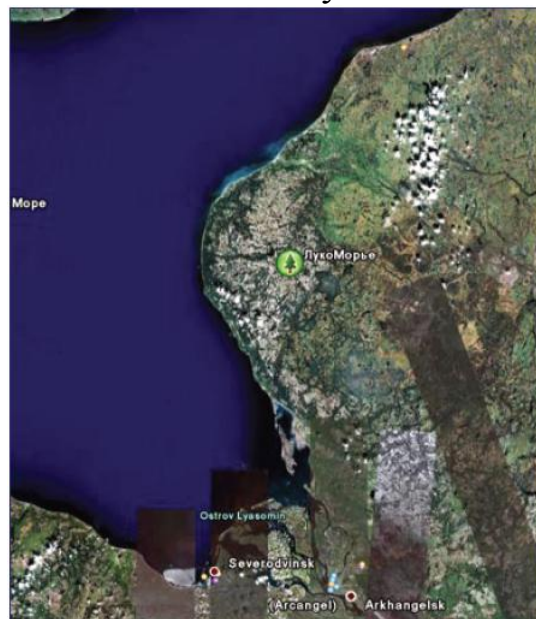
Takže poprvé v životě jsem se ocitl v Archangelsku, který se nacházel na březích Bílého moře, kraje slavných rybářů. Rusové nazývají tuto zakřivenou pobřežní linii „Lukomorie“, což znamená „luk-při-moří“. Vypadá to, že Puškinovo Lukomorie, popsané v jeho příbězích, opravdu existovalo. Puškin

tyto příběhy zřejmě nenapsal, jen je adaptoval. Obsahují v sobě nějaké zbytky paměti na velkou minulost našich předků, kteří dávali místům, kde žili, velmi obrazná jména. V průběhu času se v jejich mluvě tři slova Luk-o-morie spojila do jednoho a v této podobě se dostala do ruských národních zkazek:

*U Lukomoří dub zelený,
kolem něj zlatý kruh.
Učený kocour dnem i nocí
chodí kolem dokola.
Chodí doprava a zpívá píseň.
Chodí doleva a vypravuje příběh...*

Tyto verše zná velmi dobře téměř každý Rus z Puškinovy básně „Ruslan a Ludmila“. Mají nicméně také vcelku jiný smysl, kterého si není vědom téměř nikdo. Každý považuje Lukomoří jen za nějaký druh „pohádkové země“, kterou si Puškin vymyslel jen za účelem „správného rýmování“. Ve skutečnosti není Lukomoří fikce, ale pravé starodávné jméno této oblasti. Málokdo dnes ví, že naši předkové ctili **dub** jako posvátný strom a obvykle se kolem prastarého posvátného dubu pořádali sešlosti, kde staří Rusové slýchávali promluvy jejich duchovních učitelů – *volchvů*, kteří lidem přinášeli osvícení desítky tisíc let.

Když ale do zemí Rusů přišlo řecké náboženství, jejich posvátné háje a duby byly nemilosrdně vysekány a přežily jen v odlehlých oblastech, z nichž jedna byla na ruském severu – Lukomorie. Učený kocour z básně se projevuje přesně jako *volchv*: „...*chodí doprava a zpívá píseň. Chodí doleva a říká příběh...*“ Ve skutečnosti byly v posvátném Rusku informace o Rusech a jejich kultuře předávány z generace na generaci písněmi a lidovými příběhy – skazkami¹¹; to se stalo obzvláště důležitým, když začalo dominovat řecké náboženství (kult Dionýsa) a téměř všechny staré knihy byly zničeny.

Naši předkové zvolili dub záměrně. Je známo, že duby žijí déle než tisíc let a tento fakt je důvodem, proč se v zemích Rusů staly posvátnými: někdo by se mohl zeptat, co s tím má délka života společného?! Naprosto vše! Pointa je v tom, že strom v sobě uchovává informace o událostech, jež se kolem něj odehrály. Proto má osoba, která je schopna z živého přírodního „počítače“ číst

¹¹ V ruštině termín „skaz“ původně označoval příběh, který má reálné jádro a je založen na skutečných událostech, byť převyprávěných s „básnickou licencí“.

informace, možnost vypravit se zpět do minulosti a reprodukovat znovu vše, čeho byl posvátný dub svědkem.

Volchvové a veduni navíc mohli do tohoto přírodního „počítače“ nahrát jakoukoliv informaci, zprávu pro budoucí generace a mohli je také číst. Ladíc se na kterýkoli letokruh dubu, volchv nebo vedun může získat přístup k informacím s přesností na roky, dokonce na dny. Nepřátelé našich předků o těchto přírodních „počítačích“ věděli, a proto všechny posvátné háje a duby fanaticky ničili stejně jako knihy. Ale to není vše. Někdy lidový příběh, který zná každý Rus od dětství, obsahuje tak hluboký smysl, že to bere dech! Budu pokračovat analýzou názvu „Lukomorie“ ...

„Luk při moři“ znamená, že linie pobřeží Bílého moře připomíná svým tvarem luk. Ale naskytá se otázka: jak to naši předkové mohli vědět? Vždyť aby to mohlo být pozorováno, musel by se člověk dostat vysoko (velmi, velmi vysoko!) nad zemský povrch. Pobřeží ve tvaru luku je zjevné jen z blízkého orbitu Země. Moderní „historikové“ však tvrdí, že v dávných dobách, kdy se tento název objevil, nebyly žádné „sputniky“, a kdyby byly, tak by je „divoci“ Slované nemohli vlastnit. Divokost našich předků je nám natloukána do hlav od dětství po středoškolský a vysokoškolský dějepis skrze masmédiá a dokonce skrze literaturu. Jediná otázka je: na čí zadání byly napsány ony „historické“ novely a komu jsou věrní oni „vědci“, kteří publikují své „vědecké“ práce!?

Ve skutečnosti mnoho dnešních běžných ruských slov obsahuje informace o nejvyšším stupni technického rozvoje těch, o kterých dokonce i ruské historické učebnice píší jako o „divokých a nevzdělaných kmenech Slovanů“. Mnoho věcí, které nás obklopují od nejútlejšího dětství, doslova „křičí“: „*Dávej pozor! Zde je tvá velká minulost!*“ Ale my to tiše a slepě bez zaregistrování zjevného mjíme! Vyslovujeme slova, ale jsou pro nás mrtvá – v naší řeči se neprobouzí k životu, protože jsme ztratili pochopení jejich smyslu, protože mrtvé zvuky se nemohou stát živými a krásnými obrazy, které ruský jazyk obsahuje.

Je však čas vrátit se k mé cestě do slavného ruského města – Archangelsku. Vyzvedl nás Rasskazov junior, mě a sestřenici, a vydali jsme se na hotel. Organizátoři zajistili pokoj první kategorie, za který jsem zaplatil, stejně jako letenky. Zmiňuji to zde z jednoho důvodu – mělo to zajímavou dohru.

Ráno dalšího dne jsem dal místním novinám, které propagovaly má vystoupení, interview. Také jsem dal krátké interview Archangelské TV, aby se lidé, kteří nečtou noviny, mohli dozvědět o mých vystoupeních. Interview se odehrála v Domě důstojníků, který mi byl ukázán, a také jsem byl pozván na malý výlet po místních pamětihodnostech a ... a byl tu první večer mého prvního veřejného vystoupení. Začínalo v sedm večer. První den bylo hlediště poloplné nebo poloprázdné, v závislosti na tom, jak kdo preferuje věci vnímat. Byl ohlášen můj příchod a nastal okamžik mého „důvěrného popovídání si“ s publikem...

Trému jsem neměl. Lépe řečeno – nemám ji dnes. Popravdě jsem do zbavení

se trémy vložil hodně námahy. V dětství jsem příliš nerozuměl, co se se mnou děje. Když jsem měl mluvit na veřejnosti, zvláště v přítomnosti cizích nebo nějak neznámých lidí, cítil jsem se hrozně nepříjemně. Ve třídě, kde jsem znal všechny spolužáky a učitele, jsem se cítil vždy pohodlně a vyjadřoval se s lehkostí. Mohl jsem adresovat jakékoli téma, bez námahy odpovídat na všechny otázky a nikdy jsem neměl problém ve vyjadřování svých myšlenek. Ale když se ve třídě objevil někdo nový, moje výřečnost se „někam“ vytratila. Když mě učitelé zavolali k tabuli, začal jsem mumlat a „mektat“ něco směšného. Jako bych si „polknul“ jazyk a nebyl schopný říct nic správně, ačkoliv jsem materiál tématu znal výborně.

Cítil jsem se nepříjemně, když se na mě díval někdo cizí (na učitele a spolužáky jsem byl zvyklý). Nechápal jsem podstatu tohoto jevu a spěchal kontrolovat, zda je vše v pořádku – zda mám zapnuté všechny knoflíky, zda mám obě boty stejné barvy atd. Vše bylo v pořádku, nicméně nepochopitelný pocit neklidu zůstával a nebyl jsem ve stavu, abych vyslovil správně byť i jen několik slov. Tento podivný stav mě popouzel a viděl jsem v očích učitelů, kteří mě respektovali, překvapení, ale nemohl jsem s tím nic dělat. Ale jednoho dne, který se v principu ničím nelišil od ostatních, jsem si slíbil, že se to již nikdy nebude opakovat. To neznamená, že se vše napravilo následující den, nebo že bych téměř ihned přestal mít problém s mluvením na veřejnosti. To ne, znamenalo to, že jsem sebral veškerou sílu vůle a nedovolil, aby mě nepochopitelné zmatení ovládlo. V dětství jsem povahu tohoto jevu nechápal. Důvody svých podivných pocitů jsem si uvědomil, teprve když jsem je začal vědomě poznávat a zkoumat. Co se děje, je, že každá osoba, ať si toho je vědoma či ne, ovlivňuje jakoukoliv jinou osobu, ke které mluví nebo jen jednoduše stojí opodál. Tento vliv se dramaticky zvětšuje, když osoba na někoho konkrétního upírá pozornost.

Pohledy všech posluchačů jsou tedy upřeny na přednášejícího. Šlehají ho jako švihy bičem, a pokud je osoba dostatečně citlivá, bude tyto pohledy skutečně cítit jako zásahy, obzvláště pokud myšlenky posluchačů budou obsahovat negativní složku nebo když má posluchač vlastní silné přirozené biopole. Nezáleží na tom, zda tomu člověk rozumí, či ne – na podvědomé úrovni skenuje osobu v centru své pozornosti.

Proto se dostatečně citlivá osoba cítí, jako by byla mentálně „svlékána“ a ve vzácných případech je toto „svlékání“ spojeno se sexuálními myšlenkami. Nechápeme, že když se na někoho mentálně soustředíme, vytváříme mentální materiální proud zaměřený na osobu, která nás zajímá. To vše jsem pochopil mnohem později, tehdy jsem jednoduše tyto materiální proudy cítil na svých „zádech“ velmi zřetelně pokaždé, když jsem se objevil v centru pozornosti. Cítil jsem rozčilení a ponížení pokaždé, když se mi to stalo, protože jsem nebyl schopen kontrolovat své pocity, a proto působil legračně a neohrabaně; a jako každému normálnímu člověku se mi to vůbec nelíbilo. Někdy jsem měl vztek

na sebe, ne na situaci. Možná to ostatní viděli jinak a neviděli mě jako legračního a neohrabaného, ale přesně takto jsem se cítil.

Mým prvním vítězstvím byla schopnost se rychle odpojit od vnějšího světa a soustředit se na to, co jsem chtěl říci. Stále jsem neměl příliš v lásce veřejné proslovy, ale podařilo se mi překonat onen pro mě nepochopitelný stav a vyslovovat své myšlenky celkem srozumitelně. To neznamená, že bych přestal cítit vliv mentálních úderů publika. Cítil jsem je a před každým veřejným vystoupením jsem měl velkou trému, ale nutnost mi diktovala tento vysoce nepříjemný stav překonat. To se však týkalo školních hodin a kurzů, nikoliv vystoupení na pódiu.

Díval jsem se na pódium s určitými předsudky a dělal vše, abych se mu vyhnul. Pamatuji si, jak jsme se v sedmé nebo osmé třídě všichni shromáždili ve školní hale na konkurs do školního sboru. Tato procedura mi trochu připomínala situaci z legendy o Odysseovi, kdy se on a jeho druhové ocitli v jeskyni Kyklopa. Když Odysseem oslepený Kyklop ohmatával každou ovci, která vycházela z jeskyně, napadlo Odyssea navléknout se do ovčích roun a tak se všichni dostali z jeskyně. Tedy situace ve školní hale mi tuto legendu do jisté míry připomínala. Jedinou cestou, jak se dostat domů, bylo podstoupit zkoušku. Do toho se mi vůbec nechtělo, ale neměl jsem šanci se tomu vyhnout. Spolužáci opouštěli jeden po druhém sál. Někteří byli „odmítnuti“, někteří přijati. Nechtěl jsem se dostat do sboru a musel jsem vymyslet své vlastní „ovčí rouno“.

Když na mě přišla řada, odkráčel jsem ke klavíru s pocitem bezprostřední katastrofy. Mladá žena, která vedla zkoušky, zahrála několik akordů a požádala mě, abych zazpíval noty. Udělal jsem to a tehdy mě to napadlo! Když zahrála další akordy ve vyšší tónině než předtím a opět mě požádala, abych zazpíval noty, zazpíval jsem je ve stejné tónině, jako předtím. Mladá žena se rozzlobila a znovu mě požádala, abych je zazpíval a tentokrát ve správné oktávě. Opět jsem je zazpíval stejným způsobem. Po několika dalších neúspěšných pokusech z její strany řekla mrzutým hlasem, že mám velmi silný bas, ve své síle pravděpodobně unikátní v zemi, a požádala mě naposledy zazpívat noty ve správné tónině. Se smutným obličejem jsem zazpíval opět vše stejně a konečně byl propuštěn. Byl jsem se svou vynalézavostí velmi spokojen a vesele utíkat domů. Můj trik byl, že ačkoliv jsem mohl v potřebných tóninách zazpívat vše bezchybně, pozoroval jsem proces zkoušek a všiml si, že všichni, kteří nebyli schopni čistě zazpívat noty podle oktáv, byli odmítnuti. Nechtěl jsem záměrně „hýkat“ místo zpěvu, protože bych vypadal směšně a to jsem nechtěl. Proto jsem zazpíval všechny noty v jedné tónině – nikdo se nesmál a dosáhl jsem žádaného výsledku.

Vždy jsem dělal vše, co bylo v mých silách, abych se vyhnul situaci, kdy bych byl nucen vystupovat na pódiu. Někdy se mi to nicméně nepodařilo, jako například během prvního ročníku na univerzitě. Úsměvné je, že situace byla téměř totožná jako na základní škole. Tentokrát jsem byl „chycen“, protože

jsem dal své slovo. Když jsem někomu dal slovo, vždy jsem své sliby dodržel, bez ohledu na to, co mě to stálo. Slíbil jsem matce, že budu nosit brýle se zaslepenou polovinou a zaplatil za to paralyzovaným svalem v pravém oku. Samozřejmě jsem se snažil své slovo dávat opatrně, věda, že mu musím dostat. Proto jsem obvykle nic nesliboval ve spěchu, ale předem zhodnotil všechny pozitivní a negativní stránky svého rozhodnutí. Zde je příklad.

V dětství jsem velmi rád četl. Když jsem přišel ze školy, udělal jsem rychle domácí úkoly, vzal další vzrušující knihu a ponořil se do dobrodružství nebo novely (také jsem četl mnoho knih o historii, biologii, geografii apod.). Pochopitelně jsem byl obzvlášť unesen vědeckofantastickou literaturou. Takže, velmi rád jsem četl a také jsem velmi rád chroupal slunečnicová semínka. Když jsem dělal obě dvě věci dohromady, končila polovina obalů semínek v mém žaludku. Jednou mi matka řekla, že když budu pokračovat v jedení slupek, brzy se tím můj appendix zanese a bude muset být odstraněn. Přijít o appendix jsem nechtěl, a tak jsem se rozhodl z tohoto problému najít cestu ven. Nejprve jsem zkusil všechna semínka oloupat předem, před čtením. Udělal jsem to poctivě několikrát, ale když jsem začal číst, semínka byla téměř ihned pryč. Trochu jsem si potrápil mozek a došel k rozhodnutí. Jestliže kniha a semínka spolu nejdou dohromady nebo je nemůžu udělat „kompatibilní“, potom volím knihu. A od toho dne jsem slunečnicová semínka už nikdy nelouskal! A nejen když jsem četl knihu – přestal jsem je jíst úplně! Nevím, zda je to dobře nebo špatně – taková je jednoduše má povaha.

Někdy mě to nicméně přivedlo do potíží. Jednoho dne přišla do naší učebny mladá žena a informovala nás, ať se po hodině dostavíme do určené místnosti. Všichni jsme tehdy byli na univerzitě noví a ještě se moc nevyznali a orientovali se v enormních prostorách univerzity s určitými obtížemi. Proto jsme všichni v blažené nevědomosti dorazili na určené místo. Byl tam klavír, ale tento fakt nám nic neříkal. Mladá žena se objevila s mužem. Představila nám ho jako sbormistra univerzitní pěveckého sboru, který nyní povede konkurs pro nábor nových členů. Všichni jsme pochopili, že jsme se dostali do „průšvihu“, ale nedalo se s tím nic dělat.

V té době jsem se již spřátelil s jedním spolužákem, Michailem Tjomnym. Ani on, ani já jsme nechtěli být na pódiu první. Když zkoušky začaly, chtělo se nám ještě méně, to když jsme slyšeli „huhňání“ produkované ostatními, když „zpívali“; téměř všichni prskali smíchy. Je špatné se smát ostatním, ale ještě horší je, když se ostatní smějí vám. Brzy jsem zbyli jen já a Michail a dívky naší skupiny na nás upíraly tázavé pohledy. Nedalo se nic dělat, musel jsem jít podruhé v životě na pěveckou zkoušku. „Hýkání“ mých spolužáků bylo velmi vtipné, ale nechtěl jsem se stát dalším takovým v řadě. Tupě opakovat vše v jedné tónině, jak jsem udělal kdysi, se mi také nechtělo a rozhodl jsem se tímto testem projít bez ztráty důstojnosti, jak jsem tehdy uvažoval.

29. Cesta na jeviště

Tentokrát mě „chytili“ poměrně snadno. Sbormistr mě požádal, abych zazpíval nějaké noty v určené tónině, a když jsem to udělal, neřekl nic. Byl jsem velmi potěšen, protože jsem si myslel, že absence jeho připomínek je důkaz, že jsem v tomto okamžiku vyloučen! S úlevou jsem zazpíval noty v jiné tónině, pak v další a ještě další. Nepřítomnost komentářů mi dala naději, že budu brzy propuštěn. Byl jsem rád, že se nikdo nesmál a byl jsem připraven vyslechnout: „Mladý muži, můžete jít!“

Ale místo toho jsem „uslyšel“ něco, co jsem vůbec nečekal. Sbormistr mi řekl: „Mladý muži, máte vzácný hlas, jak v pevnosti, tak i rozsahu. Máte bas profundo a zároveň oktávový bas. Musíte mi slíbit, že určitě přijdete v pondělí večer na zkoušku sboru.“ Zkrátka slíbil jsem, že přijdu, a samozřejmě svůj slib dodržel. Můj spolužák a kamarád Michail byl také vybrán a to bylo dokonce skvělé, protože jsme se dohodli, že přijdeme spolu. Tak jsem se dostal k univerzitnímu sboru. A musel se jako účastník sboru objevovat před různým publikem.

Moje „zvykání“ na jeviště se odehrávalo v několika etapách. Koneckonců, když stojíte mezi mnoha jinými, máte pocit, jako byste byli „skrytí“ mezi ostatními. Ale i v takové situaci se stále cítíte jako pod „reflektory“ pozornosti publika. Alespoň já jsem to tak cítil. Pravda, už jsem nestál po zvednutí opony jako „solný sloup“, ale přesto jsem pocíťoval určitou trému. Snažil jsem se tomu nepodlehnout, avšak i tak ve mně byla přítomna. Ale jakmile jsem přestal vnímat lidi sedící v sále a soustředil se na zpívání...veškerá tréma mě okamžitě opouštěla. Byl jsem jedno s hudbou, slovy .. a to bylo vše. Kluci ze sboru často žertovali, že je u nás pět skupin – basy, tenory, alty, soprány a Kolja. Tento žert vznikl, protože jsem při zpívání přehlušil celý sbor, ve kterém bylo více než sto lidí, a když náš sbormistr žádal od sboru přidat, u mne požadoval opak, poněvadž mé „přidání“ překrývalo všechny ostatní.

Tím, že jsem se nechtěně stal členem univerzitního amatérského sboru, mě ihned „vkomponovali“ do účasti na přehlídce amatérských vystoupení za fakultu radiofyziky, kde jsem studoval. Byl jsem postaven před skutečnost a mé přání nikoho nezajímalo, nikdo se mě na nic neptal. Každopádně jsem teď musel zpívat i sólově. Neměl jsem svůj doprovod a musel zpívat bez něj. A tak jsem se rozhodl, že budu zpívat ruskou národní píseň „*Step a step všude kolem...*“ Ohlásili mě a já poprvé přišel na pódium sám, bez přátelských loktů kamarádů. Mikrofon jsem nepotřeboval, proto jsem došel až na kraj jeviště a tím pro sebe „spálil“ mosty, naladil se na zpěv... a začal zpívat. Bylo to moje první sólo vystoupení a bylo to i moje vítězství nad sebou samým. Silou vůle jsem nad sebou zvítězil a předvedl, co bylo třeba. Bylo to vítězství nad mou vrozenou plachostí. Ale také jsem se nestal domýšlivým (aspoň si to myslím), jen jsem nyní uměl v případě potřeby silou vůle překonat svou plachost. Po

prvním sólo-vystoupením za mnou přišel jeden z porotců a řekl mi, že bych měl zpívat profesionálně a že na univerzitě je velmi dobré vokální studio. Po pár týdnech jsem se tam rozhodl zajít a učil se zpívat až do konce studia na univerzitě. A nebylo to kvůli vystoupením, pro mě bylo zajímavým naučit se ovládat svůj hlas a zdá se, že jsem toho i dosáhl.

Vokální studio řídila profesionální zpěvačka Charkovské opery Tamara Nikolajevna, pokud mi paměť slouží. Jsem jí velmi vděčný za to, že mi „posadila“ hlas. Nervozita z jeviště prakticky vymizela poté, co se mi stal jeden téměř komediální případ.

Jako sólového zpěváka mě zařadili na další koncert Charkovské univerzity. Jako obvykle se i teď vše seběhlo na poslední chvíli. Doprovázel nás všechny jeden harmonikář, se kterým jsem nikdy nezkoušel, natož koncertoval. Takže jsem mu tichounce zazpíval melodii, kterou jsem se chystal zpívat. On pochopil, co to bude, ale nebyla ani minutka to alespoň trochu vyzkoušet. A teď... já jdu na pódium a on začal hrát o oktávu výše, než bylo nutno. V takové situaci jsem byl nucen sledovat melodii. Sice jsem zazpíval první verš, ale před druhým už jsem zavrčel „níže, hraj níže“. No..., bylo to k smíchu a legrační, ale kupodivu mi tato situace dovolila úplně se odpoutat od pódia i od sálu, takže jsem pak již pokaždé při vstupu na scénu byl úplně pohlcen tím, kvůli čemu jsem tam byl.

Jako student jsem mnohokrát vystupoval, organizoval různé večery pro studenty a dokonce i Novoroční. Spolu s jinými jsme vytvářeli i kostýmy, dokonce jsem psal i jeden scénář večírku a psal písničky pro studentské i Silvestrovské noci. Doposud vzpomínám na několik veršů. Na studentských „Kapustníkách“ bylo všechno jako obvykle – trocha humoru, trocha ironie (především směrem k sobě). Já a ještě jeden mladík ze sboru jsme byli moderátory i účinkujícími. Igor Jovenko byl skoro stejně vysoký jako já. On měl roli Sněhurky a já Mrazíka. Oba jsme měli knír a já jsem si ze solidarity s ním ten svůj poprvé oholil.. Zkrátka, bylo to originální a velmi legrační...

Popsal jsem svůj vztah ke scéně, abych ukázal, že pro mě osobně znamenalo hodně práce na sobě vyjít na jeviště tak, abych mohl mít jistotu i před nepřátelským nebo skeptickým publikem a bez ohledu na cokoli mohl sdělit lidem to, co jsem chtěl a potřeboval. Situace v mém životě se utvářela tak, že prakticky všechno, co se v mém životě stalo, mě krok za krokem připravovalo k tomu, co dělám nyní. Ale zároveň jsem na sobě musel hodně pracovat, aby nové situace v mém životě vedly k tomu, kde jsem teď. Životní situace byly pouze jednou vnější silou, která mne posouvala vpřed, ale bez nich bych se pravděpodobně nedostal tam, kde jsem dnes. Ze své vlastní zkušenosti mohu říci, že všechno, co se nám v životě stane, je k lepšímu. Pokud máte vůli, seberete síly a nedovolíte okolnostem vás rozbít, můžete naopak okolnosti přinutit pracovat pro vás!

Ukázalo se, že téměř vše, co se v mém životě stalo, mě připravilo na cestu

bojovníka. V zásadě jakýkoliv pohyb vpřed – to znamená překonávat sebe a okolnosti, nic jiného. A tak stojím sám na pódiu a dívá se na mě několik set očí a všichni ode mne něco čekají a velmi často to není to, co bych jim chtěl dát já sám. Hlavním účelem mého vzdělávacího a uzdravujícího představení bylo probouzení lidí ze spánku. Ale ... mnozí spali a probuzení si nepřáli, ale naopak, rádi „spali“. A tito lidé se nezajímali o pochopení podstaty věcí. Chtěli pouze podívanou a nic jiného. Další část publika nepotřebovala nic kromě zlepšení zdraví. Mezi množstvím diváků byla skupina hledající porozumění v drtivě menšině.

Uvědomil jsem si to velmi rychle, jakmile jsem začal svou řeč. Cítil jsem celý sál, emoce a myšlenky publika a uvědomil si, že musím najít nějaké řešení zdánlivě neřešitelných problémů – aby každý divák dostal věci, pro které přišel, a navíc to, co potřebuje k probuzení ze spánku. Každý divák ... ale byly tam nejméně tři skupiny návštěvníků – ti, kteří přišli na podívanou neboli „cirkus“, jak já říkám, další chtěli léčbu svých zdravotních potíží a třetí byla skupina, která hledala pochopení, i sebemenší pochopení. Bylo nutné jim všem dát věci, pro které přišli a to jsem musel provést ve stejnou dobu, během jednoho vystoupení. Musel jsem vytvořit v „bojových“ podmínkách strategii a taktiku svého projevu. Bez přerušování řeči jsem se rozhodl zkusit své experimenty, které jsem prováděl v armádě a při studiu na vysoké škole.

Okamžitě jsem se rozhodl realizovat svůj nápad. Navrhl jsem, aby se publikum zúčastnilo experimentu, a požádal všechny, aby spojili své ruce, a s krásnou hudbou Jean-Michaela Jarre zapůsobil na celé publikum, pomáhaje lidem svým hlasem naladit se.

Kombinací hypnózy bez uspávání, zároveň s přímým působením na svaly diváků jsem se snažil dosáhnout maximální odezvy. Slova, která jsem vyslovoval, vyvolávala u lidí správný stav pro maximální efekt. Působení trvalo několik minut, načež jsem pozval všechny ty, kterým zůstaly „přilepené“ ruce, na jeviště. Faktem je, že pokud u někoho byla vysoká citlivost, flexory a extenzory (*svaly, které provádějí ohyb v určitém prstu, např. dlouhý ohybač prstu, p. p.*), takového člověka přestávaly poslouchat a jen já jsem mohl tuto neuromuskulární blokádu odstranit. Působil jsem „středním“ výkonem, abych ovlivnil více lidí a abych zároveň citlivější jedince nepřetížil. Výsledkem mé akce bylo, že se na jeviště dostavilo několik desítek lidí, kteří nemohli své sepjaté ruce uvolnit. Všechny jsem je z ne zcela běžných „pout“ vysvobodil a udělal to několika způsoby. Některé jsem uvolnil verbálně, další myšlenkou a třetí – působením na mozgová centra, která řídí svaly. A pak jsem začal ukazovat publiku na svých dobrovolnících různé metody působení na člověka souběžně s vysvětlením, co mají tyto metody společného a čím se od sebe liší.

Snažil jsem se ukázat a dokázat, že všem známá hypnóza je nejprimitivnější způsob jak ovlivnit člověka, že existuje mnoho jiných způsobů, při kterých nikdo nikoho nepropichuje těžkým pohledem, aby člověka donutil ponořit se do

hypnotického spánku. Metody, kdy člověk může mluvit normálním hlasem se zcela normálním pohledem, aniž by jiná osoba byla ponořena do hypnotického stavu při zachování na první pohled její nezávislosti. A přesto bude dělat to, co se přikáže, a dokonce si ani neuvědomí, že plní cizí příkaz, bude si naprosto jistá, že jedná ze svého vlastního rozhodnutí. Že přesně stejný výsledek lze dosáhnout, i když nikdo není poblíž, a příkazy budou provedeny navzdory skutečnosti, že nikdo nic neříká. Ihned na scéně jsem zrekonstruoval lidem mozek a oni začali vidět vnitřní orgány jiných lidí a určovali zdravotní problémy zcela neznámým lidem. Uplatňováním různých metod vlivu jsem dosahoval toho, že lidé nemohli odtrhnout nohu od podlahy, naráželi na neviditelnou zeď a nemohli projít skrz. Všechno bylo doprovázeno neškodnými vtipy a replikami. Smáli se všichni – účastníci mé prezentace, diváci v sále i já. Pak jsem posunul lidi do minulých věků a oni utíkali před dinosaury nebo bojovali s římskými gladiátory a mnohem, mnohem víc. Při tom všem si všichni zachovali své nezávislé myšlení a chovali se v jiných úrovních reality podle svého charakteru a zvyklostí. Sál často vybuchoval smíchy. Srdečně jsem se se všemi zasmál i já¹².

Předvídat reakce publika není ve skutečnosti možné a ani jsem se o to nesnažil. Díky tomu, že lidé dělali věci, které by mě ani nenapadly, vznikalo mnoho vtipných situací. Zkrátka, měl jsem naprostou pozornost publika, a když jsem následně na někoho působil, vysvětlil jsem jim také, co se dělo ve skutečnosti! Na konci vystoupení jsem na všechny léčivě zapůsobil za doprovodu hudby Jean-Michel Jarrea. Použil jsem opět středně silný vliv nastavený na středně vnímavého člověka, ale i tak se ukázalo, že pro několik členů publika byl příliš silný a oni se „odpojili“, dostávajíce se do stavu mezi kómatem a klinickou smrtí. Můj vliv jednoduše „odfoukl“ jejich duchy z těl jako silný vítr shodí klobouk z hlavy. Sešel jsem dolů z pódia a všechny do jejich těl vrátil.

Mé vystoupení skončilo až někdy okolo jedenácté večer a na hotel jsem se dostal kolem půlnoci. Byl jsem trochu unaven, ale velmi spokojen s řešením, jež jsem našel, které mi dovolilo „nakrmit“ všechny tím, pro co si přišli, a zároveň jim dát to, co jsem chtěl já – základy poznání a pochopení, že člověk je více než pouhé fyzické tělo. Také jsem měl v úmyslu sdělit, že člověk má síly, které zvířata jednoduše nemohou mít, že tyto síly jsou skutečné a nezapadají do konceptů, jež lidem vnutili sociální parazité pro umožnění snadného ovládnutí.

Samozřejmě ne všichni rozuměli všemu a ti, kteří si mysleli, že porozuměli, se ve skutečnosti jen dotkli základů, ale byl to začátek probuzení a bylo to úžasné. Zvěsti o mých „divech“ se zjevně po Archangelsku roznesly a příští večer bylo hlediště přeplněno. Vedl jsem představení podobným způsobem, snažil jsem se neopakovat, pokaždé jsem vynalézal nové varianty svého vlivu a

---

¹² Videozáznam tohoto semináře je k nalezení zde: http://archive.levashov.name/video/Levashov-video-00_1991.06.zip

nové „úkoly“ pro účastníky na pódiu. Když jsem například přesunul člověka do minulosti, okolní realita pro něj zmizela a on se ocitl v realitě minulosti, jako by propadl skrz, avšak všechno (a všichni) zůstalo stejné jako předtím. Pokud jsem přenesl několik osob současně, ocitli se všichni při plném vědomí ve stejné realitě, každý s vlastním vnímáním a individuálním chováním. Nevkládal jsem na ně ten či onen program chování, každý se choval podle svého porozumění a svobodné vůle. Zároveň všichni adekvátně vnímali, co se děje v realitě, v níž se nacházeli. Jestliže se objevili po boku dinosaurů, viděli je a slyšeli zvuky a řev, který tato zvířata vydávala. Byli si vědomi vůní a dalších nuancí dané reality. Přitom se všichni nacházeli a jednali ve stejné realitě, ne každý ve vlastní. Všechny detaily dané reality (z pohledů jednotlivých účastníků) souhlasily do nejmenších detailů, lišily se jen úhly pohledu jednotlivých účastníků. To znamená, že se přenesení do minulosti nacházeli na různých místech téže reality, a proto pozorovali tytéž události, jen z různých stran. Někdo viděl dinosaura napravo, někdo před sebou a někdo nalevo apod. Rozdíl byl jenom v tom, vše ostatní, co viděli, bylo stejné, jen pozorováno z různých míst. Proto byly jejich popisy, akce a reakce na probíhající děje vcelku v souladu. A soulad sahal až do nejmenších detailů. Co je zajímavé – nejprve jsem skupinu přenesl do minulosti a teprve poté se jich zeptal, kde jsou a co vidí. To dokazuje, že jsem je předem nenaladil na jednu a tu samou „vlnu“. Ale nejzajímavější bylo, že jsem sám předem nevěděl, co v daném místě, do kterého jsem je přesunul, uvidí. Je to podobné situaci, kdy osoba žije v domě vedle cesty, ví, že když se podívá z okna, uvidí pravděpodobně auta, ale dokud se nepodívá, neví, jak mnoho aut na cestě v daný moment bude, jakou budou mít značku, barvu atd.

Stejná situace nastává u přesunů do minulost – otevírám „okno do minulosti“, ale nevím, co osoba skrze toto okno uvidí. Mám jistotu jen v tom, že pokud jsem udělal vše správně, uvidí dinosaury a ne vyhynulé obojživelníky. A pokud by přece jen uviděla obojživelníky, znamenalo by to jen, že jsem minul epochu, nic více. Ale nikdy jsem „nemnul“ a lidé se vždy dostali přesně do té epochy, kterou jsem jim slíbil.

Je téměř nemožné popsat, co se na pódiu dělo. Různí lidé reagovali na jednu a tu samou situaci různě. Když spatřili živého dinosaura, někdo se pomalu sesunul k podlaze, někdo zkameněl s otevřenými ústy, jiný se začal pomalu sunout do bezpečné vzdálenosti a někdo začal naopak co nejrychleji utíkat pryč. Když byl dinosaurus znehybněn, mnozí se na něj dále dívali se skutečným strachem a byli připraveni vzít v kterýkoliv moment bez zaváhání nohy na ramena. Ale jiní přistoupili k nehybné hlavě a pokoušeli se mu otevřít tlamu, aby se podívali do chřtánu tohoto „milého“ zvířete! Velmi zajímavé bylo, že mnoho lidí v nové realitě začalo jednat vcelku nezávisle, bez jakékoliv kontroly nebo korekcí z mé strany. Mnoho věcí se odehrávalo na úrovni reflexů. Když například člověk zápasil s římským gladiátorem v aréně (amfiteátru), vyhýbal se instinktivně úderům přesně stejným způsobem, jako ve skutečném boji. Je

jednoduše nemožné něco takového sehrát, což znamená jedinou věc – boj byl skutečný.

Bojovník viděl svého nepřítele způsobem, jako vidí boxer soupeře v ringu, ale zbytek publika, který do této reality nebyl přesunut, viděl jen jednoho muže. Pro publikum byla situace velmi komická – muž rozdával údery a vyhýbal se jim, uskakoval do stran atd. a ... přitom tam nikdo „druhý“ nebyl. Když konečně uspěl v knokautování starověkého bojovníka, několik lidí odvedlo bezvládné tělo do rohu, kde se ho pokoušeli přivést k životu poléváním vodou a políčkovaním.

Publikum vybuchlo smíchy, když se několika chlapíkům nepodařilo projít přes cihlovou stěnu, kterou jsem pro ně vytvořil, a neúspěšně se pokusili protáhnout úzkou štěrbinou. Opřeli se do stěny, jako by to byla úplně normální cihlová zeď, a nic se nestalo, nedostali se ani o centimetr dále a na ruku se jim objevil otlačený vzor, jako by se objevil každému, kdo se silou dlaněmi opírá do cihlové zdi. Ale zde žádná cihlová zeď nestála a pro publikum tyto pokusy vypadaly velmi legračně. Všechny demonstrace jsem doprovázel vysvětleními, pokoušeje se probudit lidi ze „spánku“ a ukázat jim, o kolik je ve skutečnosti pravá realita bohatší a zářivější, než jsou ji zvyklí nebo schopní vnímat.

Každý večer bylo na pódiu mnoho skleněných demižonů s vodou. Během mého několikahodinového vystoupení se voda nabíla. Vše, co se na pódiu dělo, včetně mého vlivu, když jsem prováděl transformace mozku, bylo do vody „zaznamenáno“. Mělo to naprosto neočekávané vyústění, o kterém jsem se dověděl při své druhé návštěvě Archangelsku.

Ale o tom povím později, nyní jsem se každý večer vracel k přeplněnému sálu. Čas od času během mého léčivého působení na celý sál někdo „odletěl“ z těla a musel jsem dotyčné „letce“ vracet zpět. Obvykle jsem za „letcem“ přišel a rychle ho navrátil do těla. Nabyl vědomí a já přešel k dalšímu „letci“. Ale jednou se stalo něco neočekávaného. Navracel jsem do těla jednu „letkyni“, asi dvacetiletou dívku, která podle zevnějšku neměla vysoké vzdělání ani odpovídající zájmy. Jako obvykle jsem navrátil ducha zpět do jejího těla. Probudila se a dokonce otevřela oči, takže jsem přešel k dalšímu, ale jakmile jsem udělal pár kroků, vrátila se do předchozího stavu. Pomyslel jsem si, že jsem jejího ducha po podstoupené zátěži dostatečně neukotvil do těla, a znovu proceduru opakoval. A opět stačilo, abych se od ní trochu vzdálil a její duch znovu „vyskočil“ z těla. Opět jsem s „uličnickým“ duchem proceduru zopakoval, tentokrát ještě pozorněji, ale výsledek byl pořád stejný. Když se to opakovalo třikrát, pokusil jsem se zjistit, co se vlastně dělo. Navázal jsem s dívčíným duchem telepatický kontakt a dozvěděl se důvod jeho zvláštního chování. Její duch se do fyzického těla vrátit NECHTĚL. Duch mi řekl: „Jsem tak vděčný, že jste mě z toho hloupého těla osvobodil!“ Pravděpodobně se do genetiky této dívky dostal ženský duch velmi vysokého stupně vývoje a z nějakých důvodů NEBYL schopen svá těla správně vyvinout, zatímco žil ve

fyzickém těle jako ve vězení! Tento druh věcí se také může dít, jak vyšlo najevo, a bohužel to nejsou vzácné výjimky. Toto bylo mé první setkání s podobným případem. Když jsem porozuměl důvodům pro toto podivné chování, informoval jsem předčasně radujícího se ducha, že to bylo jeho tělo, takže by se měl pokusit vyvíjet směrem vzhůru v něm, vyvíjet se v těle, do kterého vstoupil. Vrátil jsem jí do těla a zablokoval možnost opět „vyskočit“ ven.

Doufám, že s určitou pomocí z mé strany byl dívčín duch schopen začít se vyvíjet v jejím fyzickém těle správným směrem a dostat se ze slepé uličky. Když jsem to udělal, vše se dalo do pořádku a dívčín duch už „nevyskakoval“ z těla a mohl jsem se konečně přesunout k dalším „duchům-letcům“. Takto vzdorného ducha jsem od té doby už nikdy nepotkal.

Po představení se na mne obvykle obracelo mnoho lidí s prosbami o pomoc v osobních záležitostech, ale nebylo fyzicky možné věnovat se všem. Věnoval jsem se proto jen lidem s malými dětmi, se kterými jsem pracoval individuálně. Umisťoval jsem vymístěné kyčelní klouby na jejich místo, „opravoval“ jsem tvar pánve, odstraňoval jsem hrby atd. Nastal i jeden kuriózní případ.

Bylo tam dítě, které na jedné ruce nemělo vyvinuté prsty. Začal jsem působit a položil si jeho ruku na svou dlaň. Během pár minut se přímo před našimi zraky jeho prsty začaly hýbat a růst! Vše se odehrávalo téměř jako v naučném filmu, který ukazuje růst kořenů nebo listů, kdy to, co se normálně děje několik týdnů, je ve filmu ukázáno v několika minutách. Něco takového se dělo s tímto dítětem – jeho prsty se prodlužovaly přímo před našima očima. Matka ho přivedla pouze jednou. Nejspíše se toho, čeho byla svědkem, zalekla. Neměl jsem příležitost pracovat s ním více, ale doufám, že mnou nastartovaný růst prstů správně pokračoval a nezastavil se.

Každý večer přicházelo více a více lidí, hlediště bylo nabito k prasknutí. Šňůra vystoupení však netrvala věčně a přišel poslední den. V hledišti již nebyli žádní neteční lidé; všechny tři kategorie (dříve zmíněné) prošly proměnou. Měl jsem radost, že jsem uspěl v probuzení lidí. Všichni se mne ptali, kdy budu v Archangelsku příště a zda otevřu svou školu. Každý chtěl vědět, zda a kdy se to stane.

Po posledním vystoupení za mnou přišel starý pán, řekl že má mimosmyslové schopnosti a že mne přišel varovat, protože mi hrozí velké nebezpečí – smrtelná autonehoda. Poděkoval jsem mu za jeho starost a řekl, že se není čeho obávat, že všechno bude v pořádku. Jeho reakce byla zábavná. Myslel si, že ho mám za blázna, a proto takto reaguji. Nepřestával mě přesvědčovat a řekl, že spolupracuje s policií, pomáhá s hledáním zmizelých či zavražděných osob a že má mnoho úspěchů potvrzených policií. Snažil se mě přesvědčit, ať jeho slovům věnuji pozornost; že nebyl šílený a jeho vize budoucnosti ho nikdy nezklamaly. Pozorně jsem ho vyslechl, opět mu poděkoval za jeho starost o mé zdraví a zopakoval mu, že se o mě nemusí

strachovat, že všechno bude v pořádku. Myslím, že si tento člověk nedokázal uvědomit, že jsem o úkladech na svůj život věděl, několik jich přežil a že další pokus KGB zneutralizují, stejně jako jsem zneutralizoval všechny předchozí.

Toho člověka pravděpodobně nikdy nenapadlo, že někdo může měnit svou budoucnost (osud), ovlivňovat ji a dokonce neutralizovat akce tajných služeb. Z řady důvodů má mnoho lidí velké těžkosti si něco takového představit. Nepokoušel jsem se ho přesvědčovat, že budu v pořádku, protože si byl naprosto jistý, že zemřu! To se nestalo, ačkoliv pokusy zbavit modrou planetu Zemi mé přítomnosti pokračovaly. Podařilo se mi nicméně všechny úspěšně zablokovat a tento fakt nezapadal do „mozaiky světa“, jakou ji měli v hlavách téměř všichni. Nu, co jsem mohl dělat? Musel jsem zklamat určité jedince a dokázat, že většina nemá vždy pravdu! Navíc se plete velmi často! Jeden člověk může mít pravdu a všichni ostatní se můžou plést, pokud tento jeden zná něco, co všichni ostatní neví, nebo je schopen dělat něco, co ostatní ne. Není to otázka přebujelé pýchy, ale jednoduše toho, že tato osoba pravděpodobně objevila „kouzelné slovo“, které jí dovolilo otevřít „dveře“ pohádkové „jeskyně“ s magickými schopnostmi a dosáhnout osvícení jejího vědomí skrze vědění...

Celkově jsem byl s výsledky svých vystoupení spokojen. Čekalo mě však nemilé překvapení. Když jsem dorazil na účetní oddělení, abych si vyzvedl peníze za vystoupení, podle jejich faktur to vypadalo, že hala byla poloprázdná a všechny poplatky za pronájem haly a další věci spojené s vystoupením byly strženy z mého podílu. Také se nikdo nechystal uhradit mi výdaje za cestu a hotel, přičemž z podílu organizátorů nebyl ubrán ani jediný rubl. Rozhodl jsem se situaci trochu vyjasnit a řekl, že ačkoliv jsem teoretický fyzik, neznamená to, že nevím nic o financích. Řekl jsem, že mi byl na Charkovské univerzitě nabídnut titul z ekonomie, který jsem odmítl jen proto, že bych musel absolvovat nějaké zkoušky navíc v předmětech, jež se na radiofyzikální fakultě neučily (nyní mě moje lenost a nepředvídavost mrzí). Načež jsem je informoval, že z „nějakého“ důvodu „popletli“ hrubý příjem a zisk. Měli strhnout všechny výdaje, včetně mých, z hrubého příjmu a teprve tehdy rozdělit čistý zisk, jak to bylo dohodnuto: a že to, co udělali, bylo jednoduše drzé. Rozdělili hrubý příjem, údajně podle dohody, a poté strhli všechny poplatky z mého podílu, což byl, striktně řečeno podvod, machinace. Hlediště bylo mimoto prázdné jen první den a ostatní dny bylo přeplněno, lidé si dokonce přinášeli vlastní židle. Mám to vše nahráno na videokazetě.

Má vysvětlení jim příliš po chuti nebyla. Rasskazov se mě pokusil přesvědčit, že to bylo jednoduše nedorozumění a že se to již víckrát nestane, že on osobně a všichni občané Archangelska budou rádi, pokud má vystoupení znovu uvidí, stejně jako budou rádi, pokud budou moci podstoupit kurz podle mého systému! Slíbil jsem, že se vrátím a vydal se do Moskvy.

Fenomén, na který jsem narazil se nazývá „kreativní účetnictví“, jak jsem

zjistil později. Do oficiálních záznamů jsou zapsána jiná data než do „jiných“ záznamů. Ukazovali například polovinu nebo dokonce čtvrtinu prodaných lístků, když ve skutečnosti byla hala plná. Obvykle se to dělá za účelem snížení daní (takzvané dvojí účetnictví). Rozdíl mezi „černou“ a „bílou“ knihou byl rozdělen mezi účastníky finančního podvodu. Jen v mém případě se stala celkem jiná věc, platil jsem všechno za všechny, organizátoři si celý rozdíl nechali pro sebe a ani mne nevarovali.

Ale nemrzí mě to. Nejdůležitější byl pro mne fakt, že jsem v tomto podvodu neměl žádný podíl. Nebyl pro mne důležitý „med“, ale lidé, kteří se začali probouzet z dlouhého spánku. To byla hlavní odměna za mou práci. Má duše se radovala, když jsem viděl živé a jiskřící oči přihlížejících. Naneštěstí hodně lidí se rychle nadchne a stejně rychle z nich nadšení vyprchá, protože probuzený člověk musí jednat v souladu se svým svědomím a ctí a to je velmi často nevýhodné a přináší to problémy – protože to může vést k utrpení, ztrátě zaměstnání, zruinování kariéry apod. Mnoho lidí (nicméně ne všichni) na to nebylo připraveno. Typická malomyslná filozofie – je lepší opět usnout a mít „krásné sny“, protože realita je tak škaredá.. Ale spáči by měli vědět, že když člověk umrzá, začíná cítit teplo a má krásné sny, ale tyto sny jsou sny blížící se smrti. Takže by se spáči měli rozvzpomenout, že se jejich „krásné sny“ mohou velmi rychle proměnit ve sny „umrzlých“. Není tedy lepší se probudit, i za riziko „omrzlin“, a začít jednat s pochopením faktu, že je možno mnoho změnit, možná dokonce vše?!

Mnoho lidí dává přednost tomu, aby někdo jiný udělal všechnu dřinu a neoceněnou práci, a někdy i riskantní práci, a jestliže to bude fungovat, jsou připraveni přidat se k vítězi. Naši nepřátelé se pokusili vytvořit přesně tento spotřebitelský malomyslný přístup. K mé radosti jsou však i takoví, kteří nejsou lhostejní, nebojí se vystoupit za správnou věc bez přemýšlení, zda jim to přinese potíže či ne. Zatímco se zbytek lidí teprve začínal probouzet, pokračoval jsem v osamoceném boji. Již na mne však čekal nový zvrat osudu a příchod věrného spolubojovníka...

30. Moskevské „prázdniny“

Vrátil jsem se z Archangelska do Moskvy. Během mé nepřítomnosti se v Moskvě nic zajímavého nestalo. Život města a jeho obyvatel nadále proudil obvyklým způsobem. Ačkoli některé změny byly přeci jen pozorovatelné.

V roce 1991 bylo v Moskvě možné pozorovat pro Moskvu dříve atypické situace, ale dobře známé ve zbytku Ruska. Regály v obchodech se vyprazdňovaly mílovými kroky. Jestliže dříve v Moskvě byly pozorovány fronty kvůli nedostatku některého zboží a v podstatě tam byli návštěvníci z regionu a okolí, kteří speciálně přijížděli do Moskvy na nákup potravin a jiného

zboží, pak v létě roku 1991 stále více a více ve frontách postávali sami Moskvané a fronty nebyly jen v centru, ale také v oblastech, kde dříve návštěvníci nikdy nenakupovali.

Pro jakékoliv komodity se muselo stát ve frontách nebo koupit bez front na trzích, na kterých ale byly ceny pro drtivou většinu lidí vysoké. Takže jsem se setkal v Moskvě všude s frontami. Po návratu do hlavního města jsem pokračoval v běžných záležitostech, pracoval s lidmi přímo a po telefonu. Potkával jsem se se zajímavými lidmi, kteří hledali odpovědi na své otázky.

Všechno ubíhalo pro mě obvyklým způsobem, což by ale pro mnohé bylo neuvěřitelné, dokonce i dle měřítek Moskvy. Krátce po mém návratu z Archangelska se vrátila z Litvy i Světlana. Přivezla z Litvy dárky, především litevské masné výrobky, které byly neuvěřitelně dobré. Tyto uzeniny pro mě byly velkým překvapením. V obchodech v Rusku se nic takového neprodávalo, a dokonce i na tržnicích se jen málokde dalo najít něco podobného.

Jak mi Světlana vysvětlila, v Litvě měli v každém městě vlastní recepty na uzeniny. Každý mistr měl také svá tajemství. Litva vyrábí hodně masných výrobků, ale většina z nich byla vyvážena ... do zahraničí. Občané v Sovětském svazu (s výjimkou samotné Litvy) měli jíst „klobásy“, ve kterých prakticky nic z masa kromě názvu nebylo. Na druhou stranu šly do zahraničí vlaky vysoce kvalitních masných výrobků. Sovětský lid musel jíst téměř čistý škrob v nejlepším případě, ale všichni „za horami“ mohli jíst dobře!

Obecně byl v Sovětském svazu velmi zvláštní vztah k vlastním občanům. Jakýkoliv cizí návštěvník tady se cítil jako král, i když v jeho vlasti mohl být jen učitel nebo pastýř (kovboj), ale v Sovětském svazu, tam byl téměř Bohem. Před každým cizincem podlézali, byly speciální obchody, restaurace, hotely, kde obyčejný sovětský člověk nesměl ani stát na prahu. Nikde jinde na světě jsem nikdy nic podobného neviděl.

Do roku 1991 jsem cestoval do Maďarska a byl v jižním Německu a později v USA, ale nic takového jsem nikde jinde neviděl. Ve všech ostatních zemích světa výhodu dostávali v první řadě vlastní občané a všichni návštěvníci byli považováni pouze za možný zdroj příjmů. Žádná země na světě nebyla taková, že její občan nemohl vstoupit do restaurace, obchodu atd., zatímco hosté mohli vstoupit bez problémů jen proto, že pocházejí z jiné země.

Sovětské úřady takové pohrdání pro své občany měly a tím ukazovaly svou skutečnou povahu. Občané obrovské země byli považováni za otroky ve své vlastní zemi, i když nám všem vtloukali do hlavy už od dětství, že vše je právě naopak. Hloubku pokrytectví lze chápat pouze po návštěvě jiné země, když člověk na vlastní oči vidí, jak se v jiných zemích chovají úřady ke svým občanům. Pro ně je občan osoba a návštěvník něco jako druhá či třetí třída, v závislosti od toho, z které země osoba přijela. Tento bestiální postoj vůči svým občanům byl možný jen v SSSR, nikde jinde. Ale nebudu se rozptylovat ...

Když se Světlana vrátila z Litvy, začala se u mne prakticky každý den

objevovat. Svět Velkého kosmu, který jsem jí otevřel, se stal její „drogou“ – táhlo jí to ke hvězdám víc a víc. Stalo se to smyslem jejího života. Ale takový vývoj událostí se nelíbil některým silám, dokonce docela reálným, nikoliv mystickým nebo z jiného světa, jak by si někteří mohli myslet.

Několik velmi vlivných lidí v sovětském systému majících zájem o lidi se silnými parapsychickými schopnostmi, jako tomu bylo v případě Světlany, ji již dávno pozorovalo. Když se dozvěděli, že byla v „kontaktu“ se mnou a nemá v úmyslu zapomenout to, co se ode mě naučila, začali ji otevřeně pronásledovat. Obtěžování bylo velmi reálné a na všech úrovních.

„Přítelkyně“ Světlany, která ji nazývala svoji drahou sestrou, „z nějakého důvodu“ nasypala jed do nápoje, který sama přinesla Světlaně a tak jí vyjádřila svou vděčnost za všechny dobré věci, které pro ni Světlana udělala. Velmi zajímavý způsob, jak vyjádřit svou „vděčnost“, že?!

Světlana mi volala, že je v hrozném stavu, že je doslova naruby z „vděčnosti“ „přítelkyně“. Stalo se to docela pozdě večer, a jakmile mi Světlana zavolala, okamžitě jsem za ní jel do hotelu. Tehdy byla v dobrém pokoji hotelu „Kyjev“, který byl v blízkosti Kyjevského vlakového nádraží. Silnice byla téměř prázdná a asi za půl hodiny jsem byl u ní.

Přijel jsem v pravý čas. Jed zatím nestihl udělat svou špinavou práci. Dost možná, že Světlaně pomohlo také to, že jsem s ní již hodně pracoval a také se mi v ní podařilo mnohé změnit. Když jsem přijel, byla naživu a okamžitě jsem začal s odstraňováním jedu z těla a opravováním toho, co jed již způsobil. Po chvíli mé práce bylo Světlaně lépe, silné bolesti, které ji zkroutily do klubíčka, zmizely a navracela se jí zdravější barva, ačkoliv zůstávala stále bledá.

Navrhl jsem jí, aby se pokusila usnout. Ujistil jsem se, že se vše zdá v pořádku, a odjel jsem zpátky k sobě. Ráno jsme si telefonovali a nezjistil jsem žádné následky pro její zdraví. Přesto jsem za ní jel znovu zkontrolovat její stav. Ještě trochu jsem s ní pracoval, abych dal vše rychle do pořádku. Její „přítelkyně“, jak se dalo předpokládat, zmizela. Samozřejmě nebyla unesena mimozemšťany a také se „nepropadla“ do paralelního světa, jen musela „okamžitě“ odjet domů, aniž by to své „nejlepší přítelkyni“ oznámila, pochopitelně...

Jakmile byla Světlana na mé straně, začal „veselý“ život taky pro ni. Otrava byla první vlašťovkou, ale ne poslední. Když si ti, kteří řídili kroky „přítelkyně“, uvědomili, že ani s jedy a jinými podobnými metodami nemají šanci, začali jednat jinak. Začaly jí zasazovat mentální údery a k tomu dost těžké. S její přirozenou citlivostí byly Světlanou zvláště silně prožívány. Údery vykonávali lidé, které znala a kteří jí hrozili ji zničit, pokud se mnou bude i nadále spolupracovat.

Řekli jí, že ji rozdrťí na prach, že nebude žít její syn, pokud se mne nevzdá a nezradí mne. Že její otec, kterého tak moc miluje, má slabé srdce a to se může „najednou“ zastavit. A když slova neměla žádný vliv, byla přijímána jiná

opatření. Začaly údery a rány byly velmi silné. Byly tak silné, že vykopávaly Světlanu ven z těla. Někdy byla v důsledku těchto útoků v hlubokém kómatu s jen neznatelnými známkami života, někdy byla ve stavu klinické smrti. Pokaždé se mi podařilo dostat ji zpátky do normálu, ačkoli někdy „uklidňující“ šok trval dlouho – hodinu a někdy i dvě!

Po každém úderu jsem nejen navracel Světlanu k životu, ale také prováděl další změny, aby se předešlo úderům na stejném místě. Ale „přátelé“ aplikovali novou ránu na zcela nové místo a to jsem musel po úderu znovu zacelit a vytvořit nové kvality a vlastnosti na ochranu od takových útoků v budoucnu. Když údery místních „hochů“ nedosahovaly požadovaných výsledků, stěžovali si asi svým vůdcům a ti začali napadat Světlanu sami. Tyto útoky byly vážnější

...

Už jsem se dvakrát pokusil založit rodinu a v té době jsem si nemyslel, že to pro mne bude možné. „Normální“ žena by v principu nemohla rozumět mým cílům a hodnotám a ženy v takových věcech „pokročilé“ se téměř vždy ukázaly jako sebestředné egoistky, které si užívaly svůj „sebeklam velikosti“, čehož jsem byl osobně několikrát svědkem. Navíc mě vztah „jen pro vztah“ nijak nezajímal. Láska pro mě znamenala vždy a v první řadě spojení spřízněných duší, a proto jsem si myslel, že budu do konce života sám. Když jsem potkal tuto krásnou a chytrou ženu, Světlanu, radoval jsem se, protože to byla osoba, která doopravdy rozuměla tomu, co jsem říkal, co jsem dělal a co bylo smyslem mého života. Jsem schopen vždy poznat, zda osoba skutečně rozumí, nebo jen dělá, že rozumí.

Přirozeně jsem začal mít pro Světlanu slabost a obával se, že pokud bych začal mluvit o něčem více než přátelství, mohl bych vše pokazit. Velmi jsem chtěl naše souznění duší zachovat a nepokazit ho „řečením něčeho hloupého“: navíc mě mé dosavadní zkušenosti od romantické cesty odrazovaly. Ale na vlastní oči jsem viděl, jak Světlana bojovala za to, k čemu směřovala celý svůj život, a pochopil jsem, že je pro mě přesně ta pravá, mé *alter ego*. Ale i když jsem to pochopil, nijak jsem nespěchal říct jí to, protože jsem si myslel, že by si to mohla špatně vyložit a pokazil bych toto krásné souznění duší. Když byla Světlana otrávena, uvědomil jsem si, že se ve smrtelném nebezpečí nacházela kvůli mně, a dokud by byla se mnou, nepřestalo by. Proto jsem jí musel vše vysvětlit, aby si mohla vybrat: buďto se mě vzdát a vrátit se ke svému předchozímu životu, nebo si navždy vyjasnit svůj vztah ke mně, protože bych jí byl schopen pomoci (v případě dalších útoků) jen tehdy, pokud by byla neustále se mnou. Tedy život sám mě popostrčil k rozhodnutí – bez ohledu na to, jak moc jsem se obával jejího odmítnutí. Rozhodl jsem se, že bylo důležitější to dále neodkládat.

Jednoho večera jsem Světlaně zavolal a zeptal se, zda má čas. Dostal jsem kladnou odpověď a přijel za ní do hotelu Kyjev. Koupil jsem krásnou kyticí růží (alespoň jsem si myslel, že byla) a po vstupu do jejího pokoje jsem se o ni s

touto kyticí ucházel, nabízí jí svou ruku a srdce. Měl jsem trochu obavy, ale když jsem uslyšel její „ano“, byla má radost nevýslovná. Když jsem se vrátil domů, má duše se radovala a poprvé ve svém životě jsem se cítil šťastný. Vždy jsem měl rád jednu árii z operety Imre Kalmána „Čardášová princezna“. Často jsem si ji tiše zpíval, protože se mnou rezonovala. Tato krásná slova árie se dotkla mého srdce:

«...цветы роняют лепестки на песок,
никто не знает, как мой путь одинок,
но где же сердце, что полюбит меня,
всегда быть в маске судьба моя...»

[...cvety ronjajut lepestki na pesok,
nikto ně znajet, jak moj put' odinok,
no gdě že serdce, čto poljubit menja,
vsegda byt' v maske sud'ba moja...]

The flowers shed their petals on the sand.
No one knows how lonely my way is.
But where is the heart which will love me?
My fate is always to wear the mask.

(nenalezl jsem české libreto, pozn. překl.)

Ačkoliv jsem vždy jednal bez masky, podstata byla stejná. Myslel jsem si, že cesta, kterou jsem si zvolil, mě odsoudila k absolutnímu osamění, protože bylo obtížné představit si ženu, jež by byla připravena jít společně se mnou proti proudu, v ohrožení vlastního života a odsouzena k neustálému boji, bez něhož má cesta nebyla možná. Taková žena se však objevila a nyní byla po mém boku. Ale ta nejneuvěřitelnější věc vyšla najevo později, kdy jsme spolu začali pracovat a události minulosti se před námi začaly jedna po druhé otevírat, odhalující pravdu o minulosti...

Brzy po mé nabídce jsem našel v jednom moskevském okrsku byt a přestěhovali jsme se do standardního jednopokojového bytu v panelovém domě. Byl to malý byt, podobně jako všechny jednopokojové byty, ale to nám nevadilo. Po této události aktivity našich vzdálených „přátel“ rostly. Rozsah zákeřných metod vlivu, který na nás zkoušeli, byl neuvěřitelný. Dokonalost jejich mučících technik by rozdmýchala závist největší sadistů a monster krutosti.

Důmyslnost Temných sil při vymýšlení špinavých triků mě vždy překvapovala. Kdyby jen tato důmyslnost byla namířena na něco kreativního a dobrého, namísto destruktivního. Ale tato monstra tvořivost nezajímala. Tato

nebezpečná situace měla jen jednu světlou stránku. Na každý nový úder se museli vytasit s dalším „trumfem“ ze svého „arzenálu“, a když jsem jejich dalšímu špinavému tahu učinil přítrž, zůstávalo v jejich rukou méně a méně mně neznámých „trumfů“. Mimoto mi nechtěně každým dalším „trumfem“ dali novou informaci, o které jsem mohl přemýšlet. Abych mohl zmařit každý nový pokus, musel jsem vytvořit nové vlastnosti a schopnosti, vytvářeje pro sebe a Světlanu nová těla.

Po každém boji nastalo krátké období relativního klidu, kdy jsem, maje k dispozici další porci „duchovní potravy“, vytvářel kompletně nové struktury, těla a kvality, o nichž jsem předtím neměl ani potuchy. Také jsem za účelem neutralizace úderů musel nejprve studovat jejich podstatu a teprve poté jsem mohl vytvořit potřebné vlastnosti a kvality, struktury a těla, která zajistila ochranu nejen proti jednomu konkrétnímu úderu, ale také proti celému spektru akcí, jež by byly založeny na stejném principu nebo jeho jakékoliv kombinaci, na kterou jsem byl schopen pomyslet. Vcelku rychle se mi podařilo uklidnit ty nejaktivnější „přátele“ v nejbližším okolí vesmíru. Zároveň jsem se neomezoval na vytváření ochrany proti úderům: také jsem trestal celé hierarchické struktury, které za nimi stály, protože velmi často byly útoky vykonávány jen pěšáky – katy, kteří byli bez výčitek obětováni, když bylo třeba. Mysleli si, že v případě prohry jen ztratí své vojáky a to bude vše, ale já měl jiný plán. Pěšáci nenesli plnou zodpovědnost, přesněji řečeno, ne tak velkou jako ti, kdo jim dali rozkazy. Proto když jsem neutralizovat dalšího útočníka nebo útočnický, umístil jsem je obvykle do „svěrací kazajky“ a začal je vyslýchat na téma, kdo byli, proč zaútočili a kdo je poslal.

Šel jsem vzhůru skrze celou hierarchii, dokud jsem nenašel hierarchu, který byl tím hlavním za útoky. Obvykle jsem proti tomuto druhu akcí rázně protestoval a vyzval ho na souboj. Boje s hlavními hierarchy byly plné překvapení, jaké si někdy bylo nemožné i jen představit. Zaprvé vždy měli v zásobě nějaké triky, které si nechávali pro případ nouze. Začali bitvu zkoumáním toho, co jsem měl, ale byl jsem také mazaný a neukazoval se úplně, jen částečně, abych měl na konci bitvy největší zdroj výhod překvapení, jak bylo jen možné.

Jinými slovy, každá strana se během bitvy pokoušela zjistit vše o rezervách protivníka, zatímco se snažila maximálně skrýt svá tajemství. Když v mém systému našli hluchá místa a nedostatky, udeřili s pomocí pečlivě uchovaných rezerv přesně tam, což znamená, že zaútočili s pomocí kvality, kterou jsem v tom momentě postrádal. Byla to má „Achillova pata“ a zároveň má výhoda! Jak jsem již napsal dříve, když jsem byl zasažen něčím, co jsem neměl, dostal jsem v tu chvíli možnost přímého kontaktu s novými kvalitami a vlastnostmi, novými hmotami, které mi byly neznámé. Přímý kontakt mi dovolil vše proskenovat a vytvořit podobné věci pro sebe.

V tomto případě jsem během bitvy mohl vytvářet nová těla ducha, nové

struktury mozku a mohl jsem vytvářet nějaké zajímavé „věcičky“. Velmi často se nová informace, nové kvality a schopnosti získané během boje ukázaly být klíčem, chybějícím kouskem mozaiky, bez kterého by bylo nemožné vytvořit něco zásadně nového, a nejen pro mne. Nové kvality a vlastnosti, které jsem během těchto bojů získával, mi téměř vždy umožnily posunout se na mé evoluční cestě o krok vpřed. Během těchto bojů byla Světlanina pomoc, její úžasné vnímání a telepatické schopnosti, neocenitelná, a dovolila mi soustředit se jen na řešení problémů, zatímco ona dodávala potřebné informace. Tím šlo všechno mnohem rychleji a efektivněji, s minimálním poškozením a ztrátami.

Podářilo se mi vytvořit velmi efektivní taktiky a strategie. Za tímto účelem jsem nicméně musel údery přijímat, nikoliv se před nimi schovávat. To nebylo příjemné, ale vždy velmi účinné. Strach jsem necítil, ne proto, že by mi bylo všechno jedno, ale protože jsem chápal, že stačilo jen dovolit strachu vstoupit do mé duše ... a byl ztracen.

Pouze záměrné potlačení strachu mi umožnilo pracovat rychle a efektivně, dělat správná rozhodnutí atd. navzdory bolesti a částečné eliminaci toho, co donedávna bylo mou součástí. Můžu vás ujistit, že mi to nepůsobilo žádné potěšení, ale věděl jsem, že pouze tento postup umožní najít řešení problému dříve, než budu eliminován kompletně. A když jsem řešení našel, okamžitě jsem ho začal realizovat a zvítězil.

Někdy jsem se obnovil a zásadně zrekonstruoval během bitvy; někdy jsem to udělal až po ní. Tak či onak, postupoval jsem kupředu, zatímco jsem řešil složitější a složitější problémy, a aby se mi to podařilo, musel jsem často změnit své chápání toho, co se vlastně děje, protože beze změny, používaje jen dosavadní koncepty, by nebylo možné vyřešit každý další problém, který se přede mnou objevil.

Strnulost myšlení znamená smrt pohybu vpřed. To jsem chápal hned od začátku. Proto jsem se pokoušel nacházet k řešení problémů vždy nové přístupy. Někdy se to stalo najednou, někdy jsem potřeboval čas, abych nasbíral všechny potřebné „kousky“ mozaiky, která byla pro nový skok v řešení problémů potřebná. Měl jsem vždy otevřenou mysl pro nové věci, nikdy jsem neřekl: „To se nemůže stát, protože je to nemožné.“ Pokud jsem našel něco nového, začal jsem se vždy ptát sám sebe, bez ohledu na to, jak neuvěřitelné to bylo – na co jsem to narazil a zda budu schopen pochopit podstatu této hádanky – a téměř vždy se mi podařilo zdánlivě neřešitelné problémy vyřešit. Někdy přišlo řešení hned, někdy byl problém zanořen hluboko v mém podvědomí a „žhnul“ tam jako nehasnoucí uhlík, dokud jsem nenašel potřebné „kousky“, a pak v mé mysli jako supernova problesklo řešení.

Vždy to takto fungovalo, dokonce i mnohem dříve, když jsem vynalézal různá zařízení. Hodil jsem úkol do svého podvědomí a ten tam „uzrával“, dokud nebylo řešení „uvařeno“. Když to nastalo, uviděl jsem ve své hlavě řešení jako skutečné zařízení, sedl si a narýsoval hotovou verzi se všemi

potřebnými detaily, najednou, bez jakýchkoliv postupných variant. A tato metoda řešení vitálních úkolů se při mé práci v kosmu velmi hodila. Tak či onak, vše, co jsem v životě přede dnem „D“ udělal, se ukázalo v mých hvězdných válkách velmi užitečné a nejen tam.

Také vyšlo najevo, že většina černých hierarchů, se kterými jsem musel bojovat, byli ve skutečnosti chycení světlí hierarchové, které primitivnější černí hierarchové přinutili vykonávat jejich vůli. Evoluční strop je pro černé hierarchie velmi nízký (v porovnání se světlými), ale ti to kompenzují rozvojem flexibility a dynamiky. Než se rozhodnou světlého hierarchu lapit, posílají obvykle své podřízené, které daného hierarchu napadnou a ve většině případů jsou jím zneškodněni. Ale ti, kteří posílají své služebníky na smrt, jsou k tomu naprosto lhostejní. Bez jakéhokoliv zásahu pozorují události, klidně studující světlého hierarchu, jehož si vyvolili za svou další oběť.

Cílem tohoto pozorování je nalézt slabá místa v obraně, a pokud mají štěstí – pak najdou evoluční nedostatky, které existují vždy a na každé úrovni vývoje. Je pravdou, že nedostatky jsou na každé evoluční úrovni jiné, ale vždy existují, protože vždy existuje něco, co je pro danou bytost neznámé.

Když se jim nakonec podaří najít mezeru ve strukturách světlého hierarchie, černí hierarchové nikdy nespěchají s útokem. Pokud postrádají kvality nutné pro útok, jdou nejprve hledat ty, kdož tyto kvality vlastní. Útočí na ty, nad nimiž mohou vyhrát, absorbují je a takto získávají nové kvality nutné na plánovaný útok, a teprve po vši této přípravě zaútočí na oběť, kterou si vybrali.

V takovém případě se světlý hierarcha ocitl v pozici, kdy neměl čím zablockovat přicházející úder či údery, a on (nebo ona) upadl do zajetí. Z tohoto druhu situací existuje jen jedno východisko – velmi rychle útočníka proskenovat a během boje vytvořit nové kvality a vlastnosti, nová těla a struktury. Je to jediná cesta, protože je nemožné chránit se před tím, o čem nevíte, že to existuje.

Této metody se naneštěstí drželo jen málo světlých hierarchů. Je pro mě těžké soudit, proč to tak bylo. Neměl jsem za cíl zjistit důvody, protože jsem namísto studia historie problému musel bojovat. Tak či onak, Temné síly se vždy chovaly jako parazité jak na planetární úrovni, tak ve Velkém kosmu, který se pokusili proměnit na své panství. Neschopny se vyvíjet, Temné síly vždy parazitovaly na těch, kdo toho schopni byli, používající proti nim jejich evoluční chyby a přehlédnutí. Je to smutnou skutečností, bez ohledu na to, s jakým odporem je to vnímáno.

31. Bílé bratrstvo

Každopádně zatím jsem měl štěstí a dařilo se mi bez větších následků blokovat každého následujícího útočníka. Po nasazení „svěrací kazajky“ jsem

už věděl z osobní zkušenosti, že slovu černého hierarchy nelze důvěřovat. Tento zážitek jsem měl na samém počátku své kosmické odyssey v roce 1987 při střetech s Yeorim, o čemž jsem psal dříve. Ve stejné době jsem vyvinul metodu pro principiální řešení problému.

.....

Návrat k bodu evoluční změny (defektu) a poskytnutí další šance rozvoje Světlou cestou umožňuje z mého pohledu zastavit parazitární hierarchie a civilizace a zároveň uchovat pro vesmír jedinečnost každé civilizace, každé formy života! Nuže, není to skvělé?! Možná se mi náhodou podařilo najít způsob, dokonce kardinální způsob, úplné neutralizace parazitických systémů bez nutnosti zničit jedinečnost jakékoliv formy života či bytosti.

Takže, uplatniv svůj způsob ... dosáhl jsem naprosto neočekávaného výsledku. Když jsem začal tento proces poté, co jsem neutralizoval svého prvního vážného soupeře, který byl světlým hierarchou v zajetí Temných sil, byl to absolutní zázrak. Proces ... trval jen do okamžiku, kdy toto stvoření bylo zajato vesmírnými parazity, a toto stvoření ... se pak stalo takovým, jakým bylo před lapením!

Jinými slovy, Světlá bytost byla zcela osvobozená od kontroly Temných sil a znovu se stávala takovou, jakou byla ve svém jádru vždy. Je těžké si představit tu radost, kterou jsem cítil, když se to stalo poprvé, ale ne naposledy. Každé takové osvobození dalšího vězně od kosmických parazitů pro mne bylo šťastnou událostí.

Po osvobození ze zajetí Temných sil téměř všichni vyjádřili přání bojovat s těmito ohavnostmi. Oni jako nikdo jiný věděli, co znamená Černá strana. Ne nadarmo se říká, že jeden „zbitý“ má sil za dva „nezbité“. Taktéž v případě těchto osvobozených z parazitických systémů jejich osobní zkušenost a zcela legitimní vztek a touha ukončit všechny parazitické systémy z nich činily nejlepší bojovníky.

Pro lepší pochopení cynismu a podlosti parazitů bych chtěl uvést několik jejich metod pro zajímání světlých hierarchů. Pro kosmické parazity bylo nutné po chycení světlého hierarchy zachovat všechny jeho jedinečné kvality a vlastnosti. Proto při uvěznění dělali všechno, aby kvality byly udrženy, a přitom je vůbec nezajímalo, co lapený hierarcha pociťuje.

Nejvíce „šťastní“, v plném smyslu slova, byly ti, kteří si po zajetí nepamatovali nic z toho, co on (ona) dělal(a) poté, co byl(a) zajat(a). Tito šťastní po zajetí jakoby upadli v letargický spánek a po svém osvobození si nepamatovali nic z toho, co dělali při výpadku paměti. Toto je „štěstí“, protože všichni takové „štěstí“ neměli, a zde je důvod.

V některých případech parazité nebyli schopni využívat vlastností a evolučních kvalit při vypnutém vědomí chyceného světlého hierarchy. Proto v

těchto případech nevypínali vlastní vědomí zajatého hierarchy, ale pouze řídili jeho akce. Je těžké si představit trápení takové bytosti, která viděla, jak vlastní rukou ničí vše, co bylo smyslem jejího života, všechno, co vytvořila sama a její přátelé atd.

Po osvobození od kontroly parazitických sil na tom takové bytosti byly nejhůře, ale po překonání duševní deprese se stávaly v soubojích s parazity nejaktivnějšími bojovníky. Oni věděli jako nikdo jiný, co jsou kosmičtí parazité zač. Po osvobození dalšího chyceného byl z kontroly parazitů propuštěn nejen hlavní hierarcha, ale došlo i k transformaci celého systému, v čele kterého daný hierarcha stál. Osvobození hierarchové se zapojili do boje a stávali se našimi spolubojovníky.

.....
.....

Avšak to neznamená, že můžeme útočit na jakékoliv civilizace nebo hierarchie civilizací jen proto, že se jejich názory neshodují s našimi, bez ohledu na to, jak „správné“ by byly. To je rozdíl mezi Světlou a Temnou cestou – člověk nesmí nikomu nic vnučovat, ani správné věci.

To je podobné jako v tom vtipu o džentlmenovi a dámě: může džentlmen nutit dámu vystoupit o zastávku dřív jen proto, že on vystupuje na této zastávce a chce prokázat dámě „laskavost“ při vystoupení z dopravního prostředku?! Ani tady se nemůže nikomu nic vnučovat, bez ohledu na to, jak moc „správné“ ono vnučované je. A i vměšování do vnitřních záležitostí jiných civilizací a jejich unií je nepřípustné, pokud tato civilizace nebo unie civilizací nepředstavuje hrozbu pro jiné civilizace prostřednictvím své činnosti nebo přímé agrese.

Pouze v takových situacích je přípustné zasahovat bez pozvání. Avšak bohužel nebo naštěstí, povaha temné parazitické síly je taková, že nemůže existovat, aniž by útočila na světlé civilizace kvůli ovládnutí zdrojů a získávání vlastností a kvalit světlých hierarchů. Proto si s nimi není třeba nic začínat, oni vyvolají válku sami.

Jejich strategie a taktika fungovala výborně po velmi dlouhou dobu, ale tento čas již skončil, a když je proti nim použita větší flexibilita, dynamika a mobilita, nemají parazité v záloze žádnou „odpověď“. Ve Velkém kosmu nastala nová epocha, Světlé síly dostaly ve svém boji s Temnými silami do rukou takové zbraně, proti nimž nemají Temní žádnou protiváhu.

Moje náhodná, nebo ne tak náhodná metoda se stala klíčovou k zajištění efektivního boje proti parazitickým silám. Dokonce i válka už neničí, ale vede k tvoření, i když parazitické síly jsou v této válce poraženy, ale nejsou fyzicky ničeny, nejsou zaháněny do kosmických „rezervací“ pod zámek, v nichž by jen hromadily svůj hněv a snovaly ještě podlejší plány pro případ útěku. Teď dostávají ještě jednu šanci vrátit se do bodu evolučního defektu a následovat

cestu tvoření namísto ničení.

Mimochodem, ohledně vytváření dvojníků a slučování duchů. Tento nápad se zrodil již v roce 1987, kdy jsem po zhodnocení své vlastní cesty rozvoje zjistil, že v době mého početí vstoupily do biomasy tři bytosti různých úrovní rozvoje. Faktem je, že hlavní esence mé bytosti měla takovou úroveň rozvoje, že nebyla žádná šance harmonizace s vyvíjející se biomasou. Evoluční úroveň plodu a tohoto ducha byla natolik odlišná, že o přímém vstupu do biomasy nemohla být řeč.

Proto pro vývoj biomasy do plodu vstoupila první bytost s podstatou takové úrovně, aby byla možná harmonizace s rostoucí biomasou. Bylo to podobné situaci, kdy bytosti vyhynulých zvířat postupně vstupují do oplodněného vajíčka na krátkou dobu, během které zařídí rozvoj biomasy na vyšší evoluční úroveň a tím umožňují vstup esencí vyšších úrovní, a tak dále až do doby, kdy možnost kvalitativního propojení s tvořící se genetikou člověka dostává podstata člověka.

V mém případě se všechno vyvíjelo stejně až na jeden detail. Úroveň rozvoje mé hlavní bytosti byla taková, že úroveň pozemských bytostí vyhynulých zvířat nebyla dostačující k tomu, aby zabezpečila harmonický rozvoj biomasy s mou podstatou. To je důvod, proč byly zapojeny další dvě lidské podstaty středně pokročilého stupně rozvoje. Jejich úkol byl úplně stejný jako u duší vyhynulých zvířat – stát se evolučním „odrazovým můstkem“ mezi hlavní bytostí a rostoucí biomasou mého fyzického těla.

Bez těchto dílčích subjektů můj hlavní duch neměl šanci, aby se v harmonii spojil s mou genetikou. Hladiny těchto dvou zprostředkovatelských subjektů byly také různé. První z těchto bytostí byl muž, který vstoupil do mé biomasy, což jí umožnilo se poměrně rychle vyvinout do určité úrovně.

Druhá zprostředkovatelská bytost byla ženská podstata, která dosáhla souladu s mým fyzickým tělem po prvním muži, který zvedl podstatu evoluční úrovně rozvoje fyzického těla do potřebné úrovně pro harmonizaci s druhou podstatou, již ženskou. Tato přechodná ženská podstata za dobu bytí v mém fyzickém těle v co nejkratším časovém horizontu přivedla evoluční úroveň mého fyzického těla do takového bodu, kdy již bylo možné sladit mé fyzické tělo s mou hlavní podstatou...

Harmonizace mé hlavní podstaty nastala, když mi bylo čtrnáct let, a poté se rozběhl její rozvoj ve fyzickém těle. Není bez zajímavosti, v jakém pořadí byly dílčí bytosti zařazovány do mého fyzického těla. Prvních sedm let v mém těle „pracovala“ dočasná mužská podstata a dalších sedm let – druhá dočasná ženská podstata.

To souvisí s tím, že prvních sedm let života se rychleji rozvíjejí mužské podstaty, zatímco v dalších sedmi letech ženské podstaty. Prvních sedm let se rozvíjí hlavně druhé materiálního tělo (éterické tělo) a pak se rozvíjí třetí materiální (astrální) tělo bytosti. Takovým způsobem mužské a ženské dočasné

podstaty rychle zvýšily úroveň mého fyzického těla až na úroveň, kdy měla má hlavní mužská podstata možnost sladit se s fyzickým tělem.

To vše jsem se dozvěděl až v roce 1987, kdy jsem začal své transformace. Na jednom místě jsem se v diskusi o lidském rozvoji setkal s pojmy jin a jang, mužským a ženským principem a vnímáním většiny, že vývoj člověka je nemožný bez harmonie mezi mužským a ženským principem. Že ženský princip má kvality a vlastnosti, které jsou nezbytné pro evoluční pokrok muže, a naopak bez vlastností a kvalit mužských je z podobných důvodů nemožný rozvoj ženy. Jediný způsob, jak se z této situace dostat všichni viděli jen v nalezení spřízněné duše a následně v získání potřebné kvality a vlastnosti pro rozvoj prostřednictvím takzvané bílé tantry. Pro někoho to může být fascinující cesta, ale ne pro mě, a to především kvůli šanci najít své druhé já, která je dost malá, a „intenzivní“ hledání, kdy se někteří lidé snaží najít harmonii metodou pokus – omyl, obvykle končí u černé tantry a výsledkem takového evolučního „skoku“ je, že padají pod původní evoluční úroveň. Primitivní chápání harmonie mezi mužskou a ženskou kvalitou jako intimitu mezi mužem a ženou je úplně špatně pochopeno a podstrčeno Temnými silami přes množství východních „duchovních“ nauk. Harmonie mezi mužskými a ženskými principy představuje spojení primárních energií bytostí, nikoliv fyzických těl, ale sloučení toků primárních hmot mužské a ženské esence.

Když jsem si to uvědomil, vyvstala pro mě samozřejmě otázka, jak dosáhnout harmonie a nečekat na to celý život (a také není žádná záruka, že protějšek vůbec najdete). A pak mě to napadlo! Podívej, tvé tělo rozvíjely postupně tři podstaty, z nichž jedna byla ženská. Proč se nepokusit mužskou a ženskou bytost spojit? Možná by v tomto případě došlo ke spojení těchto mužských a ženských elementů tak důležitých pro další rozvoj?!

Ale spojení mužské a ženské bytosti vytvoří uzavřený kruh energie, což samo o sobě k rozvoji nepřispívá. A opět jsem našel nápovědu, jakkoliv to je divné, sám v sobě. Koneckonců, moje tělo neustále posouvají kupředu v pořadí muž, pak žena a znovu muž. A tak jsem dostal „šílený“ nápad: což tak spojit tyto tři bytosti podílející se na vzniku mého fyzického těla!? Spojení jedné mužské a jedné ženské bytosti povede ke sloučení mužského a ženského principu a třetí – hlavní – mužská podstata spojením s prostředníky poskytne nezbytné vlastnosti pro můj rozvoj jako mužského subjektu.

Pro ženy je podobná situace, jen by měly sloučit do jednoho celku dvě ženské podstaty a jednu mužskou. Není to jednoduché a elegantní řešení!?

Jak bylo řečeno, tak bylo uděláno! Měl jsem výhodu, že jsem měl všechno „po ruce“ – mé vlastní bytosti v různých stádiích vývoje mého fyzického těla. Vydělil jsem tři podstaty ze svého těla, „postavil“ jsem je „do řady“ a řekl jim o svém rozhodnutí. Z toho či onoho důvodu pomocné bytosti neměly námitek, a tak jsem provedl sloučení všech v jednu. Právě od tohoto okamžiku jsem nejednou prováděl spojení s duplikáty jiných bytosti nebo s bytostmi, které se

rozhodly spojit s mou bytostí a nechtěly se již více inkarnovat.

Takže se z osvobozených světlých hierarchů začalo tvořit Bílé bratrstvo. Bílé bratrstvo ne podle bílé barvy kůže, ale podle způsobu vidění světa a zásad tvorby, nikoli ničení, jako je to v parazitických systémech. Mezi těmito světlými vítězi byli v podstatě humanoidní bytosti ve větší či menší míře podobné pozemskému člověku a rozdíly mezi nimi byly v zásadě v barvě kůže, tvaru a barvě očí, tvaru obličeje, růstu, struktuře a formě vlasů nebo toho, co nazýváme vlasy my. Prvními vysvobozenými, kteří se přidali k mému boji, byli hierarchové: Dark a York, Tor, Ajan a Vilen. Chtěl bych věnovat zvláštní pozornost posledním dvěma. Celý vtíp je v tom, že to nebyli zajatí světlí hierarchové, ale černí hierarchové. Přesněji, oni svůj evoluční vývoj začali v hierarchiích, které už byly zajaty kosmickými parazity, takže prošli svou evolucí v podmínkách působení Temných sil. Neznali jinou cestu vývoje kromě té, kterou „sáli s mlékem matky“. Měli obrovskou touhu vyvíjet se vpřed, ale v určité fázi svého vývoje „narazili“ na dilema – buď se posunout vpřed a stát se parazity, krást nové kvality a vlastnosti těm, kteří se byli schopni vyvíjet samostatně, nebo tyto nové kvality vytvářet vlastními silami. Oni si vybrali druhou možnost a od toho okamžiku přestali být temnými hierarchy. Nestalo se tak samozřejmě okamžitě, ale od momentu rozhodnutí se začali pohybovat v jiném evolučním směru, i když byli stále uvnitř parazitického systému. Stali se v plném smyslu slova cizími uprostřed svých a svými uprostřed cizích.

Samozřejmě, že když vstoupili na světlou cestu, nevyhlásili své rozhodnutí „oficiálně“, ale jednoduše plně pochopili parazitickou podstatu Temných sil a ze svých pozic se snažili, aby důsledky takového životního stylu na své vesmírné sousedy co nejvíce minimalizovali a tím zabraňovali šíření parazitických systémů. Byli nuceni před nejbližším okolím skrývat svou skutečnou podstatu. Nebyla to jejich chyba, že se dostali do parazitických civilizací. V podobných případech pro ně byl návrat ke Světlu nepoměrně těžší než pro kohokoliv jiného, ale oni to dokázali. Když jsem se s nimi setkal poprvé, mé skenování a jejich chování vypovídalo o tom, že nejsou černými hierarchy. Měli čest, která u černých v zásadě nemůže existovat. A měli ještě mnohem více, co mi říkalo, že jsou přede mnou Světlé bytosti. Nebylo snadné určit, zda se jednalo o chytrou hru ze strany nepřítele, nebo výjimečnou situaci, v níž se tyto bytosti souhrou okolností ocitly.

Ale přece se mi to povedlo určit poté, co jsem se podíval do nitra jejich bytostí a neviděl tam nic temného, uvěřil jim a nikdy toho později nelitoval. Je vždy důležité vidět obsah za formou, bez toho je prostě nemožné jít kupředu...

Bílé bratrstvo mělo za cíl vyčistit od sociálních parazitů všech úrovní celý Kosmos! Kdo jiný než oni znal lépe podstatu sociálních parazitů? Kdo jiný než oni měl právo to provést? A kdo jiný než oni byl schopen lépe odolat všem nástrahám a trikům „požíračů“ všeho dobrého?

A k tomu, aby zahájili plnění tohoto super-úkolů, nepotřebovali útočit na

sociální parazity kosmické úrovně! Tolik civilizací a unií civilizací potřebovalo stálou pomoc v bojích proti parazitům-agresorům. A nejen to, kosmičtí parazité sami neustále napadali z ničeho nic objevivší se světlé hierarchie, kteří nově operovali podle parazitům neznámých principů. Proto pro parazity představovali jen svou vlastní existencí smrtelné nebezpečí a parazité to pochopili velmi dobře. „Noví“ světlí hierarchové pro sebe mohli během bitvy získávat nové kvality a struktury a každá nová „trofej“ se ihned stávala majetkem celého Bílého bratrstva! Takto se každé nové překvapení, s nímž parazité během bitvy přišli, stávalo v rukou Bratrstva novou zbraní, proti níž Temní neměli obranu.

Je docela možné, že poprvé za dobu existence rozumu ve vesmíru dostaly Světlé síly možnost efektivně a účinně čelit Temným, aniž by podstupovaly riziko proměny na ty, proti nimž bojovaly. Když opozice Světlých sil probíhala na úrovni akcí Temných sil, dříve nebo později vyhrávaly vždy Temní, a to díky tomu, že po vítězství na materiální úrovni Světlé hierarchie nevěnovaly pozornost dění na jiných úrovních. A právě tyto akce byly vždy klíčové, jelikož akce na technologické úrovni byly vždy jen na odvedení pozornosti.

A co je nejdůležitější, nový princip boje s parazity umožňoval ničit jen parazitické struktury a systémy a zároveň z jejich kontroly osvobodit všechny zajaté, a ne jen jednotlivé hierarchie, ale i celé civilizace, a dokonce i hierarchická sdružení, která zahrnovala množství civilizací, jež kosmičtí parazité proměnili ve své otroky!

32. Velký „vrstvený koláč“

Ale v červenci 1991 to byl jen začátek. Byli pouze první hierarchové osvobození od kontroly parazitů, první civilizace, které byly osvobozeny z otroctví sociálních parazitů. Již dříve jsem popsal události, které nastaly na úrovni našeho šestipaprsku. Ale to byl jen začátek. Vždyť jeden šestipaprsek, bez ohledu na to jak velký byl z pozemského pohledu, je pro Velký kosmos ekvivalent k jednomu atomu v této matici prostoru. Každý z šestipaprsku se nachází v místech křížení struktury matrice prostoru a tato matrice prostoru sama o sobě představuje kolosální Möbiův pás.

Matriční prostory jednoho typu kvantování prostoru vytvářejí ze svých Möbiových pásů vrstvený „koláč“ Velkého vesmíru, ale tento „koláč“ – není jediný! Když jsme se se Světlanou během našeho „potulování“ vesmírem dostali na okraj našeho „vrstveného koláče“, ve kterém se nachází Midgard, naše Země, ocitli jsme se před černou bezednou průrvou/propastí Velkého kosmu.

Bylo to podobné, jako ocitnout se na břehu obrovského oceánu, jehož druhý břeh je neznámo kde. Já jako obvykle „pokračoval“ přes hranici černé propasti,

ale ihned jsem musel zpět z jednoho prostého důvodu – jakmile jsem vstoupil do tohoto černého prostoru, mnou vytvořená nová těla a nové struktury začaly hořet a rozpadat se, což mi nepřineslo příjemné pocity.

Maličko „popálen“ během svého prvního pokusu o překonání propasti jsem je musel opravit a také jsem byl následně nucen přemýšlet nad nečekaně vzniklým problémem. Ukázalo se, že ani s novými těly a strukturami, které jsem vytvořil, nebylo možno dostat se z našeho vrstveného „koláče“ živý a dostat se dále jsem velmi chtěl. Takže zcela přirozeně vyvstala otázka – jak?

Opravdu, vše, co jsem pro sebe vytvořil v tomto našem „koláči“, nebylo pro pohyb přes propast dostačující! Chtě nechtě, musel jsem vymyslet radikálně nové strategie a taktiky pro provádění a všechno vyzkoušet na sobě. Bylo důležité jen najít strategii a taktiku, která by nevedla k dalšímu „popálení“ mé podstaty. Jinými slovy, abych překročil a zůstal naživu.

Vyvstal přede mnou nelehký úkol. Pokud by se nepodařilo najít zcela nové řešení, byl bych odsouzen k „potulování se“ jen v rámci našeho „vrstveného koláče“, což samo o sobě není špatné, ale ... měl jsem opravdu touhu podívat se za hranici „černé propasti“ a zjistit, co tam je! A začal jsem si „namáhat“ mozek, což je někdy velmi užitečné!

Začal jsem skenovat a analyzovat nejbližší zóny propasti z místa, kde jsem byl. A uvědomil jsem si, že nemám žádné tělo a žádné struktury ducha, které by byly v souladu byť jen s bezprostřední blízkostí propasti. Zdálo by se, že je čas „na sušení vesel“ („balení kufrů“), ale vzdát se jsem neměl v úmyslu. Nemám-li potřebná těla či struktury, tak proč bych je nemohl vytvořit? Vytvářel jsem si zcela nová těla a struktury už dříve, tak proč to nezkusit i nyní!?

Otázkou bylo, jak vytvořit těla a struktury v tomto velmi neobvyklém případě.

A pak jsem měl nápad – zkusit nalézt hmoty, ze kterých by bylo možno vytvořit potřebná těla a struktury, v sobě. Začal jsem ze sebe vydělovat takové hmoty, které byly v alespoň nějakém souladu s kvalitami této propasti. Má logika byla jednoduchá – sousedí-li náš prostorový „koláč“ s touto černou propastí, musí platit, že hraniční prostory jsou s černou propastí v neutrálním stavu. V černé propasti nebyly žádné prostory ani nic jiného v pro nás obvyklé formě, ale to neznamenalo, že tam nic není, jen to znamenalo, že v černé propasti jsou prostě zásadně kvalitativně odlišné věci.

A tak jsem začal sbírat z několika málo u mne existujících kousíčků materiál na nová těla, jakož i vlastnosti a kvality, které mi umožnily udělat malý krok v této Černé propasti, aniž by se začaly rozpadat. Tak jsem vytvořil první schůdek přes propast a pak jsem začal vytvářet z dalších kousků, které jsem již měl k dispozici, další nová těla a struktury, jež mi umožnily učinit další krok přes propast ... a tak dále, dokud jsme já i Světlana, pro kterou jsem dělal totéž jako u sebe, nebyli na druhé straně této propasti.

A tam, za touto Černou propastí, ve které nebylo nic – žádná mrtvá či živá

látka, vůbec nic, se opět ukázal ohromující Kosmos neuvěřitelné krásy, jen mírně jiný než ten, který byl v našem rodném „vrstveném koláči“.

Já a Světlana jsme se dostali do dalšího „vrstveného koláče“, ve kterém byly zákony vesmíru mírně odlišné než naše vlastní, ale přesto to byl Kosmos v pravém slova smyslu, se svými hvězdami a galaxiemi, vesmíry a matričními prostory. A základem tohoto nového „vrstveného koláče“ byly jiné druhy primárních hmot ve srovnání s našimi, ale tento „místní“ vesmír nebyl o nic méně překrásný a důstojný ...

Na druhé straně propasti nás se Světlanou čekalo překvapení. Ihned po jejím překročení jsme se setkali s neobvyklou bytostí. Byla humanoidní, ale pro nás velmi neobvyklá. Její tělo bylo jakoby tekoucí látkou, která se v našem vnímání podobala stříbbru. Tato bytost se nazývala ORDAN, ale to, co „řekla“, nás se Světlanou šokovalo. Připomeňme si, že tím „řekla“ mám na mysli telepatický přenos informací z mozku do mozku, protože na takových úrovních probíhá komunikace telepaticky.

Takže na druhé straně nás očekávající Ordan nám „řekl“: „Co vám trvalo tak dlouho?“. Oba jsme byli touto otázkou zaskočení a první odpověď byla, že to je nedorozumění. Ale ukázalo se, že to není nedorozumění a že tento stříbrně-rtuťovitý Ordan očekával právě nás a tady je důvod proč...

Jak se ukázalo, mé a Světlaniny věčné podstaty pocházejí právě z těchto prostor. Moje podstata před velmi dlouhou dobou dobrovolně odešla s důležitým posláním do prostoru, ze kterého jsme se Světlanou právě dorazili. Cílem mé cesty bylo najít klíč k řešení problému parazitických systémů, které vznikaly všude a již dvakrát jejich činnost vedla k tomu, že Velký kosmos, v němž existovalo ohromné množství „koláčů“ z matričních prostorů, zahynul v důsledku činnosti těchto parazitů, poněvadž dopad jejich akcí měl dvakrát za následek, že se prvotní „předivo“ Velkého kosmu stalo nestabilní a pokaždé pak zahynulo, přesněji, zahynula další konfigurace Velkého kosmu.

Velký kosmos zahynul, aby se znovu zrodil v mírně odlišné podobě. Pokud se mýtický pták Fénix rozpadal na prach a prach byl znovu oživen, pak byl po smrti Velký kosmos oživen také, ale již v jiné formě. Také všechny civilizace, které v něm existovaly, zmizely kompletně beze stopy. A vše začínalo nanovo...

Důvodem zániku předešlých Velkých kosmů byly akce parazitických systémů, které nebyly schopny dalšího vertikálního vývoje, a tak začaly chytat světlé hierarchie a parazitovat na nich a jejich hierarchiích. Výsledkem toho bylo, že ve svůj prospěch začaly používat ukradené schopnosti a možnosti, aniž by rozuměly jejich podstatě. Dříve nebo později nastal okamžik, kdy tyto akce vedly k nestabilitě celého prostoru a Velký kosmos zahynul, aby se zrodil znovu v jiné formě.

Parazitické systémy se vždy chovaly jako „rakovinný nádor“, který dříve či později „zabíjí“ svého nositele, ať už lidského nebo samotný Kosmos. Toto a mnohé jiné jsme se se Světlanou od Ordana dozvěděli...

Řekl nám, že za účelem nalezení řešení tohoto problému nebo alespoň „nahmatání“ správné cesty jsem odešel do prostoru, z kterého jsme se Světlanou právě přišli. A tak se stalo, že během tohoto hledání se moje podstata objevila na naší staré dobré Zemi. Podstata Světlany šla dobrovolně za mnou a po tom všem jsme na sebe „narazili“ na Midgard-zemi. Ale všemu patří svůj čas...

Trochu jsme se zotavili ze šoku způsobeného slovy Ordana a pokračovali jsme v naší cestě. Překročením černé propasti jsme získali nové kvality a vlastnosti, díky čemuž jsme se dostali do fundamentálně nových prostor, kde jsem s radostí začal vytvářet nová těla pro mého a Světlanina ducha, protože by bez nich nešlo pokračovat dále. Vytvořil jsem nové struktury v mozku, nové kvality a vlastnosti. Ordan nám dal hodně ze svého „arzenálu“ a tím mi úkol velmi usnadnil. Tak či onak, po překonání černé propasti došlo jak u mne, tak i u Světlany k další kvalitativní transformaci...

Od Ordana jsme se o sobě hodně dozvěděli. Jak se ukázalo, moje podstata přešla přes černou propast dobrovolně, ale průchodem přišla o mnoho materiálních těl a struktur, které předtím měla, protože ty průchod nevydržely. Účelem tohoto přechodu bylo pokusit se najít v jiném „vrstveném koláči“ řešení problému parazitických systémů. Muselo to být konečné řešení, ne dočasné, kdy byly legie parazitických systémů ničeny v tom či onom boji, kdy mohly Síly světla pouze odrážet další útoky určené na rozšíření oblasti vlivu parazitických sil. Nejlepším výsledkem, kterého byly Světlé síly schopny dosáhnout, bylo vytvoření izolovaných prostor (karantén) ve vesmíru. Ty prostory-vesmíry, které „chytily“ „virus“ parazitismu, byly jednoduše izolovány od zbytku Kosmu vytvořením černých propastí, z nichž jednu jsme se Světlanou právě překročili.

Metody používané Světlými silami dovolovaly pouze izolovat „nakažené“ prostory od „zdravých“ prostorovými kvalitativními bariérami (černé propasti), jež parazitické síly nebyly schopny prorazit, a smutně skrze ně pozorovat dění, kdy parazité, kteří neuvízli v karanténě, požírali, v doslovném i přeneseném smyslu slova, civilizace a hierarchie.

Je to podobné jako amputace za účelem zastavení gangrény, kdy je obětována část, aby celek přežil. „Celek“ se nicméně stával s každou „amputací“ stále menším a menším, protože parazitické systémy se nezávisle na sobě objevovaly v různých oblastech. Tato metoda jen prodlužovala agónii, protože každá „amputace“ přivedla parazitický systém blíže k „srdci“ Světlých vesmírů, a to by dříve nebo později nevyhnutelně vedlo ke smrti Velkého kosmu na „rakovinný nádor“ parazitismu.

A právě z tohoto důvodu, abych našel principiální řešení problému parazitismu, jsem se vydal do jedné z těchto zón v karanténě a nakonec jsem se objevil na Midgard-zemi, která již byla parazity uchváćena. A stalo se, že právě na této malé planetě na okraji galaxie, v podmínkách úplného zablokování

paměti, jsem uspěl v nalezení principiálního řešení problému parazitismu...

.....

Měl jsem samozřejmě štěstí, že jsem navzdory kompletní blokaci paměti, nebo možná právě díky tomuto faktu, uspěl v nalezení principiálně nového řešení problému parazitismu. Tak či onak jsem se v důsledku toho všeho objevil na Midgard-zemi ve fyzickém těle, které mám nyní. Během miliard let až do momentu, kdy jsem dobrovolně překročil černou propast, byl Světlanin duch stále se mnou. Odešel jsem, aniž bych jí o tom řekl, z jednoho prostého důvodu – nechtěl jsem ji při hledání řešení, kvůli kterému jsem odešel, vystavovat velmi vážnému nebezpečí, nebo ji dokonce ztratit. Když Světlana zjistila, co jsem udělal, spěchala za mnou, samostatně překonala černou propast a v mých šlépějích dorazila až na Midgard-zemi.

Připomenu, že pro narození ve fyzickém těle podstata bytosti na začátku vstupuje na tu či onou planetární úroveň. A jsouc na této úrovni, bytost čeká na okamžik oplodnění, při kterém dojde ke kvalitativnímu výtrysku energie harmonickému s úrovni podstaty, pak se tato podstata vtěluje a začíná svůj vývoj v genetice, jež odpovídá rozvoji jejích možností.

V některých případech k urychlení nezbytného splynutí potřebných vlastností genetiky samotné podstaty nebo jejich „chůvy“ ovlivňují osudy některých lidí, aby se jejich životní linie zkřížily a umožnily vtělení požadované podstaty.

Stejně jako v mém případě, tak i v případě Světlany bylo zařízeno, že se osudy našich rodičů zkřížily a tím bylo umožněno narození jak mne, tak i Světlany. Osudy našich rodičů byly nejen ovlivněny, ale byly také připraveny tak, aby se uskutečnilo naše narození. Temná strana, která o nás také věděla, dělala všechno proto, aby k tomu nedošlo, včetně pokusu o vraždu před mým narozením.

Tak či onak, já i Světlana jsme se objevili na Midgard-zemi a docela dlouhou dobu jsme ani nevěděli, kvůli čemu a proč jsme na tuto planetu společně přišli. Každý z nás žil svůj život, ale osud nás neviditelně vedl k okamžiku, kdy se naše cesty setkaly, a to samo o sobě je zázrak po zvážení všech okolností a podmínek, ve kterých jsme se po vtělení do fyzických těl nacházeli.

Naše životní cesty se v určitém bodě protnuly a od té doby jsme spolu, i když někdy musíme být poměrně dlouhou dobu oddělení a velmi často to nezávisí na našich touhách. Naši nepřátelé dělají vše možné i nemožné ve snaze zabránit tomu, abychom byli spolu. A i když se jim podařilo nás fyzicky oddělit, naše duchovní jednota nebyla oslabena, ale naopak rostla a sílila. Oni očekávali dle svých představ, že fyzické oddělení povede k duchovnímu oddělení, aniž by si uvědomili prostou pravdu – když existuje souznění a jednota duší, žádná

vzdálenost a pokušení nemají význam.

Posluhovači Temných sil a otroci svých fyzických těl nechápali, že je zde něco vyššího než fyzické, a pokud daná osoba dosáhla alespoň fáze, kdy člověk řídí své instinkty (opravdového člověka), pak takový člověk zvedne pojem lásky na úroveň pro rozumného živočicha nedosažitelnou.

A tak, vytvářejíce pro nás problémy, oddělující nás okolnostmi, mysleli si, že tímto způsobem mohou dosáhnout svého cíle – zničit naše spojení. Ale výsledkem jejich úsilí, i přes obtíže, které jsme museli překonat, se naše vzájemné pocity nestaly slabšími, ale naopak – mnohokrát silnější. Pokoušejíce se dosáhnout jedné věci, dosáhli opaku, protože projektovali své vlastní koncepty a představy na to, o čem neměli nejmenší tušení.

Obecně řečeno, služebníci Temných sil jsou schopni přemýšlet pouze ve svých vlastních kategoriích a nedovedou si představit jinou skutečnost: že někdo jiný může cítit a vnímat svět jinak, že existují jiné hodnoty než ty, které jsou známé jim, a kromě kterých nic neznají a ničemu nerozumějí. Ale jejich nedostatek porozumění (nebo hodnocení všeho z jejich zkreslené perspektivy) nemusí nutně znamenat, že někdo jiný nemůže mít jiné principy a hodnoty. A snažili se marně, protože v nás jen utužovali a posilovali právě to, co se tak hloupě snažili zničit. A přesto, že nám jejich akce přinášely duševní bolest, utrpení a velké vnitřní napětí, které od nás vyžadovalo napnout všechny duchovní síly, tento duchovní žár nás nezničil, ale udělal silnějšími a právě to naši nepřátelé nemohli pochopit.

Všechno to se ale stane v budoucnu, léto roku 1991 byl teprve začátek našeho společného boje proti parazitům. Mnoho z toho, co nás čekalo v budoucnosti, jsme si nedokázali vůbec představit, ale neváhal bych si vybrat stejným způsobem, i přes všechny těžkosti, které na mne čekaly. Přál bych si jen jedinou věc, kdybych měl možnost jít znovu stejnou cestou – příležitost, abych zabránil smrti přátel. Pokud by šlo všechno vrátit zpět, udělal bych přesně to – zabránil bych jejich smrti, aby mohli pokračovat v cestě po našem boku, aby bylo vždy cítit jejich přátelské rameno...

Ale válka je válka a bohužel není možné válčit bez obětí. Taková je tvrdá realita, a proto bylo nutno vždy zpevnit řady a pokračovat v boji. A i když měli parazité drtivou početní převahu, nikdo nezvedal ruce nad hlavu, ale naopak, každý s plným nasazením sil pokračoval ve své práci. Ani smrt, ani těžké zkoušky nemohly zastavit tuto malou armádu pravých rytířů, kteří bojovali a umírali ne pro svůj vlastní prospěch, ale aby z otroctví parazitů osvobodili všechny ty, kteří o neviditelné válce, jež se nikdy nezastavila, ani nevěděli. Bojovali a umírali za ty, kteří ani nebyli schopni jejich hrdinské činy posoudit. Ale oni nebojovali kvůli odměně a vděčnosti, ale proto, že to požadovala jejich duše, protože nemohli jinak, dokonce i když ti, které bránili a pokoušeli se zachránit, je považovali za výstřední a v „jiném světě“, protože téměř každá chráněná osoba by s radostí přijala ta blaha, která tito rytíři ducha odmítli.

Taková je bohužel realita.

Většina lidí není schopná dosáhnout stádia skutečného člověka, protože parazitní systém dělá vše proto, aby hlavní masa nebyla nikdy schopna překonat stádium rozumného živočicha (kde řídí člověka instinkty), protože pouze v této situaci jsou schopni řídit a ovládat masy. Ale ti, kteří nicméně byli schopni prorazit evoluční bariéru vystavěnou sociálními parazity, začali boj proti parazitnímu systému, aby se všichni ostatní mohli probudit a stát se volnými lidmi v plném smyslu slova...

Mimochodem, válku jsme nevyhledávali, a přesto jsme se se Světlanou dostali do největšího „pekla“ války jak ve vesmíru, tak na Midgard-zemi. A tam i tam jsme byli nuceni bojovat proti parazitům, kteří, jak později vyšlo najevo, tvořili jediný propojený parazitický systém na planetární i vesmírné úrovni. Sociální parazité různých hodností a úrovní vytvořili ve vesmíru svou černou „pavučinu“, v níž uvízly jak jednotlivé civilizace, tak celé hierarchie civilizací.

Jeden z důvodů neporazitelnosti parazitického systému spočíval v tom, že aby od něj bylo možno osvobodit jedinou planetu, kam tento systém pronikl, byť i jen malým „chapadlem“, bylo nutné zničit celou tuto vesmírnou „hydru“ na všech úrovních! Teprve poté bylo možno tuto jednu planetu a celý vesmír od moru parazitismu osvobodit. Zničit celek bylo při boji s parazitickým systémem nejdůležitější. Boj jedné civilizace nebo skupiny civilizací je téměř vždy odsouzen k neúspěchu. I když se nějaká civilizace vymanila z vlivu lokálních parazitů, zbytek hierarchie buďto vzpurnou planetu ovládl znovu, nebo ji jednoduše zničil, pokud místní vykazali tuhý odpor nebo se jednalo o planetu vedlejšího strategického významu a prostředky vynaložené na její opětovné ovládnutí by se nevyplatily.

Pouze válka se všemi parazitickými systémy na jedné planetě, Zemi, vedena zároveň s válkou proti všem parazitickým systémům ve Velkém kosmu, měla šanci tento skutečně kosmický souboj vyhrát. Problém byl také v tom, že to pochopil jen málokdo a málokdo byl schopen identifikovat vnější chapadla parazitických systémů, která se táhla k množství planet-zemí.

Zvláštní propracovanost vesmírného parazitického systému spočívala v tom, že „CHAPADLA“ nemohl prakticky nikdo najít, protože byla vytvořena z hmoty předcházejícího vesmíru, který zahynul ještě před vytvořením současného. Když parazité narazili na neuvěřitelnou náhodou zachovaný kousek předchozího vesmíru, pochopili, že našli zlatý důl, o jakém se jim ani nesnilo. Od té chvíle začali vesmírní parazité obrovskou rychlostí absorbovat jednu po druhé hierarchie Světlych civilizací. Přesně po použití tohoto „trojského koně“ rozhodly Světlé síly izolovat nakažené prostory černou propastí, přes kterou parazité nemohli projít a nepomohlo jim k tomu ani vlastnictví hmot předešlého mrtvého vesmíru.

To neznamena, že ve vesmírech oddělených od „kontaminovaného“ prostoru černou propastí nebyli žádní parazité, byli tam, ale tito parazité neměli

„absolutní zbraň“, kterou našli jejich šťastnější „kolegové“. Pouze poté, kdy se nám se Světlanou podařilo najít zdroj této „absolutní zbraně“, podařilo se mi objevit způsob, jak problém parazitů jednou provždy principiálně vyřešit. Ale to se stane až po mnoha letech nepřetržité války s parazity. V červenci 1991 začala teprve její první etapa. Já ani Světlana jsme si nebyli schopni vůbec představit, co nás v blízké budoucnosti čeká. Bylo nemožné si představit, jak jsou události na této malé planetě na okraji galaxie úzce spjaty s událostmi ve Velkém kosmu. To nejzajímavější a nejneobvyklejší mělo teprve přijít...

33. Ten, který obrací

Jako vždy, můj život se ubíral běžným směrem. Pracoval jsem s pacienty, setkával s různými zajímavými lidmi, jako všichni jiní jsme se Světlanou stáli ve frontě na nákup běžných věcí, což v podstatě byly základní potraviny na přežití. V sovětských obchodech nebylo téměř nic, ale mohli jsme si dovolit kupovat produkty na trzovištích. Nejčastěji jsme chodili na Varšavský trh v Moskvě a někdy na tržnici Riga.

Neznal jsem Moskvu moc dobře, přestože jsem měl celkem dobrý smysl pro orientaci: obvykle člověk pozná nejbližší okolí, v kterém podniká, ale když jsem pracoval doma a lidé převážně chodili za mnou nebo jsem pracoval po telefonu, nevznikala pro mne žádná zvláštní nutnost běhat po Moskvě. Kromě toho všechno, co jsme dělali v pozemské realitě, bylo spíše kvůli požadavkům než kvůli přirozeným potřebám, neboť náš skutečný život byl ve vesmíru.

Nekonečné prostory vesmíru byly naším skutečným domovem, touha po nich byla den ode dne silnější. Každým dnem jsme se dozvíдали více o naší minulosti a mnohem jasněji si uvědomovali příčinu, proč jsme přišli na tuto planetu. Často jsme navštívili různé planety, které měly tu či onu formu života. Ze začátku jsme si vybírali pro kontakt humanoidní civilizace, pravděpodobně podvědomě, ale někdy jsme narazili i na nehumanoidní inteligentní formy života, které byly podstatně odlišné od humanoidů nejen vzhledem, ale i způsobem myšlení.

V průběhu toho, jak byla naše spirituální těla a mozky transformovány a kvalitativně měněny, základy pro komunikaci s nehumanoidy byly postupně doladěné: ale tento proces byl jenom jako úvodní kolo a měl jen nastartovat „zvyšování rychlosti“, proto jsme hlavně kontaktovali hierarchie a civilizace humanoidního typu. Mimochodem, humanoidi a nehumanoidi jsou ve vývoji předurčení převážně prostorem, který zabírají. Typ a koeficient kvantování vesmírných hmot určuje druh tvorů narozených v těchto vesmírech. Ukázalo se, že přesné optimální podmínky pro rozvoj bílkovinné formy života byl nalezen v našem „vrstveném koláči“, který ve většině případů měl za následek humanoidní druhy.

Tak či tak, bylo možné najít velmi zajímavé jevy dokonce mezi rozvinutými civilizacemi na vyšší úrovni. Když Světlanu začala své objevování Velkého vesmíru, našla úžasnou planetu, kde rostly ohromné květiny takových forem, jaké by byly na naší staré dobré Zemi neuvěřitelné, ale nejvíce překvapující bylo, že tyto úžasné květiny... zpívaly!

Tento palouk květin vydával melodii neuvěřitelné krásy, která se nedá porovnat s ničím na naší Zemi. Zvuk mlhavě připomínal hudbu na varhany: zpívající květy tvořily živý „hudební nástroj“ složený z desítek tisíc „varhanních píšťal“. Tento květinový „orchestr“ nebyl nějaký přelud, ale nadpozemsky krásná harmonie neuvěřitelných tónů. Světlanu byla touto zpívající planetou opravdu udivená. Ale ještě více ji udivily zpívající vesmíry, které jsme našli, když jsme procházeli černou dírou. Samozřejmě že tyto vesmíry nezpívaly v pravém slova smyslu. Pulzovaly v různých rytmech vycházejících ze shluků různých hmot, jež byly na sebe navrstvené a vytvářely tak univerzální „barvu hudby“.

Na Zemi jsme převážně praktikovali práci, která se stala rutinou – bránili se před útoky a pomáhali těm, kdo byli napadnuti. Lov na Světlanu se neustále zintenzívoval. Problémem pro útočníky bylo, že vždy, jakmile ho provedli, udělal jsem novou transformaci jejího mozku a ducha.

Velmi často naši noví přátelé a „kamarádi ve zbrani“ v našem boji proti parazitům přinesli krystaly ztracených ženských duší, které našli. Nabídl jsem jim možnost obnovení, ale většina z nich to odmítla a požádala o splnutí se Světlaniným duchem. Naši přátelé k nám vždy přišli s novými nástroji, které „získali“ v době řešení dalšího problému. Někdy se vrátili tak výrazně změnění, že bylo těžké je poznat. Každý s každým sdílel své objevy a nové způsoby řešení. Mnoho z nich bylo osvobozeno od parazitické kontroly a byli horliví bojovat s touto ohavností tak aktivně, jak jen mohli. Ať to byly hierarchie nebo unie civilizací, umístili na své místo někoho, komu mohli svěřit zodpovědnost za jejich civilizaci, a přidali se k našemu vesmírnému „rytířstvu“.

Jaksi se ukázalo, že mě každý považuje za vůdce. Pravděpodobně proto, že jsem začal tuto práci s osvobozováním jedné hierarchie za druhou zpod kontroly parazitů. Dokonce jsem ve vesmíru nazývaný „Ten, který obrací“. Samozřejmě že jsem dal své metody svým novým přátelům ve zbrani a oni též začali „konvertovat“, osvobozovat ostatní hierarchie a celá společenstva (hierarchie) zpod parazitické kontroly. Ve skutečnosti každá vážnější práce se vždy začínala za mé účasti a obvykle jsem rozdělval role a zadání mezi ostatní, nebo celou práci udělal sám. Postupem času počet osob, které si přály přiložit ruku k dílu, dramaticky narůstal a museli jsme pro gardový pluk (prapor) vybrat více pohotových a vnitřně připravených osob pro tuto práci. Výsledkem generální diskuze bylo, že jsme se rozhodli udělat výběrové řízení na ty, kteří by měli tvořit stálý základ pro toto „Vesmírné bratrstvo“. Podstoupit to bylo nevyhnutelné, neboť problémy, které mí spolubojovníci museli řešit,

vyžadovaly rychlé a přiměřené reakce na vznikající situace stále častěji a častěji: každý odklad mohl stát pomalé osoby život nebo vážné poškození. Proto jsme rozhodli tyto věrné a do boje připravené bojovníky nebrat. Kromě toho tu nebyla nutnost mít tolik vojáků.

Bylo tu ještě hodně práce na provedení obnovy osvobozených prostranství ve vesmíru do normálu. Osvobozením od parazitického vlivu se nemyslí okamžitý přechod zotročené hierarchie a civilizace na správnou cestu. Je nevyhnutelné vyléčit rány způsobené parazitickým systémem, což vyžaduje hodně času a množství úsilí. Proto tato fronta též vyžaduje lidi hodně plné důvěry. Na to jsem vypracoval test, který byl povinný pro každého. Když osoba prošla prvním stupněm testu, postoupila na další stupeň. Tí, kteří selhali, byli zaměstnání prací, jež byla plně v souladu s jejich talentem a schopnostmi bez jakéhokoliv nátlaku.

To neznamená, že lidé „vyřazení“ testem se odcizili. Měli právo navštívit kohokoliv, kdykoliv, setkávat se s přáteli atd. Ve světlé hierarchii není místo pro bezvýznamné útoky a hloupé ambice. V tomto systému není místo pro protekce a privilegia. Každý zaujímá takové místo v bojové formaci, které odpovídá jeho zkušenostem, talentu a zodpovědnosti, jíž je schopen unést na svých bedrech.

Ve skutečnosti mě úroveň uvědomění světlé hierarchie občas překvapila. Především proto, že jsem se narodil na Midgard-zemi, kde tento druh chování jednoduše neexistuje. Nikdy jsem neviděl ani neslyšel o žádném z nich prohlašovat, že on(ona) byl lepší (výše postavený) než kdokoliv jiný, že on(ona) si zasloužil něco víc atd...

Každý měl úlohu, kterou byl schopen plně zvládnout. V případě neočekávané situace ten, kdo měl potřebné kvality a vlastnosti na její řešení, bez váhání pomohl. Celé Světlé bratrstvo s každým komunikuje telepaticky a každý může okamžitě požádat o pomoc v těžkých nebo jemu nejasných situacích.

Nebylo tu místo pro typ domýšlivosti: „Dokáži-vyřešit-všechno-a-nepotřebuji-od-nikoho-pomoc!“ Nebyl čas na povrchní sebedůvěru, když každý moment byl drahocenný a zdržení mohlo znamenat smrt nejen pro daného arogantního tvora, ale taktéž pro všechny, kteří byli na výsledku tohoto problému závislí. Byla to pro mne čest a potěšení pracovat s tolika kamarády ve zbrani a duchovními bratry. Každý byl připravený, jak bylo nevyhnutné, i zemřít za ostatní, a to nebyla jen prázdná slova, ale podložená činy. Podobné duchovní bratrstvo je naneštěstí v dnešní době na naší Midgard-zemi téměř nemožné a to je opravdu smutné.

Později jsem potkal podobné tvory na naší staré dobré Midgard-zemi, ale mnoho z nich mělo vysoce rozvinuté vesmírné duše, i když těla měli pozemská. Popravdě, je těžké od ještě ne právě logicky myslících „dětí“ Midgard-země očekávat projev vysokých vesmírných mravů. V první řadě je nevyhnutelné vytvořit na naší planetě podmínky, které by umožnily semenům těchto vysoce

vesmírných mravů „vzklíčit“. Právě teď „pole“ není zorané a semena nejsou zaseta, nejsou ještě vytvořené příznivé podmínky „klíčení“. To však neznamená, že budeme sedět a čekat, až „děti“ vyrostou ze svých „plenek“ a dosáhnou potřebného stupně uvědomění.

Řečeno tak, jak to je: hodně lidí není schopno to vztáhnout na sebe a ani nikdy z mnoha důvodů nebude. Potřebují bohužel pomoc na informančním poli vědomí. Samozřejmě to má velkou hodnotu, když osoba dosáhne sebe-osvícení, ale nestačí chtít toho dosáhnout, musí mít určité vlastnosti a kvality mysli a osobnosti. Musí mít dobré všeobecné vzdělání, být nezávislý a mít mysl osvobozenou od dogmat a zaujatostí, být vytrvalý a schopný sám sebe změnit kvalitativně, s vytvořením nových „smyslových orgánů“.

Je nevyhnutelné přidat rychlost při analyzování a správném rozhodování a též mít důležitý atribut, štěstí. Nikdo nemůže pracovat bez talentu a schopnosti samo-vývoje. Přes mnoho objektivních a subjektivních důvodů je toto všechno málokdy spojeno v jedné osobě. Není na tom nic diskriminačního při pohledu na ostatní lidi. Byli Leonardo da Vinci, Raphael, Tizian, Rembrant a jiní velikáni renesance diskriminováni vůči jiným lidem jen proto, že byli schopni tvořit mistrovská díla, zatímco jejich současníci nic z toho vytvořit neuměli? Samozřejmě ne!

Každý je schopen jen být sám sebou: a kromě toho po dobu posledního tisíce roků sociální parazité vytvořili druh sociálního systému, jenž dokonce těm, kteří měli potřebné schopnosti a kvality, už od počátku vytvářel tlak na jejich cestě přes „pevný beton“ tvořený systémem vzdělávání, který každému vtlačoval do hlavy myšlenku otroctví, jak fyzického, tak i duševního. Je velmi obtížné být správně orientovaný v tak nepříznivých podmínkách, obzvlášť když vezmeme v úvahu fakt, že každý se narodil jako živočich jdoucí přes fázi rozumného živočicha a až potom dosahuje fázi člověka. Ale to neznamená, že může ztratit cit a nic nedělat! Naopak, je to přesně v těchto těžkých podmínkách, kde je třeba konat všechno možné (a „nemožné“) na zdolání takových zábran. I když ne každý dosáhne svého absolutního limitu vývoje, dokonce i jen jeden krok na evolučním schodišti je posunem vpřed k naplnění jeho osudu. Třebaže to může být neúplné splnění s pouze jedním malým krůčkem, osoba najde možnost udělat další krok v další inkarnaci, potom v další atd..., dokud si neuvědomí svůj potenciál.

A pokud se tak nestalo, ti, kteří jsou probuzeni, berou na svá bedra břemeno jak svoje, tak i všech těch, co ještě spí! Je to stejné jako dilema, zda je nevyhnutelné osvobodit dítě z nebezpečí, pokud ho nevidí a nechápe ho. Je pouze jedna odpověď: musí ho zachránit, bez čekání na „manu z nebes“, která mimochodem asi jen těžko padá z oblohy, přinejmenším nic takového se ještě nestalo. Když před 13 016 lety (k roku 2007) nastala planetární katastrofa, žádná „mana z nebes“ nepadala z oblohy, pouze termonukleární bomby a fragmenty malého měsíce Fatta: namísto „many“ ti, kteří přežili, byli otráveni

radioaktivní vodou, ovocem a bojovali o holé přežití v hrozivých podmínkách. A i když existuje známá fráze ze starého sovětského filmu: „záchrana tonoucích – jejich vlastní povinnost“, každá rozumná bytost (v plném smyslu tohoto slova) nemůže nechat všechno běžet po svém, protože jiná bytost se ještě neprobudila. A pokud bytost myslí a koná, jako by to nebyla jeho povinnost, znamená to, že není na straně světla! Jedinec nese obzvláště těžkou zodpovědnost za ostatní lidi, když je planeta pod kontrolou parazitických sil. S ohledem na to, že se mi podařilo probudit a „zatřepat“ s několika spícími, i když jsem nevěděl o celkové situaci parazitů na Midgard-zemi a nerozuměl jsem jí, považoval jsem za nutné jednat. A jednal jsem ve všech situacích, ať už jsem se v nich ocitl dobrovolně nebo ne.

Samozřejmě, boj se ne vždy odehrával na fyzické rovině reality. Tak se stalo, že já a Světlana jsme vedli hlavní válku s parazity a jejich systémy ve vesmíru. Až mnohem později vyšlo najevo, že to byla jediná správná cesta jak bojovat se sociálními parazity na naší Midgard-zemi. Nebyla šance vyhrát válku na jediné planetě bez toho, aby se válka vedla ve vesmíru a zničil se celý parazitický vesmírný systém. Přesněji, to je záhada neporazitelnosti parazitů. To byl důvod, proč zničili planetu i s její civilizací bez lítosti, když cítili byť jen náznak nebezpečí, a nebo přírodní zdroje byly vyčerpány. Protože jediná planeta anebo hierarchie byla a je pro ně jenom malinkou „buňkou“ a sotva jim bude několik milionů takových „buněk“ chybět.

Rovněž tak jakýkoliv cit pro lidskost oni jednoduše nemají. Proto skutečnost, že moje opravdová válka s parazity nezačala na Midgard-zemi, ale ve vesmíru, nebyla náhodná, ale jednoznačně správná taktika a strategie, která poskytla šanci na vítězství proti parazitům celkově a ne pouze částečně. K pochopení toho došlo až mnohem později, ne v roce 1991, kdy jsem byl nucený chránit Světlanu před parazitickými útoky. Velmi často jsem žertoval při těchto příležitostech, když jsem říkal Světlaně, že kdyby to nebylo pro její zvědavost a zájem o vesmír, kdo ví, kolik roků a nebo životů by mi trvalo udělat to, co se mi už podařilo. Skutečně, nemohl jsem dopustit, aby Světlanu zabily a zajaly Temné síly. Byly to moje boje s parazity, když začali útočit na Světlanu, které mě nutily používat můj mozek rychleji, jinak by mě rozdrtily a zničily.

A tak Světlana se stala nedobrovolným akcelerátorem mého postupu na evolučním schodišti. A za to jsem jí velmi vděčný.

Byl to velmi zajímavý čas: obyčejný život mi přišel velmi fádňí, i když jsem pokračoval ve své obvyklé práci. Pracoval jsem s pacienty, setkával se s lidmi, ukazoval a vysvětloval těm, kteří se zajímali o moje pochopení přírody; ale vnímal jsem to jako rutinní práci a moje duše se dožadovala, abych se vrátil do vesmíru tak rychle, jak je to možné, neboť tam byl náš skutečný život, můj a Světlanin. Toto není alegorie nebo nějaká krásná slova, ale pravda. Konečně, byla to naše pravda, náš skutečný život v plném slova smyslu. No, ať už dobrovolně nebo ne, museli jsme „sestoupit z nebe“, tak drahého našim srdcím,

a zapojit se do pozemských záležitostí.

Někde v polovině června jsme se rozhodli jet navštívit do Litvy Světlaniny rodiče a jejího syna, kterého jsem dosud neviděl. Nemohl jsem zůstat dlouho, ale pár dní se mi podařilo naškrabat. Moskvu jsme opustili okolo 6. hodiny večer, a když jsme se dostali na dálnici do Minska, sešlápl jsem plynový pedál a nepustil ho, dokud jsme nebyli v Alituse, malém městečku, kde Světlanina rodina žila. Můj mercedes měl sice automatickou převodovku, ale neměl systém regulace rychlosti, a když jsem neustále tlačil na pedál, nesnesitelně mě rozbolel sval na pravé noze, a tak občas jsem šlapal na pedál levou nohou.

Hnali jsme se maximální rychlostí všude tam, kde to bylo možné, i kde ne. Většinu času naše auto uhánělo 220km/h, a to i v noci, kdy bylo téměř nemožné vidět na cestu. Vycházel jsem z jedné přesné polohy, která mě vedla po okraji cesty osvětlené předními světlomety mého auta, neboť to byla jediná možnost, jak ji vidět. Zastavili jsme jen jednou – v přilehlém motorestu dát si něco na zub a natankovat. A na druhý den brzy ráno jsme byli v malém litevském městečku Alitus. Před návštěvou Světlanina domu jsme se zastavili na místním trhu a koupili kýbl růží a ... kýbl jahod a platili jen tři rubly za každý z nich. Vzpomínám to proto, že ceny na litevských trzích byly jednoduše neuvěřitelné. Tehdy byly v Litvě trhové ceny nižší než v obchodech a kvalita byla neporovnatelně lepší, hlavně co se týkalo uzenin, které byly připravené podle jedinečného receptu každého obchodníka. Toto všechno bylo jednoduše nepředstavitelné pro jakéhokoliv měšťáka z Ruska, který nemohl téměř nic z toho najít v obchodě a ceny na trzích byly taktéž o „trochu“ vyšší. Překvapený jsem se zeptal Světlany: „Jsou v Litvě i jiné ceny, nebo všechno stojí 3 rubly za kýbl?“ Smáli jsme se a šli k ní domů.

Její matce jsem dal enormní množství růží a ostatním členům rodiny dárky, které jsme koupili v Moskvě, no a jahody byly perfektní jako dezert. Jednou nebo dvakrát jsem telefonoval se Světlaninými rodiči a trochu jsem se obával ohledně „osobního“ setkání. Byl jsem seznámen s jejím synem, když jsme se přiblížili k domu. Hrál si na ulici s ostatními dětmi, a když uviděl Světlanu vystupovat z auta, ihned k ní uháněl. Byl to milý chlapec, který nesměle poodešel ke mně a zeptal se: „Mohu ti říkat otče?“ Cítil jsem takové zoufalství a téměř dospělou bolest v jeho otázce, že mi luplo v srdci! Odpověděl jsem kladně a jeho oči se okamžitě rozzářily radostí. Někdy dítě nepotřebuje mnoho k tomu, aby bylo šťastné.

Světlanini rodiče mě přijali velmi srdečně. Její matka ihned bohatě prostřela stůl a já jsem prvně v životě ochutnal lotyšskou kuchyni. Stůl byl doslova pokrytý různým jídlem. Všechno bylo delikátní. A já jsem byl pobízen novým jídlem znovu a znovu.

Poprvé v životě jsem vyzkoušel famózní lotyšské „zeppeliny“¹³. Bylo mi řečeno, že to je pro Lotyše běžné každodenní jídlo (přinejmenším tehdy). Byl

¹³ Zeppelin – Lotyšská mísa zeleniny sestavená z nastrohaných syrových brambor a mletého masa.

jsem velmi překvapený, protože přes velký obsah kalorií tu nebyli téměř žádní obézní lidé. To je to, co znamená mít lotyšský metabolismus! V naší rodině byla taková tradice – všechno na talíři musí být snědno. Ruské rodiny zacházely s jídlem vždy s respektem, ale tento zvyk měl i svou druhou stranu. Proto jsem brzy prosil o slitování a žádal, aby mi už nic na talíř nedávali. Světlanina matka nepřestala pobízet minimálně „ochutnávat“ jedno nebo druhé jídlo, dokud jsem nemohl sníst už ani jen „malý kousek“.

Zkrátka, těžko jsem obstál v „odpudivém“ kulinářském „útoku“ Světlaniny matky. Zvládl jsem zůstat u stolu ještě hodinu po vydatné „snídani“, která vypadala spíš jako snídaně, oběd a večeře dohromady, omluvil se a poptal po nějakém místě, kde bych si mohl zdřímnout – dvanáct hodin na cestě, z kterých většina byla v noci, na mě dolehlo a já jsem se odebral do Morfeova království hned, jak se mi hlava dotkla polštáře.

Vzbudil jsem se odpoledne a Světlana mě vzala na prohlídku. Ukázala mi hory, kde se nacházel krásný hrad. Tomu hradu téměř nic nechybělo, ale ten výhled z kopců byl okouzlující – bylo perfektně vidět ohyb řeky Nemunas a smrkové lesy na obou březích. Člověk si mohl jen představovat, jaký výhled by asi byl z hradebních zdí.

Druhý den jsme nějaký čas strávili procházkou po tomto malém městě a hovořili o Vasiliji Vasiljeviči, Světlaninu otci. Ukázalo se, že se celý život zajímal o druh věcí, které jsem dělal. Nebyl to jen nějaký prázdný zájem, ale zájem kvůli dceři. Předváděla od dětství neobvyklé schopnosti, které oficiálně byly považovány za nemožné. Bohužel, druhý den večer jsme měli odjet do Moskvy. Ale smutnější bylo to, že jsme nemohli vzít s sebou Světlanina syna, ne proto že bychom nechtěli, ale jednoduše proto, že jsme žili v podmínkách, které by byly pro dítě vysoce nevhodné. Bydleli jsme v bytech, jež jsme dost často měnili. Taktéž ani já ani Světlana jsme neměli moskevské občanství, a proto by v Moskvě nemohl Robert chodit do školy. Takže opět zůstal v péči své babičky a dědy, kteří ho měli velmi rádi. I když právě tehdy, kdy byl v náročném pubertálním věku, by potřeboval autoritu otce (bylo mu tehdy jedenáct).

A tak se uskutečnilo moje první seznámení se Světlaninou rodinou a jejím synem. Rozhodl jsem se nejet zpět do Moskvy v noci, stále vzpomínaje na noční cestu do Alitu, kdy jsem řídil téměř „po hmatu“. Takže jsme vyrazili na druhý den ráno. Znova jsem šoféroval takřka non-stop, s maximální rychlostí: scenérie se měnily jedna za druhou neuvěřitelně rychle.

Bohužel přes den bylo na cestě mnohem víc aut a nemohl jsem jet naplno celou cestu. Taktéž bylo nevyhnutné zpomalit před GAI (zřejmě nějaké policejní zpomalovače, nebo něco podobného... pozn. přek.) sloupy umístěnými na to, abychom neplnili jejich peněženky moc často, ale přesto jsem několikrát zaplatil pokutu „hladovějícímu“ dopravnímu policajtovi. Pokuta tehdy byla 25 rublů, což pro většinu sovětských občanů byla značná část jejich měsíčního

rozpočtu, který se pohyboval od 80 do 200 rublů. „Šťastní“ lidé s 200 rublovým rozpočtem byli považováni téměř za bohaté, Tak či onak, toto se týkalo slovanské části populace země, která tvořila tu větší část populace SSSR. Dobová anekdota perfektně vystihovala tento stav „věcí“: jednoho dne se stala dopravní nehoda na Gruzínské ulici¹⁴. Účastníci byli Gruzínek se svou Volhou, Armének se svou Ladou a Rus se svým Záporožcem¹⁵. Gruzínek vystoupí z auta a praví: „Vay, Vay, Vay! Budu muset pracovat celý týden, abych si koupil nové auto!“ Armének vystoupí ze své Lady, protivně začne rozhazovat rukama a naříkat: „Vakh, vakh, vakh! Budu muset pracovat celý měsíc, abych si koupil nové auto!“ Rus vystoupí ze svého Záporožce a říká rozhorčeně: „Celý život si teď budu lámat hřbet, abych koupil nové auto!“ Gruzínek a Armének se podívají na Rusa a ptají se ho: „Tak proč sis kupoval tak drahé auto?“

Nechtě jsem připomenul, jak se události, které se odehrály v SSSR, prezentovaly zbytku světa. Zdá se, že Rusové kteří „předepsali“ komunistickou ideologii a velký ruský šovinismus všem ostatním lidem SSSR a později lidem Východní Evropy, proměnili Rusko na své vězení. Ale z nějakého důvodu „zotročení“ lidé žili lépe než jejich „otrokáři“ ze SSSR, jak je zřejmé z dobových anekdot.

Mimochodem, teď jsou Gruzínci i Arméni osvobozeni od „velkého ruského šovinismu“, právě tak jako od možnosti parazitovat na hřbetě ruského národa, (i když se vplížili do Ruska rozhodně za účelem mít z Rusů zisk už jako věc zvyku) a ve stejné době na ně hodili všechno bláto. Teď jsou Arménie i Gruzie velmi chudé země s velkou částí obyvatelstva pod úrovní chudoby. Nyní se už neptají osamostatnění Gruzínci nebo Arméni z této anekdoty, „Proč sis koupil tak drahé auto?“. Mnoho Rusů nezačalo žít život, který by si zasloužili, ale mají budoucnost a tato budoucnost je velmi slibná. Ale jaká budoucnost čeká tyto lidi, kteří mají tu svoji „svobodu“?

Znovu jsem se nechal trochu unést. Jednoduše, moje duše je raněná a někdy potřebuje vysvětlit tuto bolest pro můj národ, pro naši skutečnou kulturu a skutečné dějiny!

Naposled mě zastavili dopravní policisté na moskevském obchvatu a obdrželi ode mě další „příspěvek pro hladovějící policisty“, bylo to proto, že jsem měl mercedes, a v tom případě si byli jisti, že získají svou „část“. Teď je na ruských cestách mnoho zahraničních aut, ale v roce 1991 byla opravdu zřídka.

Když jsme vjeli do Moskvy, zredukoval jsem rychlost na 120 km/h, Světlana se porozhlédla a zeptala se: „Proč jedeme tak pomalu?“. Když jsme uháněli celou cestu 200 km/h, zvykla si na probleskování krajiny za oknem auta a 120 km/h jí připadlo jako rychlost želvy.

Toto byla moje první a poslední cesta do Světlaniny vlasti. Bylo to poprvé a

¹⁴ Gruzie – bývalá sovětská republika, nyní nezávislá euroasijská oblast ležící mezi Černým a Kaspickým mořem.

¹⁵ Sovětská auta – Volha byla nejlepší, „Zaporožec“ byl považovaný za nejhorší.

naposledy, co jsem viděl jejího otce živého. Takže i Světlana viděla svého otce živého naposledy. Nahrál jsem tento výlet i naši konverzaci s jejím otcem na video. Byla to jediná nahrávka, kterou jsme měli s jejím otcem, a později nám ji ukradli. Nemrzelo nás nic z toho, co nám bylo z bytu ukradeno, kromě této nahrávky. Později, když Světlanin otec zemřel, často se nad tím trápila, ale teď už s tím nejde nic udělat...

34. Druhou takovou zemi neznám...

Události z 19. srpna 1991 nenechaly nikoho chladným. Když bylo na televizních obrazovkách oznámeno vytvoření Státní krizové komise (GKChP – ГКЧП) a Gorbačovova demise ze zdravotních důvodů, překvapilo to a silně rozrušilo každého, včetně nás. Dnes už není žádným tajemstvím, že se to událo s plným souhlasem a schválením Michaila Sergejeviče, že to byl další pokus skutečných nepřátel Ruska zajistit, aby mohli opět likvidovat výkvět národa, schovávající se zase za nějaký další slogan boje proti „nepřátelům“ lidu.

Sovětský svaz byl vytvořen mezinárodními parazity za účelem zničení Ruska, ruského lidu a jeho bohaté a velké kultury; proto byl kolaps socialismu v SSSR pro světovou vládu skutečnou pohromou, protože dosud měla pro své špinavé akce nádherné „krytí“ pod rouškou zápasu dvou opozičních systémů. Všechny akce vůdců světového parazitismu – USA – mohly být lehce vysvětleny jako nutnost bránit „demokracii“ od „rudé nákazy“. Dokud existoval socialistický systém, hlavně Sovětský svaz, světová vláda mohla dělat cokoli, co chtěla.

Celý svět tiše pozoroval, jak USA uzurpovaly jednu zemi za druhou pod záminkou jejich záchrany před „rudou nákazou“. Když socialistický systém zmizel, neměli na koho hodit roli světového kriminálního a museli rychle vymyslet a otestovat myšlenku boje proti terorismu. Ale to se neukázalo moc účinné. V Iráku ukázaly USA celému světu pravou tvář, kterou se jim předtím dařilo skrývat za masku boje proti komunismu.

Ale to se stane mnohem později, nyní se odehrával puč z 19. srpna 1991 s plným vědomím a souhlasem Gorbačova. Tou dobou dělal vše, co dostal z USA příkazem. Takže puč byl výhodný pro USA a jejich věrného sluhu – Michaila Gorbačova, ale ne pro ruský lid a další národy SSSR. Měl jsem již nějakou představu, jak byly masy ovládány, a začal jsem hledat systém, který stál za GKChP. Světlanina pomoc v hledání byla nenahraditelná. Potřeboval jsem rychle najít generátor, který sociální parazité nasadili tentokrát. Neměl jsem čas na druhý pokus – pokud by se vojenský puč odehrál, celá země by se na dlouhou dobu ponořila do temnoty. Někdo šel na barikády, ale my se Světlanou jsme věděli, že skutečná válka byla na jiné úrovni a jedině neutralizace nové zbraně sociálních parazitů mohla zabránit masakru, který byl pro ruský lid již

připraven a který se mohl stát tím posledním, rozhodujícím úderem.

Aplikoval jsem jednu metodu po druhé, ale ačkoliv vždy pracovaly bezchybně, tentokrát nepřinesly žádný výsledek. Parazité nemarnili čas a použili nějakou principiálně novou zbraň, jejíž podstata mi nebyla známa. Pracovali podle klasického schématu – použili to, co protivník, v tomto případě já, neměl. Můj další úkol byl „běž tam, kdoví kam, a přines to, kdoví co“. Ještě jsem nechápal, že pozemští sociální parazité jsou loutky „zavěšené“ na chapadlech vesmírného monstra. Dnes nejsem schopný říct, jak by to vše dopadlo, kdyby se nám nedostalo neočekávané pomoci.

Během naší práce mi Světlana řekla, že se objevila bytost a požádala mě, abych jí začal naslouchat, jak nejrychleji bylo možno. Přerušili jsme hledání a na chvíli zaměřili pozornost na tuto bytost, která bez sdělení svého jména oznámila, že má velmi málo času než zemře, ale předtím mi musí předat informace a struktury nutné pro neutralizaci situace, na níž jsem pracoval. Musel jsem se rychle rozhodnout, zda této bytosti věřit a použít to, co by mi předala, nebo jí nevěřit a pokračovat v hledání vlastními silami. Člověk by se v takové situaci neměl rozhodovat na základě „ententýky, dva špalíky... věřím, nevěřím?“. Proto jsem tuto bezejmennou bytost a její neočekávaný dar proskenoval. To potvrdilo pravdivost jejích slov. Jistě, mohl jsem se mýlit nebo mé skenování mohlo dát falešný výsledek nebo jsem byl jednoduše podváděn, ale musel jsem přijmout rozhodnutí a s ním i veškerou odpovědnost za jeho následky, protože bych obdržel mně neznámé struktury, které umožňovaly kontrolu proudů mně neznámých primárních hmot. Tehdy pro mě nebylo možné získat takové struktury a hmoty, protože pocházely z vesmírů, kam jsem ještě během svých výletů „nedosáhl“ a ani Světlana tam během svých „plodných“ vesmírných procházek ještě nebyla.

Zhodnotil jsem všechny plusy a mínusy této neobvyklé situace a rozhodl se jít do rizika, protože samotná analýza žádné jiné východisko nenabídla. Šel jsem do rizika a použil dané struktury a hmoty. Mé rozhodnutí se ukázalo správným a v nejvyšší čas. Aplikace daru přinesla okamžité výsledky. Světlana mi oznámila, že když jsem dar aplikoval, systém, který parazité použili, se přímo před jejíma očima začal rozpadat. Stalo se to v noci z 20. na 21. srpna ve dvě ráno.

Jak jsme později zjistili, speciální jednotky „Alfa“, další vojenské skupiny a celá armáda odmítly přesně v tuto dobu vykonat rozkazy. Nikdo nezmenšuje odvalu těchto lidí, jen by to byli těžko schopni udělat, dokud byli pod silným psi-vlivem nového parazitického generátoru. Hlava KGB Nikolaj Kručkov později veřejně řekl, že nerozumí tomu, jaká síla byla schopna jejich pečlivě připravený plán paralyzovat.

Nikdo samozřejmě nevěděl (a nemohl vědět) o naší práci na neutralizaci velmi nebezpečné situace a faktu, že při pomoci v této věci zaplatila nádherná bytost životem a smrtí svého ducha. Nikdo nemůže tohoto hrdinu, který

vykonal svůj čin v podmínkách, kdy o něm nikdo neví, oslavovat v kompletním smyslu slova. Zůstane navždy neznámým hrdinou, nejen pro zbytek lidstva, ale i pro mě a Světlanu, protože měl před smrtí čas předat mi jen své struktury a hmoty.

Přesněji řečeno, když mi tyto struktury a hmoty předával, pomalu umíral. Parazité se pravděpodobně rozhodli pojistit a zavedli autodestrukční program pro kohokoliv, kdo by se pokusil tyto hmoty a struktury předat. Pravděpodobně nevěřili, že by někdo mohl být takový „blázen“, aby si předáním těchto informací přivodil vlastní zánik. Neznají koncept sebeobětování za vyšší cíle; za účelem záchrany mnoha lidí, obzvláště když se zachránění nikdy nedozví, komu za to vděčí a jakou cenu za to zaplatil.

Když následujícího rána vše skončilo a GKChP byla zatčena, s úlevou jsme si se Světlanou vydechli. Udělali jsme správné rozhodnutí a výsledek byl okamžitý. Fakt, že o tom vědělo velmi málo lidí, nám nevadil – neudělali jsme to pro vděčnost, ale protože jsme nemohli jinak. Trochu jsme se nicméně zapotili, když Gorbačov, nyní „zázračně uzdravený“, vydal ohledně těchto událostí oficiální stanovisko.

V tom okamžiku jsme byli se Světlanou na návštěvě u rodiny Popovů. Byl tam také Vladimír Dmitrijevič Sergejev se svou ženou. Popovovi nás pozvali na jídlo, zkusit jejich slavné sibiřské pelmeně, a když jsme do nich byli všichni plně zabráněni, první prezident SSSR oznámil, že by bylo nesprávné chovat se ke všem stejně, protože byli špatní a „dobří“ komunisté!

V takové situaci nezbyvalo, než se na něj trochu „podívat“, a následujícího rána Gorbačov deklaroval rozpuštění KSSS (*Komunistická strana Sovětského svazu*). Systém, který nepřátelé v Rusku po roce 1917 vytvořili k provedení genocidy ruských a dalších domorodých obyvatel, byl nejhrůzostrašnější manifestací státního kapitalismu kombinovaného s otroctvím. Ve Velkém Rusku, zemi, kde nikdy za více než sto tisíc let jejího trvání otroctví nebylo a nevolnictví bylo zavedeno jen v její západní části až Petrem I., přesně v této zemi bylo zavedeno počátkem 20. století otroctví v té nejhorší možné formě! A nebylo jen zavedeno, ale vnuceno násilím a zavádění „blaha pro všechny“ bylo doprovázeno řekami krve těch, kteří ho odmítli. Malá skupina lůzy beze cti a svědomí uvrhla tuto obrovskou zemi v nejhorší druh otroctví, kdy bylo otrokům od dětství natloukáno do hlav, že jsou ti nejsvobodnější lidé na zemi!

Ale zároveň nebylo povoleno mít svůj vlastní názor a nezávisle myslet. „Nejsvobodnější země na světě“ to trestala smrtí a pod záminkou „boje“ proti nepřátelům lidu ničila výkvět národa a organizovala genocidu ruských a dalších slovanských národů SSSR.

Stesky po Sovětském svazu, které jsou velmi často slyšet jak od důchodců, tak od „nových“ komunistů, jsou založeny na neznalosti prvních nestoudných lžích druhých. Takzvané socialistické a komunistické společnosti jsou plány sociálních parazitů uvedené do praxe a realizované na maximum (více detailů v

mé knize *Rusko v křivých zrcadlech*).

A „demokratické“ zřízení ve zbytku světa, tak vytrvale vnucované Rusku, je jen „jemnější“ variantou realizace plánů sociálních parazitů. Ale ideál, po kterém parazité touží, a který mají za cíl, je právě „socialistický“ systém. Ale všechno má svůj čas... dovoluji mi vrátit se k událostem srpna 1991.

Tak či onak, podařilo se mi zničit systémy parazitické kontroly v socialistických zemích Evropy. Když jsem v prosinci 1987 náhodou narazil na první parazitickou pyramidu, stal jsem se nedobrovolným účastníkem tisícileté války mágů, kterou si uvědomoval málokdo, a ti, kdo něco věděli nebo se domnívali, dávali přednost mlčení, protože z dobrých důvodů předpokládali, že by stačilo otevřít pusy, aby ji někdo zase nadobro „zavřel“ i s jejím vlastníkem.

Stalo se, že mé akce na zničení parazitických socialistických systémů proběhly ve třech etapách. První etapou bylo zničení první pyramidy v prosinci 1987, druhá etapa nastala v září – říjnu 1989 a finální etapou byla destrukce hlavní parazitické pyramidy, která „držela pohromadě“ Sovětský svaz – v noci z 20. na 21. srpna 1991, kdy jsem pracoval společně se svou ženou Světlanou.

Je obecně přijímáno, že se západ pokoušel všemi silami zničit socialistický blok, ale není to pravda. Je to falešný koncept, který byl vnucen jak obyvatelům Západu, tak socialistického bloku. Pravda je vcelku opačná! Revoluce v Ruské říši byla organizována a placena americkými miliardáři, kteří neměli jakýkoliv zájem na „osvobození“ proletariátu a ruského lidu od jha „prokleté buržoazie“. Faktem je, že přesně tato „prokletá buržoazie“, její nejvlivnější část, dala na revoluci v Rusku peníze a udělala vše, co bylo v jejích silách, aby proměnila ruské i jiné národy naší vlasti na otroky. Proměnit lidi v otroky a vysát z jejich země bohatství, ale přitom ji používat jako „strašáka“ pro své špinavé cíle, vysávat z lidí v zemích pod jejich kontrolou zdroje pod záminkou ochrany proti „červené hrozbě“ a přitom pod toutéž záminkou uchvacovat další země. Ale to je jiná histORIE (více podrobností viz kniha *Rusko v křivých zrcadlech*), ačkoliv velmi zajímavá, ale v této knize ji popisovat nebudu. Parazité se jako vždy schovávali za krásnými slovy o rovnosti a bratrství všech lidí, ale jak ta stejná histORIE ukázala, jakmile měli možnost do svých rukou uchvátit moc, ihned je zapomněli.

Takováto „mrkvička“ pracovala vždy bezchybně, jak v 5. století v Persii, tak ve 20. století v Rusku, zvláště když nastaly těžké časy pro prostý lid, kdy ho bylo velmi lehké obalamutit „krásnou“ lží a navíc byly zapnuty psi-generátory a černí mágové zapojili svou voodoo magii...

Takže pád socialistického (parazitického) systému byl pro Rusko záchranou a ne náhodou pád tohoto systému nastal prakticky na konci Noci Svaroga, která zvedla z Midgard-země svůj temný závoj v roce 7504 od U.M.H.CH. [podle *Slovansko-Árijské chronologie – UMHCH znamená „od Uzavření Míru v Hvězdném Chrámu“*], neboli v roce 1995 – 1996. Nezdá se přemýšlivému člověku zvláštní, že všechny pohromy přišly do ruských zemí se začátkem Noci

Svaroga v roce 6496 od *U.M.H.CH.* (988 n. l.) a nejkrvavější režim padl s jejím posledním „vzdechem“ v roce 7504?

35. Cizí křtítel

Počátek Noci Svaroga byl v zemích Kyjevské Rusi doprovázen násilným vnučováním řeckého náboženství židovským „velkým knížetem“ Vladimírem. Ten dal příkaz své družině, která měla původně bránit vlastní lid, aby setnuli bez slitování hlavu veškerému dospělému obyvatelstvu. Žádnému nepříteli ruského národa se nikdy nepodařilo něco podobného. Téměř 80 % obyvatelstva Kyjevské Rusi bylo nelítostně vybito. Devět z 12 milionů obyvatel bylo zavražděno se jménem cizího boha na rtech jejich vrahů.

Malým dětem, nebo jak je nazývali naši předci – nerozumným ratolestem (rus. čado, чадо – dítě, ratolest – pozn. překl.), pak vtloukali řečtí kněží do hlav cizí víru v Boha mrtvých. Ratolestmi naši předci nazývali děti do věku sedmi let bez vyčleňování chlapců nebo dívek. Ve věku sedmi let obdrželo dítě od volchvů svoje posvátné jméno a teprve od tohoto věku naši předci rozlišovali děti podle pohlaví. Pro chlapce používali pojmenování *otrok* a pro dívky *otrokovica* (*otročica* – nemá dnešní význam slova „otrok“, rusky se „otrok“ řekne „rab“, pozn. překl.). Pro děti ve věku od sedmi do 15 let tedy používali naši předci výrazy *otROK* a *otROKovica*. *Rok* je staroruské slovo pro osud nebo předurčení. Výraz *otROK* je pojmenováním pro člověka, který nenásleduje svoje předurčení (jde *ot-ROKa*), ale vytváří svůj vlastní osud. Tento věk je tak obdobím, kdy člověk prochází fází rozumného živočicha a musí se osvobodit od *ot-ROKa*, čili svého animálního základu, a zvítězit nad svými instinkty!

Řečtí kněží nechali naživu jen „nerozumné ratolesti“, které ještě nepoznaly svoji duchovní sounáležitost s velkým světonázorem svých předků a kterým bylo možné silou vnutit jim geneticky cizí mentalitu otroků. Jen si představte! Devět milionů z dvanácti bylo fyzicky zlikvidováno na příkaz „velikého“ kyjevského knížete Vladimíra, který podlostí a zradou zabil syny knížete světla Svjatoslava, provedl státní převrat a zmocnil se kyjevského trůnu.

Podle stávající historické interpretace byl Vladimír údajně synem Svjatoslava a „otrokyně“ Malky, která byla důvěrníci kněžny Olgy, Svjatoslavovy matky. V zemích Slovanů ovšem nikdy neexistovalo otroctví. Ani váleční zajatci nepřítelů se nestávali otroky. Po vítězství dostávali bojovníci jednoho až dva zajatce, kteří pracovali na jejich hospodářství, jedli s nimi u jednoho stolu a spali v témže domě.

Po odpracování několika let na svého hospodáře obdržel zajatec právo zůstat jako svobodný plnoprávný člověk a oženit se, anebo se vrátit do své vlasti. Mnozí, kteří si již svůj trest odpracovali, zůstávali dobrovolně žít ve středu

svých přemožitelů. Tolik tedy k otroctví na Rusi, a nejen té kyjevské, neboť Kyjevská Rus byla v té době pouze jednou ze západních provincií slovanské říše.

Ale ještě několik slov k „otrokyni“ Malka. Malka byla klíčnicí, čili nejdůvěrnější osobou v okolí kněžny Olgy. Ta po svém pobytu v Konstantinopoli přijala křesťanství. Malka byla také křesťanka, i když původem byla Židovkou, a to ne obyčejnou. Byla z kasty Levitů, přímých potomků Setha, který byl podle Tóry a Starého zákona synem Evy a Jehovy!

Otec Malky se jmenoval Malik, což v hebrejštině znamená car. Její jméno pocházelo také z tohoto slova, ale to nebylo vše! Bratr „otrokyně“ Malky byl u knížete Svjatoslava vojvodou. Jeho jméno bylo ruské – Dobriňa (Dabran). To ukazuje, že již velmi dávno Izraelité používali taktiku obměny svých jmen nebo přímo přijímání jmen národa, v jehož středu žili. Pak pro ně bylo celkem pohodlné činit svoje nečisté skutky, když při tom zůstávali ve stínu.

A dostáváme se k zajímavému závěru. Bratr Levita (z nejvyšší kasty Izraelitů) je Svjatoslavův vojvoda a jeho sestra „otrokyně“ je ve službě u kněžny Olgy! Absurdní! Vždyť Dobriňa (Dabran) byl jedním ze Svjatoslavových nejbližších a požíval jeho plné důvěry.

Ale to není jediná nesrovnalost ve všeobecně přijímané „interpretaci“ dějin, která stojí za pozornost. Současní ruští historikové tvrdí, že Malka a její bratr Dobriňa byli potomky drevljanského knížete, zvaného Mal. Pojdme se na tyto okolnosti podívat blíže.

Drevljanské knížectví bylo připojeno ke Kyjevskému poté, co ho kníže Igor (Svjatoslavův otec) učinil svou vazalskou državou. Současná historie tvrdí, že Drevljané povstali proti knížeti Igorovi a zabili ho. Důvodem k povstání byla údajně Igorova snaha vybrat daň dvakrát. To se stalo v letech 6453 – 6454 od U.M.H.CH (od Uzavření Míru v Hvězdném Chrámu – uzavření mírové dohody po dlouhé a krvavé válce mezi velkou Tartarií a Arimií, tehdejší Čínou), čili v letech 945 – 946 n. l. Je ale velmi pravděpodobné, že se zde jedná o další historickou mystifikaci.

Nejspíše se Drevljané snažili zbavit vazalství vůči kyjevskému trůnu. A první daň nebyla pravděpodobně ničím jiným než výkupným za to, že kníže Igor nezpustoší hlavní město Drevljanů Korostěň. Jak si jinak vysvětlit fakt, že kníže Igor přišel vybrat první „daň“ s celým svým vojskem a podruhé pro tzv. nezákonnou daň přišel pouze s malým počtem svých družiníků? Směšné.

Igor si přišel pro legální daň s celou svou družinou a pro tu „nelegální“ pouze s několika bojovníky. Z tohoto úhlu pohledu je zřejmé, že všechno muselo být naopak! Předpokládáme-li, že kníže Igor v roce 6453 (945 n. l.) přemohl a podřídil si toto knížectví, vrátil se s bohatou kořistí a potom si přišel pro dohodnutou vazalskou daň, pak už vše sedí. Pak je jasné, proč si přišel pro svoji daň jen s hrstkou bojovníků. Nepřišel dobývat, pouze vybrat daň. Drevljané toho ale využili a Igora zabili.

Poté přišla do hlavního města Drevljanů Korostěně kněžna Olga a vypálila ho. Nebudu zde uvádět hezkou legendu o tom, jak potrestala ty, co zabili jejího vroucně milovaného muže. Je docela dobře popsána v současných zdrojích. Ale následující činy hořem zdrcené Olgy lze jen obtížně pochopit. Z dcery vraha svého muže, knížete Mala, si udělá v létě roku 6453 (945 n. l.)¹⁶ svou klíčnici a jeho syna nechá působit v blízkosti svého sotva narozeného syna Svjatoslava.

Dokonce i kdyby se toto vše stalo několik let po zabití knížete Igora Děrevljanů a poté, co kněžna Olga uvrhla knížete Mala do vězení, jeho děti už by byly velké, uvážíme-li, že Dobriňa se v té době už mohl stát vojvodou. Nehledě na fakt, že Malka nemohla být Svjatoslavovou konkubínou a porodit mu syna Vladimíra, protože když se Svjatoslav narodil, byla ona už mladou ženou!

Kdybychom přijali současnou interpretaci historie, museli bychom připustit, že nemanželský syn Svjatoslava a Malky, drevljanské kněžny, Vladimír, narozený roku 6471 (963 n. l.), zavraždil své bratry Jaropolka a Olega a po smrti Svjatoslava se stal ve věku sedmnácti let kyjevským knížetem!

Ale nejpodivuhodnější na tomto příběhu je to, že Vladimír, nemanželský Svjatoslavův syn, se narodil, když bylo Svjatoslavovi teprve osmnáct let, čili že ho zplodil ve věku 17 let. A to už měl dva starší syny Jaropolka a Olega! Jaropolk se narodil v roce 6463 (955 n. l.), když bylo Svjatoslavovi teprve 10 let a zplodil tedy svého staršího syna, když mu bylo devět! Z toho vyplývá, že Svjatoslav se ženil nejpozději ve věku 9 let! Pěkný nesmysl!

A ještě nesmyslnější závěry by nám vycházely, pokud bychom brali v potaz to, že se kníže Svjatoslav roku 6475 (967 n. l.) odebral do svého nového hlavního města Preslavec v bulharských zemích, aby se připravoval na budoucí válku s Římem (Byzanci), a nechal v Kyjevě vládnout svého nejstaršího syna Jaropolka. Tomu bylo v té době teprve 12 let, ale už byl ženat a měl děti. Stejně tak svého druhého syna Olega nechal dosadit na trůn drevljanského knížectví a nemanželského Vladimíra nechal na žádost jeho strýce Dobryni vládnout v Novgorodě!

Ale Vladimírovi byly v té době teprve ČTYŘI roky, ačkoli byl již také ženat a měl spoustu konkubín, podle některých zdrojů až TISÍC! Když to všechno čtete, dívíte se, jací že to byli tenkrát na Rusi „chlapíci“. Podle současného výkladu událostí se stal Vladimír knížetem ve Velkém Novgorodě a krátce nato začal řezat své protivníky v pravém smyslu toho slova, a to jak prostřednictvím svých věrných družiníků, tak vlastnoručně! A to všechno se dělo ve věku jeho čtyř let! Ale je možné, že počet jeho konkubín dosáhl tisíce, až když mu bylo sedm-osm!

Pokud bychom se drželi oficiální verze „hisTORiků“, vycházely by nám pouze bláboly. Ale po pozornějším prozkoumání situace všechno zapadne na svoje místo, a to bez nějakých čtyřletých nebo osmiletých supermanů.

¹⁶ Přesné datum narození Svjatoslava není známo. Některé zdroje uvádějí rok 942 n. l., jiné rok 946 n. l.

Pravděpodobně se události seběhly takto. V roce 6472 (964 n. l.) osvobodil kníže Svjatoslav zemi Vjatičů od chazarského jha, během něhož se v zemi Vjatičů usadilo mnoho Izraelitů, kteří tímto okamžikem začali příslušet ke Kyjevskému knížectví.

To je důvodem, proč mohli Dobryňa a jeho sestra Malka přijít do Kyjeva. Malka přišla se svým synem Vladimírem, který již byl v jinošském věku, a velmi rychle si získala důvěru Olgy. Byla velmi dobře vyškolená v černé tantře. Vetřela se ke kněžně Olze, která se stala fanatickou následovnicí řeckého náboženství, a dostala se tak na velkoknížecí dvůr, kde mohla svádět mladého knížete Svjatoslava, v těchto záležitostech nezkušeného.

Výsledkem bylo, že nad Svjatoslavem získala určitou moc a do jeho nejbližšího okolí vtáhla svého bratra Dabrana (Dobryňu), který se ukázal být vůbec ne špatným vojákem. Svjatoslav zřejmě Vladimíra adoptoval, a tím vynesl ortel smrti nejen nad svými rodnými syny, ale i nad svojí zemí.

Podle tehdy existujících zákonů měl adoptovaný syn právo na trůn pouze v případě, nezůstanou-li naživu žádní rodní synové. Tím pádem byli Svjatoslavovi synové odsouzeni, stejně jako jejich děti. Ne náhodou tedy rodní synové Svjatoslava zemřeli. Zorganizovat takový scénář nebyl pro v těchto záležitostech zkušené Izraelity žádný probl. A tak se snědý, tmavovlasý Vladimír, na jehož zevnějšku nebylo nic ruského, slovanského, stal velkým kyjevským knížetem.

Mimochodem, smrt knížete Svjatoslava je také velmi podivná. Po dlouhé a těžké válce s Římany (Byzantskou říší), kdy zdánlivě neodvratnou porážku obrátil ve své další vítězství a jeho relativně malé vojsko způsobilo armádě císaře tak těžké ztráty, že pokračování války mohlo zanechat císaře zcela bez armády a hlavně bez jeho osobní gardy, dosáhl Svjatoslav toho, že stáhl své vojsko (nebo spíše to, co z něj zbylo) z bulharských zemí se zbraněmi i s kořistí. V té samé době potvrdil císař Římany podepsané závazky.

Na cestě domů ale Svjatoslava větší část oddílů, jež většinou přijaly řecké náboženství, opustila a jedné noci, během spánku, byl zbytek vojska věrný knížeti napaden Pečeněgy. V této bitvě takřka všichni zemřeli včetně Svjatoslava. Jeho hlavu uřízli jako trofej a chán Pečeněgů Kurja si z ní udělal číši.

Otázkou zůstává, proč nepřišla Světoslavovi (tak se správně píše jméno tohoto knížete, protože je odvozeno od slova SVĚT (rus. CBET) a ne SVJAT (rus. СВЯТ), jak se začalo psát později) pomoc z Kyjeva. Očekával ji on i jeho vojáci, kteří prožili během posledního zimování v ústí Dunaje velké útrapy. Nakonec vyčerpaní, ale věrní vojáci čekání na pomoc z Kyjeva vzdali a vydali se domů na lodích přímo do rukou Pečeněgů. Věděli, že na ně čekají, ale neměli jinou možnost. Kyjev vydal svého knížete, ačkoli bylo známo, že na něj na peřejích Dněpru Pečeněgové čekají.

Samozřejmě, Světoslavova smrt byla výhodná pro Řím (Byzanc), protože

jeho vojenské operace postavily tuto říši na pokraj zhroucení a živý kníže pro ni byl nebezpečný. Říše by nevydržela ještě jedno tažení, které by kníže Světoslav bezpochyby organizoval. Ale byli jediní, kterým byla Světoslavova smrt prospěšná?

Podle toho, co se stalo na Kyjevské Rusi po jeho předčasné smrti, byla jeho smrt výhodná především pro síly stojící za ještě neplnoletým Vladimírem. Krvavé šílenství, které po uchopení moci Vladimírem na Kyjevské Rusi následovalo poté, co začal silou obracet obyvatele pro něj cizí země na řeckou víru, jasně ukazuje, pro koho bylo v první řadě Světoslavovo zabití výhodné. Jeho smrt byla též odplatou za úplné zničení židovské Chazarie. Abychom mohli mezi mnoha souvisejícími faktory uvidět pravdu, je třeba v podobných případech vždy sledovat, komu je ta či ona událost prospěšná!

A ještě něco k původu Pečeněgů. Pečeněgy byla nazývána slovanská plemena vedoucí kočovný způsob života. Měli svoje zimní sídliště, města, kam se vraceli se svým skotem na zimování. Během zimy se „povalovali“ doma nebo, jak dříve říkali, na pecích (rus. peč, печь) se oddávali blaženosti (rus. něga, нега). A z toho vzniklo jejich pojmenování PEČeNĚGové (ПЕЧeHEГИ).

Nedá mi, abych ještě neupozornil na jednu lež týkající se křtění Kyjevské Rusi Vladimírem, a jako obvykle ji důkladně nevysvětlil. Kyjevská Rus byla védickým státem a i veliký kníže Světoslav, „otec“ Vladimíra, měl védický světonázor. Začínala další Svarogova noc roku 6496 (988 n. l.) a přesně toho roku začíná kníže Vladimír křtít Rus. Zvláštní „náhoda“, ale to není všechno!

Vladimír byl vzdělán kněžnou Olgou, která byla fanatickou přívrženkyní řecké víry. Jeho matka Malka byla Židovkou přestoupivší na řecké náboženství. Byl vzděláván, obklopen lidmi této víry v době, kdy většina obyvatel byla védického světonázoru.

A nyní se nás moderní historie snaží přesvědčit, že kníže Vladimír nechal po svých vojenských vítězstvích vztyčit modly Peruna a Velese, nařídil přinášet jim lidské oběti a pozval zahraniční vyslance sledovat celé to představení, aby se o tom dozvěděli na všech evropských dvorech. To vše proto, aby se všichni utvrdili o lidských obětech Perunovi a Velesovi. „Kníže“ Vladimír toto demonstroval Západu, protože žádný obyvatel Kyjevské Rusi by takovému nesmyslu neuvěřil, protože pro ně byl védický světonázor po tisíciletí normou a všichni velmi dobře věděli, že žádné krvavé oběti, natož lidské, se Perunovi nebo Velesovi a ani žádnému jinému slovansko-árijskému bohu nebo bohyni nikdy nepřinášely. Mimochodem, naši předkové nazývali bohem nebo bohyní i své předky, kteří dosáhli úrovně Tvůrce. Slovo „bůh“ mělo tehdy jiný význam, než jak ho chápeme dnes.

Tedy, zatímco se kníže Vladimír zabývá takovými „pohanskými“ ohavnostmi, sám přijímá náhle řecké náboženství a s ním i jeho vojsko, jež následovalo jeho příkladu. A poté začnou přinášet velmi krvavé oběti svému novému bohu. Zabijí DEVĚT MILIONŮ obyvatel Kyjevské Rusi z dvanácti,

přičemž nechají naživu jen malé děti. Zatímco při obětování Perunovi a Velesovi přikázal Vladimír zabít zajatce, tak při křtění přikázal obětovat obyvatele země, kterou získal zákeřným podvodem do své moci.

Jaká „skvělá“ oběť novému Bohu, no, co byste neudělali pro obrácení na novou víru. Ale „tupí“ Slované opět „nechápu“, jaká mana nebeská jim byla seslána, a tudíž je nutno je všechny obětovat „mírumilovnému“ Bohu.

V takzvaném 10. století je počet zabitých DEVĚT MILIONŮ prostě neuvěřitelný. Měli bychom mít na paměti, že juliánský kalendář byl zaveden Petrem I. teprve v roce 7208 od S.S.H.Ch. (1700 n. l.)! A do této doby ho nikdo a nikde v zemích Kyjevské a poté ani Moskevské Rusi nepoužíval!

Tak začala poslední Svarogova noc devítimilionovou obětí, kterou sociální parazité přinesli svému bohu Jahvemu. A na konci této Svarogovy noci ve 20. století dosáhl počet obětí téměř STA MILIONŮ!

A největší roli hrál v tomto strašném obětování bohu Jahvemu komunistický režim. To je fakt, ať už se to někomu líbí nebo ne! Zejména komunisté dělali všechno možné i nemožné, jen aby počet obětí byl co nejvyšší. Metodicky likvidovali nejsilnější z národa, jak je to ukázáno v Tóře a Starém zákonu. A není důležité, že podle svých vlastních slov údajně nevěřili v boha a byli ateisty. Ve svých činech totiž plnili příkazy boha Jahveho na zničení nejskvělejších lidí našeho národa s příkladnou horlivostí.

Proto by mělo být toto skrz naskrz lživé učení zničeno, aby se lid Ruska probudil z tisíciletého omamného snu. Není podstatné, pod jakým jménem se toto učení vnucovalo lidem – ať už jako náboženství nebo ateismus, vždy to byly tváře jednoho a toho samého boha Jahveho! Proto když jsem poznal pravou podstatu tohoto systému, dělal jsem všechno proto, abych tento prazitický systém zničil, nehledě na to, jakou masku na sebe právě bere.

Tehdy jsem samozřejmě ještě všemu nerozuměl tak, jak tomu rozumím dnes, ale už tenkrát jsem chápal dost na to, abych považoval stroj socialismu pro ruský lid za smrtelný jed. Je udivující, jakou má ruský genofond silnou imunitu. Dokonce ani tisíc let neuvěřitelného pouštění žilou a zavádění smrtelných virů řeckého náboženství a komunistického ateismu nezničily silnou genetiku Rusů, která se znovu rodí ještě silnější a s mocnou imunitou proti různým jedům vytvořeným sociálními parazity.

Proto když se nám se Světlanou podařilo zničit základní parazitickou pyramidu socialismu, zažívali jsme velkou radost. Pravda, tenkrát by vítězství nebylo možné bez sebeobětování jedné bytosti, jejíž jméno jsme už nezjistili. Podařilo se jí pouze předat informaci nevyčíslitelné hodnoty a při tom zemřela. Naše vítězství tím bylo poněkud zkaleno, ale taková už je válka.

Je podstatné, aby takové oběti nebyly marné a aby na konci této války byli sociální parazité zničeni. Ale zničení ne fyzicky, jak by si mohli někteří myslet. Fyzické zničení by nic neřešilo. Nýbrž zničení principiálně. Až přestane celý kosmický systém sociálních parazitů existovat..., potom zůstanou loutky tohoto

systemu na různých planetách a v různých prostorech bez svých „jedovatých zubů“ a nebudou již moci tvořit své špinavé dílo.

36. Parazité znovu útočí

Mezitím se můj život ubíral normálním způsobem, pokud slůvko „normální“ může být aplikováno na to, co se mi dělo. Poté, co jsme s naším neočekávaným pomocníkem uspěli ve zničení dalšího parazitického systému, útoky namířené na mě a Světlanu neustaly, právě naopak zesílily. Předtím Temné síly útočily hlavně na Světlanu, ale po početných prohrách se rozhodly změnit taktiku. Nová taktika byla vskutku jezuitská. Jejich metody působení utrpení byly zvlášť odporné. Způsobovaly Světlaně nesnesitelnou bolest přímým působením na její nervová zakončení. Když bylo její tělo zachváčeno spalující bolestí, vemlouvavý hlas jí šeptal do ucha, že se mě musí jen zřeknout a veškerá bolest hned zmizí.

Když nedosáhly výsledku, ve který doufaly, zvýšily hladinu bolesti. Světlana ztratila vědomí, což jí umožnilo uniknout bolesti alespoň na malou chvíli, ale oni ji přinutily k návratu do těla, aby ji zažívala znovu. Světlana zatnula zuby, aby nekřičela, a svíjela se na podlaze, ale nezřekla se mě ani mě nezradila. Viděl jsem její utrpení a nevěda, jak jí pomoci, požádal jsem ji, aby se mě zřekla, ale odmítla. Proto jsem musel hledat klíč k systému, který Světlaně způsoboval tuto nesnesitelnou bolest, aniž bych jí věnoval pozornost (a věřte mi, byl to velmi těžký úkol). Háček byl v tom, že abych mohl tento druh vlivu zablokovat, musel jsem najít jeho zdroj, pochopit jeho princip, a používaje pochopení jeho povahy jako základ, zablokovat ho. Poté jsem musel neutralizovat zdroj a působící bytost, stejně tak jako vytvořit ochranu proti tomuto druhu útoku nebo jeho jakékoliv variaci, na kterou jsem byl schopen pomyslet. Nicméně v těchto případech používají Temné síly jako zbraň přesně to, co vám schází, a musíte najít něco, co neznáte, zatímco vám nejdražší osoba zažívá hroznou bolest. Velmi „příjemná“ situace, co? V této situaci byste raději vzali všechnu bolest na sebe, aby milovaná osoba netrpěla, ale útok je namířen právě na ni proto, aby způsobil co největší zásah *vám*.

V takové situaci se musíte odpojit od toho, co se děje přímo před vašimi očima, držet se stranou od utrpení člověka, kterého milujete nejvíce na světě, soustředit se na hledání zdroje a zároveň se snažit zmírnit její bolest za použití metod, které již znáte. Protože jen tak je možné nalézt řešení a skoncovat s nesnesitelným mučením člověka, kterého milujete. Pouze když najdete původní zdroj a ovlivňovací princip aplikovaný parazitem, budete schopni toto šílenství zastavit a neutralizovat jejich další útok. Ve většině případů bylo toto nehumánní působení prováděno světlým hierarchou chyceným parazity, který byl ve skutečnosti obětí a sloužil jen jako nástroj v jejich špinavých „rukou“.

Musíte to vše vzít v úvahu, utlumit své emoce a soustředit se jen na řešení problému, protože jen tak můžete najít cestu ven. Zdaleka to není jednoduché a snadné, když vám nejdražší člověk tak hrozně trpí, ale musíte sebrat veškerou vůli, nevěnovat tomu pozornost a koncentrovat se pouze na hledání řešení, věda velmi dobře, že když dovolíte lítosti a sympatiím vklouznout do vaší mysli a prohrajete – nebudete schopni milované osobě pomoci, a v principu se stanete důvodem její smrti. Nuže, jak můžete vidět, volby jsou velmi omezené. A jádro věci dokonce není ani v možnostech, ale ve faktu, že je nutné zůstat naprosto klidným a koncentrovat se na úkol navzdory utrpení osoby nacházející se vedle vás! Chtěl by to někdo zkusit? Nedoporučil bych to – je to extrémně obtížné, ale je to jediná šance, jak najít řešení problému!

Sám jsem často musel vydržet extrémní bolest a vím z vlastní zkušenosti, jaký je to pocit, když se vám „pálí“ nervy a ohnivá bolest se vám pokouší rozložit vůli. Ale to je nic ve srovnání s tím, co cítíte, když trpí milovaná osoba a vy musíte zůstat absolutně klidní, nevěnovat tomu žádnou pozornost a nepodlehnout obrovské touze vrhnout se na pomoc, ale zůstat stát a hledat, hledat a hledat řešení. To je břímě těžké jako kámen!

Bylo to obzvláště tvrdé, když se to stalo poprvé. První věc, kterou jsem udělal, bylo vytvoření silnější a propracovanější obrany. Vytvářel jsem jednu věc za druhou, dělal transformace ducha, ale nic nepomohlo. Pak jsem porozuměl, že musím jednat jinak – začít hledat příčinu. Situace byla podobná té z ruské pohádky o Kostěji Nesmrtelném (Koščej Bessmjerťnyj, Коще́й Бессме́ртный), zlém starci odpudivého vzezření, nebezpečném hlavně pro mladé ženy. Kostěj nemůže být zabit konvečními způsoby cílícími na jeho tělo. Jeho duše je ukryta zvláště mimo tělo v jehle. Jeden musí najít zelený dub, kde je zakopána železná truhla, v níž je schovaný zajíc, uvnitř zajíce je kachna, v kachně je vejce a ve vejci je jehla, v níž je Kostějova smrt¹⁷.

Situace, kdy parazité zasazují své údery, je téměř totožná, jen nevíte, kde se nachází dub, který hledáte, ani všechen zbytek, ani dokonce nevíte, jestli to, co hledáte, je vůbec dub. V matematice se to nazývá rovnice s neznámými kvantitami, ale zde na rozdíl od matematiky nejsou dokonce ani nápovědy o vazbách mezi těmito kvantitami. Ve skutečnosti mezi nimi vůbec žádná vazba není. A vy nemáte čas, protože Světlana každou minutou ztrácí síly, vidíte to a nevíte, jak dlouho ještě bude schopna tuto nesnesitelnou bolest snášet! A není nikdo, kdo by vám pomohl! Jaké jsou vyhlídky? Ještě mi někdo závidí mou pozici? Z vnějšku to vše vypadá „jednoduše“ a „lehce“ – „zamávám“ rukama a

¹⁷ Kostěje je podle legendy extrémně obtížné (ale nikoli nemožné) zabít, protože jeho duše existuje odděleně od těla v jehle, která je zabodnutá ve [vejci](#), které je uvnitř [kachny](#), která žije uvnitř [zajíce](#), zajíc je skryt v [dubu](#) v železné truhle a dub se nachází na mýtickém ostrově [Bujan](#) (*Буян*) uprostřed [oceánu](#). Dokud je tato důmyslně skrytá jehla v bezpečí, Kostěj nemůže být zabit. Pokud bude ale železná truhla otevřena, zajíc okamžitě uteče. Pokud bude zabit, kachna uletí, a pokud bude zabita a vajíčko ukradeno, bude mít jeho majitel Kostěje v moci. Pokud se tak stane, Kostěj začne slábnout a okamžitě ztratí schopnost používat magii. Pokud je jehla zlomena (některé verze příběhu vyžadují zlomení v přítomnosti Kostěje), Kostěj zemře.

mozek osoby je přestavěn, „zamávám“ znovu a je obnovena ozónová vrstva planety – „maličkosti“! Proč nezkusit udělat něco podobného – někdo se může ptát nebo přemýšlet: „Jsem horší než Levašov?“ Toto není otázka toho, zda je někdo „lepší“ nebo „horší“. Aby někdo mohl toto vše dokázat, doporučil bych mu projít vším tím peklem, kterým jsem prošel já (a toto peklo není abstraktní, ale velmi reálné), dívat se téměř denně smrti do očí, hledat neznámé, jít do neprozkoumaného, neznámého a zvítězit, nalézat řešení, principiálně měnit vnímání reality a neudělat jedinou systémovou chybu, a jestliže je to tento případ, nalézt na každý problém velmi rychle korektní řešení. A také mnoho dalších věcí...

Stále by někdo chtěl být v mé kůži? Nu, potom vítejte do našeho „klubu“. Nepokouším se nikoho zastrašit, ale jen varovat před tím, co čeká osobu, která by se rozhodla jít v mých „šlápějích“ nebo dokonce jen podobným směrem. Když na vás pálí „těžký kalibr“, musíte se usmívat a neukázat lidem okolo, že umíráte únavou, že vás to bolí, zvláště když se na vás vaši nepřátelé dívají a usmívají se...

Po několika neúspěšných pokusech použití této taktiky ji parazité změnili a začali používat jiný přístup. Když od Světlany nic nezískali pomocí bolesti, rozhodli se jí vnutit iluzi, že já jsem jeden z Temných! Používajíce Světlaninu vysokou senzitivitu a schopnost bezchybně přijímat vizuální a telepatické hologramy, vnutili jí parazité vůči mně negativní postoj. Udělali vše proto, aby jí vštípili, že jsem Temný, který ji oklamal, a oni byli všichni „růžoví“ a já jsem je pořád obtěžoval! Toto působení bylo silou stejné jako předchozí působení bolesti. Měli pravdu v jedné věci – nikdy jsem je nenechal na pokoji. A z jejich pohledu jsem byl jistě ten zlý, protože jsem ničil jejich systémy a měnil vykonavatele jejich vůle, děláje z nich tzv. „obrácené“. To vše je pravda, kromě jednoho „ale“! To, s čím jsem bojoval, mělo parazitickou povahu. Přesněji řečeno, mělo to povahu sociálních parazitů, kteří ničili výkvět lidských bytostí, proměňujíce zbytek na stádo kontrolovaných biorobotů!

Když je osoba Světlaniny citlivosti pod takto silným vlivem, který ji nutí zaujmout podobný druh názorů, nemá téměř naději se z této deziluze bez vnější pomoci dostat. V tomto případě jsem také nesměl věnovat pozornost externím projevům Světlaniných iluzí, ale hledat klíč k dalším „dveřím“, které skrývaly řešení tohoto úkolu. A opět, když nepřátelé použili tuto taktiku, poprvé to bylo nejtěžší. Nemohl jsem pochopit, proč Světlana reagovala na vše, co jsem řekl nebo udělal, způsobem, jakým reagovala. Zpočátku jsem se jí pokoušel vše vysvětlit, ale bylo to k ničemu. Řekl jsem nějaké slovo a Světlana slyšela vcelku jiné. Znovu jsem se jí pokusil vysvětlit, co jsem řekl, ale slyšela ještě překroucenější verzi. Co jsem mohl v takovém případě dělat – ztratit srdce? Ale to není můj způsob. Když jsem pochopil, že Světlanina slova ke mně byla způsobena silným parazitickým vlivem, vzdal jsem své pokusy prokázat jí svou nevinu a opět začal hledat zdroj tohoto vlivu a jak fungoval! Myslím, že není

třeba vysvětlovat, proč to parazité dělali. Když jsem tedy našel klíč k povaze tohoto vlivu, našel jsem „protilátku“ a vytvořil pro Světlanu nové systémy obran a nové struktury vnímání mozku, aby příště mohla povahu vlivu na ni cílicího rozpoznat a rozlišit pravdy od lži a také, že ve lži není žádný život, zatímco pravda je živá, protože za ní stojí skutečné události a procesy, které odráží.

Naučit se to vidět je jeden z nějkomplikovanějších úkolů, protože parazité jsou nesmírně zruční ve vytváření tzv. kamufláže, jinými slovy – iluze reality. Pravda je jako špička ledovce, události a procesy ji vždy podpírají, „ponořeny“ pod hladinou. Iluze pravdy bez ohledu na to, jak znamenitě vypadá na povrchu, pod sebou nemá nic nebo jakékoliv pokračování, je „mrtvá“, není naplněna životem skutečných událostí.

Když parazité podstoupili několik pokusů tímto způsobem Světlanu ovlivnit a viděli, že to nepřináší výsledky, od dalších pokusů upustili. Čas od času se nicméně pokusili znovu, zkoušejíce štěstí, ale vždy selhali, protože mě přinutili zamyslet se nad situací mnohem hlouběji, výsledkem čehož jsem pro nás vytvořil skenovací systém, který používal miliony různých metod najednou, a zároveň se systém během samotného skenování sám modifikoval, čímž nedával protivníkům žádnou šanci vnutit nám jakoukoliv falešnou informace v jakékoliv formě! Při vytváření skenovací struktury tohoto druhu jsem použil vlastní zkušenosti, vědom si toho, že dokonce v procesu skenování je možné studovat ty, kteří vás skenují, a vytvořit protiútočné systémy.

Nikdy jsem se nepovažoval za chytřejšího než mí nepřátelé. Jestli jsem se k této myšlence mohl dopracovat já, znamenalo to, že se k ní mohli dopracovat i oni, pokud se k ní už nedopracovali přede mnou! Proto jsem sestrojil nový (a možná že ne) princip skenování, který činil možnost informačního protiútoku parazitů přinejmenším komplikovanou. Inu, dokud se budou naše mozky „otáčet“, bude parazitům neblaze a budou mít také „veselý“ život, nejen já a Světlana!

37. Stříbrné vlákno

Tedy, naši „přátelé“ dělali vše, co bylo v jejich silách, aby nás „nenudili“. Po bouřlivých událostech konce srpna se situace na chvíli uklidnila. To neznamená, že by nám Temní dali pokoj – jen se neudály žádné vážné útoky. Pravděpodobně se na chvíli stáhli, aby přišli s nějakou efektivnější metodou našeho zničení. Světlana se téměř každou noc potulovala po vesmíru. Když jsem transformoval jejího ducha, nebyla už nadále vázána k fyzickému tělu „vodítkem“. Spojení s fyzickým tělem nicméně existovalo, ale na principiálně nové úrovni. Obvykle když duch opouští fyzické tělo, nemůže prorazit planetární kvalitativní bariéry a dostat se dále od fyzického těla, než dovoluje

takzvané „stříbrné vlákno“, které spojuje ducha s fyzickým tělem. Čím dále od fyzického těla, tím se vlákno stává tenčím a v určité vzdálenosti se může dokonce přerušit! To se někdy stává, když se nezkušení lidé pokoušejí dostat z těla a nechají se unést za daný limit. Může to být přirovnáno k situaci, kdy se člověk potápí na nádech, ve velké hloubce uvidí něco zajímavého nebo krásného na dně a pokusí se to sebrat. Někdy může uspět, ale neměl by zapomínat, že se ještě musí vrátit zpět a pod vodou je velmi lehké se v odhadu vzdáleností mýlit. Může se stát, že se člověk potopí a získá škebli, ale nebude mít dost vzduchu, aby se vrátil na hladinu. To není teoretický příklad, sám jsem to zažil. V půlce června 1986, než jsem nastoupil do armády, dostal jsem se poprvé v životě na pobřeží Černého moře. Pobýval jsem v malém městě Sudak. Ačkoliv jsem se narodil na severním Kavkaze téměř přesně mezi Černým a Kaspickým mořem, do roku 1986 jsem nenavštívil ani jedno, protože, když rodiče měli letní dovolenou, jeli jsme vždy na Kudručenský statek u Rostova, kde má babička z matčiny strany pracovala ve včelíně.

Salské stepi byly impozantní, ale nebylo tam moře, přírodní ani umělé. Ale byly tam velmi pěkné rybníky s čistou vodou, kde jsem se naučil dobře plavat. Když jsem se dostal poprvé k moři, všechno mi připadalo jako zázrak. Dno poblíž Sudaku bylo kamenité, a proto tam byla velmi čistá voda. Jednoho slunného dne jsem se potopil, abych získal ze dna krásnou škebli, a abych toho dosáhl, musel jsem jít hlouběji a hlouběji. A když jsem konečně získal, co jsem chtěl, začal jsem se vynořovat a cítil, že mi v plicích nezbyvá žádný vzduch. Plaval jsem vzhůru ze všech sil, hladina vypadala velmi blízko – na dosah ruky, ale ve skutečnosti byla mnohem dále. Již mi docházel kyslík, ale oči mi říkaly – ještě chvíli a budeš se moci nadechnout! A tato „chvíle“ se pořád prodlužovala. Tak jsem se naučil první lekci o optických iluzích pod vodou. Podařilo se mi ovládnout reflex nadechnout se za jakoukoliv cenu, dosáhl hladiny a mohl se nadechnout vzduchu, kterého se mi tak zoufale nedostávalo.

Když se ponoříte pod hladinu, dostanete se do světa velmi odlišného od našeho obvyklého „vzduchového“. Jestliže je voda dostatečně průzračná a mořské dno je uchvacující, úplně ztratíte pojem o čase a prostoru. Stalo se to mně a myslím, že se to alespoň jednou stalo každému, kdo se potápěl.

Nezmiňuji to bezdůvodně. Když osoba opustí své fyzické tělo, dostane se do principiálně odlišného prostředí, kde platí jiné zákony, které se od zákonů fyzicky hmotného světa dramaticky liší. Ale když osoba silou vůle opustí fyzické tělo, stále si zachovává „zemské“ vědomí a to může mít určité neočekávané důsledky. Naše vnímání světa prostředky fyzicky hmotných smyslových orgánů není pro aktivity mimo tělo vhodné. Způsob vnímání před a po vědomém opuštění těla se dramaticky liší. Mohu říct, že je to nesrovnatelné s rozdílem vnímání nad a pod vodou! Proto kdyby si někdo chtěl představit rozdíl vnímání v těle a mimo tělo, doporučil bych znásobit rozdíl vnímání nad a pod hladinou několikasetkrát. Jde to i dále. Nad i pod hladinou platí téměř ty

stejně zákony, jen s několika zvláštnostmi, ale po opuštění těla se lidský duch ocitne ve velmi neobvyklých podmínkách. Ty se často pro nováčka stávají důvodem k vážným následkům a někdy vyústí i v jeho smrt.

Je důležité vědět, že vědomé opuštění těla se principiálně liší od uvolňování ducha během spánku. Když osoba usne a její duch opustí fyzické tělo, na podvědomé úrovni je odstraněn blok a duch získá kompletní obrázek o tom, co by měl dělat a jak, protože téměř každý má předchozí inkarnace (vtělení) a velmi dlouhé období mezi nimi, během nichž měl on nebo ona dostatek času studovat odlišné vlastnosti ostatních úrovní naší planety. Když osoba opustí vědomě fyzické tělo poprvé, má jen jedno vnímání skutečnosti – to, na které přivykla ve fyzicky hmotném těle, protože v tomto případě odblokování paměti nenastane. Hlavně proto, že vědomí nabyté v současné inkarnaci není „schopno“ čehokoliv jiného. Když osoba opustí fyzické tělo, pokračuje ve stejném způsobu myšlení, jako by byl její duch stále v těle, kdežto ve skutečnosti se nachází v absolutně nových a jemu neznámých podmínkách. Když člověk vědomě opustí fyzické tělo, je obvykle omráčen tím, co vidí a vnímá. Ztratí pojem o čase (chtěl bych připomenout, že čas je relativní koncept zavedený člověkem) a prostoru. „Zelenáč“ je okolním světem okouzlen a omráčen.

Často taková osoba začne „pronikat“ dále a dále od svého prázdného fyzického těla, jakoby hypnotizována, někdy dokonce vůbec nevěnuje pozornost tloušťce a jasnosti svého stříbrného vlákna, které spojuje ducha a tělo, nebo že se stává tenčím a tenčím a ztrácí svůj jas. A jestliže se osoba nechá „trochu“ unést událostmi, které se kolem ní dějí, stříbrné vlákno se často přetrhne a fyzické tělo zemře. Rovná se to potápění příliš hluboko bez výpočtu kyslíku nezbytného pro návrat. Tento druh situace může být při vědomém opuštění těla pozorován – jestliže se někdo dostane příliš daleko od fyzického těla, stříbrné vlákno se může přetrhnout a osoba může zemřít! Navíc existují určité oblasti, do nichž může být nezkušená osoba vtažena jako do víru se všemi důsledky, které mohou nastat.

Mimo to na ostatních úrovních naší planety na nezkušené průzkumníky čekají různá predátorská nebo parazitická stvoření (toto cestování je nesprávně nazýváno „astrální cestování“). Některá z nich mají vědomí, některá ne. Hledají takové nováčky, přetnou jim stříbrné vlákno, chyceného ducha přemění na svého věčného otroka nebo věčného dárce potenciálu (životní síly) a začnou s ním za účelem získání tohoto potenciálu hrát své špinavé hry. Tyto hry mohou být velmi subtilní, kdy parazit proskenuje vědomí nováčka a vytvoří „kamoufláž na míru“, kterou si dotyčnou osobu lehce „koupí“. Jestliže věří v „anděly“, objeví se před ní tito „andělé“. Ale sejmul-li by někdo z těchto „andělů“ jejich „andělskou kamoufláž“, objevilo by se děsivé monstrum.

Na tyto primitivní triky parazitů na různých úrovních planety naletí šokující množství lidí jen kvůli tomu, že na ostatní úrovně, kde fungují jiné zákony a

koncepty, projektují své koncepty z fyzicky hmotné úrovně. Člověk by měl chápat, že koncepty získané pomocí fyzických smyslů nesmí přenášet na ostatní úrovně. Člověk by měl chápat, že potřebuje ROZŠÍŘIT své koncepty vytvořením NOVÝCH SMYSLOVÝCH ORGÁNŮ pro každou novou úroveň! A pomocí těchto nových smyslových orgánů si musí pro každou novou úroveň vytvořit koncepty nové! Více či méně odpovídající obraz jiných dimenzí získá člověk jedině tehdy, rozšíří-li své koncepty pro nové úrovně, nikoliv když na ně aplikuje koncepty stávající.

Z „nějakých“ důvodů nicméně tato jednoduchá myšlenka nenapadá nikoho z těch, kdo tou či onou cestou uspěl ve „vyskočení“ z těla. Jedním z principiálních důvodů pro tento stav je to, že vědomí těchto lidí bylo záměrně pokřiveno systémem falešných konceptů zavedených sociálními parazity, kteří na naší Midgard-zemi vládou již velmi dlouhou dobu! Také se k tomu přidává zkreslené chápání „velikosti“ člověka, která z jednoho prostého důvodu jednoduše takto nemůže existovat! Pokud sledujete přes okno událost, ještě to z vás nedělá hrdiny této události! Být svědkem události je důležité, ale neovlivní ji to. Pouze aktivní účast dává člověku právo říct, že skutečně něco udělal (také by se měl vzít do úvahy výsledek jeho zásahu). A když je tento zásah pozitivní, osoba při smyslech nebude „hulákat“ o své velikosti, dokonce ani když její činy vyústily v něco smysluplného nebo velkého. Neboť vykonaný čin indikuje, že osoba dosáhla určitého pochopení přírody a chápe svou odpovědnost za všechny důsledky svého zásahu. A jestliže osoba v získání pochopení (v plném smyslu slova) uspěje, pak ví, že sebechvála je jednoduše pošetilá. Naopak, když to někdo dělá, znamená to, že uvědomění osoby, která sama sebe velebí, neodpovídá úrovni jejích schopností a to má velmi vážné důsledky, protože tento druh slepoty ukazuje na mezeru mezi úrovní vývoje a schopnostmi osoby, jejím uvědoměním a odpovědností za své činy.

Jestliže to člověk nepochopí a této evoluční mezery se nezbaví, stane se snadnou kořistí pro různé parazity nebo se dříve či později stane parazitem sám. Jelikož taková kvalitativní mezera mezi uvědoměním a schopností může existovat jen velmi krátkou dobu, úroveň uvědomění musí během této doby vzrůst na úroveň schopností nebo ještě dále! To poslední je nemožné bez přehodnocení konceptů, porozumění existujícím událostem a pochopení odpovědnosti za vše, co se kolem děje. Porozumění tomu, co se kolem děje, za to činí osobu odpovědnou. Pokusím se to vysvětlit na snadno pochopitelném příkladě.

Když kolemjdoucí uvidí v jezeře nebo řece tonoucího člověka, pokusí se ho zachránit. Jestliže kolemjdoucí umí plavat, musí (pokud je to skutečně lidská bytost) skočit do vody a vytáhnout tonoucího ven, a pokud je potřeba, udělat vše nutné, aby ho udržel naživu. Jestliže kolemjdoucí plavat neumí, musí udělat vše, co je v jeho silách, aby nějak zajistil pomoc: hodit lano, záchranný kruh či jakoukoliv jinou věc, která plave a které se tonoucí může zachytit, dokud

kolemjdoucí nepřivolá na pomoc někoho dalšího.

Jestliže osoba, která neumí plavat, neudělá nic a tonoucí zemře, můžeme jenom litovat, že se tento člověk ani nepokusil tonoucímu jakkoliv pomoci, ale nemůžeme ho vinit ze smrti tonoucího, jen z jeho pasivity. Když ale osoba plavat umí, hlavně kdyby uměla plavat velmi dobře, a pro záchranu neudělá nic, poté je tato osoba za smrt tonoucího odpovědná navzdory tomu, že to nebyla její chyba, že se někdo jiný začal topit. Osoba je vinna smrtí tonoucího kvůli absenci konání. Žádná omluva – nebyl čas, voda byla studená, spěchal jsem apod. – nemůže ospravedlnit absenci skutku, který by tonoucímu zachránil život. Doufám, že každý normální člověk bude souhlasit. Tento jednoduchý příklad názorně ukazuje odpovědnost osoby za důsledky svého konání nebo absence konání pro ostatní.

V tomto případě schopnost plavat umožňuje osobě jednat a ta se stává odpovědnou za život tonoucího člověka. Ten, kdo umí plavat, je odpovědný za život tonoucího, protože na jeho konání či nekonání závisí život člověka! Schopnost plavat je brána za vlastnost nebo schopnost osoby; a její akce nebo jejich absence jsou brány jako její porozumění stupni odpovědnosti vůči ostatním a závisí na úrovni jejího uvědomění. Když má člověk dramaticky odlišné charakteristiky a schopnosti (například schopnost do určité míry ovlivňovat přírodní procesy, kontrolovat je nebo je dokonce měnit), nic se v principu nemění. Jediná odlišnost mezi osobou, která umí plavat, a osobou, která vlastní zmíněné schopnosti, je ve výši odpovědnosti za své akce nebo jejich absenci. Čím větší má člověk schopnosti, tím vyšší je stupeň jeho osobní odpovědnosti, ať se mu to líbí nebo ne!

Když člověk chápe věci tímto způsobem, nemůže o sobě přemýšlet jako o výjimečném, protože jediná výjimečná věc zde je jeho odpovědnost za své konání nebo nečinnost. To je velmi vzdáleno „vyhřívání se“ v paprscích „slávy“, naopak, je to velké břímě odpovědnosti vůči ostatním, obzvlášť pokud ostatní ještě spí! Většina lidí, kteří dostali do vínku tu či onu vrozenou schopnost, naneštěstí kvůli zkreslenému vnímání světa nemá odpovídající úroveň rozvoje uvědomění. A přesně tento rozdíl (mezera) v úrovni uvědomění a úrovni schopností je využíván sociálními parazity všech druhů. Jistě, dočasný rozdíl mezi urovněmi schopností a uvědomění je nevyhnutelný, ale nedostatek porozumění nebo přehlížení tohoto faktu osobu dříve nebo později zavede k Temné straně nebo její chycení do osidel parazitů maximálně ulehčí.

Vždy mě udivovala jedna vlastnost, která se objevovala prakticky u všech, kdo v sobě za různých okolností našli nějaké schopnosti, jež většina ostatních neměla – začali se považovat za výjimečné. Tyto vrozené schopnosti byly velmi často v té nejzákladnější formě, ale tito lidé se nad tím dokonce ani nezamysleli, ale zaměřili se jen na to, že měli něco, co ostatní ne... a to naplnilo duši člověka vnímáním vlastní „výjimečnosti“, což bylo ihned využíváno parazity. Když parazité vidí podobný rozpor mezi úrovní schopností a úrovní

uvědomění a odpovědnosti, začnou konat svou špinavou práci. Dělají vše, co je v jejich silách, aby se tento zpočátku relativně malý rozpor mezi schopnostmi a uvědoměním začal více a více zvětšovat. Jistě, parazité jsou tento rozpor schopni zvětšovat jen zkreslením a pokroucením poznání člověka, jelikož nejsou schopni nové kvality a vlastnosti sami vytvářet. A dosahují toho velmi jednoduše. Nejprve člověka proskenují a zjistí, v co věří. Poté vytvoří v souladu s výsledky kamufláž. Když například člověk věří v Ježíše Krista, parazité se před ním objeví jako Kristus, a v takové podobě, že jeho vzhled přesně odpovídá představám daného člověka o tom, jak by měl Ježíš Kristus vypadat.

Tento jednoduchý psychologický trik podpořený odpovídajícím hologramem pracuje bezchybně a nejen s Ježíšem Kristem, ale také s jakýmkoliv jiným konceptem v hlavě člověka, ve který daný člověk zažívá když ne absolutní, tak alespoň významnou důvěru. Takovým způsobem parazité vytvoří kamufláž, která přesně odpovídá podvědomým konceptům daného člověka, a on proto takovému obrazu začne bezvýhradně věřit. Když člověk takovou návnadu, jež indikuje nedostatek pochopení, jak to na ostatních úrovních reality funguje, „spolkne“, parazité zahájí svou hlavní hru. Jejím prvním krokem například je, že zjevený „Ježíš Kristus“ člověku telepaticky sdělí, že přišel právě za ním, protože jen on (ona) v něj upřímně věří, apod...

Není bez zajímavosti, že „Ježíš Kristus“ říká totožná slova současně stovkám (pokud ne tisícům) jiných lidí, kteří se ocitli ve stejné situaci. Potom se ale sdělení, která „Ježíš Kristus“ předává svým „vyvoleným“, začínají dramaticky lišit. „Vyvolení“ začínají obdržené informace šířit jako „Kristova zjevení“, a co je na těchto informacích „zajímavé“, je fakt, že se tato „zjevení“ jedno od druhého liší jako den a noc. A ještě zajímavější je fakt, že tato „odhalení Ježíše Krista“ vždy odpovídají úrovni vzdělání, poznání, kultury a ze všeho nejvíce osobním konceptům každého jednoho „vyvoleného“. Nu, je více či méně jasné, proč tato kategorie „vyvolených“ padne do léčky, ale je velmi obtížné pochopit ty, kteří jsou chyceni skrze své osobní ambice! Člověk stihl jen otevřít „oči“ a ti, kdo ho kontaktují, prohlásí, že on nebo ona je ustanoven vládcem Země, galaxie nebo vesmíru, v závislosti na ambicích osoby. Takový člověk si v iluzi své vlastní velikosti dokonce ani nepoloží otázku, která je velmi na místě: „Co jsem udělal, abych si tuto velkou odpovědnost zasloužil?“ Je to vcelku logické a prosté – zatím neudělal nic ani na planetární úrovni (nemluvě o dalších úrovních) a najednou je mu řečeno, že bude řídit například vesmír! Je to rovno ustanovení dítěte, které právě utrousilo první slůvka, „nejvyšším velitelem“! Není to směšné?

Z nějakých důvodů to nikdo nedělá a navíc by nikdo neplnil ani nemohl plnit rozkazy takového „nejvyššího velitele“ (jako například „máma“, „táta“ nebo „lalala“!) Nejde o to, že by „dítě“ bylo špatné, ale o to, že se nejprve musí naučit chodit a mluvit, získat odpovídající vzdělání, prokázat talenty vojenského vůdce v praxi a teprve poté se může stát nejvyšším velitelem a nést

plnou zodpovědnost za své skutky a za osoby, které mu vložily do rukou svůj život.

To je jasné každému, ale toto jednoduché poznání se z „nějakých“ důvodů vytratí, když „evoluční batole“ pronese své první „lalala“. Pravda je, že když člověk prorazí na vyšší úroveň, je to jeho „narození“ na této úrovni se všemi přidruženými následky. První slůvka „máma“ a „táta“ jsou vcelku přirozená pro batole, ale byla by komická, přinejmenším, pro dospělé osobu „narozenou“ na jiné kvalitativní úrovni! Talentovaná osoba může přes všechny mezistupně projít velmi rychle, ale stále jimi musí projít, než získá potřebné zkušenosti a kvality na to, aby mohla vládnout vesmíru. Jestliže to evoluční „dítě“ nechápe, stává se snadnou obětí pro parazity všech úrovní. Když dostanou „do spárů“ osobu se zkresleným uvědoměním, je dotyčný odsouzen k evoluční smrti, protože jakmile parazité spatří rozpor mezi jeho uvědoměním a schopnostmi, udělají vše proto, aby tuto osobu udrželi v nevědomosti, aby nikdy nepoznala skutečný stav věcí.

Budou podporovat jeho falešné ambice a také vytvářet podmínky, aby se rozpor mezi úrovní uvědomění a schopností stával větší a větší, protože jen tehdy budou schopni člověka, který se jim dostal do spárů, nekonečně okrádat, živíce se jeho kvalitami a potenciálem! Kupodivu, když se pokusíte vysvětlit takovému člověku situaci, a dokonce mu ukážete pravou podstatu těch, kteří ho ustanovili „vládcem vesmíru“, pokračuje v popírání zjevného, protože si oblíbil svůj „nový status“ a nechce cokoliv slyšet! V takovém případě se sám připravuje o šanci stát se skutečným vládcem vesmíru za předpokladu, že by pokračoval ve svém vývoji namísto zastavení se na jeho začátku! Je mi líto těch lidí, kteří, majíce vrozený dar a možnost vývoje, zatímco jim však chybí schopnost logicky myslet, naletí na návnadu primitivní lži jen proto, že tato lež koresponduje s jejich ambicemi!

Tak či onak, na ostatních planetárních úrovních mají parazité vcelku plodnou sklizeň a bohužel jen málokdo je schopen prorazit jejich bariéry. Hlavním důvodem je projekce zažitých konceptů na kvalitativně odlišné úrovni reality, namísto rozšíření konceptů dosavadních a přidání nových, získaných na jiné úrovni reality. Schopnost rošířit své vědomí je nejdůležitější podmínkou pro evoluční vývoj. Je to tak zřejmé. Naše vědomí je na fyzické úrovni formováno pomocí pěti smyslových orgánů, které slouží pro adaptaci na ekologický prostor, jenž jako žijící organismy obýváme. Když se z různých důvodů dostaneme na jinou kvalitativní úroveň reality, ocitneme se ve vcelku odlišných přírodních podmínkách, které na této úrovni platí. Pět smyslových orgánů člověka v takové realitě nemůže zprostředkovat adekvátní vnímání reality, protože zde není žádné elektromagnetické vlnění fyzického světa, stejně jako zvukové vlny, vůně a chutě ve smyslu, v jakém jsme na ně zvyklí. Když lidský mozek „vstoupí“ do jiné úrovně reality, nemá pro tuto úroveň „smyslové orgány“ a musí transformovat informace z této úrovně do forem, které jsou mu

srozumitelné.

Takto je ztraceno enormní množství informací a člověk se ukazuje být skoro „slepý“, navzdory faktu, že mozek může přijímat větší množství informací než na fyzické úrovni reality. Nicméně „více“ neznamena „všechny“. Znamená to jen, že mozek přijímá dodatečné informace, které předtím, než se dostal do jiné úrovně reality, neměl. Ale tyto dodatečné informace jsou jen malým „pramínkem“ informací, jež na dané úrovni existují. Člověk si naneštěstí tohoto faktu není vědom.

Rozšířit vědomí na nový kvalitativní limit je možné jen vytvořením nových smyslových orgánů (struktur mozku), které na jiných úrovních nahrazují oči, uši, atd... Naše fyzické smysly jsou jen senzory, skrz které informace vstupuje do mozku a mozek jen „ukládá“ vše do „škatulek“ našeho vědomí. Když se člověk na jiných úrovních reality vyvíjí, neobjeví se mu druhý pár očí na temeni hlavy nebo kdekoli jinde, jak by si mohl myslet někdo, kdo nechápe podstatu práce mozku. Novýma „očima“, „ušima“ atd. se na každé nové úrovni reality, kam se člověk během svého evolučního pohybu vpřed dostane, stanou nové struktury mozku. Jestliže je člověk schopen získávat touto neobvyklou cestou informace (skrze struktury svého mozku), může je přeložit do formy srozumitelné jemu a ostatním lidem (vizuální nebo zvukové). Jistě, část informace bude ztracena, někdy velmi velká část, a to musíme mít na paměti; ale jestliže se v prostoru chceme jen orientovat, takové zjednodušení nepředstavuje problém.

Chtěl bych to zopakovat. Měli bychom mít na paměti, že tato adaptace informací z jiných úrovní do nám obvyklých forem „oseká“ mnoho, ale jestli ji používáme na jiných úrovních jen pro orientaci, budeme z toho mít užitek.

Takže užívající toto zjednodušení, můžeme z externích informací získat jen nutné informace, ale také můžeme „vstoupit“ do další vrstvy informací na dané úrovni reality. Je nicméně rozumné „vstupovat“ jen tam, kde je to důležité a nutné. Tato metoda víceúrovňové práce s informacemi, které naplňují každou novou úroveň reality, kam se člověk během pohybu vpřed dostane, umožňuje člověku „neutopit se“ v objemu informací.

Chtěl bych říct několik slov o velmi populárním moderním konceptu „informačního pole“, ke kterému může člověk být „připojen“ a získat jakoukoliv informaci. Podle tohoto konceptu existuje všechno vědění v nějakém druhu „informačního pole“ a jednomu stačí jen „vstoupit“ a „číst“. NENÍ tomu tak. Někdo tento falešný koncept mezi lidmi záměrně rozšiřuje, aby vytvořil podmínky, které dovolují „odhalit“ jen takové informace, jež člověku zabraňují probuzení, přestože pronikne do jiných úrovní reality.

Na fyzické úrovni nás příroda obklopuje všude okolo, každou vteřinu smyslové orgány zásobují náš mozek informacemi o tom, co se okolo nás děje. Vidíme a slyšíme, jak si vítr pohrává s listy stromů, jak bzučí včely, když sbírají nektar z květů, slyšíme zpívat ptáky, vidíme je létat; jsme okouzleni krásou a

rozmanitostí přírody. Ale je to vše vědění? Ne, jsou to informace, co se děje okolo nás a v nás. Tyto informace se stanou vědění, až když je člověk pochopí, porozumí vztahům příčina-následek a dosáhne „prosvětlení“ vědění.

Stejná situace nastane, když se člověk dostane na jinou kvalitativní úroveň. Maje možnost získávat spolehlivé informace, může je pouze shromážďovat. Stejně jako na fyzické úrovni, vědění zde neexistuje v „předpřipravené“ podobě. Člověk může získat poznání, jen pokud nové informace studuje a po jejich pochopení dosáhne osvícení. Někdo může namítat a tvrdit, že mu bylo předáno vědění! Jistě, některým lidem, jež se dostali na jinou kvalitativní úroveň, byly dány kousky informací. Ale jsou zde otázky: kdo tyto informace předal a proč a zda jsou spolehlivé? A opět si z „nějakých“ důvodů tyto otázky téměř nikdo nepokládá. Důvod je jednoduchý: nejprve je člověku odhalena jeho „výjimečnost“, a když „roztaje“, začne dostávat další „odhalení“. To je práce PARAZITŮ!

Jejich cílem je uvést v omyl a využívat právě probuzeného člověka pro vlastní účely, čímž mu brání v dalším rozvoji. Jádro věci je v tom, že Světlé síly NIKDY nepředávají znalosti – člověk pro ně musí být připraven a je nemožné předat osvícení jednoduchým předáním znalostí. Osvícení přichází, jen když ho člověk dosáhne vlastními silami, nechá svým vědomím projít nové informace a ověří si své porozumění v praxi skrze činy. Jedině adekvátní praktické činy ukáží, zda tento člověk chápe novou informaci správně a je připraven posunout se dále. Předat poznání člověku, který na to není připraven, je totéž jako dát jaderný kufřík dítěti spolu s varováním, že nemá mačkat „červené tlačítko“, protože by se stalo něco strašného. Myslím, že není třeba vysvětlovat, co dítě s červeným tlačítkem udělá!

Po pravdě řečeno, pozemským parazitům se na naší Midgard-zemi podařilo dosáhnout velmi mnoho. Vnucením falešných konceptů vytvořili „království křivých zrcadel“. Zavedli koncept, ambivalentní (nejednoznačný, dvojaký), který pracuje pro zničení logického myšlení člověk a myšlení obecně. Na jedné straně koncept tvrdí, že je člověk stvořen k obrazu Boha, což člověku vštěpuje pocity „velikosti“, a na druhé straně jsou člověku do hlavy vtlačovány myšlenky o jeho hříšnosti, nebytí, a co je nejzajímavější, že je otrokem Boha! Není to zajímavé? Nějakým způsobem se kopie Boha jeví jeho otrokem! Je to absurdita, ale jen na povrchu. Když člověk „nahlédne“ trochu blíže, najde pod povrchem pravou „zamořenou bombu“. Protikladné koncepty začnou lidskou mysl „táhnout“ současně do různých směrů, což způsobí zničení její celistvosti a vytvoří v ní vzájemně se vylučující „proudy“.

Proto když člověk díky svým vrozeným schopnostem prorazí kvalitativní bariéru a dostane se na novou úroveň reality, dokonce ani nepřemýšlí o možnosti vývoje vědomí v nových podmínkách a „jednoduše“ aplikuje své staré koncepty! Proč by se potřeboval jakkoliv vyvíjet, pokud je stvořen k obrazu Boha? Má vše, pravděpodobně stojí trochu níže než Bůh, ale pořád je podle

jeho obrazu! Tato logická past téměř vždy zaklapne! Když člověk vědomě opustí tělo, má všechny tyto falešné koncepty. V principu ho vědomé opuštění těla jen dále utvrdí v tom, že je „stvořen“ k obrazu Boha! Udělal neuvěřitelnou věc – opustil fyzické tělo!

„*To nepochybně ukazuje na „božskou“ podstatu člověka*“ – přemýšlejí ti, kdo se chytou na návnadu falešných konceptů. A proto dokonce ani neuvažují, jak se nějak dále vyvíjet, protože „obraz“ Boha nepotřebuje žádná vylepšení! Faktem je, že jen Bůh stojí výš než jeho obrazy! Neaspirují na místo Boha (prozatím), jsou si nicméně jisti svou vrozenou velikostí, která ve skutečnosti neexistuje, protože velikost člověka je v jeho činech, ne v jeho vysokém mínění o sobě. Systém falešných konceptů vytvořených na Midgard-zemi sociálními parazity je živná půda pro imaginární lidskou pýchu. Někdo může říct, že ne všichni věří v Boha, že jsou takzvaní „ateisté“, kteří Boha popírají, a proto nemohou být chyceni v pavučině falešných konceptů, jež mají destruktivní vliv na vědomí. Naneštěstí je to také chybný závěr, protože „ateisté“ prohlašují, že člověk je „král“ Přírody! Co je důležité – jak víra v Boha, tak i „ateismus“ byly vytvořeny sociálními parazity k snadnému manipulování mas a stavění lidí proti sobě, zatímco sledují své vlastní cíle. Sociální parazité tedy berou „pod svá křídla“ ty, co věří v Boha, i ty, kteří ne! Není to „brilantní“ nápad? Sociální parazité zařídili, aby vše pracovalo pro ně! Obě doktríny formují v lidech zkreslené vědomí (poznání), aby jim bylo zabráněno ve skutečném pochopení podstaty člověka, jeho vědomí a možností.

Používajíce oba „trendy“, parazité vedou lidi do slepé uličky falešného pochopení existujících jevů, protože jen v tomto případě jsou schopni držet člověka pod kontrolou. Parazité záměrně vytvářejí rozpor mezi formou a obsahem. Naneštěstí člověk tuto falešnost přijímá, protože mu slibuje imaginární „velikost“. Ale skutečná velikost každého leží v jeho činech, velkých a malých, v jeho rutinní tvrdé práci, kterou musí dělat každý den, den po dni, ve které na první pohled žádná velikost není. Leč skutečná velikost je vždy zrozena právě z této rutinní práce ve jménu něčeho většího než prostého uspokojování fyziologických potřeb.

Skutečná velikost není v hulákání o ní. O své velikosti obvykle huláká jen ztroskotanec, který nebyl schopen realizovat své „velké“ ambice. Skutečná velikost je pracovat pro dobro ostatních bez očekávání vděčnosti a slávy, poct a uznání. Vše ostatní je „slupka“ falešných konceptů vnucených lidem parazity pro zamlžení jejich mozků falešnými ideály, o které ve skutečnosti není třeba usilovat. To vše má žalostný výsledek – člověk se právě probudil, ale veden falešným světlem si navždy (nebo na velmi dlouhou dobu) uzavře cestu ke skutečné velikosti, jejíž podstata je v převzetí osobní odpovědnosti za veškeré své činy a za ostatní, jež na něj spoléhají!

Je velmi smutné sledovat, jak se lidé s impozantními vrozenými schopnostmi stávají loutkami v rukou parazitů. Ale nejsmutnější je, že tito lidé

často nabídku pomoci se zbavením se kontroly parazity odmítnou. Nejsou schopni se vzdát „trůnu“, na který je parazitě posadili. Sladká iluze je pro ně schůdnější než těžká práce ve jménu něčeho neznámého! Tady jste již bohem, králem a hrdinou a tam potřebujete „namáhat“ mozek, řešit problémy, riskovat život a zdraví a často nevíte, zda pro to vše budete mít dost „munice“. Zde je důvod, proč parazitě všech „barev“ tak snadno a rychle získávají kontrolu nad lidmi s vrozenými schopnostmi, kteří se právě začali probouzet...

Nu, dokončím své „lyrické odbočení“ a vrátím se zpět k tématu.

Trasformace mozku, kterou jsem objevil, principiálně změnila situaci se stříbrným vláknem spojujícím ducha a „prázdné“ fyzické tělo. Po transformaci člověk může vědomě opustit tělo a „cestovat“ velmi daleko (vzdálenost je téměř neomezená)! Přesněji řečeno, po transformaci je vzdálenost, kam se může duch dostat, určena pouze kvalitativní úrovní vývoje ducha namísto „délkou“ stříbrného vlákna. Jestliže duch po transformaci „narazí“ na nějakou kvalitativní bariéru, stačí vytvořit nové vlastnosti a kvality a může opět pokračovat!

Když jsem se účastnil několika výzkumů mé transformace mozku, byl pozorován neobvyklý kvalitativní jev. Prvně se to stalo v květnu 1989 v moskevském Institutu mozku. Roli „pokusného králíka“ hrál Michail Dehta. Kvůli eliminaci jakýchkoliv vnějších vlivů byl umístěn do Faradayovy klece a byl napojen na EEG (elektroencefalograf) měřící jeho mozkovou aktivitu. Když bylo vše připraveno, Sergej, zaměstnanec laboratoře (nepamatuji si jeho příjmení), aktivoval nahrávací zařízení a požádal mě, abych s Michailem udělal něco neobvyklého. Rozhodl jsem se otestovat jeden zajímavý nápad. Namísto přesunu do vesmíru jsem Michaila poslal do mikroprostoru. Přivedl jsem ho do potřebného kvalitativního stavu a „zmenšil“ ho na mikroskopickou úroveň!

Následně jsem ho poslal na pouť jeho vlastním tělem, jeho krevním řečištěm. Prováděl jsem experiment poprvé a Michail se také ocitl uvnitř svého těla poprvé. Můžeme říct, že si Michail „osedlal“ vlastní erytrocyt (červenou krvinku) a začal se s ní přesouvat z jednoho orgánu do druhého. Když se to dělo, byl tak ohromen vším, co během tohoto neobvyklého výletu viděl, že ho po dlouhou dobu neomrzelo sdělovat všem své dojmy. Když se tímto neobvyklým způsobem dostal do jedné ze svých buněk, požádal jsem ho, aby cestoval po svých chromozomech. Ještě více jsem ho zmenšil, takže se mu spirály vlastních chromozomů jevily jako ohromné tunely, po nichž se mohl lehce „procházet“. Provedl jsem v jeho vnímání určité úpravy, aby mohl vidět každý gen ve spirále. Se znalostí chemického a prostorového uspořádání genů mohl každému nukleotidu přiřadit barvu. Takže byl schopen vidět nejen každý gen ve svém chromozomu, ale také každý nukleotid! Ale to nebylo vše. Stačilo provést další změny a Michail mohl vidět, které z jeho genů obsahují nějaký druh poškození. Dále mohl také cestovat dovnitř jakékoliv osoby a nejen v tehdejší současnosti, ale také ve své minulosti a budoucnosti!

Navíc k tomu všemu se nejednalo o pouhé cestování. Mohl o stavu organismu „získat“ jakoukoliv informace na molekulární nebo buněčné úrovni (v závislosti na druhu úkolu). Tato informace zároveň odrážela skutečný stav lidského organismu a prvotní příčinu nemocí. Michail nemohl tyto výlety kontrolovat přímo, protože byl jen pozorovatel-pasažér, kterého jsem posílal do budoucnosti a minulosti a řídil dané procesy. Ale ani role pasažéra nebyla nijak jednoduchá. Podstoupil enormní zátěž, ale během svého neobvyklého výletu popisoval vše s nefalšovaným úžasem a překvapením. Někteří, kdo budou číst tyto řádky, zvláště skeptikové, budou zřejmě předpokládat, že to nemám v hlavě v pořádku!

Ale to bych jim neradil, protože to byly skutečné experimenty s použitím nejpřesnějších přístrojů, které ukázaly, že takto obdržené informace plně odpovídaly výsledkům jiných výzkumů prováděných konvenčními metodami, jež vyžadovaly více času a byly nákladnější, ale výsledky byly stejné. Naše výsledky byly nejen „stejně“, ale mnohem kompletnější: Michail mohl poskytnout ty nejpřesnější detaily, jaké by žádné přístroje poskytnout nemohly.

A je toho více! Měli byste vidět Sergejův výraz, když pozoroval výstup z elektroencefalografu! Podle údajů EEG byl Michail přinejmenším ve stavu KÓMATU! Říkám „přinejmenším“, protože obvykle rovné čáry EEG korespondují se stavem klinické smrti. Jinými slovy, podle EEG byl Michail mrtvý! Prosím tedy skeptiky, aby předpokládali, že to byly přístroje, které to neměly v hlavě v pořádku! Zatímco byl podle přístrojů Michail mrtvý, nadšeně nám popisoval vše, co během své cesty viděl! Nyní si můžete představit zmatení mezi zaměstnanci Institutu mozku!

Byla to tedy, jak se říká, niterná cesta člověka, ačkoliv poněkud neobvyklého druhu. Michail neopustil své fyzické tělo, ale cestoval svým extrémně zmenšeným duchem unitř něj. A co se týká „externího“ cestování ducha, je vše totožné! První testy s kompletním opuštěním fyzického těla a se záznamem encefalogramu mozku jsem realizoval, když jsem žil v USA a pořídil si vícekanálový elektroencefalograf, který mohl zobrazovat výsledky na počítačovém monitoru. Tentokrát roli „pokusného králíka“ hrála moje žena Světlana. Nejprve jsem zaznamenal signály mozku v normálním stavu, když byl Světlanin duch v těle. Až když jsem si byl naprosto jist, že zařízení pracuje správně, požádal jsem Světlanu, aby opustila tělo. Jakmile vyšla ven, všechny hodnoty encefalografu ihned spadly na nulu!

Údaje byly na monitoru zobrazeny barevným spektrem od tmavě modré do odstínů červené. Při nulové amplitudě byla barva tmavě modrá, a jak amplituda signálu rostla, „zahřívala se“ i barva (modrá, zelená, žlutá, oranžová a červená). Tedy, když Světlana opustila fyzické tělo, amplituda signálu ihned spadla na nulu a celá obrazovka se dostala do tmavě modré! Takový stav odpovídal velmi hlubokému kómatu nebo smrti, ale Světlana mluvila, mohla se hýbat a teplota jejího těla zůstávala pořád stejná! To vše ukazovalo, že byla v pořádku, ale ve

stejnou dobu encefalograf ukazoval, že její mozek vůbec nepracuje! To se nemůže stát, protože se to nikdy nemůže stát! Ale bylo to SKUTEČNÉ a STALO SE TO, ať se to někomu líbí či ne! A jestliže si někdo stále přeje zachovat skeptický postoj, nu, je to jeho právo!

Faktem je, že dokonce i dnes existuje v Jižní Americe „Plochá Země“, společnost, jejíž členové jsou přesvědčeni, že je Země plochá a ne kulatá! Vывodili tento „ohromující“ závěr na základě toho, že každé ráno vidí vycházet slunce na východě, to se pak pohybuje po obloze a zapadne na západě, a Země zůstává nehybná a plochá, protože na vlastní oči vidí plochý horizont! Žádný argument je nemůže přesvědčit o opaku, protože věří svým smyslovým orgánům! Je to stejné, pokud věříme jen údajům z přístrojů, jejichž princip činnosti je založen na nekompletním pochopení povahy živé hmoty: nulová aktivita mozkové kůry může znamenat jen SMRT, případně hluboké KÓMA, kdy člověk NEMŮŽE mluvit, hýbat se nebo vykazovat jakoukoliv jinou aktivitu zdravým a živým lidem vlastní.

Nejzajímavější věcí je, že ve většině případů budou mít NAPROSTOU pravdu! „Podivnosti“ v chování přístrojů se objeví jen tehdy, když člověk podstoupí kvalitativní transformaci mozku a lidský mozek začne pracovat principiálně novým způsobem, o kterém moderní vědci nemají nejmenší potuchy. Kvalitativní transformace dovolí lidskému mozku pracovat ve zcela odlišných módech, přesněji řečeno, osoba sama může přepnout fungování mozku do odlišných módů, které pro ni byly před transformací jednoduše nedostupné. Reálné přístroje tedy dokazují, že po kvalitativní transformaci mozku (zvláště v případě Světlany, která podstoupila všechny myslitelné transformace) se interakce ducha a fyzického těla dramaticky mění. Když člověk v normálním stavu vědomě opustí tělo, ocitne se ve stavu hlubokého kómatu, který je blízky klinické smrti. Nejsou pozorovány téměř žádné známky života; dýchání je velmi mělké a stěží viditelné; srdeční tep je nepravidelný. Člověk v takovém stavu nemůže mluvit ani se hýbat a tělo je prázdná schránka. Po transformaci mozku a při téměř nulové aktivitě mozkové kůry, což bylo potvrzeno experimenty Institutu mozku a mými vlastními experimenty, se člověk projevuje, jako kdyby byl duch stále v těle, zatímco tam není!

Ze zřejmých (doufám) důvodů nebudu popisovat, jak jsem v tom uspěl, ne proto, že bych nemohl vysvětlit, čeho jsem dosáhl, ale protože nechci vidět žádné detailní informace v rukou nepřátel, kteří by s touto znalostí byli schopni velmi uškodit mnoha lidem. Tak či onak, po kvalitativní transformaci mozku nastává mezi fyzickým tělem a lidským duchem kvalitativně absolutně nová interakce, kdy je duch schopen opustit tělo a není k němu vázán stříbrným vláknem, ale získává skutečnou volnost bez riskování, že opustí tělo nadobro! Ale to není vše! Když člověk vědomě opustí tělo normálním způsobem, stává se pouhým pozorovatelem a používá jen potenciál, který nashromáždil před opuštěním těla; po transformaci mozku může duch mimo tělo používat nadále

veškerý potenciál, jako kdyby byl ve fyzickém těle.

Jinými slovy, během tohoto druhu vědomého opuštění těla nejenže se tělo chová, jako kdyby ho duch nikdy neopustil, ale také duch, jsa venku, používá potenciál těla, jako kdyby byl stále v něm. Pod termínem „transformace mozku“ bychom měli rozumět kvalitativní transformaci lidského mozku, ducha a fyzického těla na chromozomální úrovni, kdy nejenže jsou aktivovány tzv. „spící“ geny, ale jsou vytvořeny také absolutně nové struktury; kdy se chromozomy stávají multidimenzionálními a kvalitativně odlišnými od původních; a při tom všem se vnější vzhled osoby a jeho genů téměř nezmění. Lidský mozek projde velmi razantní proměnou, která dokonce vyústí v lehkou změnu tvaru lebky, ale to není pro stávající analýzu důležité.

Po všech transformacích, kterými Světlana prošla, byl proto její duch schopen volně se pohybovat nezávisle na tom, zda se jednalo o vědomé opuštění těla nebo opuštění během spánku. Mohla se pohybovat na neuvěřitelné vzdálenosti bez jakýchkoliv následků pro fyzické tělo a také mohla být venku z těla vcelku aktivní – jestliže nemohla svůj potenciál používat zcela naplno (přece jen byl duch mimo tělo), bylo to tomu alespoň velmi blízko!

To vše dramaticky mění situaci – během celé doby existence civilizace na Midgard-zemi (a možná nejen zde) mohl být člověk jen pozorovatelem, když vědomě opustil tělo nebo, jak to mnozí nazývají, během astrálního cestování (což je vcelku chybné označení). Ačkoliv je pozorování také důležité a v mnoha situacích užitečné, je to pasivní druh činnosti, který poskytuje jen málo možností pro další rozvoj.

Transformace mozku dovoluje jak pasivně pozorovat existující události, tak – s adekvátní analýzou strategie a taktiky – aktivně zasahovat, a tedy pokračovat ve vývoji i během vědomého opuštění těla, stejně jako během spánku, kdy tělo odpočívá od každodenní práce. Objevuje se tedy možnost kontinuálního vývoje a aktivity v jakémkoliv stavu. To dramaticky mění situaci. Znamená to následující – kdyby se mým nepřátelům podařilo nějakou metodou mě fyzicky eliminovat, například by mě přivedli do stavu kómatu nebo mechanicky poškodili mozek (opakuji – „kdyby“) – žádným způsobem by to neovlivnilo mé činnosti, naopak, z určitých důvodů by mi to dovolilo operovat v mnohem větším měřítku!

Ukazuje se, že pro mě přítomnost nebo absence fyzického těla téměř nic nemění! Dokud není mé fyzické tělo zničeno, zůstává základnou pro mého ducha. Kdybych o něj z nějakých důvodů přišel, budu schopen vytvořit jakékoliv fyzické tělo na jakémkoliv místě, a v případě potřeby mohu vytvořit několik fyzických těl, která mohou existovat nezávisle na sobě a zároveň budou mít všechna mého ducha, nehledě na to, jak paradoxně to může znít.

Je těžké si vůbec představit, jaké možnosti a kvality může člověk mít, pokud zvolí a následuje správnou cestu. Spatří poté skutečný svět – mnohostranný a oslnivě krásný, majestátní, úžasný, okouzující – neexistuje dostatek slov pro

vyjádření veškeré krásy a majestátnosti toho, co nazýváme vesmírem! Faktem je, že to, co moderní společnost chápe pod konceptem vesmíru, se od skutečného Vesmíru liší jako den od noci!

Jako obvykle jsem se nechal „trochu“ unést filozofováním, ale upřímně doufám, že to může někomu pomoci pochopit ten či onen problém. Velmi doufám, že to bude tento případ. Nyní se vrátím zpět k událostem mého života ve „skutečném“ světě.

38. Druhá návštěva Archangelsku

V září jsem žil svůj obyčejný rutinní život, který byl normální pro mě, ale nebyl by pro většinu lidí. Taková je lidská přirozenost – i ty nejneuvěřitelnější události se stanou normálními, pokud se opakují dostatečně často. To, co považujeme za „nové“, se v průběhu života mění na „obvyklé“. Začátkem září mi zavolal Cyril Kasatkin, mladý diplomat, se kterým jsem se setkal při mém projevu na konferenci Fondu populární medicíny 29. března 1989 a který organizoval druhou tiskovou konferenci na půdě ministerstva zahraničních věcí. Byli jsme v přerušovaném kontaktu, protože trávil většinu času na zahraničních cestách.

Když se Cyril vrátil z další cesty, tentokrát z USA, zavolal mi a řekl, že se v San Franciscu setkal s americkým milionářem Harry Orbelianem, který emigroval z SSSR v době druhé světové války, a že mu o mně řekl. Nyní byli Orbelianovi v Moskvě, protože jeho žena Věra Ivanovna měla tzv. Bechtěrevovu nemoc a potřebovala pomoc. Bechtěrevova nemoc je považována za nevyléčitelnou a veškeré pokusy Západu vyléčit ji skončily marně. Proto přijeli do Ruska, doufajíce, že zde najdou pomoc. Léčba na klinikách v USA a západní Evropě nepřinesla žádný výsledek a tato žena byla nyní nucena chodit o holi.

Když jsme se setkali, zbývaly jí jen dva dny do odjezdu zpět do USA. Věra Ivanovna nikdy neslyšela o metodách podobných těm mým. Proto byla velmi zvědavá, co s ní budu dělat. Měla dobrou sensitivitu a dobře snášela zátěž, která byla průvodním jevem mé práce. Neskrývala překvapení, když uviděla vlastní cévy a nervy, ale ještě více ji překvapilo, když ten samý večer zapomněla na hůl, bez které se už poměrně dlouhou dobu neobešla. To vše ji tak ohromilo, že se rozhodla zůstat v Moskvě dalších deset dní, zatímco její manžel se vrátil ve stanovený den.

Pracoval jsem s ní každý den. Obvykle jsme přišli do apartmá jejího nejmladšího syna, Konstantina Orbeliana, prominentního pianisty, který si pronajal apartmá ve slavném Domě na nábřeží (*blok apartmánů v centru Moskvy, byl dokončen v roce 1931 a sloužil jako rezidence sovětské elity, pozn. překl.*). V průběhu deseti dnů, kdy jsem s ní pracoval, jsem s ní a jejím synem

hovořil o různých aspektech života, zvláště o paranormálních jevech. Téměř každý den mě a Světlaně Věra Ivanovna říkala, že bychom měli přijet do USA, do San Francisca, že její nejstarší syn George by se s námi ohromně rád setkal.

Deset dní uplynulo, Věra Ivanovna se vrátila zpět do USA a začala mi kvůli pokračování léčby volat. Opět nás pozvala do San Francisca, dokonce ještě naléhavěji, protože když všichni její přátelé slyšeli, co v Moskvě zažila, chtěli podstoupit léčebnou kúru také, neboť téměř všichni z nich měli nějaký zdravotní problém, kterého se chtěli zbavit. Věra Ivanovna se do USA dostala z fašistického Německa a tam se dostala z jejího rodného města na Ukrajině, jež bylo okupováno Němci – jednoduše zastavili tramvaj a všechny mladé lidi poslali do Německa jako totálně nasazené, pracovat jako otroky. Pokusila se utéct a skončila v koncentračním táboře. V roce 1941 graduovala z charkovského Medicínského institutu, vdala se a poté se ocitla namísto práce v nemocnici v koncentračním táboře. Byla Ruska, stejně jako miliony dalších mladých lidí poslaných násilím do Německa. Když válka skončila, dostala se do tábora pro přesunuté osoby v západním sektoru Německa. Obávala se návratu do vlasti, aby se neocitla v sovětském koncentračním táboře, z něhož by se tak lehce nedostala.

Sovětský svaz navštívila jen ke konci 80. let, v časech perestroiky. Stalo se, že ji znal Cyril Kasatkin a řekl jí, ať se kvůli své nevyléčitelné (z hlediska moderní medicíny) nemoci setká se mnou. Jak jsem již napsal, v roce 1990 jsem byl téměř tři měsíce v Německu a byl jsem do této země pozván znovu. Ale nyní jsme se Světlanou měli další pozvání, tentokrát do San Francisca a rozhodli jsme se jet do USA, protože Německo jsem již navštívil a přál jsem si vidět vzdálenou Ameriku, stejně jako Světlana.

Slíbili jsme Věře Ivanovně, že do USA přijedeme. Jedním z argumentů pro toto rozhodnutí bylo tvrzení Věry Ivanovny, že mě v San Franciscu čeká mnoho potenciálních pacientů. Předpokládal jsem, že se pohybuje v kruzích bohatších lidí a budu tak mít pacienty, kteří mi budou schopni za práci zaplatit. Tento sled myšlenek, ačkoliv vcelku logický, neměl se skutečností nic společného, ale ne z toho důvodu, že by se v okolí Věry Ivanovny nepohybovali bohatí lidé... ale vše má svůj čas.

V září 1991 jsme se Světlanou stále žili v Moskvě a já se připravoval na druhou cestu do Archangelsku. Koncem září odjela Světlana na několik dní domů navštívit své rodiče a syna. Čas od času jsem volal Dmitriji Rasskazovovi ohledně potřebných příprav na můj seminář pro lékaře, na kterém jsme se dohodli při mé první návštěvě. Naděžda Jakovlevna Anšukova, vedoucí lékař archangelského medicínsko-profylaktického zdravotního centra, sehrála v organizování tohoto kurzu aktivní roli. Na jejích ramenou spočívaly všechny těžkosti s tímto spojené. Dva dny před odjezdem do Archangelsku mi Dmitrij Rasskazov zavolal ohledně upřesnění posledních detailů cesty a zeptal se, zda bych byl schopen něco udělat se znečištěním vodních zdrojů a toků v

archangelském regionu. Situace byla tak přehlížena, že se voda v nádržích a řekách stala kyselou. Kyselé deště nyní byly normou, ryby se ukazovaly na hladině břichem nahoru; v deltě řeky Dvina zničily kyselé vody flóru a faunu Bílého moře. Ve zkratce, došlo tam k ekologické katastrofě, která vznikla vypouštěním odpadních produktů průmyslu do řek a jezer. Tyto průmyslové konglomeráty vypouštěly veškeré odpadní látky zcela vědomě, necítíce žádnou odpovědnost za následky svých akcí. V průběhu času se ekologická situace v regionu stala kritickou. Dmitrij mi popsal situaci a požádal mě, zda bych s tím nemohl něco dělat. Slíbil jsem, že se pokusím. Ve skutečnosti je možné vyřešit každý problém, člověk jen musí najít správný klíč. Uspěl jsem v řešení velmi vážných problémů, o čemž jsem již psal, proto jsem neviděl důvod, proč bych nebyl schopen vyřešit tento.

Rozhodl jsem se to neodkládat a začal na problému pracovat ihned. Světlana mi s prací pomáhala. Použil jsem stejnou taktiku jako při řešení problému s ozónovou vrstvou. Rozhodl jsem se rozložit všechny kyseliny ve vodách regionu – ve všech řekách, jezerech, bažinách, spodních vodách – jinými slovy, všude, kde byla voda otrávena kyselinami. Pracující společně se Světlanou, strávili jsme pět minut řešením problému kyselosti vod archangelského regionu. Byly vyčištěny všechny řeky, jezera, bažiny, spodní vody na celém území 589 200 čtverečních kilometrů. Zároveň s tím zmizely kyselé deště, které zde byly neustále pozorovány, a během mé práce nezemřela jediná ryba či rostlina, ať už ve vodě nebo na souši! To se odehrálo na území větším než Francie a Korsika dohromady (543 965 km čtverečních). A Francie je největší zemí Evropy!

Nejzajímavějším faktem je, že dřevařský průmysl archangelské oblasti nezastavil znečišťování vod vypouštěním odpadních látek, ale i tak šestnáct let po této práci v říjnu 1991 zůstávají vody archangelského regionu nejčistšími v Rusku! Toto je další fakt, který z „nějakých“ důvodů nebyl publikován ani v sovětských masmédiích, ani v ruských! Avšak ekologická katastrofa v archangelské oblasti nebyla nikdy tajemstvím. Psalo o tom mnoho novin a vysílalo se o tom v rádiu a televizi. A za jediný den problém zmizel, vše se dalo do pořádku a stát v tom nehrál nejmenší roli. Upřímně, žádné státní opatření by tento problém vyřešit nemohlo; je to z „vědeckého“ hlediska NEMOŽNÉ; ani nedošlo k žádné reakci z oficiálních míst, ačkoliv mnoho lidí vědělo, kdo udělal co. Jako obvykle dali přednost tomu situaci ututlat, jako kdyby se nic neuvěřitelného nestalo. Masmédia „jednoduše“ o kyselosti vod přestala mluvit a všichni na to zapomněli, jako kdyby tento problém nikdy neexistoval.

Pravděpodobně jim bylo nařízeno mlčet a běžní lidé si ničeho nevšimli. Byli „krmení“ jinými informacemi v takových množstvích, že velmi rychle zapomněli na kyselé deště a mrtvé ryby v řekách a jezerech. Tato metoda manipulace veřejného vědomí se používá dlouhou dobu. Některé informace ven unikly, nikdo je ale nespojoval s mou prací. Pravděpodobně kvůli faktu, že mou práci doprovázel velmi zajímavý jev – když jsem pracoval na problému,

objevila se na obloze holografická projekce mých rukou (pravděpodobně kvůli zeměpisné šířce archangelské oblasti). Toto popsali svědkové:

„... Mnoho rolníků vidělo další neobvyklý jev hned po tom, který jsme právě popsali.

Je to nějaký druh varovné zprávy, nebo co je to? Měli bychom o tom přemýšlet. Přibližně v 18:15 (2. 10. 1991) ti, kteří znovu sledovali oblohu, viděli následující: na místě, kde byl první mrak se „skvrnou“ se najednou objevil druhý. Bylo to enormní – polovina oblohy – a světle zelené. Vyrostla z toho „ruka“ až po loket. Velmi se to podobalo lidské ruce. Ruka se zdviženým ukazováčkem je od nepaměti varovné znamení. Takže, „ruka“ směřovala vzhůru, ukazováček byl vztyčený a ostatní čtyři prsty zatnuty v pěst. „Ruka“ se v této pozici nacházela bez hnutí 5 minut a poté se pomalu začala pohybovat dolů. To trvalo asi půl hodiny. Když konečně dokončila pohyb, ukazováček byl namířen na molo Navaloku. Najednou se na špičce ukazováčku objevilo červené světlo a začalo se pohybovat vzhůru neviditelnými „cévami“ „ruky“. Když dosáhlo lokte, kontura „ruky“ se začala měnit, prodlužovala se (jako kdyby se oddělovala od zbytku objektu). Poté jev začal rychle blednout a nakonec zmizel“¹⁸

Mnoho dětí, které byly na mém prvním vystoupení v Archangelsku, ukazovalo na oblohu a říkalo, že tam vidí postavu! Bohužel tento jev nikdo nevyfotil.

Něco podobného bylo fotografováno mnohem později, v roce 2002 v USA, když jsem pracoval na neutralizaci superbouře Lily. Obrázek byl otištěn v několika časopisech pod názvem „Ruce Boha“ a poté byl prohlášen za podvod a autor byl očerňován. Ale to se stane mnohem později. V Archangelsku kolovalo mnoho fám, zmínilo se o tom několik publikací a po nějaké době to bylo zapomenuto. Je zajímavé, že očití svědkové pozorovali projekci mé práce na obloze se značným zpožděním.

Následující den jsme se Světlanou měli odjet vlakem do Archangelsku, ale díky dopravní zácpě na Sadovoe Koltso jsme ho nestihli, a když jsme se konečně dostali na nádraží, viděli jsme jen odjíždějící vagóny. Trochu nás to rozladilo, ale neztratili jsme kuráž. S pomocí přítele se nám podařilo sehnat letenky (*což bylo v té době celkem obtížné – všechny druhy lístků, ať už na vlak, autobus či letadlo byly vzácným zbožím, pozn. E. L.*) a namísto vlakem jsme cestovali letadlem. Zavolali jsme ohledně změny Dmitriji Rasskazovovi a ten nás vyzvedl na letišti. Když jsme se ubytovali v hotelu, šli jsme obhlédnout město. Já jsme ho již ze své první návštěvy trochu znal, ale Světlana zde byla poprvé, osud ji sem nikdy nezavedl, ačkoliv během svého koncertního turné procestovala většinu sovětských měst.

Další den jsem začal s prací. Ve dne jsem pracoval s lékařským personálem z nemocnic a klinik, studenty a učiteli z archangelského medicínského institutu a

¹⁸ Noviny „Sovětská Oněga“, 12. 10. 1991

dělal jsem přednášky a demonstrace. Podstatou mých přednášek byla analýza situace moderní medicíny, její pozitivní a negativní stránky (negativní z mého pohledu převažovaly). Obvykle jsem přednášky začínal prohlášením, že počátkem 20. století doktoři prohlásili, že když budou mít dostatek kvalitních léků a přesné diagnostické přístroje, vyhrají nad všemi nemocemi. To vše dostali, ale množství nemocí se nesnížilo, naopak zvýšilo, stejně jako množství pacientů. Připisoval jsem to nesprávnému přístupu k léčení, kdy byla hlavní pozornost věnována symptomům nemoci namísto prvotní příčině. Také jsem mluvil o chybách v přístupu k porozumění povaze lidského imunitního systému a mnoha dalších věcech.

Ačkoliv moje slova způsobila u mnoha lékařů ponížení, vzhledem k tomu, že to nebyl lékař, kdo jim to všechno říkal (tehdy jsem neměl žádné vědecké tituly, nenapsal ještě žádné knihy...), nedávali to příliš najevo. Byli tam progresivní a přemýšliví lidé, kteří chápali, že kritika medicíny, kterou jsem vznesl, nebyly zlomyslné pomluvy ignoranta. Byl přítomen také můj vliv, který existoval vždy, ale byl to jiný aspekt, který mým oponentům sebral veškeré zázemí. Ve svých lekcích jsem nabízel jak analýzu, tak řešení problému. A nenabízel jsem nějaké hypotetické řešení, ale skutečné, které jsem ihned demonstroval. Dám příklad, který plně potvrdí má slova. Lékaři na mé přednášky přicházeli s velmi rozdílnými motivy a náladami. Radioložka přišla s cílem demaskovat podvodníka, jak se později svěčila kolegům. Obvykle jsem po teoretické části přednášky přistoupil k praktickým ukázkám. Všem přítomným jsem otestoval genetiku za účelem nalezení nejvíce dynamické a připravené osoby pro transformaci mozku a ducha. K tomuto účelu jsem je obvykle požádal, aby sepnuli ruce, a poté jsem za pomoci hypnózy zapůsobil na jejich svaly rukou a mozková centra, která je ovládají.

V důsledku mého vlivu se ruce vnímavé osoby pevně semkly a ta je nebyla schopna vlastní vůlí oddělit. Zároveň byla plně při vědomí a vše si uvědomovala. Toto byl naprosto spolehlivý a zřejmý test, který jsem používal pro rychlé nalezení osob s požadovanými kvalitami genetiky. Požádal jsem všechny „chycené“, aby za mnou přišli. Když jsem jejich ruce uvolnil z „vězení“, začal jsem s transformací jejich mozků a ducha, po čemž mohli vidět vlastní interní orgány, stejně jako orgány jiných lidí; také získali mnoho jiných schopností.

Takže, na poliklinice, kde jsem měl přednášky, jsem testoval dynamiku genetiky a začal provádět transformace. Když jsem ji dokončil u první lékařky a ta uviděla poprvé ve svém životě svoje vnitřní orgány (nejprve viděla cévy ruky, pak svaly a nervy), její oči vyjadřovaly naprosté ohromení. Nevěnoval jsem tomu pozornost a pokračoval v ukázkách. Navrhl jsem jí ověření „kvality“ jejích nově nabytých schopností přímo na místě. Požádal jsem kolegyni nově zrozené jasnovídky, aby hrála roli „pokusného králíka“. Všichni přítomní byli

velmi překvapení tím, co se s touto ženou po transformaci stalo. Nepozastavoval jsem se nad tím a pokračoval v demonstraci. Zeptal jsem se dobrovolnice, zda její kolegyně ví o jejích zdravotních problémech. Když jsem dostal zamítavou odpověď, požádal jsem čerstvou jasnovidku, aby definovala zdravotní problémy své kolegyně, počínaje dětstvím.

Dal jsem jí zběžné instrukce, jak její nové schopnosti používat, a zatímco jsem jí s jejími činnostmi trochu pomáhal, navrhl jsem, ať popíše všechny zdravotní problémy, které je schopna najít. Lékařka začala vyjmenovávat vše, co viděla. Rychle a přesně určila všechny zdravotní problémy, včetně věku, kdy se objevily, a včetně toho, jak se vyvíjely, jakou formu a následky měly. „Majitelka“ těchto problémů vše potvrdila. Poté jsem ji požádal, aby zkusila udělat krevní test bez toho, že by se odebíral vzorek krve a analyzoval v laboratoři. Tento návrh „čerstvou“ jasnovidku trochu zmátl, ale i v tomto případě jsem ji postupem provedl. Řekl jsem jí, ať zadá svému mozku úkol zobrazit výsledky krevního testu v holografické podobě ve formě obvyklé tabulky. V několika vteřinách začala vyjmenovávat informace: takové množství červených krvinek, takové množství leukocitů, plateletů; leukocyty obsahují takové množství lymfocitů, eosinofilů, basofilů a monocytů. Když začala vyjmenovávat takto přesné informace jakoby „odnikud“, všichni v místnosti byli jednoduše ohromeni, ale tato nově zrozená jasnovidka byla ohromená nejvíc ze všech. Brzy jsem se dozvěděl důvod pro takovou reakci. Ukázalo se, že to byla ona radioložka, jež chtěla „demaskovat šarlatána“, který se „chvástal“, že může transformovat mozek, po čemž člověk začal vidět vnitřní orgány.

Stalo se, že tato militantní lékařka-skeptik měla nádherné předpoklady pro transformaci, a byla to ona, přesvědčený skeptik a protivník, kdo ukázal kolegům, že vše, co jsem řekl, byla pravda a skutečnost! Někdy se věci vyvinou velmi zvláštním způsobem. Po tomto přícházela na má vystoupení a nevynechala jedinou přednášku.

Tedy, s lékařskými skupinami v Archangelsku jsem navázal takovýto druh relací. Měl jsem také letět do Severodvinsku, abych vedl kurzy a demonstrace zde.

Prvních několik večerů v Archangelsku jsem měl veřejná vystoupení, která obvykle začínala v 19.00 a končila ve 23.00 a někdy i později. Poté jsem nejméně hodinu mluvil s lidmi, odpovídaje na otázky, pokoušeje se pomoci, apod. Tentokrát byla hala Domu důstojníků přeplněna lidmi. Lidé stáli a seděli v postranních koridorech. Moje první vystoupení pravděpodobně na obyvatele města silně zapůsobila a nyní očekávali, že bych jim měl ukázat něco nového. Zde je pár kuriózních případů.

Jeden zajímavý případ je spojen s léčením. Jednoho dne jsem dokončil hromadnou ozdravnou seanci a přešel k jedné dívce, která dobře snášela zatížení. Měla páteřní tuberkulózu a podstoupila několik operací, po nichž se

mohla pohybovat jen o berlích. Jednou nohou nemohla hýbat vůbec, v druhé nějakou hybnost měla. Berle byly hned vedle ní. Napadlo mě, že když měla tak dobrou vnímavost, proč jí nevrátit plnou hybnost, a provedl jsem s ní několik individuálních seancí přímo na místě. Podařilo se mi kompletně zregenerovat její páteř. Pět minut mé práce stačilo na to, aby se dívka zvedla a došla bez berlí na pódium, kde jsem páteř dal ještě trochu do pořádku a dívka začala po pódiu chodit naprosto normálně. V ten moment jsem nepřemýšlel o tom, co by mohl dokázat skutečný efekt „dne Svatého Jorgena“¹⁹, jistě jsem nepřemýšlel nad tím, jak nějakým způsobem využít fakt, že dívka na vystoupení přišla s berlemi a odešla – nesouc je v podpaží. Je možné, že z pohledu reklamy a propagace by bylo správné obrátit pozornost všech na nyní již nepotřebné berle, no ... není v mé povaze přitahovat pozornost lidí k tomu, co dělám, jednoduše jsem se soustředil čistě na úkol přivést dívčinu páteř a nohy do normálního stavu, protože, naneštěstí, taková schopnost vydržet zatížení se objevuje velmi zřídka! Kdyby organismus každého člověka mohl snést úroveň zatížení jako tato dívka, bylo by možno v několika minutách člověka doslova obnovit a řešit prakticky libovolný zdravotní problém! Drtivá většina lidí ale bohužel podobnou zátěž nesnese, a tak je při léčení třeba postupovat mikroskopickými „krůčky“ namísto jednoho velkého „kroku“. Zajímavé také je, že se o tom sdělovací prostředky nezmínily ani slůvkem, jako kdyby se podobné věci stávaly každý den a nikoho nezajímaly! To ale nechám na svědomí archangelských žurnalistů...

Během jednoho představení jsem obdržel vzkaz se zajímavým obsahem. Bylo to tak zajímavé, že jsem dokonce autora pozval na soukromé setkání po představení. Týkalo se to následující záležitosti. Během mého prvního pobytu v Archangelsku se na pódiu nacházely různé nádoby s vodou – od jednolitrových lahví po velké kanystry. Po představení si lidé sklenice a nádoby s „NABITOU“ vodou odnesli. Stalo se, že mladá žena dala své přítelkyni čaj uvařený z „mé“ vody. Když ho tato vypila, začala vidět vnitřní orgány jiných lidí; její mozek k ní začal „hovorit“ a popisoval jí tu či onu patologii. Popsala všechny nemoci svých rodičů, odhalujíc jim, že může vidět jejich problémy a mozek jí říká, o jaké věci se jedná. Rodiče ji, obávající se o duševní zdraví své dcery, ihned odvěkli k určitému specialistovi, který, když slyšel, že k ní „mluví“ její mozek, naordinoval odpovídající prášky a po nějaké době k ní mozek „mluvit“ přestal a všichni si oddechli!

Ze strany rodičů i lékařů to byla celkem předvídatelná reakce, ale byl jsem u této situace překvapen jednou věcí – nikdo nevěnoval pozornost faktu, že „mluvící“ mozek předával o zdravotních problémech velmi přesné údaje, což nemohlo být prací nemocného mozku! Ukázalo se, že voda na pódiu do sebe nahrála mou práci při transformacích mozku na lidech, kteří byli testem

---

¹⁹ „Den Svatého Jorgena“ – sovětský černobílý film z 30. let od Jakova Protazanova, v němž uprchlík z vězení, Korkis, nemůže odolat dalšímu „dobrodružství“ a zorganizuje podvod („záračné“ vyléčení chromého muže s berlemi) za účelem nabytí peněz...

vybrání. Pro „čerstvé“ jasnovidce jsem také vytvořil „konvertor“, který transformoval informace mozkiem obdržené do verbální podoby přístupné a srozumitelné každému. To vše se do vody během mých činností „nahrálo“. Jistě, zůstatková síla vody byla malá, ale pro člověka s vysokou vnímavostí to bylo dost, jak se stalo této dívce. Dokonce stopy mého vlivu po transformacích mozku stačily na to, aby se její mozek transformoval také! Ale neobdržela přitom má vysvětlení, která jsem těm, kteří transformací prošli na pódiu, dával ve formě základů, jak nové schopnosti správně používat.

Výsledkem toho se objevilo nedorozumění s „mluvícím“ mozkiem. Ale to není konec příběhu! Byli to rodiče oné dívky, kteří mi vzkaz napsali. Společně s dcerou navštěvovali má vystoupení. Vzkaz oznamoval, že na vystoupeních mozek jejich dcery začal opět „mluvit“, a ptali se, co mají v této situaci dělat. Požádal jsem je, aby společně s dcerou přišli po vystoupení, a když celá rodina dorazila, řekl jsem dívce, že si musí zvolit, co chce – mohu její mozek natrvalo „zavřít“ a už k ní „mluvit“ nebude, nebo může přijít na můj kurs a získat dovednosti, jak užívat to, co získala.

Chvíli přemýšlela a oznámila, že by chtěla přijít na můj kurs.

Byly i jiné komické incidenty. Jedna žena neustále po testech přicházela na pódium, ale její reakce na test byla minimální. Když jsem zastavil působení, svalová mobilita se jí velmi rychle vracela. Jinými slovy, stále nebyla připravena na transformaci, ale velmi o ni stála a každý den se objevovala na pódiu. Jednoho dne ji konečně „dostala“! Když jsem začal s libovolným působením, „přišpendlilo“ jí to k podlaze a nemohla odlepit chodidlo od země, ať se snažila sebevíc. Ale nejtípnější věc se nestala na pódiu. Obvykle jsem končil představení kolem 23.00, často až kolem půlnoci. Lidé odcházeli domů, kromě těch, kteří zůstali kvůli pokládání otázek a proseb o pomoc. Tedy, tato žena byla na cestě domů, když zjistila, že se nemůže hýbat. Trvalo to několik minut, načež vládu na svém tělem zase získala zpět. Ulevilo se jí a pokračovala v cestě. Ale její radost byla poněkud předčasná. Po chvíli se to opakovalo znovu, znovu a znovu. Jednou když byla „přilepena“ k chodníku, začal se k ní přibližovat podezřelý člověk, což ji vyděsilo. Pokusila se pohnout, ale nebyla schopna odlepit nohu od země. Muž se přibližoval víc a víc. Již se třásla strachy, když se jí najednou do nohou navrátila vláda a jako střela vyrazila ke svému bytu, který byl hned za rohem! Vyšlo najevo, že pokaždé, když jsem na někoho působil v Domě důstojníků, její nohy se přilepily k zemi na místě, kde právě stála. Později mi o tom řekla, což by jistě bylo celkem humorné, nebýt jejího strachu. Ale naštěstí vše dobře dopadlo!

Několik kuriózních momentů nastalo také přímo během představení. Udělal jsem vše proto, abych se neopakoval a vždy přicházel s něčím novým a vtípným. Jednou jsem se rozhodl uspořádat exkluzivní banket pro všechny, kdo mi na pódiu pomáhali. Vytvořil jsem švédské stoly s pochoutkami, jež si tehdy málokdo mohl dovolit koupit a naprostá většina lidí je nikdy v životě nezkusila.

Dal jsem tam červený a černý kaviár, humry, raky a kraby a jiné pochoutky, stejně jako exotické ovoce – ananas, kiwi, banány atd. Když jsem skončil s „prostíráním stolu“, vyzval jsem přítomné, ať se obslouží, ale má nabídka se nesešla s velkou odezvou. Brzy jsem zjistil důvod takové reakce. Když jsem opakoval výzvu, jeden muž se mě nejistě zeptal, kolik je to bude stát. Množství vzácného a exkluzivního jídla pravděpodobně lidi zmátlo. Když jsem pochopil důvod jejich zdrženlivosti, řekl jsem jim, ať se tím nezabývají, že jídlo je zdarma. Když to lidé slyšeli, začali přistupovat ke stolům, nejdříve opatrně a poté s větší jistotou a začali ochutnávat jídla. Ptal jsem se, jak se jim jídlo zamlouvá, a všichni odpovídali, že vše bylo velmi chutné a čerstvé a že nikdy nic takového nejedli. Něco podobného jsem realizoval poprvé v životě a zajímalo mě, co lidé vnímali, když jedli jídlo „stvořené“ z čisté energie. Všichni jedli s potěšením a dokonce jsem jasně viděl, jak sousta žvýkali a polykali. Hodující se mnou sdíleli své dojmy – cítili, jak utišují svůj hlad a cítili se skutečně najezení. Takový výsledek jsem neočekával.

Během dalšího představení jsem lidem ukázal ukryté poklady, truhly plné drahokamů a hory zlatých mincí a šperků. Bylo velmi zajímavé sledovat, jak různí lidé s různou mentalitou reagovali na skutečnost, že si každý mohl vzít a odnést libovolné množství pokladů. Pamatuji si, jak jedna dívka, dcera ředitele Domu důstojníků, za mnou přišla, držíc několik polodrahokamů, a zeptala se, zda si je může nechat. Bohužel, takových případů nebylo moc. Někteří lidé se, když slyšeli, že si mohou vzít cokoli a v jakémkoliv množství, rovnou ptali, kde mohou najít nějaké pytle, kam by si své „trofeje“ mohli naházet. Když dostali pytle, začali je plnit vzácnými kameny a zlatem a poté je odtáhli nejdál, jak bylo možné, obávající se, že by někdo změnil názor a požadoval vše vrátit. Někteří naplnili pytle do té míry, že je byli schopni jen táhnout po podlaze, napínající všechny svaly a potíce se. Takové výjevy způsobovaly jak smích, tak trpkost. Když lidé viděli hory zlata a šperků, mnoho z nich odhodilo masky a ukázali své pravé já. Kdyby se nyní kdokoliv pokusil vzít zlato, které teď považovali za své, nebo to jen naznačil, zabili by ho. Bohužel, to je také lidská povaha, ale naštěstí nejsou všichni takoví.

Během jednoho představení jsem neumístil lidi do minulosti, ale do současnosti. Objevila se před nimi na pódiu Volha s defektní pneumatikou a vyzval jsem je, ať se jí pokusí vyměnit. Na tomto úkolu se podílelo několik osob. Někteří vzali hever a začali nadzvedávat rám, aby se dalo sundat kolo, někteří vzali klíč a začali povolovat šrouby, další člověk přinesl náhradní kolo! Během toho všeho se účastníci „operace“, která vyžadovala určitou fyzickou námahu, potili a jejich svaly se chvěly napětím, když utahovali šrouby atd. Ve zkratce, celý proces vypadal přesně jako výměna skutečného kola. Později nahrávku tohoto procesu shlédli někteří profesionálové (automechanici) a byli šokováni tím, co viděli. Všechny pohyby lidí, kteří měnili kolo, se do detailu shodovaly se skutečnou prací na výměně kola. Pozice šroubů držících kolo

odpovídala jejich pozici na skutečném autě. Experti na obrazovce neviděli nic kromě prázdného prostoru, ale lidé, kteří „pracovali“ na pódiu, viděli skutečnou Volhu a také cítili tvrdost a chlad její karoserie, teplo děravé pneumatiky, „sílu“ řádně utažených šroubů. Pro ně bylo auto na jevišti absolutně skutečné a věrohodné pro všechny jejich smyslové orgány, stejně jako jiní cítili a ochutnávali jídla a cítili váhu pytlů naplněných zlatem, které byli schopni jen táhnout po podlaze, protože pro ně byly skutečné!

Během své druhé návštěvy jsem vedl představení v souladu se stejným principem, který jsem použil při první návštěvě, kdy jsem se rozhodl skloubit naučnou přednášku, zdravotní seanci a „cirkus“ do jednoho celku! Toto skloubení dramaticky odlišných věcí se ukázalo jako velmi úspěšné. Téměř každé představení končilo k půlnoci a poté na mě čekali lidé se svými potížemi. Mnoho lidí žádalo o pomoc také Světlanu, zvláště ženy s rakovinou prsu. Světlana neměla v tomto druhu práce dostatek zkušeností, ale její laskavé srdce jí nedovolilo prosby o pomoc odmítnout. Ale během takové práce jsou emoce nepřipustné! Člověk musí cítit emoce jen před nebo po léčivém působení. Když dopustí, aby cítil emoce během procesu, může čekat jen problémy, což je přesně to, co se stalo Světlaně.

Pracovala s ženou s rakovinou prsu a následující den měla vcelku velký nádor přesně na místě, kde ona žena. Světlana kvůli tomu přirozeně nebyla příliš šťastná, ale nezačala panikařit, jak by se dalo v takovém případě očekávat, a nikoli proto, že si byla jistá, že budu moct nádor odstranit, ale protože měla vždy povahu bojovníka, navzdory tomu, že je zosobněním ženskosti! Zůstat klidná, dokud nádor nezmizel, nemohlo být lehké. Začal jsem na jeho eliminaci ihned pracovat, protože nádory „získané“ podobným způsobem obvykle rostou jako houby po dešti. Když se to stalo, má rada Světlaně byla, aby žádná další léčivá působení neprováděla. Když Světlana oznámila, že nebude dělat žádné další léčivé seance, lidé příliš nadšení nebyli. Přišlo mi to celkem překvapivé, ale když se lidé starají jen o sebe – jsou dychtiví dostat, co potřebují, i kdyby kvůli tomu měl druhý člověk trpět. Jistě, touha být zdravý a uniknout rozsudku smrti je zcela pochopitelná. Ale nikdy jsem nechápal postoj, kdy se člověk nestaral o fakt, že osoba, která mu pomáhá, může zemřít, že by unikl smrti jen na úkor někoho jiného. Mimochodem, Světlaniny osobní seance nebyly kvůli penězům, ale protože chtěla pomoci lidem odsouzeným rakovinou na smrt. Podařilo se mi ji od tohoto „dárku“ osvobodit, ačkoliv oblast zůstala po dlouhou dobu oslabená a později naši „přátelé“ velmi rádi zasazovali úder právě tam, přejíce si obnovit nádory a tak ji fyzicky zničit, ale nikdy neuspěli!

Dny ubíhaly velmi rychle a nastal den posledního působení v Archangelsku. Začal jsem kurzem přednášek. Měl jsem dvě skupiny – jedna byla skupina lékařů a druhá byla skupina běžných lidí. Měl jsem proto dva semináře za den. První byl ráno, od 8.00 do 12.00 v hale medicínsko-profylaktického zdravotního centra, které vedla Naděžda Jakovlevna Anšukova. Druhé skupině

jsem přednášel v podvečer, od 18.00 do 22.00 tentýž den. Měl jsem tento druh rozvrhu deset dní. V první skupině bylo okolo osmdesáti lidí a v druhé přes dvě stě. Přesné číslo jsem nikdy nevěděl a Rasskazov mi seznam neukázal, myslím že je jasné, proč...

S lékařskou skupinou byl spojen jeden zajímavý fakt. Nebyl mezi nimi téměř nikdo z těch, které jsem vybral během přednášek-demonstrací. Téměř všichni vedoucí lékařští pracovníci mé kurzy sabotovali, posílajíce své důvěrníky, aby mě později „demaskovali“ před očima ostatních zaměstnanců. Tato sabotáž mě nevystrašila, ale mírně zneklidnila, protože ti, kteří byli posláni, neměli dostatečně pružnou genetiku, zvláště když jsem již takové lidi našel a dosáhl bych s nimi velmi mnoho. Ale vedoucí personál se nestaral o to, co člověk mohl nebo nemohl získat. Absolutně je nezajímalo, že důkladněji připravený člověk by mohl pomocí svých nových schopností pomoci jako lékař mnoha lidem. A tato pomoc by byla skutečná, nikoliv iluzorní pomoc, kterou dávala moderní medicína a v jaké pokračuje dodnes. Byla pro ně důležitá jediná věc – „demaskovat“ mě a vše, co jsem říkal a dělal. Jistě, pracovat s lékařsky vzdělaným publikem bylo snazší – nemusel jsem jim vyvětlovat, co jsou to játra nebo srdce, kde se nacházejí a jak pracují, stejně jako ostatní orgány a systémy lidského organismu. Dával jsem jim prostě porozumění tomu, co je živá hmota, což jim na medicínských fakultách nikdo nikdy nevysvětlil. Byli tam jak lékaři, tak kandidáti lékařských věd, kteří také s velkým překvapením a zaujetím naslouchali tomu, co jsem o fungování orgánů a systémů lidského organismu sděloval.

Těšilo mě sledovat, jak se oči lidí, kteří proti mně byli první den téměř všichni v opozici, stávají den ode dne živější! Viděl jsem opravdový zájem o to, co jsem říkal, o informace o člověku, které se pro ně ukázaly být velmi nečekané a zajímavé. Spadla z nich všechna pompéznost a falešná sebejistota a stali se z nich opět živí lidé s živýma očima, jakými byli v dalekém dětství!

S každým dnem tito lidé otvírali více a více své duše. Každý den jsem pracoval s každým z nich, měnil jejich základy a dával jsem jim pochopení toho, co je to živá hmota obecně a člověk konkrétně. Vysvětlil jsem své chápání původu problémů v lidském organismu, jak a kde je nutné hledat prvotní příčinu nemoci a mnoho dalších věcí. Jiskra porozumění v nich každým dnem rostla. Po týdnu seminářů se stala jedna zajímavá věc. Jedna ze studentek, jak jsem se později dozvěděl správkyně nemocničního oddělení, přišla na následující přednášku a propukla v slzy. Plakala, protože díky mé metodě byla schopná během několika minut odstranit krevní sraženinu z cévy pacientky. To ji šokovalo do té míry, že o tom nebyla schopna klidně hovořit. Jak sama řekla, pracovala v nemocnici skoro třicet let a to bylo **POPRVÉ**, kdy byla schopna někomu skutečně **POMOCT**! A to nebylo vše! Když se na vlastní zkušenosti přesvědčila, že můj systém byla skutečná medicína, svěřila se, že ji její šéf (primář oddělení) poslal na můj kurz s cílem projít jím a poté mě demaskovat

před očima všeho nemocničního personálu. Myslím, že nebyla jediná, kdo přišel s takovým úkolem. Ale mělo to také pozitivní stránku. Po deseti dnech studia 3 hodiny denně téměř všichni přítomní dramaticky změnili názor na to, co jsem jim říkal, a naučili se používat, ačkoliv jen na základní úrovni, nové kvality a schopnosti, které jsem pro ně vytvořil. Jistě, kdyby na můj kurz přišli lidé, které jsem vybral na přednáškách-demonstracích, mohl bych je naučit mnohem více.

Později jsem se dozvěděl, že mnoha lékařům, kteří navštěvovali mé kurzy, bylo vyhrožováno vyhazovem a umístěním na „černou listinu“, pokud mě odmítnou „demaskovat“ v očích jejich kolegů. Někteří byli přinuceni to udělat. Neranilo mě to, chápal jsem jejich situaci, ale bylo mi líto, že ze sebe „vytěsnili“ ony živé jiskry svých duší, které se mi v nich podařilo zažehnout. Realita takového tvrdého tlaku na tyto lidi indikovala, že šéfové ve zdravotnictví byli velmi vyděšení! Dokážete si představit, čeho bych s těmito lidmi mohl dosáhnout, kdybych dával kurzy měsíc nebo dva, nebo třeba rok a více?

Večer jsem od 18.00 do 22.00 vedl seminář s druhou skupinou, ve které bylo dvě stě nebo více lidí. Přednášky byly skoro stejné jako v lékařské skupině, jen jsem musel strávit více času vysvětlováním medicínských konceptů, o nichž většina přítomných neměla povědomí. Mezi večerními studenty bylo mnoho lidí, kteří prošli mými testy a pomáhali mi na place. Byla mezi nimi i Taťána Divničová; navštívila všechna vystoupení a snila o tom, že bude mít transformovaný mozek. Na posledním vystoupení se mi podařilo dovést proces její kvalitativní transformace do stádia, kdy se otvírala možnost transformace mozku. Nikdy by mě nenapadlo, jaké to bude mít následky, v jaké monstrum se tato ambiciózní žena promění. Před odjezdem do Moskvy jsem se setkal se skupinou svých studentů, mezi nimiž byla i tato „dáma“. Řekla několik divných nesmyslných věcí a ihned jsem poznal, že už ji kontroluje Temná strana, živíc její sebestřednost, touhu po slávě a uznání.

Velmi citlivým způsobem jsem jí vysvětlil, že Temné síly, parazité, velmi často svádějí nezkušené lidi, ukazují jim zkreslené nebo falešné informace a že je nutné být velmi opatrný a vždy skenovat bytost, která jakoukoliv informaci předává. Řekl jsem, že Světlí hierarchové nikdy nepředávají informace, protože člověk musí pochopit a porozumět existujícím jevům z vlastní zkušenosti. Také jsem řekl, že v jejím případě se stala další obětí parazitů. Tato žena, která ode mě teprve před pár dny získala své schopnosti, prohlásila, že to já jsem obětí parazitů a že ona má kontakt s „nejvyššími“ silami světla. Věděl jsem, že se šeredně plete! Ale nemohl jsem vědět, že se tato „pomýlená“ osoba po mém odjezdu vrhne do horečných aktivit, zaštiťujíc se mým jménem, nebo že mnoho lidí, včetně některých mých studentů, padne bez jakéhokoliv důvodu do sféry vlivu této ženy přemrštěných ambicí a narušené psychiky. Ale to je předmět pro zvláštní kapitolu a vrátím se k tomu později.

Celý čas našeho pobytu v Archangelsku jsme byli extrémně vytížení od rána až do pozdního večera. Mezi ranní a večerní lekcí jsme měli jen pár hodin na odpočinek a na jídlo. Často jsem se během této doby setkával s lidmi, kterým jsem se pokoušel předat své chápání světa. Rasskazov senior mě požádal, abych uspořádal několik setkání / představení se zaměstnanci regionálního TV vysílání. Nahrál jsem čtyři pořady pod názvem „Setkání pro vás“, kde účinkovali vědci i lékaři, kteří se účastnili mého kurzu. Ve zkratce, pracovní vytížení bylo maximální!

Ačkoliv práce vyžadovala intenzivní úsilí, byl jsem naprosto spokojený a šťastný. Během v potaz své dosavadní zkušenosti, vysvětlil jsem všem posluchačům, co s novými mnou vytvořenými mozgovými strukturami mohou a nemohou dělat a také ze všeho nejdůležitější věc – proč! Také jsem je varoval, že v případě nesprávného použití by všechno zmizelo a porušitel těchto pravidel by byl zpět tam, kde začal.

Během těchto deseti dnů jsem s lidmi, kteří přišli kvůli poznání, sdílel vše, co jsem znal, neskrýval jsem nic. Jediná věc, o které jsem jim neřekl, byly moje aktivity v kosmu. Nepovažoval jsem za správné se o tom zmiňovat a zde je proč. Za prvé, každý musí být pro informace, které dostává, připraven. Je to stejné jako přijít do mateřské školky a začít přednášet o kvantové fyzice. To člověk jistě může udělat, ale bude to zbytečné, a ne proto, že jsou děti hloupé, ale protože musejí prvně vychodit školu, získat dobré vzdělání, dostat se na univerzitu a fakultu radiofyziky a teprve poté je možné je učit kvantovou fyziku. Je nemožné přeskočit mezistupně a studovat rovnou kvantovou fyziku. To platí nejen pro kvantovou fyziku, ale pro vše a zvláště pro to, co jsem chtěl lidem předávat. Za druhé, nechtěl jsem v lidech svými příběhy vyvolat pocity méněcennosti. Za třetí, v mých přednáškách a praktických cvičeních jsem se zaměřoval na předávání znalostí, probouzení lidí ze spánku, ne na vlastní propagaci. Tehdy jsem si myslel, že když lidem předám, co jsem věděl, a kvalitně jim to „předžvýkám“, bude jim jen stačit vstřebat to a to bude vše! Mně nikdo nic „nepředžvýkal“, musel jsem na vše přijít sám; a když budu s lidmi sdílet své porozumění, bude pro ně jednodušší osvojit si znalosti a vědění. Tak jsem uvažoval a to byla z mé strany chyba.

Lidský mozek je schopen přijímat jen takové přichozí informace, které jsou podobné nebo blízké něčemu, co již zná. A jestliže byly lidem ve školách a vzdělávacích institucích nabašeny do hlav falešné koncepty, mozek přijme jen takové informace, které jsou těmto falešným konceptům blízké. Zbytek mozek jednoduše přeskočí, ať se to komukoliv (včetně mě) líbí, nebo ne! Základ znalostí, který sociální systém otiskne do mozku člověka, je nejvyšší důležitosti. Nikdo si to neurčuje sám, protože tento proces začíná od dětství a nezáleží na jednotlivci, ale na převládajícím názoru lidské společnosti. Jsme tedy všichni odsouzeni absorbovat jen to, co je nám dáno, a nemůžeme to ovlivnit. V případech, kdy jsou nám záměrně vnuceny falešné koncepty, nejsme

schopni novou informaci pochopit, dokud se jich nezbavíme. Kdyby nám byl od narození předáván správný obraz podstaty věcí, vyvíjeli bychom se velmi rychle a mnoho z nás by dosáhlo stádia Člověka. Ale to se může stát jedině tehdy, když absorbujeme správné koncepty, což naneštěstí není případ Midgard-země.

Jistě, takový stav věcí není náhodný. Sociální parazité to udělali záměrně, aby zabránili lidem probudit se z evolučního spánku, do kterého je parazitě ponořili. Aby se člověk probudil, musí mít silnou vůli a enormní touhu pochopit, co se děje, bez přemýšlení, zda to pro něj bude výhodné, či ne. Bera v úvahu existující podmínky, musí člověk jít proti celému systému, proti všemu, aby získal schopnost cítit pravdu. Málo jedinců se rozhodne poté, co získali vysokoškolské vzdělání, jít proti autoritě moderní vědy, protože každý, kdo sní o tom stát se vědcem, musí napsat doktorandskou práci. A to je nemožné bez podvolení se požadavkům a konceptům ortodoxní vědy, která je právě tak vzdálená pochopení přírody dnes, jako byla v časech Aristotela nebo Sokrata. Proto téměř všichni následují proud (jako říční tok) „tradic“, které jsou ve skutečnosti věrohodné, ale vědomě vyrobené lži (více detailů viz článek „*Teorie vesmíru a objektivní realita*“). Dokonce i když někdo na začátku své „vědecké“ kariéry pokládá správné otázky, velmi rychle to vzdá, pokud si přeje kariérní postup.

Mimo to je bez dodatečných smyslových orgánů téměř nemožné následovat cestu pravdy. Proto téměř všichni lidé upadají do pasti falešných konceptů o přírodě. A nejsmutnější věcí je, že lidský mozek nechápe, a co je ještě horší, není si vědom faktu, že ho sociální parazité „napumpovali“ falešnými koncepty, které mozek zoufale brání bez pochopení toho, že neodpovídají skutečnému stavu věcí v přírodě a vesmíru. Ale to je mozku nemožno vysvětlit a ten „kope“, jak nejvíc může, ve snaze si falešné koncepty zachovat. Tak či onak, má naděje, že bude stačit mým studentům „předžvýkat“ nový obrázek vesmíru a to bude vše, se nevyplnila!

Vědomí lidí bylo přinejlepším schopno jen vyzobat z proudu informací jim blízké elementy! Navíc „blízké“ neznamená identické. Objevil se tedy rozpor mezi obsahem a formou, což nevyhnutelně vedlo ke zkreslenému porozumění obdržených informací. To neznamená, že člověk, který má ortodoxní vzdělání, není schopen pojmout nové koncepty o vesmíru. Znamená to jen, že to bude vyžadovat mnoho práce, úsilí a trpělivosti, než se falešný obraz vesmíru vnucený sociálními parazity nahradí pravdivým. Mohu jen dodat, že čím různorodější je vzdělání člověka a čím širší je oblast jeho zájmů, tím snazší pro něj bude dostat se ohledně konceptů vesmíru na správnou kolej. Také by měla být zmíněna schopnost analytického a nezávislého myšlení a samozřejmě talent je třeba také.

S těmito překážkami jsem se potýkal, když jsem začal vyučovat svůj systém konceptů. Ale v říjnu 1991 jsem dával první přednášky a doufal, že detailní

vysvětlení základů a některých důležitých nuancí mých teorií bude stačit na to, aby posluchač získal správný obrázek o podstatě věcí. Doufal jsem také, že mí studenti budou pečlivě dodržovat instrukce, jak správně skenovat, jak zpracovávat získané informace, vyvíjet správné taktiky a strategie a kalkulovat potřebné kvality a potenciál nutný k řešení problému. Všichni velmi pozorně poslouchali a pak to pustili druhým uchem ven, vidouce jen, s jakou „lehkostí“ jsem pracoval já. Viditelná snadnost mé práce byla výsledkem mých enormních zkušeností získaných porozuměním tomu, co jsem již vykonal a shromáždil a podepřel praktickými výsledky. Ale tomu z nějakého důvodu nikdo nevěnoval pozornost.

Avšak dokonce se všemi negativními momenty, které vyšly najevo později, jsem byl rád, že jsem lidem pomohl probudit se. Pravděpodobně se jim „nenavrátil zrak“ ihned nebo toho nebyli vůbec schopni, ale dostali šanci, o kterou byli bez jejich svolení připraveni.

Studium bylo placeno, každý účastník musel zaplatit tisíc rublů. Podle předchozí dohody měly všechny peníze z mých vystoupení a kurzů přednášek jít skrze Rasskazovovu společnost „Master“. Dmitrij Rasskazov slíbil přijet s finančním reportem a mým podílem do Moskvy, načež jsme se rozloučili, spolu se Světlanou jsme nastoupili do lůžkového vozu na trati Archangelsk-Moskva a vydali se na cestu zpět...

39. Moskevský shon

Vrátili jsme se do Moskvy a začali přemýšlet nad plány pro blízkou budoucnost. Nejdříve jsme se rozhodli kvůli zvyšující se kriminalitě v naší čtvrti přestěhovat. Několikrát mi ukradli stěrače z mercedesu, jednou rozbili zadní okno a vykradli nám byt, když se dostali dovnitř přes vetché vchodové dveře. Cítil jsem, že je něco v nepořádku a vrátil jsem se domů dříve, než zloději předpokládali. Vloupání zjevně nebylo organizováno pouhým pouličním gangem, ale profesionály, kteří zorganizovali speciální „únik“ informací o našem místě pobytu. Světlanina „přítelkyně“, která se ji pokusila otrávit a poté „neočekávaně“ zmizela, se znovu objevila a snažila se Světlanu kontaktovat skrze společné známé. Světlana byla požádána, aby si od ní převzala nějaké dokumenty a osobní věci a také se jí velmi chtěla podívat do očí. Domluvily se na schůzce u vchodu ministerstva zahraničních věcí, kam jsem Světlanu vezl já. Světlana si také potřebovala vyzvednout cizinecký pas a vybrat si mzdu v cizí měně. Přihodilo se, že se Světlana s „přítelkyní“ nesetkala a ani se jí nepovedlo vyzvednout pas, neboť jí bylo řečeno, že byl zničen. Také si nemohla vyzvednout peníze, protože to už udělala „přítelkyně“, prokazujíc se plnou mocí, kterou jí ale Světlana nikdy nedala. „Přítelkyně“ by něco takového nikdy nezvládla, pokud by neměla velmi mocnou „pomoc“.

Že Světlanu na setkání povezu já, nevěděl nikdo kromě této „přítelkyně“ a těch, kdo za ní stáli. Zjevně si mysleli, že zůstanu a budu na Světlanu čekat, ale trochu se přepočítali. Věděl jsem, že naše dveře jsou velmi slabé a cestou zpět jsem nakoupil potřebný materiál pro opravu. Pak jsem dorazil do bytu a přistihl zloděje, nejspíše hned na samém začátku krádeže. Když mě viděli přicházet, rychle zmizeli, aniž by vzali mnoho. Nevzali TV, videokameru nebo nic tohoto druhu. Pravděpodobně přišli pro něco jiného, protože zmizelo několik videokazet. Mezi nimi byla i kazeta se Světlaniným otcem nahraná v Alytu, což mrzelo nejvíce, protože to byl jediný a také, jak se ukázalo později, poslední možný videozáznam Světlanina otce! Byla to jen náhoda? Pochybuji, protože v bytě byly věci, jejichž tržní hodnota byla stokrát, tisíckrát větší.

Takže nikdo nepředpokládal, že se vrátím tak brzy. Myslím, že jsem překazil domovní prohlídku naaranžovanou jako vloupání. Materiál, který jsem přinesl na opravu dveří, se ukázal užitečným. Myslím, že by se dostali dovnitř, i kdyby byly dveře opraveny předem. Ti, kdo organizovali „vloupání“, by se dostali přes jakékoliv dveře. To mé „tušení“ mě nenechalo na holičkách a „hostům“ se nepodařilo ani jedno, odnést cenné věci a najít to, co hledali. Ale jednou věcí jsem si naprosto jist – nebylo to organizováno amatéry a Světlanina „přítelkyně“ v tom hrála roli. Pronajali jsme si byt ve výškové budově, pokud mne paměť neklame, bylo to poblíž zastávky metra «Профсоюзная». Byl v jedenáctém poschodí a to dělalo trochu problémy, když nejel výtah. Byl to jednopokojový byt a museli jsme koupit nějaký nábytek, abychom ho udělali obyvatelným. Byla to naše poslední „základna“ před odjezdem ze SSSR.

Po návratu z Archangelsku se život dostal do normálních nebo skoro normálních kolejí. Regály v obchodech byly kompletně prázdné. Na cokoliv musel člověk stát nekonečné fronty, i na chleba, kdežto předtím se stály fronty jen na nedostatkové zboží. Ti, kdo zažili tehdejší dobu, budou pamatovat, že se na kupóny a kvóty prodával i cukr. Je pravda, že na místních trzích šlo koupit vše, ale ceny byly astronomické! Většina lidí si tamější nákupy nemohla dovolit. Zároveň se každým dnem zvedaly ceny importovaného zboží. Vždy jsem se zajímal o elektroniku a pamatuji si, jak se cena videorekordéru vyšvihla v jediný den o tisíc rublů, ačkoliv byla velmi vysoká už předtím; zároveň s tím zůstaly platy na stejné úrovni, jinými slovy – mizerné.

Za několik dní dorazil Dmitrij Rasskazov a přinesl mi peníze, lépe řečeno, přinesl méně než třetinu částky, na které jsme se dohodli. Řekl jsem mu, že je to málo. Pokoušel se mumlat nějaká vysvětlení, ale dal jsem mu jasně najevo své stanovisko a nezmohl se na více než omluvu s tvrzením, že platba za lékařský kurz ještě nedorazila a mé ostatní přednášky a představení byly zaplacené jen částečně. Opět jsem mu vyjasnil situaci a řekl, ať ze mne přestane dělat hlupáka, což uvedlo do mírných rozpaků dokonce i jeho. Něco zamumlal a slíbil, že mi zbytek peněz donese později. Myslím, že není třeba říkat, že jsem ho již v životě neviděl. Mnohem později se mi dostalo potvrzení mého názoru

na „čestnost“ Rasskazovových, otce i syna, kdy se mi o záležitosti povedlo promluvit s Naděždou Jakovlevnou Anšukovovou. Potvrdila mi, že všechny peníze za lékařské kurzy převedla na účet jejich společnosti „Master“ včas. Také jsem se od ní dozvěděl, že krátce po mém odjezdu Rasskazovovi koupili od regionální televize jeden kanál. Jejich firma nikdy významnější peníze neměla a dost pravděpodobně použili na nákup peníze, o které mě okradli, nebo ty alespoň kryly lví podíl nákupní ceny. Jinými slovy, Rasskazovovi se jednoduše dopustili podvodu, což tehdy nebyl ojedinělý jev a není jím ani dnes.

Já jsem přišel o peníze, ale oni ztratili tvář a čest. Pro ně ta slova pravděpodobně nic neznamena, ale pro mě znamenají velmi mnoho. Jistě, byl jsem z jejich chování zklamán, byl jsem ale s tím, co se v Archangelsku odehrálo, spokojen. Má představení a později kurzy pomohly mnoha lidem, nebo jim přinejmenším pomohly otevřít oči. A dokonce i když někdo později oči zase „zavřel“ s myšlenkou, že takový život bude snadnější a výnosnější, dříve nebo později pochopí, že postoj „mne se to netýká“ je sebeklam a dříve nebo později ho realita dostihne, navzdory faktu, že deklaroval postoj nevměšování. Sociální parazité vytvářejí následující iluzi: pokud se člověk bude držet stranou aktivních skutků, byť i za správnou věc, nikdo se ho nedotkne. Ale to je ten nejprimitivnější trik, jak vytvořit podmínky, které přinutí nejisté nebo lhostejné lidi stáhnout se z aktivního života. Iluze nevměšování, která je parazity tak aktivně vnučována, je výhodná jen pro ně a pro nikoho jiného. Dlouhá chapadla sociálních parazitů dopadnou i na neutrální lidi, jen o něco později než na ty, kteří šíření parazitizmu aktivně brání. Politika neutrality jen oddaluje konec, a když sociální parazité „vyřeší“ svůj „problém“ s aktivními lidmi, zaměří se na ty, kdo vyhlásili neutralitu.

Takže konfliktu zájmů se sociálními parazity se nemůže vyhnout nikdo, dokonce ani útekem do té nejzapadlejší a nejodlehlejší části Sibíře – to jen oddálí nevyhnutelné. Navíc, pokud se člověk izoluje na nějakém bohem zapomenutém místě, přinese mu to jen duchovní bídu, což je opět výhodné jen pro sociální parazity. Teprve když lidé lhostejní k okolnímu dění pochopí, že je nemožné uniknout osudu, který sociální parazité přichystali pro všechny, a plně se probudí, teprve poté ztratí sociální parazité schopnost realizovat své špinavé triky, měníce lidi ve své otroky, jež se třesou před jakoukoliv hrozbou jejich „drahocennému“ životu a podléhají zvířecím instinktům, z nichž nejsilnější je – přežít za jakoukoliv cenu! A zatímco se toto ještě nestalo a lidé si stále myslí, že když se budou držet stranou, něco získají, sociální parazité zůstávali relativně v klidu. Ale v roce 1995 byly zničeny všechny zbývající psi-generátory a duše čekající na inkarnaci byly osvobozeny od úmyslné nebo neúmyslné karmy, která blokovala jejich možnost vývoje. To vyústilo v situaci, kdy se více a více lidí, kteří nyní na Zemi žijí, začíná probouzet a nově rozené děti získávají dramaticky nové možnosti svého vývoje. Je jen nutné, aby obě skupiny získaly pravdivé informace a dosáhly osvícení věděním.

Tento proces již začal a nikdo ho nemůže zastavit. Mimořádné děti jsou nazývány „indigové děti“ kvůli barvě jejich „aury“, jak to nazývají ti, kdo ji jsou schopni vidět; avšak tato „aura“ je jen důsledek a manifestace schopností, jež indigové děti vlastní. Ty duše, které byly v roce 1995 osvobozeny od zemské karmy a také různých bloků instalovaných sociálními parazity, se začaly vyvíjet odlišně. Když začnou svůj vývoj ve fyzickém těle, je jejich čtvrté materiální tělo aktivně nasyceno primárními hmotami, což umožňuje rapidní rozvoj. Protože inkarnované duše mají různou evoluční úroveň, jasnovidci nevidí tuto jasnou indigovou barvu kolem všech dětí. Avšak tato barva, i když je velmi výrazná, neznamená, že jsou tyto děti zástupci nové rasy lidí. Svoboda od karmy a všech bloků JEN dává MOŽNOST rapidního rozvoje a dosažení úrovně tvůrce, ale nezaručuje jej. Není to něco, co by již bylo vykonáno. Navzdory faktu, že tyto děti vlastní mnoho talentů a schopností, je to jen startovní bod jejich vývoje. Bez správných znalostí a vedení se tyto děti mohou zcela bezdůvodně stát z morálního hlediska zrůdami s „božskými“ ambicemi.

Sociální parazité to chápou také. Tyto děti jsou pro ně a jejich budoucnost skutečnou hrozbou, proto se jim usilovně snaží vnutit jistotu, že jsou zástupci „vyšší“ rasy lidí. Temné síly se tedy snaží vrazit mezi tyto děti a zbytek lidí klín. Tento druh propagandy a další metody mají největší účinek v dětství, když indigové děti procházejí stádií živočicha a rozumného živočicha; v důsledk takových vlivů mohou indigové děti získat evoluční defekt. To je přesně to, o co se sociální parazité snaží. Ohledně příchodu takových dětí nemohou dělat nic, tak se jim pokoušejí přes síť masmédií, kterou vlastní, vymýt mozek. Někdy jsou naneštěstí úspěšní. Kvůli evolučním rozporům vzniklým v důsledku úsilí sociálních parazitů některé indigové děti nedosáhnou úrovně rozvoje, jaké by mohly, kdyby jejich vývoj probíhal správně. Naštěstí se většina těch nejtalentovanějších dětí, které mají pro rozvoj významné předpoklady, dostane do tzv. Mentální školy (která je na mentální úrovni reality), kde se rozvíjejí harmonicky a dostanou možnost dosáhnout osvícení věděním a maximálně realizovat svůj potenciál!

To vše se ale teprve stane. V polovině roku 1991 jsem měl své první kurzy a byl v „sedmém nebi“, když jsem s enormním zájmem sledoval, jak lidé dychtivě absorbují vědomosti, které jsem jim předával. Ten pocit, když vidíte, jak se v zamlžených očích lidí objevuje světlo, život a smysl, nemůže být srovnán s ničím jiným. Viděl jsem, že je to možné, podařilo se mi to v lidech evokovat a věděl jsem s jistotou, že je to možné. Naneštěstí se ukázalo, že většina lidí není schopna toto vnitřní světlo nezávisle udržet. Ale bylo to možné v principu a to bylo to nejdůležitější. Má chyba byla v předpokladu, že když se mi podařilo tuto jiskru v lidech rozsvítit, vydrží i bez mé pomoci. Naneštěstí ji většina lidí není schopna nezávisle uchovat. Většina nedokáže odolat tomu všemu, co sociální parazité na Midgard-zemi vytvořili. Proto ony jiskry nebyly schopny bez mé podpory svítit příliš dlouho, avšak jejich stopy zůstaly, stejně

jako touha opět naplnit duši oním světlem.

Když jsem dělal přednášky, toto vše jsem ještě nevěděl, a nevěděl jsem ani to, že většina lidí potřebovala mnoho času a změnu svého vědomí a konceptů. Některým to může trvat celý život. Po pravdě, základy vědomí a konceptů je vždy těžké změnit, bez ohledu na to, že stávající jsou falešné! Někteří lidé tím mohou strávit „jen“ několik let, ale v každém případě to vždy vyžaduje mnoho času. To jsem pochopil později, když jsem pozoroval své studenty v USA přes dvanáct let.

V roce 1991 jsem nicméně uspěl v probuzení mnoha lidí, což mi v Rusku přineslo určitou pověst. Ačkoliv byla dramaticky zkreslená, nějaká zrnka pravdy v ní byla a vše, co jsem v roce 1991 udělal, nebylo marné, ačkoliv jsem vše viděl z poměrně jiného úhlu pohledu. Myslel jsem, že když člověka probudím, neupadne znovu do letargie; ale jen nemnoho našlo potřebnou sílu ducha a vůli jít proti proudu: většina lidí měla takzvané dobré důvody jako děti, nemocné rodiče nebo strach ze ztráty zaměstnání a umístění na černou listinu.

Ačkoliv jsem rozuměl proč lidé zradili, čelíce takovým tlakům, i tak jsem kvůli tomu cítil někde v hloubi své bytosti bolest. Po pravdě, také jsem se musel rozhodnout a jít proti všem a neudělal jsem to pro vlastní prospěch (spíše velmi naopak), ale protože jsem nemohl jinak – chtěl jsem, aby ostatní lidé dostali šanci probudit se z narkotického snu, do něhož je parazitě ponořili. Otroctví, které vytvořili, samo od sebe nikdy nezmizí a oni se nikdy parazitizmu dobrovolně nevzdají. Navíc člověk nemůže jen tak sedět a čekat, až se všichni okolo začnou chovat čestně, bez sledování čistě vlastních zájmů.

Otrocká filozofie za poslední tisíciletí vnucená Rusům je extrémně negativně ovlivnila, dokonce na podvědomé úrovni, „radíc“ jim: „Nech konat ostatní lidi. Jestliže zemřou, ty zůstaneš naživu. Srovnej se se vším a zůstaneš naživu!“ Ale podvědomí člověku neřekne, že sice bude žít, ale jen jako otrok, a když si pán přeje, může dokonce otrokovi jeho nuzný život vzít, jelikož jej nepovažuje za člověka. Je to doopravdy život? Někteří tak mohou uvažovat, ale pro mě je to horší než smrt! Život otroka je životem oživé mrtvolky; dokonce ani nerozumí, že je mrtev, protože v otroctví umírá duše. Proto doufám, že tomu porozumí více lidí, a jestliže k tomu svým skromným dílem přispějí, budu se považovat za šťastného člověka.

Nyní zpět do Moskvy na konec října a začátek listopadu 1991. Když jsme se rozhodli navštívit USA, Konstantin Orbelian řekl, že se postará o všechny formality. Dal jsem peníze na letenky jeho asistentce, myslel jsem, že „je v obraze“, ale mýlil jsem se. Konstantin pověřil úkolem sehnat letenky svou asistentku a úkolem sehnat víza svého bratrance Vladimíra Mironova. Prvně bylo nutné zařídit Světlaně nový pas a nahradit jím ten našimi „přáteli“ zničený. A tady vyvstal problém. V té době jsem byl pořád registrovaný v Charkově, protože se mi během celých tří let pobytu v hlavním městě nepovedlo vyměnit charkovský byt za moskevský. A Světlana měla trvalý pobyt v Litvě, která se od SSSR

odtrhla, ještě nevydávala vlastní pasy a už nechtěla vydávat sovětské. Ze stejného důvodu jsme nebyli ani oddáni. Proto jsme tyhle záležitosti potřebovali v co nejkratší době vyřešit. Pomohli nám s tím někteří přátelé.

Když se vysocí úředníci z oddělení víz a registrací (ruská zkratka je OVIR) dozvěděli detaily o naší situaci, ihned nám odmítli pomoci; avšak pracovník z okresní pobočky, kterého jsme našli skrze přátele, nám pomohl. Projevil lidskost a, jak se říká, „vcítil se do naší situace“ a vydal Světlaně cizinecký pas. Abych předešel jakémukoliv nedorozumění, chtěl bych říct, že to neudělal pro peníze, ale jako pomoc jednoho člověka druhému, což byla tehdy velká vzácnost a dnes je ještě větší. Odmítl přijmout peníze a dokonce řekl, že jsou důležitější věci než peníze. Byl jsem tím příjemně překvapen. Když jsme obdrželi pasy, mohli jsme konečně pokračovat ve formalitách ohledně amerických víz. Spolehl jsem se na Konstantina Orbeliana a dal naše pasy Vladimíru Mironovovi, který tehdy pracoval na Ministerstvu zahraničních věcí SSSR. Nikdy by nás nenapadlo, jaká dobrodružství nás díky této důvěřivosti čekají.

Jedinou cestou jak rychle oficiálně formalizovat náš vztah bylo nechat se oddat vesnickým sovětem. Opět nám pomohli přátelé! Jedna naše přítelkyně měla dobré známé v sovětu vesnice Spasko-Lutovinovskij v oblasti Orlov, který sídlil na bývalém statku známého ruského spisovatele Turgeněva. Jednoho pěkného dne jsme se tam vydali společně s Vladimírem Sergejevem a Ninou, která to vše organizovala. Vladimír a Nina nám šli za svědky. Místo jsme našli vcelku rychle a, trochu se brodíce bahnem cest, přišli jsme do budovy sovětu.

Když dlouho nenavštívíte vesnici, zvláště v podzimním-zimním období, máte tendenci zapomenout, jaké to je. Když jsme proto opustili vyhráté auto, uvědomili jsme si, že musíme jít po blátě. Světlou stránkou bylo, že bláto bylo částečně zmrzlé, a tak jsme se vydali překonat poslední „překážku“! Světlana musela nadzvednout cípy svého kožichu a takto přejít nevelké „moře“ částečně zmrzlého bahna. To vše nás jen rozveselilo a začali jsme vtipkovat o tom, že takový svatební obřad určitě nikdo ještě neměl. Nějakou dobu jsme čekali na úředníky a obřad začal. Předseda sovětu pronesl slova v této situaci požadovaná, my a svědkové jsme podepsali papíry a v deseti minutách jsme měli oddací list a razítka v našich pasech! Ten večer zorganizovala malá skupina přátel v jedné moskevské restauraci svatební oslavu. Se Světlanou jsme jim velmi vděční za to lidské teplo, kterým nás obklopili...

40. Odjezd do USA

Začátkem prosince zorganizovali naši „přátelé“ poslední pokus o autohavárii. Jednoho dne jsme se Světlanou a naším přítelem jeli do města nedaleko Moskvy navštívit jeho strýce, jehož žena měla rakovinu v terminálním

stádiu. Jeli jsme centrem Moskvy a na Sadovoe Koltso jsem zabočil na bulvár Míru. Cesta byla namrzlá, a jel jsem proto velmi pomalu. Když jsme se dostali na krestovský most, znenadání jsem zjistil, že nefungují brzdy! Sešlápl jsem prudce brzdový pedál až na podlahu bez jakékoliv reakce. Auto začalo nabírat rychlost, sjíždějíc z mostu. Měli jsme štěstí, protože na cestě bylo jen pár aut a byl jsem schopen bez srážky přejet most a po chvíli zastavit na kraji cesty. Nechali jsme Světlanu v autě, chytli taxíka a jeli do obchodu s autodíly, kde jsme koupili brzdovou kapalinu pro mercedes. Doplnili jsme ji do brzdového okruhu a pokračovali v cestě. Naši „přátelé“ měli vše dobře spočítáno. Vypustili část brzdové kapaliny, a když jsem vyjel, brzdy fungovaly normálně, ale po chvíli se pumpě přestalo dostávat brzdové kapaliny a brzdy auta „přestaly existovat“. Ale ani tento trik jim nepřinesl toužený výsledek. Nikdo (včetně auta) nepřišel k úhoně. Před naším odjezdem do USA se další pokusy fyzicky mě eliminovat neodehrály, nebo jsem je spíše zablokoval svým vlivem.

Dočkali jsme se ale mnoha „překvapení“ ze zcela neočekávané strany. Když byl problém se Světlaniným pasem vyřešen, setkali jsme se s Mironovem a dali mu naše pasy pro vyřízení víz. Jak jsem již zmínil, byl to bratranec Konstantina Orbeliana a pracoval na ministerstvu zahraničních věcí. Na první pohled vše vypadalo v pořádku. Prvního překvapení se nám dostalo, když nám Orbelianova sekretářka předala letenky. Ukázalo se, že jsou do Montrealu, Kanada! Když jsem se s překvapením zeptal, proč bychom potřebovali letenky do Montrealu, zamumlala něco o hrozném problému sehnat správné letenky. Jistě, směr byl správný, ale Montreal byl Montreal, San Francisco bylo San Francisco a mezi nimi leželo několik tisíc mil, což byla i na ruská měřítka hodně velká zajížďka. Trochu mě to podráždilo a řekl jsem, že to se mnou měla dopředu konzultovat, protože bych byl schopen zařídit letenky Moskva-San Francisco bez jakékoliv „pomoci“; co jsme s nimi teď měli dělat? Konstantin slíbil, že se o letenky z Montrealu do San Francisca osobně postará. To jsme ale nevěděli, že naše zkouška s letenkami není zdaleka u konce.

Mezitím jsem měl seminář pro Moskvaný, kteří mě znali a požádali mě o něj pro malou skupinu nadšenců. Dával jsem po deset dní přednášky v jedné moskevské mateřské školce. Jistě, byla to malá skupina, stěží více než deset lidí, ale řekl jsem si, že by bylo dobré, kdyby v Moskvě zůstali nějakí lidé, kteří prošli mým kurzem. Z mého pohledu šlo všechno dobře. Znovu jsem viděl, že mé informace a všechno, co jsem dělal, bylo pro drtivou většinu lidí jako zjevení. Lidé doslova zářili zevnitř, protože se začali díky vědění probouzet. Nebudu se popisem tohoto kurzu více zdržovat, protože probíhal velmi podobně jako ten archangelský.

Podle letenek jsme měli z Moskvy odletět 30. prosince v 09.00 ráno. V polovině prosince jsme ještě stále neměli americká víza. Začali jsme si trochu dělat starosti a zeptali se Mironova na stav věcí. Řekl, že není důvod dělat si starosti. Byl jsem schopen americká víza rychle získat sám s pomocí jiných

kontaktů, ale Mironov nám odmítl vrátit pasy, argumentuje, že jsou na americké ambasádě. Ale když se ani za několik dní nic nestalo, začal jsem si dělat vážné starosti.

Důvěřovat tomuto muži byla chyba, ale skenovat ho už bylo pozdě a zbytečné. Konečně, přesně týden před plánovaným odjezdem, 23. prosince, zavolal a požádal nás, ať se dostavíme v 16.00 před budovu americké ambasády. Na chvíli jsem si začal myslet, že mé podezření ohledně něj bylo nesprávné. Dokonce jsem se začal cítit nesvůj, protože jsem o něm smýšlel špatně a uvažoval jsem, že mé skenování poskytlo nesprávné informace a že jsem začal být příliš podezřívavý a začínal vidět nepřítel v každém. Avšak mé pochyby netrvaly dlouho. Když jsme se Světlanou dorazili na místo, Mironov si přisedl do auta a řekl, ať jedeme k ruskému OVIRu, protože jsme prvně museli vyzvednout víza tam! Pochopil jsem, že Mironov naše víza jednoduše sabotoval a moje skenování bylo správné. Takže jsme jeli na ruský OVIR, přesněji řečeno OVIR ruské federace a setkali se s ředitelem. Vyslechl nás a zavolal zaměstnance, kterého pověřil naším případem, a oznámil, že se musíme dostavit další den v 15.00 se zaplaceným poplatkem v Sberkase (banka, pozn. překl.) podle formulářů, které nám dají tam. Poděkovali jsme mu a jeli domů.

Úředník, který měl na starosti náš případ, nás požádal o svezení k Džeržinského budově. Samozřejmě jsme souhlasili, navíc jsme jeli stejným směrem. V autě jsme se dostali do hovoru a řekl jsem mu, jak dlouho a komplikovaně jsme se pokoušeli vyřešit problém se Světlaniným pasem. Vyslechl můj popis a řekl, že kdybychom přišli za ním, všechno by bylo rychle vyřešeno! Vysadili jsme ho na místě a pokračovali. Později ten večer nás k našemu překvapení navštívil Mironov. Myslel jsem si, že přišel sdělit nějaké informace, ale mýlil jsem se. Detailně se mě vyptával, co všechno po mě chtěli (OVIR). Řekl jsem mu, že je škoda, že jsme toho úředníka neznali dříve, když jsme získali Světlanin pas, že by se všechno vyřešilo mnohem rychleji bez nynějších problémů. To ho vyvedlo z míry a rozzuřeně téměř křičel:

– Ty se NIKDY nedostaneš ze Sovětského svazu! No, možná ty – otočil se na mě – uděláš nějaký zázrak, – řekl se zjevnou zlobou v hlase, jsa si absolutně jist, že něco takového je nemožné! To bylo naposledy, co jsem s tímto člověkem mluvil. Mironov náš byt opustil ve velmi rozrušeném stavu a přitom plánoval, co by ještě mohl udělat, aby se jeho slova vyplnila. Ale nevzal v úvahu, že zázraky se dít můžou, obzvláště pokud zahrnují mne, ačkoliv samozřejmě udělal vše proto, aby naše plány překazil. A udělal následující. Když jsme se Světlanou v úterý 24. prosince v 15.00 dorazili do OVIRu, jak nám bylo sděleno, zavolal si nás ředitel OVIRu do své kanceláře, kde se mě zeptal:

– Proč udržujete neoficiální vztah s mým podřízeným? Podívejte, Mironov sem přišel ve 14.00 a řekl mi o tom.

Bylo zřejmé, že tento člověk lidi jako Mironov nesnášel a řekl mi o jeho chabém pokusu záměrně. Vysvětlil jsem, že se nic takového nestalo a nemohlo

se stát, protože Světlana už pas měla a byla to jen konverzace o hypotetické možnosti získat pas rychleji. Po této krátké rozmluvě, jejímž hlavním cílem bylo ukázat nám Mironovovu pravou tvář, nám podal pasy s výjezdními vízy a popřál nám šťastnou cestu.

Večer 24. prosince jsme tedy měli navzdory Mironovově úsilí naše pasy s výjezdními vízy, ale stále jsme neměli americká vstupní víza. Seznámil jsem Konstantina Orbeliana se situací a domluvili jsme se, že na americkou ambasádu půjde s námi. Ve čtvrtek ráno (ve středu byla ambasáda zavřena kvůli vánočním svátkům) jsme na ambasádě vyplnili formuláře, k nimž Konstantin přidal své pozvání, což téměř sehrálo negativní roli, jak jsem se později dozvěděl. Pointa byla v tom, že během jednoho roku napsal téměř dvě stě pozvání do USA a dostal se díky tomu na černou listinu. Ve zkratce, vzali naše dokumenty ohledně vízové registrace a řekli nám, že máme přijít v 17.00 k tomu a tomu okénku. Odjeli jsme domů a na ambasádu se vrátili přesně v 17.00. Našli jsme naše okénko a já jsem klidně, nic netuše, přešel obrovskou frontu lidí, kteří na něco čekali. Přesně v 17.00 jsem přistoupil k požadované přepážce, počkal, až od ní odstoupil člověk, zaujal jeho místo a zeptal se, zda jsou moje dokumenty připraveny. Dozvěděl jsem se, že ještě nejsou a musím chvíli počkat. Poodstoupil jsem stranou a začal čekat. Nyní jsem měl čas se porozhlédnout kolem a teprve tehdy jsem si uvědomil, že všichni lidé v té ohromné frontě, kterou jsme obešli, čekali až na ně přijde řada u stejné přepážky! Řídil jsem se jednou věcí – řekli mi, že se mám dostavit v 17.00 k takové a takové přepážce! Nemohl jsem předpokládat, že všem ostatním řekli to samé. Nikdy jsem tak enormní frontu neviděl, kromě té u Leninova mauzolea, kde tisíce lidí oklamaných sovětskou propagandou stály hodiny frontu, aby se mohli podívat na „velkého“ Lenina. V roce 1972, když jsem s matkou poprvé navštívil Moskvu a Rudé náměstí, viděli jsme enormní frontu horlivců toužících navštívit mauzoleum, a dokonce jsme chtěli dovnitř také, ale bylo velmi horko a touha rychle vyprchala, takže jsme pokračovali v našem seznamování s Moskvou bez tradiční návštěvy. Později, když jsem pochopil, kdo to Lenin byl, neměl jsem nejmenší chuť jeho mauzoleum navštívit.

Tedy, od určené „vízové“ přepážky se táhl téměř stejný druh fronty. Byl jsem si absolutně jist, že když mi bylo řečeno, abych se k přepážce dostavil přesně v 17.00, znamenalo to, že musím být u přepážky přesně v tento čas. Čekal jsem poblíž 15 minut, a když poodstoupil další člověk, opět jsem se přeptal. Tentokrát bylo vše hotovo. Zaplatil jsem za víza a převzal pasy. Měli jsem šestiměsíční víza. Mně bylo uděleno B1 a Světlaně – B2, což znamenalo obchodní víza bez možnosti pracovat. Víza jsme dostali, protože jsem byl pozván na konferenci o alternativní medicíně v San Franciscu.

Takže víza jsme získali za 15 – 20 minut, bez čekání v ohromné frontě. Nikdo se nad námi nepohoršoval, nikdo se mě dokonce ani nezeptal, zda jsem byl na řadě. Když jsem o tom řekl přátelům, nikdo mi nevěřil. Bylo mi řečeno,

že lidé začínali čekat ve frontě okolo páté ráno, a pokud na ně ten den nevyšla řada, někdy trávili poblíž ambasády noc, aby se na ně další den dostalo. Někdy lidé čekáním strávili několik dní, než se na ně dostalo, protože přepážka byla otevřena jen od 17.00 do 20.00. Často lidé tímto vším prošli, dostali se k přepážce a byli odmítnuti. O ničem z toho jsem nevěděl. Věděl jsem jen, že jsem měl přijít k přepážce v 17.00. Přesně tento duševní stav zapříčinil, že když jsem přistoupil k přepážce, nikdo mi neřekl ani slovo, a zatímco jsem stál poblíž a čekal na odpověď, vystřídal se u přepážky několik lidí a ani nikdo z nich se nezeptal, kdo jsem, proč jsem tam stál a zda jsem na řadě. Udělal jsem to nevědomě, vždy jsem respektoval pořadí, vše se stalo kvůli mé nevědomosti. V této situaci jsem lidi neovlivňoval záměrně, jednoduše mé vnitřní rozpoložení, jež bylo výsledkem informací, které jsem obržel, vyústilo v to, že jsem všechny v této ohromné frontě nechtěně, na podvědomé úrovni, ovlivnil.

Tak či onak, večer 26. prosince jsme konečně měli pasy s americkými vízy a povolení opustit SSSR. Mysleli jsme si, že naše strasti tím končí, ale ještě nebyl všemu konec. Museli jsme si vyzvednout letenky z Montrealu do San Francisca, které pro nás zařídil Konstantin. Kanceláře západních aerolinií byly tehdy umístěny v Hammerově centru, a protože 25. byl svátek a víza jsme získali až ve čtvrtek večer, letenky jsme mohli vyzvednout až v pátek 27. prosince. S Konstantinem jsme se domluvili na setkání před vchodem do centra v 11.00. Sešli jsme se a šli do kanceláře aerolinií. Konstantin převzal letenky a už jsme byli venku z budovy, když za námi vyběhl zaměstnanec společnosti a řekl, že bychom pravděpodobně měli vědět, že v Montrealu přiletíme na jedno letiště, do USA poletíme z jiného a mezi lety budeme mít jen hodinu čas! Jeho varování bylo velmi důležité a zároveň zneklidňující! Abychom se dostali z jednoho letiště na druhé, museli bychom mít kanadská tranzitní víza, která jsme v 11.30 v pátek 27. prosince neměli! A kvůli svátkům všechny západní ambasády a konzuláty fungovaly jen do 12.00!

Měli jsme štěstí, protože kanadská ambasáda byla blízko Hammerova centra. Avšak když jsme se tam dostali, bylo již něco po dvanácté a ambasáda byla veřejnosti uzavřena. Dovnitř jsme se dostali jen proto, že s námi byl Konstantin – americký občan. Po chvíli čekání vyšla úřednice a zeptala se, co si přejeme. Mluvila velmi dobře rusky, a tak jsem jí vysvětlil naši situaci, že potřebujeme kanadská tranzitní víza. Řekla, že ambasador (nebo konzul) už odešel. Ale věděl jsem, že vždy mají připravená nějaká víza pro nenadálé případy, a ovlivnil ji, aby nám pomohla. Trochu se zamyslela, slíbila něco udělat a odešla z místnosti. V deseti nebo patnácti minutách přišla zpět a vrátila nám pasy s kanadskými tranzitními vízy. Dokonce si ani nevzala peníze za registraci, protože pokladna byla už zavřená. Takže v pátek v jednu hodinu po poledni se nám podařilo zařídit vše potřebné pro odjezd do Ameriky. Museli jsme si jen sbalit věci a to bylo vše! Komukoliv jsem vyprávěl o našem dobrodružství s vízy, nikdo tomu nechtěl věřit! Ale to nás netrápilo, věděli jsme,

že to byla pravda a měli jsme svědky.

Poslední týden před naším odjezdem byl velmi intenzivní a plný překvapení. Chování Vladimíra Mironova bylo kompletní překvapení a nejen pro nás. Ale zároveň nás mile překvapilo chování hlavy úřadu OVIR, který považoval Mironovovo chování za podpásové a podlé. Jinak by nám nikdy neřekl o jeho návštěvě, když se ze všech sil pokoušel zabránit tomu, abychom výjezdní víza získali. Poslední týden v SSSR byl tak napjatý jen kvůli Mironovově sabotáži. Poslední víkend před odjezdem jsme strávili doma. V neděli jsem naposledy řídil svůj mercedes a zavezl ho do garáže, kterou mi ochotně poskytli Nina a její manžel. Zaplatil jsem nájem za byt na několik měsíců dopředu a byli jsme připraveni odjet do nejistoty. Amerika pro nás tehdy byla jiná „planeta“ a ačkoliv jsme o této zemi věděli mnoho, byli jsme si tehdy jisti, že sovětská propaganda všechno záměrně zkreslila.

Myslel jsem, že tam strávíme několik měsíců a pak se vrátíme zpět. Nikdy by mě nenapadlo a nikdy bych nevěřil, kdyby mi někdo řekl, že budu v USA žít skoro patnáct let. V neděli nás navštívili přátelé a popřáli nám šťastnou cestu a v pondělí brzo ráno, v 5.30 jsme se vydali na Šeremetievo-2. Na nádraží nás vezl Vladimír Sergejev a naši přátelé jeli v dalším autě. V prosinci 1991 na moskevských cestách mnoho aut nebylo a na letiště jsme dorazili bez problémů. Během pasové kontroly jsme byli dotázáni, zda s sebou máme cizí měnu. Odpověděl jsem souhlasně a řekl, že máme dva tisíce dolarů. Byl jsem velmi překvapen, když úředník požadoval, abychom 1600 dolarů uložili, protože podle zákona jsme mohli mít jen dvě stě dolarů na osobu. Řekl, že oznámení prezidenta Jelcina „dovolující“ vzít tisíc dolarů na osobu pro ně nebylo určující! Chudší o větší část našich prostředků jsme tedy přešli hranici a pasovou kontrolu a dostali se do neutrálního území letiště Šeremetievo-2.

Zatímco jsme čekali na let, zvědavě jsme si prohlíželi výlohy duty-free obchodů. Já jsem si se zvláštním zájmem prohlížel výlohy s foto a video elektronikou. Náš let byl podle plánu, bylo ohlášeno nastupování, naposledy nám zkontrolovali dokumenty a letenky a autobus nás zavezl k letadlu. Pohodlně jsme se usadili v sedadlech (zvláště mně to dalo práci) a v deseti nebo patnácti minutách jsme byli na ranveji. Letadlo začalo zrychlovat... poslední otřes... a start... byli jsme na cestě do neznáma...

pokračování...

www.levashov.info